Chạy Ăn

Tiểu thuyết

Tập 1

Nguyễn Như Phong

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

Chạy Ăn

Tiểu thuyết

Tập 1

Nguyễn Như Phong

NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG - XÃ HỘI

CHẠY ÁN

(Tập 1)

Tiểu thuyết – Nguyễn Như Phong
NXB Lao động Xã hội 2006
Trọn bộ 2 tập. Bìa mềm
Khổ 13 x 19. Số trang : 930
Thực hiện ebook : hoi_ls
Epub (02/2019): @lamtam, tve-4u.org

1

Hôm nay, đối với ông Cẩm, Cục trưởng Cục Quản lý Xuất nhập khẩu của Bộ Kinh tế là một ngày trọng đại bởi ông được nhận quyết định đề bạt lên Thứ trưởng.

Mặc dù đã cố tỏ ra bình thản trước cán bộ nhân viên trong cơ quan nhưng ông vẫn cảm thấy thời gian trôi đi quá chậm và trong lòng cũng có đôi chút hồi hộp.

Thật ra thì quyết định đề bạt ông do Phó Thủ tướng phụ trách kinh tế Đối ngoại ký ông đã cầm trong tay từ hai ngày trước, do một cán bộ của Văn phòng Chính phủ chuyển tắt cho. Nhưng khi chưa công bố thì xem ra “danh vẫn chưa chính". Bộ trưởng Hoàng Văn Hiền muốn làm thật trang trọng và cho mời tất cả cán bộ từ cấp trưởng ban, phòng của cơ quan Bộ tới Hội trường, nhưng ông Cẩm xin làm thật giản dị và hết sức gọn nhẹ nghĩa là chỉ mời cán bộ lừ cấp Cục, Vụ, Viện. Lúc đầu thì Bộ trưởng Hiền không đồng ý, nhưng khi thấy ông Cẩm nói thật lòng nên ông cũng chấp nhận.

2 giờ kém 15 phút, ông Cẩm lên phòng họp lớn của Bộ. Ông mặc áo sơ mi dài tay màu vàng nhạt và thắt chiếc cravat màu ghi sẫm. Ông không mặc comple bởi vì ông vốn không ưa sự quá nghiêm túc trong hình thức. Mỗi khi mặc comple, ông cảm thấy mình kém tự nhiên, thậm chí còn hơi ngượng. Trong những loại áo quần mà ông ưa thích nhất vẫn là bộ quân phục. Ông đã từng lý luận rằng không có "mốt" quần áo nào lại bền vững với thời gian và dễ sử dụng như quân phục. Mặc để lao động cũng được, mặc đi đám tang cũng được và mặc dự đại lễ cũng vẫn sang trọng. Nhưng đó là ngày xưa khi ông là lính, còn bây giờ, nhiều khi không muốn ông cũng phải theo những quy định của các buổi tiếp tân, hơn nữa, bộ quân phục chỉ đẹp khi mà có quân hàm quân hiệu, bỏ những thứ đó ra thì lại xấu hơn bất cứ loại quần áo nào.

Dự buổi công bô quyết định có đại diện của Văn phòng Chính phủ, Bộ trưởng Hoàng Văn Hiền, ba vị Thứ trưởng đương nhiệm và

một số cán bộ cấp Vụ, Cục, Tổng Giám đốc của một số Tổng Công ty trực thuộc Bộ.

Sau những lời giới thiệu có tính chất thủ tục bắt buộc, vị đại diện của Văn phòng Chính phủ đọc quyết định của Thủ tướng Chính phủ đề bạt ông Cẩm làm Thứ trưởng.

Tiếng anh đọc sang sảng:

– ... Điều một: Đề bạt đồng chí Cao Đức Cẩm, sinh năm 1944 , quê quán huyện Thọ Xuân, tỉnh Thanh Hóa, từ Cục trưởng Cục Quản lý Xuất nhập khẩu giữ chức vụ Thứ trưởng Bộ Kinh tế.

Điều hai: Vụ Tổ chức cán bộ; Bộ trưởng Bộ Kinh tế và đồng chí Cao Đức Cẩm chịu trách nhiệm thi hành quyết định này.

Đọc xong, anh ta thong thả tháo kính cận và nói với giọng nhẹ nhàng:

– Xin kính mời đồng chí Bộ trưởng Hoàng Văn Hiền lên trao quyết định cho đồng chí Cao Đức Cẩm.

Ông Cẩm thong thả lên nhận quyết định do ông Hiền trao cho và chỉ hơi mỉm cười.

Sau đó, Bộ trưởng Hiền phát biểu:

– Thưa các đồng chí, thay mặt tập thể lãnh đạo Bộ, tôi xin chúc mừng đồng chí Cao Đức Cẩm được tín nhiệm đề bạt vào chức vụ mới. Tôi đã làm việc với đồng chí Cẩm hơn hai mươi năm và hiểu rất rõ những phẩm chất tốt đẹp của đồng chí Cẩm. Chúng ta mong rằng đồng chí Cẩm sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình trên cương vị mới.

Ông Cẩm phát biểu đáp từ với giọng chậm chạp pha chút dửng dưng:

– Kính thưa đồng chí Bộ trưởng, thưa tất cả các đồng chí. Trước hết tôi xin cảm ơn sự tin cậy của đồng chí Bộ trưởng và toàn thể cán bộ của Bộ ta. Tôi biết mình sẽ phải cố gắng rất nhiều trên nhiệm vụ mới. Rất mong các đồng chí giúp đỡ tôi hoàn thành nhiệm vụ.

Tiếp theo đó, nhân viên lễ tân văn phòng bộ mang rượu sâm banh lên và trong chốc lát, tiếng nút chai bật nổ lốp bốp ròn rã... Mọi người nâng cốc chúc mừng ông Cẩm.

Buổi công bố quyết định diễn ra nhanh chóng, và ngay sau đó lãnh đạo Bộ đã họp và phân công ông Cao Đức Cẩm với tư cách là Thứ trưởng, phụ trách mảng xuất nhập khẩu hàng hóa có hạn ngạch vào thị trường Mỹ và EU.

Cuộc họp tan, ông Cẩm ra về nhưng Bộ trưởng Hiền gọi giật lại:

– Anh Cẩm ơi, tôi muốn trao đổi thêm với anh một chút.

Ông Cẩm theo Bộ trưởng vào phòng làm việc. Bộ trưởng Hiền mở tủ lấy ra chai rượu của Pháp còn nguyên. Ông loay hoay bóc tem, mở bảo hiểm nút chai và nhìn động tác của ông thì biết rõ ông không phải là người quen uống rượu tây.

Ông Cẩm đỡ lấy chai:

– Anh để em...

Bộ trưởng cười ngượng nghịu:

– Chai rượu này là của ông đại sứ Pháp tại Việt Nam gửi tặng. Tôi để dành có lẽ đến ba năm rồi. Hôm nay muốn uống mừng cho anh. Còn anh biết đấy, tôi rất ít khi uống rượu, và nếu có thì cũng chỉ nhấp môi cho phải phép.

Ông Cẩm rót rượn ra hai ly và lễ phép đưa ly rượu cho Bộ trưởng bằng cả hai tay. Bộ trưởng Hiền nâng ly:

– Chúc mừng anh và mong anh xứng đáng với cương vị mới của mình.

Ông Cẩm cảm động:

– Em xin cảm ơn anh. Em hứa sẽ không phụ lòng tin của anh và mọi người.

Hai người chạm ly. Ông Cẩm uống hết ngay còn Bộ trưởng chỉ uống tí chút. Bỗng dưng, Bộ trưởng nhìn thẳng vào mắt ông Cẩm, ánh mắt của ông vừa bao dung, vừa nghiêm đến mức hơi lạnh lùng và pha chút đe nẹt.

– Hôm nay, khi anh vừa nhậm chức, tôi có mấy điều muốn tâm sự với anh. Không biết anh có thời gian không?

– Anh cứ nói. Đã lâu lắm rồi, anh em mình không tâm sự với nhau - ông Cẩm lộ vẻ lúng túng.

Bộ trưởng Hiền rót rượu cho ông Cẩm rồi thong thả nói:

– Nói để anh biết trước, Thủ tướng Chính phủ đã chấp nhận đơn xin nghỉ hưu của tôi, mặc dù tôi còn hơn một năm nữa mới đến tuổi.

Ông Cẩm cố ý ngạc nhiên nhưng thật ra thông tin này, ông biết từ hai tháng trước rồi:

– Sao anh lại phải xin nghỉ. Em thấy... anh... còn...

Bộ trưởng giơ tay ngăn lại:

– Thấy tôi còn khỏe... còn minh mẫn, còn sáng suốt chứ gì? Nói với nhau những lời sáo rỗng ấy làm gì? Tôi hiểu tôi hơn ai hết. Tôi xin nghỉ với ba lý do: Thứ nhất, là tôi thấy rõ năng lực của tôi. Không bắt kịp với bước tiến như vũ bão của công cuộc đổi mới xây dựng đất nước. Tư duy thì cũ mèm, không nghĩ ra được cái gì mới. Thứ hai, tôi cảm thấy bất lực... tôi là Bộ trưởng nhưng hình như tôi không có quyền gì cả. Tôi không có quyền lựa chọn cán bộ, tôi càng không có quyền kỷ luật một ai... Tôi có quyền nhưng không có lực Một ví dụ đơn giản. Nếu tôi có đủ quyền lực thì tôi đề bạt anh cách đây năm năm rồi. Anh có biết vì sao không?

Ông Cẩm sững người nhưng rồi lấy bình tĩnh rất nhanh và cười như không:

– Thật lòng em chưa khi nào nghĩ đến.

– Trong con mắt tôi, anh là người may mắn đến hiếm có. Đi bộ đội mười mấy năm, vào sinh ra tử, thế mà vẫn sống trở về và lại lao đầu đi học... Anh lại có một gia đình yên ổn. Thằng cháu Lâm nhà anh, tôi nghe nói nó là chuyên gia số một về tin học ở Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài. Trong công việc, anh là người thông minh, có tri thức sâu rộng về kinh tế đối ngoại, am hiểu nhiều lĩnh vực kinh doanh, giỏi ngoại ngữ và thận trọng - Đó là những phẩm chất tuyệt vời cho một người lãnh đạo hiện nay. Tôi thua kém anh tất cả những điều đó. Mà cấp trên thì không bao giờ muốn cấp dưới giỏi hơn mình, nhất lại là những người có thừa khả năng thay thế mình. Nhưng thủ trưởng muốn tồn tại được thì lại phải cần có những người như vậy, thần thiêng nhờ bộ hạ mà. Và nếu tôi có thực quyền thì cũng sẽ không ít cán bộ ở đây tôi sẽ không bao giờ đề bạt họ, thậm chí còn cho họ đi làm công việc khác.

Nói rồi ông cười sảng khoái:

– Anh thấy như vậy có là bi kịch không.

– Em thì lại thấy chưa hẳn như thế. Anh quá khen thằng Lâm nhà em. Thật ra, nó cũng mắc căn bệnh mà nhiều thanh niên hiện nay đang nhiễm, đó là đua đòi ăn chơi và lý tưởng của chúng nó là kiếm thật nhiều tiền.

– Với bọn trẻ, cũng không nên quá khắt khe như vậy. Tôi nghe nói nó đi học ở Mỹ bốn năm thì chỉ một năm đầu là anh chị phải chu cấp, còn từ năm thứ hai, nó tự kiếm ra tiền... Thế là loại có chí lắm đấy. Nhưng có chuyện này anh phải coi chừng...?

Ông Hiền bỏ lửng câu nói và nhìn thẳng vào mắt ông Cẩm.

Ông Cẩm hơi ngạc nhiên nhưng vẫn cố cười lấy lòng:

– Xin anh cứ nói thẳng ra.

– Có hai người anh phải rất chú ý.

– Em lo rằng sẽ phải cảnh giác với nhiều người hơn?

– Không, chỉ có hai thôi. Đó chính là vợ anh và cấp phó Trần Đức của anh.

Ông Cẩm hơi giật mình nhưng rồi thở ra nhẹ nhõm và cười:

– Đúng là vợ em cũng vào loại đáo để, có quan hệ rộng vì ngày xưa cô ấy cũng làm xuất nhập khẩu. Tuy nhiên cô ấy chưa bao giờ dám can thiệp sâu vào công việc của em. Còn anh Đức, em cũng thấy anh ấy là người khôn khéo quá. Khôn cứ trơn tuột đi.

– Không hẳn có thế. Trần Đức bỏ vốn làm ăn với nhiều doanh nghiệp và bảo kê cho họ. Trong nhiều việc, anh ta đã qua mặt anh, điều này, chắc anh ít để ý. Tôi rất không muốn để anh ta thay anh, nhưng cũng không thể không đề bạt...

Ông ngừng lời rồi lặng im một lát như để suy nghĩ thêm về những điều sắp nói:

– Còn vợ anh, có dư luận xì xèo rằng cô ấy dựa thế của anh và "đi đêm" với một số doanh nghiệp... Nhưng thôi, người sơ không làm ly gián người thân. Hiểu vợ mình không ai bằng mình, tôi nói vậy là để anh quan tâm đến gia đình hơn. Nói tiếp về phần tôi. Còn

lý do thứ ba nữa khiến tôi muốn nghỉ đó là vợ tôi yếu quá. Bà ấy đã khổ cả đời vì tôi, vì thế tôi muốn có thời gian chăm sóc bà ấy nhiều hơn. Còn anh, tôi khuyên anh một điều nhỏ: Đừng làm gì ầm ĩ khi nhận chức vụ mới. Quan trên trông xuống người ta trông vào. Đứng càng cao thì thiên hạ càng thấy rõ mình ra sao. Càng kín đáo càng tốt.

– Anh cứ yên tâm. Em vốn là thằng lính.

– Với anh thì tôi chưa bao giờ không yên tâm, nhưng giữ cương vị như anh em mình bây giờ, nhiều khi mình cũng không làm chủ được tình thế.

Ông Hiền nói xong rồi nở một nụ cười tinh quái. Rồi hai người nói thêm vài câu chuyện phiếm nữa nhưng cứ nhạt dần... Ông Cẩm xin phép Bộ trưởng ra về với tâm trạng không vui.

Ông Cẩm trở về phòng làm việc của mình và đã thấy có hai nhân viên văn phòng đang hạ tấm biển ngoài cửa phòng xuống và thay biển mới "Thứ trưởng Cao Đức Cẩm".

Ông vừa vào phòng thì đã có một số cán bộ đến chúc mừng. Người mang hoa, người mang rượu; có người xách cả túi quà to. Họ đến rất tự nhiên, không giấu giếm bởi vì đó là những cán bộ của các đơn vị dưới quyền. Vả lại, những quà biếu của họ cũng đơn giản, có khi chỉ là chai rượu, hộp bánh hay vài hộp trà. Ông Cẩm cười nhã nhặn, cảm ơn lịch sự và cố giữ vẻ mặt khiêm tốn.

*

* *

Phòng làm việc của Cao Đức Lâm, con trai ông Cẩm nằm trên tầng tư của toà nhà Ngân hàng Cổ phần thương mại Phú Tài. ..

Ngoài cửa phòng có đề: "Trưởng phòng tín dụng điện tử".

Cao Đức Lâm là một chàng trai khoảng 24 tuổi, da trắng, vóc người dong dỏng cao và có vẻ đẹp rất đàn ông. Lâm đang ngồi xem hình ảnh về Hoa hậu thanh lịch Minh Phương trên máy tính. Lâm có khá nhiều ảnh của Minh Phương trong nhiều loại trang phục khác nhau và với những động tác kỹ thuật vi tính rất thành thạo, Lâm

"bắt" Minh Phương "phải" cởi bỏ quần áo rồi ngắm nhìn với vẻ thích thú.

Có hình Minh Phương đang đứng, Lâm đảo hình để nằm ra rồi lấy ngón tay sờ lên. Thi thoảng, anh ta lại cười nhè nhẹ.

Có tiếng gõ cửa. Lâm vội vàng cho tắt những hình của Minh Phương và màn hình lại hiện lên một tài liệu có nhan đề: "Những biện pháp phòng và chống gian lận thương mại điện tử".

– Xin mời vào - Lâm nói bằng giọng nhẹ nhàng, nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình.

Cánh cửa nhẹ nhàng mở ra. Lâm vẫn không ngẩng đầu lên và chỉ đến khi nghe tiếng hắng giọng, Lâm mới giả vờ giật mình và quay ra. Người mới vào là Trương Ngọc Trác, Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài. Đó là một người đàn ông có khuôn mặt phúc hậu, lịch lãm và mặc bộ comple sang trọng. Ông Trác ngày xưa là lính hậu cần của trung đoàn 3 sư đoàn 325, khi đó, ông Cẩm là Trung đoàn trưởng. Sau giải phóng miền Nam, ông rời khỏi quân ngũ ngay và chuyển sang làm ở ngân hàng tỉnh. Vốn là người năng động và cũng là người có học bởi trước khi đi lính, ông đã tốt nghiệp Đại học Kinh tế quốc dân, cho nên càng ngày ông càng không chịu nổi cái cơ chế làm ăn trì trệ, cũ kỹ của ngành ngân hàng. Khi Đảng, Nhà nước bắt đầu công cuộc đổi mới xây dựng kinh tế, ông xin nghỉ hưu non và ra ngoài lập quỹ tín dụng tư nhân. Sang đầu thập kỷ 90 của thế kỷ trước, hàng loạt quỹ tín dụng tư nhân bị phá sản mà chủ yếu là do bị lừa đảo và do những ông chủ quỹ không biết kinh doanh tiền tệ, riêng quỹ tín dụng Phú Tài của ông vẫn tồn tại, thậm chí phát triển khá mạnh. Ông đầu tư mua bán bất động sản và khi giá nhà đất lên cơn sốt, ông bán ngay hàng trăm héc ta đất ở Hòa Lạc, với giá lãi gấp hai chục lần; ông bán hàng loạt nhà ở Hà Nội cũng với giá cao ngất ngưởng. Chỉ trong ba năm, ông kiếm được hơn một ngàn tỷ và thế là ông thành lập ngay Ngân hàng cổ phần. Với cách kinh doanh cẩn trọng, biết sử dụng trí tuệ của lớp trẻ, và có tầm nhìn xa, cho nên ông Trác đã biến Ngân hàng Phú Tài đã trở thành một doanh nghiệp tư nhân thành đạt nhất tỉnh. Ông rất quý trọng ông Cẩm từ khi còn là lính, cho nên khi biết Lâm đi Mỹ học tin học, ông đã xin

được trợ cấp học bổng. Và lúc Lâm về nước, chỉ năm ngày sau, ông đã nhận Lâm vào làm và giao cho ngay chức Trưởng phòng.

– Cháu chào chú.

– Chào cháu. - ông Trác vui vẻ - Nào, tôi đến xem anh đang làm gì đây?

Ông Trác đến dòm vào máy tính và gật gù:

– Hay đấy, vấn đề nghiên cứu rất hay. Cứ làm đi. Cần gì, chú hỗ trợ. Cháu phải làm thế nào không để khách hàng sử dụng thẻ điện tử của ngân hàng mình bị bọn Hac-cơ lấy trộm được mật mã. Chú sẽ cho phát hành thẻ ATM trên toàn quốc với những điều kiện ưu đãi mà các Ngân hàng quốc doanh có nằm mơ cũng không có. Vài tháng nữa, chú sẽ cùng với tập đoàn Metro xây dựng một siêu thị lớn tại Hải Phòng, vốn đầu tư khoảng ba mươi triệu đô la, khi đó rất cần phát hành thẻ ATM.

– Chú cứ yên tâm ạ, cháu sẽ cố gắng hết sức.

Ông Trác chợt gõ nhẹ vào đầu Lâm rồi hỏi:

– Cháu biết tin gì chưa?

– Dạ, tin gì cơ?

– Bố cháu vừa nhận quyết định đề bạt Thứ trưởng.

– Thế mà bố cháu kín ghê. Hôm qua mẹ cháu hỏi, bố cháu nói là không biết khi nào mới có quyết định. Cháu mời chú xơi nước ạ.

Lâm lễ phép rót nước mời ông Trác. Ông nhìn Lâm bằng cặp mắt đầy vẻ thương yêu:

– Chú cũng vừa ký quyết định nâng lương cho cháu từ 8 triệu lên 9 triệu một tháng.

– Cháu cám ơn chú.

– Những kiến thức cháu học ở Mỹ về tín dụng điện tử rất có giá trị đối với ngân hàng chúng ta. Chú rất mừng là cháu được anh chị em trong phòng tin cậy, quý mến. Tuy nhiên, cháu cố gắng truyền đạt cho anh em những kiến thức mình có.

Lâm mỉm cười sung sướng.

– Còn việc này nữa. Ngân hàng chúng ta sẽ ủng hộ 50 Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở tỉnh Quảng Ninh năm trăm triệu đồng, ủng hộ cho quỹ xoá đói giảm nghèo của tỉnh ta năm trăm triệu nữa. Chiều nay, đi trao ở Quảng Ninh, có hoa hậu Minh Phương đi cùng. Chú giao cho cháu dẫn đoàn đi. Bởi lẽ trong đoàn có hai nhà báo Mỹ. Cháu giỏi tiếng Anh, có gì còn giúp đỡ Minh Phương, hơn nữa, chú cũng muốn để cho họ thấy lớp trẻ Việt Nam là như thế nào.

Đối với Lâm, đây quả là tin bất ngờ. Bấy lâu nay, Lâm vẫn thầm tương tư cô hoa hậu này. Cũng đã có vài lần tiếp xúc trong lần dạ hội Thanh niên, đi cắm trại, nhưng không hiểu sao, Minh Phương vẫn không có tình cảm gì với Lâm, mặc dù trong con mắt nhiều cô gái, Lâm là chàng trai lý tưởng.

Thấy Lâm lộ ánh mắt vui mừng, ông Trác nháy mắt:

– Cậu mà không tán đổ con bé hoa hậu ấy thì xoàng? Nghe nói cũng có mấy đại gia đang tung tiền mua nó đấy.

Ông Trác nhìn lên tờ lịch treo tường, thấy đề ngày 20 tháng 4, ông đến, sờ tay vào tờ lịch, rồi tự hào nói:

– Cháu biết không, ngày này năm 1975, đoàn quân của chú do bố cháu là trung đoàn trưởng chỉ huy đi như bay trên đường hành tiến. Lúc ấy chú là đại đội trưởng đại đội hậu cần. Cho đến bây giờ, chú vẫn nhớ như in mệnh lệnh của Đại tướng Tổng tư lệnh Võ Nguyên Giáp: *'Thần tốc, thần tốc hơn nữa. Táo bạo, táo bạo hơn nữa. Tranh thủ từng giờ, từng phút, xốc tới mặt trận , giải phóng Miền Nam. Quyết chiến và toàn thắng. Truyền đạt tức khắc đến đảng viên, chiến sĩ.* " Chú nhớ khi nghe bố cháu đọc mệnh lệnh này, máu trong người chú như sôi lirc;n... Đuổi giặc ngày mấy chục cây số: chỉ có miếng lương khô. thế mà quên đói, quên khát...

Lâm cười:

– Sao chú với bố cháu, rồi cả chú Hòa, chú Minh nữa, ai cũng thích kể chuyện "ngày xưa"?

– Đó là những tháng ngày gian khổ nhưng oanh liệt và rất đáng tự hào.

– Nhưng có ai sống được bằng quá khứ đâu chú.

Ông Trác giật mình:

– Chết, sao cháu lại nói thế. Bác Hồ đã dạy: "Dân ta phải biết sử ta". Không biết lịch sử, thì làm sao biết được cái giá trị của ngày hôm nay. Có vị vua đời Đường nói thế này: "Soi tấm gương bằng đồng thì thấy được mặt mũi của ta, còn soi vào lịch sử thì thấy việc hôm nay ta làm là đúng hay sai".

– Cháu thì lại nghĩ khác.

– Cháu nghĩ thế nào? - ông Trác hỏi và tự dưng ông thấy thú vị khi được nghe tâm sự của một người như Lâm.

– Cháu thấy điều quan trọng nhất bây giờ là làm thế nào để thành đạt, để kiếm thật nhiều tiền... Càng có nhiều tiền càng tốt. Nước Mỹ họ giàu có cũng là nhờ quan niệm này. Chứ cháu thấy bây giờ, mình hay hô khẩu hiệu suông rồi lại hay phát động thi đua. Như Ngân hàng chúng ta chẳng hạn, muốn mọi người lao động nghiêm lúc thì cứ thưởng và phạt nghiêm minh, cần gì phải động viên.

– Nếu cháu có nhiều tiền thì cháu làm gì? - ông Trác hỏi tò mò.

– Cháu sẽ phấn đấu thành ông chủ như chú và hơn chú.

Ông Trác mỉm cười rồi lại hỏi sang chuyện khác:

– Này, nếu về sau, bố mẹ cháu già yếu thì cháu chăm sóc thế nào?

Lâm nói ngay:

– Cháu tính rồi. Nếu bố mẹ cháu già yếu, ở nhà ảnh hưởng đến công việc của con cái thì cháu gửi vào trại an dưỡng dành cho người già. Cháu có tiền, cháu sẽ thuê cho bố mẹ cháu những người phục vụ giỏi nhất, tốt nhất... thế chả hay hơn ở nhà sao. Hơn nữa, người già hay khó tính. Ông nội cháu khó tính thế nào, cháu biết.

Ông Trác thở dài:

– Điều này thì... thì chú không đồng ý với cháu. Và chú khuyên cháu chớ nói điều này với bố mẹ cháu. Chú nói thật nhé, nếu cháu nghĩ như thế thì hãy đi sang Mỹ mà sống.

Nói rồi ông Trác lặng lẽ ra về. Tới cửa, ông quay lại:

– Nhớ chăm sóc cô hoa hậu cho chu đáo đấy. Mà này, chú đang định lôi nó về đây làm đấy. Có nên không?

Nói rồi ông nháy mắt với Lâm.

*

* *

Ông Cẩm rời cơ quan về nhà. Khi ông xuống chỗ để xe thì thấy chiếc xe Toyola Cresida trước đây ông vẫn đi đã được thay bằng chiếc Toyota Crown đời mới. Ông ngạc nhiên đưa mắt nhìn dò hỏi, anh lái xe giải thích:

– Thưa chú, lúc nãy văn phòng vừa thu xe cũ và đổi xe này ạ.

Ông Cẩm lắc đầu:

– Chiếc xe kia tôi mới đi được một năm, còn mới như thế, sao đã phải đổi.

– Thưa chú, tiêu chuẩn xe của Thứ trưởng phải là loại này ạ.

– Hay nhỉ, bây giờ các cậu tùy tiện thật. - ông Cẩm chợt thấy khó chịu trước sự "nhanh nhạy" của phòng hành chính.

Ông gằn giọng:

– Cậu mang ngay chiếc xe này trả cho Văn phòng và lấy lại chiếc xe cũ. Cứ nói với họ là tôi đi xe kia quen rồi.

Anh lái xe vội nói:

– Dạ, vâng. Cháu đi đổi lại ngay.

Anh lái xe mang xe đi. Chỉ mấy phút sau đã lái chiếc xe Toyota Cresida màu hồng nhạt quay lại.

*

* *

Phòng làm việc của thượng tá Hải, trưởng phòng Cảnh sát kinh tế nằm trên tầng 3 của toà nhà năm tầng mới xây xong của khối cảnh sát công an tỉnh. Tầng một là phòng PC 13 tức là Cảnh sát Quản lý hành chính Trật tự trị an và PC 27, là phòng Hồ sơ cảnh sát. Tầng hai là của PC 14 tức là Cảnh sát hình sự và PC 16 là Cảnh sát điều tra; tầng ba của PC 15 là Cảnh sát kinh tế và phòng tham mưu Cảnh sát, còn tầng bốn và năm là của phòng Khoa học hình sự,

phòng Cảnh sát Phòng chống Buôn bán vận chuyển ma túy và Hội trường.

Trong phòng có bốn người, ngoài Hải ra còn ba cán bộ nữa, trong đó có thiếu tá Vinh, đội trưởng đội 4, là đội chuyên Điều tra án tham nhũng. Thượng tá Hải đang nghe đại úy Hùng, trinh sát của đội 4 báo cáo:

– Báo cáo thủ trưởng, đây là những những tài liệu trinh sát ban đầu mà tuần qua chúng tôi đã thu thập được theo chỉ thị của Giám đốc công an tỉnh. Chúng tôi cũng đã thực hiện một số biện pháp nghiệp vụ như bố trí cơ sở giám sát địa bàn đồng thời bổ trí đặc tình địa bàn. Thủ trưởng đọc báo cáo thì sẽ rõ tình hình doanh nghiệp tư nhân đã sang Trung Quốc mua hàng kém chất lượng, về đóng lại nhãn mác rồi xuất sang thị trường Mỹ và EU.

Thiếu tá Vinh:

– Báo cáo anh, tôi có linh cảm nếu chúng ta điều tra kỹ thì rất có thể đây sẽ là một thủ đoạn gian lận mới trong việc tạo nguồn hàng xuất khẩu. Nếu đúng như vậy thì cách làm này sẽ rất nguy hiểm cho các doanh nghiệp làm ăn đứng đắn.

– Đồng chí làm điều tra mà cứ như thầy bói. - Thượng tá Hải cười - Cái gì cũng linh cảm?

Vinh bật cười nhưng vẫn cứng cỏi:

– Linh cảm của em hầu như chưa bao giờ sai. Anh còn nhớ hai vụ tham ô và một vụ lừa đảo hai chục tỷ năm ngoái chứ. Em linh cảm về kẻ phạm tội có sai đâu.

– Hai vụ ấy, tôi công nhận. Nói đùa thế thôi. Linh cảm nghề nghiệp là yếu tố rất quan trọng đối với nghề công an. Tuy nhiên, linh cảm chỉ có ở những người có năng khiếu làm điều tra, trinh sát, và có bản lĩnh nghề nghiệp lại đầy mình kinh nghiệm.

Vinh cười khoái chí:

– Đúng thế.

– Lại thổi kèn khen lấy rồi.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa. Một trinh sát ra mở cửa và hơi sững người lại khi thấy đại tá Hòa, Giám đốc Công an tỉnh.

Thượng tá Hải đứng nghiêm, báo cáo theo điều lệnh:

– Báo cáo đồng chí Giám đốc Công an tỉnh, tôi, thượng tá, trưởng phòng PC 15 đang cùng tổ trinh sát kiểm tra lại kết quả công việc theo yêu cầu của đồng chí.

Đại tá Hòa:

– Các đồng chí ngồi xuống. Tôi đến đây cũng vì việc ấy đây.

Ông ngồi xuống rồi nhìn quanh căn phòng với vẻ hài lòng:

– Ngăn nắp quá. Qua một đợt tập huấn điều lệnh, chấn chỉnh việc chấp hành lễ tiết tác phong, tình hình khá hơn rất nhiều. Chả bù cho tháng trước, tôi đi kiểm tra mấy đơn vị mà thấy cứ như đội dân công.

– Báo cáo Giám đốc, lúc đầu khi phải báo cáo theo điều lệnh, cũng có nhiều đồng chí chưa quen, nhưng khi chỉ huy thực hiện nghiêm thì mọi người cũng thấy dễ nói hơn.

– Chúng ta làm việc theo kiểu gia đình chủ nghĩa lâu quá rồi. Phải thay đổi thôi. Nào, các đồng chí đã tìm được gì mới chưa?

– Báo cáo Giám đốc, đây là báo cáo của đội 4. Chúng tôi đang bàn bạc để thống nhất quan điểm xử lý rồi hoàn chỉnh để gởi lên.

Đại tá Hòa đọc chậm và ở phần cuối là những đề xuất kế hoạch tiếp theo, ông gật gù ra vẻ đồng ý.

– Mới có một tuần mà các đồng chí có được ngần này thông tin, thế là giỏi rồi. Về kế hoạch trinh sát tiếp theo, tôi cũng nhất trí, tuy nhiên, hôm nay tôi đến đây là để thông báo với các đồng chí một việc.

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

– Lãnh đạo Bộ vừa thông báo cho tôi biết về những chuyện tiêu cực trong việc xuất hàng đi Mỹ và EU tại tỉnh ta, đồng thời yêu cầu công an tỉnh phải khẩn trương làm rõ những thông tin đó. Tôi đã báo cáo lại rằng công an tỉnh đang trinh sát để lập án. Các đồng chí thấy có trùng hợp ngẫu nhiên không. Và như vậy, chứng tỏ đang có rất nhiều vấn đề trong hoạt động kinh tế đối ngoại ở tỉnh.

Có điện thoại di động của ông Hòa. Ông nhìn số máy và biết là ông Cẩm gọi tới. Ông lễ phép:

– Em chào anh.

Tiếng ông Cẩm nói vui vẻ:

– Hòa đấy à, báo tin để cậu mừng, tớ vừa nhận quyết định Thứ trưởng. Chiều nay, cậu về tớ uống rượu nhé. Chỉ mấy anh em mình thôi. Không được vắng mặt đấy.

Ông Hòa vui hẳn lên:

– Em xin chúc mừng thủ trưởng. Vâng! Em sẽ tới... Mấy giờ hả anh? Vâng... Em chào anh!

Rồi ông quay sang nói:

– Đại đội trưởng cũ của tôi, anh Cẩm, mới được đề bạt Thứ trưởng. Chiều nay anh ấy gọi đến nhà ăn cơm, nhưng chỉ có tôi, anh Minh ở Viện Kiểm sát, ông Trác ở Ngân hàng Cổ phần Phú Tài. Ngày xưa, bốn chúng tôi đều là lính

Hải xuýt xoa:

– Sướng nhỉ, ai cũng thành đạt.

Bỗng đội trưởng Vinh và một trinh sát nhìn nhau. Ánh mắt của họ bị ông Hòa phát hiện:

– Sao, các đồng chí có chuyện gì à? Tại sao vừa nhắc đến tên anh Cẩm, mặt cậu lại thất sắc đi thế?

Vinh lúng túng chưa kịp trả lời thì ông Hòa dồn:

– Nói ngay, nghĩ cách nói dối hả?

Anh trinh sát tên là Tú đỡ lời:

– Báo cáo Giám đốc, xin phép được nói thật ạ.

– Thế bấy lâu nay các đồng chí chỉ được phép nói dối à?

– Theo tin trinh sát thì chị... chị Dung, vợ anh... vợ thủ trưởng Cẩm cũng "làm ăn" ghê lắm ạ.

Ông Hòa ngây mặt:

– Chị ấy làm gì? Về hưu rồi cơ mà?

– Vâng, tuy về hưu nhưng quyền lực chị ấy to lắm. Các doanh nghiệp gặp khó khăn gì, toàn chạy cửa ấy thôi.

Ông Hòa cười:

– Tôi không tin. Tính ông Cẩm, tôi lạ gì?

Hải tế nhị:

– Anh ạ, có nhiều chuyện mà vượt xa trí tưởng tượng của nhà văn. Hôm qua, C 15 của Bộ mới bắt Tổng Giám đốc Tổng Công ty Bảo hiểm AS về tội làm giả hợp đồng bảo hiểm, nhận hối lộ hơn hai chục tỷ. Điều đáng kinh ngạc là anh ta mới nhận giải thưởng doanh nhân giỏi của năm ngoái. Khi anh ta làm Chủ tịch Câu lạc bộ bóng đá AS, anh ta đã đuổi thẳng cánh một cầu thủ giỏi chỉ vì nghi cậu ta bán độ. Nghe anh ta phát biểu chống tiêu cực thì em cũng muốn đề cử anh ta vào chức Chánh án...

Vinh nói thêm:

– Em đố Giám đốc biết lương tháng của anh ta là bao nhiêu?

Ông Hòa hờ hững lắc đầu, Vinh trả lời:

– Trừ thuế thu nhập đi rồi, anh ta còn thu nhập mỗi tháng hơn ba mươi triệu.

Ông Hòa im lặng không biết nói gì thêm và chỉ thở dài.

*

* *

Mặc dù đã biết là chồng nhận quyết định đề bạt hôm nay, nhưng khi nghe anh Chánh văn phòng Bộ gọi điện thoại, bà Phan Thị Mỹ Dung, vợ ông Cẩm cũng thấy xốn xang trong lòng. Nghe điện thoại xong, khuôn mặt bà sáng bừng lên, khiến bà như trẻ ra.

Bà gọi người phục vụ trong nhà và bảo dọn bàn thờ. Rồi bà gọi thêm hai cô cháu gái tới để cùng bà tiếp khách. Bà biết hơn ai hết là chỉ ngay chiều tối nay thôi, khách khứa đến chúc mừng sẽ rất đông.

Bà Cẩm bảo một cô cháu gái:

– Cháu gọi điện đến nhà hàng Nam Hải tửu lầu đặt ba mâm tiệc. Mỗi mâm mười người và xin họ cho phục vụ.

– Thưa dì, đặt những món gì ạ?

– Cháu cứ gọi là họ khắc biết. Những món ăn nào của nhà hay dùng, họ lưu trong máy tính đấy.

Nói rồi bà giảng giải:

– Tối nay rồi ngày mai là thứ bảy sẽ có nhiều người đến chúc mừng ông ấy được lên chức. Mà họ đến, nhất là các doanh nghiệp có quan hệ với ông ấy, chả ai đi tay không cả. Chẳng nhẽ họ đến mình lại mời họ cốc nước chè. Cũng phải có chút rượu, rồi vài món để họ nhâm nhi, nói chuyện. Ông ấy vốn hiếu khách, có khi lại vui cả đêm.

Cô cháu gái nói:

– Nhà mình có dì là sướng nhất đấy.

Bà Dung cười rạng rỡ:

– Cuộc đời chả biết thế nào mà nói trước cả. Như nhà cháu đấy, ngày xưa, bố cháu lái xe đường dài, kiếm ra tiền, chả bao giờ biết miếng cơm độn... Mỗi lần bố cháu đi về, mang cho dì vài cân gạo là thấy quý như vàng.

Vừa lúc đó, một ông già có bộ râu tóc bạc phơ nom rất phúc hậu từ ngoài sân đi vào. Đó là cụ Cao Đức Huy, thân sinh của ông Cẩm, nay tuổi đã ngoại 90, nhưng đầu óc còn minh mẫn lắm. Cụ đi theo cách mạng từ trước năm 1945 và đã có 60 năm tuổi Đảng. Ngày xưa, cụ đã làm đến chức Chủ tịch tỉnh, nhưng cả cuộc đời cụ sống rất thanh bạch cho nên ở tỉnh ai cũng quý trọng.

Bà Dung đỡ bố chồng ngồi xuống tràng kỷ. Cụ Huy hỏi:

– Chị chuẩn bị mở tiệc khao anh ấy nhậm chức Thứ trưởng đấy à?

Lúc này vẻ mặt hãnh tiến pha chút kênh kiệu của bà Dung đã biến mất mà thay vào đó là bộ mặt đoan trang, hiền thục:

– Dạ, thưa thầy không ạ. Thầy lạ gì tính nhà con, mười nết tốt của thầy thì cũng học được một nửa. Cái gì cũng xuề xòa, giản dị... Con không dám bày vẽ gì. Vả lại cái chức Thứ trưởng có là gì ghê gớm mà đã phải mở tiệc tùng.

– Nếu nghĩ được như thế là phải, nhưng không cần kỹ quá. Cũng nên làm vài ba mâm, báo cáo với tổ tiên rồi gọi anh em con cháu về cho mọi người mừng. Một người có danh, cả họ cũng thơm lây.

– Dạ, con chờ nhà con về mới hỏi xem ý anh ấy định thế nào.

– Lát nữa, tôi theo đoàn cán bộ hưu trí của tỉnh đi thăm lại khu căn cứ Việt Bắc rồi lại đi Điện Biên. Năm nay, Nhà nước kỷ niệm 50 năm chiến thắng Điện Biên, tôi muốn đi một lần dối già.

– Thưa thầy có thể lui lại vài ngày không. Thầy vừa nói là làm vài mâm cơm... nhưng vắng thầy thì anh em, con cháu vui sao được.

– Không thể hoãn được. Mình phải đi theo đoàn. Vả lại vắng mình tôi thì có vấn đề gì đâu.

Cụ liếc nhìn đồng hồ rồi nói:

– Chị làm ơn gọi hộ tôi xe taxi. Đến giờ tập trung rồi.

Nói xong, cụ lại thong thả chống gậy đi về căn nhà cũ kỹ của mình. Đó là một ngôi nhà năm gian xây theo kiểu ngày xưa và trong nhà cũng vẫn đầy đủ hoành phi, câu đối. Ngôi nhà đó nằm trong khuôn viên chung với nhà ông Cẩm và thật không được tương xứng chút nào với căn nhà bốn tầng đẹp lộng lẫy của ông Cẩm.

Bà Dung nhìn theo bố chồng, thở dài ngán ngẩm rồi nói với cô cháu gái:

– Thật đúng là tuổi già lẩm cẩm. Con trai thì quyền cao chức trọng, giàu có như Thạch Sùng thì chưa, nhưng đâu đến nỗi nào. Vận động ông cụ phá bỏ ngôi nhà ấy đi lên trên này ở với vợ chồng dì mà dứt khoát không nghe. Có khách khứa đến, họ không hiểu lại nghĩ chú ấy cư xử với bố làm sao.

Cụ Huy về nhà rồi thắp hương lên bàn thờ, đứng khấn vái hồi lâu với nét mặt hết sức thành kính, trang nghiêm. Xong rồi cụ xách một chiếc túi du lịch, khóa cửa lại và đi ra cổng đợi xe taxi.

Đúng lúc đó, Cao Đức Lâm, lái chiếc xe Toyota Camry loại 2.4 màu đen bóng về đỗ trước cổng.

Thấy ông nội đang đứng, Lâm mở cửa xe, nhanh nhảu chạy lại:

– Cháu chào ông ạ. Ông đi đâu thế này?

– Ông chờ xe taxi để đi đến câu lạc bộ cùng với các cụ hưu đi Điện Biên, Tân Trào. Sao giờ này cháu đã về?

– Cháu phải đi có việc đột xuất. Ông đi Điện Biên bằng ô tô à?

– Bằng ô tô.

– Ông đi ô tô, đường xa lại đèo dốc, mệt lắm. Ông để cháu lấy vé máy bay cho ông nhé.

– Ông cám ơn cháu. Ông thích đi ô tô để ngắm nhìn lại con đường 6 mà ngày xưa ông đã hành quân lên Điện Biên. Rồi cũng phải dừng lại đèo Pha Đin chứ. Cháu có nhớ câu thơ nào nói về đèo Pha Đin không?

Lâm lúng túng:

– Cháu không nhớ ông ạ.

Cụ Huy khẽ thở dài và cốc nhẹ lên đầu đứa cháu đích tôn:

– Bác Hồ đã dạy; "Dân ta phải biết sử ta". Không biết truyền thống đánh giặc, giữ nước của cha ông thì... ông buồn vì cháu lại không biết đèo Pha Đin.

Lâm cười xí xóa:

– Ôi, hôm nay là ngày gì ấy nhỉ? Sáng nay, Tổng Giám đốc cũng nói với cháu là Bác Hồ dạy "Dân ta phải biết sử ta". Bây giờ về nhà, ông cũng lại... Ông ơi, ông đừng lại trách cháu. Nếu mà cháu ông giỏi cả tin học lẫn văn- sử- địa thì thành thiên tài mất rồi.

Thấy có xe taxi tới, Lâm lấy một cọc tiền loại 50.000 đồng nhét vào túi áo đại cán của ông và nói:

– Cháu mới lĩnh tiền thưởng. Cháu biếu ông để tiêu dọc đường.

– Ông đi đã có tiền của tỉnh đài thọ. Cháu cầm về, đưa cho mẹ. Bố cháu mới nhận quyết định lên Thứ trưởng đấy.

– Cháu có biết rồi. Mẹ cháu thiếu gì tiền hả ông. Mà từ trước tới nay, chưa bao giờ cần tiền của cháu.

– Mẹ không cần nhưng cháu cũng phải đưa. Đó là trách nhiệm đấy.

Lâm nhét tiền vào túi áo ông rồi đỡ ông lên xe. Thái độ hiếu thảo của Lâm làm ông cụ vui hẳn lên, rạng rỡ.

Lâm đi như nhảy từng bước vào nhà, nét mặt rạng rỡ. Bà Dung thấy con về thì rất mừng:

– May quá, có con về đây rồi. Hôm nay ở nhà tiếp khách cho bố mẹ nhé.

Lâm kéo mẹ vào buồng trong và vục đầu vào ngực bà, hít như trẻ con. Bà Dung mắng yêu:

– Cha bố anh, lẽ ra làm bố trẻ con rồi mà vẫn còn phải hít "ti" mẹ.

– Mẹ ơi, lát nữa con phải cùng hoa hậu Minh Phương đi trao quà cho một số Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở tỉnh Quảng Ninh. Phải đi đến ba ngày đấy.

– Có phải con bé vừa nhận vương miện hoa hậu thanh lịch của tỉnh mình vừa rồi không?

– Vâng. Mẹ thấy có được không. Con sẽ đưa Phương về đây nhé!

– Quen nhau từ bao giờ thế. Mê nó rồi hả?

– Chưa biết ai mê ai. Con trai mẹ đâu có phải xoàng.

– Mẹ chả cần hoa hậu. Nghe nói có mấy cô hoa hậu cũng thay chồng như thay áo.

– Tuỳ từng người chứ. Minh Phương hiền lắm. Mẹ ơi cho con xin ít tiền.

– Lại tiền. Hôm qua mày mới cầm chục triệu cơ mà.

– Con vừa đưa cho ông năm triệu rồi.

Bà Dung nhìn con bằng ánh mắt khó chịu:

– Sao lại đưa cho ông. Ông cần gì tiền... Ông mà sẵn tiền lại cho hết thôi.

– Thôi mà. Mẹ cho con đi. Khoảng vài ngàn thôi.

– Cái gì? Vài ngàn đô la?

– Vâng. Chả lẽ đi với hoa hậu, không có vài ngàn đô la hay sao?

Lâm lại ôm lấy mẹ, hít thèm thuồng. Cô phục vụ ở nhà bất chợt đi vào nhìn thấy và cười. Bà Dung cốc vào đầu Lâm:

– Dơ chưa kìa.

Nói xong, bà lên gác và lấy tiền cho Lâm:

– Đây hai ngàn rưỡi nhé?

– Thêm năm trăm nữa đi mẹ.

Bà Dung lại đếm thêm tiền cho Lâm.

Lâm thay quần áo và đi luôn.

Bà Dung xuống nhà nhìn theo con và nói với cô phục vụ:

– Đấy cháu xem, ngần đấy tuổi rồi mà vẫn nghiện "ti" mẹ. Nó bú cô cho đến năm đi học lớp bốn. Hồi nó đi học ở Mỹ, cô chỉ quên không bỏ cái áo con vào va li cho nó. Sang bên kia, nó nhớ hơi mẹ, gọi điện về là khóc.

– Cô sướng thật đấy. Có anh con trai vừa giỏi, vừa ngoan...

– Chả hiểu quen nhau từ bao giờ mà nay con bé hoa hậu Minh Phương cứ bám không rời được. Mà nó thì chưa muốn cưới. - Bà Dung sĩ diện nói.

Nghe thế, cô gái xuýt xoa:

– Eo ơi, sao cô sướng thế, có con dâu là hoa hậu.

*

* *

Chỉ một giờ đồng hồ sau khi nhận được điện, bốn cô nhân viên của nhà hàng Nam Hải tửu lầu mang đồ ăn, bếp ga và bát đũa, ấm chén tới. Họ triển khai bày mâm bát và sắp một số món khai vị nguội. Các cô làm rất nhanh nhẹn với một tác phong hết sức chuyên nghiệp. Bà Dung gọi cô nhóm trưởng tới căn dặn:

– Hôm nay là các em sẽ vất vả đấy, nhưng yên tâm đi chị sẽ thưởng xứng đáng.

Nói rồi, bà đưa cho cô tổ trưởng một phong bì tiền.

– Dạ, cháu cám ơn cô. Ông giám đốc đã dặn chúng cháu là phải phục vụ hết sức chu đáo.

– Có một yêu cầu thế này. Tối nay khách sẽ đến nhiều, nhưng không dồn dập. Các cô phải làm thế nào để cho bàn tiệc nào cũng như vừa mới bắt đầu.

– Vâng ạ, chúng cháu hiểu.

Có tiếng chuông gọi cổng. Bà Dung ra ngoài. Cô tổ trưởng vội mở phong bì ra xem và bĩu môi nói với hai cô khác:

– Được hai chục nghìn cho mỗi người. Rõ là đồ keo kiệt...

Ông Cẩm về đến nhà thì trời đã tối xẫm.

Bà Dung đon đả chạy ra đón:

– Mình đã về. Sao muộn thế? Em nghe cậu Toàn thư ký nói anh phải họp lãnh đạo Bộ ngay.

– Ờ, họp để phân công lại trách nhiệm.

– Anh phụ trách công việc nào?

– Mình biết rồi còn hỏi làm gì? Mà này, tối nay tôi không tiếp khách đâu nhé.

Bà Dung chưng hửng:

– Sao lại thế. Anh mới được đề bạt, anh em, chiến hữu đến chúc mừng, anh tránh mặt sao tiện.

Ông Cẩm:

– Vừa được đề bạt, tổ chức mời khách khứa linh đình, đến tai Chính phủ thì lại chả ra gì. Mình biết đấy, có ông mới được đề bạt Tổng Giám đốc, tổ chức ăn mừng hết vài chục triệu. Báo chí nó quy ra... muối, thành ra xơi hết mấy trăm tấn muối. Thế có nhục không.

Bà Dung xịu mặt xuống, tần ngần:

– Mình thì cứ giữ ý quá. Vậy mọi người đến chúc mừng thì phải làm thế nào?

Ông Cẩm:

– Mình cứ đón họ cho chu đáo, tôi xuống nhà thầy nghỉ ngơi. Mà không, chuẩn bị cho tôi món gỏi cá. Tôi mời anh Minh, anh Hòa và cậu Trác đến uống rượu.

– Thầy đi rồi.

– Đi đâu? Sao mình lại để thầy đi. Mình lạ gì sức khỏe của thầy.

Bà Cẩm nói ráo hoảnh:

– Em thiếu điều van xin thầy ở nhà. Thời tiết thì đang chuyển mùa... Khỏe mạnh như mình còn muốn ốm, huống hồ người tuổi cao như thầy. Nhưng thầy nói là đi với đoàn cán bộ hưu trí để thăm khu di tích Tân Trào, thăm Điện Biên, không thể hoãn được.

Ông Cẩm thở dài:

– Tính thầy càng ngày càng gàn. Nhưng làm thế nào được, thầy còn khỏe ngày nào, con cháu được hưởng phúc ngày ấy.

Ông nhìn quanh rồi giật mình:

– Thằng Lâm đâu?

– Nó với con bé hoa hậu Minh Phương đi trao quà cho Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở Quảng Ninh, phải vài ba ngày mới về.

Ông Cẩm trợn mắt:

– Nó quen con bé hoa hậu ấy từ bao giờ?

– Nào ai biết. Chỉ nghe nói đã thấy anh chị "bắt" nhau rồi.

Ông Cẩm lắc đầu:

– Tôi sợ nhà vô phúc mới có con dâu là hoa hậu. Thế nó có xin tiền bà không?

Bà Dung lúng túng:

– Nó chỉ xin em có ba ngàn.

– Ba ngàn? - ông Cẩm trợn mắt - Ba ngàn đô la để đi chơi. Sao mà bà lắm tiền thế. Nó làm ở Ngân hàng, lương có ít đâu. Hôm nọ, anh Trác Tổng Giám đốc nói là lương của nó hơn một chục triệu, gấp ba lần lương tôi đấy.

– Thôi mà anh, thời buổi này, mấy ai sống bằng lương. Em vừa lĩnh cổ tức ở Công ty Dược phẩm số 5 được gần hai trăm triệu... Mà thôi, mình đừng nghĩ làm gì cứ để em lo.

*

* *

Trần Đức, Phó Cục trưởng Cục Xây dựng cơ bản của Bộ Kinh tế là một người khá trẻ so tuổi 55 của mình. Đức có bộ mặt rất lạ, lúc thì thật thà ngơ ngác, lúc lại tinh quái, xảo quyệt nhưng trên hết cả là một vẻ hào hoa pha chút lẳng lơ. Là cấp phó của ông Cẩm, từ bấy lâu nay, Đức chỉ mong cái ngày ông Cẩm rời khỏi chức Cục trưởng để mình thế chỗ. Trong việc đề bạt ông Cẩm lên Thứ trưởng, Trần Đức cũng là người có nhiều đóng góp. Là người từng trải, ăn nói có duyên, quan hệ rộng và biết chi tiền đúng lúc đúng chỗ, cho nên tiếng nói của Trần Đức khá có trọng lượng ở Bộ Kinh tế. Tuy nhiên ông Cẩm thì đã được đề bạt lên Thứ trưởng nhưng Cục trưởng thì vẫn chưa có người thay. Ông Cẩm đề nghị Trần Đức tạm thời phụ

trách Cục, nhưng Bộ trưởng vẫn chưa quyết. Về lý do thì Bộ trưởng đã nói thẳng với ông Cẩm.

Trần Đức đứng trước tủ rượu đầy ắp các loại rượu sang trọng, quý giá và nhấc chai này, chọn chai kia. Thúy Bình, vợ thứ hai của Trần Đức mới hơn ba mươi tuổi ngạc nhiên:

– Anh làm gì mà chọn rượu ghê thế?

– Hôm nay đến chúc mừng anh Cẩm.

– Được đề bạt rồi à?

Trần Đức gật gù:

– Mới nhậm chức chiều nay.

Thúy Bình:

– Thế còn anh, có thế chỗ ông ấy không?

Trần Đức:

– Bộ trưởng còn đang cân nhắc. Nhưng anh Cẩm đã đề nghị tôi phụ trách Cục.

Thúy Bình thuỗn mặt ra rồi giở giọng:

– Này, tại sao ông Bộ trưởng cứ khó chịu với mình thế. Hay là... hay là "đạn" chưa bắn trúng.

Trần Đức lừ mắt nhìn vợ:

– Ông ấy và ông Cẩm là những mẫu người cuối cùng của chế độ bao cấp, tư duy cũ lắm. Không đem quà biếu ông ấy thì còn có tình cảm, chứ mang quà cáp đến, mà vô phúc lại có phong bì thì mang họa vào thân đấy.

Thúy Bình bĩu môi:

– Em không tin là thời buổi này còn có cán bộ như thế.

– Em thì biết gì ngoài mấy cái siêu thị. Cán bộ như ông Bộ trưởng, hay như ông Cẩm ấy còn nhiều, còn rất nhiều - Trần Đức lấy ra một chai rượu Trung Quốc - Đây, mang biếu chai này, em chuẩn bị cho anh hộp bánh thật sang và năm ngàn đô nhé.

Thúy Bình trợn mắt:

– Năm ngàn... anh việc gì phải... phải nịnh ông ấy. Cạn ao bèo thì đến đất, chẳng đề bạt anh thì còn đề bạt ai. Việc lên chức của ông ấy, anh tốn bao nhiêu rồi.

Trần Đức cười nhạt, đay nghiến:

– Đúng là đồ đàn bà. Bỏ ra đồng nào là cứ như cắt ruột. Thế tôi hỏi cô, cô đã làm ra xu cắc nào chưa? Tiền các nơi họ biếu mình thì mình biếu lại cấp trên mình. Đó là nợ đồng lần, cô hiểu chưa.

Thúy Bình thấy chồng nổi nóng liền im thin thít và cung cúc đi mở tủ lấy tiền đưa cho Đức. Anh ta giảng giải:

– Ông Cẩm thì cơ bản đó là người tốt, không có mưu mô gì và sống cũng thoáng, nhưng bà Dung thì là "quái phụ". Bà ấy học hành thì dốt nhưng trí nhớ rất siêu phàm. Ai biếu bà ấy cái gì cách đây năm năm bà ấy vẫn nhớ, vào dịp năm hết tết đến, ai không biếu bà ấy chưa khi nào quên. Người ta bảo "chồng là cái đầu của vợ". Nhưng ở nhà ông Cẩm, vợ mới là cái đầu của chồng. Bà ấy mới là "thứ trưởng" thực sự.

Thúy Bình lắc đầu:

– Em cũng nghe nói nhiều về bà Dung, nhưng làm gì mà bà ấy điều hành được ông Cẩm?

– Em hiểu họ sao bằng anh. Thật ra thì đúng là bà ấy không điều hành được ông Cẩm bởi vì ông ấy khá nguyên tắc. Tuy nhiên, chỉ cần đứng dưới cái bóng của ông ấy thì cũng đã đủ no ấm rồi. Rất nhiều việc làm ăn của bà ấy ông Cẩm không hề biết.

Thúy Bình nín lặng nghe chồng giảng giải rồi rụt rè:

– Anh cho em đi cùng nhé.

Trần Đức vẫn nói với giọng gay gắt:

– Đến để học cách ứng xử à? Để dịp khác. Mấy hôm nữa anh bố trí em đưa bà ấy đi lễ đền Trần ở Cửa Ông. Nhưng mà nói trước, chớ có học cái kiểu ăn nói coi người như rác của bà ấy.

Thúy Bình thở dài rồi nói với vẻ khó chịu:

– Em là em, bà ấy là bà ấy. Anh cũng chưa làm to lắm để em núp bóng đâu.

Có tiếng còi ô tô ngoài cổng. Bình chạy ra mở cổng và thấy Nguyễn Văn Nam, Tổng Giám đốc Tổng công ty Dệt may Toàn Thắng. Nam mang một túi quà to vào và nói:

– Thằng em xin chúc mừng ông anh.

– Có gì mà mừng?

– Thì hôm nay ông anh phụ trách Cục, mai là Cục trưởng. Ông anh khỏe, em mừng... Bác càng phát, chúng em càng có chỗ dựa.

Trần Đức:

– Mày chỉ đếm cua trong lỗ. Thời buổi này, chả nói trước được điều gì. Thôi, ta đi đến nhà ông Cẩm nhỉ.

– Vâng, em chuẩn bị quà mừng ngoài xe rồi.

– Không, của chú là của chú, của anh là của anh. Với ông Cẩm thì chín bỏ làm mười được, nhưng với bà ấy thì chín thành... một trăm đấy!

Hai người ra xe. Thúy Bình mở túi quà và mắt sáng lên khi thấy có phong bì trong đó. Phong bì đề: "Kính biếu anh 10.000 USD". Thúy Bình cười sung sướng và nhún nhảy đi vào buồng cất tiền rồi gọi di động cho chồng:

– Anh à, anh cám ơn anh Nam nhé. Anh ấy đưa mười ngàn đấy.

*

* *

Tại tòa soạn báo Kinh tế Mới. Phóng viên Quang gọi điện thoại di động cho Tuấn, một phóng viên ở báo của tỉnh:

– A lô, ông Tuấn đấy à? Chuẩn bị máy ảnh tối nay đi với tôi nhé.

– Có vụ gì à? Bắt ai thế?

– Không bắt ai cả. Chả là hôm nay ông Cẩm mới được đề bạt Thứ trưởng. Tối nay, và ngày mai, tôi cam đoan với ông sẽ có hàng chục doanh nghiệp đến chúc mừng và chắc chắn nhà ông ấy sẽ thành cửa hàng "bách hóa"...

– Mày nói thế tao hiểu rồi. Tao đang đói quá, kiếm cho tao mấy cái quảng cáo được không?

– Chuyện vặt. Tối nay, nếu có được những bức ảnh đẹp thì thiếu gì quảng cáo.

– Mày nói bí hiểm như đi buôn hê- rô- in, tao chả hiểu gì cả?

– Có gì đâu, tối nay sẽ có rất nhiều doanh nghiệp thậm thụt đến chúc mừng ông Cẩm... Thôi, tao giải thích sau. Nửa giờ nữa mày đến đây. Nhớ là phải mang máy kỹ thuật số chụp được trong ánh sáng yếu đấy.

– Ok.

Lát sau, hai phóng viên Tuấn và Quang phóng xe máy đến khu vực nhà ông Cẩm. Họ đi qua đi lại hai vòng rồi Quang chọn một ngôi nhà gần đối diện với nhà ông Cẩm. Đó là một ngôi nhà sập xệ, phía ngoài trưng biển "Dịch vụ thiến mèo, chó, lợn, gà". Tuy nhiên, nhìn căn nhà cũng đủ biết chủ nhà là người rất nghèo.

Tuấn hỏi:

– Sao mày chọn nhà này?

– Mày ngốc lắm. Nhà này "rách", chắc là dân đen. Mà dân đen thì có bao giờ thích quan chức giàu có đâu. Tao cam đoan với mày họ sẽ giúp chúng ta rất nhiệt tình.

Quả nhiên, khi hai người vào và Quang đặt vấn đề thì ông chủ nhà, một người hom hem có nét mặt khắc khổ nhiệt tình giúp đỡ ngay. Ông ta pha chè mời hai người:

– Các chú uống nước. Vì nhiệm vụ theo dõi những người có vấn đề, tôi sẵn sàng giúp đỡ. Các chú ở đây mấy ngày cũng được.

– Cám ơn bác, chúng cháu chỉ nhờ bác tối nay thôi.

– Nhà ông Cẩm này có thằng con bất hảo lắm. Nhưng nó được chiều quen xác rồi. Năm ngoái, nó vác cả xe ô tô của bạn đi cầm đồ, bà ấy phải mất hai chục ngàn đô đi chuộc về.

Quang đưa đẩy:

– Chắc người ta đồn thôi. Con ông Cẩm tên là gì nhỉ... Cao... Cao Đức Lâm thì phải. Nó là cán bộ Phòng tín dụng điện tử của Ngân hàng Phú Tài, nghe nói giỏi lắm. Nó từng đi Mỹ học cơ mà.

– Các chú không biết thôi. Con ông ấy đi học theo tiêu chuẩn "tẩy rửa tiền" đấy. Đúng là nó giỏi vi lính lắm. Tôi ở đây hàng chục năm, con tôi học cùng với nó, tôi lạ gì.

Tuấn ngơ ngác:

– Tiêu chuẩn "tẩy rửa tiền" là thế nào?

– Thế mà cũng là nhà báo? Đó là một cách hối lộ cho quan chức của các công ty nước ngoài. Biếu tiền, biếu nhà, biếu ô tô, biếu thẻ chơi sân gôn là xưa như Trái đất rồi. Bây giờ họ biếu tiền bằng cách cho anh một suất học bổng và anh cứ việc đưa con ra nước ngoài học tập bất chấp có chữ hay mù chữ... Thế rồi cứ vài tháng họ lại đưa cho con anh ít tiền và thằng con lại gửi về cho gia đình. Còn bố mẹ thì cứ việc ra ngân hàng lĩnh tiền và đi khoe "đó là tiền cháu nó làm thêm đấy".

Quang bật cười:

– Bác hiểu như trinh sát hình sự ấy?

– Trinh sát hình sự thì hiểu mấy thằng lưu manh. Còn hiểu được những quan chức như ông Cẩm thì phải có tầm cao hơn...?

– Ngày xưa bác công tác ở đâu?

– Chú nhìn kia - ông chỉ tay lên tường nơi treo hàng chục tấm bằng khen, giấy khen các loại. Rồi nói với vẻ tự hào - Tôi, đường quan lộ gập ghềnh quá, nếu không thì cũng cỡ như ông Cẩm.

– Thế sao ngày xưa bác từng là bác sĩ phẫu thuật mà giờ lại đi thiến chó, mèo.

Ông ta cười hơ hớ:

– Bác sĩ phẫu thuật muốn có thu nhập cao thì phải đạp y đức xuống mà nhận tiền. Còn như tôi... Thiến một con chó, tiền công cao hơn một ca mổ ruột thừa. Thiến một con mèo Irac, hay đỡ đẻ cho một con chó Nhật, tiền công cao hơn một ca đại phẫu. Mình không có gan ăn của bệnh nhân thì... thì đi ăn của súc vật!

Nói rồi ông ta lại cười rất vô tư. Ông lại tiếp:

–Nói thật với các chú, tôi có khổ như hôm nay cũng là vì đấu tranh chống tiêu cực đấy. Chỉ vì tố cáo ông Giám đốc Sở Y tế tham nhũng mà phải về hưu non.

Thế rồi trong lúc Quang ngồi nói chuyện với ông thì Tuấn lắp máy lên chân và chĩa qua cửa sổ. Từ góc này, bất cứ xe nào tới cũng chụp rõ từng biển số và ai vào cổng cũng không thoát.

*

* *

Trên ô tô đến nhà ông Cẩm, Nam nói với ông Trần Đức:

– Vừa rồi, nhờ có ông anh mà em xuất trót lọt lô hàng hơn hai triệu đô la. Hiện em còn trong kho hơn bốn triệu tiền hàng nữa, ông anh phải ra tay giúp em.

– Chú cứ yên tâm. Mấy hôm nữa, anh cho thu hồi "quota" của hơn chục doanh nghiệp, và giao lại cho chú thế là ổn chứ gì.

– Nếu được thế thì còn gì bằng. Nhưng em sợ các doanh nghiệp kia nó bán hết rồi.

– Chưa, nó chưa dám bán "quota", nhưng nếu có công văn của anh xuống thì buộc chúng phải tính. Họ không có khả năng sản xuất thì thà bán đi kiếm mấy đồng còn hơn là mất sạch. Công văn của anh chỉ là... chỉ đẩy thêm cho họ quyết định nhanh mà thôi.

Nam tán tụng:

– Ông anh quả là cao kiến.

Trần Đức:

– Anh nói thật với chú, anh chán ngấy cái cơ chế phân bổ hạn ngạch xuất khẩu hàng kiểu này. Lẽ ra phải khuyến khích những anh có tiềm năng, có tài chính, biết đổi mới để có hàng hóa chất lượng cao nhưng giá thấp. Còn thằng nào yếu kém, buộc nó phải chết hoặc nó phải tự nhập vào những anh khỏe... .Cứ cào bằng kiểu này, thằng yếu cứ yếu mà thằng khỏe muốn vươn lên cũng khó.

Nam:

– Chúng em làm doanh nghiệp cũng vất vả lắm. Đã thế, bọn nhà báo lại cứ coi chúng em như mấy thằng ăn cắp.

Trần Đức xua tay:

– Cậu phải quen với thói chọc ngoáy của báo chí đi. Chịu khó cho chúng nó ít quảng cáo là im ngay thôi mà. Dịp báo tết vừa rồi, tôi

đọc báo mà mới kinh hãi về báo chí. Có tờ báo nó bắt tòa án cũng phải quảng cáo "Kính chào quý khách"; rồi cả ủy ban nhân dân xã, phường cũng phải cho quảng cáo "Chúc mừng năm mới an khang thịnh vượng".

Nói rồi cả hai cười khoái chí. Bỗng Đức nghiêm mặt:

– Lúc nãy cậu cho quà, tớ cám ơn. Nhưng mà... nhưng mà lần sau chớ có đưa tiền cho bà ấy.

– Dạ!

– Đàn bà thấy tiền mà mắt cứ sáng lên là hỏng. Con vợ tớ cũng là loại như thế. Đầu tiên cũng tưởng lấy cô vợ là giáo viên dạy triết học ở đại học là văn hóa cao... Ai ngờ trước đồng tiền cũng "vật chất có trước, ý thức có sau".

Hai người đến nhà ông Cẩm thì trong nhà đã khá đông khách và rất nhiều lẵng hoa chúc mừng.

Bà Dung trong bộ áo vét sang trọng ân cần chào đón mọi người với vẻ mặt hết sức dịu dàng, lịch thiệp.

Những người khách đang ngồi ở các bàn tiệc thấy Trần Đức và Nam liền rất vui vẻ chào hỏi. Trong số đó, có nhiều người Đức và Nam đã quen thuộc. Họ là cán bộ cấp dưới của ông Cẩm; là giám đốc các doanh nghiệp, là cán bộ các Sở Thương mại.

Bà Dung nhận túi quà của Nam, của Đức rồi vẻ áy náy:

– Nhà tôi có lời xin lỗi các chú. Anh ấy vừa về, lại có mấy anh ở Hội Cựu chiến binh đến lôi đi thăm một người đồng đội, nhưng mà ở tận Hòa Bình cơ, chắc về muộn lắm.

Nam nói đưa đẩy:

– Chúng em xin chúc mừng anh chị.

– Chú Nam dạo này nom vượng nhỉ. Này, Tổng công ty chú có chân phụ nào, cho tôi đi làm nhé, ở nhà mãi chán quá. Giá như có đứa cháu mà trông nom thì cũng đỡ buồn.

Trần Đức:

– Em nghe nói anh chị chuẩn bị làm thông gia với Giám đốc công an tỉnh.

– Nhà tôi thì muốn lắm, nhưng còn phải xem ý thằng Lâm - Con gái anh Hòa làm ở Cảnh sát điều tra. Con bé xinh gái, ngoan lắm... Kể lấy được người như thế là bố mẹ cũng yên tâm. Nhưng mấy hôm nay, hình như nó và con bé hoa hậu phải lòng nhau rồi.

– Thế thì hay quá. Người đẹp bây giờ là ra tiền ra bạc đấy.

– Tôi thì cũng chả mong kiếm tiền kiểu đó. Thôi, xin mời hai chú ra uống chén rượu mừng cho anh ấy.

Mọi người ở bàn tiệc nâng ly chúc cho phải phép với nhà chủ rồi nhanh chóng cáo từ. Nam định về thì Trần Đức giữ lại:

– Mình nên trở thành chủ nhà giúp bà chị tiếp khách.

Chờ lúc vắng người, Nam hỏi Đức:

– Thằng Lâm yêu con Minh Phương à?

– Nghe bà ấy nói thế, đã biết thế nào. Thằng Lâm thấy gái đẹp là mắt sáng lên. Nó thay người yêu như thay áo.

– Chuyện, nó đẹp trai, lại có tài, có tiền, có sự nghiệp. Mà này, anh biết thằng cha Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân không?

– Lạ gì cha Thanh ấy.

– Hắn nuôi con Minh Phương từ lâu rồi. Cuộc thi hoa hậu vừa rồi, nó bỏ tiền ra chạy Ban tổ chức cho con Phương được hoa hậu đấy chứ. Nghe nói mỗi tháng con Phương phải ngủ với hắn bốn lần và nó chỉ cho mười lăm triệu.

– Cũng có nghe loáng thoáng là chúng nó bồ bịch với nhau theo hợp đồng... Mà kệ chúng nó, tình yêu thời... "cô- ta" mà lại. Chuyện như vậy là chuyện vặt. Cũ người mới ta! Nào, uống đi!

*

* *

Tại căn nhà đối diện nhà ông Cẩm. Quang và Tuấn chụp ảnh từng chiếc xe, chụp ảnh từng người đi vào nhà. Quang quả là một phóng viên rất ghê gớm. Mỗi chiếc xe đến, anh ta lại giới thiệu:

– Con xe đầu bẹp đít phồng mang số gánh là của cha Giám đốc Công ty Lắp ráp xe máy Toàn Lộc. Cha này đi đâu, thế nào cũng có một em thư ký chân dài đến nách theo hầu... Thấy chưa, tớ nói có

sai đâu. Váy nó ngắn nhỉ, mà nó xách túi gì xem ra nặng lắm. Con bé xách phải hơi nghiêng người?

– Lại chai rượu "Jôn" xanh với vài hộp bánh chứ gì? Tuấn nói, trong khi mắt vẫn nhìn vào máy.

– Vớ vẩn, túi nào cũng có phong bì đấy. Con xe "mắt nhắm mắt mở" kia là của Giám đốc Công ty Dịch vụ Thương mại Xuất nhập khẩu Hoàn Cầu.

Quang chỉ một xe đỗ phía xa:

– Chiếc Camry màu lòng tôm kia là của Giám đốc Nhà máy lắp ráp điện tử.

Lại một chiếc xe khác tới, Quang giật mình:

– Xe của sếp tao mày ạ.

– Có chụp không?

– Chụp tất. Ông này chắc đi tay không.

– Sao mày biết?

– Lâu nay chỉ có các doanh nghiệp với quan chức biếu nhà báo chứ nhà báo có đi quà cáp cho ai bao giờ - Quang nói với vẻ hiểu biết.

Trần Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ khệnh khạng đi vào nhà. Trông anh ta như một diễn viên: Giầy trắng, comple màu đỏ và đeo chiếc kính trắng không số gọng vàng choé.

Tuấn hỏi:

– Sếp mày trông trai lơ nhỉ?

– Còn phải nói. Tán gái thành thần và ăn tiền như cá rô phi ăn cám cò.

Ông chủ nhà phá lên cười:

– Các cậu này, ai lại nói sếp của mình như thế ?

*

* *

Trần Ngọc, hai tay đút túi quần, với vẻ mặt khinh khỉnh thủng thẳng đi vào nhà ông Cẩm. Bà Dung đon đả chạy ra đón:

– Chào anh Ngọc, lâu lắm mới lại được gặp anh.

– Chào bà chị. Thế nào, ông anh em đâu? Xem từ lúc lên Thứ trưởng đến giờ mặt mũi có khác gì không?

– Chú cứ đùa. Anh chú có lên đến Bộ trưởng hay về làm thảo dân thì sống với anh em chiến hữu cũng như thế thôi. Mời chú vào nhà.

Ngọc vào, nhiều người đang ngồi ở bàn tiệc, thấy vội đứng dậy chào với vẻ rất trọng thị, thậm chí có người còn lộ vẻ khúm núm, xun xoe. Ngọc cũng chào lại mọi người với vẻ kẻ cả và nếu có phải bắt tay ai thì cũng hờ hững. Nam và Đức đang ngồi cùng bàn với một số người quen khác, thấy Ngọc, Nam đứng dậy định lảng đi bởi lẽ giữa hai người có một mâu thuẫn rất lớn. Trần Đức biết chuyện và hiểu ngay thái độ của Nam nên vội kéo tay Nam lại và nói nhỏ:

– Kệ hắn ta, cậu phải coi như không có gì. Thế mới là cao thủ.

Nam nghe lời.

Nhưng khi trông thấy Trần Đức và Nam thì Ngọc lại tỏ ra nồng nhiệt:

– Chào ông anh! Hay quá, được gặp hai ông anh ở đây. Có đến hai tháng rồi không gặp nhỉ?

– Chú nhớ quá, đúng là từ hôm hội thảo về nâng cao chất lượng hàng xuất khẩu đến giờ. - Trần Đức nói.

Nam cố nở nụ cười nịnh:

– Chào nhà báo lớn.

– Chào anh. Không dám nhận là nhà báo lớn - Ngọc kẻ cả - Nghe nói dạo này Tổng Công ty Toàn Thắng làm ăn phát tài lắm phải không.

– Cũng tạm ổn. Mời anh ngồi.

Thấy có Ngọc vào, nhiều người đang vui vẻ vội vã đứng dậy cáo từ.

Ngọc hỏi Đức:

– Ông Cẩm đi đâu rồi?

– Ông anh đi với mấy ông cựu chiến binh thăm đồng đội bị ốm.

Ngọc nhíu mày rồi cười khẩy:

– Nói thế mà các ông cũng tin. Chắc sếp muốn tránh tiếng nên học "anh hùng núp" thôi.

Nói rồi Ngọc lại kẻ cả chìa tay cho Trần Đức:

– Đến chúc mừng ông anh nhưng không có nhà, em phải đi có việc đây. Các anh ở đây nhé.

– Làm ly rượu mừng đã - Trần Đức nói. Ngọc xua tay:

– Em còn phải đi, vả lại bây giờ uống ít rượu thôi. Gan sắp mục rồi.

Trần Đức vội chạy ra nói nhỏ vào tai bà Dung, bà nói với Ngọc:

– Chú đến chơi mà lại về ngay, tôi áy náy quá. Đúng là anh ấy đi từ chiều.

– Có gì đâu bà chị. Lúc khác em lại chơi.

– Chú chờ chị một lát.

Nói rồi bà Dung chạy vội vào buồng và quay ra ngay. Bà tiễn Ngọc ra gần ngoài cổng rồi dúi cho Ngọc một phong bì:

– Chị gửi chú về mua quà cho thằng cu.

– Chị bày vẽ quá. Đến chức mừng ông anh lại được quà thế này...

– Chú là người trong nhà, đừng câu nệ thế. Anh nhà còn phải có nhiều việc nhờ đến chú.

Từ bên kia đường, Quang và Tuấn thấy rõ cảnh bà Dung đưa tiền cho Ngọc. Quang nháy mắt với Tuấn với vẻ tinh quái.

Trong nhà, Nam nói với ông Đức:

– Em chơi với lại nhiều nhà báo, nhưng chưa thằng nào em ghê tởm như thằng này. Năm ngoái, em phải cho nó một cái quảng cáo gần năm chục triệu, ấy thế mà bọn em có một lô hàng kém chất lượng, nói thế nào nó cũng vẫn cứ choang lên báo.

Ông Đức:

– Với dân báo chí, ông phải biết giữ khoảng cách. Đừng thân quá, nhưng cũng đừng xa lánh họ.

Nam nhìn ông như chưa hiểu hết ý. Ông Đức giảng giải:

– Cậu mà thân với họ quá, phóng viên đến quấy quả xin quảng cáo là cũng chết. Hàng trăm tờ báo, rải quảng cáo làm sao cho khắp. Báo này được, báo kia không... Chúng nó khó chịu, và rình sơ hở của cậu, thế là khổ rồi. Còn lạnh nhạt với họ quá cũng chết. Làm doanh nghiệp bây giờ, sờ chỗ nào chả có sai. Để họ rình thì có mà mang họa. Cho nên phải "kính nhi viễn chi". Hãy coi nhà báo như quỷ thần, kính nhường mà xa lánh. Ông Hòe, Thứ trưởng có câu nói rất hay "Không dây với bọn nhà báo, và không được gây gổ với nhà báo".

Nam gật gù:

– Em thấy đến như Tổng thống Mỹ còn sợ nhà báo chết cha chết mẹ.

– Đúng thế. Không có cơ quan nào cửa quyền như báo chí. Cậu cứ đọc những "nói lại cho rõ" thì biết báo chí hiện nay quyền uy như thế nào.

2

Trong khi mọi người đang vui vẻ ở nhà trên thì ở căn nhà ngang là ngôi nhà cổ của cụ Huy, cửa đóng im ỉm. Trong nhà chỉ có bốn người.

Ngoài ông Cẩm có ông Chu Văn Hòa, Giám đốc Công an tỉnh, ông Hoàng Minh, Viện trưởng Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh và ông Trác, Tổng Giám đốc ngân hàng Phú Tài.

Họ ngồi trên chiếc sập trước bàn thờ và có mâm cơm rất giản dị. Giữa mâm là một đống lá sung, lá lộc vừng, lá mơ, rau thơm. Xung quanh là những lát cá mỏng và một bát dấm nấu bằng ruột cá, trứng cá với mẻ. Đó là một món gỏi cá làm theo kiểu xưa.

Ông Cẩm thận trọng rót rượn ra bốn ly rồi nâng lên... ông định nói gì nhưng rồi lại ngừng và thần mặt ra. Thái độ của ông làm hai người ngạc nhiên. Ông Hòa chưa kịp hỏi thì ông Cẩm buông ly. Ông đứng dậy lấy trên bàn thờ xuống một gói lương khô. Ông khẽ khàng bóc lấy một thanh rồi đặt xuống giấy gói. Ông lấy con dao díp treo ở chùm chìa khóa và rất nhẹ nhàng cắt thanh lương khô ra làm ba mảnh.

Cắt xong, ông nghiêm giọng:

– Đồng chí Hoàng Minh.

Hoàng Minh đang ngồi trên phản vội nhảy xuống đứng nghiêm:

– Báo cáo Đại đội trưởng, có tôi!

– Đồng chí ăn ngay miếng lương khô này.

– Báo cáo. . . !

– Chấp hành mệnh lệnh!

– Báo cáo rõ !

Ông Hoàng Minh run run đỡ lấy miếng lương khô và ăn chậm rãi. Nước mắt ông chợt chảy ra. Ông ăn hết miếng lương khô rồi quệt nước mắt:

– Báo cáo Đại đội trưởng, đã ăn xong.

Ông Cẩm lại nghiêm giọng:

– Đồng chí Chu Văn Hòa!

Ông Hòa lại nhảy xuống đất, đứng nghiêm:

– Báo cáo Đại đội trưởng, có tôi.

– Đồng chí còn trẻ, còn sức khỏe để phục vụ quân đội lâu dài. Hãy ăn hết hai miếng lương khô này ngay trước mặt tôi.

– Báo cáo... báo cáo thủ trưởng, tôi không thể chấp hành mệnh lệnh này.

– Đồng chí Hòa, hãy đọc lời thề thứ hai của quân nhân.

Ông Hòa nghệt mặt rồi cao giọng:

– Lời thề thứ hai của quân nhân: "Tuyệt đối phục lùng mệnh lệnh của cấp trên, khi nhận bất cứ nhiệm vụ gì cũng đều tận tâm, tận lực thi hành nhanh chóng và chính xác".

– Đồng chí hãy thi hành mệnh lệnh của tôi, ăn ngay hai miếng lương khô này.

Ông Hòa run run đỡ lấy hai miếng lương khô và trệu trạo nhai trong khi nước mắt chảy ra.

Trong phút chốc cả bốn người đều hình dung thấy cái ngày gian khổ của hơn ba mươi năm trước, ông Cẩm, ông Minh và ông Hòa ở cùng một đơn vị. Ông Cẩm là Đại đội trưởng, còn ông Minh lúc đó là tiểu đội trưởng, ông Hòa là lính mới nhập ngũ. Trong một trận đánh của chiến dịch Quảng Trị năm 1972, cả đại đội hy sinh hết chỉ còn ba người và họ phải nhịn đói, nhịn khát băng rừng đi tìm trung đoàn.

…Họ đi như lê lết trên con đường mòn xuyên rừng rậm. Đến một gốc vả, Cẩm reo lên:

– Có cái ăn rồi.

Hòa nhìn quanh quất:

– Cái gì hả anh?

– Quả vả kìa. Luộc lên mà ăn.

Cẩm trèo lên lấy mấy chùm quả vả xuống. Họ lấy ca làm nồi và lấy lửa bằng cách ghè hai hòn đá cuội vào nhau cho tia lửa bắn vào thuốc đạn...

Luộc vả chín, ông Cẩm động viên:

– Giá mà có tí muối ăn thì cũng đỡ. Cố mà ăn đi.

Hòa ăn một miếng rồi nhổ ra:

– Chát xít cổ không ăn được anh ạ.

Ông Cẩm cười:

– Đúng là lính Hà Nội, lính cậu có khác. Thứ này phải ăn tí một, nhấm nháp thôi.

Hòa nhấm nháp nhưng lại vứt. Ông Minh cũng không ăn nổi, riêng ông Cẩm vẫn ăn thong thả. Chợt ông Cẩm hỏi:

– Các cậu đói lắm chưa?

– Giời ơi, sao thủ trưởng còn hỏi. Có một thanh lương khô, ăn từ sáng đến giờ... Em chết đói đến nơi rồi - Hòa nói như hờn dỗi.

Ông Minh:

– Em cũng đói lắm rồi. Không lê nổi nữa.

Ông Cẩm mỉm cười ranh mãnh rồi mở ba lô lấy ra thanh lương khô 701 .

– Tớ vẫn giấu được một thanh. Ta chia ba nhé. Cậu Hòa chia đi.

Hòa bóc thanh lương khô rồi lấy dao găm khứa từng nhát nhẹ nhàng và bẻ thanh lương khô ra làm ba phần bằng nhau.

Ông Cẩm cầm ba miếng lương khô. Đưa một miếng cho Minh:

– Cậu ăn trước đi.

Minh không hiểu ý Cẩm như thế nào nhưng vẫn ăn. Chờ cho Minh ăn xong, ông Cẩm đưa cho Hòa một miếng:

– Đến lượt cậu.

Chờ cho Hòa ăn xong, ông Cẩm lại đưa nốt miếng lương khô là phần của mình.

Hòa lắc đầu:

– Đây là phần anh. Em không ăn đâu.

– Cậu còn trẻ, còn khỏe, còn phải giữ sức khỏe để phục vụ quân đội lâu dài. Cậu ăn đi, tớ ăn quả vả được rồi.

– Không! Em không ăn.

Ông Cẩm nhíu mày suy nghĩ rồi nghiêm giọng:

– Đồng chí Chu Văn Hòa! Đứng dậy!

Hòa ngơ ngác đứng lên. Ông Cẩm hô:

– Nghiêm!

Hòa như bị điện giật vội đứng nghiêm. Ông Cẩm lại ra lệnh:

– Đồng chí hãy đọc lời thề thứ hai của quân nhân.

Hòa im lặng giây lát rồi đọc dõng dạc:

– Lời thề thứ hai của quân nhân: "Tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của cấp trên, khi nhận bất cứ nhiệm vụ gì cũng đều tận tâm tận lực thi hành nhanh chóng và chính xác".

Ông Cẩm đứng lên:

– Tôi ra lệnh cho đồng chí phải ăn hết thanh lương khô ngay trước mặt tôi.

– Báo cáo. . .

– Hãy chấp hành mệnh lệnh.

– Báo cáo rõ.

Hòa ăn hết miếng lương khô rồi ngồi bệt xuống khóc nức lên...

Bốn người như chìm vào những cảm xúc của một thời oanh liệt đã qua. Ông Cẩm là người dứt ra khỏi suy tư đầu tiên, ông nói:

– Chúng mình sống đến ngày hôm nay là có lãi quá rồi. Cả đại đội mình, bước vào chiến dịch có chín mươi tay súng. Hết chiến dịch, còn hơn chục người. Nói thật với cậu tớ bây giờ vẫn thi thoảng ăn sáng bằng lương khô đấy. Bà ấy cứ bảo là tớ hâm.

Rồi ông Cẩm nâng ly:

– Cảm ơn các cậu.

– Chúc mừng anh!

Uống hết ly rượu, ông Cẩm hỏi ông Hòa và ông Minh:

– Thế nào, ông Viện trưởng Viện Kiểm sát và Giám đốc Công an tỉnh đã bao giờ phải cãi nhau chưa?

Ông Hòa gãi đầu rồi liếc nhìn ông Minh bằng ánh mắt trìu mến:

– Có lúc anh ấy vẫn coi em như thằng binh nhất? Đi họp ba ngành, mà anh ấy nói em cứ như là hồi xưa.

Ông Minh cười, mắng yêu:

– Nhưng mà lắm lúc mày bướng bỏ mẹ. Quân điều tra nó bỏ lọt người, lọt tội thì phải trị cho nghiêm. Đằng này, cứ "dĩ hòa vi quý". Nhiều người nói là mày nhu nhược với cấp dưới lắm.

Ông Hòa nhăn mặt:

– Thì có mỗi trường hợp cậu Tuấn, ở Điều tra trọng án để lọt tội phạm, nhưng mà anh phải thông cảm, nó đi điều tra trong lúc vợ đẻ con thai ngược; mẹ thì tai nạn...

– Thế tại sao anh em khó khăn như thế mà vẫn giao việc cho họ! Cậu vô tình quá...!

– Em cũng có biết đâu, đội trưởng giao việc cho điều tra viên, chả lẽ giám đốc lại dúng tay vào à?

Ông Trác nghe mọi người nói chuyện và chỉ mủm mỉm cười đôn hậu. Rồi ông góp chuyện:

– Trong mấy anh em mình, có lẽ em sướng hơn cả. Từ lúc nhập ngũ cho đến khi phục viên, chưa phải bắn phát súng nào.

– Thì ông làm lính hậu cần, hồi ấy, chuyên lấy trộm lương khô đem đổi gà.

Ông Trác nghe Hòa nói thế, bèn cười:

– Khiếp, anh Hòa nhớ dai thế. Em đổi lương khô lấy gà có mỗi một lần. Mà hôm đó, cũng là vì anh Cẩm ốm quá muốn có con gà nấu cháo...

Ông Cẩm:

– Đó là bát cháo đắng nhất đời tớ đấy.

Rồi ông Cẩm đưa rượu cho ba người:

– Mà thôi. Dù thế nào thì anh em ta cũng thành đạt cả. Nhưng mà này, các ông đều là quan to ở tỉnh, làm thế nào thì làm, đừng để điều tiếng gì đấy nhé.

Rồi ông lại quay sang ông Trác:

– Tớ gửi thằng Lâm cho cậu, rèn cẩn thận vào nhé.

– Anh cứ yên tâm - ông Trác nói. - Nhưng cháu nó cũng là loại ngoan, có trách nhiệm với công việc.

– Chưa biết thế nào đâu. Tôi nói thật là tôi chưa tin nó.

Hòa gói cá vào rau thơm đưa cho ông Cẩm :

– Em mời anh! Này, trên nhà đông khách quá nhỉ?

Ông Cẩm dãi bày:

– Chán lắm các cậu ạ. Làm kinh tế bây giờ nó phức tạp thế đấy. Mình được lên chức, họ kéo nhau đến chúc mừng, cứ phải trốn. Không tiếp không được, mà ai đến cũng mang quà! Ngại không chịu được.

Ông Hòa:

– Các doanh nghiệp bây giờ thường cứ thực hiện câu "đồng tiền đi trước đồng tiền khôn". Nhiều khi họ đến biếu xén nhưng chẳng nhờ vả gì, em cũng gặp khối lần như vậy rồi. Nhất là khi năm hết tết đến.

Rồi ông Hòa cười:

– Lát nữa, em xin bà chị mấy chai rượu về uống nhé.

– Phải đấy, lát nữa các ông khuân bớt rượu về mà uống. Hồi nọ bà ấy còn lăm le mang rượu đi bán. Tôi phải cấm đấy. Cho ai thì cho, cấm bán một chai. Nhưng mà bây giờ thì bao nhiêu cũng ít.

– Sao lại thế? - ông Minh hỏi.

– Thằng Lâm... Nó toàn đem rượu đi nhậu với bạn bè. Nói thế nào cũng không được.

Ông Trác ngạc nhiên:

– Nó có biết uống rượu đâu. Em biết rất rõ mà. Có khi liên hoan ở cơ quan, nó chỉ dám uống nửa lon bia.

– Nó không biết uống nhưng mang cho bạn bè đến các vũ trường. Tôi thì chúa ghét cái trò rửng mỡ ấy, nhưng bà ấy lại cứ bênh chằm chặp. Cũng chỉ vì nhà có mỗi mình nó - ông Cẩm nói với vẻ bực bội.

– Ối dào! Anh cứ lấy cho nó con vợ, tự chúng trói nhau, bảo nhau - ông Hòa nói chen vào.

Ông Cẩm thở dài sườn sượt:

– Chiều nay, bà ấy cho tôi biết là nó đang phải lòng con bé hoa hậu Minh Phương. Nó dính vào cái đám này, tôi lo lắm.

Ông Hòa nghệt mặt ra rồi lộ vẻ thất sắc. Thái độ đó của ông không lọt qua mắt ông Cẩm. Ông hỏi:

– Cậu sao thế? Con Phương có chuyện gì à?

Ông Hòa rót rượu uống rồi nói xí xoá:

– Không, không! Em chỉ ngại là không hiểu rồi thằng Lâm có chiều nổi hoa hậu không thôi.

Ông Cẩm:

– Tôi cũng không muốn. Giá mà bảo được nó, tôi bắt nó lấy ngay con gái ông. Thằng Lâm cứ phải lấy con vợ là công an. Nó đưa vào quân kỷ thì mới yên được.

Nghe ông nói, mấy người cười ngả nghiêng. Ông Cẩm xua tay:

– Mà thôi, lấy vợ lấy chồng thời nay như đánh bạc ấy, may ra thì được người tử tế, chứ lúc yêu nhau, mù dở hết.

Ông nói xong đứng dậy đi ra nhà vệ sinh ở phía sau.

Còn lại ba người, ông Minh hỏi:

– Con bé ấy có chuyện gì à?

Ngập ngừng một lát, ông Hòa nói thật:

– Em xin nói thật với anh, con bé ấy không ra gì đâu, nó đã tham gia đường dây gái gọi cao cấp từ năm đang học lớp 12. Đã bị Cảnh sát hình sự bắt vì tội đi với người nước ngoài.

Ông Trác nghệt mặt. Ông Minh đấm xuống mâm làm bát đũa nhảy lên:

– Thế sao các ông không báo cáo cho Ban tổ chức?

– Thì chuyện cách đây 2 năm rồi, vả lại Ban tổ chức các cuộc thi này có bao giờ họ bắt thí sinh dự phải khai lý lịch chi tiết đâu. Chúng em chỉ biết khi thấy kết quả cuộc thi được công bố. Đã chuẩn bị báo cáo thì nó lại đi thi ở toàn quốc... nói ra, xấu mặt cả tỉnh mình.

Ông Minh nói cay nghiệt:

– Ông định lấy cái mặt nó thay mặt hơn 2 triệu dân tỉnh mình à?

*

* *

Khoảng hơn 9 giờ đêm thì khách đến chúc mừng ông Cẩm đã hết. Trần Đức và Nam ngồi lại cũng thấy hết chuyện.

Đức nói với bà Dung:

– Chúng em xin phép chị.

– Vâng, rất cảm ơn hai chú đã tiếp khách giúp tôi. May quá, nếu không có hai chú, tôi chả biết ai với ai mà nói chuyện cả.

Nam ra trước, Đức đi sau với bà Dung. Đức khẽ khàng:

– Chị nhắn anh giữ gìn sức khỏe. Dạo này em thấy anh tham công tiếc việc lắm.

Bà Dung:

– Tính ông ấy vẫn thế. Vừa rồi tôi ép mãi mới chịu đi thử máu. Nhìn kết quả mà tôi lo quá. Nào là máu nhiễm mỡ, nào là cholesteron cao, rồi lại a xít uric... Giá bây giờ ông ấy nghỉ hưu lúc này thì cũng được.

– Không được đâu chị ơi. Anh ấy mà thôi chỗ này là bọn đàn em bơ vơ đấy - Đức vẫn nịnh rất khéo.

Bà Dung:

– Gớm, chú cứ đề cao anh ấy quá. Việc của chú, cứ yên tâm. Tôi đã bàn với ông ấy kỹ rồi. Chủ nhật này, tôi và ông ấy đến cảm ơn ông Bộ trưởng, tôi sẽ nói thêm - Rồi bà cười hãnh diện - Bộ trưởng nhà chú cứng rắn với ai tôi không biết, nhưng với tôi, cũng chịu nghe đáo để.

Trần Đức:

– Vâng, em biết. Chị rất có uy tín với ông ấy. Chị giúp em một lời. Em không quên ơn chị.

– Ơn với chả huệ ? Cái gì giúp được nhau là phải giúp chứ.

Đi ngang qua dãy nhà cũ, nghe có tiếng cười ở trong vọng ra, bà Dung hạ giọng:

– Nói thật với chú, ông ấy trốn trong nhà kia với ông Viện trưởng Viện Kiểm sát, ông Giám đốc Công an tỉnh và ông Trác. Ngày xưa, bốn người cùng ở đơn vị, ông ấy là đại đội trưởng.

Trần Đức cười ranh mãnh:

– Em biết chứ. Ông anh giữ ý thế cũng phải.

Đúng lúc đó, cánh cửa căn nhà ngang bật mở. ông Cẩm, ông Minh, ông Trác và ông Hòa say rượu, bá vai nhau ra đứng giữa sân. Ông Cẩm cao hứng hát:

"Cuộc đời vẫn đẹp sao, tình yêu vẫn đẹp sao. Dù đạn bom man rợ thét gào dù thân thể triền miên mang đầy thương tích. Dù xa cách hai ngả đường chiến dịch ta vẫn cùng chung nhau một ánh trăng rằm... "

Chợt trông thấy Đức và Nam, ông im bặt và chỉ tay vào Đức:

– Cậu không nghe tôi rồi. Tôi muốn có một buổi thật yên tĩnh bên cạnh những đồng đội. Thế mà cậu lại... cậu lại đến đây.

– Dạ, em với thằng Nam mạn phép đến thăm anh chị.

– Bày vẽ quá! Rồi, rồi tớ cảm ơn cậu.

Ông Cẩm lại ôm vai ông Minh và Hòa:

– Hôm nay uống rượu ngon quá... ngon quá!

*

* *

Chia tay mọi người, ông Cẩm về phòng nằm vật ra ngủ ngay. Bà Dung cởi quần áo cho chồng, đắp chăn cho chồng rồi lấy khăn nóng lau mặt, lau chân cho ông. Bà mở các túi quà và nhấc ra nào là những rượu, những bánh, những lọ pha lê, những ông Phật bằng vàng.

Bà ngắm nghía một chữ "Nhẫn" bằng vàng ta với vẻ thích thú rồi bà đặt lên bàn.

Bà lại lấy từ trong một túi quà ra một chữ "Tâm” cũng bằng vàng và lại đặt cạnh chữ "Nhẫn".

Rồi bà lấy đống phong bì tiền ra mà các nơi vừa biếu ra đếm! Nét mặt bà thay đổi theo độ dày mỏng của từng phong bì. Bà cẩn thận

đếm từng tờ đô la rồi lấy máy soi tiền ra kiểm tra... Hết phần của ai, bà ghi vào sổ.

Bà Dung làm việc đó rất chậm chạp, tỉ mỉ và với vẻ mặt mãn nguyện.

Ông Cẩm tỉnh giấc:

– Khát quá. Cho tôi xin cốc nước.

Bà Dung vội lấy nước cho ông. Uống hết cốc nước lạnh, ông Cẩm tỉnh hẳn:

– Sao mình chưa đi ngủ?

– Em còn phải kiểm kê số quà các nơi gửi tặng.

– Tặng thế nào?

– Có năm chục người... trong đấy có ba mươi bảy doanh nghiệp. Tất cả được năm mươi hai ngàn đô la và ba mươi triệu.

Ông Cẩm ngơ ngác:

– Cái gì? Sao lắm thế?

– Vâng, thế có là bao. Tổng Công ty Toàn Thắng của thằng Nam sống nhờ anh mà chỉ có mười ngàn!

Ông Cẩm thở dài:

– Không khéo có lúc vào tù vì mấy cái phong bì này đây.

Bà Dung bĩu môi:

– Chỉ nói gở. Mà mình làm cái gì phạm pháp... Chẳng qua có mấy đồng bạc còm người ta biếu. Họ còn biếu nhau hàng ngàn mét vuông đất kia mà đã có ai làm sao.

Ông Cẩm ngồi dậy nhìn chòng chọc vào đống túi quà rồi nhìn như xoáy vào hai chữ "Nhẫn" và "Tâm" để trên bàn. Bỗng ông quắc mắt:

– Hai chữ kia là của ai biếu đấy.

– Dạ, đều là của Giám đốc và Phó Giám đốc Công ty Hudamex. Bằng vàng đấy anh ạ. Mỗi chữ là năm chỉ vàng SJC.

– Hai thằng đểu. Chúng nó lại cho mình hai chữ "Nhẫn Tâm"... Bà quẳng ngay đi cho tôi!- ông gầm lên tức tối.

*

* *

Lâm cùng hoa hậu Minh Phương và đoàn công tác từ thiện của ngân hàng chuẩn bị đi Quảng Ninh. Lâm trực tiếp lái chiếc xe của mình đưa Phương đi. Trong xe còn có hai nhà báo Mỹ, một nhà báo mang máy ảnh ngồi ghế trước, Phương và một nhà báo nữ ngồi sau.. Lâm vừa lái xe vừa làm phiên dịch.

Lâm ngoái đầu lại hỏi Phương:

– Em có còn quên gì nữa không?

– Không ạ - Phương trả lời rồi nói - Anh Lâm giỏi ghê nhỉ. Còn trẻ thế mà đã là trưởng phòng... Người như anh là hiếm lắm, đã có ai chưa?

Nghe Phương nói, Lâm thấy tim mình như đập nhanh hơn. Cố giữ vẻ bình thản, Lâm cười:

– Loại nhân viên kỹ thuật như anh, ngân hàng nào cũng đầy. Anh chưa có ai cả.

Lâm dịch đoạn đối thoại vừa rồi cho hai nhà báo Mỹ nghe. Anh phóng viên nhiếp ảnh nói tiếng Việt bập bẹ từng chữ, cố để cho Minh Phương hiểu:

– Anh Lâm là số một. Chúng tôi biết nhau từ bên Mỹ... Đó là một người rất giỏi.

Xe của Lâm đi trước, chiếc xe 12 chỗ đi sau, trên xe có mấy nhân viên của Ngân hàng. Họ nhìn theo chiếc xe trước của Lâm và kháo nhau:

– Cú này, thể nào anh chàng Lâm trồng cây si với em hoa hậu rồi.

– Cũng phải thôi. Trai anh hùng gặp gái thuyền quyên mà lại.

Một người đàn ông hơi đứng tuổi, nói thong thả:

– Nàng hoa hậu có đối tượng rồi.

– Ai thế ? - Một cô gái quay lại hỏi.

– Lão Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Mọi người biết chứ ?

– Dào ơi, tưởng ai. Cái lão Thanh người đen như cóc, nom bẩn bẩn là. Mà lão ấy sắp thành ông rồi còn gì?

– Cô ơi nhưng ví nó dày. Cô có biết cái vòng nguyệt quế mà cô Phương kia đội giá bao nhiêu không? Cha Thanh chi hơn trăm triệu để mua Ban tổ chức đấy.

Cô gái bĩu môi:

– Toàn chuyện đơm đặt. Nghe hoa hậu trả lời trên ti vi hay chưa? Cực kỳ thông minh và rất có duyên.

– Dạ, thưa cô, có câu hỏi trước và có người soạn sẵn câu trả lời đấy ạ.

– Thế thì còn biết tin vào cái gì bây giờ ? Đến hoa hậu cũng là hoa hậu tiền thì chán thật- Một người than thở.

Đoàn xuống Quảng Ninh và đến Sở Lao động - Thương binh và xã hội. Sau đó cán bộ của Sở dẫn mọi người đi trao quà cho một số Bà mẹ Việt Nam Anh hùng ở khu vực thành phố Hạ Long và Cẩm Phả.

Họ tới thăm những bà mẹ cô đơn sống trong những ngôi nhà đơn sơ.

Minh Phương trao tiền cho các mẹ. Cô hỏi han ân cần. Cô bóp tay, bóp chân cho bà mẹ.

Cô thắp hương lên bàn thờ người con liệt sĩ của Mẹ và mắt rân rấn nước.

Cô phát biểu trước ống kính truyền hình:

– Tôi rất ý thức được rằng là Hoa hậu, tôi phải có trách nhiệm đối với những công tác xã hội như thế này. Sắp tới, tôi sẽ đi Tây Nguyên và Tây Bắc... Tôi mong muốn mọi người hãy cùng chia sẻ với những đau khổ, mất mát mà những người Mẹ Việt Nam có chồng, con là liệt sĩ đang phải gánh chịu.

Minh Phương nói đến đâu, Lâm dịch đuổi ra tiếng Anh đến đấy. Lâm nói tiếng Anh khá hay và cũng biết đưa thêm vào những từ ngữ giao đãi cho nên hai nhà báo Mỹ rất thích thú.

Họ đi trao được một số nhà thì trời đã về chiều. Lâm nói với Phương:

– Mai chúng ta đi nốt. Bây giờ phải về khách sạn. Tối nay, Ban Giám đốc khách sạn chiêu đãi hoa hậu đấy.

Minh Phương ngạc nhiên:

– Sao em tưởng tối nay chỉ có đoàn mình ăn với nhau ?

– Thì em là hoa hậu mà lại. Gớm, khách sạn họ cũng muốn được có em lắm chứ.

Minh Phương tỏ ý ngần ngại:

– Em chẳng muốn tiếp xúc đông người.

Lâm tỏ ra thông cảm và nhân cơ hội này nói luôn:

– Anh biết em là người ưa kín đáo, nhưng hôm nay họ đã bố trí rồi, em đừng từ chối. Thôi, tối mai, anh mời em đi một nơi thật yên tĩnh được không.

Minh Phương nhìn Lâm và chợt thấy trong lòng xao xuyến. Cô nói nhỏ:

– Như thế mọi người cười cho đấy.

Đoàn người trở về khách sạn. Minh Phương trở về phòng của mình và tắm rồi thay quần áo. Có tiếng điện thoại di động. Cô nhìn số máy và biết ngay đó là của Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Cô tỏ vẻ không vui:

– Alô, anh Thanh đấy à?

– Anh đây. Anh đang ở rất gần em. Lát nữa anh qua đón em nhé.

Phương khẽ thở dài:

– Không để hôm khác được à? Em đang đi với đoàn?

– Thì em cứ nói là đi thăm ai đó. Xe anh đang đỗ ngay trước cửa khách sạn đấy. Anh mang niềm vui đến cho em đây...

Minh Phương ngần ngừ một lát rồi tặc lưỡi:

– Anh đỗ ngược lên trên khoảng ba trăm mét đi. Nhỡ có ai nhìn thấy thì không hay.

– Ok. Nhưng em phải đi với anh đấy nhé.

– Không được đâu. Để khi khác đi. Chờ em về đã.

– Anh lại muốn hôm nay cơ. Có quà cho em đấy.

Minh Phương lưỡng lự một lát rồi nói miễn cưỡng:

– Em biết nói với đoàn làm sao bây giờ?

– Em là hoa hậu, mọi người phải nghe em, phải theo em. Anh không muốn em từ chối anh hôm nay.

Câu cuối cùng, Thanh nói như ra lệnh và tắt máy.

Phương mím môi suy nghĩ một lát rồi thở dài và đi thay quần áo.

Một lát sau, Minh Phương mặc bộ đồ giản dị và xuống đưa khóa cho nhân viên lễ tân và kèm theo một phong bì rồi dặn:

– Lát nữa, cô đưa cho anh Cao Đức Lâm hộ.

– Vâng ạ.

Minh Phương thong thả đi ra khỏi khách sạn và đi ngược lên một đoạn. Thấy chiếc xe BMW sang trọng đỗ ven đường, Phương đi tới và rất thành thạo mở cửa xe ngồi vào ghế sau. Chiếc xe lao vút đi.

Có mấy người của Ngân hàng trong đoàn công tác từ thiện đang ngồi uống nước dừa nhìn thấy cảnh đó và họ nhìn nhau khó hiểu.

Một anh chàng nói:

– Ghê chưa, hoa hậu mới xuống tới đây mà đã có người đón rồi.

Một anh nói:

– Cứ như gái gọi ấy chúng mày nhỉ? Mày có nhớ số xe không, thử nhờ ông anh là cảnh sát giao thông hỏi hộ xem xe đó là của ai?

– Được ngay thôi.

Nhưng cũng ngay lúc đó, người đàn ông đứng tuổi đi theo đoàn nói:

– Không phải hỏi, xe của tay Tổng Giám đốc Hoàng

Quân đấy.

Đến giờ ăn tiệc, Lâm xuống và hỏi mọi người đang chờ:

– Có thấy Minh Phương xuống đây chưa?

Cô gái cùng đoàn nói ngay:

– Nàng đi theo chàng rồi. Con xe Mẹc sang thật.

– Em nói gì?

– Lúc nãy, thấy hoa hậu của anh lên xe đi rồi. Xe rất sang, và chắc chắn không phải taxi.

Cô nhân viên lễ tân đến, đưa cho Lâm lá thư của Minh Phương.

– Thưa anh, chị Minh Phương gửi anh lá thư này.

Lâm bóc ra đọc. Lá thư vẻn vẹn có mấy dòng: "Em xin lỗi cả đoàn. Em có việc phải đi. Sáng sớm mai em về. Chúc mọi người ăn ngon. - Minh Phương".

Lâm thẫn thờ nhìn lá thư rồi nghiến răng vo tròn lại, ném vào thùng rác.

*

* *

Khi tiếng chuông đồng hồ dóng gọi bảy tiếng, Bà Dung đập cửa buồng Lâm.

– Dậy đi làm thôi Lâm ơi.

Lâm choàng dậy và sực nhớ là phải đưa Minh Phương đi lễ chùa nên vội vàng đánh răng, rửa mặt. Bà Dung gấp chăn gối cho Lâm và giục:

– Mẹ nấu xôi cho con rồi đấy. Có thịt kho Tàu với trứng rán, có cả ruốc nữa. Con phải uống thêm sữa tươi đấy.

Lâm càu nhàu:

– Mẹ cứ làm như con mới lên năm, lên ba. Bố đâu rồi hả mẹ?

– Cha bố anh, thế anh tưởng anh lớn lắm đấy à, chỉ được cái to xác thôi con ơi. Bố anh đi họp ở Hải Phòng, từ lúc 6 giờ kia.

Lâm vội vàng mặc quần áo. Anh ta chọn hết chiếc áo này đến chiếc áo khác. Và chiếc nào không vừa ý thì ném ngay xuống giường. Bà Dung lại vội nhặt lên, treo vào mắc. Chọn xong áo ngoài, lại đến caravat. Bà Dung sốt ruột.

– Phiên phiến thôi con ơi! Cứ như mày đi thi diễn viên ấy!

– Sáng nay con phải đưa Phương đi chùa Lôi Âm, ở Quảng Ninh.

– Gớm, vừa mới đi chùa Hương, đi đền Trần, đi đền Hùng rồi lại Bia Bà... nay lại đi chùa Lôi Âm. Sao mà chúng bay còn trẻ mà sính đi lễ chùa đến thế.

Lâm quay ngoắt lại, trợn mắt nhìn mẹ:

– Chưa đi mà mẹ cứ gàn. Thế mỗi năm mẹ đi lễ bao nhiêu chùa, và có hết hàng chục triệu tiền công đức không?

Bà Dung cụt hứng, vội nói làm lành:

– Mẹ già rồi. Trẻ vui nhà, già vui chùa mà lại.

– Phương đi xem thầy nói tháng này có người âm phù hộ nên phải năng đi lễ chùa và sửa sang mồ mả. Chủ nhật này con về quê Phương, đem lễ để sửa lại ngôi mộ ông tổ năm đời.

Thấy Lâm đi, bà Dung chưng hửng:

– Con không ăn sáng à?

– Không, con hẹn ăn sáng với Phương ở Khách sạn Daewoo rồi.

Bà Dung cằn nhằn:

– Chúng bay sống như Mỹ ấy. Sáng ăn ở Khách sạn Hoàng Đế, tối đến Sofitel Plaza...

– Mẹ phải biết con dâu tương lai của mẹ là hoa hậu. Hai triệu dân tỉnh này có mình cô ấy. Lại còn chuẩn bị đi thi Hoa hậu miền Bắc nữa, rồi lại tham gia thi người đẹp thời trang cùng với diễn viên Hàn Quốc...

Lâm chuẩn bị đi thì chợt nhớ đến tiền. Anh ta liền mở ví lấy ra ba bốn chiếc thẻ tín dụng; lại một xếp đô la, nhưng không có tiền Việt. Lâm nói:

– Mẹ đưa cho con vài triệu tiền Việt.

Bà Dung cằn nhằn:

– Mày tiêu tiền sợ quá con ơi.

– Mau lên! Quá giờ của con rồi.

Bà Dung cung cúc lấy tiền đưa cho Lâm. Không thèm nói thêm nửa câu, Lâm mở máy xe ô tô Camry 3.0 phóng đi đón Minh Phương.

Đường đang giờ mọi người đi làm nên đông như nêm cối. Lâm lái xe chạy rất liều, chèn xe đi ngược chiều dạt sang bên. Một cảnh sát giao thông thấy Lâm chạy ẩu định thổi còi thì anh sĩ quan đeo quân hàm đại úy ngăn lại:

– Cậu không nhìn thấy biển số "tứ quý bát phát tài" kia à? (8888). Thổi còi nó, không khéo mình lại phải xin lỗi đấy.

Nhưng rồi đến ngã tư sau, Lâm vượt đèn đỏ và bị cảnh sát thổi còi. Lâm không dừng, cho xe chạy thẳng. Hai cảnh sát phóng mô tô rú còi đuổi theo. Và họ dừng được xe Lâm đúng lúc Lâm tới cửa nhà hoa hậu Minh Phương.

Anh đại úy cảnh sát giao thông nhìn Lâm bằng cặp mắt bực bội.

Anh chào rồi yêu cầu:

– Anh cho kiểm tra giấy tờ. Anh biết anh phạm lỗi gì chứ?

Lâm liếc nhìn thấy Minh Phương từ trong nhà đi ra. Lâm vội rút một tờ 100 USD dúi vào tay anh đại úy:

– Anh thông cảm. Em phải đi đón cô hoa hậu này đến chỗ biểu diễn.

– Anh cất ngay tiền đi. Có muốn tôi lập biên bản về tội hối lộ không?

Lâm biết là gặp phải cảnh sát cứng rắn. Lâm vội thay đổi thái độ:

– Em xin ông anh. Em là con trai ông Cẩm, Thứ trưởng.

– Bố anh là Thứ trưởng chứ đến Bộ trưởng cũng mặc. Đã lái xe vượt đèn đỏ lại còn bỏ chạy.

– Bây giờ thế này. Ông anh cứ giữ toàn bộ giấy tờ của em, em phải đi đã, mai em xin đến nộp phạt anh.

– Không được. Lỗi này của anh là phải giam xe 30 ngày. Anh đưa xe về đội.

Lâm vẫn dúi tập giấy tờ vào tay anh cảnh sát giao thông. Đúng lúc đó có một chiếc taxi lao tới. Lâm vẫy lại và kéo Phương chui tọt vào xe, mặc cho anh cảnh sát giao thông đứng nhìn bất lực.

Anh cảnh sát mở cửa xe nhưng cửa đã tự động khóa lại. Anh bực bội đấm lên nóc capô xe rồi dùng máy bộ đàm gọi xe cần cẩu tới kéo xe về đội. Thật không may cho Lâm là đang lúc năn nỉ xin xỏ cảnh sát giao thông thì có một cô phóng viên báo tỉnh đến. Cô ta lắng nghe với vẻ tò mò rồi đùng máy ảnh kỹ thuật số chụp chiếc xe của Lâm và hỏi anh cảnh sát giao thông:

– Anh có thể cho biết chủ sở hữu chiếc xe này không?

Anh mở giấy tờ đọc:

– Cao Đức Lâm.

– A, tay này là con trai ông Cẩm. Loại này cậy lắm tiền đây mà. Em sẽ cho mẩu tin trên báo. Bọn này các anh cứ phải phạt thật nặng vào.

Trên taxi, Lâm mặt mũi hầm hầm. Phương an ủi:

– Thôi mà anh. Chấp làm gì mấy lão giao thông ấy.

– Mình đã chi một vé mà lão ấy cũng không tha.

– Một vé ít quá! Anh vượt đèn đỏ, lại bỏ chạy, tội ấy nặng lắm. Lẽ ra phải đưa 3 vé.

– Được rồi, anh gọi cho Trưởng phòng Cảnh sát giao thông. Em tin anh đi, trưa nay chiếc xe đó phải cẩu về đúng nhà anh.

Nói rồi Lâm lấy chiếc điện thoại di động gọi cho bố:

– Bố à? Cảnh sát giao thông giữ xe của con rồi. Bố bảo chú Hòa nhắn mấy tay trong cảnh sát giao thông... Thấy biển tứ quý mà còn dám hỏi. Con vượt mấy mét đèn đỏ mà dám đuổi theo.

Ông Cẩm đang họp với mấy cán bộ, nghe con nói thế, ông lắc đầu:

– Mày láo quá con ơi! Mày đi mà xin.

– Bó bảo chú Hòa một câu là được thôi mà.

Ông Cẩm khó chịu tắt máy và thừ người ra suy nghĩ.

*

* *

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa. ông đang chủ trì một cuộc họp với chỉ huy PC 15.

Ông Hòa: :

– Hai ngày nghỉ vừa rồi, đồng chí Vinh đi chơi Tam Đảo à?

Vinh cười gượng:

– Báo cáo anh, vâng ạ ! Em đưa vợ em đi nghỉ, cô ấy mới ốm dậy.

– Trong khi đó thì các trinh sát của đội 4 rồi đội 3 lao vào việc, không nghỉ một giờ nào. Có việc cần báo cáo thì Trưởng phòng tắt máy...

Rồi ông ngân nga:

– Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được Bưu điện thì trả lời vậy. Còn anh em, họ lại bảo là…là máy ngoài vùng phủ sóng nhưng đang trong vùng phủ váy?

Vinh đỏ mặt, không biết nói thế nào. ông Hòa dịu giọng:

– Anh em làm án, khổ đủ mọi đường, mình là chỉ huy, cũng có thể chưa tới lúc phải xông pha, nhưng phải ở bên cạnh anh em chứ.

Vinh đứng dậy:

– Báo cáo anh, em xin lỗi.

– Nào, bây giờ báo cáo kết quả mấy chuyến đi Lạng Sơn, Lào Cai trước.

Đúng lúc đó thì có điện của ông Cẩm gọi tới. Hòa nhìn số máy và nhận biết ngay.

Tiếng ông Cẩm:

– Anh Hòa à, thằng Lâm vượt đèn đỏ, bị cảnh sát giao thông giữ xe rồi. Tôi nhờ anh ra lệnh cho anh em cứ giam xe của nó lại, cho nó biết. Anh cứ phạt nặng cho tôi nhé, chứ chạy xe như nó có ngày cán chết người đấy. Tôi bảo nó nhiều lần lắm rồi.

Ông Hòa cười lớn:

– Hoan hô đồng chí Thứ trưởng, tôi sẽ chấp hành mệnh lệnh ngay.

Ông Cẩm nói tiếp:

– Tôi cũng đề nghị anh biểu dương tổ cảnh sát giao thông đã kiên quyết giữ xe của thằng Lâm.

– Rõ, cảm ơn thủ trưởng.

Giám đốc Hòa buông máy và quay sang nói với mấy cán bộ đang họp.

– Nếu ông bố nào cũng cương quyết với con như ông Cẩm thì may cho Công an quá.

*

* *

Lâm đưa Minh Phương đến ăn sáng ở nhà hàng của Khách sạn Hoàng Đế.

Nhiều người khách đang ăn thấy Phương, họ chỉ trỏ và giới thiệu cho nhau biết đó là hoa hậu, mặc dù Phương ăn mặc khá giản dị và đã lấy khăn che đi một phần mặt. Tuy nhiên, cách mặc đơn giản, nền nã lại càng làm cô đẹp hơn.

Các cô phục vụ đưa hai người đến ngồi ở một góc rất đẹp.

Lâm nhanh nhẹn chạy đi lấy đồ ăn tự chọn, còn Phương chỉ nhờ cô phục vụ lấy cho một bát cháo trắng và mấy lát kim chi Hàn Quốc.

Lâm bảo:

– Ăn ở đây, vào cửa đã mất 7 USD tội gì mà không ăn. Em cứ ăn cho thoải mái.

Phương lắc đầu:

– Anh ơi, em bây giờ là thuộc về mọi người, cho nên ăn uống cũng phải giữ gìn, đâu có thể thích gì cũng ăn cho sướng miệng được. Chỉ cần bây giờ em tăng thêm 2kg là hàng chục bộ quần áo vứt đi ngay. Hãng mỹ phẩm Rejoi ký hợp đồng quảng cáo với em, họ quy định là nếu em tăng thêm 2 kg là hủy hợp đồng ngay.

– Thì em tham gia hoạt động xã hội ít thôi.

– Không được. Khi thi hoa hậu, em đã hứa nếu là hoa hậu thanh lịch của tỉnh em sẽ tích cực đem vinh quang này vào các hoạt động xã hội từ thiện. Anh xem cái "lít” chương trình hoạt động của em từ nay đến cuối tháng đây này?

Phương nói rồi đưa cho Lâm bản chương trình dài đến ba trang đánh máy. Lâm ngó lướt qua rồi chán nản xua tay:

– Em không nghĩ cách rút lui ra khỏi các chương trình này thì mệt lắm. Được rồi, anh sẽ bảo chú Hải, Chủ tịch tỉnh... Em ăn ít bánh ngọt nhé?

– Ấy không, của ngọt là phải kiêng. Anh lấy cho em mấy miếng dưa và ly nước trắng. Thế là đủ.

Trong lúc Phương ăn, rất nhiều ánh mắt đổ dồn về phía cô. Lâm cũng thấy tự hào, hãnh diện về Phương.

– Em có thấy khách sạn hôm nay có giá hơn khi có em không?

Minh Phương chưa biết nói gì thì có một phóng viên nước ngoài đến và nói bằng tiếng Việt chưa sõi:

– Xin lỗi anh. Tôi là phóng viên của Lơ Phigarô. Rất may mắn được gặp hoa hậu ở đây. Xin phép cô và anh cho tôi được chụp vài tấm hình.

Lâm lạnh lùng xua tay:

– Xin ông để cho chúng tôi ăn sáng, thời gian của chúng tôi sắp hết rồi.

Anh phóng viên sững người và nhìn Phương dò hỏi.

Minh Phương nhã nhặn:

– Anh muốn chụp những tấm hình thế nào.

Anh phóng viên cười tươi tỉnh:

– Rất đơn giản. Xin cô cứ ngồi ăn tự nhiên, tôi sẽ chụp.

– Thế thì được. Nhưng xin anh nhanh cho. Tôi sắp phải đi rồi.

Anh phóng viên loay hoay tìm góc độ chụp và bấm liên tục. Lâm chợt nhớ ra chuyện ôtô bèn gọi cho bố:

– A lô, bố à! Bố bảo chú Hòa nói mấy thằng cảnh sát giao thông trả xe cho con chưa?

Lâm không ngờ ông Cẩm nổi nóng:

– Mày bảo ai là "thằng" đấy? Với cái ngữ như mày thì một anh cảnh sát nào cũng có phẩm giá hơn mày. Cảnh sát giao thông họ quyết định giam xe mày nửa tháng và phạt năm triệu. Chú Hòa không xin cho đâu.

Lâm trở mặt ngay và nói với bố lạnh lùng:

– Nếu vậy thì tốt thôi? Con sẽ mua xe khác ngay chiều nay. Bố phải hiểu là con không thể đưa Minh Phương đi đâu bằng xe máy.

– Đi bằng "Công nông" cũng mặc chúng bay. Bố không có thời gian đi hầu những chuyện vô lối ấy.

– Thôi được Bố hãy cố mà tỏ ra cứng rắn, liêm khiết cho xứng với cương vị mới của bố.

Lâm nói với thái độ hỗn xược và cúp máy. Lâm lấy một điện thoại khác ra gọi cho ông Giám đốc Công ty TNHH Thành Công:

– A lô, Hựu, Giám đốc Thành Công đây.

– Em Lâm đây... Lâm con ông Cẩm, anh quên rồi à?

– A, chú Lâm! Sao lại may mắn cho anh thế.

– Không may đâu, em có việc cần nhờ anh đây.

– Việc gì, chú cứ nói.

– Em bị cảnh sát giao thông giam xe rồi, mà em thì cần xe để đưa Minh Phương đi có việc. Nghe nói anh mới có con xe Lexus, cho em mượn vài hôm được không?

Đầu dây đằng kia, người đàn ông tên Hựu ngập ngừng:

– Hôm nay xe có lịch đi công tác rồi. Hay chú lấy chiếc xe Misubishi Jolie nhé?

Lâm khó chịu:

– Nếu ông anh tiếc thì thôi vậy. Em không đi Jolie đâu. Cám ơn anh nhé.

Nói rồi, Lâm cắt máy ngay và lại gọi cho một người khác đó là Tony Nguyễn, một tay Việt Kiều về mở một quán bar rất lớn.

– A lô, anh Tony à? Em cần một xe để đưa Minh Phương đi có việc, anh cho em mượn con xe thể thao của anh được không?

– Ok, nếu được phục vụ cho Lâm và người đẹp thì anh đây sẵn lòng. Vậy bao giờ Lâm lấy xe và bao lâu?

– Ngay bây giờ và trong ngày hôm nay thôi. Em đang ở Khách sạn Hoàng Đế.

– Ok ! 10 phút nữa xe tới. Chúc Lâm một ngày vui vẻ.

Lâm lại gọi cho ông Trần Đức:

– A lô, chú Đức ơi! Cảnh sát giao thông giữ xe của cháu rồi. Chú lấy về cho cháu với.

Ông Đức nhăn mặt:

– Sao cháu không nhờ chú Hòa, Giám đốc Công an tỉnh, ông ấy là bạn chí thân với bố cháu cơ mà.

– Bố cháu thì chú lạ gì. Cháu không muốn bố cháu dính vào việc này.

– Được thôi. Xe bị giữ vì tội gì?

– Cháu vượt đèn đỏ. Khi cảnh sát giao thông thổi còi cháu không nghe thấy nên cứ đi.

– Thế thì tội to rồi. Chắc chắn phải nộp vài triệu... Họ tha cho là may.

– Chú cứ giúp cháu, rồi cháu sẽ gửi tiền nộp phạt cho chú sau. Cháu phải đi với Minh Phương.

Ông Trần Đức đặt máy rồi quay sang nói với một

cán bộ:

– Đồ khốn nạn. Hầu bố rồi lại hầu ông con!

– Anh cứ nộp phạt giúp nó?

– Thì lại là tiền mình, chứ chờ nó trả cho... Có mà đến Tết Tây. Tôi phải nhờ cậu Tấn ở Phòng Quản trị thôi. Cậu này có anh trai là cảnh sát giao thông ở Bộ. May ra thì được.

Nói rồi ông Đức gọi điện thoại:

– Tấn đấy à, cậu lên chỗ tôi lát nhé.

Lát sau, Tấn xuất hiện, ông Đức nói:

– Có việc này nhờ cậu giúp. Thằng Lâm con ông Cẩm có chiếc Camry ba chấm vừa bị cảnh sát giao thông giữ. Cậu nhờ ông anh xin cho nó khỏi bị giam xe... Đây là tiền nộp phạt.

Tấn xua tay:

– Sao lại phải tiền. Em nói ông anh em một câu là xong. Anh để em đi ngay.

– Thế thì tốt quá. Nhưng mà cậu cứ cầm lấy, có gì còn "thuốc thang" cho mấy ông cảnh sát.

Tấn lắc đầu:

– Đáng gì chuyện này. Anh không phải bận tâm. Một giờ nữa là lấy xe thôi. Em đi đây.

Nói rồi Tấn đi luôn. Nhưng anh ta ra một quán nước chè chén, gọi một chén trà, hút một điếu thuốc lào rồi gọi điện thoại cho một người bạn làm cảnh sát giao thông:

– Alô ! Ông thấy có giam chiếc xe Camry ba chấm nào ở đội không?

– À mới dong một chiếc về. Nghe nói xe của con ông Thứ trưởng Cẩm. Nó vượt đèn đỏ, bỏ chạy, khi cảnh sát đuổi theo, nó vất xe đó, lên taxi biến luôn với con hoa hậu. Sao ông lại quan tâm đến nó. À, bố nó là sếp của ông mà?

– Tội này thì chắc khó xin?

– Xin xỏ gì? Giám đốc vừa gọi cho trưởng phòng ra lệnh phạt theo đúng quy định mới. Ai muốn xin, lên mà gặp giám đốc.

– Đúng rồi - Tấn đổi giọng ngay - Các ông cứ làm thẳng tay cho dân nhờ. Mấy thằng con nhà giàu, cậy tiền cậy của, không còn coi ai ta gì. Lúc nào qua tôi, đi uống bia nhé.

– Được thôi, nhưng đang vào đợt cao điểm bảo vệ ngày lễ, phải hết dịp này nhé.

Tấn lại đi về gặp ông Trần Đức. Anh ta nhăn nhó:

– Em và ông anh em đã đến gặp tay trưởng phòng. Nhưng biên bản đã lập rồi, hơn nữa thằng Lâm lại bỏ chạy, không ký biên bản, cho nên họ báo cáo lên giám đốc. Em đi tìm gặp ông Hòa, nhưng ông ấy đang bận họp. Tối nay em mời ông ấy đi ăn cơm, em sẽ bảo.

Trần Đức cằn nhằn:

– Toàn những việc mất thì giờ. Ông Cẩm thì không ngại vì tính ông này tôi biết. Nhưng hãi nhất là bà vợ. Bà ấy mà biết mình không lấy nổi con xe này ra thì khổ với bà ấy. Tối nay cậu cố năn nỉ ông Hòa, còn với bọn cấp dưới, cần phải "bắn" bao nhiêu "đạn", cậu cứ bắn. Tớ không để cậu thiệt đâu.

– Ấy chết sao anh nói thế. Em sẽ lo được mà.

*

* *

Lâm và Phương ăn sáng xong, đi ra ngoài cửa khách sạn thì đã thấy một chiếc xe Subaru thể thao loại hai cửa chờ sẵn. Anh chàng lái xe khúm núm đưa khóa xe cho Lâm:

– Thưa anh khóa đây ạ.

Lâm nhận khóa, không thèm nới thêm nửa lời, mở cửa xe cho Phương lên và mở máy phóng thẳng. Anh lái xe nhìn theo nhổ nước bọt, nói:

– Mẹ kiếp, đồ vô học.

Lần này thì Lâm lái xe từ tốn hơn. Vừa lái xe, Lâm gọi điện thoại về cho bà Dung:

– Mẹ ơi, con bị cảnh sát giao thông giữ xe rồi.

Bà Dung lúc đó đang ngồi cho một cô thợ sửa móng tay, móng chân:

– Sao cảnh sát dám giữ xe của con. Họ không biết mày là con nhà ai à?

– Hừ, thằng cảnh sát còn bảo "bố mày là Thứ trưởng cũng chưa là cái đinh gì". Con điên quá, bỏ xe đấy.

Bà Dung đang ngồi ghế, vùng đứng dậy:

– Con có ghi được biển số thằng cảnh sát ấy không? Láo, công an là đầy tớ của dân mà ăn nói láo thế à?

– Con đã nhờ chú Đức rồi. Mẹ gọi cho chú Đức, nói thêm nhé.

Bà Dung lại gọi cho ông Trần Đức:

– Tôi nhờ anh lo việc cái xe cho cháu. Tôi nghe nó kể lại về thái độ của mấy tay cảnh sát mà thấy sao công an bây giờ lắm người văn hóa ngắn quá. Tôi sẽ nói với mấy anh trên Bộ, phải chấn chỉnh thế nào, chứ để công an giao thông thế này thì gay quá. Còn với ông Hòa, là chiến hữu của nhà tôi, nhưng tôi không thèm nói đâu. Để xem ông ấy cư xử thế nào?

*

* *

Lâm và Phương đến chùa Lôi Âm. Lâm đổi tiền chẵn loại 50.000đ lấy rất nhiều loại tiền 200đ. Lâm sắm một mâm cỗ nào là hoa quả, bánh ngọt, bia, coca cola, thuốc lá, lại có cả sữa tươi... phủ lên đống hoa quả, đồ hộp đó là tiền đỏ rực.

Lâm thuê một người đội lễ lên chùa.

Minh Phương khấn vái rất thành kính. Lâm chỉ đứng lễ cho phải phép.

Lễ xong, Lâm và Minh Phương rút thẻ.

Phương đưa tiền cho ông thầy bói:

– Ông cho cháu một thẻ - Nói rồi Phương xóc ống rất thành thạo và nhặt một thẻ. Lâm thấy vậy cũng mua một thẻ rồi xóc ống, một chiếc thẻ văng ra.

Phương đọc thẻ và mỉm cười. Trong thẻ có câu thơ:

"Số sang thì thật là sang

Nếu mà bước sớm nhỡ nhàng lắm thay

Đào hoa nở rộ năm nay

Ai cười, ai khóc có hay hỡi người".

Phương đưa cho ông thầy:

– Ông giải cho cháu đi.

Ông đọc xong rồi hỏi:

– Cô sinh năm nào?

– Cháu sinh năm Ất Sửu ạ. Vào tháng giêng.

Ông già bấm đốt ngón tay rồi nói ngân nga.

– *Sô sang thì thật là sang. Nếu mà bước sớm nhỡ nhàng lắm thay.* Nếu cô có ý định lên xe hoa thì hãy nán lại. Đừng vội vàng.

Lâm nhìn ông nảy lửa. Phương cười:

– Anh thấy chưa. Mình phải cưới muộn thôi. Nào, thẻ của anh đâu, cho em xem với.

Phương giằng lấy tờ giấy trong tay Lâm và đọc:

– *"Con đi trước, bố đi sau. Ở nhà mẹ biết còn lâu mới về"*. Thế là thế nào nhỉ?

Lâm cười:
– Anh phải đi Singapore học ba tháng, còn bố anh sắp đi Mỹ. Sao mà quẻ đúng thế?

3

Nằm ở gần ngoại ô, trên đường cao tốc đi về Hà Nội có một quán bar rất nổi tiếng ở tỉnh, đó là bar Quê Hương.

Chủ quán là Tony Nguyễn, một người mang dòng máu Pháp - Việt. Bố là người Pháp, kỹ sư cầu đường sang Sài Gòn từ cuối năm 1960. Ở Việt Nam được hai năm thì lấy một cô vợ là người Nam Định di cư và sinh được ba người con. Tony Nguyễn là con út. Năm 1975, Nguyễn theo bố mẹ về Pháp. Toàn bộ gia sản ở Sài Gòn được một người bà con trông nom.

Đến năm 1989, Nguyễn trở lại Việt Nam và lao vào kinh doanh quán bar. Chỉ trong vòng 5 năm, Nguyễn đã có hơn một chục quán ở Hà Nội, Hải Phòng, thành phố Hồ Chí Minh, Nha Trang. Nguyễn mở quán Quê Hương ở nơi khuất nhưng lại rất phù hợp với giới ăn chơi. Về Tony Nguyễn, cũng có dư luận cho rằng anh ta là một tay trùm xã hội đen, có chân trong băng đảng 14K của Đài Loan và Việt Nam là nơi tẩy rửa tiền. Tuy nhiên, bề ngoài thì ai cũng thấy đó là người sắc xảo, thông minh, sống hào hiệp và rất biết chi tiền.

Quán không lớn lắm nhưng rất sang trọng và là nơi lui tới của giới thượng lưu. Đó là những ngôi sao ca nhạc, diễn viên, người mẫu, và các đại gia giàu có. Đội quân phục vụ, bảo vệ của Tony Nguyễn rất giỏi nhìn người. Nếu thấy ai đến mà không phải là dân có máu mặt thì lập tức được câu trả lời: "Thưa anh chị, hết chỗ rồi".

Tony Nguyễn đã cho lắp đặt một hệ thống camera khá hiện đại theo dõi hầu như hết tất cả các góc bàn. Và ở một số bàn chuyên dành cho khách VIP, hắn còn đặt hệ thống máy nghe trộm. Một thú vui bệnh hoạn của Tony Nguyễn là lên phòng riêng mở màn hình và theo dõi cảnh các đôi trai gái tình tự với nhau trong quán. Nguyễn có một cộng sự rất thân tín đó là Lê Bình, một gã từng là sĩ quan cảnh sát bị sa thải. Bình là kẻ đa mưu và nhiều thủ đoạn, cho nên việc lớn bé gì cũng được Nguyễn bàn bạc. Chính Bình là người bày cho Tony Nguyễn lắp đặt hệ thống camera và hắn thì dùng vào việc khác. Một lần Lê Bình phát hiện ra một quan chức cao cấp vào quán

ngồi với bồ, hắn cho thu lại băng hình, ghi âm lại toàn bộ cuộc nói chuyện và sau đó dùng để tống tiền. Kết quả là hắn kiếm được gần trăm triệu trong vụ đó.

Tony Nguyễn về Việt Nam không lâu nhưng hắn nhanh chóng hòa nhập vào thế giới ngầm trong đội quân các "sao". Hắn có quan hệ chặt chẽ với nhiều ông bầu và sẵn sàng bỏ tiền ra để "nuôi gà" - tức là chăn dắt một số người mẫu, ca sĩ hạng trung.

*

* *

Một buổi sáng Nguyễn Văn Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng, Lê Bình và Tony Nguyễn ngồi với nhau ở quán bar Quê Hương.

Lê Bình:

– Tôi nghe nói ông Cẩm này rắn lắm phải không?

Nam lắc đầu:

– Rắn lắm thì không, nhưng cũng là người biết giữ nguyên tắc trong công việc. Tuy nhiên, ông ta có một điểm yếu chết người, đó là nghe vợ và có thằng con phá gia chi tử.

Lê Bình thở dài:

– Cũng khổ cho ông ấy. Đẻ ba lần thì chỉ nuôi được mỗi thằng Lâm. Nhà lại có tiền nên chiều nó quá mức. Nghe nói nó đang đòi đổi chiếc xe Camry ba chấm lấy chiếc xe Mỹ Hummer. Không hiểu nó đổ bao nhiêu tiền ra để lấy được con hoa hậu Minh Phương.

Tony Nguyễn cười sằng sặc:

– Tôi lạ gì thằng Lâm. Nó là thằng ăn chơi khét tiếng hiện nay. Có vũ trường nào, có quán karaoke nào có tiếp viên ngon mắt... mà lại không có mặt nó. Bề ngoài thì nó hiền lành, hiền lành đến ngây thơ, nhưng bên trong nó là đứa thích tiền và gái đẹp vô cùng.

Nam rụt rè:

– Thôi chuyện nhà người ta, mặc kệ. Bây giờ vấn đề là làm sao kiếm được giấy phép xuất nết hai lô hàng. Ông Đức thì hứa sẽ giúp nhưng giúp thì cũng phải qua ông Cẩm. Mà với ông này, khó hiểu lắm. Lô hàng này mà không xuất đi được thì không khéo sạt nghiệp.

Lê Bình bĩu môi:

– Ai bảo ông tham. Nếu như ông đừng đi gom hàng thì đâu đến nỗi.

– Thì làm ăn nó cũng phải liều. Mấy công ty con không xuất được hàng phải bán lúa non gom được hơn triệu đô la. Nếu xuất trót lọt thì cũng lãi được một triệu.

Lê Bình tinh quái:

– Cho nên hôm nay ông mời tôi đến đây là để giải quyết vụ này phải không?

– Ông ra tay giúp tôi được không? Sở dĩ tôi dám đặt vấn đề với ông là vì ông được thằng Lâm coi như sư phụ, hơn nữa bà Dung cũng quý ông.

Bình cười mỉa:

– Bà ấy thì "trông thấy ai cũng quý, trông thấy ví là mừng". Ông thân với Trần Đức lắm cơ mà?

Nam đỡ lời:

– Cũng có, nhưng ông ấy đang lo nhảy lên, cho nên phải nằm im thở khẽ. Chưa thể giúp gì được đâu.

Rồi Nam giảng giải:

– Khi các ông ấy mới được đề bạt thì đó chính là lúc quyền lực ông ta mong manh nhất bởi lẽ nhất cử nhất động, từng lời nói đều bị để ý. Cũng giống như người leo lên đỉnh núi ấy. Đứng trên đỉnh cao thật đấy, nhưng lại chông chênh. Hơn nữa, ông ta cũng phải lo đối phó với những người không hợp cạ, lại lo củng cố mối quan hệ với cấp trên bởi có phải ai cũng yêu quý ông ta cả đâu. Mọi việc, ông ta sẽ dựa vào quyết định của tập thể, không ai dại gì mà đứng mũi chịu sào trong cái cơ chế đôi khi hiểu thế nào cũng đúng.

Tony Nguyễn nhếch mép:

– Sao các ông không tính đến thằng Lâm nhỉ. Hãy tìm mọi cách trói cả hai cha con ông ta vào chúng mình. Trước hết là thằng con. Nó là thằng ham ăn chơi, lại có tính sĩ diện hão và lại có một bà mẹ chiều con như giời.

Lê Bình gật gù:

– Việc này có lẽ phải nhờ Tony thôi. Tôi sẽ cùng chú Nam lo phía ông Cẩm, ông Đức, còn ông lo việc thằng Lâm.

Tony Nguyễn mỉm cười ý nhị:

– Thằng này mê con Minh Phương lắm. Xem ra phải cho cu cậu một đòn nhẹ cho nó tỉnh ra mới được.

Lê Bình:

– Ông có kế gì?

– Bí mật. Rồi các ông xem, thằng Lâm sẽ phải đến đây khấu đầu van xin tôi. Các ông sẽ được chứng kiến ngay.

Nói rồi Tony Nguyễn gọi di động cho Lâm:

– Alô, Lâm hả em!

– Vâng, em đây. Ông anh có chuyện gì mà gọi em thế?

– Nhớ em thì gọi thôi. Bao giờ cưới cô hoa hậu đấy?

– Chưa đâu anh. Phương còn muốn đi học ở Úc thêm hai năm nữa.

Tony Nguyễn cao giọng nói:

– Tùy chú em quyết định, nhưng theo anh thì chú không lại được với thằng cha Thanh ở Tổng Công ty Hoàng Quân đâu.

– Có chuyện gì hả anh? Lão Thanh đã gần năm mươi, lại có vợ, hai con, sắp làm ông nội đến nơi rồi.

– Thế mới là có chuyện để nói với chú. Thôi, đến đây anh muốn chú mở to đôi mắt ra một tí. Chú cố tới sớm, gần trưa anh đi xa rồi.

– Vâng, nửa giờ nữa em tới.

Nghe Tony Nguyễn nói, Nam và Lê Bình không giấu nổi vẻ ngạc nhiên. Tony Nguyễn vẫn giữ bộ mặt lạnh lùng và bảo hai người:

– Đi lên trên này.

Hai người đi theo Nguyễn lên tầng vào một phòng bày biện như phòng khách. Ở đó có ba màn hình cỡ nhỏ. Nguyễn bật máy. Đó là hệ thống camera theo dõi mà Nguyễn bí mật lắp riêng.

Nguyễn điều khiển rất thành thạo cho camera quét các góc và zoom lại cận cảnh hình một số cặp trai gái uống cà phê đang hôn nhau. Rồi Nguyễn lấy ra mấy tấm ảnh và đưa cho hai người xem. Mặc dù ảnh chụp qua băng hình hơi thiếu sáng nhưng nhìn vẫn rất rõ:

– Các ông nhận ra ai chứ?

– Thằng Thanh và con Phương ? - Lê Bình thốt lên ngạc nhiên.

Nam xem kỹ bức ảnh Thanh và Phương đang âu yếm nhau. Bình nói:

– Xem những bức ảnh này thì thằng Lâm choáng lắm.

– Những hình ảnh này còn là trong sạch chán. Nhưng mà thôi, các ông nên biết đến thế thôi. Lát nữa các ông cứ ngồi đây, xem màn hình này và sau đó tùy theo thái độ của thằng Lâm ta quyết định.

*

* *

Tony Nguyễn nhớ lại hai tháng trước vào một buổi trưa đang ngồi trong quán, Tony Nguyễn giật mình khi thấy Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân đi chiếc Mecedes-Benz E240 màu đen bóng đến và lặng lẽ chọn một ghế kín đáo. Thanh là một gã đàn ông đã đứng tuổi, người gày nhỏ, mắt gian như cáo và từ khuôn mặt toát ra vẻ keo cú, bần tiện.

Linh tính báo cho Nguyễn biết Thanh sẽ gặp một nhân vật quan trọng nào đó. Hắn vội gọi một tay nhân viên lên và dặn đặt máy ghi âm ở bàn của Thanh. Gã nhân viên xuống lễ phép lau bàn rồi thay chiếc gạt tàn thuốc bằng pha lê bằng một gạt tàn gỗ rất đẹp. Thật ra chiếc gạt tàn đó là một máy nghe trộm. Từ trên phòng, Tony Nguyễn có thể vừa xem camera, vừa nghe được họ đối thoại.

Tony Nguyễn chỉnh camera cho bắt hình thật nét, rồi chỉnh máy thu âm và hút thuốc lá ngồi chờ. Qua màn hình, Nguyễn thấy nét mặt của Thanh lộ rõ vẻ bồn chồn, chờ đợi. Thỉnh thoảng Thanh lại bấm điện thoại di động:

– Em đến chưa? Sao lâu thế?

Nghe giọng nói ấy, Tony Nguyễn biết là Thanh đang chờ một cô gái nào đó.

Phải 15 phút sau, đối tượng mà Thanh chờ mới xuất hiện. Tony Nguyễn trố mắt nhìn vào màn hình khi thấy một cô gái có dáng người quen thuộc đeo kính râm to bản, đội mũ xùm xụp như muốn che giấu khuôn mặt mình... Cô ngồi xuống cạnh Thanh và bỏ mũ, kính.

Tony Nguyễn bật dậy, thốt lên:

– Hoa hậu Minh Phương!

Qua màn hình, Nguyễn thấy Thanh dí mũi vào cổ Minh Phương hít thật lực. Minh Phương kín đáo nhích ra xa:

– Anh, đừng làm thế, nhỡ có người thấy.

– Em yên tâm đi, ở đây không ai thấy ai. Em chưa tới đây bao giờ à?

– Chưa!

Nguyễn gật gù "Điều này thì cô đúng. Nhưng thằng cha kia đến đây không ít lần và với nhiều ả khác".

Nguyễn xem màn.hình và nghe hai người đối thoại.

Thanh đưa cho Minh Phương một phong bì:

– Lương tháng này của em!

Minh Phương nhét ngay vào xắc, nét mặt dửng dưng như không.

– Tối nay em đi Hải Phòng với anh nhé?

Minh Phương lắc đầu:

– Không được đâu. Em có chương trình rồi.

– Chương trình gì? Em mới đi lễ với thằng Lâm phải không?

– Anh theo dõi em à?

– À không, có người trông thấy em và nó ở chùa Lôi Âm, họ kể với anh... cũng là môn đăng hộ đối đấy.

Minh Phương cười nhạt:

– Cũng là "tốt mã dẻ cùi” thôi.

– Sao thế, anh thấy đẹp đôi quá còn gì?

Minh Phương không nói gì.

Thanh lại năn nỉ:

– Tối em đi với anh nhé. Em cứ thuê taxi đi riêng. Anh sẽ đón ở khách sạn lần trước ấy. Vẫn phòng đó.

Minh Phương lưỡng lự rồi nói:

– Lần này là ngoài hợp đồng đấy nhé.

– Tất nhiên rồi. Anh có bao giờ để em thiệt đâu.

Minh Phương dí ngón tay vào trán Thanh:

– Mang tiếng là Tổng Giám đốc một công ty giàu có lại có cả khu vui chơi đẹp nhất nước, ấy thế mà đi Mỹ về, cho người yêu... mà người yêu là hoa hậu hẳn hoi một chiếc nhẫn không đến năm trăm đô.

Thanh thở dài:

– Thì mỗi tháng anh đưa em gần hai chục triệu rồi còn gì.

– Có nhiều loại gái đẹp, lại giá cả rẻ bất ngờ anh có thể tìm đến. Ngoài hồ Hale rất sẵn - Minh Phương nói mỉa mai.

Thanh vỗ về:

– Em đừng nói thế. Em không hiểu là bây giờ anh đang ngồi trên đống lửa à. Cứ mỗi ngày ngủ dậy thấy phải trả lãi ngân hàng hơn trăm triệu...

– Sao không cắt đất bán bớt đi. Nghe nói ở ngoài đảo Hòn Bạc, anh còn hơn trăm hécta.

– Bán mãi mà có ai mua đâu. Lúc đầu thì cũng tưởng ngon ăn, giờ mới thấy căng.

Minh Phương chì chiết:

– Vậy mà còn tài trợ hết chỗ này chỗ khác, nơi nào cũng hàng trăm triệu, chỉ được cái sĩ diện hão.

– Không thế thì vay sao được tiền... Mà thôi, anh đi đây. Chiều mình gặp nhau.

Nói rồi Thanh ôm Minh Phương cố hôn lên má cô. Thanh gọi nhân viên tính tiền rồi vội vã đi. Minh Phương ngồi lại một lúc với dáng vẻ mệt mỏi. Lát sau, Phương gọi điện thoại cho Lâm:

– Anh à? Em có việc đột xuất phải đi Hải Phòng chiều nay.

Lâm hỏi lại với giọng không vui:

– Em đi làm gì? Anh đã nói là từ nay không đi dự các buổi giao tiếp nữa cơ mà.

– Họ đặt lịch rồi, em xuống dự giao lưu với sinh viên trường Đại học Hàng hải.

Lâm nói ngay:

– Anh đưa em đi.

– Ấy, không cần. Ban giám hiệu sẽ đón em. Năm phút nữa xe đến rồi. Thôi, để em đi lần này nhé. Mai chúng mình đi ăn bún cua nhé.

Minh Phương nói dối Lâm bằng giọng ráo hoảnh.

Nguyễn nghe hết những lời của Phương và lắc đầu...

*

* *

Những cặp trai gái vào quán, nhưng tại bàn dành riêng để chờ Lâm hôm đó đã có một nhân viên đứng đó và luôn nở nụ cười lịch thiệp mỗi khi có người đến:

– Thưa anh, chỗ này có người đặt rồi ạ.

Có một cặp đến. Cô gái ăn mặc nom hệt như một ả gái điếm mạt hạng, còn người con trai thì gầy như que củi, đi hơi xiêu vẹo và có cặp mắt thất thần. Anh nhân viên lại lễ phép:

– Chỗ này có người giữ từ trước rồi, anh chị thông cảm.

Gã kia đang vẻ ủ rũ chợt vằn mắt lên:

– Nhưng hôm nay tao thích ngồi đây. Bao nhiêu tiền chỗ này, tao trả.

Nói rồi gã móc túi lấy một xếp tiền loại 100.000 ném lên mặt bàn.

– Không được anh ạ. Khách đặt rồi, anh sang bàn phía trong kia.

– Nhưng tao thích bàn này thì sao?

– Thích cũng không được.

Gã kia nhìn anh bảo vệ từ đầu đến chân, như có vẻ muốn đánh nhau.

Từ trên gác, Tony Nguyễn cùng Nam và Bình nhìn thấy cảnh đó qua màn hình.

Nguyễn bấm máy điện thoại nội bộ, một nhân

viên nói:

– Thưa anh, em đây ạ.

– Thằng nghiện hút ở bàn số 8 là người thế nào, chúng mày có biết không?

– Thưa anh, nó là con ông Hạnh, Chủ tịch quận 7 ạ.

– Quận 7 à? Bọn mày tống cổ nó ra.

– Vâng ạ.

Nguyễn giải thích với hai người:

– Loại này thì chưa cần phải "dịu dàng". Mà trông cái mặt ấy, đến cho bẩn nhà.

– Ông không sợ bố nó à?

– Quận ấy mới lập, là quận vùng sâu, vùng xa của thành phố. Bố nó mới ngồi ghế Chủ tịch quận được vài tháng, lo lấy lòng dân chưa đủ, đâu dám vươn tay ra xa?

Nghe Nguyễn nói, Nam ngạc nhiên vô cùng và tỏ ý thán phục:

– Ông am hiểu quá. Tôi nghe tiếng từ lâu, hôm nay mới biết.

Tony Nguyễn cười:

– Có gì đâu. Chịu khó đọc báo và suy nghĩ một chút là biết hết ngay mà.

Lê Bình bảo:

– Ông nên đến đây thường xuyên, sẽ có nhiều chuyện bổ ích và lý thú đấy.

Trong lúc đó, ở dưới nhà, có hai tay nhân viên bảo vệ trông mặt mũi rất hiền lành và ăn mặc complê, đeo caravát hẳn hoi lừ lừ đến gần cặp trai gái nọ. Một tay nói:

– Sao đấy ông anh, muốn ngồi chỗ này à?

– Đúng thế. Khách hàng là thượng đế - Gã kia vênh mặt nói.

– Chú em mới là thượng đế con, còn có thượng đế bố cơ. Thôi nhé, thằng nghiện, có muốn tao đưa nộp cho công an không?

Gã kia cười sằng sặc:

– Công an nào? Của phường hay cảnh sát hình sự? Bây giờ cá với nhau thế này nhé, ông gọi công an đến đây nếu họ không có thái độ "kính trọng lễ phép" với thằng này thì mất gì đây cũng chịu. Bằng không, các ông phải để tôi đến đây và chỉ ngồi ở bàn này trong một tháng?

Cô gái đi cùng gã cũng vênh mặt, câng câng nhìn hai gã nhân viên. Một tay bảo vệ nóng mắt:

– Thôi vậy để tao vô lễ với mày.

Nói rồi, hắn đấm luôn vào bụng gã kia. Cú bất ngờ làm gã gục ngay xuống. Nhanh như cắt, một nhân viên đỡ hắn dậy, ả kia chưa kịp kêu thì ăn ngay một cái tát, kèm theo một câu đe:

– Chúng tao mà còn thấy chúng mày bén mảng đến đây thì đừng có trách.

Hai bảo vệ dìu gã kia ra cửa và mở cửa một xe taxi tống lên, rồi ấn cả cô gái đi cùng lên xe, nói:

– Bác tài chở hai người này lên ủy ban nhân dân quận 7 nhé.

Tất cả mọi việc diễn ra rất nhanh và không gây ra sự ồn ào.

Ở trên nhà, Tony Nguyễn liếc nhìn Nam và Lê Bình như dò hỏi. Nam gật gù:

– Rất chuyên nghiệp. Rất có nghề. Vệ sĩ ông thuê hay tự đào tạo đấy.

– Tự tôi đào tạo theo các bài bản của Pháp.

*

* *

Cao Đức Lâm lái chiếc xe thể thao Subaru đến quán Quê Hương.

Một nhân viên đon đả:

– Chào ông anh. Mời anh vào. Sếp em chờ anh đã lâu.

Lâm theo nhân viên đi vào chỗ bàn đã dành sẵn:

– Anh dùng gì ạ? Em lên gọi sếp xuống.

– Cho anh một ly Hennessy.

– Anh dùng với đá chứ?

– Tất nhiên rồi.

Tony Nguyễn nhét hai tấm ảnh của Minh Phương và Thanh vào túi áo rồi thong thả đi xuống.

– Chào chú em.

– Chào anh. Em đến gửi lại anh chiếc xe và...

– Nếu chú thích thì cứ giữ nó mà đi. Nghe nói chiếc Camry vẫn bị cảnh sát giữ à?

– Vâng, em bị giam xe nửa tháng.

– Chú là con nhà có quyền thế thì càng cần phải tránh xa pháp luật.

Nghe Nguyễn nói với giọng dạy đỗ, Lâm hơi ngạc nhiên:

– Anh nói gì mà như mấy cha công an thế?

– Sao chú cứ ác cảm với công an vậy. Công an họ bảo vệ cho mình, và mình là công dân lương thiện thì phải giúp đỡ công an. Anh nghe nói chú phóng xe trong thành phố, tốc độ gần bảy mươi cây số... Thế thì quá lắm. Thôi, dẹp chuyện đó lại. Nào, chúc chú em hạnh phúc.

– Em đúng là đang hạnh phúc đây.

– Anh biết rồi. Chú phải lòng con bé hoa hậu thanh lịch chứ gì?

– Chúng em... chúng em phải lòng nhau.

– Không, chú phải lòng nó - Tony Nguyễn kẻ cả - Đàn ông, thấy gái đẹp, có hoa mắt cũng là lẽ thường. Nhưng anh sợ rằng mắt chú hoa hơi quá đáng đấy.

Lâm hơi ngạc nhiên :

– Em chưa hiểu anh nói?

Tony Nguyễn nói:

– Anh mang dòng máu Tây, ưa nói thẳng. Chú có đủ dũng cảm nghe không?

Lâm tỏ vẻ cứng rắn:

– Anh tin em đi. Thằng này đủ bản lĩnh mà.

Nguyễn vẫn lững lờ:

– Cũng biết chuyện này làm chú đau, nhưng thôi, mình là đàn ông, phải chiến đấu thì mới có chiến thắng, chú hiểu chứ?

– Vâng, nhưng chiến đấu với ai?

Tony Nguyễn im lặng, ra vẻ suy nghĩ rất kỹ.

Trên nhà, Lê Bình và Nam vừa xem vừa chăm chú lắng nghe.

Tony Nguyễn:

– Con bé gọi là hoa hậu ấy, nó tuy đã có ý với chú nhưng lại vẫn còn băn khoăn, có đúng không?

Lâm lặng im rồi gật đầu và nói:

– Nó đang muốn đi học thêm ở Úc.

– Chú cả tin quá. Thế chú có tin là nó yêu chú thật lòng không?

– Chưa tin lắm? Em lạ gì bọn gái đẹp.

– Thế tại sao chú yêu nó, lại còn định lấy nó làm vợ.

– Em... em cũng thích nó và muốn mình phải lấy được hoa hậu cho thiên hạ biết. Còn ở với nhau được hay không, thì cứ cưới đã rồi tính sau. Nhưng mà tại sao anh cứ úp úp mở mở vậy?

– Anh cho chú biết một sự thật phũ phàng: Con Minh Phương đang bị thằng Thanh, Giám đốc Hoàng Quân chăn dắt.

Nói rồi, Tony Nguyễn bày lên bàn hai tấm ảnh Thanh đang hôn Minh Phương. Lâm trố mắt nhìn tấm ảnh, mắt long lên sòng sọc. Nhưng rồi trong phút chốc, Lâm lấy lại được bình tĩnh và thở dài:

– Em biết, ngoài cha Thanh thì còn mấy đại gia nữa đang tung tiền ra mua nó.

– Nhưng nó đã sống với thằng Thanh, chú biết chưa?

– Em có nghe một thằng bạn làm ở Hoàng Quân cho biết. Nhưng có thể là Phương nhẹ dạ...

– Nhẹ cái con khỉ. Thế chả nhẽ chú chờ nó đi làm phim sex tung lên mạng rồi mới tin? Hay chú muốn vợ chú như con ca sĩ nào đó, đang từ hạng bét bỗng nhảy lên thành sao vì đóng phim sex?

Lâm tái mặt, ngồi thừ ra.

– Em chắc là Phương không tệ như thế.

– Nó có thể không tệ, vốn không tệ nhưng đám đàn ông vây quanh nó, và đồng tiền làm nó hỏng.

Lâm cúi mặt, ôm đầu rên rỉ:

– Anh giúp em đi. Anh từng trải... Em nên làm thế nào?

Nguyễn an ủi:

– Anh sẽ giúp chú. À, mà có một người rất giỏi và rất mạnh có thể cho thằng Thanh đo ván.

Lâm ngẩng đầu dậy:

– Ai vậy?

– Chú biết ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng chứ?

Lâm sáng mắt lên:

– Ối giời, em lạ gì chú Nam. Đệ tử của bố em đấy.

Nguyễn nói tiếp:

– Đệ tử là chuyện khác. Bây giờ thế này. Bọn anh sẽ cho thằng Thanh đo ván và nó sẽ gục dưới chân chú, van xin chú. Đổi lại, chú nên tìm cách hỗ trợ anh Nam.

Lâm vội vã:

– Em sẽ gặp chú Nam ngay. Nhưng em muốn... anh cho em hai bức ảnh đó. Em muốn có bằng chứng...!

Tony Nguyễn lắc đầu:

– Chú trẻ con thế. Thế trước khi trao thân gửi phận cho chú, nó đã ngủ với mấy chục thằng rồi, chú có biết không? Hãy quên việc đó đi, cũ người mới ta. Bây giờ chú phải tỏ ra là si mê nó thật sự.

– Vâng, em nghe anh. Bây giờ em phải về văn phòng.

– Anh dặn thêm. Chú ăn chơi hơi lộ liễu quá. Bây giờ ông già đã làm cán bộ cao rồi, chú phải biết giữ gìn.

Lâm về rồi. Tony Nguyễn lên với Nam và Lê Bình.

Nam hỏi:

– Ông nói với nó như vậy, tôi sẽ làm gì?

– Anh hứa tất. Cái gì cũng gật, cũng ừ. Sau đó chúng tôi sẽ giải quyết cho. Nhưng trước mắt, anh cứ coi như chưa biết chuyện gì. Hãy để nó năn nỉ, nó van xin anh.

Buổi tối ở nhà ông Cẩm. Bữa cơm chỉ có ông Cẩm, bà Dung và một cô gái phục vụ. Không khí trong bữa cơm nặng nề bởi bà Dung đang bực về thái độ của ông Cẩm về chuyện chiếc xe của Lâm.

Ông Cẩm lặng lẽ uống rượu. Bà Dung uể oải gắp từng cọng rau.

Cả hai đều theo đuổi những ý nghĩ riêng của mình. Nhưng rồi không chịu nổi được sự im lặng nặng nề, bà Dung bật tivi. Đang chương trình thời sự của đài tỉnh. Phát thanh viên:

– *Thời gian gần đây đã xảy ra một số vụ người sử dụng phương tiện giao thông khi vi phạm luật đã có những hành vi chống lại cảnh sát giao thông. . . Họ chống đối bằng nhiều hình thức như ăn vạ, vu cho cảnh sát giao thông đã đánh người rồi kéo đến gây rối trước trụ sở công an. Có trường hợp lái xe đã tắt máy vứt xe lại cho cảnh sát giao thông và bỏ đi... Như các bạn thấy, cảnh sát đã phải dùng xe chuyên dụng đưa chiếc xe vi phạm này về đội bởi người sử dụng xe đã bỏ đi. Đây là hành vi cần phải được nghiêm khắc xử lý.* ..

Ông Cẩm và bà Dung nhìn như bị hút vào màn hình khi thấy chiếc xe Camry 3.0 của Lâm bị chiếc xe chuyên dụng nhấc bổng hai bánh trước lên. Bà Dung chồm dậy, nói to:

– Ối giời ơi! Thế thì còn gì là xe nữa chứ - Rồi bà quay sang ông, chì chiết - Tại sao ông không gọi điện cho tay Hòa, bảo mấy thằng cảnh sát giao thông...

Ông Cẩm khó chịu:

– Mẹ con bà có cái giọng hệt như nhau. Ai cũng gọi là "thằng", là "con". Thế bà có biết con bà phóng xe trên đường tốc độ bao nhiêu không? Khi cảnh sát giao thông chặn lại thì nó bỏ chạy... Tôi nói để bà biết, tôi bảo anh Hòa giam xe lại đấy, mà có tịch thu cũng được. Nếu mất xe thì còn con, chưa biết chừng để xe thì mất con đấy.

– À ra thế, ông nhẫn tâm với cả con đẻ của mình nữa.

Mắt bà long lên:

– Thế ông nghĩ nhà này là trại lính, thằng Lâm là lính binh nhất, binh nhì à? Tại sao ông cứ phải đem cách suy nghĩ, cách sống từ bao cấp để áp đặt cho mẹ con tôi.

…Tiếng phát thanh viên: *"Nhiều quý tử con nhà giàu cậy có tiền có của đã không coi pháp luật ra gì. Và mỗi khi chúng phạm pháp, lại có người này người khác đứng ra xin xỏ. Chính vì thế, vừa qua, giám đốc công an tỉnh đã phải ra chỉ thị nghiêm cấm cán bộ, chiến sĩ đứng ra xin hộ xe vi phạm. Công an tỉnh sẽ lập một tổ thanh tra đi kiểm tra lại tất cả các trường hợp xử lý. Nếu phát hiện ra trường hợp xử phạt sai quy định , sẽ nghiêm khắc xử lý kỷ luật* ".

Ông Cẩm nói:

– Bà thấy chưa? Nếu tôi xin thế hóa ra làm khó cho cậu Hòa à?

Bà Dung bĩu môi:

– Ông thì chỉ lo cái ghế của ông, chứ cần gì đến mẹ con tôi.

Đáp lại thái độ khó chịu của vợ, ông Cẩm lại tỏ vẻ khoái chí. Bà Dung càng nổi nóng liền tắt tivi và ném đũa xuống mâm rồi bỏ về phòng khách.

Vừa lúc đó Lâm lái chiếc xe Subaru về và thất thểu đi vào nhà

Bà Dung:

– Con về đấy à? Mệt không con.

– Hôm nay nhiều việc, nên mệt quá.

– Việc gì thế. Nếu quá sức, để mẹ bảo chú Trác xếp cho con việc khác nhẹ hơn.

– Không cần mẹ ạ. Có lẽ do sức khoẻ thôi.

– Tưởng gì, chuyện đó để mẹ lo. Mai mẹ lấy cho con ít Đại Hồng Sâm của Hàn Quốc. Con mang đến cơ quan, hãm lấy nước mà uống.

Lâm liếc nhìn vào trong phòng ăn:

– Bố ở trong đó à?

– Đang uống rượu một mình. Mẹ vừa làm cho một trận vì cái tội không xin xe . . .

Lâm cười nhạt:

– Tưởng nhà mặt phố, bố làm to thì sướng, ai ngờ vẫn phải "đời cua cua máy, đời cáy cáy đào".

– Con vào nhà ăn cơm đi.

– Không, con rửa mặt rồi đi ăn với Phương.

Vừa lúc đó ông Cẩm ra, lừ mắt:

– Hôm nay mày đi đâu?

Lâm lúng túng rồi nhanh nhảu:

– Con đi kiểm tra việc vay vốn ở Tổng Công ty 3.

– Nói dối không biết ngượng. Từ sáng đến giờ, mày đi chơi với mấy tay ở phòng giám định hàng hóa và người chi cho chúng mày đi ăn chơi đú đởn ở trên Hòa Lạc là Giám đốc Công ty Thịnh Phát.

Rồi ông đay nghiến:

– Uống hết mật của một con gấu ngựa rồi chứ gì? Thế thằng nào còn to mồm đòi tìm gái Mường về?

Lâm tái mặt:

– Ai... đứa nào báo cáo với bố thế ?

– Mày không cần phải hỏi. Nhưng có đúng thế không?

Lâm im lặng, ông Cẩm nói tiếp, giọng vẫn lạnh tanh:

– Tao đã sai lầm khi cho mày tiền mua ôtô, đã sai lầm để cho mày đi Mỹ học... nhưng bây giờ tao không muốn sai lầm nữa.

Lâm giương mắt nhìn bố, và đổi giọng:

– Thưa bố, nếu như chiếc xe đó là tiền mồ hôi nước mắt, là tiền tiết kiệm của bố thì con thề là không bao giờ con dám ngồi lên. Còn chuyện đưa con đi Mỹ học, con nghĩ đó là công của mẹ và chú Đức. Tuy nhiên con cũng hứa với bố là từ nay, con sẽ sống bằng đồng tiền con kiếm ra, và từ mai, con sẽ thuê nhà để ở. Như thế bố không phải lo gì nữa nhé.

Bà Dung vội lao tới, ôm lấy con:

– Con ơi, mẹ xin con!

Lâm vùng vằng gỡ tay mẹ ra và ra xe nổ máy phóng thẳng.

*

* *

Kim đồng hồ chỉ 2 giờ sáng.

Ông Cẩm giật mình tỉnh giấc khi quờ tay không thấy vợ.

Bà Dung ngồi thu lu ở góc giường, mắt mọng nước.

Ông Cẩm:

– Sao bà không ngủ ?

– Ngủ thế nào được. Cứ tưởng chồng lên chức thì mở mày mở mặt, giờ thì con cũng bỏ mà đi.

– Ối dào, nó đã đi bao nhiêu lần rồi bà biết không?

– Nhưng mà lần này khác.

Ông Cẩm ngồi dậy vỗ về:

– Tôi lo cho thằng Lâm lắm. Nó cứ ăn chơi đàng điếm thế này, vô phúc mà dính vào ma túy thì chết.

– Nó là thằng có chí, có bản lĩnh, làm sao mà mắc vào ma túy được. Ông thì có nhiều nhặn gì cho cam, độc mình nó thế mà ông có biết thương nó, thương tôi... ông chỉ thương cái ghế của ông thôi.

– Sao mình nói lạ thế. Tôi không thương vợ thương con thì thương ai. Nhưng có điều là không thể chiều nó một cách mù quáng được. Mình không biết là ở ngoài họ đồn đại về thằng Lâm thế nào đâu?

– Tôi không cần biết. Tôi phải bảo vệ nó.

– Thế tôi không bảo vệ nó à. Có điều không thể chiều nó được nữa.

– Mình có một đứa, lo cho nó như thế cũng là gì đâu. Bây giờ tôi hỏi ông một câu. ông có đồng ý cho nó lấy con Phương không?

Ông Cẩm nín lặng hồi lâu rồi thở dài im lặng. Bà Dung giục:

– Thế nào, ông có đồng ý hay phản đối thì cũng nói đi chứ.

– Bà để tôi nghĩ đã. Nhưng cũng phải tuỳ chúng nó thôi.

Ông Cẩm lại im lặng và nằm vật xuống giường. Bà Dung mỉm cười rồi ôm lấy ông âu yếm. Nhưng ông quay mặt đi...

*

* *

Tại quán Quê Hương.

Lâm ngồi với Tony Nguyễn. Lâm cầm tấm ảnh của Minh Phương và Thanh, nét mặt cứ tối sầm lại. Tony Nguyễn an ủi:

– Chú đừng cả nghĩ. Anh sẽ làm cho chú được toại nguyện là đủ chứ gì.

– Em thề sẽ trả thù thằng già này. Mất bao nhiêu cũng được.

– Không tốn kém nhiều đâu. Ông Nam sẽ giúp chú. Chú em cứ bình tĩnh.

Có tiếng chuông điện thoại của Nguyễn.

– Tôi nghe đây.

– Thưa anh, con Minh Phương và thằng cha Thanh đang trong Khách sạn New Word ở Hạ Long. Vâng, nó đi xe biển tứ quý 8 ạ.

– Rất tốt, mai các chú cho anh mấy tấm ảnh làm bằng chứng nhé.

– Sáng sớm mai, con Minh Phương sẽ về Hà Nội một mình.

– Dù gì thì chúng cũng phải ăn sáng với nhau. Chúng mày cố ghi âm lại cuộc đó nhé.

– Chúng em sẽ cố gắng.

Tony Nguyễn quay sang bảo Lâm:

– Thôi đêm nay hãy tạm quên con vợ chú đi. Có một em chân dài đang mơ được giúp chú em quên đi nỗi sầu.

– Ai thế?

– Người mẫu Lệ Hằng. Về vóc dáng, con Minh Phương còn thua xa. Những người như chú, nên phải dành thời gian mà hưởng thụ. Chú sẽ có một đêm tử tế đấy.

Lâm hơi đỏ mặt rồi nói:

– Nhưng… nhưng sức khỏe em dạo này không tốt. Sợ con bé nó cười.

Là người tinh ý, Tony Nguyễn hiểu ngay:

– Chú hay dùng thuốc gì?

– Em uống hết ba lạng sừng tê giác mà không ăn thua gì.

Nguyễn cười lắc đầu:

- "Không có tiền” hay "chưa đi đến chợ đã mất cắp”?

– Bị "mất cắp". Hôm nọ xấu hổ với Minh Phương quá.

– Được tối nay em Lệ Hằng sẽ giúp chú em. Còn thuốc thang lâu dài, anh sẽ lo cho.

*

* *

Lâm nằm với Lệ Hằng. Cô ta cuộn cho Lâm một điếu thuốc châm rồi rít một hơi và đưa cho Lâm:

– Anh hút đi. Phương thuốc này còn hơn sừng tê giác nhiều.

– Em trộn gì vào đấy?

– Cứ dùng đi, không phải thuốc độc đâu mà lo. Ai dại gì mà hại con ông Thứ trưởng. Chỉ có điều là dùng thuốc này không quên được em thì khổ cô hoa hậu đấy.

Lâm tặc lưỡi rồi hút. Rít được hai hơi, Lâm thấy khó chịu. Là người từng trải, Lệ Hằng biết có thể Lâm đang phản ứng với thuốc. Cô ta lấy ngay cho Lâm ly nước lạnh đưa cho Lâm uống và giật lấy điếu thuốc, rít lấy rít để một cách thèm thuồng.

Sáng sớm hôm sau. Lâm tỉnh dậy thì thấy Lệ Hằng đang ngồi trang điểm. Hằng hỏi:

– Thế nào, đêm qua anh mãn nguyện chứ?

– Em thật là tuyệt vời. Thứ thuốc em cho quả là có lý. Nhưng mà nó gây nghiện không đấy ?

– Nếu gây nghiện thì ai dám dùng.

– Cho anh vài liều được không?

– Không được, anh đến đây với em thì có. Còn không hỏi anh Nguyễn.

Thế là từ sau lần ấy, Lâm quen dùng thứ thuốc lá cuộn mà Hằng đưa cho. Lúc đầu Lâm không biết đó là trộn heroin, nhưng khi thấy thiếu thuốc thì không chịu nổi.

Một hôm, Lâm lo sợ nói với Tony Nguyễn:

– Anh ạ, từ nay em không hút thuốc ấy nữa đâu. Em sợ nghiện lắm.

Nguyễn cười tinh quái:

– Nếu chú thấy "máy móc" tốt rồi thì không nên dùng nữa.

– Có heroin trong đó à?

– Có không đáng kể. Chính là cái thứ dược liệu khác. Anh đang đặt mua ba kilô từ châu Phi về. Chú có thấy bọn da đen không, ăn uống thì thiếu thốn, nhưng khoản ấy lại vô địch, cũng là nhờ thứ thuốc này đấy.

– Anh cho em một ít nhé.

– Nhưng nếu chú sợ nghiện thì đừng dùng. Tốt nhất là lúc nào anh cho chú một ít. Chú cất trong ví, lúc nào thấy cần phải "chống mất cắp" thì hãy dùng. Cứ yên tâm đi đã có gì mà lo. Chú thấy Lệ Hằng thế nào? So với cô hoa hậu thì nào có kém gì?

– Nó đẹp thật và... và chuyên nghiệp quá.

*

* *

Bà Dung cùng Trần Đức ra sân bay tiễn ông Cẩm đi Mỹ. Ông Cẩm vừa vào khu chờ, bà và Trần Đức về. Trên xe ôtô, ngồi cạnh Trần Đức, liếc nhìn vẻ hào hoa của ông ta, bà Dung chợt thấy rạo rực. Bà chợt ngồi xích gần vào Đức và hỏi:

– Anh Đức có cô vợ trẻ quá nhỉ.

– Chị tính, ở một mình mãi sao được. Nhà không vợ, như nhà không có nóc. Dạo này, tôi thấy chị trẻ ra nhiều đấy. Có lẽ vui vì ông anh.

– Trẻ gì nữa. Sắp năm mươi rồi.

Đức chợt cười tinh quái:

– Đang tuổi chín...

– Chín sắp rụng rồi còn gì.

– Chị mà rụng thì khối người muốn... muốn hứng đấy.

Bà Dung cấu nhẹ vào tay Trần Đức, ra hiệu cho phải cảnh giác với lái xe. Bà đổi chủ đề:

– Có chuyện thằng Lâm nhà này, tôi không yên tâm. Mấy hôm nay nó có vẻ buồn phiền vì con Minh Phương. Nghe nói có thằng cha Thanh nào đó cậy lắm tiền, đang định mua đứt con bé. Anh có nghe chuyện ấy không?

– Có nghe. Chuyện vặt. Thằng cha Thanh đúng là lắm tiền nhưng có ra hồn người đâu. Địch thế nào được với cậu Lâm. Tuy nhiên, em và thằng Nam đang có kế hoạch giúp thằng Lâm.

– Nếu thế thì tốt quá. Nhờ các anh lo cho cháu.

Bà Dung bỗng nói bâng quơ:

– Anh Cẩm sức khỏe yếu nhanh quá. Rõ chán. Anh Đức năm nay là năm mấy rồi nhỉ?

– Tôi năm ba.

– Ối, thế thì tôi còn kém anh năm tuổi. Chết thật, bấy lâu nay, cứ cậy là vợ cấp trên mà xưng hô với cấp dưới vô lễ quá.

Rồi như lại chợt nhớ ra là người lái xe đang chăm chú nghe. Bà Dung bèn ghé tai Đức nói thầm điều gì đó rồi nắm chặt lấy bàn tay khỏe mạnh của Trần Đức.

Cả hai cùng cười vui vẻ và mắt bà Dung long lanh hẳn lên.

*

* *

Buổi tối, tại vũ trường cổ điển Kinh Đô. Bà Dung mặc rất đẹp và đầy vẻ quý phái. Bà ngồi ở một góc với chai rượu Martiny. Bà nhấp từng ngụm nhỏ và luôn ngóng ra cửa có ý chờ ai đó.

Phải đến gần 7h30', Trần Đức mới xuất hiện và cũng trong trang phục rất sang trọng, complê màu vàng nhạt, cravat màu mận chín, đi giầy nâu...

Trần Đức vẫn giữ khoảng cách:

– Chị tới lâu rồi.

Bà Dung ngẩng đầu lên, nhìn Đức đắm đuối và nói vẻ hờn dỗi:

– Em tưởng anh không tới. Và, em có một đề nghị?

– Dung cứ nói - Trần Đức chuyển cách gọi.

– Nếu chỉ có hai... hai chúng mình, anh không được gọi "chị" nữa.

Trong một thoáng, Trần Đức hiểu ra tất cả. Rõ ràng là người đàn bà bước vào tuổi hồi xuân này cần một người đàn ông.

Tự nhiên Trần Đức cũng thấy thích bà Dung. Đức cầm tay Dung, thở dài:

– Không biết thế này là họa hay phúc đây?

– Sẽ không có họa nào cho anh cả. Em cần phải giữ gìn hơn anh nhiều. Điều đó anh sẽ hiểu.

*

* *

Từ ngày có Minh Phương, thứ bảy, chủ nhật nào Lâm cũng đưa cô đi du lịch và cũng không chỉ có hai người, rất nhiều lần Lâm và Phương mời những người bạn thân đi cùng. Lần này cũng vậy, họ đi nghỉ ở Tam Đảo.

Tới một gốc đào, họ dừng lại. Lâm nói:

– Anh đã nói với bố mẹ anh rồi. Tuần tới, mẹ anh sẽ sang xin phép cho anh đi lại bên nhà. Nhưng hôm nay, anh muốn trao cho em chiếc nhẫn đính hôn.

Phương lắc đầu:

– Từ từ đã anh. Em sợ chúng mình chưa đủ thời gian hiểu nhau.

– Không, nếu em không nhận, anh xin quỳ ở cây đào này cho hết đêm.

Nói rồi Lâm lấy trong túi áo ra chiếc hộp nhỏ màu đỏ và mở nắp. Trong đó có một chiếc nhẫn kim cương mà anh ta mới mua với giá 1.500 USD. Lâm quỳ xuống, hai tay dâng chiếc nhẫn cho Minh Phương với điệu bộ rất cải lương.

Phương luống cuống đỡ Lâm dậy:

– Anh làm gì thế, người ta cười cho đấy.

– Mặc kệ, anh cứ quỳ.

Phương chần chừ một lát rồi cầm lấy chiếc nhẫn. Lâm đứng lên và đeo nhẫn cho Phương. Minh Phương gục đầu vào vai Lâm hồi lâu rồi nói:

– Anh làm thế này, em không còn con đường nào lựa chọn nữa rồi. Nhưng anh đừng bắt em phải cưới ngay nhé.

– Tất nhiên rồi. Anh đã nói với bố anh là sẽ đưa em về làm ở Phòng Quốc tế của Ngân hàng.

Minh Phương :

– Em đang muốn đi học ở Úc, lấy thêm cái bằng thạc sĩ Quản trị kinh doanh.

– Em ơi, nếu bắt anh phải chờ em đi học thì chết mất.

– Có chết khối. Đẹp trai như anh, con ông to như anh, vơ đâu chả có người đẹp.

– Nhưng trong lòng anh chỉ có mình em thôi.

Nói rồi Lâm bế thốc Phương lên, quay một vòng và dắt tay cô chạy về khách sạn.

Đám bạn của Lâm đang ngồi chơi tá lả trong phòng trố mắt nhìn. Với vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc, Lâm cầm tay Phương nói trịnh trọng:

– Chúng mình công bố với các bạn một tin quan trọng. Tối hôm nay, chúng mình đã thề sẽ là của nhau mãi mãi.

Đám bạn lặng đi một lát rồi vỗ tay:

– Bất ngờ quá!

– Sao lại có tiếng sét ái tình mạnh đến thế này nhỉ.

Một cô ả tóc vàng hoe nhảy lên:

– Hãy tổ chức cưới ngay đêm nay. Đến vũ trường đi.

Cả bọn nhao nhao hưởng ứng:

– Đúng rồi, đến vũ trường. Hãy chơi cho hết đêm nay.

– Sáng kiến tuyệt vời.

Thế là cả bọn kéo nhau xuống ngay vũ trường ở tầng trệt của khách sạn.

Nhìn những cặp trai gái đang nhảy, Lâm bông thấy khó chịu. Lâm nói với một thằng bạn tên là Toàn, con trai lớn của ông Giám đốc Ngân hàng Cổ phần T&T:

– Này, tao muốn đêm nay chúng mình là chủ toàn bộ vũ trường này.

Toàn reo lên :

– Hay, quá hay!

Thế là Lâm tiến đến bàn lễ tân và hỏi một anh nhân viên:

– Chú mày chỉ cho anh ông chủ ngồi ở đâu?

Anh nhân viên chỉ vào một phòng nhỏ:

– Sếp đang trong đó với đào.

Lâm gõ cửa. Chủ vũ trường là một người khoảng hơn 40 tuổi đang ôm gái ngẩng đầu lên nói:

– Vào đi

Lâm mở cửa.

– Có việc gì đấy chú em?

– Bọn tôi muốn thuê cả vũ trường trong đêm nay.

– Chú em đuổi khách của anh đi à? - Tay chủ vũ trường buông cô gái và đến nhìn chòng chọc vào Lâm.

Vẫn với vẻ bất cần, Lâm hất hàm:

– Quyết , nhanh lên. Bao nhiêu?

– Vấn đề không phải là tiền mà là anh nói với họ thế nào đây.

– Anh trả lại tiền vé vào cửa cho họ. Hết bao nhiêu, tôi chịu.

– Chà chà, xem ra hôm nay anh gặp cao thủ ăn chơi rồi.

Anh ta xoa bộ râu con kiến nom rất đĩ thõa rồi hất hàm:

– Xem như anh và chú duyên về sau. Anh còn một vũ trường dưới Hà Nội, rất có thể chú em đã có lần tới.

– New Century? - Lâm hỏi.

– Không.

– Hale Club à?

– Vẫn không phải. Đó là những vũ trường hàng chợ.

Lâm gật gù và cười vẻ khinh bạc:

– Nếu vậy thì là Paradis Mini.

– Chú em xem ra hợp với cách ăn chơi bình dân. Thôi chú đi trên vũ trường khác mà thuê.

Bỗng Lâm nói:

– Lạ gì cái vũ trường mini của anh. Đêm Trắng chứ gì?

– Được chú em này khá! Nhưng đã tới chưa hay chỉ nghe hơi nồi chõ?

Lâm bật cười:

– Tưởng chốn nào? Thế cái bọn múa khỏa thân mà ông tuyển từ trường nghệ thuật về có còn không? Em Hồng, em Hoa, em Mỹ "Japan" còn chứ ?

Gã kia giật mình rồi cười xoà:

– Như vậy là chú em cũng có tới rồi. Nơi ấy được chứ. Nhưng anh cam đoan rằng ít nhất ba tháng rồi chú chưa tới. Hôm nào về Hà Nội, nên ghé lại.

Lâm hãnh diện:

– Có chốn thiên đường nào ở miền Bắc mà thằng này chưa đặt chân. Ông anh đồng ý đuổi bọn kia đi chứ ?

Gã chủ vũ trường không nói mà chỉ vê vê hai ngón tay. Lâm hiểu ý:

– Chi bao nhiêu đây?

– Không có giá. Tuỳ chú em.

Lâm bặm môi rồi đưa cho gã chủ 1.000 đô la. Gã cười:

– Xem ra chú mày cũng là có thể kết bạn đây. Ok, anh chiều chú.

Gã đến dàn nhạc và giơ tay ra hiệu. Vũ trường đang ầm ầm tiếng trống, tiếng ghi ta, tiếng đàn oóc chợt câm lặng. Các cặp đang nhảy

đứng chết lặng ngơ ngác. Gã nói thong thả:

– Thành thật xin lỗi các bạn. Hôm nay chúng tôi phải đóng cửa sớm để dành cho một vị khách đặc biệt. Bây giờ mời các bạn ra ngoài và lấy lại tiền. "I'm sorry, very sony" - Gã chuyển nói bằng tiếng Anh.

Một lúc sau, vũ trường chỉ còn lại Lâm, Minh Phương và đám bạn.

Những chai rượu ngoại đắt tiền được bày ra bàn.

Cả bọn xoắn lấy nhau từng cặp một và nhảy như điên trong tiếng nhạc nện uỳnh uỵch.

Nhảy rồi nghỉ để uống, rồi lại nhảy.

Bỗng Minh Phương giật mình vì máy điện thoại di động để trong túi rung, Phương vội nhìn số máy gọi đến và biết đó là máy của Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Minh Phương hơi hốt hoảng gỡ tay Lâm:

– Em nghe điện thoại một tý nhé.

Cô chạy ra ngoài:

– Anh đấy à? Bao giờ anh về.

– Làm gì mà lâu thế.

– Em phải đi ra ngoài. Em đang học tiếng Anh mà.

– Chịu khó thế. Trưa thứ bảy em ra sân bay đón anh rồi chúng mình đi nghỉ ở Sapa nhé.

– Ôi, thế thì thích quá. Em đang muốn được lên Sapa đây. Sao anh đi lâu thế ?

– Công việc mà em. Anh ký được một hợp đồng năm triệu đô la. Anh mua quà cho em rồi.

– Thế à? Anh cho em cái gì vậy.

– Bí mật chứ. Mà anh dặn nhé. Nếu mụ vợ anh có gọi điện cho em thì cứ mắng cho mụ ấy một trận.

– Hôm kia em cho mấy lời rồi. Anh cứ yên tâm đi. Chào anh, em vào lớp nhé. Về sớm với em nhé.

Phương nói chuyện với Thanh bằng giọng nói ráo hoảnh và trơn tuồn tuột.

*

* *

Khi kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm thì cả bọn thấm mệt và rời vũ trường.

Trên đường về phòng, Phương nói với Lâm:

– Hay anh đi học với em? Có 2 năm thôi mà.

– Nhưng mà anh đang làm việc, đi sao được.

– Bố anh là Thứ trưởng rồi, cho anh làm gì, đi đâu mà chả được. Nếu không, cứ chịu khó chờ em về nhé. Mà em cũng chả tin thời buổi này, có anh con trai nào chờ người yêu đến 2 năm đâu. Anh cứ nghĩ kỹ đi, còn nhiều thời gian mà. Biết đâu... biết đâu có lúc anh chả... đòi lại chiếc nhăn đính hôn này.

Nghe giọng Minh Phương nói nửa đùa nửa thật, Lâm cũng cố gượng cười:

– Anh nguyện sẽ là kẻ để em sai khiến.

Minh Phương cười:

– Anh nói cứ như là đang đọc tiểu thuyết của Tự Lực Văn Đoàn ấy.

Lâm vội cướp lời:

– Đúng là anh có hay đọc sách của ông Văn Đoàn. Tiểu thuyết của ông ấy hay đấy chứ. Rất sâu sắc em nhỉ?

Minh Phương sững người nhìn Lâm như một kẻ trên trời rơi xuống rồi cười nhạt:

– Đúng là sâu sắc... như anh?

Hai người trở về khách sạn. Lâm đưa Minh Phương về phòng cửa vừa mở thì Lâm muốn vào theo. Phương giữ tay đẩy nhẹ:

– Chúc anh ngủ ngon nhé. Em hơi mệt nên muốn đi ngủ sớm!

Lâm đứng nghệt mặt, ánh mắt lộ rõ vẻ thèm muốn:

– Em nỡ lạnh lùng đến thế sao? Dù sao thì chúng mình cũng đã trao nhẫn...

– Em không muốn anh coi thường em. Chúng mình còn nhiều thời gian mà.

Nói rồi Phương nhẹ nhàng khép cửa lại với vẻ phũ phàng. Lâm thất thểu đi xuống bar của khách sạn, gọi rượu uống.

Minh Phương đứng uốn éo trước gương rồi lại vuốt ve chiếc nhẫn kim cương mà Lâm mới tặng.

4

Lâm đến quán Quê Hương với nét mặt buồn rười rượi. Tony Nguyễn hỏi:

– Có chuyện gì mà nom sầu thương thế?

Uống một hơi hết ly rượu Tony Nguyễn đưa cho, Lâm hậm hực:

– Em căm thằng Thanh quá.

Nguyễn hiểu ngay nỗi cay cú trong lòng Lâm:

– Trước tiên, chú phải dạy con vợ mình.

– Em chưa biết cách nói với nó thế nào. Chả lẽ ném bức ảnh vào mặt nó? Thế thì hỏng hết. Cả thiên hạ biết chuyện em với nó.

Nguyễn hỏi:

– Chú đã bàn với ông Nam rồi ư?

– Em chưa.

– Ông Nam có cách rồi. Bọn anh sẽ giúp chú trả thù thằng cha Thanh. Và chỉ khi nào nó đến quỳ dưới chân chú xin tha thì thôi.

Lâm không giấu nổi sự kinh ngạc:

– Đến như thế cơ à?

– Chứ sao lại không. Mà này, chú em phải tính cách gì giúp cho ông Nam xuất lô hàng ấy đi chứ.

Lâm trả lời:

– Em biết vụ đấy rồi. Em nói với mẹ em để bảo ông Đức.

– Phải cố gắng lên. Còn con Phương, ngày mai anh sẽ giúp chú, cho nó một cái tát nhẹ để nó biết sợ.

Lâm giật mình, tưởng Nguyễn dùng vũ lực vội can:

– Ấy ấy, anh đừng cho lưu manh đánh nó.

Nguyễn cười:

– Không, ai lại dùng phương pháp hạ đẳng thế. Mấy hôm nay chú có gặp nó không?

– Ngày nào bọn em chả sống với nhau. Em đã thuê dài hạn một phòng lớn ở khách sạn Trúc Lâm.

Nói đến thế, Lâm chợt thở dài. Nguyễn hỏi ngay:

– Có chuyện gì không ổn à?

– Vẫn chuyện "chưa đi đến chợ đã mất cắp". Hôm qua nó nói thế này em mới nhục chứ, nó bảo: giá đừng "gặp nhau" lại còn có tình cảm.

Nguyễn lắc đầu:

– Sao chú không đến đây. Anh cho chú ít thuốc này.

Lâm thú thật:

– Hai ngày nay, không hút, thấy nhớ quá.

– Nó cũng như thuốc lá thôi mà.

Lâm tỏ ý lo sợ:

– Em sợ nghiện lắm.

Nguyễn giảng giải:

– Không sợ đâu. Anh cũng vẫn phải dùng thứ này đấy.

Lâm hỏi:

–Nó là thuốc gì vậy?

– Đó chỉ là một loại dược phẩm của người Hoa thôi. Cũng khá đắt đấy.

Nói rồi Nguyễn mở tủ lấy một gói nhỏ đưa cho Lâm:

– Trước mắt cứ dùng tiết kiệm nhé. Khi nào hàng về anh cho chú dùng cả năm.

Lâm đi rồi, Nguyễn cười một mình rồi lấy tấm ảnh của Phương với Thanh ra. Hắn cắt xung quanh để cho không còn lộ cảnh. Rồi rất cẩn thận, hắn dùng máy vi tính đánh mấy hàng chữ: "Nếu cô em không muốn cái mặt đẹp tàn phế thì hãy xa ngay thằng Thanh".

Nguyễn in ra rồi dán vào tấm ảnh, cho vào một phong bì, ghi địa chỉ nhà Phương và tự mang bỏ vào thùng thư ở bưu điện.

*

* *

Sáng hôm sau, Minh Phương vừa chuẩn bị đi làm thì nhân viên bưu điện gọi:

– Cô hoa hậu ơi, có thư đây này.

Vì đã quá quen với chuyện nhận thư của những người hâm mộ, nên Phương chỉ bảo người phục vụ ra nhận thư.

Phương bóc thư xem và mặt tái nhợt, ngồi phịch xuống salon.

Lát sau, khi trấn tĩnh lại, Phương gọi điện cho Thanh:

– Em muốn được gặp anh.

Tiếng của Thanh mừng rỡ:

– Sao em cho anh tin vui bất ngờ thế. Em muốn mình gặp nhau ở đâu?

– Cứ đến khách sạn hôm nọ ấy. Mà này, anh mang cái hợp đồng đến nhé. Em thấy cần bổ sung thêm vài điều.

Minh Phương đến khách sạn và dường như cô đã quá quen ở đây cho nên nhân viên lễ tân chỉ mỉm cười rồi lấy chìa khóa đưa cho cô. Minh Phương tắm xong thì Thanh đến và họ lao vào nhau...

Thanh ra ngồi ở salon, uống rượu và hỏi:

– Hôm nay em làm sao thế. Anh thấy em hờ hững quá.

Phương vừa mặc quần áo vừa nói:

– Em có chuyện này cần phải nói với anh.

– Có chuyện gì nghiêm trọng vậy? Chả lẽ lại chấm dứt hợp đồng trước thời hạn ư?

Minh Phương mặc quần áo xong, ngồi đối diện với Thanh:

– Em không thể tiếp tục sống thế này với anh được nữa.

– Em có thể cho anh biết vì sao không? Chả lẽ vì thằng Lâm.

– Không, lý do đó em không thể nói với anh được. Chỉ có điều là anh cho em thôi hợp đồng.

– Còn hai tháng nữa cơ mà.

– Em muốn chấm dứt ngay từ bây giờ.

– Hay em đã có hợp đồng sống với ai khác?

– Không có ai cả.

Mặt Thanh bỗng trở nên lưu manh lạ lùng:

– Thế hủy hợp đồng thì phải chịu phạt thế nào?

Phương bảo:

– Anh lấy hợp đồng ra đây.

Thanh mở cặp lấy ra một bản hợp đồng viết tay.

Minh Phương lạnh lùng:

– Anh đọc đi.

– Đọc làm gì?

– Anh cứ đọc đi.

Thanh đọc nhưng mắt kém. Ngần ngừ một lát rồi hắn lấy kính lão đeo và hắng giọng đọc:

– “Hợp đồng sống chung có thời hạn giữa một bên là Đào Trọng Thanh với một bên là Vũ Thị Minh Phương.

Điều một: Mỗi tháng Minh Phương ở với Đào Trọng Thanh bốn tối. Thời gian từ 7 giờ tối ngày hôm trước đến 8 giờ sáng ngày hôm sau.

Mọi chi phí như tiền ăn, ở, đi xe taxi đến khách sạn, hoặc đi máy bay do anh Thanh chi trả.

Hàng tháng anh Thanh... ".

Đọc đến đây, mặt Thanh thuỗn ra, ngắc ngứ. Minh Phương nhắc với giọng lạnh tanh:

– Đọc tiếp đi Anh sợ xấu hổ à? Em có ghi âm, ghi hình đâu mà lo.

Thanh lắc đầu:

– Thôi, anh không đọc đâu.

– Anh lạ nhỉ. Sao anh vẫn nói tình ái có thể nhập nhằng nhưng tiền nong phải dứt khoát cơ mà. Em muốn anh đọc lại, rõ ràng từng điều khoản.

Thanh mím môi rồi đọc, giọng bất cần:

"Hàng tháng anh Thanh chi cho chị Phương 16 triệu, mở ngoặc đơn, không kể chi phí khác, hoặc theo đề nghị đột xuất của anh Thanh, đóng ngoặc đơn.

Ngoài ra, mỗi tháng anh Thanh chi cho chị Vũ Thị Minh Phương các khoản sau: Tiền điện thoại di động: một triệu rưỡi; tiền chăm sóc sắc đẹp: một triệu rưỡi. Toàn bộ số tiền được đưa vào ngày thứ hai của tuần đầu trong tháng. Nếu trong quá trình thực hiện hợp đồng này, một trong hai bên vi phạm thì sẽ cùng bàn bạc giải quyết".

Bản hợp đồng này được làm thành 2 bản. Mỗi người giữ một bản...

Thanh đọc xong, đang nhìn Minh Phương như dò hỏi thì cô ta đã giật lấy tờ hợp đồng, gấp gọn lại nhét vào túi và bấm khóa lại.

– Em làm gì mà vội vàng thế.

– À với đàn ông các anh, cảnh giác mấy cũng không vừa. Mấy hôm nay, anh biết chuyện mấy con ca sĩ, người mẫu bị người yêu tung hình lên mạng rồi chứ?

– Bọn đốn mạt đó, em so sánh làm gì.

– Cẩn tắc vô áy náy. Bây giờ anh thích phạt gì, bao nhiêu tiền, em cũng đồng ý. Tuy nhiên, trong hợp đồng không hề nói chuyện phải đền bù thiệt hại, đúng không.

Thanh cười nhăn nhó:

– Hôm nay, mới biết em là người ghê gớm. Thôi nếu em đã quyết định chúng mình không sống chung nữa thì anh phải chịu. Khi nào em đến anh thì gọi cho anh nhé.

Minh Phương đứng dậy, hôn vào má Thanh:

– Em hy vọng là sẽ có lúc gọi cho anh. Thôi nhé, chào anh! Chắc anh cũng không buồn lâu đâu. Con người anh em biết. Anh nhiều tiền, là đại gia lớn nhất nước...

– Sao em vội thế. Nói chuyện thêm một lát không được sao?

– Thôi anh tha lỗi. Em phải về đưa mẹ em đi chùa.

Phương cương quyết gỡ tay Thanh và đi luôn. Thanh ngồi lại một mình, nét mặt vô hồn.

*

* *

7 giờ sáng, Lâm lái xe Camry đến đón Minh Phương. Họ tới ăn sáng ở một quán yên tĩnh, sang trọng.

Đang ăn, bỗng Minh Phương nhăn nhó:

– Anh ơi, em đau bụng quá.

– Anh đi mua dầu xoa cho em nhé.

Phương lắc đầu:

– Em... em đau bụng có lẽ vì hôm qua ăn nhiều sò huyết.

Rồi Phương giao túi cho Lâm:

– Anh cầm hộ em. Em vào toilet.

Phương đi rồi. Lâm tò mò mở túi ra xem và thấy trong đó có một tập đô la, tiền Việt và mảnh giấy hợp đồng sống chung giữa Phương và Thanh. Lâm xem và cười đau đớn. Lâm trải tấm giấy lên bàn, dùng máy ảnh chụp lại và gấp giấy nhét vào chỗ cũ.

Một lát sau Minh Phương ra, nét mặt có vẻ tươi tỉnh hơn nhưng khi thấy sự u ám trên khuôn mặt Lâm thì ngạc nhiên:

– Anh sao thế. Tự nhiên mặt béo lên thế kia?

Lâm gọi người phục vụ dọn đồ ăn và bảo đem cà phê tới rồi hỏi:

– Anh muốn em cho anh biết một sự thật.

– Em sẵn sàng và em muốn giữa hai chúng ta không có việc gì phải giấu giếm.

– Thế thì tốt. Anh hỏi em, dạo này, quan hệ của em với lão Thanh thế nào rồi?

Minh Phương lặng đi rồi lấy được bình tĩnh:

– Em biết là thế nào cũng có lúc anh hỏi điều ấy. Vấn đề là, nếu em trả lời, anh có tin không?

– Anh hy vọng là em nói thật.

– Đúng là giữa em và ông Thanh có quan hệ nhưng đó không phải là tình yêu. Nói thật với anh, cái danh hiệu hoa hậu này cũng là từ ông Thanh đấy. Nếu không có tiền thì vương miện hoa hậu đâu có đến với mình. Em biết ơn ông Thanh đã giúp em và em đã trả ơn sòng phẳng. Bây giờ thì tất cả đã chấm dứt. Chấm dứt thực sự. Đấy là toàn bộ sự thật. Anh tin hay không thì đó là quyền của anh.

Lâm nín lặng vì không còn biết nói gì thêm. Một hồi lâu, Lâm cố vớt vát:

– Chỉ trả ơn hay vì cái gì khác.

Minh Phương cũng đáo để không vừa. Cô ta tháo chiếc nhẫn kim cương để lên đĩa:

– Bọn con gái chúng em như đôi giày, chỉ biết giữ gìn lúc mới còn khi đã một lần, chỉ một lần dẫm bừa thôi thì từ đó chỗ nào cũng có thể bước vào. Em nói thế tùy anh muốn hiểu thế nào cũng được. Và em muốn anh hãy trao chiếc nhẫn này cho cô gái nào còn trong trắng.

Lâm vội vàng cầm lấy bàn tay Minh Phương, xỏ lại chiếc nhẫn vào:

– Nếu em nói là không còn quan hệ gì với lão Thanh thì tốt. Anh tin em. Nhưng anh thề là sẽ cho lão ấy khuynh gia bại sản.

– Đó là chuyện đàn ông các anh. Còn em... số phận em bây giờ, tùy anh định đoạt.

Câu nói đó của Minh Phương làm Lâm mềm lòng. Lâm rời ghế, đến vỗ về:

– Em nói thế anh hiểu rồi. Em đừng buồn nữa.

Minh Phương chợt òa khóc và đấm vào ngực Lâm:

– Sao anh nỡ đụng vào vết thương của em. Sao anh không hàn gắn cho em.

*

* *

Càng ngày, Lâm càng gắn bó với Tony Nguyễn và Lê Bình. Gần họ, Lâm thấy mình còn non nớt trên trường đời. Và cũng không thể phủ nhận là Lâm đã trưởng thành khá nhiều trong cách sống. Quán bar Quê Hương và nhà của Nam là nơi Lâm thường hay lui tới. Sau khi chụp được bản hợp đồng sống chung giữa Minh Phương và lão Thanh, dù đã cố quên đi và dù Minh Phương tỏ ra thành thực nhưng Lâm vẫn bị ám ảnh. Lâm mò đến nhà ông Nam và đã thấy có Lê Bình, Tony Nguyễn.

Nhà có bàn ghế rất sang trọng nhưng tất cả lại lên tầng ba. Trên đó có một phòng nhỏ, xung quanh tường treo đầy các loại tranh sơn dầu. Nền nhà trải thảm len và. giữa phòng có một chiếc bàn thấp, khách có thể nằm ngay trên sàn nhà... Đây là nơi mà Nam chỉ dành tiếp những vị khách đặc biệt thân tín.

Lê Bình cầm tấm ảnh chụp lại bản hợp đồng của Thanh và Minh Phương rồi giảng giải:

– Chú em đừng có buồn vì chuyện con Phương và thằng Thanh. Dù sao thì con Phương cũng còn biết liêm sỉ. Còn chuyện cái hợp đồng sống chung giữa chúng nó thì cũng là để chứng tỏ một điều: hai người sống với nhau là bằng đồng tiền, không có chút tình cảm nào.

Tony Nguyễn:

– Kể ra như vậy cũng là chuyện xưa nay hiếm có. Cô hoa hậu này cũng là người ưa sòng phẳng.

Lê Bình lắc đầu:

– Không phải. Thằng cha Thanh này là loại người không thể hiểu nổi. Người vợ trước sống với hắn được năm năm thì phải ra đi cũng vì không chịu nổi khi hắn bắt vợ ký vào hợp đồng. Với thằng này, cái gì hắn cũng thể hiện bằng hợp đồng. Tuy nhiên, qua đây cũng phải nhìn về cô hoa hậu bằng con mắt thực tế một chút.

Lê Bình ngừng lại, nhìn mọi người bằng con mắt dò hỏi. Lâm hỏi:

– Theo chú thì Minh Phương là người thế nào?

– Là người ham tiền, cần tiền và dám làm.

Nam phản đối:

– Ông thì cứ hay mắc bệnh "nâng quan điểm". Con bé còn trẻ người non dạ làm sao thoát nổi tay một thằng lọc lõi và lắm tiền như thằng Thanh. Chuyện đó không nên quan trọng hóa. Còn thằng Lâm, mày đã sống với mấy chục đứa con gái rồi? Thôi, nghe chú đi. Cưới vợ là cưới liền tay... rồi về sau hẵng hay. Lấy vợ bây giờ may ra thì kiếm được đứa tử tế... chứ con gái bây giờ, nhất là loại nhan sắc có thương hiệu như nó thì có mà trời biết.

– Lúc này cháu lại chưa muốn cưới ngay. Cháu muốn thử thách Phương thêm thời gian nữa.

Tony Nguyễn lắc đầu:

– Phải cưới ngay càng nhanh càng tốt. Làm mọi kế để cưới sớm. Bởi lẽ nếu lấy được nó thì thiên hạ sẽ nhìn chú bằng con mắt vị nể hơn và nó tạo cho chú một tư thế mới.

– Em vẫn căm thằng Thanh.

– Anh Nam đã thu thập được khá nhiều tài liệu về thằng cha Thanh. Hiện nay, nó nợ ngân hàng khoảng 1.800 tỉ và không có khả năng chi trả, mắc nợ đến hạn phải trả rồi. Nó làm kinh tế theo kiểu đếm cua trong lỗ và lấy khu đảo Hòn Bạc làm nơi tẩy rửa tiền thì chết là phải. Vấn đề là phải làm thế nào chọn được vài tờ báo, thuê họ đánh thằng Thanh, thế là các cổ đông yếu bóng vía sẽ rút tiền, ngân hàng không cho vay vốn nữa... - Lê Bình nói từng lời chắc chắn.

Nguyễn gật gù:

– Đám báo chí, anh để lôi lo cho. Hai ngày nữa, trên các báo sẽ có tin hoa hậu Minh Phương sắp lên xe hoa với Lâm... Và sau đó, tính đến thằng Thanh.

Ông Nam hỏi:

– Việc của tôi, tình hình đến đâu rồi? Tôi lo quá. Bây giờ om mấy chục tỉ tiền hàng, ăn không ngon, ngủ không yên.

Lâm hững hờ:

– Cháu đã nói với chú Đức. Nhưng để làm trót lọt vụ này, phải qua nhiều cửa. Vấn đề làm sao để các phòng ban nó im đi. Nghe nói năm ngoái, chú đã xuất hơn năm chục tỉ rồi. Năm nay, từ đầu năm đến giờ cũng ba chục tỉ. Nếu để chú xuất nhiều quá, các doanh nghiệp khác nó kiện chết.

– Vậy theo cháu bây giờ cửa nào là quan trọng nhất?

– Cửa ông Đức.

– Còn bố cháu thì sao?

– Nếu ông Đức không trình lên thì làm sao bố cháu dám ký.

Lê Bình thủng thẳng:

– Vậy cậu có dám đứng ra lo vụ này không? Người ta bảo lắm thầy thối ma, lắm cha khó lấy chồng. Nếu cậu làm được, chúng tôi chỉ cần một cửa thôi.

Lâm nghĩ ngợi hồi lâu rồi lắc đầu:

– Ngày mai mới trả lời được.

– Chúng ta nên sòng phẳng - Nam vừa nói vừa đưa mắt nhìn Nguyễn. Thấy Tony Nguyễn hơi lắc đầu, Nam đổi giọng:

– Sòng phẳng là chỗ cháu giúp, bọn chú sẽ không quên ơn. Nhưng cố gắng 2 ngày nữa trả lời. Nếu không được bọn chú tính cửa khác.

*

* *

Bà Dung đang xem phim sex trong phòng riêng thì Lâm về. Bà vội vàng tắt máy, lấy chiếc đĩa CD cho vào tủ riêng khóa lại.

Lâm hỏi mẹ:

– Hôm nay bố có điện về không?

– Có. Lẽ ra chủ nhật bố về nhưng lại phải bay sang châu Âu để làm việc với khối thị trường EU.

– Bố vắng nhà con lại thấy dễ chịu.

Rồi uống một hơi hết ly nước lạnh, Lâm lại càu nhàu:

– Cứ nói là có bố làm to thì được nhờ, ai ngờ... quá người dưng. Hôm con đến lấy ôtô, mấy ông công an bảo "bố mày sĩ không phải lối". Thôi, từ nay con không đi chiếc xe này nữa. Mẹ mua cho con xe khác.

– Con lạ nhỉ. Chính con đòi mua xe Camry, nay lại đòi mua xe khác. Thế là thế nào?

– Nếu mẹ tiếc tiền, con sẽ tự làm ra tiền để mua xe.

– Có mà đi cướp cũng chẳng có tiền mua ôtô đâu con ạ. Mà này, việc của mày với con Phương thế nào rồi? Mẹ đi xem bói, họ bảo năm nay cưới nhau được là tốt lắm. Mày với nó tuổi tam hợp.

Lâm thở dài:

– Lúc nào mẹ hỏi thẳng nó hộ con. Chứ con thấy tính nó còn trẻ con lắm.

– Tất nhiên rồi con ạ. Nó mới hơn hai mươi tuổi. Nó mà già đời, từng trải, lại lọc lõi thì có mà lấy vợ về... về làm đĩ , con ạ.

Một lát sau, bà Dung nói:

– Mẹ định thế này, ý con thế nào?

– Mẹ cứ nói.

– Mẹ định bỏ hai tỉ lập một công ty, cho nó làm giám đốc, hoặc làm phó. Không có công ty trong tay, làm ăn khó lắm.

– Mẹ lắm tiền thế.

– Tất nhiên là còn của một vài người khác. Chú Đức hứa cho vay năm trăm triệu, chú Nam năm trăm triệu, của mẹ là hơn một tỉ rưỡi.

– Nhưng lập công ty, bố có đồng ý không?

– Bố mày ư? Chưa có gì mà ông ấy không đồng ý với mẹ cả. Còn việc vì sao phải lập công ty thì sau này mẹ giải thích cho con hiểu.

Lâm nhíu mày suy nghĩ hồi lâu rồi cười:

– Mẹ quả là đa mưu túc trí. Con hiểu rồi. Vì thế mẹ mới để cho cái Phương làm chứ gì? Cũng hay... hay thật!

Ngừng một lát, Lâm hỏi bà Dung:

– Dạo này mẹ có hay gặp chú Đức không?

Nghe con trai hỏi vậy, bà Dung giật mình lo sợ:

– Từ hôm bố đi, mẹ không gặp. Sao con hỏi thế?

– Con đang có chuyện làm ăn với chú Nam. Mẹ nói với chú Đức giúp cho chú Nam về lô hàng còn tồn kho đi.

Bà Dung thở hắt ra, nhẹ nhõm:

– Để mẹ hỏi xem sao?

– Mẹ phải ép chú ấy bằng được. Con đang có nhiều chuyện cần chú Nam lắm.

– Con cho mẹ biết được không?

Lâm nhíu mày rồi nói dối:

– Con và mấy người bạn bỏ vốn vào đó. Nếu không đi thoát lô hàng là mất hết đấy.

– Sao con liều thế. Mà làm từ bao giờ vậy.

– Mẹ đừng hỏi nhiều nữa. Mẹ làm thế nào thì làm.

*

* *

Tại quán Quê Hương, Lê Bình và Tony Nguyễn ngồi với ông Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ. Lê Bình nâng ly rượu:

– Em chúc ông anh mạnh khỏe và xin bày tỏ lòng ngưỡng mộ.

– Có cái gì mà ngưỡng mộ.

– Bọn em ngưỡng mộ ông anh là vì nhân cách của ông anh.

– Ông nói gì mà khách sáo thế. Sao, tôi nghe nói Quê Hương dạo này làm ăn phát tài lắm hả. Nói thật nhé, có cho góp cổ phần không? Tôi xin được góp năm chục triệu. Tháng kiếm thêm vài ba triệu cho bà ấy đi chợ.

Lê Bình cười:

– Anh cứ đùa. Anh là Tổng Biên tập một tờ báo có tiếng tăm như thế... Em nghe nói lương tháng của anh hơn hai chục triệu.

Tony Nguyễn đưa đẩy:

– Toàn đồn láo. Tớ có đứa em làm phóng viên, nó nói Tổng Biên tập lương chỉ hơn một chục triệu. Phóng viên già như nó mới được ba triệu.

Ngọc xua tay:

– Người Việt Nam có thói quen rất xấu là hay hỏi thu nhập của nhau. Lương tớ có hai trăm triệu một tháng, các cậu cũng chẳng đến xin, mà lương có hai trăm ngàn thì có đến xin, các cậu chưa chắc đã thí cho.

Tony Nguyễn nhún vai:

– Đại ca nói thế, các tiểu đệ xin chịu. Còn việc góp cổ phần, ông anh cứ đưa năm chục triệu đây. Mỗi tháng, lỗ lãi thế nào, anh không cần biết; không phải họp cổ đông, không phải đọc báo cáo tài chính... Thằng em gửi anh chẵn 10 triệu.

Ngọc sững sờ:

– Sao lại nhiều thế! Cậu không ưu tiên tớ quá đấy chứ.

– Tất nhiên là có ưu đãi ông anh tí chút, nhưng không quá nhiều đâu. Với anh bọn em không dám giấu. Cửa hàng này, mỗi tháng trừ tất cả chi phí, nộp thuế má đầy đủ rồi, chúng em còn được gần hai trăm triệu.

Ngọc cười:

– Nếu thế thì có là cậu buôn hêrôin, hoặc trốn thuế...

Tony Nguyễn cười:

– Các anh là nhà báo, lại mắc bệnh giống bác sĩ, nhìn chỗ nào cũng thấy vi trùng. Em nói thật với anh, em là người Pháp gốc Việt, em lớn lên ở Pháp... cho nên cách suy nghĩ về làm ăn khác. Em hỏi anh: Người ta kiếm ra tiền để làm gì?

– Để chi tiêu, thỏa mãn những nhu cầu sống và tích lũy sau này.

– D’ accord. Je suis d'accord avec vous - Nguyễn nói bằng tiếng Pháp - rồi nói ngay bằng tiếng Việt - Đồng ý, tôi đồng ý với anh. Nhưng quan trọng là đồng tiền làm cho ta yêu đời hơn, sống vui hơn... Vậy tại sao phải lo trốn thuế. Trốn thuế là một hình thức ăn cắp mà kẻ ăn cắp thì có khi nào sống thanh thản được. Ở Pháp, ở Mỹ và các nước phát triển, nhân viên thuế quan quyền lực còn to hơn cảnh sát.

Ngọc gạt đi:

– Cậu cứ so sánh với Tây làm gì, Việt Nam là Việt Nam, là một quốc gia vẫn sống *duy tình* và đang phấn đấu thành *duy lý.*

Nguyễn cao hứng:

– Em thấy vừa rồi, việc thu thuế của đám ca sĩ quá vất vả. Cũng phải nói thật là chính quyền này quá chiều chuộng bọn ca sĩ nhạc thị trường. Nếu để em làm Bộ trưởng Bộ Tài chính, đố thằng nào trốn thuế thu nhập cá nhân được.

– Cậu cứ nói phét. Nếu là Bộ trưởng, cậu làm thế nào?

– Đơn giản, tất cả mọi người được gọi là công chức nhà nước phải mở tài khoản ở kho bạc. Lương, thưởng, tất cả các khoản đều

trả qua tài khoản. Thứ hai là buộc phải chi tiền bằng séc, bằng thẻ tín dụng, từ vài ba trăm ngàn ở lên là phải chi ngân phiếu... Thế thì có mà trốn đằng trời. Còn đám ca sĩ thị trường, trốn một đồng thuế thì phạt gấp mười lần. Làm như vậy có cho uống mật voi cũng không dám trốn thuế.

Ngọc cười sằng sặc:

– Quả là ý kiến của chú mày có lý. Ờ, mà tại sao họ không làm thế.

– Đơn giản, để làm việc đó thì phải có đầu tư, phải có luật nghiêm. Mà thôi, dẹp chuyện ấy lại. Hôm nay mời ông anh đến đây có chút việc.

Nói rồi Nguyễn đưa mắt cho Bình. Bình lễ phép:

– Chả là thế này, chúng em mở cửa hàng ở đây cũng đã nửa năm mà chưa có dịp nào mời ông anh đến được nên lấy làm áy náy lắm. Bọn em dân làm ăn, phận con sâu cái kiến, cho nên làm gì cũng phải có người che chở. Hôm nọ, tại cuộc bán đấu giá bức tượng gỗ, em thấy ông anh mắng tay Thanh là đồ trọc phú, hợm của, nghe mà sướng quá. Anh đúng là người có nhân cách lớn mới dám mắng nó như thế. Cũng sắp đến ngày nhà báo rồi, chúng em có chút quà biếu ông anh. Rất mong anh nhận cho chúng em được vui.

Ngọc vỗ vai Bình:

– Ông khéo nói quá. Tôi với chú Nguyễn đây cũng là mối quan hệ tâm tình. Mẹ tôi và mẹ chú ấy là hai chị em con dì con già. Chỉ có điều là vì xa cách mà nên nhạt thôi.. Không hiểu chú Nguyễn có nghe nói đến bao giờ không?

– Dạ, em có biết, nhưng thấy anh to quá, sợ đến anh không nhận thì ngượng lắm.

Lê Bình rót rượu:

– Xin chúc mừng hai anh em. Thế mà hôm nay thằng Nguyễn mới nói. Mày quá thật đấy.

Ngọc nhìn túi quà Bình đưa cho:

– Cho cái gì mà nhiều thế này?

– Dạ, có chai rượu quý mang từ Pháp về biếu anh. Em gửi biếu chị tấm khăn len Cát- xi- mia và có chút tiền anh mua quà cho bọn trẻ.

Ngọc ngần ngừ rồi tặc lưỡi:

– Thôi được các chú khỏe anh mừng. Anh xin hai chú.

Tập một ngụm rượu, Ngọc nói với vẻ cay cú:

– Nhân chú vừa nhắc đến thằng Thanh, anh lại thấy khó chịu. Nghe nói công ty nó nợ đầm đìa, hiện nay không có khả năng chi trả nợ gốc là hơn 2.000 tỉ, nhưng vẫn tiêu tiền như ném qua cửa sổ. Đã thế lại còn lên mặt dạy dỗ. Nó còn dám mở mồm ra nói rằng nó là doanh nhân giỏi nhất nước, giàu nhất nước. Và bí quyết của nó là không bao giờ đọc báo, nhất là những tờ báo như Doanh nhân trẻ. Nó nói thế là tát vào mặt mình chứ gì. Anh điên máu mới cho một trận.

Lê Bình thủng thẳng:

– Theo em biết thì Tổng công ty của nó cũng là nơi tẩy rửa tiền của không ít quan chức, vì thế họ mới ưu đãi cho nó đổi đất lấy hạ tầng. Cách làm này, thực chất là tạo điều kiện cho nó chiếm đất.

– Giời cũng có mắt - Ngọc nói - Vừa rồi đàn cá heo xiếc của nó mua từ Mỹ về lăn đùng ra chết. Nghe nói thiệt hại là hơn một triệu đô.

Nguyễn nói thăm dò:

– Ông anh có dám chơi thằng cha này không?

– Anh sợ gì? Anh chưa ngửa tay xin nó một cái quảng cáo, chưa ăn của nó một bữa cơm... thì chả ơn huệ gì cả. Vấn đề là có tài liệu không thôi.

Nguyễn gật gù:

– Em sẽ kính biếu ông anh một bản báo cáo tài chính mới nhất của nó. Chỉ riêng con số này, ông anh cũng sẽ hoảng. Ba tháng đầu năm nay, tổng doanh thu từ khách sạn, khu du lịch sinh thái, khu xiếc thú, khu hoa đăng... thượng vàng hạ cám thu được năm chục tỉ. Trừ khấu hao cơ bản, trừ các khoản chi phí còn lại tám tỉ. Nhưng

thưa ông anh, ấy là chưa nói đến trả lãi ngân hàng. Mỗi ngày thằng Thanh ngủ dậy, phải trả lại ngân hàng hơn một trăm triệu...

– Nhưng nghe nói đất của nó có giá lắm.

– Vâng, rất có giá. Ông anh có mua đất ngoài Hòn Bạc không? Đất đẹp nhất là hai trăm triệu một lô hơn ngàn mét - Lê Bình nói.

– Làm gì có giá mạt như thế.

– Ông anh đưa tiền đây, em mua cho. Mà như vậy là em còn có màu đấy. Báo cáo để ông anh hay, nếu ông anh ra đó bây giờ, đếm không hơn năm chục lô đất đang cắm biển bán, em xin về lau giầy cho anh.

Ngọc nghe thế, mắt sáng lên:

– Báo cáo đâu, đưa đây. Nếu đúng, tao rủ thêm mấy báo đánh đòn hội chợ.

– Ngày mai, thứ hai, 6 giờ sáng, anh bảo phóng viên đi với em. Tha hồ chụp ảnh cảnh mua bán đất.

*

* *

Ông Cẩm dẫn đầu một đoàn cán bộ Thương mại sang tìm hiểu thị trường ở một số nước EU rồi lại đi Mỹ, Canada và Braxin. Chuyến đi của ông kéo dài đúng nửa tháng và ông đánh giá là thu được kết quả tốt.

Ngày đón ông về, bà Dung gọi Minh Phương tới làm cơm.

Lâm đi làm về, thấy cảnh đó thích lắm và cũng lau bàn, lau ghế.

Khi bữa cơm đã dọn ra xong, nhìn đồng hồ đã thấy gần 6 giờ mà chưa thấy ông Cẩm về.

Bà Dung sốt ruột bảo Lâm:

– Con gọi cho bố xem nào?

Lâm gọi điện thoại, nhưng đáp lại là tiếng nhân viên tổng đài: "Số máy bạn liên lạc hiện đang ngoài vùng phủ sóng... ". Lâm lắc đầu:

– Sao đón bố về mà mẹ không giữ bố ở nhà luôn.

– Bố anh cứ coi cơ quan là nhà, còn đây chỉ là nhà trọ thôi.

Rồi bà quay sang Minh Phương:

– Cháu biết không, ông ấy đi đâu xa về, việc đầu tiên là đến cơ quan. Mấy chục năm rồi, bác chưa bao giờ thấy ông ấy nghỉ ốm.

– Đàn ông thì phải biết lấy sự nghiệp làm chính.chứ bác. Phụ nữ lấy phải chồng hèn thì bao giờ mở mắt ra được - Phương nói với vẻ từng trải.

– Cháu nói phải quá.

Lâm chen vào:

– Nhưng vấn đề là liệu người phụ nữ có biết chăm lo cho sự nghiệp của chồng không.

– Cũng có thể có người chỉ biết mình mà không nghĩ đến chồng, nhưng số đó chắc không nhiều.

Mọi người vào mâm nhưng vẫn chờ ông Cẩm. Bà Dung lại thở dài:

– Ông này lạ thật, về hay không cũng không nói lấy một lời. Điện thoại di động thì tắt.

Rồi bà nhìn lên tờ lịch và thấy đó là ngày thứ bảy. Bỗng dưng, một cảm giác khoan khoái nhẹ nhàng lan tỏa khắp cơ thể. Bà lấy điều khiển mở đĩa CD và khi bản nhạc "Sông Đa-nuýp xanh" vang lên thì bà chợt nhớ cồn cào cái buổi tối thứ bảy tuần trước. Cũng trong tiếng nhạc này, bà và Trần Đức như bay lên, thỏa thê, mãn nguyện.

Trần Đức quả là người tinh tế tuyệt vời trong cách cư xử với phụ nữ. Chỉ nhìn ánh mắt của bà là anh ta biết ngay bà đang muốn gì. Gần Trần Đức, bà mới thấy ông Cẩm quả là con người quê kệch, đơn giản. Không chỉ khéo nói, khéo cư xử, Trần Đức còn là một người tình tuyệt vời.

Bà tưởng lượng lại cảnh hai người ở trong khách sạn:

– Sao anh sành sỏi thế ?

– Ấy là vì anh yêu em.

– Yêu hay chỉ là thích.

– Thì cứ cho thích đi. Đầu tiên phải thích rồi mới yêu chứ.

– Em yêu chồng em, nhưng em thích anh.

Đức cười gật gù:

– Đấy là lời nói thật. Em bảo anh sành sỏi, nhưng em thì sành điệu đến không ngờ đấy.

Bà Dung cười lả lơi:

– Em nói thật, anh đừng cười nhé.

– Có gì mà phải cười. Em không nghe thấy người ta

nói đến "nghệ thuật phòng the" à ?

– Thì "làm tình" chứ "làm tội" thì khổ nhau lắm. Em ở nhà cứ phải xem phim đấy.

Trần Đức phá lên cười:

– Sao mà anh em mình khéo có duyên thế. Anh cũng hay xem phim.

– Thế có phim nào hay gửi cho em nhé.

– Thôi thôi. Ông Cẩm biết thì đời anh ra cái lạt à?

– Em có máy tính cá nhân, anh "meo" vào đấy cho em.

– Ok. Mà nếu em có phim hay, cũng "meo" sang cho anh nhé.

Rồi chợt nhớ ra việc của Lâm, bà bảo Trần Đức:

– Anh cố gắng cho lô hàng của Nguyễn Văn Nam đi sớm. Em đọng vốn ở đó nhiều quá.

Trần Đức ngạc nhiên:

– Sao không thấy thằng Nam nói gì nhỉ?

– Chuyện làm ăn mà anh.

Đức nhíu mày rồi quả quyết:

– Vì em, anh sẵn sàng vào tù. Tuần tới anh đề xuất . Nhưng vấn đề là chồng em có ký hay không?

– Anh cứ đề xuất, còn nếu không ký, thì để em lo.

Nghĩ đến những giây phút bên cạnh Đức, bà Dung quên phắt mất là đang ngồi trước con dâu tương lai và con trai.

Nhìn vẻ mặt thỏa mãn và tươi hơn hớn của bà Dung, cả Lâm và Phương rất ngạc nhiên. Lâm nhìn mẹ chăm chú rồi thốt lên:

– Trông mẹ hay chưa kìa. Cứ như... cứ như là mẹ đang yêu ấy.

Bà Dung như bị lôi ra khỏi giấc mộng. Bà giật mình:

– Cha bố con với cái, đùa với cả mẹ. Chả là mẹ đang nghĩ... đang nghĩ tới bao giờ thì mẹ được bế cháu nội.

Minh Phương xấu hổ, cúi đầu. Lâm khoái chí, nói bỗ bã:

– Em thấy chưa. Em muốn đẻ mấy đứa?

Minh Phương lườm:

– Anh... cái gì cũng vội vàng.

Bà Dung:

– Đúng là tính thằng này cái gì cũng vội vàng. Bác hy vọng là sẽ có người con gái nào kìm bớt tính hấp tấp của nó lại. Mà này, cái việc của con nói hôm nọ với chú Nam, mẹ đã nói chú Đức rồi. Chờ bố về là ký thôi.

Lâm sướng quá:

– Thật tuyệt vời Con cám ơn mẹ.

Bà Dung hỏi Phương:

– Hôm nay mời cháu đến ăn cơm, bác có việc này muốn hỏi ý kiến cháu luôn.

Nói rồi, bà đưa mắt ra hiệu cho Lâm:

– Con ra cửa đón bố đi.

Lâm hiểu ý đi ra.cổng. Bà Dung hỏi:

– Bác nghe thằng Lâm nói là hai đứa đã trao nhẫn đính hôn rồi, bác rất mừng. Bác định là vài ngày nữa là sang tháng, bác chọn ngày tốt, sang thưa chuyện với ông bà bên nhà, cho thằng Lâm nó được phép đi lại, cháu nghĩ thế nào?

Minh Phương nín lặng. Bỗng dưng cô nghĩ lại cái hôm hai người ở Tam Đảo. Lâm nói: "Anh có đọc tiểu thuyết của cái ông Văn Đoàn ấy. Sau sắc lắm". Tự nhiên lòng cô nguội lạnh.

– Cháu xin bác cứ để từ từ đã. Cháu muốn có thêm thời gian... Vả lại, đầu năm tới cháu đi Úc học một lớp về quản trị kinh doanh.

– Cháu đừng đi nữa. Bác đã bàn với thằng Lâm rồi. Bác sẽ lập một công ty lớn. Bác sẽ là Chủ tịch Hội đồng quản trị. Cháu làm Giám đốc điều hành.

– Công ty làm gì hả bác?

– Sẽ làm nhiều nghề: Dệt may, xuất khẩu hàng thủ công mỹ nghệ, đầu tư bất động sản.

Minh Phương ngạc nhiên khi thấy ý kiến bất ngờ của bà Dung. Cô rụt rè:

– Cháu không làm được đâu.

– Sao lại không được. Có bác, có thằng Lâm... khó gì nào? Làm được hết cháu ạ. Công ty sẽ có số vốn là hơn hai tỉ. Bác có một ngôi nhà ở trên phố, mua từ lâu rồi, nhưng giấu bác trai. Ta lấy đó làm trụ sở công ty.

Minh Phương rất mừng khi nghe nói vậy, tuy nhiên cô ta vẫn cố nén niềm vui:

– Bác để cháu về hỏi bố mẹ cháu đã.

– Thế cháu có đồng ý không?

Vừa lúc đó, có tiếng còi ôtô. Bà Dung hớn hở:

– Ông ấy về đấy. Khổ thật, đi nước ngoài về, chả được nghỉ giờ nào.

Ông Cẩm vào nhà. Lâm đi xách cặp cho bố. Nét mặt ông lộ vẻ mệt mỏi và không vui.

Tuy nhiên ông cố gượng cười vì thấy có Minh Phương.

– Cháu chào bác ạ.

– Chào cháu. Bác có chút việc đột xuất, phải để mọi người chờ cơm lâu quá.

Bà Dung lấy khăn nóng cho ông lau mặt. Ông nói:

– Lâm đem cái cặp lại đây cho bố.

Lâm đem cặp lại. Ông mở cặp lấy ra một hộp đĩa CD đưa cho Lâm:

– Bố mua cho con bộ đĩa học tiếng Anh chuyên cho ngành Ngân hàng.

Rồi ông lấy ra hai lọ nước hoa đưa cho bà Dung và cho Phương.

– Lọ này mua cho mình. Đây là bác có quà cho cháu.

Lâm bóc nilon bọc tập đĩa CD, xem qua rồi xì một tiếng:

– Bố thật đúng là lạc hậu. Loại đĩa này, ở đây bán hai mươi ngàn. Mà con cũng làm gì có thời gian học cái này. Hơn nữa con nghĩ rằng trình độ tiếng Anh của con cũng không cần phải học thêm.

Ông Cẩm chưng hửng nhìn con trai bằng ánh mắt không vui. Phương nhanh nhảu:

– Thì anh cho em. Em đang cần học tiếng Anh.

Bà Dung rót rượu vang ra ly:

– Thôi nào, chúc bố Cẩm đi đến nơi về đến chốn.

– Chúc sức khỏe cả nhà.

– Chúc em đẹp mãi - Lâm nói.

Uống hết ly rượu, bỗng nhiên Lâm thấy một cảm giác thèm khói thuốc. Thứ thuốc mà Tony Nguyễn vẫn đưa cho Lâm hút. Mấy hôm nay, ngày nào Lâm cũng phải hút vài điếu. Và quả thật, trong sinh hoạt trai gái, thứ thuốc quái quỷ này đã giúp Lâm vượt qua mặc cảm là đồ "tốt nước sơn". Một cảm giác khó chịu, bứt rứt ùn ùn kéo đến. Lâm uống rượu và cố gắng nói chuyện để quên đi cảm giác đó. Sự thay đổi trên nét mặt của Lâm khiến cho cả nhà để ý.

Bà Dung lo lắng:

– Con làm sao thế?

– Dạ, tự nhiên con thấy lạnh người quá. Mà cứ nao nao thế nào ấy, lại hơi đau bụng.

Lâm nói rồi chạy lên phòng của mình, lấy thuốc lá ở trong cái hộp ra, quấn một điếu nhỏ và chui vào toilet hút liền mấy hơi... Vài phút sau, Lâm tỉnh táo trở lại và đi xuống nhà. Lâm tươi tỉnh nói:

– Trưa nay con ăn hơi nhiều sò huyết... Bị lạnh bụng. Giờ thì ổn rồi.

Bà Dung nói với ông Cẩm:

– Lúc nãy em đã nói chuyện với Phương rồi. Sang tháng, chọn ngày tốt, chúng mình sang thưa chuyện với ông bà bên ấy cho phải đạo.

Ông Cẩm vui vẻ, hỏi Lâm và Phương:

– Sao, hai đứa quyết định nhanh thế à? Tốt thôi.

Phương lúng túng chưa biết nói thế nào thì Lâm nói:

– Chúng con xin phép bố mẹ, tối nay chúng con đi nghe dàn nhạc thính phòng của Áo biểu diễn ở Nhà hát Trung tâm.

Ông Cẩm nói ngay:

– Nhạc thính phòng... Mày hiểu gì về thứ nhạc bác học ấy mà đi nghe. Không khéo ngủ gật rồi lại ngáy như sấm thì có mà dơ.

Minh Phương bật cười:

– Đúng đấy bác ạ. Cháu thấy anh ấy chỉ thích nghe nhạc thị trường thôi.

Lâm thật thà:

– Thì nghe mãi cũng hiểu chứ. Mà đến chốn ấy sang trọng hơn.

Ông Cẩm:

– Nhớ về sớm nhá.

– Vâng ạ!

Minh Phương lễ phép:

– Cháu xin phép hai bác.

Lâm lên nhà thay quần áo. Comple đen, cravat màu vàng nhạt, trông sang hẳn.

Chỉ còn hai vợ chồng, ông Cẩm nói:

– Tôi lưu ý mình phải rất cẩn thận với thằng Lâm. Cứ chiều nó quá là chết đấy.

– Ối dào, mình cứ lo hão. Nếu là đứa mất dạy, nó đã mất dạy rồi.

– Tôi sợ chưa đến lúc. Chiều nay, cậu Hòa bảo tôi là phải coi chừng thằng Lâm. Trinh sát hình sự của đội chống tệ nạn cho biết là không mấy tối là không thấy nó có mặt ở vũ trường. Lại còn chuyện

nó đến vũ trường, có hôm gọi bạn bè đến uống hết mười lăm chai Hennessy XO.

Bà Dung quắc mắt:

– Anh bảo ông Hòa đuổi ngay mấy thằng hình sự ấy đi. Toàn báo cáo láo lếu. Thằng Lâm nhà mình có biết rượu chè là gì đâu. Có uống một lon bia nó cũng say...

– Mình ăn nói hay nhỉ. Mẹ con giống hệt nhau. Ai cũng gọi là thằng, là con... giọng cứ như cha, mẹ người ta. May mà tôi mới làm đến Thứ trưởng, chứ tôi làm to hơn thì không biết bà oai đến thế nào.

Bà Dung bĩu môi:

– Mình cứ hay chấp vặt. Thế chuyện thằng Lâm với con Phương, ý mình thế nào?

– Thì chúng nó quyết tâm lấy nhau thì không đồng ý sao được. Nhưng mà tôi nói thật nhé, tôi không thích con bé này.

– Nó làm sao? - Bà Dung lo lắng hỏi.

– Trông nó không có hậu.

Bà Dung thở ra, nhẹ nhõm.

– Mình thì cứ thấy cái loại con gái đẫy đà, mặt tròn xoe, béo ụt ịt thì mới là có hậu chứ gì? Tôi thì lại thấy nó tuy là hoa hậu nhưng ăn nói lễ phép. Mình có để ý không, lúc nãy nó xới cơm cho tôi là đưa bằng hai tay đấy.

Ngừng một lát, bà Dung nói:

– Mình ạ, em định lập một công ty, ý mình thế nào?

Ông Cẩm tròn mắt:

– Lập công ty gì? Mà để làm gì?

– Mình cứ nghe em đi. Em và mấy người nữa lập công ty cổ phần. Thật ra thì cổ phần chỉ là danh nghĩa thôi, còn vốn hầu hết là của em. Em làm Chủ tịch Hội đồng quản trị, giao cho con Phương làm Giám đốc.

– Định kinh doanh cái gì?

– Em làm xuất nhập khẩu hàng bông vải sợi, đồ thủ công mỹ nghệ và dịch vụ buôn bán bất động sản.

Ông Cẩm nhìn vợ bằng con mắt tò mò:

– Mình thay đổi nhanh quá. Tôi mới đi có mấy ngày mà xem ra tư duy của mình đã có... có bước tiến vượt bậc rồi - ông Cẩm nói như đùa nhưng pha chút mỉa mai - Nhờ ai làm quân sư đấy?

Bà Dung rót rượu cho ông Cẩm rồi khẽ khàng:

– Chả ai quân sư cả. Em muốn lập công ty từ lâu rồi, nhưng... nhưng ngại mình. Bây giờ, mình làm Thứ trưởng, chỉ bốn năm nữa là đến tuổi nghỉ hưu. Trong thời gian từ nay đến đó, em làm còn mình đứng sau lưng chỉ bảo. Khi mình về hưu thì công ty cũng vững, rồi, lúc đấy em về nấu cơm cho mình. Còn mình thay em làm Chủ tịch.

– Cái con Phương, ăn chưa no, lo chưa tới, biết gì mà làm Giám đốc.

– Mình lại mắc bệnh coi thường lớp trẻ. Mình không biết vừa rồi chính phủ biểu dương mấy chục doanh nhân trẻ, toàn tuổi dưới ba mươi cả.

– Thế vốn ở đâu ra?

– Của em.

– Mình có bao nhiêu?

– Em dự tính sẽ bỏ vào một tỉ rưỡi, ngoài ra còn vài cổ đông nữa, mỗi người vài trăm...

Ông Cẩm nhìn vợ bằng con mắt ngạc nhiên vô cùng:

– Một tỉ rưỡi, mình đùa tôi đấy à? Cướp ở đâu ra thế?

Bà Dung nói khẽ khàng:

– Bấy lâu nay, những chuyện làm ăn kinh tế em không dám nói với mình, bởi lẽ em biết mình là người quen sống bằng đồng lương nhà nước. Em có buôn bán bất động sản và lãi được đồng nào em lại góp cổ phần với vài công ty vì thế mới có tiền.

Ông Cẩm:

– Nếu chỉ có thế thì tôi yên tâm. Tôi sợ nhất là ngày xưa đi bộ đội không chết vì bom vì đạn, bây giờ lại chết vì đồng tiền thì nhục nhã lắm.

Bà Dung:

– Mình cứ yên tâm đi, em không bao giờ để mình phải lo về chuyện ấy. Còn chuyện anh em bạn bè có biếu xén đồng này đồng khác vào những khi lễ tết thì cũng chẳng đáng là bao...

Ông Cẩm thở dài và không biết nói thế nào nữa. Mãi lâu sau, ông mới thốt lên, bất lực:

– Tôi thành người thừa trong nhà này mất rồi. Thôi thì tùy mẹ con mình.

5

Mới hơn năm giờ sáng, một nhóm phóng viên mang theo máy ảnh, camera đã tụ tập trước cửa Tòa soạn báo Doanh nhân trẻ. Trong số ấy có cả Quang và Tuấn. Đoàn Ân, Trưởng ban Pháp luật của báo Doanh nhân trẻ dẫn đầu nhóm phóng viên. Ân nói với mọi người:

– Sáng nay, chúng ta đi quay phim, chụp ảnh khu đất rao bán tại bán đảo Hòn Bạc. Những tài liệu cần thiết, sẽ có người cung cấp cho mọi người sau. Chỉ có điều là cần hết sức giữ bí mật. Nếu thằng cha Thanh mà biết, nó thừa sức mạnh để bắt tất cả chúng ta phải tự nhét giẻ vào miệng.

Quang cười:

– Ông cứ đề cao hắn quá. Vấn đề là ta có đủ tài liệu chứng minh cho các hành vi phạm tội của hắn hay không. Nếu có, thì chả ai bóp mồm bóp miệng được, còn nếu không có, thì tự mình nhét giẻ vào miệng là phải.

Một nữ phóng viên tên là Thúy Quỳnh, chuyên viết phóng sự điều tra của báo Doanh nhân, trông rất đanh đá, bĩu môi:

– Tôi thì lại ngờ ràng chúng ta đang đi đâm thuê chém mướn đấy. Ai thuê đấy đồng chí Trưởng ban?

– Cái bà này, thế nào là "đâm thuê chém mướn"? Chúng ta đang đi điều tra về một tập đoàn kinh tế mà đang được coi là "nhân tố mới". Nếu phanh phui được những thủ đoạn bịp bợm của gã này cũng như sự đồng lõa, bảo kê của mấy ông lãnh đạo tỉnh thì chúng ta có công lớn đấy.

– Nghe hay nhỉ. Có điều là tôi phải nói trước với ông, báo Doanh nhân của bọn tôi, không làm lính xung kích đâu nhé.

Một chiếc Toyota Cá mập lao đến. Từ trên xe, có hai người nhảy xuống. Một người reo lên:

– A, chào nhà báo Thúy Quỳnh. Hay quá, hôm nay lại được tháp tùng cô đi lấy tài liệu rồi.

Thúy Quỳnh trông thấy anh ta cũng vui ra mặt:

– Tưởng ai dẫn, hoá ra lại có cán bộ công an đi cùng thế này thì yên tâm rồi.

Quỳnh quay sang hỏi Đoàn Ân:

– Anh Ân biết anh Tần ở công an tỉnhchứ?

– Chúng tôi phối hợp với nhau nhiều vụ rồi. Gớm, thế mà hôm qua ông Ngọc bí mật quá.

Tần chỉ người cùng đi với mình:

– Giới thiệu với các bạn, đây là một người... một người mà các bạn không nên hỏi tên, không nên tìm hiểu anh ta là ai, làm gì? Chỉ biết là người sẽ đưa các bạn đến những chỗ cần đến và cung cấp cho các bạn những tài liệu cần thiết.

Người đi cùng Tần nở nụ cười bí hiểm. Nói xong, anh ta chụp chiếc mũ cối bộ đội lên đầu, đeo cặp kính râm to bản và ra hiệu mời mọi người lên xe.

Tần nói:

– Theo chương trình, chúng tôi sẽ đưa các anh các chị đến chỗ mà các cổ đông của Công ty Hoàng Quân rao bán đất. Sau khi ghi hình xong, các anh chị có thể tìm hỏi vài ba người, rồi chúng ta sẽ về khách sạn Hoàng Long để ăn sáng và chúng tôi sẽ nói thêm một số vấn đề.

Xe chạy.

Các phóng viên kiểm tra lại máy ảnh, máy quay video.

Khoảng sau nửa giờ xe chạy thì tới khu Vui chơi giải trí Hoàng Quân trên bán đảo Hòn Bạc.

Sau khi qua vài đoạn rẽ ngoắt ngoéo, tới một khu đất rộng và đã được chia lô. Mọi người nhìn thấy những tấm biển đề rao bán đất. "Cần bán gấp. Xin miễn qua trung gian. Hỏi anh Quốc. 090455333."; "Cần bán hay đổi nhà chung cư. Hỏi chị Oanh, phòng Đối ngoại, Sở Thương mại "; . . .

Đoàn phóng viên nhìn thấy khoảng hơn một chục lô đất đang được rao bán.

Đoàn Ân nói:

– Thế này mà cứ ngồi nhà thì làm sao biết được. Bấy lâu nay, cứ tưởng đất ở đây có giá lắm. Hóa ra là giá ảo.

Tần nói:

– Các anh chị có biết một lô đất khoảng một ngàn mét ở đây có giá bao nhiêu không?

Rồi không chờ mọi người trả lời, Tần nói luôn:

– Lô đẹp nhất cũng không quá ba trăm triệu !

Mọi người ồ lên:

– Sao lại rẻ thế nhỉ?

– Thế mà ai nói là hơn năm trăm triệu.

– Hồi đầu năm, bà chị tôi mua một lô đất này là gần bảy trăm triệu đấy.

Tần giải thích:

– Thực ra, đất ở đây không đắt, mà nếu tính đúng, tính đủ thì chỉ bán vào khoảng hai trăm ngàn đồng một mét vuông là cũng lãi lớn rồi. Nhưng năm ngoái, ông Thanh đã mở một chiến dịch gây cơn sốt giả tạo, đẩy giá đất lên, thế là mọi người đổ xô vào mua. Bây giờ thấy hớ quá, hơn nữa, các vị xem, có thằng điên nào bỏ tiền ra mua đất ở chốn này làm nhà nghỉ không? Đất này là đất sét pha sỏi, trồng cây gì cũng còi cọc, nuôi con gì cũng chết.

– Thì nuôi con... ca ve? - Quang đế vào. Mọi người cười ồ lên.

– Dân Hà Nội lúc đầu cũng háo hức, nhưng bây giờ thấy dại...

Xe chạy vòng các khu đất và dừng trước một căn nhà tồi tàn, cũng đề biển bán. Một người đàn ông đang nằm khểnh trên chiếc ghế xích đu đọc báo, thấy các nhà báo lỉnh kỉnh máy ảnh từ trên ô tô xuống, ông ta nhìn với ánh mắt không thiện cảm và nói:

– Này, các vị "báo hại" kia, xin phép ai mà định quay phim chụp ảnh thế ?

Tần nhanh nhảu:

– Thưa bác, không ai dám quay phim chụp ảnh đâu. Chỉ xin hỏi bác một câu thôi?

– Anh hỏi đi.

Tần bảo Thúy Quỳnh:

– Em có cần hỏi gì thì hỏi đi?

Quỳnh bật máy ghi âm và chìa ra phía trước. Nhưng ông chủ đất quắc mắt:

– Cô tưởng là nhà báo thì muốn làm gì cũng được à? Cô xin phép ai mà định ghi âm lời tôi. - Rồi ông ta xua tay - Xin các anh chị đi đi cho. Sắp có người tới đàm phán mua đất, trông thấy thế này, họ lại tưởng đất nhà này có vấn đề.

Nói rồi, ông ta xua mọi người đi bằng được.

Đoàn Ân bảo:

– Bác không cho phỏng vấn thì thôi vậy. Mà này, lô đất này hiện nay bán được bao nhiêu hả bác.

– Hôm qua, tôi đòi hai trăm tám chục triệu. Họ trả hai trăm rưỡi. Lát nữa lại bàn thêm.

Mọi người lên xe đi. Thúy Quỳnh lên tiếng:

– Thế mà lão Thanh lên ti vi nói như hát hay rằng sẽ đầu tư thế nọ, rằng sẽ thế kia. Thấy lão ấy mua hàng trăm triệu những bức tranh, hàng trăm triệu một quả bóng, ai chả nghĩ lão ấy là siêu tỉ phú.

Tần hỏi:

– Có cần tìm người phỏng vấn không?

Ân nói ngay:

– Thôi ông ạ, đi về cho sớm. Tớ đói quá.

Tần bảo lái xe:

– Đi về thôi ông. Nhưng mà đi đường mới ấy.

Chiếc xe rẽ sang một con đường khác.

Cả đoàn nhà báo không ai biết rằng khi xe họ vừa đi khuất thì có hai người đi xe máy nhổ những tấm biển đề bán đất.

Còn ông chủ lô đất kia cũng lên xe máy phóng thẳng về thành phố.

*

* *

Đoàn nhà báo trở về một khách sạn. Đoàn Ân đưa họ vào một căn phòng nhỏ, kín đáo.

Nhân viên phục vụ mang khăn lạnh, nước lạnh ra.

Ân nói:

– Trước lúc các anh các chị ăn sáng, chúng tôi xin gửi một số tài liệu để mọi người tham khảo.

Rồi Ân đưa mắt ra hiệu cho một thanh niên đứng ở cuối phòng. Anh ta mang phát cho mỗi người một cặp nilon, trong đó có mấy tờ giấy và một phong bì.

Tần bảo:

– Những tài liệu này, theo tôi là các anh chị xem để biết vì nó chưa phải là chứng cứ pháp lý. Tuy nhiên có một điều chúng ta có thể khẳng định được rằng, hiện nay Hoàng Quân không có khả năng chi trả những khoản vay đến hạn thanh toán của ngân hàng. Kết quả kinh doanh trong cả năm qua cho thấy, tiền lãi không đủ trả lãi ngân hàng, vì thế ông Thanh đã phải lập thêm năm công ty con để vay vốn cho công ty mẹ. Cách này, các anh chị nhớ là Minh Phụng ngày xưa đã từng làm.

Thúy Quỳnh nói:

– Làm thế nào để có chứng cứ được nhỉ?

– Rất đơn giản. Chỉ cần các anh chị đến Ngân hàng Nông nghiệp và Vietcombank của tỉnh hỏi: Hoàng Quân có trả tiền đúng kỳ hạn không? Hiện vay bao nhiêu? Đồng thời hỏi về chuyện khi Ngân hàng Nông nghiệp tổ chức bán đấu giá mấy bức tranh để lấy tiền ủng hộ người nghèo, ông Thanh đã mua bức tranh hơn 800 triệu. Vậy tiền đó đến nay hơn nửa năm, đã thanh toán chưa? Sự thật sẽ được phơi bày sau hai câu hỏi đó.

Mọi người ăn sáng xong, ra về. Trên ô tô, Quang mở phong bì và ngạc nhiên:

– Nhiều tiền quá các vị ạ. Một triệu chẵn.

Thúy Quỳnh nghi ngờ:

– Tại sao hôm nay tay Ân lại thế nhỉ? Có lẽ một đại gia nào đó muốn "chơi" cha Thanh nên nhờ ngòi bút chúng ta đây. Tay Ân đứng ra "cầm cái" thôi.

– Đúng là như thế - Một người lớn tuổi nói. - Mà thôi, kệ cha chúng nó. Mình cứ lờ đi. Bảo là sếp không cho đăng.

Quang nói:

– Thằng Ân này, tôi lạ gì. Trong làng báo, nếu có những thằng dùng nghề báo để bóp các doanh nghiệp lấy tiền thì người giỏi nhất trong số đó là hắn và sếp của tôi. Tuy nhiên, thằng cha Thanh cũng đáng phải lật mặt nạ của hắn ra.

*

* *

Ông Cẩm đang ngồi duyệt lại bản báo cáo về chuyến đi vừa qua để gởi Bộ trưởng và Thủ tướng thì Trần Đức mang một tập hồ sơ vào để ông Cẩm ký. Thấy ông Cẩm có vẻ mệt mỏi, Trần Đức hỏi han:

– Hình như anh không được khỏe thì phải?

– Có lẽ vì thay đổi thời tiết chăng, tớ mệt lắm.

– Không phải, vừa rồi anh đi làm việc quá vất vả, lại di chuyển hết nước này đến nước khác... như thế là sức khỏe anh còn quá tốt.

Ông Cẩm nói:

– Sáng sớm nay, tôi đã nói với Bộ trưởng một lần nữa về trường hợp của anh. Và cũng báo để anh mừng là lãnh đạo Bộ đã thống nhất đề bạt anh. Việc làm thủ tục đã giao cho Vụ Tổ chức cán bộ.

Trần Đức:

– Em cám ơn các anh. Báo cáo anh, có một số hồ sơ của các doanh nghiệp xin xuất hàng chúng em đã thẩm tra rất kỹ và làm đề xuất. Đây, xin anh xem xét.

Nói rồi Trần Đức đặt một tập hồ sơ lên bàn ông Cẩm. Ông Cẩm ngó qua với vẻ hờ hững rồi hỏi:

– Có doanh nghiệp nào phải lưu ý không?

– Báo cáo anh, chỉ có trường hợp Tổng Công ty Toàn Thắng, tuy nhiên phải công nhận rằng năng lực sản xuất của công ty này là rất tốt. Để khuyến khích những nơi làm ăn có uy tín xin anh tạo điều kiện cho họ xuất tiếp lô hàng nữa.

– Tổng Công ty của tay Nam phải không? Tôi nghe nói tay này làm ăn ma giáo lắm.

Trần Đức vội vàng nói:

– Báo cáo anh, ở ngoài bây giờ cứ thấy doanh nghiệp nào làm ăn được là họ tung tin nói xấu. Riêng trường hợp này em xin cam đoan là đã thẩm tra rất kỹ.

Ông Cẩm bảo:

– Anh để riêng hồ sơ của Toàn Thắng ra còn các trường hợp khác đưa đây tôi ký ngay.

Trần Đức soạn từng tập hồ sơ ra và ông Cẩm ký thoăn thoắt.

Cầm tập hồ sơ của Toàn Thắng trong tay, Trần Đức lại nói:

– Em đã ký "ruồi" rồi anh cứ yên tâm đi bởi hàng của công ty này đọng lâu quá rồi.

Nghe nói thế, ông Cẩm hỏi lại:

– Liệu cậu có vấn đề gì với nó không đấy?

– Báo cáo anh, nói không có thì cũng không đúng mà nói có thì cũng không đúng.

– Thế là thế nào?

– Chả là thế này nếu như mình làm thủ tục cho họ xuất được hàng đi thì thế nào tay Nam cũng có chút quà cho anh em đã trực tiếp giúp họ. Như thế có nghĩa là "có vấn đề". Còn bảo không có vấn đề tức là chúng em chẳng mánh mung gì trong việc này.

Nhìn vẻ mặt rất gian của Trần Đức, ông Cẩm nghi ngại nhưng rồi khi nhìn thấy chữ ký "ruồi" của Trần Đức ông thở dài, rồi ký.

Trần Đức sung sướng ra mặt và nói:

– Em cám ơn anh, chủ nhật này nếu anh không có việc gì bận lắm mời anh đi lên Tam Đảo nghỉ ngơi một hôm.

Ông Cẩm lắc đầu:

– Tôi đã hẹn đi thăm thủ trưởng cũ rồi. Thôi các cậu cứ đi cho vui vẻ.

Nhưng khi Trần Đức vừa đi ra khỏi phòng thì ông Cẩm gọi giật lại:

– Này, anh có bận lắm không, tôi có việc này muốn trao đổi với anh tý chút.

Ông Đức quay lại:

– Có việc gì anh cứ bảo?

Ông Cẩm rót nước mời Trần Đức rồi đắn đo:

– Hôm nọ, bà nhà tôi nói là sẽ lập công ty. Anh và thằng Nam cũng đã đồng ý góp vốn. Hôm nay, tôi muốn hỏi anh, chuyện đó là thế nào?

Trần Đức lặng người, lo sợ chuyện vụng trộm của ông ta với bà Dung đã bị bại lộ. Cố lấy bình tĩnh, Đức nói dửng dưng:

– Đúng là chị có nói với em và bảo nếu em có vốn thì cùng góp làm công ty cổ phần.

– Ý anh thế nào?

– Em thấy quan điểm của chị lập công ty cổ phần là rất mạnh dạn và có tính khả thi. Tiền góp vốn em không lo tài năng điều hành của chị là khỏi phải bàn và nếu có sự trợ giúp kinh nghiệm tài chính của cháu Lâm thì quá yên tâm. Tuy nhiên, em chỉ băn khoăn có một điều là hiện nay, vị thế chính trị của anh đang như vậy, việc chị lập công ty liệu đã nên chưa?

Ông Cẩm thở dài:

– Đêm qua, tôi không ngủ được vì chuyện này. Tôi biết tính bà ấy, đã muốn làm là làm bằng được, không cách gì ngăn cản nổi. Nếu mình cố phản đối thì chỉ tổ làm mất hoà khí trong gia đình.

– Anh cứ cả nghĩ. Thật ra chuyện vợ con cán bộ nhà nước thành lập công ty làm ăn riêng bây giờ là chuyện phổ biến. Ngay con trai út của Bộ trưởng nhà mình cũng đang là Tổng Giám đốc một công ty tư nhân chuyên xây nhà cho thuê mà cũng có ai thắc mắc gì đâu? Thế chả nhẽ cứ là vợ con cán bộ nhà nước thì không được phép làm giàu à? Dân có giàu thì nước mới mạnh.

Nghe nói vậy, nét mặt ông Cẩm dãn ra, nhẹ nhõm hơn. Ông thật thà:

– Anh nói thế cũng giải tỏa cho tôi được phần nào. Vậy thế này đi, anh sẽ làm cố vấn cho nhà tôi trong việc thành lập công ty. Phải cân nhắc thật kỹ, đừng để anh em người ta xì xèo là được.

Trần Đức như cất được gánh nặng trong người:

– Nếu anh đã giao thì em xin cố gắng.

– Còn việc này. Bà ấy muốn giao cho con Minh Phương làm Giám đốc, còn bà ấy giữ chức Chủ tịch Hội đồng quản trị.

– Việc ấy thì em chưa biết. Nhưng ông anh ơi, bà chị nhìn người là tinh lắm đấy, anh cứ yên tâm đi. Em xin phép anh, em đi.

Trần Đức ra khỏi phòng và gọi điện cho bà Dung:

– Thế là việc của em đã xong, thưởng gì cho anh nào?

Tiếng bà Dung õng ẹo:

– Anh muốn thưởng gì cũng được, em đang ở nhà một mình anh có thể tới được không?

Trần Đức ngập ngừng một chút, chưa kịp trả lời thì bà Dung đã nói tiếp:

– Nếu thấy khó đi quá thì cứ nói, việc gì mà phải ấp úng thế.

Trần Đức tặc lưỡi:

– Bây giờ thì không thể về nhà em được.

– Em hiểu rồi. Em sẽ tự lo chỗ rồi em nhắn tin lại cho anh nhé.

Một giờ đồng hồ sau, Trần Đức lấy cớ phải đi có việc và phóng xe đến một khách sạn mini nằm ở gần ngoại ô thành phố. Bà Dung đã chờ sẵn và ngay lập tức họ xoắn vào nhau. Trần Đức nắm tay bà Dung và nói:

– Này, có lẽ chúng mình phải chấm dứt ngay chuyện này thôi.

– Sao thế, chán rồi à?

– Không phải, anh thấy có lỗi với chồng em quá. Là người được cấp trên tin tưởng tuyệt đối, vậy mà gian díu với vợ người ta. Về đạo lý, xem ra không thể chấp nhận được.

Bà Dung nói bâng quơ:

– Chúng mình gặp nhau được mấy tháng rồi nhỉ?

– Hơn một tháng rồi.

– Thế mà em thấy như mới được quen anh. Thế tại sao hôm nay anh nói đến đạo lý, giá như anh nói từ buổi đầu tiên thì có phải là người đáng kính không?

Trần Đức:

Nói thật là bây giờ anh mới hiểu hết nghĩa của từ "tình yêu sét đánh"... Nhưng có lẽ chúng ta nên dừng lại thì tốt hơn.

Bà Dung nói:

– Anh muốn dừng lại chứ gì?

– Nên dừng lại em ạ.

– Thế anh tưởng em muốn bước tới nữa à? Em đâu có mê trai đến thế. Chúng mình chỉ dừng ở đây. Không bước thêm và cũng không... lùi một bước.

Nói rồi bà ôm lấy Trần Đức cười trẻ trung, mãn nguyện.

*

* *

Lô hàng tồn đọng của Toàn Thắng đã được xuất đi trót lọt và thắng lớn. Ông Nam mang tiền đến cho Lâm ở quán Quê Hương.

Ông Nam mở túi lấy ra phong bì khá lớn và đưa cho Lâm:

– Anh rất cám ơn chú em đã lo giúp anh. Anh biết trong việc này còn có công lao rất lớn của chị Dung, nhưng anh sẽ cám ơn bà chị vào lúc khác. Đây là của chú. Anh nói thật, số tiền này không lớn nhưng cũng không phải nhỏ. Chú cứ xem rồi cho anh biết.

Lâm ngần ngại, Tony Nguyễn cười, thông cảm:

– Chú cứ xem đi. Đây là chuyện làm ăn, cần phải có sự sòng phẳng.

Lâm mở ra và ngạc nhiên khi thấy có đến năm tập đô la, mỗi tập 10 ngàn.

– Sao anh cho em nhiều thế này?

Nói rồi Lâm hào phóng đưa một tập cho Tony Nguyễn:

– Gởi ông anh chút lộc. Các cụ dạy rồi, "lộc bất tận hưởng".

Rồi Lâm lại đưa cho Nguyễn một tập nữa:

– Chỗ này, anh lo giúp em việc thằng Thanh. Em muốn nó phải mất ngủ mỗi khi nhắc đến tên em.

– Chuyện đó không khó. Nhưng có nên thế không? Chó cùng dứt giậu... Không nên để nó cắn mình, mà phải để nó chạy theo mình.

– Em chưa hiểu ý anh?

– Đơn giản thôi. Chú với nó, đều là đàn ông thấy gái đẹp thằng nào chả thích. Nó đến trước, nó có tiền, nó mua vương miện cho con Phương thì nó có quyền sử dụng... đó là lẽ đương nhiên. Nếu chú cứ ám ảnh về việc đó thì... thì anh khuyên chú hãy ra nhà mẫu giáo, chọn một con bé và tự mình nuôi cho nó đến tuổi trưởng thành.

Lâm nghệt mặt.

ông Nam cười độ lượng:

– Đừng gay gắt với chú em như thế. Trong chuyện yêu đương, có duyên với nhau mà không có phận thì cũng chẳng ở được. Còn có phận mà không có duyên thì sống với nhau như sống trong địa ngục cũng không bỏ nhau được. Chú em đừng nên cay cú với thằng Thanh. N53;u đến với con Phương trước, nó bỏ tiền ra mua danh vọng cho con Phương, thì nó có quyền sở hữu... Nhưng nếu con Phương đã dứt được thằng Thanh thì nó cũng là đứa có bản lĩnh đấy.

Thấy Lâm nín lặng, thở dài. ông Nam nói thêm:

– Làm cái thằng đàn ông thì đừng có vì đàn bà mà hỏng cuộc đời. Nếu chú em đồng ý, một tuần nữa, cả việt Nam này biết chú là chồng chưa cưới của hoa hậu Minh Phương.

Lâm ngạc nhiên, nhìn mọi người bằng con mắt dò

hỏi. Nguyễn cười hì hì:

– Thằng này ngây thơ thật. Chuyện ấy quá đơn giản. Chỉ cần chú Ok là mấy tạp chí Sắc đẹp, Thời trang, Tuổi xanh, rồi hàng loạt báo

điện tử sẽ đưa tin. Mà cần gì phải ba ngày, chỉ sau nửa tiếng.

– Anh cứ đùa...?

– Chú không tin à?

– Em không tin.

– Vậy thì đừng hối hận nhé. Nửa giờ nữa, sẽ có tin này trên mạng.

Lâm cười:

– Anh cứ làm như anh là... là Tổng Biên tập ấy.

– Anh chú đây còn to hơn cả nhiều ông Tổng Biên tập. Anh sẽ biểu diễn cho chú xem quyền lực của anh nhé.

– Em đố anh đấy - Lâm thách thức.

Tony Nguyễn nhún vai và lấy điện thoại di động dò tìm địa chỉ một người nào đó.

– Alô! Em Hường đấy à?

– Chào ông anh. Sao lại còn nhớ đến đứa em gái này thế?

– Không nhớ em thì còn nhớ ai. Dạo này công việc thế nào?

– Em làm báo điện tử, đói lắm. Không có quảng cáo là móm hết. Có tin gì hay không?

– Có chứ. Em cần tin về hoa hậu Minh Phương không?

– Ôi thật là bất ngờ. Em rất cần tin về các sao đấy.

– Em Minh Phương đã có chồng?

– Anh cho em tin vịt à?

– Nếu vậy thì chẳng còn gì để nói với nhau nữa. Chào!

– Chớ chớ. Chắc là đã đính hôn.

– Đúng thế. Minh Phương đã đính hôn với anh Cao Đức Lâm, con trai của Thứ trưởng Bộ Kinh tế Cao Đức Cẩm. Lâm hiện đang là Trưởng phòng Tín dụng điện tử của Ngân hàng Phú Tài.

– Anh đọc chậm thôi.

– Lâm đã đi học ở Mỹ về ngành Ngân hàng và là gương mặt đầy triển vọng cho lớp trẻ năng động, dám làm, dám chịu. Thế nào, đủ chưa?

– Bao giờ họ cưới?

– Có thể là cuối năm. Tuy nhiên, nàng sắp có bước ngoặt lớn trong đời. Nàng sẽ trở thành Tổng Giám đốc và sẽ là Tổng Giám đốc trẻ nhất Việt Nam. Hai mươi mốt tuổi.

– Ôi thật tuyệt vời. Em cám ơn anh!

– Thỉnh thoảng qua đây. Anh dành cho em và người yêu em một góc lý tưởng.

– Ngồi với anh thì em tới.

– Sao đời anh lại còn may mắn thế nhỉ. Anh mong

em từng giờ đấy. "Chiao!". (Chào bằng tiếng Ý)

Nguyễn tắt máy và quay sang nhìn mọi người với vẻ đắc ý. Lâm bật cười:

– Sợ cái mồm ông anh thật. Em nhà báo này chắc xinh đẹp lắm. Giọng nghe đong đưa ghê?

Tony Nguyễn cười sằng sặc:

– Làm gì có nhà báo nữ nào xinh đẹp, đã đẹp thì làm sao mà trở thành nhà báo được. Lo ăn diện, lo giữ gìn sắc đẹp tâm trí đâu mà để vào câu, chữ. Con gái mà muốn hạnh phúc thì chỉ cần đẹp và hơi "ngu" một tý. Còn đẹp gái mà lại làm nhà báo thì đó là đại họa đấy.

Nguyễn ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Chịu khó chờ một lát nhé. Sắp có tin đấy.

Nguyễn mở máy tính. Và khi nhìn đồng hồ, thấy đã nửa giờ trôi qua, Nguyễn vào mạng, mở trang báo điện tử Ngôi Sao Việt, và cười lớn, chỉ cho Lâm xem một bài báo, trên đó ghi rõ ràng: "Mới được cập nhật 30 phút". Bài báo có tít: "Hoa hậu Minh Phương đã có ý trung nhân". Bên góc bài báo là ảnh Minh Phương trong đêm chung kết. Bài báo viết: "Theo nguồn tin riêng của chúng tôi thì hoa hậu thanh lịch Minh Phương sẽ kết duyên cùng với trưởng nam của Thứ trưởng Cao Đức Cẩm là anh Cao Đức Lâm. Anh Lâm là thạc sĩ tin học và thạc sĩ tài chính, đã tốt nghiệp trường Đại học Havard (Mỹ). Hiện nay anh là Trưởng phòng Tín dụng điện tử của Ngân hàng Phú Tài. Nói chuyện qua điện thoại với hoa hậu Minh Phương, chúng tôi được biết sắp tới, có một công ty liên doanh mời chị làm

Tổng Giám đốc. Hoa hậu Minh Phương cho biết là hiện nay, trái tim chị đang bị "sét đánh", cho nên chị không thể cưỡng lại bất cứ mong muốn gì của anh Lâm và chị hoàn toàn mãn nguyện về tình yêu đẹp như mơ này."

Lâm trợn mắt:

– Sao nó dám viết bịa đặt thế này? Nó nói chuyện với Minh Phương hồi nào?

– Thế mới tránh xa con bò ba bước, tránh xa thằng say mười bước và tránh xa nhà báo ba mươi bước. Chú em cần phải giao du nhiều với các nhà báo. Có lợi cho chú lắm đấy.

Nguyễn đứng dậy:

– Thôi bây giờ anh phải đi giải trí đây.

– Anh đi chơi tennis à?

– Không, anh đi đánh bạc. Chú em vừa cho lộc ngần này tiền, biết đâu, hôm nay chả là ngày son?

– Anh chơi ở đâu vậy?

– Một sòng bạc mới ở Hạ Long. Chỉ dành cho người nước ngoài thôi.

– Cho em đi với.

– Thôi chú em không phải là người có thần kinh vững để vào xới bạc. Nếu chú em muốn đi chơi, xem cho biết và tối nay lại được một đêm thiên đường thì đi với anh. "Con ơi nhớ lấy lời cha. Một năm đánh bạc bằng ba năm làm", hình như bài thơ ấy... - rồi Nguyễn bỏ lửng.

ông Nam lắc đầu:

– Nguyễn ơi, mày đừng đầu độc thằng bé. Nó vẫn như tờ giấy trắng đấy.

Nguyễn lắc đầu:

– Nếu là đứa hư hỏng, nó đã hư từ bên Mỹ rồi. Sống ở Mỹ mấy năm mà còn như thế này thì không bao giờ có thể hư được.

*

* *

Buổi tối ở nhà ông Cẩm. Bà Dung mặc váy ngủ đang nửa nằm nửa ngồi xem phim sex.

Có tiếng gõ cửa. Bà vội tắt máy, chuyển sang kênh xem truyền hình rồi nói:

– Vào đi.

Cô phục vụ ngó đầu vào:

– Thưa cô có khách ạ.

– Ai đấy?

– Cháu không dám hỏi ạ. Thấy đi ô tô đẹp lắm.

Bà Dung chán nản, xua tay:

– Rõ của nợ. Thấy người ta đi ô tô mà không dám hỏi. Lưu manh không thuê được ô tô à?

Đúng lúc đó thì có điện thoại di động. Bà nhìn số là máy của ông Nam:

– A lô, anh Nam đấy à? Vâng... tôi đang ở nhà.

Bà bảo người phục vụ:

– Mở cổng mời bác ấy vào phòng khách nhé.

Bà bỏ chiếc váy ngủ mà mặc quần áo như thể sắp đi đâu đó. Bà quệt lại son môi rồi thong thả đi xuống.

– Chào chị - ông Nam lễ phép. - Hình như chị chuẩn bị đi đâu?

– Anh tới muộn năm phút thì đúng là không gặp. Tôi chuẩn bị đi thăm người ốm.

– Tôi tới để cám ơn chị đã giúp cho về lô hàng vừa rồi. Thú thật là không có chị và anh Đức thì có lẽ tôi phá sản mất.

– Tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của doanh nghiệp các anh nhưng lần sau phải cẩn thận. Các anh làm liều quá.

– Đúng là một tháng vừa rồi, tôi như nằm trên đống lửa. Đêm ngủ mê thấy lô hàng bị mối ăn mà toát mồ hôi lạnh.

– Tôi nghe anh Đức nói và cũng mừng cho các anh.

Nam lấy một chiếc túi xách tay loại nhỏ đưa cho bà Dung:

– Có chút quà gọi là, cám ơn chị dã cứu giúp.

Bà Dung đỡ lấy túi:

– Anh câu nệ quá. Nhưng thôi, anh đã cho, tôi xin nhận.

– Còn chuyện lập Tổng Công ty, chị cứ vạch kế hoạch. Chúng ta cùng làm thì rất hay.

– Liệu có hay không khi mà tôi phải cạnh tranh với anh?

– Chẳng sao cả. Tôi sẵn sàng chuyển sang thứ khác. Hôm nay cũng xin chúc mừng anh chị.

Bà Dung ngạc nhiên:

– Có gì mà mừng?

Ông Nam nói:

– Chị mở các báo điện tử ra mà xem. Cả Việt Nam đã biết tin cô hoa hậu Minh Phương sắp làm con dâu anh chị rồi.

Bà Dung giật mình:

– Đã có gì chính thức đâu mà loạn lên thế.

– Tuổi trẻ mà lại. Chúng nó đang cần sự nổi tiếng, bởi lẽ danh tiếng bây giờ cũng là tiền bạc.

*

* *

Buổi tối tại nhà Minh Phương. Cả nhà đang ngồi chờ cơm vì ông bố Minh Phương đi làm về muộn. Khi chương trình thời sự buổi tối của Đài truyền hình tỉnh bắt đầu thì ông cũng mới về. Nhưng nhìn nét mặt hầm hầm của ông, cả nhà ngạc nhiên.

Ông ngồi vào bàn ăn và hất hàm hỏi Minh Phương:

– Bao giờ mày với thằng Lâm cưới?

Minh Phương trố mắt:

– Sao bố lại hỏi con như thế. Nhà anh ấy đã nói gì với nhà mình đâu mà cưới với xin?

– Thế tại sao mày trả lời trên Intemet là chuẩn bị cưới thằng Lâm?

Minh Phương ngạc nhiên thật sự. Cô chạy bổ lên phòng của mình và mở máy tính. Phương đọc bản tin trên mạng và lúc này thì

không chỉ riêng báo điện tử Ngôi Sao Việt đưa tin mà nhiều báo điện tử khác cũng nói về chuyện này. Nhưng mỗi tin lại khác nhau và tin nào cũng đưa là đã phỏng vấn cô. Phương bực mình, cô gọi điện thoại cho Lâm.

Lúc này, Lâm cùng Tony Nguyễn, Lê Bình và ba cô gái rất đẹp đang ngồi trong một nhà hàng. Lâm nhìn số máy và biết là máy của Minh Phương. Tiếng Minh Phương khó chịu:

– Anh à, tại sao hôm nay các báo điện tử đưa chuyện của chúng mình lên mạng thế.

Lâm nói ráo hoảnh:

– Anh đang định hỏi em đây. Sao em trả lời phỏng vấn nhà báo.

– Em có nói bao giờ đâu. Tại sao họ dám bịa đặt như thế. Mai em sẽ phát đơn kiện.

– Thôi em ơi. Kiện báo chí, có mà kiện củ khoai.

– Nhưng mà bố mẹ em mắng em.

Lâm nháy mắt với Nguyễn rồi nói:

– Anh cũng bị mắng. Kiểu này có khi chủ nhật anh nói bố mẹ anh đến thưa chuyện cho chính danh ngôn thuận.

– Anh đang ở đâu đấy?

– Anh phải đi công tác đột xuất vào Thanh Hóa.

– Sao không gọi cho em biết.

– Anh cứ tưởng đi chiều về, không ngờ phải giải quyết thêm mấy việc.

– Anh ngủ ở Sầm Sơn à?

– Không, ở nhà khách Ngân hàng. Em nói chuyện với chú Trác nhé.

Minh Phương tươi tỉnh hẳn:

– Thôi em chả nói. Chú ấy lại bảo em dò xét.

– Mặc kệ báo chí em ạ. Cũng đang có báo muốn phỏng vấn anh đây.

– Anh định trả lời thế nào?

– Anh nói là anh cũng đang bị "sét đánh".

Minh Phương nói xong nhìn bố mẹ như thể chứng thực cho chuyện mình bị oan. Ông bố Minh Phương vẫn khó chịu:

– Báo chí lạ thật. Bịa đặt đến thế là cùng.

– Thế ông không biết chuyện nó còn bịa ra cua có mặt người để bán báo à? Bà mẹ Minh Phương nói chen vào - Thôi việc đã đến thế này, cô bảo ông bà ấy đến đây nói một nhời.

Ông bố cằn nhằn:

– Mới tý tuổi đầu, công ăn việc làm chưa ra đâu mà đã chồng với con. Không khéo rồi lại khổ đấy.

Minh Phương thở dài, im lặng. Bà mẹ nói:

– Tôi nghe nói cái anh Lâm cũng là người giỏi giang, học cao... về nghề nghiệp, gia cảnh thì chả có gì băn khoăn.

Minh Phương chợt cười nhạt, nói ráo hoảnh:

– Lấy vợ lấy chồng bây giờ như đánh bạc, may ra thì được người tử tế chả biết thế nào mà nói trước. Thôi thì cứ sống xem sao. Đến lúc không hợp thì "chia tay hoàng hôn".

Bà mẹ đang bê bát cơm, nghe Phương nói vậy liền đặt xuống:

– Chuyện chồng con mà sao cô nói như đùa thế?

6

Sòng bạc ở Bãi Cháy (Quảng Ninh).

Tony Nguyễn đưa cả bọn vào chơi. Gã nhân viên bảo vệ to con soi mói nhìn Tony khiến anh ta khó chịu:

– Sao, có chuyện gì à?

– Dạ, ông anh thông cảm. Em mới về làm ở đây.

Tony Nguyễn móc ra một tấm carvidit đưa cho bảo vệ:

– Cầm vào, đưa cho lão Siu. Bảo ra đây rước thì tao vào.

Gã kia vội vàng chạy đi. Một lát sau, lão Siu, một gã người Đài Loan sang mở casino chạy ra, chào bằng tiếng Hoa:

– Ô, "ta cưa hảo à" (Đại ca, khỏe không).

Tony Nguyễn xoa lên cái đầu trọc của lão:

– Hảo, hảo. Có mấy người bạn muốn vào giải sầu và kiếm vận may. Tôi bảo lãnh.

– Dạ, đại ca nói thế, đàn em áy náy quá. Mời đại ca vào.

Lão Siu dẫn mọi người vào phòng uống nước. Một cô gái bưng khay phủ vải đỏ ra. Tony Nguyễn ném cả tập 10.000 USD lên khay. Lâm còn đang ngơ ngác chưa biết nói gì thì Lê Bình cũng bỏ lên đó 5.000 USD.

Nguyễn giảng giải:

– Đây là mua "phỉnh" vào chơi. Mỗi "phỉnh" trị giá 50 USD. Lát nữa, thua hay được thì lại mang "phỉnh" ra đổi lấy tiền.

Lâm à lên ra vẻ hiểu và lấy 10.000 USD để lên khay. Nguyễn cầm tập đô la của Lâm đặt xuống bàn, tháo đai buộc và xẻ làm đôi, đặt hai tập bên nhau. Hắn ngắm nghía rồi bớt từ tập này sang tập kia một tờ rồi đưa một tập cho cô gái còn một tập đưa trả lại Lâm.

– Lần đầu chú em đến đây, đừng có ham. Chơi cho biết thôi. Nếu thấy chịu được, lát nữa mua tiếp.

Ba cô gái thấy bọn họ xỉa tiền ra như vậy thì đều sáng mắt lên.

Cô gái quay ra lát sau vào mang những cọc "phỉnh”. "Phỉnh" là một tấm nhựa hình tròn, to hơn nắp chai bia và có dập nổi tên sòng bạc và chữ ký của ông chủ. Lão Siu vào:

– Tối nay đại ca và các người đẹp nghỉ lại đây chứ ạ?

– Còn phòng tử tế không?

– Dạ, còn ba phòng super delux. Em mời đại ca một đêm.

– Không cần mời, tôi trả sòng phẳng.

– Dạ, nếu thế thì may mắn, nhưng em xin được biếu đại ca và các chiến hữu đêm nay.

Tony Nguyễn gật đầu. Lão Siu hỏi:

– Thưa đại ca, chú em đây là người làm ăn với đại ca?

– Không, chiến hữu “mon copin".

– Dạ, em hiểu.

Nói rồi, lão Siu đưa cho Lâm một tấm card màu đen:

– Có tấm card này, chú em đến bất cứ sòng bạc nào của tôi ở Hồng Kông, Đài Loan, Thái Lan, Campuchia, Philippines, cũng đều được trọng thị, và không có tiền cũng được chơi theo ý thích.

Lâm vẫn còn ngần ngại vì chưa hiểu thì Tony Nguyễn giảng giải:

– Chú em có đặc ân của sòng bạc này rồi đấy. Không phải ai cũng có tấm card này đâu.

– Nhưng anh nói là không có tiền vẫn chơi được?

– Tất nhiên là bạn vẫn được chơi, vẫn được ăn uống miễn phí tùy thích tại phòng và nếu muốn, có thể lấy phòng ngủ - lão Siu nói - Nhưng số tiền bạn chơi không được nhiều.

– Nếu tôi thua không trả thì sao? - Lâm hỏi.

– Thì coi như chúng tôi chọn nhầm một người bạn. Cái đó mất mát lớn hơn nhiều so với đồng tiền.

Câu nói lạnh lùng của lão Siu làm Lâm có vẻ cảm động:

– Rất cảm ơn sự tin cậy của anh.

Cả bọn kéo vào sòng bạc chơi rulét. Lâm cũng đặt cửa và thật may anh ta thắng liên tục. Trong khi đó, Tony Nguyễn thua gần hết.

Bình cũng thua. Khi thấy kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ đêm, Nguyễn bảo:

– Thôi chúng ta nghỉ. Không có các em đây nguội hết lửa.

Lâm đếm "phỉnh" thu được và thắng hơn 100.000 USD. Lão Siu quay lại và nói:

– Chúc mừng người bạn mới. Hy vọng bạn sẽ không quên chúng tôi.

Lâm ra phòng đổi phỉnh lấy tiền.

Người đổi tiền là một ông già, đưa cho Lâm đủ 10 cọc tiền mỗi cọc 10.000 USD còn mới nguyên.

Lâm bàng hoàng vì không ngờ mình thắng lớn thế. Nhận thấy vẻ lúng túng của Lâm, Tony Nguyễn nói:

– Chú em có thể cầm hết về, hoặc có thể gửi lại đây, khi khác đến chơi. Tất nhiên, ngày nào chú cũng có lãi.

Lâm nghe vậy liền gửi lại sòng bạc 50.000 USD.

Còn lại, Lâm đưa ngay cho Nguyễn 10.000, Bình 10.000 và ba cô gái, mỗi cô 5.000.

Người quản lý đưa cho Lâm một quyển sổ, chỉ cho Lâm chỗ ký và trao lại cho Lâm một tấm thẻ ghi số liền gởi lại.

Khi cả bọn kéo rá cầu thang máy. Tony bảo Lâm:

– Chú em thấy ở đây thế nào?

– Thật tuyệt vời. Sao hôm nay em đỏ thế nhỉ?

– Nhưng sẽ có hôm chú em mất sạch tất cả.

– Thì có thế mới là cờ bạc chứ. Ngày nào cũng thua thì ai dám chơi, ngày nào cũng thắng thì chủ sòng chết à.

Lê Bình trầm ngâm:

– Hoặc là sáng mai, chú em lấy lại số tiền kia và biến khỏi đây, đừng bao giờ đặt chân tới chốn này. Hoặc là chú em cứ tới và thành tội đồ của nó. Anh chỉ có thể cho chú một lời khuyên như vậy.

Lâm sáng mắt lên, nói quả quyết:

– Em tin ở số mệnh em. Có duyên với tiền.

*

* *

Bà Dung nói chuyện với Minh Phương:

– Hôm nay, bác muốn hỏi ý kiến cháu một cách dứt khoát Bác định chủ nhật này, hai bác sẽ đến thưa chuyện với ông bà đằng nhà, xin phép cho thằng Lâm được đi lại Chuyện chúng bay yêu nhau bây giờ cả thiên hạ biết rồi, bác không muốn để ông bà đằng nhà nghĩ sai. Còn việc thứ hai, bác định tháng tới này thành lập công ty, cháu sẽ về làm Giám đốc.

– Thưa bác, cháu còn ba tháng nữa mới thi tốt nghiệp... Bác cho cháu lui lại được không. Mấy lại... cháu không làm được Giám đốc đâu ạ.

– Đừng ngại, cháu cứ làm, đằng sau đã có bác trai, có thằng Lâm và nhiều người giúp sức.

Vừa lúc đó, Lâm đi đánh tennis về:

– Hai mẹ con bàn cái gì bí mật mà phải chờ con đi vắng thế này.

Bà Dung nghiêm giọng: ,

– Anh ngồi đây, tôi nói luôn.

Lâm lắc đầu:

– Lại chuyện cưới xin chứ gì? Quan trọng là Minh Phương, còn con, cưới ngay... ngay chiều nay cũng được.

Minh Phương:

– Thú thật với bác, với anh, cháu thấy cưới bây giờ . còn sớm quá. Cháu mới hai mươi hai, học chưa xong, công ăn việc làm chưa có.

– Cháu có bằng to nhất là hoa hậu rồi, cần gì phải học... Còn công ăn việc làm, bác lập công ty cho rồi còn gì.

*

* *

Minh Phương đến trường đại học. Bạn bè trông thấy chỉ trỏ, bàn tán.

– Sao nó ngu thế nhỉ. Chưa gì đã lao vào chồng với con - một nữ sinh nói.

Mấy đứa bạn đế vào:

– Thấy con nhà giàu, mê ngay. Các cậu biết không, thằng Lâm là con nhà "tiền đè chết người" đấy.

– Bố là Thứ trưởng, anh ta đã từng du học tại Mỹ... Thôi làm dâu nhà ấy là ngon rồi. Chứ để mấy đại gia chăn dắt, không khéo hỏng người, được tích sự gì.

– Nghe nói hôm nọ có tờ báo định phanh phui chuyện lão Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân bỏ tiền ra mua giám khảo để cho nó trúng hoa hậu, Trưởng ban Tư tưởng văn hóa tỉnh gọi lên "nhét giẻ vào miệng" ngay.

– Khiếp cậu ăn với nói. Cứ như đưa phạm nhân đi tử hình.

– Đấy là ngôn từ của bố tớ đấy. Ông già bảo, ở tỉnh mình, nếu thấy có chuyện gì mà không muốn dân biết, là Ban Tuyên huấn tỉnh cấm báo chí đăng. Thế chả là "nhét giẻ vào miệng" là gì.

Minh Phương ngồi trong giảng đường học môn văn. Cô giáo đang giảng về cấu trúc thơ Đường luật, nhưng đầu óc Minh Phương như để đi đâu. Cô giáo để ý thấy thái độ khác thường của Minh Phương và hỏi:

– Minh Phương, em cho cô biết, chúng ta đang học gì thế?

Phương giật mình:

– Dạ, thưa cô... học bài Qua đèo ngang của Bà huyện Thanh Quan ạ.

Cả lớp cười ồ lên. Cô giáo mỉm cười độ lượng:

– Em đang lo lắng hay suy nghĩ điều gì mà không tập trung thế?

Phương chưa kịp trả lời thì cả lớp lại cười ồ lên và một sinh viên trai nói:

– Đang lo cưới cô ạ.

Một sinh viên khác nói độc địa:

– Đâu mà, đang nghĩ chương trình "thợ câu kể chuyện".

– Bạn ấy đang mơ... lên xe hoa.

Minh Phương quay ngoắt lại nhìn mọi người bằng cặp mắt nảy lửa rồi đi thẳng ra ngoài và ù té chạy.

Cả lớp sững sờ, im lặng. Cô giáo ngồi xuống ghế, nói trầm ngâm:

– Sao các em lại nỡ nói bạn bè mình như thế. Các em không biết, khi con người ta đạt được một vinh quang nào đó thì áp lực xã hội sẽ rất nặng nề đối với người đó. Mà không phải lúc nào những người trẻ tuổi lại có thể chịu được áp lực ấy. Đừng nói với Minh Phương những lời như thế... Nếu không người đẩy Minh Phương đi sang con đường khác - đó là con đường không hay ho gì - lại chính là các em, những người bạn của Phương. Chúng ta đừng ích kỷ, đố kỵ với bạn bè.

Một nữ sinh giơ tay:

– Xin phép cô cho em nói thật lòng. Đúng là chúng em có nói những lời.nghiệt ngã... nhưng chúng em rất thất vọng. Đầu tiên chúng em cũng nghĩ danh hiệu hoa hậu đó là do tự thân Minh Phương nhưng hóa ra, Phương chỉ có phần xác, còn phần hồn là do tiền mang lại. Tỷ phú Trương Hoàng Thanh đã bỏ ra hơn 100 triệu để mua ban giám khảo về chi cho Phương gần 100 triệu nữa. Ý đồ của ông ta là đưa Phương về làm Phó Tổng Giám đốc Hoàng Quân và... và làm vợ bé của ông ta đấy ạ.

Cô giáo nói át đi:

– Tại sao các em có thể nghe những thông tin nhảm nhí đấy nhỉ? Chết thật thôi.

Cô nhìn đồng hồ:

– Các em nghỉ giải lao. Cô có việc phải lên Ban Giám hiệu. Các em nghỉ nửa giờ.

Cả lớp học reo lên sung sướng.

*

* *

Minh Phương đến Ngân hàng Phú Tài tìm Lâm. Các nhân viên thấy Minh Phương thì ai cũng vồn vã, đon đả chào hỏi. Cô nhân viên lễ tân của ngân hàng hướng dẫn:

– Chị biết chỗ làm việc của anh Lâm rồi chứ ạ?

– Tôi chưa biết, mấy lần trước chỉ gặp nhau ở phòng khách.

– Thế ạ Chị đi thang máy lên tầng 5, rồi rẽ tay trái. Phòng của anh Lâm là phòng 503. Ngoài cửa có đề tên đấy ạ.

– Cám ơn em.

Minh Phương vừa vào thang máy thì cô nhân viên gọi cho Lâm:

– Hoa hậu Minh Phương đến tìm anh đấy.

Lâm đang ngồi làm việc và vẻ mệt mỏi hiện lên khuôn mặt. Anh ta vội sắp xếp lại bàn.

Có tiếng gõ cửa, Lâm ra mở.

– Ôi, chào em. Sao đến đột ngột thế này.

Phương ôm lấy Lâm, khóc rưng rức:

– Em khổ quá... khổ quá. Anh đưa em đi đâu để không ai nhìn thấy em nữa.

– Sao thế, có chuyện gì nghiêm trọng vậy - Lâm vỗ về- Em bình tĩnh đi nào.

– Chỉ tại mấy dòng tin trên báo điện tử ấy - Minh Phương nói rồi lại òa khóc.

Lâm đỡ Phương ngồi xuống ghế, chờ cho cô nguôi đi Lâm nói:

– Có vấn đề gì nặng nề lắm đâu em. Nếu em chưa muốn làm vợ anh thì cứ mặc kệ họ. Em đi Úc học... Thế là xong.

– Xong là thế nào?

– Thì em đi Úc học, lại lấy một ông Tây nào đó. Vài năm sau về và trở thành Việt kiều yêu nước.

Phương nhìn Lâm nghi ngờ:

– Anh nói kiểu gì đấy. Em mà không nghĩ đến bố mẹ, đến chuyện em là con một thì anh chả nói, em cũng đi.

– Anh hỏi em nhé: Em ân hận vì yêu anh phải không?

Minh Phương cười khẩy:

– Hay nhỉ, hôm nay lại hỏi nhau câu ấy.

– Là vì anh thấy em có vẻ khó chịu vì báo chí đưa tin. Em phải nhớ em là hoa hậu, là tiêu điểm của báo chí, việc họ đưa thì kệ họ,

sợ gì nào?

– Nhưng em thấy bây giờ cưới sớm quá.

– Em muốn có thời gian để... để ăn, để chơi như vừa rồi chứ gì.

– Không phải.

Lâm chợt nghiêm nghị:

– Anh hỏi em một lần nữa, em trả lời thật gọn: Em có đồng ý làm vợ anh không? Chỉ trả lời có hay không?

Minh Phương ngồi lặng. Rồi cô thở dài:

– Có!

*

* *

Lâm lại đến sòng bạc. Lần này thì với vẻ từng trải Lâm dí tấm card vào mặt gã bảo vệ. Và lập tức, Lâm được lão Siu ra đón vào.

– Sao hôm nay anh đi có một mình?

– Ông Nguyễn bận. Tôi buồn quá, muốn đi cho khuây khỏa.

Lão Siu đưa Lâm vào một phòng nhỏ và gọi một cô gái trẻ đẹp ra.

– Người bạn tôi bị mệt. Cô chăm sóc cho chu đáo. Khi nào anh ấy muốn ra chơi, cô đi phụ giúp.

– Dạ, vâng ạ.

Lão Siu đứng lên, và thật bất ngờ, hắn ta khuyên Lâm với giọng điệu thành thật:

– Chú em cho tôi góp ý một lời được chứ.

– Vâng, có sao đâu.

– Nếu hôm nay chú định làm cuộc đỏ đen, tôi khuyên chú em đừng nên. Gương mặt chú hôm nay có ám khí, không được vượng cho lắm, chơi là thua. Hãy nghe tôi đi. Tốt nhất là lên nhà hàng, có người đẹp ở đây chăm sóc, chú em sẽ thấy vui hơn nhiều. Đó là lời của Siu này, mong được chú em lưu ý.

Lâm cười, khoát tay:

– Anh cứ yên tâm đi. Tôi là người biết tự chủ mà.

– Thế thì được.

Cô gái lấy khăn lau mặt cho Lâm rồi bóp vai, bóp tay...

Lão Siu ra ngoài gọi điện thoại cho Tony Nguyễn:

– Hôm nay, anh ta đi một mình.

– Con gà ấy béo đấy. Cứ nuôi thêm vài ngày rồi mới thịt.

– Dạ, tôi hiểu.

Lâm đưa 5.000 USD cho cô gái ra mua phỉnh và lần này chơi bạc với máy. Từ trong phòng điều khiển Siu bấm máy tính thoăn thoắt, rồi cười đắc ý.

Lâm chơi cứ ván được, ván thua. Và cứ mỗi lần Lâm thua, cô gái lại an ủi. Còn mỗi lần Lâm thắng thì cô nhảy lên vui mừng.

Đến gần 12 giờ đêm, cô gái đếm phỉnh và reo lên:

– Anh ơi, thắng nhiều rồi. Nghỉ thôi.

Lâm liếc nhìn số tiền rồi cười:

– Đáng kể gì. Nhưng nếu em muốn đi nghỉ thì thôi. Anh về đây.

– Ơ sao lại về. Bỏ em ở lại một mình à?

– Ở đây thì cũng hay đấy, nhưng mai tám giờ anh phải họp.

– Thì 7 giờ anh về cũng được mà. Em có dám giữ anh đâu.

Cô gái nói xong, ôm lấy Lâm nũng nịu. Lâm thở ra, nhẹ nhõm:

– Thôi được Em bảo chúng nó mang lên phòng cho anh chai rượu nhỏ loại Càn Long ngự tửu ấy và vài món nhẹ.

Cô gái đếm tiền:

– Được hơn năm ngàn anh ạ.

– Em ra đổi tiền. Anh cho em một ngàn.

Cô gái ra đổi tiền. Lão Siu hỏi:

– Cô có nhiệm vụ chăm sóc anh bạn tôi thật chu đáo nhé.

– Không phải dặn nhiều - Cô gái lườm lão Siu.

Hắn hỏi:

– Được thế này, anh ta cho cô bao nhiêu?

– Cho một ngàn ạ

– Trời ơi, “hấn hảo à". Anh ta là người rộng rãi hiếm có đấy.

– Còn phải xem đêm nay thế nào đã.

*

* *

Ông Cẩm nhìn đồng hồ thấy đã hơn 12 giờ. Ông hỏi bà Dung:

– Mấy đêm rồi nó chưa về?

– Nghe nói nó đã thuê một căn nhà chung cư hơn 70 mét vuông và sống với con Phương ở đó, nhưng ở đâu thì em cũng không được biết. Hôm qua nó mới về đây một lát rồi đi. Nó cho em năm ngàn đô.

Ông Cẩm trợn mắt:

– Sao nó lắm tiền thế ?

– Em có hỏi, nó mới là được chia lãi ở một công ty nào đó.

– Lạ nhỉ, từ hồi nào đến giờ, có nghe nó nói về làm ăn đâu. Càng ngày tôi càng thấy lo về nó.

– Có gì mà ông phải lo. Nó mà mất dạy thì đã hỏng từ lâu rồi. Hồi nó ở Mỹ, có ông bà Việt kiều cứ gạ nó ở lại, giao cả cơ ngơi làm ăn, lại gả con gái cho nó, vậy mà nó có màng đến đâu.

– Con người ta có những lúc thay đổi không lường được. Mấy hôm nay, tôi cứ nghĩ mãi về cái tay Tổng Giám đốc một công ty bảo hiểm nhận hối lộ bị bắt. Anh ta giàu lắm, có trang trại ở Sóc Sơn gần ba hécta, hai biệt thự ở Hà Nội, có nhà ở Tuần Châu, lương tháng gần năm chục triệu, vậy mà vẫn dựng hồ sơ giả, ép doanh nghiệp phải hối lộ.

– Thì anh ta có làm bậy mới lắm tiền như thế. Chết là phải.

Có tiếng gõ cửa dưới buồng khách. Bà Dung càu nhàu:

– Giờ này mà ông còn gọi cửa. Chắc ốm đau gì đấy.

– Ông có sao đâu. Chiều nay tôi còn nói chuyện với ông khi ông đi tập thể dục về cơ mà.

Ông Cẩm chạy xuống mở cửa. Cụ Huy, bố ông Cầm nói:

– Tôi xin lỗi anh chị vì khuya quá rồi mà còn làm phiền.

– Sao thầy cứ nói khách khí thế - ông Cẩm cười - xem ra thầy càng ngày càng giữ ý với con cháu.

– Phải giữ ý chứ. Mình già rồi vừa là gánh nặng cho xã hội, là gánh nặng cho gia đình cho nên bây giờ lại là lúc phải cẩn thận.

Ông Cẩm đỡ bố ngồi vào ghế. Bà Dung rót cho ông ly rượu vang:

– Thầy uống chút rượu vang, lát nữa nghỉ cho nó êm lưng.

– Sở dĩ tôi đánh thức anh chị dậy là vì chuyện của thằng Lâm. Dạo này tôi thấy nó vắng bóng quá. Hôm kia, nó về, tôi gọi nó vào hỏi chuyện, nó chỉ bảo là nó thích ở riêng. Rồi nó đưa cho tôi ba ngàn đô la. Tôi không cầm, nhưng nó cứ để lại. Tôi gởi lại anh chị. Tôi không cầm nhiều thế này.

Ông Cẩm:

– Cháu nó được chia lãi góp cổ phần, nó cũng vừa cho nhà con năm ngàn. Cháu nó biếu, thầy cứ giữ mà dùng.

Cụ Huy:

– Nếu là tiền do cháu nó làm được thì cũng mừng cho nó. Nhưng... nhưng tôi ngờ lắm, sao nó cho tôi nhiều và dễ dàng thế, cứ như là nhặt được ấy.

Ông Cẩm nói:

– Lúc đầu con cũng nghi ngại. Nhưng khi nghe nhà con nói, con cũng tạm yên tâm phần nào.

Cụ Huy đưa lại gói tiền cho ông Cẩm:

– Anh chị cứ giữ lại cho nó, biết đâu chả có lúc nó làm ăn khó khăn, khi ấy quý lắm. Tôi không cần gì nhiều tiền thế này. Việc gì cần chi tiêu lớn thì tôi sẽ nói với anh chị.

Ông ngừng lại rồi nhìn thẳng vào bà Dung:

– Tôi hỏi điều này. Tại sao dạo này nó hay vắng nhà thế?

Bà Dung lễ phép:

– Thưa thầy, đúng là dạo này cháu nó ít về vì nó thuê nhà ở riêng. Nó muốn sống tự lập.

Cụ Huy giật mình:

– Sao lại để nó đi ở riêng như vậy, nhà có mỗi mình nó...

Ông Cẩm dãi bày:

– Thầy ạ con cũng nhức đầu vì nó lắm. Bây giờ nó đi làm có đồng tiền khấm khá, thích gì là nó làm, không cách nào ngăn được.

Cụ Huy giật mình:

– Đến thế cơ à? Vậy là không ổn rồi. Có khi nào anh chị tâm sự với nó không?

Ông Cẩm gãi đầu, nói thật:

– Có mấy lúc bố con ngồi với nhau được đâu. Nhưng mà bây giờ chúng nó sống khác lắm.

Cụ Huy nói như giảng giải:

– Anh chị phải rất cẩn thận, để mắt đến nó. Tôi ngợ rằng nó đã nhiễm lối sống Mỹ, quan niệm văn hóa kiểu Mỹ, đó là lấy đồng tiền để đánh giá sự thành đạt của con người.

Nghe ông cụ nói vậy, bà Dung nhếch mép cười mỉa mai. Nụ cười ấy không lọt qua được mắt ông cụ. Cụ Huy đứng dậy:

– Tôi nhắc lại để anh chị nhớ. Lo làm chính trị, lo kiếm tiền là cần thiết nhưng không lo cho sự yên ổn trong ngôi nhà này thì dù vàng có chất lên tận nóc nhà cũng vô ích. Kiểu sống thế này, tôi sợ là sẽ đến lúc hối không kịp đâu.

Cụ Huy chỉ mặt ông Cẩm nói cứng rắn:

– Thằng Lâm là cháu nội tôi, tôi muốn nó phải về đây. Tôi đã viết xong di chúc và đưa ra ủy ban công chứng rồi. Toàn bộ diện tích đất và nhà tôi đang ở là cho thằng Lâm. Nếu nó không chịu ở thì bỏ hoang cũng được nhưng cấm bán.

Nói rồi ông cụ chống gậy đi về nhà.

Bà Dung đóng cửa lại và nói:

– Ông bây giờ lẩm cẩm quá sao cứ mang tư duy thời bao cấp ra áp đặt cho cuộc sống hôm nay. Cháu nó thương ông, nó biếu tiền, thế mà lại nỡ nghi ngờ...

Ông Cẩm thở dài:

– Thầy nói đúng đấy.

– Em chả thấy đúng gì cả. Mỗi thời mỗi khác. Bây giờ cơ chế thị trường không có tiền là nhục lắm.

Nói rồi, bà quày quả đi lên phòng ngủ. ông Cẩm ngồi mắt nhìn vào khoảng không vô hồn.

*

* *

Lâm và cô gái ngủ mê mệt. Kim đồng hổ chỉ 6 giờ sáng. Nhân viên lễ tân gọi điện thoại đánh thức Lâm. Cô gái ngáp rồi hỏi:

– Anh về luôn à?

Lâm đi vào buồng tắm và trả lời:

– Anh phải về họp.

– Anh cứ về đi. Em còn ngủ thêm. Đêm qua, anh thấy hài lòng chứ.

– Được Anh sẽ thường xuyên đến thăm em.

Cô gái sáng mắt lên:

– Thật nhé.

Lâm vội vàng mặc quần áo rồi hôn nhẹ lên trán cô gái và đi. Lâm vừa khép cửa, cô gái vùng dậy lấy tiền dưới đệm ra:đếm. l.500USD tất cả. Cô mỉm cười sung sướng.

Lâm phóng xe về thẳng ngân hàng và rất ngạc nhiên khi thấy ông Cẩm và ông Trác đang nói chuyện với nhau ở dưới sảnh.

Lâm rất muốn trốn đi nhưng hai ông đã thấy. Lâm đành đi về phía họ:

– Con chào bố. Cháu chào chú. Sao bố lại đến sớm thế này?

Ông Cẩm lạnh lùng:

– Bố có việc muốn nói chuyện với mày.

– Bố lên phòng làm việc của con.

– Không, lái xe về nhà.

– Nhưng 8 giờ con phải họp.

– Chú Trác cho hoãn họp rồi.

– Bố lạ nhỉ. Con là trưởng phòng, kế hoạch sáng nay con phải họp với anh em của phòng để giải quyết mấy việc liên quan đến hệ thống bảo mật. Làm sao chú Trác lại can thiệp được.

Ông Cẩm nói:

– Bố nói với chú Trác là có việc nhà cần con. Chú Trác đồng ý và báo hoãn họp đến 10 giờ. Sao, có về không?

Lâm gượng cười:

– Vâng, con về ngay. Bố về trước đi.

– Không, tôi di xe của anh.

Lâm lái xe đưa ông Cẩm về nhà. Trên xe nét mặt ông khó đăm đăm và thi thoảng lại liếc nhìn Lâm. Nhưng đi được nửa đường, thấy có quán cà phê khá đẹp, và cách trụ sở công an tỉnh không xa, ông bảo Lâm:

– Thôi vào đây ăn sáng rồi bố con mình nói chuyện. Bố cũng không muốn mẹ mày nghe chuyện.

Lâm tươi nét mặt:

– Hay quá. Con đang đói ngấu đây này.

– Tao cũng đói. Cả đêm qua có ngủ được vì mày đâu, ông nội cũng vậy đấy.

Lâm cười:

– Ôi giời ơi, sao bố và ông cứ coi con như đứa lên năm lên ba thế?

– Thế mày tưởng mày lớn lắm à?

Xe dừng lại, hai bố con chọn một góc kín đáo.

Lâm hỏi:

– Bố ăn gì? Có phở, bánh mỳ ốp lết, xôi gà...

Ông Cẩm nói:

– Xôi gà và cà phê đen.

– Con cũng thế. Con có thể ăn xôi cả tháng được.

Trong lúc chờ mang đồ ăn ra, ông Cẩm nhìn như xoáy vào mắt con trai và hỏi:

– Bố muốn mày nói thật, mày lấy đâu ra nhiều tiền thế.

Lâm suy nghĩ một lát như để nhớ lại những điều đã nói dối mẹ. Thái độ đó không qua khỏi mắt ông Cẩm mặc dù ông có vẻ không

chú ý.

Lâm nói:

– Con đã nói với mẹ và ông rồi. Con chung vốn với mấy thằng bạn, buôn bán bất động sản. Năm ngoái mua mười căn nhà chung cư, năm nay sốt giá, thế là lãi được hơn một tỷ. Chia nhau mỗi thằng cũng được gần hai trăm triệu.

Lâm nói trơn tru và thế là ông Cẩm tin ngay. Ông thở hắt ra như trút được gánh nặng. Ông hỏi tiếp:

– Dạo này, mày với con Minh Phương sống ở đâu?

Lâm trả lời:

– Con thuê một căn hộ ở khu chung cư cao cấp mới xây xong. Nhưng Phương cũng ít đến lắm.

– Chúng bay sống như thế không được con ạ. Chúng tao chưa đến xin phép ông bà đằng ấy cho mày đi lại thế mà chúng bay... thật tự do quá mức.

Vừa lúc ấy, người phục vụ mang xôi gà và cà phê ra.

Lâm thủng thẳng:

– Bố ạ, con xin bố đừng có cả nghĩ như thế, con không phải là đứa mất dạy, đứa nghiện hút. Bên Mỹ, con cái đủ 18 tuổi, bố mẹ tống ra đường, đi mà kiếm sống. Đằng này... ông thì dạy bố, bố thì dạy con... hình như người lớn tuổi bao giờ cũng coi người ít tuổi hơn là thua kém về trí tuệ.

Những người bên ngoài, nếu nhìn vào cửa kính thì chỉ thấy hai bố con vừa ăn vừa nói chuyện rất lâu và căng thẳng.

Đến 9 giờ, bữa ăn sáng mới xong. Lâm lái xe về ngân hàng, còn ông Cẩm lững thững đi bộ.

Ông đi thẳng đến trụ sở công an tỉnh.

Ông Cẩm lững thững đi vào cổng công an tỉnh. Anh cảnh sát bảo vệ đeo quân hàm thượng sĩ thấy ông, hỏi bằng giọng hơi xấc:

– Này, ông đi đâu đấy?

Ông Cẩm giật mình, lúng túng:

– Tôi... tôi đến gặp Giám đốc Hòa.

– Ông vào trình giấy tờ ở chỗ trực ban nhé.

Ông Cẩm không trả lời và vào phòng trực ban. Anh sĩ quan đeo hàm thiếu tá hỏi:

– Bác đến đây gặp ai?

– Tôi xin gặp anh Hòa, Giám đốc công an tỉnh.

Anh thiếu tá nhìn xoi mói rồi hỏi lại:

– Bác có hẹn chưa? Có giấy tờ gì không?

– Thôi chết, tôi quên không mang chứng minh. Nhưng nhờ anh gọi điện cho Giám đốc nói là có tôi, tên là Cẩm xin gặp.

Anh thiếu tá gọi điện thoại cho thư ký của Giám đốc. Không hiểu đầu dây đằng kia, người thư ký nói gì nhưng thái độ của anh ta khác hẳn. Anh vâng, dạ liên tục rồi đặt máy quay sang ông Cẩm:

– Để cháu đưa bác lên phòng Giám đốc ạ.

Ông Cẩm từ chối:

– Thôi anh cứ chỉ chỗ cho tôi.

Nhưng ông Cẩm chưa kịp đi thì ông Hòa đã chạy ra:

– Sao anh không gọi báo cho em.

Ông Cẩm nói buồn buồn:

– Mình đi qua đây, tự nhiên thấy nhớ cậu và rẽ vào thăm.

Hòa nhìn ông Cẩm, cười tinh quái:

– Nhìn khuôn mặt anh, em biết là ông anh đang có chuyện cần nói với em. Và chắc đó là chuyện không vui.

Rồi ông Hòa đưa ông Cẩm vào phòng khách của mình và pha trà mời.

Ông Cẩm đỡ lấy chén trà mà Đại tá Hòa đưa cho nhấp một ngụm:

– Trà ngon nhỉ. Tôi thấy dạo này, các quan chức rất chịu khó uống trà giảm béo, giảm huyết áp, trừ mỡ trong máu, trong gan... Rõ khổ vì cái mồm.

– Bệnh từ miệng mà vào. Cứ rượu chè, nhậu nhẹt suốt ngày thế này thì bệnh tật đầy mình.

Ông Cẩm nói:

– Hồi nọ, mình sang Hàn Quốc, mới thấy ý thức tiết kiệm của họ ghê quá. Và khái niệm yêu nước của họ trong kinh tế rất cụ thể, thiết thực. Dùng hàng trong nước sản xuất, ăn uống bớt đi để xây dựng đất nước.

Ông Hòa:

– Chúng em cũng đang thực hiện chỉ thị của Bộ về tiết kiệm đây, nhưng xem ra, không ăn thua. Xuống đơn vị anh em ca thán là không có báo đọc vì không có kinh phí mua báo. Nhưng khi kiểm tra thì một năm, tiền tiếp khách, tiền liên hoan cũng hàng chục triệu.

Là người tinh ý, ông Hòa biết chắc là ông Cẩm không bỗng dưng đến mình để nói chuyện phiếm. Ông nói:

– Thế nào, bao giờ anh chị cưới vợ cho thằng Lâm? Gớm, yêu người nổi tiếng có khác. Báo chí đưa tin... Hôm qua Trưởng ban Tuyên huấn Tỉnh ủy nói là cuộc họp của Hội đồng nhân dân tỉnh bàn bao nhiêu quyết sách quan trọng thì chỉ mỗi báo tỉnh đưa tin to hơn bao thuốc lá. Còn cô hoa hậu Minh Phương yêu cậu Lâm thì tất cả có mười chín tin, bài và hàng chục ảnh...

Ông Cẩm nói:

– Hôm nay cậu có thời gian không?

– Em họp giao ban xong rồi. Hôm nay em rỗi.

Ông Cẩm gật gù:

– Thế thì được. Tôi muốn cậu cho tôi ý kiến về chuyện thằng Lâm.

Ông thở dài:

– Nói thật là mấy đêm nay, tôi không ngủ được vì nó. Không hiểu nó lấy đâu ra tiền mà đưa cho mẹ nó 5.000 đô la, cho ông nội 3.000 đô nữa. Nhưng không chỉ có thế mà thôi. Hiện nay, nó đi thuê nhà ở riêng và sống với con Phương theo cách sống của tỉ phú.

– Sống của tỉ phú là sống thế nào?

Ông Cẩm thở dài:

– Chúng nó ăn ở khách sạn sang nhất, đi bơi ở bể bơi nước nóng, mặc quần áo của cái ông Các-đanh nào đó mua một cái túi xách tay của hãng Vút-tôn cũng hơn một ngàn đô la.

Giám đốc Hòa hiểu ngay sự nghiêm trọng của vấn đề:

– Anh có biết thu nhập của nó không?

– Cậu Trác cho tôi biết: Lương tháng cộng thưởng các loại của nó là hơn mười triệu. Nó có nói là cùng mấy thằng bạn đi buôn bất động sản, lãi được một tỉ thì chia nhau mỗi đứa được gần hai trăm triệu. Tôi nghe nhưng không tin. Cậu có cách nào giúp tôi xác minh được không?

Giám đốc Hòa nói:

– Cũng có thể lắm. Dạo này, dân buôn bán bất động sản đang đại thắng. Chỉ có sáu tháng mà giá nhà chung cư tăng gấp rưỡi, giá đất tăng gấp ba lần. Bọn trẻ bây giờ làm ăn quyết đoán lắm.

Ông Cẩm:

– Từ ngày nó đi học ở Mỹ về, cách sống, cách nghĩ thay đổi hẳn. Tôi có nghe xì xèo là nó ăn chơi lắm, nhưng không biết chúng nó ăn chơi kiểu gì? Cậu có cách nào giúp tôi được không?

Ông Hòa cười độ lượng:

– Anh đừng khắt khe quá với bọn trẻ.

– Mình có linh cảm của người làm cha mà. Mà lỗi một phần do tôi là không theo sát được nó, nhưng vợ tôi chiều nó quá. Từ ngày nó về nước đến nay mới hơn hai năm mà ba lần thay ôtô rồi. Mỗi con xe, mua rồi bán là lỗ cả chục ngàn đô la. Mà bà nhà tôi thì chặt chẽ với thiên hạ, nhưng với con mình lại chiều nó quá mức. Ông nhờ mấy anh em hình sự kiểm tra giúp tôi về thằng Lâm nhé.

Giám đốc Hòa mím môi suy nghĩ rồi nói:

– Chuyện đó đối với em thì đơn giản nhưng em rất sợ bà chị. Nếu bà chị biết em theo dõi thằng Lâm thì không chừng chị ấy phát đơn kiện lên Trung ương mất.

– Cậu cứ yên tâm, tôi có cách.

Liếc nhìn lên bảng ghi công việc hàng ngày, thấy sắp đến giờ ông Hòa phải họp, ông Cẩm đứng lên:

– Thôi tớ về đây. Cậu chuẩn bị họp rồi.

Ông Hòa tiễn ông Cẩm ra tận cổng. Ông ngạc nhiên khi thấy ông Cẩm đi bộ.

– Em bảo lái xe đưa anh về cơ quan nhé.

Ông Cẩm gật đầu. Ông Hòa mở cửa xe đỡ ông Cẩm lên xe. Thái độ trọng thị, lễ phép của Giám đốc làm anh thượng sĩ thay đổi hẳn thái độ. Khi xe đi qua cổng, anh ta đứng nghiêm giơ tay chào.

Ông Cẩm đi rồi, Giám đốc Hòa ngồi lại một mình và thẫn thờ. Là Giám đốc công an tỉnh, mạng lưới cơ sở bí mật, đặc tình khu vực của ông rải khắp nơi, và có thể nói không có chuyện gì là ông không biết. ..

Ông nhớ lại mấy hôm trước, một cán bộ của Phòng Cảnh sát hình sự đã nói với ông về chuyện thấy bà Dung đi vào khách sạn với ông Trần Đức:

Anh thiếu tá cảnh sát hình sự nói:

– Em nghe nói anh với anh Cẩm ngày xưa ở cùng đơn vị phải không?

– Đúng rồi, anh ấy là Đại đội trưởng đấy.

– Có chuyện này, anh tìm cách nhắc khéo anh Cẩm. Bà vợ anh ấy và lão Đức cặp bồ đấy.

Ông Hòa tròn mắt:

– Sao cậu biết?

– Báo cáo anh, tuần trước, em đi sinh hoạt cơ sở, thấy ông Đức và bà Dung đến khách sạn Paradis. Ông Đức lấy phòng số 503, nửa giờ sau, bà Dung cũng lên phòng đó và ở đến chiều. Cơ sở của em cho biết là tuần nào họ cũng ở đó.

Ông Hòa không tin:

– Cậu có nhìn nhầm không đấy?

Anh thiếu tá khẳng định:

– Thưa anh, em lạ gì ông Đức. Năm năm trước, con gái ông Đức nghiện hút, ông ấy phải thuê em đưa đi trại cai nghiện giúp. Thú thật là trong vụ ấy, em cũng được ông ấy cảm ơn bằng một xe Dream II đấy. Còn bà Dung, vợ em ngày xưa cũng làm xuất nhập khẩu với bà ấy.

Ông Hòa thừ người:

– Sao lại đến mức ấy nhỉ. Cấp dưới cặp bồ với vợ cấp trên... Thế thì còn giời đất nào nữa. Cậu có cách nào làm cho tay Đức chấm dứt ngay cái trò ấy được không?

Anh thiếu tá cười nhăn nhó:

– Chuyện tình cảm của người ta, biết thế thôi.

*

* *

Buổi sáng, Lâm đi xe ôtô Camry đến đón Minh Phương đưa đi ăn sáng. Họ ăn ở khách sạn xong, ra ngoài, Phương nhìn thấy một cô gái lái chiếc xe Toyota loại nhỏ gọn dừng trước cửa khách sạn. Cô gái mở cửa xe, ném chìa khóa cho nhân viên để anh ta lái ra bãi đỗ. Rồi với dáng vẻ kiêu kỳ, cô đi vào khách sạn.

Ánh mắt thèm thuồng của Phương nhìn chiếc xe bị Lâm phát hiện.

Lâm nói:

– Em có thích lái ôtô không?

Phương gật đầu:

– Có! Em cũng biết chút ít rồi.

– Ai dạy em thế?

Phương vội nói dối:

– Ông anh họ em làm cảnh sát giao thông ở Bộ.

Lâm cười mỉa mai:

– Chứ không phải ông anh Thanh à?

Minh Phương nhìn Lâm đay nghiến:

– Anh không còn chuyện gì hỏi à? Em yêu anh thế nào, anh không biết ư? Nếu anh mà còn nhắc đến lão ấy một lần nữa thì đừng trách là em... em đáo để.

Lâm vội vàng xuống giọng:

– Anh đùa tí. Nếu em thích con xe như thế kia, anh mua cho em. Nhưng em phải thi bằng lái đã.

– Em có bằng rồi... nhưng chưa biết lái.

Minh Phương nói xong mở ví lấy ra lấm bằng lái xe. Lâm ngạc nhiên:

– Chưa biết lái xe mà đã có bằng?

– Em là hoa hậu, muốn gì mà chả được. Em nói nửa câu Sở Giao thông công chính cho bằng ngay.

Lâm nói :

– Thế thì từ chủ nhật này, anh sẽ bổ túc tay lái cho em. Thông minh như em, chỉ hai ngày là lái ngon. Rồi Lâm lấy điện thoại di động gọi:

– Alô, ông Sơn đấy à? Vâng, tôi Lâm đây. Này, tôi cần mua một chiếc Toyota loại Vios... Tất nhiên là mới trăm phần trăm. Xe màu đen... ông cho làm ghế da đi, thay luôn bộ dàn... Ok! Ba ngày nữa lấy xe... Ok. Sao ông cứ nói chuyện tiền với tôi nhỉ.

Lâm tắt máy, quay sang Phương:

– Xong rồi. Thứ sáu lấy xe. Chủ nhật em sẽ lái xe đưa anh đi Tam Đảo. Chỉ cần chạy một lần lên Tam Đảo là tay lái lụa ngay.

Minh Phương sung sướng:

– Nhưng mà phải cho đăng ký xe tên em đấy!

– Tên ai mà chả được. Xe của anh cũng là của em...

Minh Phương chỉ nghĩ là bốc lên nói cho vui, ai ngờ chỉ hai ngày hôm sau, Lâm mang chiếc Toyota Vios màu đen bóng đến cho cô. Phương cầm chìa khóa xe mà trong lòng hết sức băn khoăn. Cô rụt rè nói với Lâm:

– Em cứ tưởng nói đùa cho vui . . . Anh mua cho em thế này, áy náy quá.

Lâm cười xòa:

– Có gì mà áy náy. Lẽ ra em phải đi xe sang hơn, nhưng anh muốn em cứ lấy chiếc này mà tập lái cho thạo đi. Sau này anh sẽ mua cho em xe khác.

Vài hôm sau, Lâm ngồi với Tony Nguyễn và Lê Bình tại quán bar Quê Hương, Lâm kể chuyện mua ôtô cho Minh Phương.

Tony Nguyễn nói:

– Anh thấy chú mày chiều con bé ấy quá lắm rồi đấy. Bây giờ chưa lấy nhau mà đã thế, sau này còn như thế nào?

Lâm cười:

– Quá gì đâu. Xe ôtô đứng tên em, nhà đứng tên em, ti vi tủ lạnh, hóa đơn đứng tên em.

Lê Bình đế vào:

– Thằng này ghê thật, đúng là dân làm ngân hàng. Chặt chẽ từng đồng. Thế thì em nào sống với mày cũng bất hạnh thôi.

Lâm nói:

– Thế tại sao anh không hỏi vì sao em phải như vậy. Em còn có bản hợp đồng sống chung của nó với thằng cha Thanh, còn khủng khiếp hơn nhiều.

Tony Nguyễn nói:

– Quả là không tưởng tượng nổi. Mà rồi con vợ tương lai của mày có lẽ cũng cần phải một hợp đồng như thế về sau này. Không hiểu tại sao đám con gái người mẫu, hoa hậu, á hậu lại tham tiền đến mức bất chấp tất cả. Vụ con Yên bị bắt đưa đi trại phục hồi nhân phẩm làm tôi không thể nào tin được đám ấy nữa.

Bình nói:

– Thôi anh em ngồi chơi, tôi đến gặp cha Ngọc Tổng Biên tập đây. Vì sao mà từ hôm ấy đến giờ mà không thấy có bài báo nào là sao?

Nguyễn nói với giọng nghiêm khắc theo kiểu anh chị:

– Anh phải nói thật tế nhị cho lão Ngọc hiểu, muốn nuốt trôi mấy chục triệu đó là không xong đâu. Anh cũng dò tìm cho ra thằng nhà

báo nào đã nói với cha Thanh. Vì thế, hôm kia, hắn mời gần ba chục nhà báo xuống đảo Hòn Bạc để nghỉ ngơi, lúc về còn cho tiền nữa.

Bình gật đầu rồi ra đi. Còn lại hai người, Nguyễn hỏi:

– Thế nào, hôm trước xuống chơi bạc, sao không rủ anh đi?

Lâm cười ngượng nghịu:

– Em muốn tự mình thử sức một phen.

– Được hay thua - Nguyễn hỏi nhưng thật ra là gã biết hết.

Lâm xòe tay:

– Được năm ngàn.

– Số chú em thế là quá đỏ. Chưa có ai được bạc hai ngày liền đâu.

Lâm nói với vẻ thèm muốn:

– Tối nay xuống đó đi? Chơi đến 11 giờ thì về.

Nguyễn cười:

– Nghiện rồi hả. Chú đi thế, con Minh Phương nó không kêu à?

– Thiếu gì cách nói dối. Vả lại chưa bao giờ nói dối dễ như bây giờ, nhờ chiếc điện thoại di động.

Rồi Lâm ngập ngừng:

– Anh ạ, em nghiện mất rồi. Có phải thuốc đó có hêrôin không?

Nguyễn giả vờ ngạc nhiên:

– Sao lại nghiện được nhỉ. Anh vẫn dùng mà có thấy sao đâu?

Lâm nói:

– Từ ngày anh đưa nó cho em dùng, cũng đỡ thấy xấu hổ với đám con gái. Nhưng có lẽ vì ngày nào em cũng hút vài ba điếu cho nên quen. Ngày nào không có thuốc, thấy thèm quá.

Nguyễn nói:

– Tao tưởng chú mày chỉ dùng một hai lần... Sao cứ dùng mãi thế. Từ nay phải dùng hạn chế. Mà chơi gái ít thôi. Có phải mày ngày nào cũng "chiến đấu" à?

Lâm thành thật:

– Không phải ngày nào... nhưng chả lẽ vợ chưa cưới đòi yêu mà mình lại hờ hững thì đâu có được.

– Mà đâu chỉ có con Phương, mày đi đâu cũng phải ngủ với gái.

Lâm gãi đầu:

– Mấy năm sống ở Mỹ, quen mất rồi.

Nguyễn nhìn đồng hổ, thấy đã 4 giờ chiều. Hắn gọi điện xuống sòng bạc:

– Alô, Siu à? Tối nay anh và chú Lâm xuống giải trí nhé. Mà này, tụi tao không có nhiều tiền đâu.

– Cung hỉ, cung hỉ! Tiểu đệ xin được hầu tiếp đại huynh.

*

* *

Minh Phương ngồi ở nhà, thấy buồn nên gọi điện cho Lâm:

– Anh lại đi chơi à?

– Anh đi có chút việc ở Quảng Ninh, đi thẩm tra tài sản người xin vay. Tối anh về.

– Em thấy dạo này anh đi thẩm tra hơi nhiều đấy.

– Thì bây giờ áp đụng quy trình vay mới mà. Hôm nào em qua anh, xem có đúng không?

Bà mẹ Minh Phương nghe con gái nói thế thì có vẻ không bằng lòng:

– Con cứ dò xét nó thế làm gì? Muốn giữ chân đàn ông phải giữ bằng cách khác. Vả lại mẹ thấy thằng Lâm là đứa ngoan ngoãn, chịu làm, chịu học. Người như nó không hư hỏng được đâu.

Minh Phương nói:

– Mẹ cứ nhìn bề ngoài thôi. Đó là người không vừa đâu?

– Sao con nói thế?

Minh Phương đưa đăng ký xe cho mẹ:

– Đây mẹ xem. Mua ôtô tặng cho con mà đăng ký phải đứng tên anh ấy. Sao không đứng tên con.

Bà mẹ lắc đầu:

– Thế tại sao con cứ muốn tên con. Chẳng phải là tham quá ư. Hãy coi chiếc ôtô này như một món đồ chơi. Có thì cũng được, mà không có, chẳng sao cả. Con hãy khoe với mọi người rằng xe này là của Lâm mua cho. Càng tốt. Mình là con gái, khi đã phụ thuộc làm vợ người ta, thì phải nghĩ cách mà xích họ vào cạp váy.

Minh Phương bật cười:

– Thế thế mẹ xích bố bằng cách gì?

– Hừ, bố cô à... Rời tôi ra, có mà... chết đói.

*

* *

Lê Bình đến gặp Trần Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ. Lê Bình nói với Ngọc bằng cái giọng kẻ cả lạ thường:

– Cứ nhìn những thứ đồ đông tây kim cổ xếp trong phòng này, lại nhìn cái bộ complê và cà vạt của ông thời biết ông là người thế nào?

Ngọc cười ngượng:

– Thế theo ông, tôi là loại người thế nào?

Bình nói thủng thẳng:

– Là loại người mà không nên chơi thân với ông. Bởi vì cái gì ông cũng muốn.

Ngọc nhăn nhó:

– Thôi ông ơi, ông sao thế. Tôi biết các ông có vẻ khó chịu khi thấy không có bài viết choang thằng cha Thanh chứ gì?

– Không, không. Tôi hiểu cái khó của ông. Cha Thanh nó lắm tiền, nó mua cả đám phóng viên rồi. Còn bọn phóng viên mà ông Thanh chọn đó là bọn hai mặt. Nó vừa ăn tiền của chúng tôi, vừa xơi của tay Thanh.

Ngọc nói:

– Mà tại sao thông tin lại lọt đến tai thằng Thanh nhỉ?

– Đơn giản thôi, vì quân của ông không trung thành với ông. Nó nói vậy mà không phải vậy. Thôi thế này đi, tôi hỏi thật, ông cũng sợ thằng Thanh phải không?

Ngọc im lặng hồi lâu rồi thú nhận:

– Thế lực nó lớn lắm. Bí thư, Chủ tịch tỉnh này, nó gọi lúc nào là phải đến lúc đó.

– Tôi biết. Hai đứa con ông Chủ tịch đang đi Mỹ học bằng tiền của nó. Khoảng hai chục cán bộ cao cấp ở tỉnh này ăn lương tháng của nó. Vì thế họ mới cho nó cả hòn đảo, tạo điều kiện cho nó mở đường ra đảo, dưới danh nghĩa đổi đất lấy cơ sở hạ tầng... Nhưng tại sao ông không nghĩ tới điều này nhỉ. Sắp bầu cử đến nơi rồi. Không có quan chức nào dại gì đi gây gổ với báo chí rồi đứng ra bảo vệ một đại gia mà ai cũng biết là quá nhiều chuyện khuất tất. Ông cứ cho đăng bài phanh phui mọi chuyện của thằng Thanh. Tôi hứa danh dự với ông, không ai dám đụng đến ông đâu, có khi họ còn biểu dương đấy.

Thấy Ngọc vẫn im lặng, Lê.Bình nói tiếp:

– Thôi, việc đó ông quên đi. Sau này chúng tôi phải đi tìm báo khác giúp vậy. Lô đất hơn một hécta ở Sóc Sơn mà ông muốn ấy, các thủ tục chuyển từ đất thổ canh sang thổ cư, bọn địa chính xã và huyện lo rồi. Ông chọn ai đứng tên thì tùy. Thôi tôi về nhé.

Nói rồi, Lê Bình lững thững đi về, không chào Ngọc lấy một câu. Ngọc ngồi thừ ra một lát rồi đi xuống phòng của ban thư ký tòa soạn. Ngoài cửa phòng có tấm biển nhỏ đề: Đỗ Quân, Tổng thư ký tòa soạn.

Quân đang xem xét makét một số báo mới. Thấy Ngọc, Quân chào:

– Em chào anh ạ.

– Đang làm số mới à?

Ngọc ngồi xuống rồi hỏi:

– Mấy giờ đêm thì ra phim?

– Báo cáo anh mười một rưỡi ạ.

Ngọc trầm ngâm một lát rồi nói:

– Cậu đưa lại cho tôi bài về Công ty Hoàng Quân.

– Anh định in à?

– Theo cậu thì có nên không?

Quân nói:

– Nếu đăng được thì tốt quá, cũng cần phải cho mọi người cảnh giác về đám đại gia đời mới này. Chỉ sợ cho anh thôi. Em biết thằng này có thế lực lắm.

Ngọc nói:

– Đúng, hắn là kẻ rất ghê gớm. Cứ riêng việc hắn đánh bật Công ty Sao Việt để lấy hai mươi hécta đất ở ngoại ô thì mới biết hắn là người thế nào.

Quân lục các cặp bản thảo lấy bài đưa cho Ngọc. Ngọc ngồi đọc bản thảo rồi lấy bút gạch một số câu ngắn và nói:

– Cậu đọc lại thật kỹ. Nhưng lời lẽ trì chiết, mỉa mai, suy diễn bỏ đi. Cậu tính sẵn số chữ và diện tích. Còn số này cứ cho lên trang bình thường, cho ra phim bình thường. Nhưng khi nhân viên kỹ thuật về hết thì trực tiếp cậu và lấy một đứa kỹ thuật nào tin cẩn... Có lẽ chọn cái con bé gì mới về được một tuần ấy. Cậu cho bài này in ra giấy can, khoét phim và lắp bài này vào. Làm thế nào phải tuyệt đối bí mật.

– Em hiểu.

Ngọc giảng giải:

– Nếu để lộ ra, cha Thanh chạy lên cấp trên ngay. Các ông ấy lại gọi điện thoại xuống can thiệp là hỏng hết.

– Vâng. Nhưng sau khi in xong, nếu tỉnh có ý kiến thì sao?

– Không ai dám có ý kiến đâu. Họ sẽ thù vặt, nhưng rồi cậu xem, bề ngoài sẽ khen tớ là... dũng cảm. Khi nào in bản đầu xong, mang cho tôi.

Ngọc nói rồi đi ra, nhưng tới cửa, anh ta quay lại:

– Tuần này trực lãnh đạo vẫn là anh Phú à?

Quân trả lời:

– Vâng ạ, nhưng anh Phú ốm từ hôm qua. Sáng nay không thấy đến tòa soạn.

Ngọc à lên rồi gọi điện thoại cho Phú:

– Anh ông Phú à? Ốm sao đấy... Lây cúm gà à?... Thôi được ông cứ nghỉ ngơi cho khỏe. Tôi trực thay cho... Có gì mà phải cảm ơn. Mai tôi đến thăm ông.

Rồi Ngọc quay sang Quân:

– Cậu in xong, cho người mang báo mẫu đến nhà tôi nhé.

*

* *

Lâm và Tony Nguyễn đến sòng bạc, lão Siu chạy ra đón về vập:

– Nếu hôm nay anh chơi mà vẫn thắng như hôm nọ thì tôi đóng cửa mất thôi.

Lâm cười:

– Làm gì mà đóng cửa. Tôi nghe nói mỗi ngày ông kiếm không dưới 200.000 đô la. Năm ngoái, riêng thằng Nam ở Ngân hàng Vietcombank đã nướng ở đây gần ba triệu đô la còn gì?

Lão Siu nói:

– Xin các đại ca đừng nhắc đến. Chúng tôi xuýt bị đóng cửa vì nó đấy.

– Nghe nói hôm đưa nó đi bắn, nó ngất lên ngất xuống. Trói nó vào cột, bịt mắt xong là nó đã chết lâm sàng rồi - Lâm nói vẻ hiểu biết.

Tony Nguyễn:

– Chơi gì thì chơi, nhưng chớ để dính vào pháp luật. Có phải không ông Siu?

– Dạ, đại ca nói chí lý.

Lâm đi vào trước, lão Siu đi cạnh Tony, đưa mắt dò hỏi. Hắn trả lời gọn:

– Vẫn để cho nó thắng. Nhưng lần này nữa thôi.

Hai người chơi đến 12 giờ đêm thì Nguyễn bảo về. Lâm rất vui khi đếm phỉnh thấy lại thắng 20.000 USD. Lâm nói với lão Siu:

– Ông có thấy số tôi đỏ không.

– Dạ, chưa từng có ở đây, chưa từng có.

– Ông cho tôi gửi lại ký quỹ 10.000 USD.

– Dạ, được ngay - Lão Siu nói rồi gọi người đến thu tiền.

Vừa lúc đó, Nguyễn có điện thoại:

– Alô, Tony nghe đây. Ông Bình hả?... Vậy ư. Ok. Tôi về Hà Nội ngay.

Quay sang Lâm, Nguyễn nói:

– Sáng mai, báo Doanh nhân trẻ sẽ có loạt bài phanh phui các việc làm mờ ám của tay Thanh. Cuộc chiến đấu mới bắt đầu đây.

Trên ôtô, Nguyễn giảng giải cho Lâm:

– Hôm nọ bọn anh không nói cho chú biết hết bởi chú chưa biết giữ mồm giữ miệng, nhất là chú lại đang sống với con Phương, mà nó với thằng Thanh thì cũng gắn bó từ lâu. Nếu chỉ giúp chú trả thù thì quá đơn giản, nhưng bọn anh lại tính xa hơn. Sau loạt bài này, điều chắc chắn là không ngân hàng nào cho thằng Thanh vay tiền. Để có tiền trả lãi đến hạn, nó sẽ phải bán tống bán tháo bất động sản với giá bèo. Lúc đó ta sẽ mua. Và có thể, sẽ mua lại cả Hoàng Quân.

– Sao lại đơn giản thế?

Nguyễn nói:

– Nói là dễ như vậy, nhưng thật ra là cuộc chiến đấu một mất một còn và trong việc này chú cũng phải góp sức đấy.

7

Ngọc cầm tờ báo mẫu có in bài về Hoàng Quân với dòng tít rất ác: "Món nợ 1.800 tỉ và sự thật về Công ty Hoàng Quân" và ở dưới có các hàng tít phụ: "Doanh thu không đủ trả lãi ngân hàng"; "ông Đào Thanh còn nợ quỹ xóa đói giảm nghèo 1 tỉ đồng tiền mua tranh, mua điện thoại chọn số".

Đọc xong, Ngọc bảo Quân:

– Cậu cho in tăng thêm 1 vạn nữa.

Quân trợn mắt:

– Thưa anh, báo mình hiện nay phát hành năm ngàn.

– Cứ nghe tôi đi. Sáng mai, cha Thanh sẽ cho quân đi mua báo về đốt... Cậu nói nhà in đừng xóa bản kẽm. Báo bán hết đến đâu, ta cho in thêm đến đó.

Sáng sớm, Đào Thanh đứng ở sân tập thể dục.

Bỗng có mấy đứa trẻ bán báo đi qua. Một đứa chìa tờ báo qua cổng:

– Bác ơi, mua báo đi.

– Báo gì đấy.

– Báo gì cũng có nhưng báo Doanh nhân trẻ viết Công ty Hoàng Quân nợ hai ngàn tỉ đấy.

Thanh giật nảy mình:

– Đâu đâu bán cho bác hai tờ nào. Chờ bác lấy tiền nhé.

Thanh chạy vội lên nhà lấy tiền và đưa cho đứa trẻ.

Đọc lướt qua tít, Thanh nghiến răng kèn kẹt:

– Thằng khốn nạn. Chỉ vì mình không cho nó mấy cái quảng cáo mà nó trở mặt thế này.

Thanh bảo đứa trẻ bán báo:

– Cháu có mấy tờ bán hết cho bác.

– Còn hai chục tờ.

– Có bao nhiêu bác mua hết. Cháu gọi cả mấy đứa

khác bán cho bác.

Vài phút sau, có đến sáu bảy đứa bán báo dạo xúm xít trước cửa nhà Thanh. Thanh gọi điện cho một Phó Tổng Giám đốc:

– Ông cho quân ra đi lùng tất cả các sạp báo. Có bao nhiêu tờ Doanh nhân trẻ ra hôm nay mua bằng hết… Mua hết. Đem về đốt mẹ nó đi.

*

* *

Các sạp báo chưa bao giờ thấy có cảnh lạ lùng đến như thế này.

Tại một sạp báo. Cô bán báo sững sờ khi thấy một người hỏi:

– Còn báo Doanh nhân trẻ số sáng nay không?

– Còn ạ- Nói rồi cô đưa anh ta một tờ. Người đàn ông lắc đầu:

– Có bao nhiêu mua hết. Về phát cho hội nghị.

Cô bán hàng mừng rỡ:

– Em có hai chục tờ, anh lấy hết nhé.

– Đã bảo lấy hết mà lại.

Anh ta xỉa tiền trả cô bán báo rồi lại phóng xe máy đi.

Lại ở một quầy báo khác.

Bà bán báo rất ngạc nhiên khi một cô gái đi xe máy dừng lại và nói to :

– Bán cho cháu năm chục tờ Doanh nhân trẻ.

Bà trả lời :

– Lấy đâu ra năm chục. Báo ấy tôi chỉ bán được năm tờ thôi.

– Thế bà còn mấy tờ?

– Còn hai tờ.

– Hai tờ cũng lấy.

Rồi cô ta trả tiền và đưa cho bà tờ giấy nhỏ:

– Số điện thoại của cháu đây. Nếu lát nữa, bà mua được thêm, gọi cho cháu nhé. Bao nhiêu cũng được.

Cô gái vừa đi được mấy phút thì có một người chở xấp báo đến :

– Bà lấy thêm báo Doanh nhân trẻ nữa không?

Bà chợt nhớ đến cô gái ban nãy và vội nói:

– Có. Anh cho tôi ba chục tờ.

– Lấy năm chục đi. Số này có bài hay lắm. Bà bán trăm tờ nữa cũng hết.

Bà nhận tập báo xong rồi gọi điện thoại cho cô gái. Chỉ mấy phút sau đã thấy cô ta quay lại và mau mắn trả tiền rồi ôm báo đi.

*

* *

Tại tòa soạn báo Doanh nhân trẻ. Tổng Biên tập Ngọc nghe Trưởng ban Trị sự báo cáo:

– Đã in thêm một vạn hai mà vẫn hết bay anh ạ. Hay anh cho in thêm năm ngàn nữa.

Ngọc nói:

– Thôi, không in thêm nữa. Số sau ta sẽ tính. Anh báo cho tất cả các trưởng phó ban và các phóng viên chủ lực của báo đến họp ở hội trường ngay.

*

* *

Đào Thanh gọi điện thoại cho Chánh văn phòng, ra lệnh gọi các Phó Tổng Giám đốc, Trưởng ban Bảo vệ và cô trợ lý Minh Lý đến ngay văn phòng họp khẩn cấp.

Khi Thanh phóng ôtô đến thì đã thấy mọi người ngồi chờ sẵn ở phòng họp. Nét mặt ai cũng lộ vẻ căng thẳng. Người có thái độ bình tĩnh hơn cả là Minh Lý.

Thanh đi như chạy vào phòng họp và chỉ vào đống báo Doanh nhân trẻ xếp lù lù ở góc phòng.

Mắt Thanh long sòng sọc và quát mấy người đang đứng im thin thít:

– Đem đốt ngay, đốt ngay. Không để lọt tờ nào ra ngoài. Tôi mà thấy ai đọc tờ báo này là tôi đuổi.

Mấy nhân viên vội vàng cho báo vào bao tải đem đi.

Vẫn cơn nóng bốc lên ngùn ngụt, Thanh hỏi hai Phó Tổng Giám đốc và cô trợ lý.

– Thế nào, các vị nghĩ sao về chuyện này?

Trần Chung, Phó Tổng Giám đốc nói:

– Em đề nghị chúng ta làm ngay mấy việc này: Thứ nhất, gởi công văn cho Ban Tuyên huấn của tỉnh, phản đối việc báo Doanh nhân trẻ viết vu cáo; đồng thời thông báo khởi kiện báo ra tòa án. Việc thứ hai là tìm cho ra kẻ nào đứng đằng sau báo Doanh nhân trẻ. Mình với báo đấy không thù, không oán, chả lẽ chỉ vì tết vừa rồi không cho một trang quảng cáo bìa bốn.

Thanh hỏi Vũ Mai - Phó Tổng Giám đốc:

– Còn ông, ý của ông thế nào?

Vũ Mai suy nghĩ thêm rồi lắc đầu:

– Cũng chỉ có cách đó thôi.

Thanh hỏi Minh Lý:

– Còn cô Minh Lý? Cô đã tiếp xúc nhiều với nhật báo, theo cô nên làm gì?

– Báo cáo anh, rất đơn giản.

– Là thế nào.

– Là im lặng – Rồi Minh Lý giảng giải - các anh phải hiểu là hiện nay, không có cơ quan nào cửa quyền như báo chí. Các anh đọc những dòng "đọc lại cho rõ" thì biết quyền lực của báo chí là thế nào. Dù không thừa nhận thì báo chí đang là cơ quan quyền lực lớn nhất - chứ không phải là thứ tư. Họ có quyền, có công cụ... Trong khi đó, luật pháp thì không quy định gì cụ thể ràng buộc trách nhiệm của nhà báo cả. Cái gọi là quy ước đạo đức nghề nghiệp chỉ là nói cho vui thôi. Còn với chúng ta, phải nhìn thẳng vào sự thật là chúng ta vẫn đang nợ. Nếu ta im lặng, thiên hạ đồn xì xào rồi tan biến, cú đấm rất mạnh đã đấm bị bông. Còn nếu chúng ta phản ứng - có nghĩa là ta và họ kéo nhau lên võ đài. Bò chết thì trâu cũng hết hơi

Nghe Minh Lý nói xong, Thanh im lặng suy nghĩ. Với cô trợ lý vốn đã từng là á hậu trong một cuộc thi người đẹp thời trang 5 năm trước ở Hà Nội, Thanh luôn có thái độ trọng thị bởi lẽ cô rất thông minh và sắc sảo. Rất nhiều ý kiến của cô về công việc của công ty đều được đánh giá cao. Trong thâm tâm, Thanh còn sợ Minh Lý bởi vì không thể nào "mua" cô ta được.

Thanh sáng mắt lên, đứng dậy:

– Quả là sáng suốt. Tôi giao cho cô toàn quyền xử lý vụ này.

– Có gì đâu mà phải xử lý. Chỉ nhớ là nếu có ai hỏi thì hoặc là im lặng, hoặc là bảo... cảnh sát kinh tế đang xác minh và Tổng Giám đốc sắp bị... bắt.

Thanh ngạc nhiên:

– Thế là thế nào?

– Thì biến cái thật thành giả và giả thành thật. Khi Tổng Giám đốc nói là sắp bị bắt thì mọi người sẽ hiểu Là chả có chuyện gì nghiêm trọng cả. Và tôi đề nghị các anh không gặp bất cứ quan chức nào để thanh minh cả.

Thanh gật gù và ra lệnh:

– Các anh đi xuống từng tổ, đội, nghe ngóng xem công nhân có xì xèo gì không? Nếu cần thiết, các anh cho họp các bộ phận chủ chốt và giải thích cho họ.

Minh Lý lại nói:

– Theo em, anh không giải thích gì cả. Càng ít nói càng tốt.

*

* *

Lâm đưa Minh Phương đến ăn sáng tại một khách sạn lớn. Lâm chìa cho Phương xem tờ báo Doanh nhân trẻ và chỉ cho Phương bài báo:

– Em đọc bài này. Anh cứ tưởng Hoàng Quân là siêu tỉ phú rồi đấy.

Phương vừa đọc báo, vừa ăn cháo với trứng vịt muối. Đọc xong, cô đưa báo cho Lâm và nói:

– Cho chết.

Nghe Minh Phương nói, Lâm vui ra mặt:

– Tình hình tài chính ốm yếu như vậy, nếu ngân hàng đòi quyết liệt thì sập tiệm ngay.

Phương thở dài:

– Em nói, anh đừng có ghen nhưng em biết Hoàng Quân nợ nần chồng chất từ lâu rồi. Riêng năm ngoái, vụ chết ba con cá heo và mua ba con mới về, cũng hết cả triệu đô la. Vụ xây dựng khu nhạc nước tốn cũng gần hai triệu đô la, nhưng người đến xem hôm nào đông lắm được năm trăm…

Lâm gạt đi:

– Thôi mặc kệ việc người ta. Chủ nhật này, bố mẹ anh đến xin phép bố mẹ em cho anh đi lại đấy.

Minh Phương cười:

– Các cụ bây giờ lạc hậu nhỉ. Việc quái gì phải lắm thủ tục thế. Mà cần gì các cụ, mình cũng đã ở với nhau rồi.

Lâm nói:

– Còn chuyện lập công ty, mẹ anh bảo chiều nay em qua nhà, ký vào một số giấy tờ cần thiết để làm thủ tục xin cấp phép.

– Em chẳng muốn làm chút nào cả. Em vẫn muốn đi học.

Lâm an ủi:

– Em nghe anh đi. Sắc đẹp của em là tài sản trời cho rồi, học lắm mà làm gì. Hơn nữa, bên cạnh em còn có anh, có ông già... còn mẹ anh, siêu giỏi kinh doanh đấy.

*

* *

Sáng chủ nhật, bà Dung và một người em gái đi đến nhà Minh Phương. Bố mẹ Phương tiếp đón rất cẩn trọng, pha chút rụt rè của người lớp dưới.

Bà Dung:

– Thưa ông bà, lẽ ra nhà chúng tôi phải đến xin phép ông bà cho thằng cháu được đi lại với nhà ta, làm bạn với cháu Phương từ lâu

nhưng chúng nó cứ ngăn lại. Cả hai đứa đều lấy lý do là cần hiểu nhau hơn...

Ông bố Phương thở dài:

– Bọn trẻ bây giờ chúng nó sống phóng túng quá. Thế hệ mình bây giờ, trong con mắt của chúng là lạc hậu, là bảo thủ.

Người em gái bà Dung đỡ lời:

– Cũng chả phải lo ông ạ. Cháu Lâm nhà tôi, cháu Phương nhà ông bà, đều là những đứa có học, lại biết sống, biết làm. Gớm, tôi cứ nhìn con bé Phương nó xới cơm xong, hai tay bưng bát cơm đưa cho người lớn mà thấy ghen với ông bà đấy. Chỉ nhìn động tác ấy thôi cũng biết cháu là người được ông bà dạy dỗ chu đáo.

Bà mẹ Minh Phương:

– Ông nhà tôi vốn tính khắt khe, gia trưởng. Vì thế, con cái sợ lắm.

– Chúng nó biết sợ là tốt, chứ con cái mà không biết nghe cha mẹ thì sớm muộn gì cũng mất dạy.

Bà mẹ Minh Phương nghe mà thấy nở khúc ruột:

– Đọc báo mà thấy lắm chuyện buồn. Có đứa đi cướp đi đua xe... Thế mà ở nhà, ngoan vô cùng. Thậm chí nói nó đi đua xe, bố mẹ không tin và còn nói với công an: "Cháu đã biết đi xe máy đâu".

Thế rồi rất nhanh chóng, hai gia đình đã vui vẻ thống nhất "cho các cháu đi lại tìm hiểu. Còn bao giờ cưới xin là quyền của chúng".

*

* *

Tổng Biên tập Trần Ngọc đến quán bar Quê Hương đã thấy Nguyễn ngồi với Lê Bình và Lâm.

Trần Ngọc nói tự hào:

– Sáng nay, tôi cho phóng viên đến phỏng vấn Giám đốc Ngân hàng nông nghiệp tỉnh, rồi Giám đốc chi nhánh Vietcombank nhưng cả hai vị đều xin khất... Các ông thấy hiệu quả của báo chí chưa?

Lê Bình nói:

– Bây giờ thì đố ông nào dám trả lời phỏng vấn. Nhưng tiếp theo đây, ông định thế nào?

– Tôi sẽ huy động thêm mấy báo trên Hà Nội và Thành phố Hồ Chí Minh giúp sức. Cái trò này là phải đánh hội đồng.

Lê Bình nói:

– Đánh rắn là phải đánh giập đầu. Nó không chết thì... thì ông chết đấy.

Trần Ngọc cười, kẻ cả:

– Tôi thì chết thế nào được. Đố thằng nào dám đụng đến tôi. Hôm qua họp giao ban báo chí, ông Trưởng ban Tuyên huấn Tỉnh ủy cũng chỉ dám nói là báo chí đưa tin phải chịu trách nhiệm. Không dám nhắc đến tên tôi nữa chứ.

Tony Nguyễn nói:

– Anh có nắm được phản ứng của tay Thanh không?

Trần Ngọc:

– Hắn im lặng và ra lệnh cho tất cả mọi người đều im lặng. Hôm qua, hắn còn nói với tay Tổng Biên tập báo Pháp luật và Kinh tế rằng có khi bị bắt đến nơi, nếu theo như bài báo.

Cao Đức Lâm ngồi nghe và tự nhiên lên cơn nghiện. Lâm ngáp dài rồi lấy tay vuốt mặt. Hành động đó không lọt qua mắt Nguyễn.

Tony Nguyễn lấy ngón tay ngoắc gọi Lâm ra ngoài.

Tony Nguyễn khép cửa lại rồi hỏi:

– Chú mày thèm thuốc à?

– Vâng. Em nghiện mất rồi.

– Thì đừng hút nữa.

– Không... không hút không được. Khó chịu lắm. Mấy lại... con Phương quen rồi.

Nguyễn ngạc nhiên:

– Sao, con Phương cũng hút à?

Lâm giải thích:

– Không, nó quen... khi em hút thuốc rồi "chiến đấu".

Nguyễn hiểu ra:

– Chú mày thấy chưa. Cái loại con gái chân dài đến nách ấy là khỏe vô biên và... bao nhiêu cũng không đủ. Mày mà không có thuốc thì nó đá từ lâu rồi.

Lâm gật đầu:

– Đúng thật. Anh còn không?

– Tao còn, nhưng là thứ chưa pha trộn. Loại nguyên chất.

Lâm nói vội:

- Cũng được. Đưa cho em... mau lên.

Nguyễn chạy vào nhà mở tủ lấy cho Lâm mấy tép hêrôin.

– Chú mày biết dùng thứ này chưa?

– Chưa, chỉ thấy trên phim thôi.

Nguyễn lôi Lâm sang căn phòng khác, lấy mảnh giấy bạc, đổ hêrôin ra rồi lấy bật lửa đốt ở dưới.

– Mày dí mũi vào mà hít... thế... thế. Được chưa?

Lâm hít xong, ngã người ra ghế, mắt lim dim, đờ đẫn.

Nguyễn ra ngoài, khép cửa lại rồi cười nham hiểm.

Trong phòng. Trần Ngọc hỏi Lê Bình:

– Theo ông thì thằng Hoàng Quân sẽ đi đến đâu?

– Tất nhiên là nó chưa chết ngay, tôi nghe nói là nó đang tìm một đối tác nước ngoài đầu tư vào. Hôm nọ, nó đưa một đoàn Việt kiều Mỹ đến tham quan và mời đầu tư. Nhưng họ lắc đầu... Họ biết thừa là làm du lịch ở một nơi mà mỗi năm, mất toi bốn tháng rét chết cò thì đầu tư là mạo hiểm.

Trần Ngọc nói:

– Theo tôi biết thì chỗ Hoàng Quân có đến hàng chục quan chức góp cổ phần vào đó. Người ít nhất là hai tỉ người nhiều là năm chục tỉ... Tháng trước đã có bốn người đòi rút cổ phần, nhưng thằng Thanh xin khất.

Lê Bình:

– Tôi biết chuyện này, vì thế ông phải cẩn thận. Sẽ có rất nhiều người bảo vệ cho thằng Thanh. Họ phải bảo vệ cho thằng Thanh là bảo vệ cho chính họ.

Nguyễn vào, và rót rượu :

– Nào, xin chúng mừng bài báo... Bom nguyên tử có nổ ở tỉnh mình cũng chưa bằng bài báo.

Trần Ngọc hỏi:

– Ô, thằng Lâm đâu?

– Nó đau bụng. Đang uống thuốc.

Lâm lúc này đã tỉnh trở lại và vào phòng. Trần Ngọc thì chưa biết gì còn Lê Bình nhìn nét mặt Lâm biết ngay là anh ta vừa hút.

Lê Bình hỏi:

– Sao, đã khỏe chưa?

– Dạ, em khỏe rồi ạ.

– Thanh niên gì mà yếu thế. Coi chừng cô hoa hậu đấy nhé. Không khéo lấy nó xong được ba tháng lại đã không vững.

Lâm cười:

– Làm gì đến mức ấy. Nào, các anh giao cho em việc gì bây giờ?

Trần Ngọc cười:

– Mày quen nhiều với bọn ngân hàng, làm thế nào tìm hộ chú số nợ chính xác của tay Thanh.

Lâm nhíu mày:

– Hơi khó đấy, nhưng mà được. Hàng tháng, ngân hàng nhà nước có báo số dư nợ của các doanh nghiệp lớn. Tuy nhiên, đây là loại tuyệt mật. Thông tin này mà lộ ra thì đi tù như chơi.

– Chỉ cần mày nắm con số tổng thể thôi - Ngọc nói.

Lâm mạnh dạn hứa:

– Được cháu sẽ tìm cho ra.

Trần Ngọc nói:

– Thôi đến giờ tôi phải về duyệt makét rồi. Các ông ở lại nhé.

Ngọc vừa đứng dậy, Lê Bình khéo léo nhét vào túi Ngọc một phong bì:

– Ông cầm lấy mà thưởng cho thằng nào viết bài?

– Hừ, thằng nào? Tôi viết đấy. Các ông đọc mà không biết giọng tôi à?

*

* *

Minh Phương tự lái ô tô đến nhà Lâm để cùng với bà Dung bàn việc thành lập công ty. Trong nhà, bà Dung đang ngồi với một người đàn ông đứng tuổi. Thấy Phương, bà Dung vồn vã:

– Bác đợi cháu mãi.

Rồi bà nói:

– Giới thiệu với anh Hải, đây là cháu Minh Phương, hoa hậu thanh lịch của tỉnh ta đấy. Cháu cũng sắp về làm dâu nhà này. Vợ chồng tôi và chồng chưa cưới của cháu quyết định để cháu làm Tổng Giám đốc Tổng công ty Toàn Gia.

Bà quay sang Minh Phương:

– Giới thiệu với cháu, đây là chú Hải, luật sư ở văn phòng luật sư Hoàng Long. Chú Hải là luật sư nổi tiếng nhất tỉnh ta, chắc cháu biết tên.

Minh Phương hơi cúi người, chào :

– Cháu chào chú ạ. Chú có phải là người đã cãi cho bị cáo... à, cho anh Hưu, đang từ án chung thân thành trắng án phải không ạ.

Luật sư Hải cười rạng rỡ:

– Đời làm luật sư, sung sướng nhất là còn có người nhắc đến tên mình. Chú cũng mới chỉ biết cháu trên ti vi và trên báo, nay được gặp và tới đây lại được hợp tác cùng, thật hay quá.

Bà Dung:

– Mẹ... à bác đã chính thức mời luật sư Hải làm tư vấn cho Tổng Công ty Toàn Gia. Toàn bộ thủ tục thành lập công ty, bác đã giao cho luật sư Hải. Bây giờ cháu chỉ việc ký vào những thứ này thôi.

Nói rồi bà Dung bày ra bàn một loạt giấy tờ:

– Đây là đơn xin thành lập Công ty cổ phần này. Cháu ký vào đây.

Minh Phương đọc lướt qua rồi ký.

– Đây là biên bản họp thành lập công ty. Bác ký rồi, còn cháu và thằng Lâm thôi.

Phương thắc mắc :

– Sao cháu nghe anh Lâm nói là chú Đức, chú Nam cũng góp cổ phần cơ mà?

Bà Dung giảng giải:

– Có chứ, nhưng họ không đứng tên. Chú Đức đang là cán bộ, phải giữ gìn. Còn chú Nam, không gọi là góp vốn mà chỉ cho mình vay thêm ba trăm triệu thôi.

Phương ký vào đấy nhưng rồi lại băn khoăn:

– Cháu sợ mình chẳng biết gì mà làm.

– Sợ gì nào. Có bác đứng sau. Về tài chính, thằng Lâm là quá giỏi rồi. Về hoạt động kinh doanh, thời gian đầu chỉ cần mình xin được cô-ta rồi làm được bao nhiêu thì làm, bằng không bán cho bọn khác, thế là xong. Cứ yên tâm đi.

Rồi bà Dung cười đắc ý:

– Chồng là Thứ trưởng một Bộ to vật, có cái công ty của vợ, của con dâu mà không lo được đầu ra thì về nhà còn hơn. Có phải không luật sư Hải?

Luật sư Hải cười:

–Nói như thế thì thẳng thắn quá, nhưng lôgic là như vậy.

Rồi ông ta quay sang Phương:

– Cháu đừng ngại. Chú làm luật sư cho gần ba chục công ty, trong đó có đến hai phần ba là những người trẻ tuổi như cháu. Lớp trẻ bây giờ làm ăn giỏi lắm. Thông minh, quyết đoán, dám lao vào cái mới…Đó là những đức tính mà lớp già như chú không làm nổi.

Phương ngần ngại hỏi bà Dung :

– Cháu nghe anh Lâm nói là bác trai nghiêm lắm?

Bà Dung bĩu môi :

– Nghiêm…Làm gì có thứ đàn ông nào nghiêm được với vợ. bác còn là người tử tế, ít lợi dụng cái ô của chồng để làm ăn, chứ vợ mấy ông Thứ trưởng ở Bộ này bác lạ gì ai chả có công ty riêng, nhà nào chả có vài hecsta đất ở Hòa Lạc, Sóc Sơn, có nhà còn xây khách sạn mười mấy tầng ở Sài Gòn, Hà Nội…Tất nhiên là nếu cơ quan kiểm tra có đốt đuốc đi tìm cũng chẳng bao giờ thấy tên họ.

Luật sư Hải lại nói chêm vào :

– Những thủ đoạn đó, cháu sẽ biết về sau này, còn bây giờ cháu yên tâm.

Nói rồi ông Hải cầm tập hồ sơ :

– Hồ sơ này cơ bản là xong. Tôi nghĩ rằng sau ba ngày nữa là chúng ta sẽ có giấy phép.

– Sao lại nhanh thế hả anh?

– Với tôi thì ba ngày đã là quá lâu. Nhiều doanh nghiệp xin cái giấy phép mất hàng tháng, lại chạy lo lót không biết bao nhiêu là tiền…Cái bộ máy hành chính của tỉnh mình có lẽ vào loại quái gở nhất nước.

Ông ngừng lại một lúc rồi nói :

– Ai lại có một công ty của Mỹ xin đầu tư làm nước sạch theo công thức BOT giá nước của họ đưa ra còn rẻ hơn giá nước của nhà máy, nước sạch uống ngay tại vòi..ấy thế mà gần ba chục cuộc họp của đủ các cấp, kéo dài gần hai năm, cuối cùng không sao cho làm. Cái lý của các quan chức đưa ra là tại sao họ lại bán rẻ hơn và chắc phải có âm mưu gì…? Cuối cùng công ty của họ phải bán xới khỏi đất này.

Bà Dung :

– Nói chuyện thủ tục hành chính của ta có mà hết ngày. Các cụ nói rồi. Thủ tục hành chính tức là lất “hành” là “chính”.

Nghe bà Dung nói, mọi người cười thích thú.

Ông Hải đứng lên :

– Chào chị, chào cháu nhé!

– Vâng, chào anh.

– Cháu chào chú!

Ông Hải về, bà Dung sắp xếp lại tập hồ sơ còn lại rồi nói :

– Mỗi một luật sư có máu mặt là họ có một đường dây từ cảnh sát điều tra, rồi Viện Kiểm sát, rồi Tòa án…Có thế mới chạy tội được. Chứ cứ như luật sư cãi không thôi…thì có mà muôn năm. Hì hì, bác tham gia Hội thẩm của Tòa án tỉnh, bác lạ gì. Có phiên tòa, quý công tố viên cứ việc ngủ khì trong khi luật sư cãi sùi bọt mép. Rồi sau đó, họ chỉ buông một câu : "Viện giữ nguyên quan điểm đã neu trong cáo trạng". Thế là xong. Làm ăn kinh tế bây giờ, nói phải là phải,bảo trái là trái... luật pháp thì được hiểu theo ý của từng người, cho nên không có ô dù, không có những người có thế lực bên cạnh mình thì thế nào cũng có ngày sập tiệm.

Minh Phương thở dài:

– Cháu nghe bác nói mà sợ quá.

– Nhiều chuyện khủng khiếp lắm. Cháu biết mấy hôm nay đang xôn xao về gần hai trăm doanh nghiệp ở tỉnh Hà Sơn sắp phá sản chưa?

– Cháu không để ý ạ.

– Cách đây 4 năm, ông Bí thư Tỉnh ủy mới được điều về. Thế là ông ta vẽ ra viễn cảnh xây dựng Hà Sơn thành tỉnh giàu có và là trung tâm du lịch. Thế là ông ta huy động hàng trăm doanh nghiệp bỏ vốn ra làm đường, xây dựng đủ thứ, kể cả xây công viên nước, xây nhà chung cư cao cấp... Cuối cùng bây giờ nợ các doanh nghiệp gần 2.000 tỷ, ông ta thì chắc làm một mớ tướng rồi biến về Hà Nội ngồi... thế là mặc xác cha con ở lại, sống chết mặc bay. Gớm, mấy năm trước thì báo chí cứ hoắng lên khen hết lời, nào là Bí thư trẻ, sức bật mới, nào là phong cách Bí thư thời mở cửa... Gớm, nghe cứ như gõ chuông. Bây giờ thì lại nhao nhao phê phán, nói như chan tương đổ mẻ.

Bà Dung nhìn đồng hồ, thấy đã 6 giờ chiều. Bà vội nói:

– Cháu ở lại đây ăn cơm với hai bác nhé. Hôm nay thằng Lâm lại đi kiểm tra ở tỉnh nào ấy.

Phương nói luôn:

– Sao dạo này cháu thấy anh ấy hay đi kiểm tra lắm. Trước kia có thế đâu?

– Cháu không biết ngân hàng áp dụng cách làm mới à? Các nhân viên tín dụng tự cho vay, tự thẩm định và chịu trách nhiệm về khách hàng của mình. Thằng Lâm là Trưởng phòng Tín dụng điện tử, nó cũng tổ chức tìm kiếm khách hàng của mình.

Rồi bà tấm tắc :

– Cái ông Trác, ngày xưa là lính cần vụ của bác trai, khi về phục viên; đi làm quỹ tiết kiệm mãi. Rồi đến khi Nhà nước cho lập quỹ tín dụng tư nhân, ông ấy đứng ra làm ngay quỹ tín dụng mang tên Bảo Tín. Bây giờ thì thành Ngân hàng Phú Tài. Nghe nói là vốn của ông ấy bây giờ gần một ngàn tỷ, còn vốn huy động là ba chục ngàn tỷ. Khi thằng Lâm học ở Mỹ về, Ngân hàng Công thương của Tỉnh mời nó về làm Trưởng ban Tin học, nhưng ông Trác cứ dứt khoát đòi hai bác phải nhường thằng Lâm cho ông ấy.

*

* *

Tại phòng họp nhỏ của Ngân hàng Phú Tài. Ông Trác đang chủ trì một cuộc họp với các cán bộ chủ chốt của ngân hàng nhằm đánh giá lại kết quả sau sáu tháng thực hiện cách làm mới trong quản lý tín dụng.

Dự họp có hai phó Tổng Giám đốc, năm Trưởng phòng, năm phó phòng và một ông già là trợ lý của Tổng Giám đốc Trác.

Cao Đức Lâm dự họp. Trên mặt bàn, có tấm biển nhỏ: Cao Đức Lâm. "Trưởng phòng Tín dụng điện tử. "

Khác với nhiều Giám đốc là chọn cho mình người trợ lý trẻ trung, ông Trác lại dùng ông Ngân, đã hơn 60 tuổi, nguyên là Phó Giám đốc Ngân hàng Công thương của tỉnh làm trợ lý. Ông Ngân là người rất giỏi nghiệp vụ ngân hàng, đặc biệt là ông có sự nhạy cảm lạ lùng đối với khách hàng. Vì thế, trong tất cả những hợp đồng cho vay vốn của Ngân hàng Phú Tài, không bao giờ lại thiếu ý kiến của ông Ngân. Tuy là trợ lý nhưng ông được. ông Trác đặc biệt tin cậy và giao cho rất nhiều việc quan trọng, vì vậy, trong ngân hàng, ai cũng vị nể kể cả các Phó Tổng Giám đốc.

Ông Trác nói thong thả:

– Báo cáo đánh giá tình hình hoạt động của Ngân hàng ta từ khi áp dụng cách cho vay và chi trả mới đã gửi cho các vị. Hiệu quả kinh tế trong cách làm này ta đã rõ. Tuy nhiên hôm nay, tôi muốn các vị xem xét giúp tôi là cách làm này đã thực sự an toàn chưa? Liệu hacker có thể đột nhập và lấy được mật khẩu của nhân viên tín dụng không? Và để nâng cao được sự an toàn, cần phải làm thêm những gì? Trước hết, xin mời anh Lâm, Trưởng phòng Tín dụng điện tử.

Lâm đứng lên với thái độ tự tin:

– Kính thưa các bác, các chú, các anh, chị. Với tất cả những gì mà chúng ta đã làm thì khả năng hacker đột nhập mạng LAN của chúng ta là không thể xảy ra. Chúng ta đã dựng hàng rào lửa cho cả mạng, đồng thời mỗi tín dụng viên có hàng rào lửa và mật khẩu riêng, và mật khẩu đó được thay đổi thường xuyên. Yêu cầu của Tổng Giám đốc là hai hoặc ba ngày phải thay đổi mật khẩu. Hôm nọ chú Ngân đã sang làm việc với Ban An ninh của Ngân hàng Vietcombank và Ngân hàng Nông nghiệp, chú cũng cho biết là cách bảo mật hệ thống của chúng ta là đạt mức độ an toàn tối đa, và nếu so sánh thì cao hơn cả hệ thống bảo mật của Ngân hàng Nhà nước. Cũng rất mong các bác, các chú góp ý thêm.

Nói rồi Lâm ngồi xuống. Ông Ngân giơ tay xin nói:

– Thực hiện sự chỉ đạo của anh Trác, tôi đã sang làm việc với một số ngân hàng lớn thuộc hệ thống ngân hàng quốc gia. Qua trao đổi thì chúng ta cũng có thể tự hào với hệ thống tín dụng điện tử hiện nay của ngân hàng Phú Tài. Đặc biệt là hệ thống bảo mật. Đây là công lao rất lớn của anh Lâm. Tuy nhiên, chỉ có một điều mà đề nghị các vị trưởng ban phải kiên quyết đối với nhân viên của mình là yêu cầu họ thay đổi mật khẩu thường xuyên.

Ông Trác:

– Tôi có việc phải đi gặp Thống đốc Ngân hàng Nhà nước. Anh Toàn, Phó Tổng Giám đốc sẽ thay tôi duy trì buổi họp này, theo các nội dung đã dự kiến. Tôi cũng thông báo với mọi người là xét trình

độ, năng lực của anh Cao Đức Lâm, tôi quyết định nâng lương cho anh Lâm kể từ tháng này.

Mọi người vỗ tay. Lâm cười sung sướng và đứng lên:

– Cháu xin cám ơn chú.

Ông Trác xếp tài liệu vào cặp và nói đùa:

– Tôi nâng lương cho anh cũng vì thấy anh dạo này phải chi tình phí lớn quá. Nhưng mà thôi, người đẹp có giá của người đẹp... phải không nào?

*

* *

Phòng làm việc của Cao Đức Lâm. Kim đồng hồ chỉ 4 giờ chiều. Lâm đang ngồi trước máy tính. Bàn tay Lâm điều khiển máy tính rất thành thạo.

Nét mặt Lâm lộ vẻ căng thẳng. Thì ra Lâm đang tìm cách vượt qua bức tường lửa để vào mạng thông tin nội bộ của Bộ Công an. Là một cao thủ về tin học cho nên một trong những thú vui của Lâm là tìm cách xâm nhập vào các mạng thông tin mà chủ nhân thường phải dựng bức tường lửa để ngăn chặn. Đối với mạng thông tin của Ngân hàng Phú Tài, Lâm cũng đã lập tường lửa, nhưng có một điều Lâm giấu tất cả đó là Lâm không lập chương trình dò tìm kẻ xâm nhập. Hệ thống máy tính của Bộ Công an, Bộ Quốc phòng thì có chương trình này. Cho nên kẻ nào xâm nhập vào, nếu không cẩn thận là bị lộ địa chỉ vì thế cơ quan công an có thể dễ dàng tìm ra tung tích.

Thấy liên tục có báo động. Lâm chán nản và chuyển sang xem hình ảnh của Minh Phương. Lâm lại dùng kỹ thuật máy tính “bắt” Minh Phương cởi quần áo... nhìn những hình ảnh ấy, Lâm chợt thấy rạo rực và bỗng dưng cơn nghiện ùn ùn kéo tới.

Lâm vội khóa trái cửa lại rồi lấy hêrôin để trong két ra và hít rất thành thục.

Lâm hít xong, đổ tất cả tàn vào thùng rác trong phòng và ngả người ra ghế lim dim mắt.

Có tiếng gõ cửa. Lâm uể oải ra mở cửa và sững người khi thấy Minh Phương:

– Em... sao không báo trước cho anh biết?

Minh Phương cười tinh quái:

– Thì có đến bất ngờ thế này mới biết anh đang làm gì chứ.

– Ghê thật đấy. Sao bảo vệ không hỏi em à?

– Em cứ lẳng lặng vào, chả ai hỏi cả, trông em sang trọng thế này, ai chả nghĩ em là người tử tế.

Lâm phì cười:

– Đúng là người đẹp vì lụa... Nào, em thấy anh làm việc nghiêm chỉnh chưa.

– Em đùa đấy mà. Chẳng qua là muốn dành cho anh chút bất ngờ thôi - Phương nói xong chợt nhăn mặt:

– Trong phòng anh có mùi gì khen khét là lạ ấy.

Lâm giật mình vội bật quạt thông gió:

– À lúc nãy có anh bạn bên Ngân hàng Thương mại sang chơi, anh ấy hút thuốc.

Phương hiểu ra:

– Em không thích mùi thuốc lá. Anh ơi, mai thứ bảy rồi. Chương trình của anh thế nào?

Lâm nhớ ra là đã hẹn với Tony Nguyễn và Lê Bình đi xuống sòng bạc lão Siu. Nay Phương hỏi vậy, Lâm nghĩ cách nói dối. Phương nhận ra ngay vẻ khó xử của Lâm. Cô nói:

– Chắc anh có chương trình đi đâu và không có em. Cứ nói thật đi, không cần phải nghĩ cách nói dối.

Lâm đỏ mặt:

– Em... em giỏi quá! Không có gì qua mắt được em. Đúng là anh có hứa đi với anh Nguyễn và anh Bình đi Quảng Ninh.

– Đi làm gì? - Minh Phương hỏi với ngữ điệu không mấy thiện cảm.

– Đi chơi thôi. Nói thật là anh Nguyễn có ông bạn người Hoa, là chủ sòng bạc, anh ấy muốn xuống tham quan.

– Và bây giờ anh không thể từ chối?

– Anh... anh hứa rồi. Anh không đánh bạc đâu, em đừng lo.

Phương gượng cười:

– Anh cứ đi chơi, nếu anh đã hứa. Mai em đành đi Tam Đảo một mình vậy.

Lâm ngẩn người:

– Em đi làm gì?

Phương nói lạnh lùng:

– Thì anh biết đi giải trí ở sòng bạc, chả lẽ em ngồi nhà, chờ anh về như kiểu vợ chờ chồng đi lính, hóa thành hòn vọng phu ư?

Lâm dỗ dành:

– Anh đi một tối thôi mà?

– Thì anh đi mười tối em cũng chả dám cản đâu. Mà thôi, anh đi đâu đó là quyền của anh. Mình đã nên vợ chồng đâu mà phải lo ràng buộc nhau.

Lâm lúng túng trước thái độ đáo để của Minh Phương. Bỗng Lâm nghĩ ra một cách:

– Này, hay em đi chơi luôn cùng anh. Có khi em tới sòng bạc, ông chủ lại sướng mê ấy chứ.

– Như vậy em có làm quẩn chân anh không?

– Không, có em đi càng vui.

Nói rồi, Lâm gọi điện thoại cho Tony Nguyễn:

– Alô, anh Nguyễn à... Vâng, nhưng mà Minh Phương muốn đi cùng... Dạ, vâng, thế thì tốt quá. Em đi xe qua đón anh nhé... Vâng. Chào anh.

Lâm quay sang nói với Minh Phương:

– Rồi, anh Nguyễn mời em đi cùng, tham quan luôn.

Lúc này Minh Phương tươi nét mặt:

– Em về chuẩn bị nhé.

– Ờ mình nghỉ luôn chủ nhật ở Hạ Long nhé - Lâm gạ luôn.

Ngay sau khi Lâm thông báo cho biết Minh Phương muốn đến thăm sòng bạc, Tony Nguyễn gọi điện thoại cho Siu:

– Này, hôm nay ông phải chơi đẹp nhé. Hoa hậu Minh Phương đi với thằng Lâm tới thăm sòng bạc. Ông dặn bọn nhân viên hãy coi như chưa bao giờ thấy thằng Lâm cả. Ông phải làm thế nào để lần sau, thằng Lâm xuống chơi mà vợ nó yên tâm.

Từ đầu máy đằng kia tiếng của Siu trả lời lễ phép:

– Dạ, tiểu đệ xin nghe ạ. Đại ca cứ yên tâm.

Lâm cùng Minh Phương, Tony Nguyễn và Lê Bình đến sòng bạc thì trời đã tối. Siu ra đón và nói với vẻ cung kính:

– Tôi được nghe anh Nguyễn nói, hôm nay có người đẹp tới thăm, mừng quá. Tôi đã được nhìn thấy hình ảnh của cô trên ti vi nhưng so với bên ngoài thì cô đẹp hơn nhiều.

Minh Phương:

– Đàn ông các anh không bao giờ thiếu những lời nịnh gái. Tôi lại thấy trên ti vi tôi đẹp hơn.

Siu mời mọi người vào phòng khách rồi nói:

– Sòng bạc của chúng tôi đã mở được 2 năm, tuy nhiên chính quyền chỉ cho phép những người nước ngoài tới chơi, còn người trong nước thì không được.

Minh Phương cười:

– Thế thì buồn nhỉ, tôi tưởng rằng tôi cũng có thể thử vận may một chút ở đây.

Lâm nói:

– Nguyên tắc là không cho người Việt chơi bạc ở đây trong số chúng ta chỉ có anh Nguyễn là có thể được.

Nguyễn nói:

– Thế nào anh Siu, liệu có thể phá lệ một chút cho người đẹp biết thế nào là chơi bạc không?

Siu ngần ngừ:

– Nếu như cô là người bình thường thì tôi sẵn sàng nhưng cô là hoa hậu, là người cả nước biết tên, biết mặt. Hơn nữa, anh Lâm đây, theo tôi được biết là con một quan chức cao cấp cho nên các vị chỉ đi thăm quan cho biết... như thế có lẽ tốt hơn.

Lâm nói:

– Chúng tôi cũng chỉ đi xem cho biết thôi, chứ tiền đâu ra mà đánh bạc ở đây.

Minh Phương tự nhiên lại thấy thích thú, cô nói:

– Nếu như tôi cứ muốn thì sao?

Siu nói:

– Quả thật là nếu cô muốn thì chúng tôi cũng chỉ có thể chiều cô và anh một chút. Nếu hai người có thua thì cũng chỉ bằng vài bữa ăn sáng thôi.

Minh Phương hỏi:

– Vậy thì chơi kiểu gì?

Lâm nói:

– Thôi em, đi xem cho biết, đừng chơi ở đây.

Nghe Lâm nói với vẻ hơi cương quyết, Phương gật đầu:

– Em cũng chỉ nói đùa thôi.

Mọi người uống nước xong, Siu dẫn cả đoàn đi thăm sòng bạc và giới thiệu cách chơi của từng loại như rulét, đánh bạc với máy, đánh bài... Những nhân viên trong sòng bạc thì không lạ gì Lâm nhưng vì đã được dặn trước nên họ làm ngơ như không biết. Và ba người đi đến chỗ nào cũng đều nhận được những câu chào hỏi hết sức lễ phép. Thế rồi không kìm được sự tò mò, Minh Phương lấy ra một tờ 50 đô và đưa cho Siu:

– Tôi muốn đặt một cửa có được không?

Siu hỏi Lâm:

– Anh cho phép chứ?

Lâm vẫy tay đồng ý.

Siu gọi một người đến bán cho Phương 50 đô tiền phỉnh và Phương đặt luôn tất cả vào một cửa.

Tiếng một cô gái người Hoa rao đặt cửa như hát. Những người chơi bạc đặt tiền vào từng ô nhưng mắt ai cũng nhìn vào Minh Phương hau háu, bởi chả mấy khi họ được gần một hoa hậu.

Bàn rulét quay vù vù rồi dừng lại đúng cửa Minh Phương đã đặt. Cô nhảy lên vui sướng:

– Em thắng rồi.

Siu gạt hết tất cả những phỉnh đã thắng đưa cho cô.

Phương lại đặt tiếp lần hai và cô đưa cho Lâm một cọc phỉnh, hai người đặt chung một cửa.

Bàn rulét lại quay và lần này lại dừng ở cửa của Lâm và Phương.

Siu nói:

– Xin chúc mừng anh chị. Nhưng chúng ta nên dừng ở đây.

Phương nói:

– Nếu tôi muốn chơi tiếp thì sao?

Siu nói:

– Thưa cô chúng tôi không được phép.

Lâm gạt đi:

– Thôi mà em, chúng mình thế là may lắm rồi.

Nói xong, Lâm đưa hết số phỉnh cho Siu. Siu gọi một cô gái mang tiền đến và mua lại số phỉnh hai người đã thắng.

Minh Phương ngạc nhiên khi thấy số tiền họ chơi chỉ hai lần mà được ba ngàn đô la. Cô ngần ngừ:

– Sao chúng tôi được nhiều thế này?

Nguyễn cười:

– Như thế này đã ăn thua gì. Tuy nhiên nếu em tiếp tục chơi nữa thì cũng có lúc em hỏi: Tại sao tôi thua nhiều thế này?

Siu đưa mọi người đi thăm khách sạn rồi nói với Lâm và Phương:

– Tôi nghe anh Nguyễn nói rằng sắp tới anh chị sẽ tổ chức lễ thành hôn. Nếu anh chị không chê, khách sạn chúng tôi xin được mời anh chị xuống đây hưởng tuần trăng mật 5 ngày. Toàn bộ chi

phí khách sạn, đi du lịch và sang đặc khu Thâm Quyến của Trung Quốc do khách sạn chúng tôi đảm nhiệm.

Lâm nói :

– Cám ơn ông, chúng tôi muốn sau khi cưới, chúng tôi sẽ sang Mỹ và nghỉ ở thủ đô cờ bạc Las Vegas Nhưng thịnh tình của ông chúng tôi ghi nhận.

Trong lúc mọi người nói chuyện thì Tony Nguyễn cười nham hiểm.

Vừa lúc đó có một người Hoa đã đứng tuổi đi qua thấy Lâm và Phương, ông ta dừng lại nhìn chăm chú, ánh mắt của ông rất lạ. Siu nói bằng tiếng Hoa:

– Ông Voòng, có điều gì mà ông nhìn những người bạn của tôi lạ vậy?

Ông ta trả lời:

– Hai người này là thế nào với anh?

– Là bạn quý của tôi.

ông ta đến gần Lâm:

– Xin lỗi cho tôi nhìn kỹ khuôn mặt và vành tai của anh bạn đây.

Siu dịch ra tiếng Việt cho mọi người nghe. Lâm gật đầu đồng ý.

Ông ta nhìn Lâm rất kỹ rồi lấy hai ngón nhỏ, thon vuốt ve dái tai của Lâm. Rồi ông chắp tay lại:

– Vạn phúc! Vạn phúc! Lâu lắm rồi tôi mới thấy một người có tướng mạo đại quý như anh đây.

Lâm hỏi:

– Đại quý đại phúc là thế nào?

Ông ta giảng giải và Siu dịch lại cho mọi người nghe:

– Anh là con nhà quyền quý, học giỏi từ bé và anh kiếm tiền dễ như người ta đi nhặt lá trên rừng, nếu tôi không nhầm thì mới cách đây ít phút anh đã có một món tiền khá lớn. Và nếu anh tiếp tục chơi nữa, anh sẽ thắng rất to... Số anh ngồi chơi cũng có tiền.

Lâm cười ha hả và đưa cho ông ta 100 đô. Ông trả lại:

– Với những người bạn tôi không nhận tiền. Tôi quý anh và thấy tướng mạo của anh sau này làm quan to và giàu lắm.

Lâm chỉ sang Minh Phương:

– Ông có thể xem cho cô gái này được không?

Ông ta lại nhìn kỹ Minh Phương rồi lại vòng tay, cúi xuống:

– Đại hỷ! Đại hỷ! Anh chị đây có mối lương duyên trời cho. Số của cô may mắn được nhờ chồng và có lẽ chỉ mấy hôm nữa thôi cô sẽ là người đứng dưới một người và trên muôn người... Không, cô không đứng dưới ai cả.

Minh Phương ngạc nhiên:

– Làm gì có người nào lại không đứng dưới ai? Chả. nhẽ làm vua à?

– Cô không làm vua nhưng cô sẽ đứng đầu một đám người, ví như cô làm giám đốc chẳng hạn.

Tony Nguyễn và Lâm vỗ tay:

– Giỏi quá, giỏi quá! Bây giờ chúng tôi muốn mời ông đi uống một chén rượu có được không?

Ông Voòng lắc đầu từ chối, và chỉ ra ngoài khách sạn:

– Tối nay tôi phải đến chọn hướng bếp cho ông Chủ tịch tỉnh, rồi sau đó lại phải đi chọn hướng đặt mộ cho một người làm to lắm. Xin chào các vị. Mong rằng sẽ có ngày tái ngộ.

Minh Phương và Lâm ở trong phòng khách sạn, Phương xòe tập đô la mới thắng được và cười thích thú. Lâm nói:

– Em có vẻ cũng có duyên với cờ bạc nhỉ?

– Anh biết không, đã có lần em đánh đề và trúng được 10 triệu

Lâm nhìn Minh Phương bằng con mắt ngạc nhiên:

– Thế bây giờ em có chơi thường xuyên không?

– Không. Em đã chứng kiến cảnh một đứa bạn em chỉ vì đánh đề mà nợ hơn 100 triệu rồi nó xách dao đi cướp. Nhưng chính nó lại bị người ta đánh chết. Lần ấy em được nhìn cái xác của nó và khuôn mặt đã bị biến dạng vì hàng chục vết dao băm mà em sợ mãi.

Lâm nói vẻ mỉa mai:

– Anh nghe nói thằng cha Thanh là cũng máu cờ bạc lắm. Có phải đã có lần em và hắn đi sang Ma Cao đánh bạc phải không?

Minh Phương sững người:

– Tại sao anh cứ nhắc mãi đến tên lão Thanh nhỉ. Em đã nói rồi cơ mà. Giữa em và hắn không còn gì.

Lâm thừ người ra. Một lát sau Lâm liền đến bên cạnh Phương làm lành:

– Thôi mà em, số tiền này em định làm gì?

Phương đưa cả tập đô la cho Lâm:

– Anh thích sử dụng thế nào thì tùy.

– Không cần, em cứ giữ lấy.

Hai người chuẩn bị đi ngủ, bỗng dưng Lâm lên cơn thèm thuốc. Lâm lại chui vào trong toa lét hít một liều rồi sau đó đánh răng, súc miệng cẩn thận...

Lâm ra ngoài thì Phương vào toa lét và cô ngửi thấy mùi khác lạ. Cô mở nắp thùng rác và nhìn thấy mảnh giấy bạc bị ám đen một góc. Phương cầm mảnh giấy lên hít và cô biết là Lâm đã làm gì. Phương tái mặt...

Khi quay trở ra Phương định hỏi Lâm nhưng không hiểu sao cô không nói được. Lâm nhìn vẻ mặt của Phương biết rằng cô định nói gì đó:

– Em có điều gì muốn hỏi anh à?

Phương lúng túng:

– Không, không có chuyện gì đâu.

Hai người nằm cạnh nhau nhưng Phương vẫn đang nghĩ về chuyện tờ giấy bạc ám khói thuốc. Lâm biết là Phương hờ hững vì đang lo nghĩ điều gì đó. Lâm gặng hỏi:

– Hôm nay em làm sao thế?

Phương chống chế :

– Em chỉ mệt thôi.

– Em nói dối. Buổi chiều anh thấy em còn vui vẻ như thế cơ mà.

Rồi như lấy hết can đảm, Phương vùng dậy nhìn thẳng vào mặt Lâm:

– Em hỏi anh điều này anh phải nói thật.

Lâm cũng ngạc nhiên:

– Anh chưa bao giờ nói dối em cả.

–Anh thề đi.

Lâm giơ tay lên trời.

– Anh thề.

– Thề thế nào?

– Nếu anh nói dối em thì…anh vào tù.

– Vào tù thì có gì mà quan trọng. Nhưng mà thôi...

Nói rồi Minh Phương nhảy xuống giường, đi vào trong toa lét nhặt mảnh giấy bạc ra. Cô chìa vào mặt Lâm:

– Cái này là cái gì? Có phải anh đã hít hêrôin không?

Một thoáng sững sờ hiện ra trên mặt Lâm nhưng rồi anh ta trấn tĩnh rất nhanh:

– Cái gì vậy? Tại sao em hỏi anh? Em nghi anh nghiện hút à?

Phương nghiêm giọng:

– Trước khi anh vào toa lét em nhìn trong thùng rác không hề có mảnh giấy này. Anh nói thật đi có đúng anh đã nghiện hút rồi không?

– Em nghĩ ra cái chuyện gì vậy? Hình như em có ý định thay đổi nên đã kiếm cớ là anh nghiện hút phải không?

– Em không phải kiếm cớ nhưng em biết những người hít hêrôin thì thường bằng cách này.

Lâm nói:

– Thôi bây giờ thế này. Cho em khám tất cả, nếu em tìm thấy một liều hêrôin thì chúng ta chia tay luôn.

Cách nói của Lâm làm Phương lúng túng. Cô dịu giọng:

– Như vậy là anh không hít chứ gì?

– Anh đã thề rồi là anh nói thật.

Phương lao vào ôm lấy Lâm:
– Lúc nãy em tưởng anh hít thật, em sợ quá...

8

Tại quán bar Quê Hương. Tony Nguyễn, Lê Bình và Tổng Biên tập Trần Ngọc đang ngồi với nhau. Lê Bình nói:

– Anh Ngọc có nắm được tin gì thêm về chỗ thằng Thanh không?

Trần Ngọc:

– Hôm qua, thằng cha Thanh cho con trợ lý - hình như con bé này ngày xưa cũng là á hậu trong một cuộc thi hoa hậu điện ảnh ở Sài Gòn, đến gặp tôi. Nó thanh minh rằng hình như đã có sự hiểu lầm giữa báo Doanh Nhân và Tổng Công ty Hoàng Quân. Nó nói thằng cha Thanh gửi lời xin lỗi tôi vì lần trước đã có thái độ hỗn láo. Nó đề nghị tối mai nó sẽ gặp tôi ở khách sạn New World.

Tony Nguyễn vỗ tay:

– Hay lắm, như vậy là thằng Thanh biết sợ rồi.

Lê Bình cười nhạt:

– Các ông ngây thơ quá. Việc thằng Thanh im như thóc suốt những ngày vừa rồi và thậm chí nó còn cho người đi nói rằng nó sắp bị cảnh sát kinh tế bắt... Chứng tỏ nó là một cao thủ, hoặc bên cạnh nó c Bì một quân sư rất giỏi. Nó xử lý như vậy trước bài báo của ông là rất chính xác. Hiện nay thiên hạ có bán tín bán nghi nhưng chỉ vài ngày nữa thì cũng như hòn đá ném xuống ao bèo mà thôi.

Trần Ngọc nói:

– Tôi định choang thêm cho nó một bài. Hôm qua tôi đã đặt lịch phỏng vấn hai ông Giám đốc ngân hàng rồi. Nếu các ông ấy buộc phải nói số dư nợ của thằng Thanh thì có nghĩa nó sẽ bị khai tử.

Tony Nguyễn đứng dậy, đi lại với vẻ suy nghĩ. Hồi lâu, hắn nói:

– Nếu chỉ mình báo ông thì chưa ăn thua phải gọi thêm vài tờ báo nữa. Tôi và các chiến hữu đã chuẩn bị được khoảng 10 triệu đô la để sẵn sàng mua lại cổ phần của thằng Thanh. Nhưng vấn đề phải làm sao mua được với giá cực rẻ. Các ông có biết vì sao thằng

Thanh không dám đưa công ty của nó ra sàn giao dịch chứng khoán không?

Lê Bình:

– Nó đang phải giữ bí mật về tình hình tài chính thì làm sao dám đưa ra sàn giao dịch.

Trần Ngọc:

– Tôi đã nói với hai chiến hữu là Tổng Biên tập hai tờ báo rồi. Tuần tới phải đánh tiếp.

Lê Bình :

– Nhưng nếu nó thỏa hiệp sớm thì sao?

Trần Ngọc:

– Tôi không tin nó sẽ thỏa hiệp ngay. Thằng này trông thế thôi nhưng nó thâm hiểm vô cùng. Hơn nữa đằng sau nó đang có rất nhiều quan chức đang góp vốn vào đó Nghe: nói ông Bí thư tỉnh ủy cũng góp vốn vào đấy 500 triệu. Và ngay sau khi bài báo đăng ông ấy đã rút hết tiền về. Thằng Thanh phải trả lãi thêm cho ông ta 100 triệu nữa. Chỉ cần bây giờ 10 người bán lại cổ phần là thằng Thanh chết.

Bỗng dưng Lê Bình nói sang chuyện khác:

– Có phải thằng Lâm nghiện rồi không?

Tony Nguyên nói dửng dưng như không:

– Cũng bắt đầu rồi nhưng nói nó có nghe đâu. Cái chết của thằng Lâm là yêu phải con hoa hậu, mà nhìn con bé đấy thấy mắt nó lúc nào cũng như có lửa cháy thì thằng Lâm chịu sao nổi. Không chịu nổi thì phải dùng thuốc...

Trần Ngọc:

– Ông cung cấp thuốc cho nó à?

Tony Nguyễn trả lời:

– Lúc đầu là tôi cho nó mấy liều nhưng được pha với nhiều thứ dược liệu khác, bây giờ thì nó quen và hút trực tiếp.

Trần Ngọc thừ người rồi thoáng rùng mình khi nghĩ đến ông Cẩm:

– Các ông làm thế này là giết ông Cẩm rồi. Ông ấy có mỗi thằng con trai...

Lê Bình nói với giọng đay nghiến:

– Thế tại sao ông không biết thương xót những người khác khi phải còng lưng ra cống nạp tiền cho vợ ông ấy. Ông có biết rằng để xin một giấy phép xuất hàng thì bà vợ ông ấy thu bao nhiêu không? Ông Cẩm là người nhu nhược, mọi việc để cho vợ thao túng hết. Ông ấy không biết bà Dung là người tác oai tác quái. thế nào đâu.

Ngừng một lát, Lê Bình nói:

– Ở đời trời cũng có lẽ công bằng. Trời chả cho ai được hết cái gì cả, được cái này thì mất cái kia. Ông cứ thử nhìn con cái mấy ông lãnh đạo tỉnh mà xem. Ông Bí thư tỉnh ủy có hai đứa con, thì đứa con gái đầu bị tai nạn vỡ đầu bây giờ vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, còn thằng con trai lấy vợ năm năm rồi nhưng vẫn chưa có con, chạy chữa hết mấy trăm triệu cuối cùng vẫn không có kết quả gì. Vợ nó phải đi kiếm ngoài mới đẻ được một đứa và ông ấy phải nhận con người khác làm cháu mình. Ông Chủ tịch tỉnh sau khi xây xong cái biệt thự thì có mỗi thằng cháu đích tôn bị cúm gà chết... Rồi lại ông Phó Chủ tịch thường trực có hai thằng con thì một thằng nghiện hút bây giờ mắt như ốc nhồi, còn một thằng tóc nhuộm xanh nhuộm đỏ suốt ngày lang thang ngoài đường.

Trần Ngọc :

– Có lẽ phải nói cho ông Cẩm biết thôi may ra còn cứu được thằng Lâm.

Lê Bình lừ lừ nhìn thẳng vào mắt Trần Ngọc:

– Tốt nhất là ông coi như không biết chuyện gì. Tôi cam đoan rằng có nhiều chuyện ở nhà ông Cẩm còn khủng khiếp hơn là chuyện thằng Lâm nghiện hút.

*

* *

Kim đồng hồ trong phòng làm việc của Lâm chỉ 4 giờ chiều. Lâm đang lên cơn thèm thuốc. Lâm mở két và sờ thấy không còn thuốc. Lâm vội vàng gọi điện cho Nguyễn:

– Alô, anh à. Em đang đau đầu quá mang cho em mấy liều thuốc đi.

Nguyễn cao giọng:

– Đau thế nào? Cần thuốc gì? Bảo con Phương ra hiệu thuốc mà mua. Bây giờ có loại Panadol đời mới uống vào hết đau đầu ngay. Còn nếu không thì đến đây anh bảo người châm cứu cho.

Lâm hiểu ý:

– Dạ, vâng em đến ngay.

Lâm vội vàng tắt máy vi tính rồi khóa cửa phòng, phóng ôtô đến chỗ Tony Nguyên.

Nguyễn đưa Lâm vào phòng riêng và đưa cho Lâm một liều để Lâm hít ngay. Chờ cho Lâm tỉnh cơn, Nguyễn mới nói giọng ái ngại:

– Bây giờ mỗi ngày mày dùng mấy liều?

– Bốn đến năm liều anh ạ.

Nguyễn nói với vẻ thông cảm:

– Bây giờ mày phải tập cai, hít rút đi. Ví dụ ngày mai mày hít 4 liều rồi vài ngày sau mày hít 3 liều. Kéo dài thời gian giữa hai lần hít ra.

– Anh ơi nhưng khi nó lên cơn, chịu không nổi.

Nguyễn hỏi:

– Chỗ của chú mày có an toàn không?

– Sao anh lại hỏi vậy. Phòng riêng của em mở bằng khóa từ, em lại có két bảo mật.

Nguyễn nói:

– Thế thì tốt. Anh sẽ nói một thằng nó để cho một bánh cất đi mà hút dần. Hít thứ thuốc này càng nguyên chất càng tốt. Mua tép lẻ chúng nó trộn bột linh tinh dùng hại người lắm.

– Bao giờ anh lấy cho em?

– Chú em cứ đưa tiền đây khắc có người mang thuốc cho.

– Bao nhiêu hả anh?

– Mười lăm ngàn.

Lâm ngạc nhiên:

– Sao rẻ thế. Em tưởng phải đắt lắm cơ mà.

– Thế là đắt rồi. Công an Lai Châu mới bắt được một bọn vận chuyển từ Lào về nên giá mới tăng như vậy. Mày biết không mua ở bên Lào chỉ khoảng hai ngàn một bánh, mang về đến Điện Biên là bảy ngàn, về đến Hà Nội là 12 ngàn. Và nếu xẻ ra bán lẻ thì phải là 25 ngàn một bánh.

Lâm lè lưỡi:

– Lãi khủng khiếp quá, thảo nào bắn bao nhiêu cũng không hết bọn đi buôn.

Rồi Lâm lại hỏi:

– Dùng như em một bánh thì được bao lâu?

Nguyễn suy nghĩ rồi nói:

– Một bánh là 350 gam mà một gam là mày phải hút được chục ngày.

Lâm ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao lắm thế ?

Nguyễn lại giảng giải:

– Một gam bằng 2,6 chỉ. Mỗi một chỉ là được 20 liều như vậy một ngày cứ cho mày hút 5 liều thì một chỉ là được 4 ngày. Như vậy một gam tính ra là phải hút được khoảng 10 ngày. Vậy là một bánh thì hút được 3.500 ngày là khoảng 10 năm.

Nghe nói thế, Lâm sáng mắt lên:

– Thế thì quá đơn giản, tính ra cũng chẳng bao nhiêu tiền.

Nói rồi, Lâm mở cặp lấy đủ mười lăm ngàn đô la đưa cho Nguyễn. Rồi Lâm lại hỏi:

– Tối nay anh có rỗi không?

Nguyễn hiểu ngay:

– Chú em muốn đến chỗ thằng Siu à?

Lâm gật đầu:

– Ở nhà buồn quá.

Nguyễn nói:

– Thế thì đi. Nhưng mà con Phương lại chịu ở như một mình ư ?

Lâm trả lời:

– Bọn em trả lại căn hộ chung cư rồi. Cái Phương đã về nhà ở còn em cũng về nhà. Nếu em mà ở ngoài thì có ngày chết với bố em.

Nguyễn nói:

– Sao lại chết?

– Ông già em đang nghi em chơi bời mà ông ấy lại thân với lão Hòa - Giám đốc công an tỉnh, thể nào cũng lại nhờ ông Hòa cho quân hình sự đi rình em. Cho nên bây giờ em cứ phải ngoan đã.

Nguyễn gật gù:

– Nghĩ thế là phải…

Lâm và Nguyễn phóng ôtô xuống sòng bạc của Siu.

Hôm nay thì Lâm không gặp may nữa. Chỉ trong vòng 2 tiếng đồng hồ Lâm đã thua năm chục ngàn đô la. Lâm đưa thẻ tín dụng của mình cho Siu rút tiền để trả. Nhưng điều kỳ lạ là với người bình thường thì khi thua với số tiền lớn như vậy họ sẽ có thái độ tiếc của nhưng với Lâm thì không. Thái độ này của Lâm cũng làm Siu và Nguyễn hết sức kinh ngạc. Siu vòng tay cung kính nói với Lâm:

– Tôi là người sống bằng nghề cờ bạc nhưng chưa thấy ai bản lĩnh như chú em đây.

Lâm hỏi:

– Bản lĩnh là thế nào?

– Người bình thường khi được bạc thì nét mặt vui vẻ đi lại hoạt bát nhanh nhẹn và khi thua bạc thì mặt tái nhợt, tay chân run rẩy nói không nên câu và ánh mắt thất thần. Nhưng với chú em được nhiều như hôm nọ cũng coi đồng tiền như giấy lộn mà thua nhiều như hôm nay cũng coi như đánh rơi một đồng xu. Bản lĩnh như chú em hiếm có, hiếm có…

Lâm cười hà hà:

– Tôi sẽ thường xuyên đến đây thử vận may.

Nguyễn nói chen vào:

– Tốt nhất là không bao giờ đến nữa. Ông Siu, tôi mong rằng đây là lần cuối cùng anh Lâm có mặt tại đây.

Lâm lắc đầu:

– Tại sao anh lại ngăn cản em chơi. Hôm nọ em được thì hôm nay thua, rồi có khi ngày mai lại được... Đã mất đâu mà lo.

*

* *

Lâm lái ôtô đi đến cơ quan, bỗng có hai người đi xe máy đằng sau vượt lên và dòm vào Lâm rồi vẫy tay ra hiệu Lâm hạ kính xuống. Lâm bấm nút điện cho kính hạ xuống. Người ngồi sau xe máy ném ngay vào trong lòng Lâm một gói như gói bánh khảo. Lâm vừa lái xe vừa nhét vội vào cặp. Tới cơ quan, Lâm mở ra. Đó là một bánh hêrôin bên ngoài vẫn còn nguyên mác in hình con đại bàng và trên bánh hêrôin dập nổi ba con số 9.

Lâm khóa trái cửa rồi lấy con dao nhỏ cạo hêrôin ra giấy. Lâm chia thành từng tép cực nhỏ. Lâm bỏ hai tép vào ví còn lại cho tất cả vào két.

Buổi tối, tại phòng làm việc của Lâm. Kim đồng hồ chỉ 8h30'.

Lâm đang ngồi như dán mắt vào máy tính. Lâm đang tìm cách dò mật khẩu của các nhân viên tín dụng trong ngân hàng.

Đang chăm chú làm việc, chợt Lâm lên cơn nghiện. Lâm mở két lấy thuốc đã gói sẵn thành từng tép rồi hít. Sau đó, Lâm cẩn thận cho mảnh giấy bạc vào bồn cầu và giật nước trôi đi.

Kim đồng hồ chỉ 10h30', Lâm vẫn miệt mài dò tìm mật khẩu trên máy tính. Nét mặt lộ vẻ căng thẳng đến tột độ.

Kim đồng hồ lại chỉ 11h30', Lâm đã tìm được một mật khẩu đó là của nhân viên tín dụng mang tên Nguyễn Trung Đản. Lâm ghi lại mật khẩu đó.

Lâm đứng dậy vươn vai khoan khoái và cười thỏa mãn.

*

* *

Lâm lại đến sòng bạc một mình và chơi rulet.

Lão Siu ngồi trên phòng riêng và điều khiển toàn bộ hệ thống đánh bạc qua hệ thống máy vi tính.

Lâm chơi và thua liên tục.

Lâm lấy thẻ tín dụng ra bỏ vào máy thanh toán ngay tại sòng bạc. Rồi mua phỉnh bằng thẻ.

Lâm chơi và thua gần 100.000 USD.

Nhìn qua màn hình, Siu thấy Lâm thua khá nhiều nhưng thái độ vẫn bình thản thì thấy sợ cho thái độ lì lợm của Lâm.

*

* *

Minh Phương ngồi trong phòng riêng.

Cô bày ra giường những vòng trang sức, nhẫn kim cương, điện thoại di động, thẻ tín dụng điện tử, khóa ô tô... và ngắm nhìn chúng bằng cặp mắt vô hồn. Thật ra, từ sau hôm biết Lâm nghiện hút, Phương thấy rất sợ hãi và càng ngày cái ý định từ bỏ Lâm cứ lớn dần lên trong cô. Nhưng cứ mỗi khi nghĩ tới chiếc ô tô đang sử dụng, những vật dụng mà Lâm mua cho rồi lại nghĩ tới căn hộ chung cư mà Lâm hứa là sẽ đứng tên cô thì Phương lại thấy tiếc.

Phương bỏ các thứ Lâm mua cho vào chiếc túi xách mang nhãn hiệu Luis Vutton rồi phóng ô tô đi đến nhà một người bạn gái, đó là một cô người mẫu có cái tên rất dễ thương: Giáng Hương.

Giáng Hương đang mở nhạc và tập nhảy. Thấy Minh Phương, Hương reo lên:

– Sao mày thiêng thế, tao đang định gọi cho mày.

– Có việc gì mà nhớ đến tao vậy?

Hương mở tủ lạnh lấy ra hai lon nước ngọt và đưa cho Phương một lon:

– Có một "sô" biểu diễn ở Thành phố Hồ Chí Minh, họ nhờ tao mời mày... Vé máy bay, tiền ở khách sạn Rex họ lo. Biểu diễn thời trang mang phong cách Pháp... ba đêm. Bồi dưỡng hai ngàn năm trăm đô la.

Minh Phương cười nhạt và kênh kiệu:

– Có loại hoa hậu nào đi biểu diễn thời trang mà lại có giá rẻ thế không nhỉ?

– Vậy giá của hoa hậu là bao nhiêu?

– Gấp ba lần như thế.

– Cao quá.

– Mày đừng ngại, cứ gọi điện hỏi ông bầu, họ đồng ý thì ok, bằng không thì ở nhà ăn bám người yêu.

Giáng Hương hiểu:

– Mày có thằng bồ tỷ phú, lo gì đến tiền nữa. Nhưng không hiểu sao, mấy thằng Tây rất thích có mày tham gia.

– Nó đã biết tao đâu?

– Nó biết đấy. Lần mày và cha Lâm đi ăn sáng, có tay phóng viên tạp chí Lơ Phi-ga-rô chụp ảnh, sau đó nó mang quảng cáo...

– Ra thế đấy. Tao có biết thằng ấy.

Giáng Hương:

– Mày để tao gọi điện thoại nói chuyện với nó nhé.

Nói rồi, Hương gọi điện thoại và nói bằng tiếng Pháp:

– Alo, Je parle avec Jan Claudir. sil vou plai... Alo, Claudir, je sui Giang Huong. Oui, je contacte avec Minh Phương deja... Elle demande augmente prix... Plus trois Foi...Oui..Oui…

Hương quay sang nói với Phương:

– Nó đề nghị gấp đôi.

Phương ngần ngừ rồi gật đầu:

– Thôi cũng được. Nhưng mà này, ngoài biểu diễn ra, còn gì không đấy. Mấy thằng Tây này là hay đặt thêm yêu cầu.

– Mày có vẻ hiểu đời nhỉ. Nó muốn đưa mày đi Vũng Tàu một ngày... được chứ.

– Để tao nghĩ đã.

Hương gọi điện thoại:

– Daccord. Demain, tu vien ici pour signer conttra… Oui. . Oui! Chiao!

Hương nói với Phương:

– Tao nói với nó là mày đồng ý tất. Ngày mai qua đây ký hợp đồng.

Phương nói với vẻ buồn bã:

– Hay thôi mày ạ, tao mà đi bây giờ thì cha Lâm phát rồ lên mất.

Hương ngồi ngay ngắn lại, nói nghiêm chỉnh:

– Mày định lấy thằng cha ấy thật à?

– Thì phải lấy chứ còn gì nữa, gia đình nhà họ đã qua nhà tao đặt vấn đề rồi... Nhưng mà có chuyện này tao nói với mày, mày phải hứa là "sống để dạ chết mang đi".

– Có gì mà mày lo lắng gớm thế ?

– Tao kể cho mày nghe và sau đó tao muốn mày cho lời khuyên.

Giáng Hương hiểu là Phương có chuyện nghiêm trọng, muốn tâm sự:

– Được, tao hứa.

Phương lấy can đảm nói:

– Tay Lâm nghiện mày ạ.

Giáng Hương tròn mắt:

– Sao bây giờ mày mới biết?

Phương nói buồn buồn:

– Thì tao nhặt được tờ giấy bạc hắn dùng để hít. Tao truy mãi hắn vẫn chối nhưng tao biết đích xác là hắn có dùng thuốc.

Hương hỏi:

– Mày căn cứ vào đâu mà nói rằng hắn nghiện.

– Linh cảm của người con gái. Tao hỏi thật mày, nếu hắn nghiện thì tính sao đây?

Giáng Hương đứng dậy, lấy một bao thuốc lá, rút một điếu hút với vẻ rất thành thạo:

– Mày nói thế có nghĩa là mày không dám bỏ nó, đúng không?

Phương lúng túng:

– Cả thiên hạ đã biết chuyện chúng tao rồi.

Giáng Hương phảy tay:

– Trước kia mày đã sống với lão Thanh già, cả thiên hạ cũng biết. Rồi thiên hạ cũng biết lão Thanh bỏ tiền ra chạy cho mày chức hoa hậu... Thế mà thằng cha Lâm vẫn cứ đâm đầu vào. Mày không dám bỏ tay Lâm, tao chắc không phải vì tình cảm sâu nặng, cũng không phải vì sợ mang tiếng mà cái chính là hiện nay, không có ai cung phụng mày như cha Lâm. Tao nói thật, mày đừng buồn, từ lâu tao đã biết, với mày kiếm tiền là mục đích trên hết.

Phương tái mặt:

– Mày nói tao ghê tởm quá.

– Mày đừng buồn, nhưng có lẽ bây giờ tao phải nói thật. Chuyện mày bồ bịch với thằng cha Thanh để hàng tháng hắn cho mươi triệu là chứng minh rất rõ cho cái tính mày. Cho nên theo tao, không cần bỏ thằng Lâm. Nó nghiện nhưng nó là con nhà giàu. Bản thân nó cũng cực giàu. Mày cứ lấy nó đi, sống với nhau vài năm. Chuẩn bị cho mình một cơ ngơi thật tốt, rồi sau đó "chia tay hoàng hôn". Lúc đấy hắn đã nghiện lòi mắt rồi thì thiếu gì cớ. Mày là hoa hậu, xã hội phải bảo vệ mày và không ai người ta thương gì cái thằng nghiện kia.

Minh Phương thừ người trước sự phân tích của Giáng Hương:

– Nghe tàn nhẫn quá mày ơi.

Giáng Hương vẫn cao giọng:

– Mày biết chuyện mấy con người mẫu vừa rồi đi làm điếm cao cấp bị bắt đưa đi phục hồi nhân phẩm, nhưng khi ra trại, chỉ ngày hôm trước hôm sau nó lại đi . Thiên hạ có ghê tởm nó đâu. Lại còn ca sĩ Hồng Nhu nữa, vốn là đứa hát nốt nhạc bẻ đôi không biết, nhưng nhờ đóng phim sex thế là bây giờ trở thành một ngôi sao. Người ta đi xem nó biểu diễn không phải để xem nó hát mà muốn xem mặt nó bằng da bằng thịt chứ không phải xem trên mạng. Những cái đó còn khủng khiếp hơn chuyện vợ chồng nhà mày. Mày hãy cứ coi việc lấy chồng lần này là như đánh bạc, may ra thì thắng,

còn không may thì thua. Nếu số mình tử tế thì lấy được thằng chồng tử tế còn nếu không thì vớ phải thằng nghiện hút, thằng cờ bạc, thằng siđa, và biết đâu lại vớ lại cả thằng đã có tiền án tiền sự nhiều hơn tiền mặt...

Phương thở dài:

– Thôi có lẽ tao đành nghe mày, coi việc lấy chồng này là như đánh bạc.

Hôm sau, Minh Phương đến ký hợp đồng, người đứng ra ký hợp đồng biểu diễn thời trang là một gã người Pháp gốc Trung á, và trông mặt rất láu cá. Ký hợp đồng xong, hắn đưa ngay cho cô một phong bì có hai ngàn đô và nói với giọng tiếng Việt lơ lớ:

– Số tiền còn lại cô sẽ được nhận sau khi biểu diễn kết thúc.

Minh Phương nói:

– Tôi nói trước là tôi không đi Vũng Tàu đâu.

Gã kia ngạc nhiên một chút rồi nói:

– Thế mà hôm qua cô Hương đây thông báo với tôi rằng cô đồng ý đi chơi. Câu lạc bộ của chúng tôi đã rất vui nhất là có mấy cô người mẫu từ Pháp sang. Thôi, tùy cô vậy. Từ nay đến hôm đấy còn nhiều thời gian để cô suy nghĩ.

Ký hợp đồng xong, Minh Phương về nói với Lâm:

– Em đã ký hợp đồng với một công ty của Pháp đi biểu diễn thời trang 3 ngày ở thành phố Hồ Chí Minh.

Lâm nói:

– Em chưa hỏi ý kiến anh mà đã ký hợp đồng, vậy em coi anh như thế nào?

Phương trả lời bằng giọng gay gắt:

– Anh chưa phải là chồng em. Mà em nói cho anh biết kể cả sau này khi anh là chồng em thì cũng đừng bao giờ nói với em bằng giọng như thế.

Cách nói này của Phương làm Lâm ngạc nhiên vô cùng và Lâm hiểu ngay hình như đã có điều gì xảy ra trong tình cảm của Phương. Lâm nói ngọt:

– Thôi được anh đồng ý để em đi biểu diễn nhưng anh cũng sẽ đi cùng. Thế có được không?

Phương tươi nét mặt hơn:

– Giá như từ đầu anh nói ngay thế thì có phải hay bao nhiêu không.

*

* *

Buổi tối ở nhà ông Cẩm. Bữa cơm tối ăn khá muộn.

Trong bữa cơm, nét mặt ông Cẩm cứ nặng như đá. Bà Dung hỏi:

– Mình mệt à?

Ông Cẩm lắc đầu:

– Không.

– Sao mặt mũi cứ khó đăm đăm thế?

Ông Cẩm thở dài và hỏi:

– Hôm nọ bà đến nhà con Phương, ý bố mẹ nó thế nào?

Bà Dung thở phào:

– Thì còn ý thế nào... Đồng ý cả hai tay. Họ cũng biết con gái họ tuy là hoa hậu nhưng lấy được thằng Lâm nhà mình, đâu có nhiều người.

Ông Cẩm:

– Bà vẫn quyết tâm lập công ty và cho con Phương làm giám đốc?

– Vâng, mình ngại à?

Ông Cẩm:

– Thủ tục đã chuẩn bị đến đâu rồi?

– Em giao cho luật sư Hải lo toàn bộ. Em cũng đang tiến hành mua lại cổ phần của Công ty Sao Mai.

Ông Cẩm gật đầu:

– Tôi biết. Mua lại cổ phần của Sao Mai là khôn ngoan và giá cũng rất rẻ.

Bà Dung đắc ý:

– Thật ra, em quyết tâm lập công ty cũng là nhìn thấy thằng Sao Mai đang muốn bán tống bán tháo nhà xưởng. Ngày trước, họ đầu tư hết tất cả hơn hai triệu đô la. Bây giờ bán đi, không còn được một nửa.

Ông Cẩm nhìn thẳng vào bà Dung:

– Tôi hỏi thật bà. Bà giàu có đến thế này chưa đủ à? Bà có thiếu gì nữa đâu nào. Thằng Lâm nó cũng chẳng cần... Nhà mình tuy không giàu nứt đố đổ vách nhưng chắc chắn là chưa bao giờ bà phải lo tiền nong.

Bà Dung nhìn chồng khó chịu:

– Tại sao mình cứ cản trở chuyện làm ăn thế nhỉ. Mình tưởng cứ trông vào đồng lương của mình, trông vào mấy đồng bạc bổng lộc khi năm hết tết đến thì là no đủ à? Thế vài năm nữa, mình về hưu, lúc ấy liệu có ma nào đến nữa không? Mình cứ làm việc và tưởng như cuộc sống diễn ra êm đềm, yên ả lắm phải không. Mình biết một tháng nhà này chi tiêu bao nhiêu không? Chỉ tiền điện, tiền nước là đã hết đứt lương hưu của em rồi. Ngoài ra còn ti tỉ thứ chi tiêu... Hôm nọ ông ốm, đưa ông đi viện không dúi tiền cho bác sĩ liệu có thuốc tốt không? Muốn được cô y tá tiêm cho một mũi nhẹ nhàng... cũng tiền cả đấy. Thời buổi này không có danh vọng, không có chức quyền thì chưa chết. Nhưng không có tiền thì nhục lắm, khổ lắm. Thiên hạ coi mình như rác ngay.

Ông Cẩm thủng thẳng:

– Tôi thì lại thấy khác...

– Khác cái gì? Mình thì giống tính thầy, suốt ngày chỉ mê mẩn chữ nhàn. Thầy thấy thanh thản, nhàn hạ là vì thầy có bao giờ phải lo tiền đâu. Cần bao nhiêu có bấy nhiêu. Thích lên rừng, xuống biển, thích vào Nam, ra Bắc là được... Có thế thì mới thờ chữ nhàn, mới thanh cao, độ lượng... cứ không có tiền, thử hỏi có dám đến đám cưới không?

Ông Cẩm quắc mắt:

– Nhưng tôi thấy lập công ty lúc này là chưa cần thiết.

– Thế nào là cần thiết. Tôi lập công ty, tôi đã tính rồi. Không ảnh hưởng gì đến mình. Không có phạm mười chín điều cấm đảng viên.

Bà ngừng lại, uống ngụm nước rồi cao giọng:

– Tôi cũng chả hiểu cái ông nào đề ra mười chín điều cấm đảng viên... Lẽ ra lúc này phải vận động, phải khuyến khích đảng viên làm giàu mới phải chứ. Dân giàu thì nước mạnh, đảng viên giàu thì đảng khỏe... Có sao đâu mà cứ cấm với đoán. Chả lẽ cứ lấy nghèo ra mà làm tiêu chuẩn trong sạch của đảng viên à?

Ông Cẩm:

– Bà làm sao thế. Đang chuyện nọ xọ chuyện kia.

Bà Dung cương quyết:

– Ông đừng ngăn cản mẹ con tôi. Nếu ông thấy có điều gì ảnh hưởng đến con đường quan lộ của ông thì ông cứ tránh xa ra.

Ông Cẩm im lặng trước thái độ đáo để của vợ. Bà Dung thấy thế cũng là đủ, bà chợt dịu dàng hẳn:

– Em có quyết tâm, cũng là vì con, vì mình... Em biết mình là người thật thà, không đua chen làm giàu được.. Mình cứ lo giữ yên cái ghế chính trị, còn việc khác để em... để em nhé. Mà em nói thật, mình leo lên được cái ghế này thế là quá lắm rồi. Hiền lành, ngu ngơ như mình... Thứ trưởng đã là quá to rồi chả ai cho lên nữa đâu.

Ông Cẩm biết không nói lại được vợ, ông bỏ đi lên phòng và nằm đọc sách.

*

* *

Cũng tối hôm đó, tại nhà Giám đốc công an tỉnh Chu Văn Hòa. Ông Minh đến chơi.

Ông Hòa:

– Anh ạ, em có việc này, cứ nghĩ mãi mà không biết giải quyết thế nào.

– Có gì mà cậu úp mở thế.

– Anh ạ, chị Dung, vợ anh Cẩm dạo này cứ thậm thụt dan díu với lão Đức.

Ông Minh ngạc nhiên:

– Tay Đức mới được đề bạt Cục trưởng?

– Vâng, đúng hắn ta. Mẹ kiếp, có thứ nào cấp dưới lại lại tòm tem vợ cấp trên không?

Ông Minh vẫn chưa hết ngạc nhiên:

– Cậu nói thế nào... tôi không tin.

– Thì lúc đầu em cũng có tin đâu nhưng chả lẽ phó phòng Cảnh sát hình sự của em cho biết tin mà lại sai à?

Ông Minh đứng dậy, đi lại trong phòng suy nghĩ rất căng thẳng, hồi lâu sau ông nói:

– Tớ nghĩ ra cách rồi.

– Anh bảo làm thế nào?

– Cậu cho một tay cảnh sát nào đó có quen biết với tay Đức và đến rỉ tai lão Đức... Tớ cam đoan với cậu là lão đấy sẽ sợ vãi linh hồn.

Ông Hòa gật gù:

– Có lẽ phải làm như thế thật. Nhưng mà nghĩ đến chuyện này em sôi máu lắm.

Ông Minh cười:

– Cái thằng này, làm Giám đốc công an tỉnh sáu, bảy năm rồi mà cái chuyện nhố nhăng ấy còn sôi máu. Thảo nào anh em bảo cậu tính nóng như lửa. Thế mà tới đây cậu chuyển sang làm Chủ tịch tỉnh thì không biết là hai triệu dân tỉnh mình sẽ chịu đựng cơn nóng của cậu như thế nào đây.

Ông Hòa gãi đầu:

– Ấy là nói thế chứ em còn mát tính hơn rất nhiều so với đời giám đốc cũ. Thôi có lẽ cũng phải theo cái kế của anh vậy.

Ông Minh nói:

– Cậu là công an, có nghiệp vụ, cậu lại có mạng lưới cơ sở ở khắp nơi khắp chốn cho nên cũng phải tìm cách bảo vệ anh em mình.

Ông Hòa ngạc nhiên:

– Bảo vệ là thế nào anh?

– Đơn giản thôi, nếu cậu biết tớ có những việc làm sai, nếu cậu biết con tớ mất dạy hoặc vợ tớ hư hỏng, cậy là vợ Viện trưởng mà nhận của đút của lót thì cậu phải cảnh báo. Đấy là cách bảo vệ từ xa chứ còn gì nữa.

Ông Hòa lắc đầu:

– Với anh thì em dám nói nhưng với anh Cẩm và chị Dung thì không đơn giản đâu.

– Cậu sợ gì anh Cẩm hả?

– Anh không biết thôi, anh Cẩm là người rất nhu nhược và sợ vợ. Nói cái gì cho anh ấy thì tức khắc bà ấy biết. Mà bà Dung thì không đùa được.

Ông Minh khó chịu:

– Cậu nói khó nghe bỏ mẹ. Cậu là Giám đốc công an tỉnh cậu phát hiện thấy những chuyện không đúng của bạn bè mình thì cậu phải nói...

Ông Hòa cười xí xóa:

– Thôi được rồi, em nghe anh. Thật ra em không sợ anh Cẩm mà em sợ bà vợ với thằng con trai. Cứ với cách tiêu tiền như của nó thì cũng sẽ có ngày vào kho mà thôi. Anh có biết là hiện nay nó được giới ăn chơi gọi là gì không?

Ông Minh lắc đầu.

– Chúng nó gọi thằng Lâm là Lâm "đốt”. Có nghĩa là nó tiêu tiền như đốt. Anh có biết, một buổi sinh nhật nó mà uống hết ba chục chai rượu tây.

Ông Minh cười nhạt:

– Làm gì có, cậu cứ nghe đồn.

Ông Hòa nói:

– Đấy anh có biết gì đâu. Anh có hai thằng con ngoan ngoãn học hành giỏi giang. Anh chẳng phải lo đến chúng cho nên anh có để ý rằng bọn trẻ bây giờ chúng nó sống thế nào. Hàng loạt vũ trường, động lắc bị công an Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh triệt phá vừa rồi

anh biết chứ? Toàn con nhà giàu và đến quá nửa là con cán bộ cao cấp dùng thuốc lắc đấy.

Ông Minh nói:

– Tớ có biết, cho nên ở tỉnh này cậu cứ khoán ngay cho Trưởng công an phường, nếu để xảy ra tụ điểm ăn chơi đàng điếm, cứ cách chức ngay. Có thế thì mới nâng cao trách nhiệm của anh em được.

Ông Hòa nhăn nhó:

– Nói nâng cao trách nhiệm thì dễ, nhưng đã có ai nhìn xem anh em công an bây giờ họ sống như thế nào đâu. Công an tỉnh này hơn một ngàn cán bộ chiến sĩ không nhà không cửa. Nhiều anh quân hàm đến cấp tá mà vẫn phải đi thuê nhà trọ. Hôm vừa rồi, một anh thiếu. tá đi chạy xe ôm kiếm thêm bị bọn cướp lừa đưa ra ngoài cánh đồng giết chết. Bây giờ để lại một vợ, hai đứa con nhỏ, hai ông bà già, vợ thì thất nghiệp trông vào cái quán nước chè ở ngoài phố. Anh bảo sống làm sao bây giờ. Chúng em cũng đã khoán trách nhiệm cho từng chỉ huy đơn vị rồi. Nhưng anh thấy đấy, hiệu lực quản lý của chính quyền càng ngày càng yếu. Thế là cứ phải lôi công an ra làm con ngáo ộp. Trên thế giới này có cảnh sát nước nào phải đi vận động dân đưa chó đi tiêm, đưa phụ nữ đi đặt vòng tránh thai. Rồi vô vàn những việc không tên. Làm thì phải có sai nhưng hễ sai thì chả ai bảo vệ cả. Càng làm càng đối đầu với dân. Thế là dân càng ghét. Báo chí thì chỉ rình để bới khuyết điểm của công an... Em bây giờ cũng chán ngấy cái nghề này rồi.

9

Tuy đã ký hợp đồng đi biểu diễn thời trang nhưng Minh Phương vẫn thấy áy náy trong lòng. Cô nửa muốn đi nửa không. Muốn đi là vì chỉ mất vài ba ngày mà có được vài chục triệu. Nhưng không muốn là vì biết Lâm rất không thích... Từ hôm chuyện bản hợp đồng sống chung với Đào Trọng Thanh bị lộ, thái độ của Lâm làm cô thấy nể. Và trên cả là sự ân cần, chăm sóc của Lâm với cô đã khiến cho Minh Phương cũng bắt đầu biết ngượng, biết e dè mỗi khi nói dối Lâm.

Cô thừa biết là nói đi biểu diễn thời trang nhưng thực ra là đi ngủ với bọn Tây. Mặc dù đã nói với Lâm nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Minh Phương thấy không nên là hơn cả. Nghĩ vậy, cô gọi điện thoại cho Giáng Hương.

– Alô, Hương à? Này, chàng sẽ đi cùng tao vào Sài Gòn đấy.

Giáng Hương lộ vẻ thất vọng:

– Sao cho hắn đi làm gì? Mình còn nhiều chương trình khác cơ mà?

– Nhưng mà anh ấy không chịu. Sau vụ mấy con người mẫu bị đi phục hồi nhân phẩm, anh ấy sợ lắm.

– Hóa ra hắn nghi cả mày à? Thế thì "buồn ơi, chào mi" đi thôi.

Minh Phương:

– Thì cứ để anh ấy đi cũng có sao đâu?

Giáng Hương lạnh lùng:

– Mày... làm nghề này, có lúc phải đong đưa, có khi phải lả lơi, có khi phải buông lỏng ong bướm... Thế mà có thằng chồng đi kè kè bên cạnh, làm sao mà thể hiện được Mày không có cách nào thoát khỏi hắn à?

Minh Phương:

– Mày thông cảm cho tao đi. Hay thôi, tao hủy hợp đồng nhé.

Giáng Hương hốt hoảng:

– Mày hủy nó phạt đấy.

– Chưa ba ngày nữa mà hủy thì mới phạt. Mà này tao cứ thấy thằng cha ấy tởm tởm thế nào ấy. Tao sợ nó đưa mình đi Vũng Tàu rồi làm trò gì thì chết.

Giáng Hương cười mỉa mai:

– Tao với mày thì cũng như đôi giầy đã dẫm bùn rồi... giữ gìn mà làm gì? Nhan sắc cũng có thì. Không tranh thủ lúc này, lấy nhan sắc ra mà kiếm ít vốn, sau này ngửa tay xin ai? Mày muốn thủ tiết với người yêu à? Thế chuyện mày với lão Thanh "già", hắn không biết ư?

– Biết, nhưng dù sao thì Lâm cũng là người độ lượng. Cho nên... cho nên tao không nỡ.

Nghe Minh Phương nói vậy, Giáng Hương biết là cô đã thay đổi. Tự dưng cô thấy buồn cho chính mình... Lặng đi một lát, Giáng Hương nói:

– Hoan hô sự hoàn lương của mày. Thôi được, tùy mày.

Minh Phương đặt máy điện thoại và thấy trong lòng nhẹ nhõm. Lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy mình đã thắng chính mình.

Lâm lái xe đưa Minh Phương đi chùa. Trên xe, Phương nói:

– Anh ạ, em đã hủy hợp đồng đi biểu diễn thời trang rồi.

Lâm ngạc nhiên:

– Sao thế. Anh lại đang chuẩn bị đi với em đây.

– Em không muốn vì em mà anh phải bỏ công việc.

Lâm tỏ ra áy náy:

– Thế em phải hủy hợp đồng với họ à?

– Vâng.

– Có phải chịu phạt không?

– Chưa, nhưng tất nhiên là sau này không bao giờ họ mời nữa.

Lâm sung sướng:

– Cần quái gì? Em sắp làm giám đốc đến nơi rồi và không bao giờ lo thiếu tiền. Hơn nữa, em cần phải tạo cho mọi người thấy mình

là một hoa hậu theo đúng nghĩa tốt đẹp nhất.

Thấy Phương không đi, Lâm vui ra mặt và huýt sáo. Phương hiểu tình cảm của Lâm. Tự nhiên cô thấy vui lây và cô nắm lấy tay Lâm, đưa tay của anh ta lên áp vào má mình.

Hai người đến một ngôi chùa cổ. Phương mua hương và để lên đĩa mấy tờ năm ngàn rồi thắp hương khấn vái rất thành tâm.

Lâm đứng sau lưng Phương, chỉ chắp tay cho phải phép.

Bỗng dưng, Lâm thấy thèm thuốc. Lâm lo lắng và tìm cách nào để trốn đi hít. Chờ Phương khấn xong, Lâm nói:

– Em vào thắp hương ở mấy gian hậu điện rồi vào chơi với sư cụ một lát. Anh ra xe nghỉ một tí. Tự nhiên đau đầu quá.

Phương ái ngại:

– Hay mình về luôn. Anh để em lái xe cho.

Lâm thoái thác:

– Em cứ vào chơi với sư cụ đi. Mấy tháng em không đến rồi.

Phương tưởng thật :

– Thế em vào thắp hương ở hậu điện rồi về nhé. Anh ra xe trước đi.

Lâm nhăn nhó:

– Em lễ nhanh lên nhé, anh ra xe đây.

Lâm đi ra. Minh Phương chợt nhíu mày nghi ngờ rồi đi vào hậu điện. Nhưng chỉ được mấy bước, cô liền đứng lại và nỗi nghi ngờ về cái "sự đau đầu” của Lâm làm cô không yên tâm.

Phương quay lại và lẻn ra một cổng ngách, đứng nấp sau một quầy bán đồ thờ cúng nhìn Lâm chui vào xe.

Lâm vào xe, mở máy cho điều hòa chạy rồi mở ví lấy ra một tép hêrôin và cúi xuống châm lửa hít.

Minh Phương thấy Lâm cúi xuống cô vội chạy ra vì tưởng Lâm làm sao. Cô sững người khi thấy Lâm đang hít...

Lâm hít xong, mắt lim dim và khi mở mắt ra thì thấy Phương đứng nhìn bằng ánh mắt bạc hẳn đi.

Thấy một chiếc xe taxi lao tới. Phương vẫy tay và lên xe đi luôn. Lâm vẫn đang trong cơn phê thuốc. Khi tỉnh lại được thì Phương đã đi mất hút.

Minh Phương đi xe taxi về nhà, chạy lên phòng nằm úp mặt xuống giường khóc. Bà mẹ Phương thấy thái độ con gái bất thường như vậy, chạy lên hỏi.

– Có chuyện gì đấy con?

Phương lau nước mắt, lắc đầu:

– Không có việc gì đâu mẹ.

Bà lo lắng:

– Hay mày với thằng Lâm xảy ra chuyện gì?

– Không sao mà. . . Mẹ đừng hỏi con nữa.

Bà đóng cửa đi xuống nhà.

Có chuông điện thoại di động. Phương nhìn và biết máy của Lâm. Cô không nghe.

Bà mẹ Minh Phương thấy vậy thì lo lắng lắm. Bà gọi điện thoại cho Lâm:

– Alô, Lâm đấy hả con. Này, có chuyện gì mà con Phương khóc quá... hai đứa cãi nhau à?

Lâm nói dối như thật:

– Dạ, không ạ. Cháu mới gặp Phương, còn vui lắm cơ mà. Để cháu đến xem sao?

– Bác hỏi nó còn cáu... Thôi con đến ngay nhé.

Lâm phóng ôtô đến và chạy xồng xộc vào nhà. Mẹ Phương ra đón:

– Con đến đấy à? Dỗ nó hộ bác. Bác đi chợ một lát Chiều nay con ở đây ăn cơm nhé. Bác trai đi công tác rồi. Vắng đàn ông quạnh nhà quá.

– Vâng ạ! Bác cứ đi...

Lâm chạy lên phòng Phương. Anh ta mở cửa nhưng Phương đã khóa bên trong.

Lâm gõ cửa rồi năn nỉ:

– Phương ơi, mờ cửa cho anh đi. Anh đây mà... cho anh nói với em vài lời đi.

Đáp lại lời của Lâm là sự im lặng. Minh Phương ngồi trong phòng, nhìn những bức ảnh của Lâm để trên bàn bằng cặp mắt vô hồn.

Tiếng nài nỉ của Lâm cứ vọng qua khe cửa:

– Em ơi! Cho anh xin em... Cho anh nói với em... dù chỉ một câu thôi rồi em đuổi anh đi cũng được.

– Em đừng nỡ lạnh lùng với anh như thế... Hãy nghe anh nào…

Năm phút rồi, 10 phút trôi qua. Phương vẫn ngồi lì.

Lâm ngồi bệt xuống trước cửa, lấy điện thoại di động ra nhắn tin: "Anh yêu em. Cho anh nói với em một lời".

Minh Phương xem tin nhắn và không nhắn lại.

20 phút trôi qua. Cuối cùng Minh Phương phải ra mở cửa. Lâm lao vào, quỳ xuống chân Phương:

– Anh xin em, đừng bỏ anh. Cho anh giải thích đã.

Phương hất tay Lâm ra, nói lạnh lùng:

– Anh nghiện hút từ bao giờ?

Lâm vẫn quỳ dưới đất:

– Anh... anh mới hút được ít hôm.

– Nhưng mà nghiện rồi chứ gì?

– Chưa... à, mà cũng thấy thèm.

Minh Phương thở dài:

– Mỗi ngày anh hít mấy lần? Mà thôi, anh đứng dậy đi. Đàn ông các anh sao mà dễ quỳ, dễ lạy thế. Trước thần thánh, tiên phật thì không bao giờ được một lần quỳ

– Em là tiên, là phật của anh.

Lâm nói xong rồi đứng dậy, đến ôm lấy Phương, nhưng cô đẩy ra:

– Nào anh trả lời đi.

– Anh hít ngày... hai lần.

– Có thế thôi à? Anh thử nói thật xem nào?

– Ba lần... !

Phương cười nhạt:

– Lại vẫn nói dối

– Thôi anh thề... nếu anh nói dối thì anh bị... bị chết chẹt ô tô.

– Anh đi ô tô thì có xe nào chẹt anh được nữa. Mỗi ngày 5 lần phải không?

Lâm nói:

– Không, chỉ có 4 lần thôi.

Minh Phương:

– Tháng sau sẽ là 5, tháng sau nữa là 6... và... Tại sao anh hút?

Lâm đắn đo một lát rồi nói:

– Anh hút là... là vì em!

Phương tròn mắt:

– Sao, anh định đổ cái vạ này cho em đấy à? Hay nhỉ, mình nghiện hút lại đổ tại cho người ta.

Lâm ấp úng:

– Anh nói thật đấy, vì em mà!

Minh Phương nổi nóng:

– Anh im đi. Liệu anh còn tìm ra nguyên nhân nào hợp lý hơn không? Và liệu có ai nghe lời thanh minh ấy không?

Lâm ngượng ngùng:

– Không, anh nói thật. Anh hút là vì ngượng với em...

Phương càng khó chịu, cô cười khẩy:

– Anh mà lại biết ngượng à? Biết ngượng thì đã không hút hít.

– Anh nói thật đấy. Anh hút là vì... là vì em cứ chê anh... anh yếu!

Minh Phương chợt hiểu ra, cô đỏ mặt, lúng túng. Hồi lâu sau mới nói:

– Thế chả lẽ không có thuốc gì mà phải đi dùng thứ thuốc chết người ấy hay sao?

– Anh... anh nghe người ta mách, và cũng thấy có hiệu quả. Em biết quá còn gì?

Nghe Lâm nói thế, Minh Phương thở dài não nuột. Cô không còn biết nói thế nào nữa. Hồi lâu sau, Phương dịu giọng bảo:

– Thôi anh cứ về đi. Em phải đi có việc.

Nói xong, cô bỏ mặc Lâm trong phòng và đi taxi đến gặp Giáng Hương. Thấy Phương đến, Giáng Hương mừng lắm vì tưởng cô đã thay đổi ý định hủy hợp đồng. Cô hỏi:

– Sao, mày lại muốn thực hiện chuyến đi à?

– Không, lúc này thì tao không muốn đi đâu cả.

Hương hiểu ngay là Minh Phương có chuyện mà không thể nói với ai ngoài cô. Hương lấy nước cho Phương:

– Tao đoán là mày muốn tỏ ra chung thủy với tay Lâm, mày muốn thành một người vợ mẫu mực. Nhưng thực tế là không như ý mày muốn.

Minh Phương thở dài:

– Sao mày luôn nghĩ hộ người khác thế. Tao muốn hỏi mày chuyện này.

Mày cứ nói.

– Ngày xưa, mày có yêu tay Hoàn. Anh ấy nghiện hút...

– Đúng thế. Sao mày hỏi chuyện đó... Tay Lâm nghiện à?

– Ừ bây giờ thì tao có đủ chứng cứ về việc hắn nghiện. Hắn đã quỳ xuống van xin tao. Và tao buồn là... là hắn nghiện vì tao… vì tao mới khổ chứ!

Là người lọc lõi, Giáng Hương hiểu ngay. Và cô ta cười khoái chí:

– Tao hiểu rồi… nhưng mày biết anh Hoàn của tao vì sao chết không? Đầu tiên là hút để tỏ ra mình là thằng đàn ông đích thực. Rồi sau nghiện nặng và chỉ còn biết đến hít. Cũng có lúc tao đem tình yêu của mình ra để những mong cứu được anh ấy... Nhưng khi đó, muộn mất rồi. Trong con người kẻ nghiện thì chỉ có một tình yêu. Đó

là tình yêu với thuốc. Vì tình yêu, vì số phận một con người, đã có lúc tao phải đi ngủ với Tây để lấy tiền cho anh ấy đi cai nghiện. Nhưng cai xong vài tháng, khi ra trại, lại nghiện. Lần sau nặng hơn lần trước... Rồi anh ấy ăn cắp của tao tất cả mọi thứ, kể cả mấy cái xu-chiêng. Và rồi anh ấy chết vì sốc thuốc.

Mày đã trót yêu... Không, tao tin là mày không yêu thằng cha Lâm ấy. Có lần mày đã kể với tao rằng hắn ta văn hóa ngắn đến mức là tưởng trên đời này có ông Tự Lực Văn Đoàn. Đó là thằng có chữ, thừa chữ, thừa kiến thức... nhưng thiếu văn hóa. Mày không yêu nó, nhưng mày yêu ô tô, yêu tiền của nó và yêu cái viễn cảnh giàu sang khi làm con dâu ông Thứ trưởng.

Minh Phương không chịu nổi những lời nói lạnh lùng, sắc như dao của Giáng Hương. Cô gục đầu, bịt tai. Hương không để ý đến thái độ của Phương, cô tiếp tục nói:

– Tao với mày là bạn, khi mày muốn nghe tao nói tức là muốn nghe lời nói thật. Vậy thì tao nói thật: Mày hãy lợi dụng cái mác hoa hậu để làm sao kiếm thật nhiều tiền... nhiều tiền. Và tay Lâm là cái mỏ vàng khổng lồ đấy. Hãy tìm cách nắm lấy tài sản đó rồi chờ hắn chết vì xốc thuốc hay chết vì sida hoặc tìm cách chia tay. Thế là xong... Mày cũng phải thực tế một chút. Cái danh hoa hậu của mày là do thằng cha Thanh "già” bỏ tiền ra mua... Vậy ai dám đảm bảo rằng sẽ không đến lúc nào đó, những bí mật đó được bọn phóng viên báo chí phơi ra. Và lúc đó là xuống bùn đen đấy.

Hương vỗ về Phương:

– Chắc lần đầu tiên mày nghe những lời nghiệt ngã thế phải không? Thôi, tao phải chuẩn bị đi đây.

Phương nói năn nỉ:

– Mày đừng bỏ tao đi lúc này. Tao xin mày đấy.

Giáng Hương cười:

– Cái gì cần nói tao đã nói rồi. Mày còn mẹ, hãy về rúc đầu vào lòng mẹ, đấy là nơi an toàn nhất. Tao phải đi vì tao không muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.

– Cơ hội gì thế?

– À, có một anh chàng người Mỹ hơn bốn mươi tuổi đã trồng cây si với tao và thề rằng nếu không lấy được tao thì anh ta không về Mỹ. Anh ta là kỹ sư, thừa sức nuôi tao. Còn gì may mắn hơn đây.

– Mày còn trẻ đẹp, thiếu gì đàn ông mà phải đi lấy Tây?

– Ai dám lấy loại như tao, trừ người mù. Chẳng có thằng đàn ông nào cảm thấy an toàn và tin vào đức hạnh của con vợ đã từng là người mẫu hạng bét, từng là ca sĩ mà lấy cơ thể thay cho giọng hát...

*

* *

Trong phòng họp của Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân. Ngoài Thanh còn có các Phó Tổng Giám đốc, trợ lý Minh Lý, Trưởng ban bảo vệ, Trưởng phòng kinh doanh... nét mặt mọi người lộ vẻ căng thẳng. Trên bàn, trước mặt ai cũng có mấy tờ báo đăng bài về Hoàng Quân với những dòng tít rất ác: "Vì sao khu du lịch Hòn Bạc bán đất đại hạ giá"; "Hoàng Quân - người khổng lồ chân đất sét"; "Thùng rỗng kêu to - sự thật về Tổng công ty Hoàng Quân".

Với vẻ bình tĩnh pha chút bất cần, Thanh hỏi:

– Thế nào các vị, qua các bài báo này, các vị thấy điều gì đã xảy ra với công ty chúng ta? Lần trước, chúng ta đã nín nhịn, đã. không lên tiếng và nay họ đang lấn tới. Tôi muốn nghe cao kiến của mọi người.

Phó Tổng Giám đốc Toàn nói ngay:

–Thưa anh Thanh, theo tôi đoán, có kẻ nào đứng đằng sau thuê mấy tờ báo này viết bôi nhọ chúng ta.

– Căn cứ vào đâu mà anh nói là "có kẻ"?

Toàn đưa mắt cho Minh Lý:

– Tôi nói điều này là ý của cô Minh Lý. Đề nghị cô nói cho mọi người biết.

Minh Lý thong thả đứng lên, nét mặt phảng phất chút kiêu kỳ. Minh Lý giở các tờ báo chỉ vào những tấm ảnh có biển "bán đất" "cần bán gấp... ".

– Các anh có để ý đến những tấm ảnh này không? Đây là ảnh giả. Không phông ảnh này là thật, đất này là đất thật, nhưng ngôi nhà trong ảnh này cũng là thật. Chỉ có những tấm biển này là giả. Hôm nọ, có người nói với tôi là không hiểu sao lại có mấy biển đề bán đất cắm vào lúc buổi sáng... Như vậy rõ ràng là có kẻ dựng chuyện. Bản thân đám phóng viên thì không dám dựng hiện trường giả mà họ cũng chỉ mắc lừa kẻ khác mà thôi.

Thanh đứng dậy:

– Khởi sự tấn công chúng ta là tay Trần Ngọc. Tay này vẫn cay cú vì ta không cho hắn quảng cáo.

Minh Lý:

– Thưa Tổng Giám đốc, theo tôi, lý do đó không đáng để Trần Ngọc làm chuyện này. Rõ ràng đã có kẻ nào mượn tay báo chí để hạ uy tín chúng ta.

Vừa lúc đó, một nhân viên bảo vệ, hấp tấp chạy vào, nói lắp bắp:

– Thưa ông... thưa ông...!

Thanh quắc mắt:

– Thở đi rồi hãy nói. Cháy nhà à?

– Dạ... Dạ không. Nhưng công nhân xây dựng ở khu biệt thự cao cấp đình công. Chúng nó đang gọi cho nhà báo đến.

Thanh giật mình:

– Vì sao chúng nó đình công?

– Dạ, chúng nó nói là đã hơn hai tháng không có lương và sắp tới lại cho nghỉ một nửa quân, nên chúng sợ.

Thanh hất hàm hỏi Phó Tổng Giám đốc Toàn:

– Sao lại nợ lương của họ lâu thế?

Toàn thở dài:

– Báo cáo anh, có ai muốn nợ lương đâu, nhưng tiền của chúng ta cũng đã hết. Hôm nọ, anh tài trợ cho đội bóng chuyền mỗi năm hơn hai tỉ, cũng có tiền đâu. Theo kế hoạch, các ngân hàng sẽ cho ta vay thêm mười tỉ, nhưng họ đều từ chối, sau khi bài báo lần trước ra.

Thanh mím môi, rồi ra lệnh một cách quyết đoán:

– Cho bảo vệ ngăn không cho công nhân ra khỏi khu đang xây dựng. Kẻ nào chống đối, tuyên bố đuổi ngay. Các anh cho đọc Bộ Luật Lao động và nói rõ khi nào thì được đình công, còn việc họ làm hôm nay là phạm pháp. Cô Minh Lý giúp tôi dàn xếp với đám nhà báo. Họ đến thì mời vào phòng khách, giải thích là có việc công nhân đình công do mâu thuẫn với chủ thầu vì thái độ miệt thị, coi thường người lao động. Chuẩn bị phong bì cho mỗi nhà báo 100 ngàn và sau đó nếu họ cần thì đưa họ đến thăm khu du lịch. Còn đội bảo vệ sẽ tung hết quân của mình trà trộn vào đội thợ xây... Nếu. nhà báo có hỏi thì xông ra trả lời. Các anh phải răn đe những cái đầu nóng.

Thanh vừa nói dứt lời thì có một cô nhân viên văn thư vào, chìa ra cái cặp hồ sơ:

– Thưa ông, có ba công văn khẩn của Ngân hàng Thương mại cổ phần SIS, Ngân hàng Nông nghiệp và Ngân hàng Vietcombank ạ.

Thanh đọc lướt qua và chợt vã mồ hôi. Đó là ba công văn yêu cầu thanh toán ngay những món nợ cũ và trả lãi đến hạn. Tổng cộng là hơn ba trăm tỉ.

*

* *

Trần Ngọc đang ngồi uống cà phê tại quán Quê Hương và đọc báo viết về Hoàng Quân !ới vẻ khoái chí ra mặt. Có điện thoại di động, Ngọc xem số máy và biết đó là của trưởng ban phóng viên:

– Alô, tôi Trần Ngọc đây.

– Anh Ngọc à, ở Công ty Hoàng Quân đang có cuộc đình công to lắm.

– Thế à? Cậu cử ngay một tổ phóng viên đến... trực tiếp phỏng vấn công nhân và yêu cầu gặp tay Thanh.

– Báo cáo anh, gặp ông Thanh chắc khó vì tay này rất tránh đối đầu với báo chí.

– Không gặp cũng được. Chỉ cần phỏng vấn qua điện thoại, miễn là hắn ta trả lời vớ vẩn vài câu rồi sau đó gắn cái gì vào mồm hắn

mà chẳng được.

– Vâng, em hiểu.

– Mà này, cố gắng ăn nói thật lịch sự, nhã nhặn nhé. Không cần hỏi chọc ngoáy và hãy tỏ ra thông cảm với khó khăn của họ.

– Vâng ạ.

Trần Ngọc bấm máy gọi cho một chiến hữu là Tổng Biên tập một báo:

– Alô, này, hôm nay báo ông đưa bài về Hoàng Quân hay quá. Thế là ông chia lửa với bọn tôi đấy. Hiện nay, công nhân Hoàng Quân đang đình công, ông cho phóng viên theo dõi thêm.

Không ngờ ông Tổng Biên tập kia cũng đã biết:

– Ông yên tâm, quân của tôi đang đến rồi.

– Hay quá. Cú này chắc cổ phiếu của hắn sẽ mất giá thê thảm.

– Ông đừng coi thường tay Thanh. Sau lưng hắn là vô khối thế lực đấy. Chưa biết chừng nó chỉ bị thương còn tôi và ông lại hưu non.

– Ông lo gì? Tài năng như ông, không ở báo này làm báo khác. Thôi, chào nhé. Tuần sau ta gặp nhau.

Đúng lúc đó, Nam phóng ôtô đến. Thấy Ngọc, ông ta vồn vã:

– Cám ơn ông anh đã huy động các chiến hữu góp sức Anh ăn sáng chưa, tôi bảo chúng nó dọn nhé?

– Cám ơn anh, tôi ăn rồi.

– Bọn đệ tử của tôi ở ngân hàng vừa cho biết là tất cả các ngân hàng đồng loạt đòi tay Thanh phải trả lãi đến hạn, đồng thời đòi trả nợ gốc.

– Khoảng bao nhiêu?

– Tôi nắm chưa chắc nhưng anh cứ tính, mỗi ngày ngủ dậy, thấy trả lãi hơn năm chục triệu thì có mà đi buôn ma túy cũng không kiếm đủ.

Trần Ngọc gật gù:

– Phải vay lãi ngân hàng để đầu tư xây dựng cơ bản và buôn bất động sản là chết rồi. Minh Phụng ngày xưa chết cũng vì vay lãi mua

đất... Lãi mẹ đẻ lãi con, nợ nần chồng chất, thế là sinh ra làm bậy.

Ngừng một lát, Ngọc nhìn Nam, nói kẻ cả:

– Này, tôi nghe nói ông căm báo tôi lắm phải không?

Nam giật mình:

– Đâu có, anh nghe thông tin sai rồi. Với anh, tuy trước đây có chuyện chưa thật hiểu nhau... Nhưng bây giờ, anh thấy đấy... chúng ta cùng một thuyền mà.

Ngọc ranh mãnh:

– Cùng thuyền... ừ thì có thể. Nhưng tôi làm cái gì trên con thuyền đó?

– Anh là người cầm lái.

– Không... cầm lái là anh, là thằng Nguyễn. Tôi chỉ... chỉ xin học ông Trần Túc - danh nhân tỉnh ta thôi.

Nam hỏi lại thật thà:

– Anh nói gì, tôi không hiểu?

– Anh có thấy bức tượng ông Trần Túc ở Quảng trường ngã năm không? Một tay giơ phía trước, một tay giấu sau lưng...

Nam phá lên cười:

– À bức tượng "ném đá giấu tay"... Hay lắm, hay lắm!

Ngọc hỏi Nam:

– Mấy lô hàng vừa rồi đi trót lọt cả đấy chứ?

– Vâng, may quá. Nó mà đọng lại vài ba tháng nữa thì bọn tôi chết sặc gạch.

– Tôi biết. Hôm nào cho anh em xin chén rượu nhé.

Nam xun xoe :

– Anh cứ yên tâm đi. Chúng mình đi cùng một thuyền mà.

Vừa lúc đó, Tony Nguyễn vào tới. Thấy hai người, Nguyễn mời lên phòng riêng. Chưa ngồi yên chỗ, Nguyễn nói ngay:

– Thằng Thanh sẽ chết. Chắc chắn chết. Bây giờ chúng ta cần phải có mười triệu đô la để mua lại nó.

Trần Ngọc ngớ người:

– Mười triệu đô la? Đào đâu ra số tiền đó?

– Sẽ có người đứng ra lo tiền. Còn nhiệm vụ của chúng ta là làm sao cho hắn giãy chết và muốn có thuốc uống thì phải tới đây.

*

* *

Tại một khu xây dựng các biệt thự của Tổng Công ty Hoàng Quân. Gần một trăm công nhân đang đứng ngồi vạ vật trước một căn nhà, bên ngoài có biển đề "Ban Quản lý dự án khu biệt thự số 2".

Một số nhân viên bảo vệ của công ty ăn mặc như công nhân trà trộn vào đám công nhân.

Chúng lừ lừ nhìn mọi người bằng ánh mắt đe nẹt. Một số công nhân phát hiện ra điều bất bình thường và đưa mắt nhìn nhau lo ngại.

Nhưng họ chưa kịp tìm hiểu thì đã có một số nhà báo xông đến. Đèn máy ảnh chớp lia lịa. Đúng lúc đó Minh Lý xuất hiện trong bộ váy rất đẹp và phảng phất nét kiêu kỳ. Minh Lý nói với các nhà báo:

– Thưa các anh, các chị, tôi là trợ lý Tổng Giám đốc. Xin mời các anh chị vào phòng khách để chúng tôi trình bày nguyên nhân cuộc đình công này. Sau đó các anh chị muốn phỏng vấn ai, ghi âm ai thì xin cứ thoải mái. Chỉ xin các anh chị đưa tin chính xác cho chúng tôi.

Thái độ đoan trang, cách nói nhã nhặn đầy vẻ chân thực của Minh Lý đã làm cho các nhà báo "nguội" cái đầu nóng. Mọi người có vẻ bớt hung hăng hơn.

Một phóng viên ăn mặc hệt như một gã du thủ du thực với quần bò mài hai đầu gối, lên tiếng:

– Phải đấy, cứ nghe Ban Giám đốc nói trước đã.

Một người ngăn lại:

– Thôi ta cứ phỏng vấn công nhân trước, có sao đâu.

Thúy Quỳnh lên tiếng:

– Trước hết cứ nghe người đẹp Sao Mai nói, rồi ra phỏng vấn, vội gì?

Minh Lý nhã nhặn:

– Chị Quỳnh à? Đọc tên chị mãi trên báo, hôm nay mới được thấy. Em chỉ được biết chị qua ảnh thôi.

Rồi Minh Lý nói đon đả:

– Nào xin mời các anh báo Công an, báo Tuổi trẻ, báo Công lý, báo Doanh nhân vào phòng khách. Chúng tôi cũng sẽ mời một số công nhân vào để các anh chị gặp.

Minh Lý nói đến đó thì một gã bảo vệ đóng vai công nhân xây dựng đứng trong hàng rào, nói to:

– Cho tôi gặp nhà báo. Tôi phải tố cáo...

Lại một gã nữa cũng xông đến:

– Tôi cũng muốn gặp nhà báo. Để tôi thay mặt anh em công nhân trình bày với nhà báo.

Minh Lý đưa mắt nhìn tay trưởng ban bảo vệ. Hắn khẽ gật đầu. Minh Lý chỉ vào hai người kia nói:

– Đồng ý cho hai anh vào gặp các nhà báo.

Thế là khi công nhân chưa kịp phản ứng gì bởi lẽ họ vẫn sợ một số gã cứ nhìn họ chằm chằm thì hai gã công nhân giả kia được ra cổng.

Mọi người đi bộ đến phòng khách. Vừa đi, Minh Lý. vừa giới thiệu:

– Thưa các anh chị, đây là khu biệt thự cao cấp cho thuê nghỉ mát. Mỗi biệt thự có 6 phòng và đủ chỗ cho 21 gia đình đi nghỉ. Tiện nghi ở đây đạt tiêu chuẩn khách sạn bốn sao.

Một nhà báo chìa máy ghi âm:

– Sẽ có bao nhiêu biệt thự thế này và giá thuê khoảng bao nhiêu?

Minh Lý mỉm cười:

– Khoảng 200 đô la một ngày một đêm cho một gia đình.

– Giá như vậy có là quá cao không?

Minh Lý hỏi lại:

– Vậy bạn muốn bao nhiêu? Theo các nhà báo thì với căn hộ như thế này, giá bao nhiêu là vừa?

Thúy Quỳnh nói chen vào:

– Theo tôi, chỉ nên khoảng một trăm đô la.

– Tôi sẽ báo cáo với hội đồng quản trị về đề xuất của chị Quỳnh. Đó là một ý kiến hợp lý - Minh Lý nói dửng dưng và không hiểu thật hay giả.

Một nhà báo nói:

– Vậy nếu cánh nhà báo chúng tôi muốn thuê thì có giảm giá không?

– Nếu bạn thuê cho cả gia đình gồm vợ, con, bố mẹ... Tôi cam đoan là các bạn được giảm giá 50%. Còn nếu các bạn đi với... người yêu, thì không được giảm một xu.

– Sao thế?

– Vì đang yêu thì giá cả không bao giờ là chuyện cần quan tâm, phải không các bạn.

Mọi người cười ồ lên thoải mái vì câu nói rất đúng chỗ của Minh Lý.

Vào phòng khách. Các nhân viên phục vụ mang khăn lạnh, mang cà phê, nước ngọt và những đĩa bánh ngọt ra. Hai gã bảo vệ đóng giả công nhân ý tứ ngồi sau. Minh Lý nói:

- Xin mời các anh các chị uống nước, ăn bánh. Bây giờ tôi xin trình bày nguyên nhân tại sao xảy ra cuộc đình công mà chúng tôi không được biết trước này.

Các phóng viên vội đặt máy ghi âm.

Minh Lý thong thả:

– Trước hết là lỗi do Ban Giám đốc chúng tôi đã không nắm chắc tình hình và chấn chỉnh kịp thời, đặc biệt là đã buông lỏng công tác quản lý, để mặc Ban Quản lý dự án muốn làm gì thì làm.

Họ đã bắt công nhân làm thêm ít nhất là hai giờ một ngày, bắt công nhân phải ký quỹ lương để phòng khi công nhân bỏ việc nửa chừng. Ông chủ còn dọa đuổi việc với công nhân nào đến muộn, dù

chỉ là mươi phút... thậm chí ông ta còn có những lời lẽ nặng nề, xúc phạm đến nhân phẩm của người công nhân. Đó là điều mà Tổng Giám đốc của chúng tôi không bao giờ cho phép. Ngay sáng nay, sẽ có một vị chỉ huy công trường mới. Công ty chúng tôi không cho phép bất cứ ai có hành động, lời nói nhằm làm tổn hại danh dự của người công nhân. Nguyên nhân thì chỉ có vậy. Các anh chị phóng viên, ai không tin, cứ việc điều tra.

Một gã công nhân giả ngồi cuối phòng đứng dậy:

– Thưa các anh chị nhà báo, tôi xin nói.

Minh Lý giơ tay:

– Xin mời anh. Nhưng tôi nói trước là anh phải bình tĩnh và hãy nói trung thực.

– Vâng, nếu tôi nói sai tôi xin chịu xử phạt.

Anh ta nói xong rồi đi lên góc đầu bàn, cạnh Minh Lý.

– Những điều mà bà trợ lý Tổng Giám đốc nói có đúng nhưng chưa đủ. Ông chủ đã... đã bắt chúng tôi không được hút thuốc lào, mỗi buổi chỉ được... được đi đái có một lần. Ông ta còn gợi ý cho chúng tôi là phải góp tiền mua quà mừng sinh nhật bà ấy...

Một phóng viên:

– Chỉ có thế thôi mà các anh đình công ư? Có lý gì khác nữa?

– Vâng, ngoài những điều mà bà Trợ lý nói thì chỉ có thế.

Các phóng viên ồ lên, xôn xao:

– Lý do vớ vẩn quá.

– Có thế mà cũng đình công. Thật đúng là dân chủ quá trớn.

Thúy Quỳnh hỏi:

– Lương của anh tháng vừa rồi là bao nhiêu?

Anh ta ấp úng:

– Thưa thưa nhà báo, tôi chỉ được một triệu rưỡi.

– Vậy là cao hay thấp?

– Vì vì tôi nghỉ mất một tuần ạ.

– Ối giời, nếu thế là khá rồi.

Quỳnh hỏi tiếp:

– Nhưng anh có được nhận đủ lương không? Có bị ký quỹ không?

– Dạ, nhận đủ. Ký quỹ thì... thì mới bàn ạ.

Gã "công nhân" thứ hai xin nói:

– Chúng tôi đã hai lần đề nghị thay người phụ trách, nhưng công ty không đồng ý. Chúng tôi muốn được làm việc theo đúng lương tâm...

– Thế ông chủ bắt các anh làm ăn gian dối à?

– Vâng, thiết kế móng là dùng xi măng Hoàng Thạch mác 500 nhưng ông ta mua xi măng địa phương về làm. Chúng tôi phản đối, thế là ông ta thù.

Thấy chẳng moi được gì mới lạ, các phóng viên. không hỏi nữa.

Minh Lý nói:

– Theo tôi biết thì có thông tin đến các anh chị chưa thật chính xác... sự thật chỉ có vậy. Xin các nhà báo tùy ý xử lý.

Một phóng viên chợt hỏi:

– Chúng tôi muốn hỏi một câu: Ban lãnh đạo Tổng Công ty trả lời thế nào về những điều báo chí vừa nêu đối với Tổng Công ty?

Minh Lý mỉm cười ý nhị:

– Việc đưa thông tin là quyền của các nhà báo. Tuy nhiên với những thông tin mà báo Doanh nhân trẻ đã đưa thì chúng tôi... hơi ngạc nhiên. Biết rằng thanh minh với báo chí bây giờ là dại bởi lẽ báo chí đang là một quyền lực vô biên. Đã là quyền lực thì làm sao tránh khỏi có lúc lạm quyền, có lúc lộng quyền. Tôi xin lỗi các anh chị vì đã nói hơi nặng nhưng đây không phải là câu nói của tôi mà là của ông Trưởng ban Tuyên giáo tỉnh ủy tại buổi họp kiểm điểm công tác báo chí 6 tháng đầu năm. Tôi xin phép làm con vẹt thôi ạ.

Các phóng viên cười thích thú. Minh Lý tiếp:

– Nếu các anh chị không còn câu hỏi gì nữa, tôi xin phép được kết thúc ở đây. Chúng tôi sẵn sàng tiếp các anh chị vào bất cứ lúc nào, sẵn sàng cung cấp mọi thông tin... để giúp các anh chị hiểu rõ

bản chất sự việc. Cứ viết như mấy báo vừa rồi, tôi thiển nghĩ là... là hơi quá cho chúng tôi.

Minh Lý vừa nói xong đã có hai cô gái mang phong bì ra phát cho các nhà báo.

Mọi người cảm ơn rối rít. Thái độ khác hẳn lúc mới đến.

Trong khi đó, ngoài khu xây đựng, một người trong Ban Quản lý nói với công nhân đình công:

– Các anh đã đình công sai luật. Nể tình lần đầu các anh vi phạm, công ty tha. Chiều nay, các anh sẽ nhận đủ lương. Tuy nhiên tôi cũng phải nói rằng, sự việc các anh . làm hôm nay đã ảnh hưởng không nhỏ tới uy tín của Tổng Công ty, vì vậy, chúng tôi sẽ xem xét. Những ai cầm đầu cuộc đình công này thì có thể ra đi sau khi lấy lương. Đừng để chúng tôi phải xử lý.

Các công nhân nghe ông ta nói và nhìn nhau sợ hãi.

Ông ta vừa đi khuất, các công nhân quay ra cãi nhau:

– Chúng mày ngu bỏ mẹ. Đã bảo cứ từ từ... đằng này chưa gì đã làm om lên.

– May mà họ còn trả lương đấy.

– Từ nay, tao đếch nghe thằng nào nữa. Ai trả lương, tao làm.

*

* *

Các nhà báo đi rồi. Minh Lý trở về phòng làm việc của Thanh. Anh ta ngồi với vẻ mệt mỏi:

– Cám ơn cô đã giúp tôi xở lý rất tốt một việc quá nhạy cảm và dễ gây nguy hiểm. Tôi rất tiếc là khi phát hiện ra tài năng của cô thì cũng là lúc Công ty chúng ta đứng trước nguy cơ đổ vỡ.

Minh Lý nói thong thả:

– Sao anh không bán bớt dự án này đi.

– Điên à? Tốn cả triệu đô la mới có giấy phép, mới được tỉnh giao đất cho làm. Bây giờ bỏ vào đây hàng trăm tỉ rồi...

Minh Lý cười:

– Anh có muốn nghe lời nói thật không?

– Sao, cô tưởng tôi muốn nghe nói dối à?

– Anh bỏ vào đây hàng trăm tỉ, nhưng có phải tiền của anh đâu, của các quan chức gửi là nhiều, rồi của mấy đại gia ở Đức, ở Nga, ở Pháp gửi về... chứ anh có là bao? Cho nên anh đừng sợ mất. Anh mất ít, họ mất nhiều. Cho nên họ phải lo cứu anh, chính là cứu tiền của họ. Anh xem ông nào cho rót tiền vào đây nhiều nhất hãy kêu với họ. Trước mắt phải bịt mồm đám nhà báo này lại, sau đó phải tìm cách bán bớt dự án, lấy tiền trả cho các đại gia. Khi anh trả tiền cho họ thì họ sẽ cho anh đầu tư lại... Logic là như vậy.

Thanh thở hắt ra, nét mặt sáng lên, tươi tỉnh.

Minh Lý đi khỏi. Thanh gọi điện thoại cho ông Phú, Phó Chủ tịch tỉnh phụ trách văn hóa - xã hội:

– Alô, anh Phú à? Em Thanh đây...

– Thanh à? Làm sao mà báo chí nó làm om xòm lên thế ?

– Em nghĩ rằng có thằng nào muốn chơi mình. Anh giúp em... nói với mấy ngân hàng cho em vay thêm vài chục tỉ nữa đi và anh nhắc tay Ngọc - Tổng Biên tập một câu giúp em.

– Để anh tính. Nhưng mày phải cẩn thận. Bọn an ninh kinh tế hay C 15 nó xông vào là chết đấy. Vào lúc này, không ai dám can thiệp đâu.

– Dạ, em hiểu.

– Thôi được anh sẽ giúp. Hôm nào lên Hà Nội, vào anh nhé... À này, thằng cháu nhà anh đang học ở Mỹ, nếu em có sang đợt này, qua kiểm tra nó hộ anh nhé!

– Vâng ạ.

*

* *

Trần Ngọc đang ngồi rung đùi đọc báo thì có điện thoại:

– Ngọc đấy à? Anh đây... anh Phú đây.

Ngọc vội vàng đứng dậy, cung kính:

– Dạ, em đây. Anh anh khỏe không ạ?

– Khỏe, quá khỏe mà không biết làm gì có lẽ chỉ để dành sức đọc báo của chú thôi.

Ngọc giật mình:

– Gớm, anh cứ đùa em. Anh thì đọc báo Nhân dân, báo Quân đội, chứ đọc gì loại lá cải của chúng em.

– Chú có thấy rau cải bây giờ là đặc sản không? Thôi chú réo chửi thằng Hoàng Quân xem ra nặng quá đấy. Hãy tìm hiểu kỹ rồi hẵng viết. Nó là doanh nghiệp, việc chưa có gì rõ ràng mà chương lên báo như thế thì đào hố chôn nó rồi còn gì?

– Dạ, chúng em có tài liệu chính xác.

– Thì tôi có bảo cậu sai đâu. Nhưng mình nói đi thì phải cho người ta nói lại, hơn nữa, đừng nghe thông tin một chiều. Tôi nói thế, tùy cậu nghĩ. Đừng có cho là tôi ăn gì của cha Thanh.

– Dạ, em đâu dám nghĩ thế.

– Mà này, tới đây, thôi làm Tổng Biên tập, sang Phó Chủ tịch phụ trách văn xã có lẽ tốt hơn đấy. Cậu làm Tổng Biên tập có lẽ đến tám năm rồi nhỉ.

– Dạ, vâng! Em trụ lâu nhất ở tỉnh đấy.

– Ở lâu một chỗ quá, người nó đụt đi. Thôi, việc đó, để tôi bảo Chủ tịch cho.

*

* *

Tổng Giám đốc Ngân hàng Đầu tư và Phát triển của tỉnh đang họp thì có điện thoại di động. Nhìn số máy, ông biết ngay là ai. Ông vội đứng lên, lễ phép:

– Thưa anh, tôi xin nghe ạ.

– Ờ, anh Trác à? Này chỗ thằng Hoàng Quân, nó đang khó khăn về vốn, các ông giúp nó nhé... Các ông ngại mấy bài báo vừa rồi chứ gì?

– Vâng ạ. Báo cáo anh... qua tính toán thì thấy báo chí nó nói cũng có lý ạ.

– Thế à? Vậy thì các chú mời phóng viên của nó về làm cán bộ cho Ngân hàng, mình làm gì phải có chính kiến. Phải đi kiểm tra, nghiên cứu... từ đó rút ra cái gì đúng, cái gì sai; cái gì cần uốn nắn, chấn chỉnh giúp doanh nghiệp. Chứ cứ ngồi cho vay lãi thì cần gì tiến sĩ với giáo sư? Cần gì Viện nọ, Trường kia?

– Dạ, em hiểu. Chiều nay em sẽ xuống làm việc với Tổng Công ty. Nhưng thưa anh là họ nợ Ngân hàng hơn bảy chục tỉ quá hạn trả rồi.

– Tôi biết chứ. Nhưng nó có cơ ngơi, tài sản thật, mình lo gì.

*

* *

Một buổi sáng sớm. Lâm rời sòng bạc của lão Siu, nét mặt đờ đẫn như người mất hồn. Lâm uể oải lên ôtô và lái về cơ quan.

Trên chặng đường dài, mấy lần Lâm xuýt gây tai nạn.

Đêm qua. Lâm đã thua một trận bạc cực lớn. Tổng cộng số tiền Lâm thua lên tới hơn 500.000 USD. Lâm thua hết tiền mặt rồi lại phải lấy tiền trong 3 thẻ tín dụng ra trả mà vẫn không đủ.

Lâm nhớ lại cảnh đêm qua.

Lão Siu an ủi và giả vờ ngăn khi thấy Lâm thua:

– Hôm nay chú em không gặp may rồi. Hãy để hôm khác.

Cô gái đi bên Lâm lấy khăn cho Lâm lau mặt:

– Hay anh nghỉ một lát cho đỡ mệt.

Rồi cô ta dìu Lâm đi lên phòng và cởi quần áo cho Lâm, lau người cho anh ta. Bỗng cô ta cười khúc khích:

– Em giúp anh xả sui nhé?

Lâm ngạc nhiên:

– Giúp cách nào?

– Cách này…Anh chưa nghe bao giờ à?

Nói rồi cô gái cởi phăng áo và lao vào Lâm.

Ngủ với nhau xong, Lâm chợt thèm thuốc. Lâm ngang nhiên mở ví lấy ra một tép hêrôin đã gói sẵn và châm lửa hít. Cô gái cũng dí

mũi và hít thèm thuồng.

– Anh còn không, cho em xin một tép.

– Cho em cả hai nhé - Lâm hào phóng lấy trong ví ra đưa cho cô.

Hít xong một liều, Lâm tỉnh táo hẳn. Hắn sửa sang lại quần áo và xuống sòng bạc.

Lâm chơi và lại thua.

Lão Siu theo dõi qua màn hình và mỉm cười đắc ý.

Lâm thua hết sạch và gọi lão Siu:

– Ông cho tôi vay ba trăm ngàn đô.

Lão Siu ngần ngừ. Lâm cười nhạt:

– Ông sợ tôi quỵt nợ à. Thế này nhé, tôi viết giấy vay đàng hoàng, được chưa ? Ông gọi người làm chứng đến đây.

Lão Siu ra ngoài gọi điện thoại cho Tony Nguyễn rồi quay vào.

– Tôi vừa gọi cho anh Nguyễn, anh ấy đồng ý giúp chú. Coi chư chú vay anh ấy đi. Rồi chú trả tiền vào tài khoản của anh ấy.

– Ô kê.

– Nhưng chỉ một lần thôi nhé.

– Sao ông cứ ngăn cản tôi thế nhỉ - Lâm quắc mắt - ông sợ tôi không có tiền hả ?

– Không phải, nhưng... nhưng…

– Nhưng cái gì? Có phải ông sợ tôi gỡ lại không?

– Chú em đã nói vậy thì tôi đãy không dám nói nữa.

Lâm viết giấy vay tiền với nội dung là vay của Nguyễn ba trăm ngàn đô la. Siu mang cho Lâm một cặp tiền. Đếm đủ 30 tập. Mỗi tập 10.000 đô la. Lâm mua phỉnh. Đặt cửa với giá cực lớn. Các con bạc kinh ngạc khi thấy Lâm đặt cửa 50.000 USD.

Và Lâm thua liên tục...

Lâm về văn phòng với bộ mặt không hồn. Mọi người nhìn thấy Lâm như vậy ai cũng nhạc nhiên nhưng chỉ nghĩ là do Lâm chơi bời

quá mức nên mệt. Vả lại từ lâu nay, họ biết Lâm là người được Tổng Giám đốc yêu quý cho nên không ai dám có thái độ gì đối với Lâm.

Lâm uống hết một hộp sữa chua để trong tủ lạnh rồi gục đầu xuống bàn thiếp đi.

Chiều hôm đó. Khi kim đồng hồ chỉ 5 giờ, mọi người ở Ngân hàng đã về gần hết. Lâm dùng máy tính và xâm nhập vào máy của một nhân viên tín dụng khác tên là Vũ Văn Đông. Lâm chuyển tiền từ Ngân hàng vào máy của Đông rồi lại chuyển từ máy Đông sang tài khoản của mình.

Tài khoản mới của Lâm đã có 500.000 USD. Lâm chuyển tiền trả nợ cho Nguyễn.

Lâm gọi điện thoại cho một chủ đề:

– Chiều nay, cho tôi tiếp tục con 47 nhé. Ba triệu... Ok.

Rồi Lâm gọi điện thoại cho Nguyễn, giọng dửng dưng như không:

– Alô, anh Nguyễn à. Em gửi lại anh số tiền hôm qua. Anh kiểm tra nhé.

Nguyễn ngạc nhiên vô cùng nhưng cố bình thản:

– Sao em không giữ mà dùng. Anh có cần tiền đâu.

– Thì em cứ trả anh, lúc nào cần, lại vay.

– Cám ơn chú. Sức khỏe tốt chứ.

– Rất khỏe.

– Mai chú tới đây, anh em mình có cú áp phe lớn đấy. Chú cố gắng huy động lấy triệu đô được không?

– Làm gì vậy?

– À, để trừng phạt thằng Thanh vì tội dám yêu hoa hậu.

Lâm biết là Nguyễn đùa nên hỏi lại:

– Anh muốn mua lại Hoàng Quân chứ gì?

– Hoan hô nhà thông thái. Sao trên đời này lại có những người thông minh đến thế nhỉ. Nếu chú em đã hiểu thì hãy quyết định đi.

Nguyễn thực sự bàng hoàng khi nghe Lâm nói đã trả nợ xong. Anh ta đi lại trong phòng, nét mặt không hết ngạc nhiên bởi lẽ hắn

không thể hiểu được tại sao Lâm lại có thể trả nợ dễ dàng đến như vậy.

Nguyễn gọi ông Nam:

– Anh Nam à? Anh đến tôi ngay. Chúng ta có việc cần bàn gấp.

Một lát sau, Nam đến.

Nguyễn hỏi:

– Theo anh thì thằng Lâm có bao nhiêu tiền?

Nam ngạc nhiên:

– Sao ông lại hỏi vậy.

– Hôm qua, nó thua bạc gần năm trăm ngàn đô. Nó phải vay tôi ba trăm ngàn. Nhưng lúc nãy nó đã trả vào tài khoản của tôi ở Ngân hàng ANZ.

– Trả hết?

– Trả hết, không thiếu một xu.

Ông Nam cũng ngạc nhiên:

– Tôi không tin là bà Dung lại có thể cho nó nhiều như vậy.

Nguyễn trầm ngâm:

– Hoặc nó là thằng cực kỳ giàu có, hoặc là thằng mafia.

*

* *

Tại phòng làm việc của Giám đốc công an tỉnh Chu Văn Hòa.

Giám đốc Hòa đang họp với trung tá Tôn- Trưởng phòng cảnh sát kinh tế và trung tá Mỹ- Trưởng phòng an ninh kinh tế, ngoài ra còn ba sĩ quan khác.

Giám đốc Hòa:

– Đồng chí Tôn báo cáo kết quả trinh sát về Hoàng Quân trước.

Trung tá Tôn:

– Báo cáo Giám đốc. Thưa các đồng chí. Thực hiện ý kiến chỉ đạo của giám đốc, trong tuần qua, chúng tôi đã tập trung trinh sát xác minh một số vấn đề bất bình thường về Công ty Hoàng Quân, kết quả như sau :

Tổng công ty Hoàng Quân do Đào Văn Thanh.làm Tổng Giám đốc. Thanh ngày xưa đã từng vượt biên và sang ở tại trại tị nạn Hồng Công. Năm 1986, anh ta xin hồi hương tự nguyện. Khi về, không hiểu từ đâu mà anh ta có khá nhiều tiền và đứng ra thành lập công ty xây dựng sửa chữa nhà cửa. Nhưng chỉ năm năm sau, anh ta xin thành lập Tổng Công ty du lịch, dịch vụ giải trí và xây dựng Hoàng Quân. Vốn pháp định là 2 tỉ đồng. Vào thời điểm đầu thập kỷ 90 thì đó là một số tiền khổng lồ. Hiện nay Tổng Công ty Hoàng Quân đang là chủ dự án khu du lịch sinh thái Hòn Ngọc. Dự án này theo như anh ta nói là tổng vốn đầu tư hơn 100 triệu đô la. Tuy nhiên, qua năm năm xây dựng, mới chỉ thực hiện được không quá 50 triệu đô la. Chúng tôi chưa xác minh được ở ngân hàng nhưng được biết là anh ta đang nợ các ngân hàng khoảng 1.800 tỉ và cũng theo tính toán, nếu bán tất cả tài sản, kể cả đất đai trên khu Hòn Ngọc thì cũng không được số tiền đó. Tuy nhiên theo trinh sát thì tại khu này có khá nhiều cán bộ các cấp đã rót tiền vào cho Thanh. Tổng số tiền khoảng hơn 300 tỉ nữa. Kết quả kinh doanh của Thanh trong những năm qua, theo tính toán sơ bộ thì tiền lãi không đủ trả lãi ngân hàng.

Như vậy có nhiều khả năng là anh ta đã đầu tư sai, tính toán theo kiểu đếm cua trong lỗ, cộng với thói sĩ diện hão, thích khoa trương cho nên luôn thiếu tiền. Trong đó, có tiền trả cho người đã góp vốn mà không thể hiện trên chứng từ sổ sách. Hiện nay, Hoàng Quân nợ ngân hàng không có khả năng chí trả là có thật, kinh doanh khách sạn lỗ vốn vì lượng khách chỉ đạt hơn 30% số phòng, khu vui chơi cá heo, nhạc nước... cũng lỗ vốn. Thưa đồng chí Giám đốc, chúng tôi xin đồng chí cho hai tháng để thu thập tài liệu.

Đại tá Hòa hỏi tiếp:

– Còn đồng chí Mỹ... chắc có nhiều thông tin hơn. Cách đây bốn năm, đồng chí có nhớ hôm làm việc có cả lãnh đạo Cục An ninh Kinh tế, tôi đề nghị các đồng chí phải để mắt đến công ty này và anh chàng Thanh nữa. Hồi đó, khi tôi đặt câu hỏi: Liệu đây có phải là nơi tẩy rửa tiền của bọn mafia Hồng Công, Đài Loan không, thì có đồng chí đã bảo tôi là mắc bệnh đa nghi.

Trung tá Mỹ đứng dậy, lúng túng:

– Báo cáo đồng chí Giám đốc, tôi có lỗi là đã không chấp hành ý kiến chỉ đạo của đồng chí từ ngày đó. Chúng tôi mới chỉ bắt tay vào tìm hiểu công ty này được ba tháng. Nhưng... nhưng có nhiều việc khó nói lắm.

– Chả lẽ khó nói đến mức không thể nói được. Mà, đồng chí cứ nói thẳng ra. Chúng ta là công an cơ mà.

Thấy Trung tá Mỹ ngần ngừ, Đại tá Hòa cười:

– Để tôi nói hộ nhé. Các đồng chí phát hiện ra Chủ tịch tỉnh mình đã đầu tư vào đó hai tỉ, đúng không? Rồi Phó Bí thư thường trực, Phó Chủ tịch tỉnh, rồi Bộ trưởng Bộ Ngoại thương, rồi Bộ trưởng BỘ Kinh tế... người ít là năm trăm triệu, người nhiều là năm tỉ. Vì thế các đồng chí sợ chứ gì?

Trung tá Mỹ gãi đầu:

– Báo cáo Giám đốc, mới mon men đến mà đã bị đe là cho về làm phó thường dân rồi.

– Ai đe đồng chí? Chắc chắn không phải là Ban Giám đốc, không phải cấp trên của chúng ta, vậy ai đuổi đồng chí về? Sao làm công an mà chưa gì đã chạy trốn thế?

– Báo cáo Giám đốc, có vấn đề này xin đồng chí lưu ý. Sau khi báo chí nêu thì Công ty Hoàng Quân rối loạn. Một số ngân hàng từ chối cho vay thêm... nếu quả thế thì công ty này sẽ rất khó tồn tại. Tuy nhiên, theo cơ sở của chúng tôi cho biết thì việc tập trung đánh sập Hoàng Quân là âm mưu của một nhóm người, mà cầm đầu là Tony Nguyễn. Đám này muốn thâu tóm lại Hoàng Quân...

– Chà nếu vậy thì có chuyện to đây. Tony Nguyễn, tay này từ Pháp về Việt Nam và có quan hệ rất chặt với ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng và nhiều nhân vật khác. Nghe nói hắn có tài sản chục triệu đô la...

Có chuông điện thoại. Giám đốc Hòa nghe và chỉ nói:

– Phải hết sức tế nhị đấy nhé!

Nói rồi ông thở dài sườn sượt và nét mặt buồn hẳn.

*

* *

Ông Đức và bà Dung ngủ trong một khách sạn.

Bà Dung hỏi:

– Hôm nay, anh làm sao thế?

Ông Đức thở dài:

– Anh chỉ sợ tới một ngày nào... chồng em bắt gặp.

– Anh cứ yên tâm đi. Cấp trên anh chỉ biết lao đầu vào công việc thôi.

– Xa em thì anh không muốn. Nhưng gần em thì anh sợ.

Bà Dung mắng yêu:

– Rõ là cái đồ... vừa... ấy vừa run.

– Thủ tục lập công ty xong chưa? - Trần Đức lảng sang chuyện khác.

– Xong hết rồi. Em muốn mua lại hai phân xưởng của Lê Nam. Anh thấy thế nào?

– Hắn có hỏi ý kiến anh. Nếu được thế thì tốt. Nhưng chồng em có đồng ý không?

– Chưa bao giờ ông ấy dám nói từ "không" với em.

– Thế thì tốt. Em quyết tâm để con bé Minh Phương làm Giám đốc à?

– Vâng. Kiếm được con bé hoa hậu, cho nó làm Giám đốc, chả hay hơn là đi kiếm người khác à? Mà dù thế nào thì nó cũng là con dâu mình.

Trần Đức:

– Chúng nó có hợp nhau không?

– Hợp lắm. Quấn nhau như sam. Như... như chúng mình ấy - Bà Dung trả lời.

Trần Đức nhìn đồng hồ, thấy đã gần chiều, liền bảo:

– Em về trước đi.

– Anh về trước thì có - Bà Dung nũng nịu - Em về trước, rồi lại có con nào vào đây à?

– Vớ vẩn. Thân này già rồi.

– Thôi đi. Có đàn ông nào thấy gái trẻ mà tha đâu.

Nói vậy nhưng bà Dung đứng dậy:

– Em phải về. Tối nay còn bàn mấy việc với vợ chồng thằng Lâm.

Bà Dung thay quần áo, sửa sang lại đầu tóc. Khi bà vừa ra khỏi khách sạn thì có một thanh niên gọi:

– Chị Dung.

Nét mặt tỉnh bơ, bà Dung không tỏ thái độ trước anh chàng nọ. Anh ta đi ngay lên:

– Bà chị quên thằng em sớm thế. Anh Đức còn ở lại trên đấy à?

Bà Dung sững người, đi như chạy trốn vào chiếc xe taxi đang chờ sẵn.

Một lát sau, Trần Đức ra khỏi khách sạn và lấy xe máy.

Anh thanh niên kia lại đi sau lưng nói dóng:

– Lính tráng láo thật, dám cặp bồ với cả vợ Thủ trưởng.

Trần Đức hoảng hồn phóng xe bạt mạng. Đến một đoạn đường vắng, ông ta dừng lại và ngó quanh quất như thể sợ người theo dõi, rồi gọi di động cho bà Dung:

– Em à! Bị lộ rồi đấy. Có thằng nhận được mặt anh và em.

Bà Dung cũng sợ nhưng văn nói cứng:

– Chắc chúng nó nhầm. Mặc kệ nó, lần sau mình đi chỗ khác.

*

* *

Từ hôm biết Lâm nghiện hút, Minh Phương thấy trong lòng luôn dấy lên một sự sợ hãi mơ hồ. Cũng đã có lúc cô muốn bỏ Lâm nhưng không hiểu sao Lâm vẫn có sức hút đối với cô và trong thâm tâm cô cũng thấy mình có lỗi. Sự thay đổi về tình cảm của Phương không dấu nổi Lâm, vì thế Lâm hết lòng chiều chuộng, chăm sóc cô.

Không biết tâm sự với ai, Minh Phương đến gặp Giáng Hương.

Hương hỏi:

– Sao trông nét mặt mày u ám thế. Chắc không phải vì chuyện tay Lâm chứ.

Phương thở dài:

– Vẫn chuyện đấy thôi. Tự nhiên tao thấy sợ mày ạ.

– Sợ phải sống với thằng nghiện à?

– Đúng thế.

Hương cười:

– Mày chưa có gan bỏ nó đâu.

– Sao mày biết ?

– Tao với mày chơi với nhau từ năm học lớp 10, nên tao lạ gì tính mày. Mày chưa dám xa thằng Lâm là bởi vì túi tiền của nó. Mày luôn cần tiền, cũng như tao thôi. Giời cho chúng mình cái nhan sắc thì hãy tranh thủ mà kiếm tiền đi, mai mốt, sắc úa hương tàn... thì cũng còn có đồng mà tiêu. Thằng cha Lâm là con nhà giàu, nó cũng lại làm ra tiền, vậy thì tội gì mà mày không cắn răng chịu đựng lấy vài năm. Chỉ có điều là phải biết khôn khéo, tài sản nó sắm cho cái gì là phải đứng tên mình.

– Hắn chắc lắm. Chiếc xe kia, hắn có cho mình đứng tên đâu.

– Xe là chuyện nhỏ, vài trăm triệu, đáng gì. Hãy nghĩ đến những cái lớn hơn. Một tòa biệt thự chẳng hạn...

Phương hỏi:

– Chuyện của mày với gã người Mỹ,ấy thế nào rồi?

– "Bai" rồi. Nhưng tao cũng kịp kiếm được một con "a còng".

– Sao mày giỏi thế.

– Đơn giản thôi. Mượn xe của chàng, lấy giấy tờ của chàng... và sau đó là xe bị mất cắp! Thế mày tưởng với cái bọn ấy, tình yêu cảm hóa được chúng à?

Bỗng dưng Minh Phương rân rấn nước mắt:

– Tao không nghĩ đời mình lại có lúc như thế này.

Giáng Hương cười lớn:

– Mày đang làm thơ đấy à? Tao tưởng mày phải phải có bản lĩnh lắm chứ. Tao nhớ năm mình học lớp 12, bán đời con gái, chỉ có năm trăm đô la. Lần ấy, mày mua được cái gì nhỉ? Tao nhớ rồi. Mày mua được một chiếc vòng và đôi hoa tai và một đống váy cũ.

Phương bịt tai:

– Thôi tao xin mày. Nhắc lại làm gì.

– Bây giờ chính là lúc phải nhớ lại để cho mình cứng rắn lên. Hãy nghe tao đi. Ngày xưa mình còn dám liều thì bây giờ, có gì đáng sợ nữa đâu.

*

* *

Lâm lái xe đưa Phương đi chơi. Ngang qua một khu nhà biệt thự đang xây dựng dở để bán. Phương nói :

– Anh à, em muốn sau khi cưới, chúng mình ra ở riêng ngay.

Lâm hào hứng gật đầu:

– Anh cũng muốn thế. Sống với mẹ anh thì còn thoáng, chứ với ông già, mệt lắm. Ông ấy đúng là "bộ hài cốt của cách mạng", tư duy cũ không thể tưởng tượng nổi. Đến bây giờ mà vẫn khư khư giữ quan niệm "đói cho sạch, rách cho thơm". Đã đói thì cái gì mà chả phải ăn. Anh chỉ thấy thời buổi này, không có tiền là nhục.

– Anh xin tiền bố mẹ mua một căn nhà ở đây đi.

Lâm cười tự tin:

– Nếu em thích thì mua, đơn giản thôi mà.

Phương ôm lấy cổ Lâm, nũng nịu:

– Thế thì anh mua sớm đi nhé.

Ngay chiều hôm đó. Lâm nói với bà Dung:

– Mẹ ạ, chúng con định cưới nhau xong là đi ở riêng ngay.

Bà Dung ngạc nhiên:

– Nhà này không có chỗ ở hay sao mà phải đi chỗ khác?

Lâm gật đầu:

– Mẹ thấy đấy. Con có hợp với bố đâu. Phương lại càng không thể chịu nổi cái tính cổ hủ của bố. Mẹ giúp cho con mua một căn nhà ở đô thị mới Thăng Long đi. Chỉ khoảng gần bốn tỉ thôi.

Bà Dung mắng:

– Anh cứ làm như bố anh là Thống đốc kho bạc ấy. Thế trong tài khoản của anh, còn bao nhiêu?

Lâm ngần ngừ:

– Cũng chỉ còn hơn hai trăm ngàn đô la.

– Thế là đủ rồi còn gì?

– Con đang định dành vốn làm mấy việc.. Thôi, mẹ cho con một nửa nhé.

Bà Dung suy nghĩ một lát rồi gật đầu:

– Cũng được. Nhưng này, nhớ là nhà cửa, tài sản, cái gì mua bán là đứng tên mày. Đừng cho con Phương dính vào.

Lâm nhìn mẹ ngạc nhiên:

– Mẹ cẩn thận thế?

– Cảnh giác với cái bọn con gái như đám người mẫu, hoa hậu là không bao giờ thừa. Mày chịu khó đọc báo thì thấy nhân cách của chúng nó là như thế nào.

– Thế mẹ cho nó làm Giám đốc mà không sợ à?

– Cho nó một cái hư danh thì có gì mà lo nhưng tài sản nó là thật đấy con ạ. Thế này đi, mẹ sẽ đứng ra mua nhà và giao cho chúng mày ở. Giấy tờ đứng tên mẹ và mẹ sẽ tuyên bố là sau này cho cháu nội. Nó cũng chẳng trách được gì.

Thấy sự tính toán của mẹ quá ghê gớm, Lâm không biết nói gì nữa. Nhưng hình như thấy nói thế vẫn chưa đủ, bà Dung chỉ tay vào mặt Lâm:

– Mẹ thấy mày chiều con Phương quá đấy. Nó muốn cái gì là mày phải cho nó ngay. Phải coi chừng cái tính tham lam của đàn bà đấy con ạ.

Vừa lúc đó thì ông Cẩm về. Nét mặt vui vẻ và ông vừa đi vừa huýt sáo. Lâm lễ phép:

– Con chào bố. Hình như hôm nay bố có chuyện vui.

Ông Cẩm:

– Hai mẹ con đang bàn gì đấy. Chắc không ngoài chuyện lấy vợ cho thằng Lâm.

Bà Dung đỡ lấy chiếc cặp từ tay chồng:

– Bàn gì thì cũng phải báo cáo với ông chứ.

– Hay quá nhỉ, đây mới là đổi mới tư duy. - ông Cẩm nói - Từ trước tới nay, chỉ có tôi báo cáo, xin ý kiến của bà, chứ có bao giờ mẹ con bà hỏi ý kiến tôi đâu. Trong nhà này, tôi là thiểu số mà.

Bà Dung cười:

– Lại dỗi rồi. Người ta bảo "lục thập như nhi", 60 tuổi thì tính nết như trẻ con. Hay hờn dỗi, lại luôn mặc cảm, hay sợ bị người khác quên mình... Bố Lâm mới năm mươi sáu, ra đường còn khối em chân dài ngưỡng mộ, thế mà đã nói dỗi với vợ con.

Ngừng một lát bà nói tiếp:

– Nào, ông có niềm vui gì thì chia sẻ cho mẹ con tôi đi?

Ông Cẩm uống một ngụm nước lạnh rồi thong thả:

– Hôm nay tôi vừa xin được xác nhận của một số anh em cựu chiến binh cho một anh bị thương, nhưng bị mất hết giấy tờ nên mấy chục năm nay chả có chế độ chính sách gì cả.

Bà Dung nghe thế thì thở dài:

– Gớm, cứ tưởng kiếm về cho vợ được cái hợp đồng kinh tế lớn nào.

– Bà chả hiểu gì cả. Cái đó còn bằng vạn hợp đồng kinh tế đấy. Bà lập Công ty đi, tôi muốn bà hãy giúp đỡ anh ấy.

Bà Dung bắt đầu khó chịu:

– Ông là Thứ trưởng, ông chả giúp được, lại bảo tôi? Công ty thì mới thành lập, biết thế nào mà làm từ thiện? Tiền chứ có phải vỏ hến đâu.

Ông Cẩm nhận ra thái độ của vợ, ông cười nhạt:

– Bà không thích thì thôi. Tôi cũng chỉ muốn là tạo tiếng tốt cho bà...

Bà Dung thay đổi thái độ:

– Em đi xem ngày rồi, mùng hai tháng sau, làm lễ ra mắt Công ty nhé.

– Tùy mình, nhưng đừng có làm ầm ĩ lên. Chồng là Thứ trưởng, vợ làm công ty tư nhân, xem ra không phải đã là tốt đâu.

Lâm chen vào:

– Sao mà tư duy của bố lạc hậu đến thế nhỉ. Lẽ ra bố phải là người tiên phong, kêu gọi Đảng, Nhà nước cho đảng viên, cho gia đình cán bộ làm kinh tế tư nhân, đằng này, bố cũng không đổi mới gì cả.

Ông Cẩm trợn mắt nhìn con trai:

– Đổi mới là cái gì? Là như cách sống của mày à? Là coi đồng tiền để đánh giá con người, là lao vào kiếm tiền bằng mọi cách à? Mày thử nghĩ xem mày đang sống như thế nào.

Lâm lạnh lùng:

– Sao bố cứ phải to tiếng thế nhỉ. Bố tưởng cứ quát to là con, là mẹ phải phục tùng à? Đây là nhà ở, đang trong thời buổi làm ăn thịnh vượng, có phải trại lính của thời chiến đâu mà bố cứ ra mệnh lệnh, cứ quát hét.

Ông Cẩm nổi nóng, gầm lên:

– Câm ngay!

*

* *

Tại văn phòng của Lâm. Kim đồng hồ chỉ 5 giờ chiều. Lâm lại dùng máy vi tính chuyển tiền từ quỹ tín dụng của nhân viên Vũ Văn Đông vào tài khoản của mình 150.000 USD.

Khóa phòng lại cẩn thận, Lâm lái xe đi xuống sòng bạc của lão Siu.

Thấy Lâm, lão Siu gập người xuống chào và nói đãi bôi:

– Mấy ngày không thấy chú em lại, cứ nghĩ là chú em không bao giờ tới đây nữa. Mấy em nhắc quá. Hôm nay có một em từ Nga sang, chẳng hay chú em có muốn không?

Lâm cười:

– Tôi lạ gì cái thứ gái Tây đó. Chỉ được cái mẽ ngoài, nhưng nhạt nhẽo lắm. Em Vy hôm nay có ở đây không?

– Dạ thưa, có ạ.

Lão Siu dưa Lâm vào phòng chờ rồi chạy sai một cô gái đi gọi Vy. Lão ra ngoài gọi cho Tony Nguyễn:

– Thằng Lâm lại tới. Hôm nay thế nào?

– Hãy bắt nó lại vay nợ như lần trước. Tôi đang cần tìm hiểu tại sao nó lắm tiền đến như vậy.

– Tôi cũng ngạc nhiên là chưa thấy có thằng nào thua bạc khủng khiếp như vậy mà không đổi sắc mặt Nó là đứa duy nhất.

– Anh cho quay phim lại tất cả, kể cả chuyện nó ngủ với con nào đó.

– Ok.

Vy đưa Lâm lên phòng và hỏi ngay:

– Anh có thuốc không?

Lâm gật đầu:

– Có chứ.

Nói rồi Lâm lấy trong ví ra đưa cho cô gái tên là Vy nọ bốn tép. Rồi Lâm và cô gái đều hít. Sau đó họ nằm lăn ra giường. Lát sau, Vy nói:

– Sao anh lâu tới thế. Bốn ngày rồi, hôm nay mới lại đến. Em nhớ anh quá.

Lâm cười khẩy:

– Nhớ ví tiền của anh hay nhớ mấy tép thuốc?

Vy lạnh lùng ngay:

– Anh tưởng chỉ có mình anh là có tiền tới đây chơi à? Loại như anh, tối nào mà chả có vài chục người. Nếu anh cho là em chỉ cần tiền của anh thôi thì... chào!

Nói rồi Vy vùng vằng bỏ đi. Lâm vội kéo lại:

– Thôi mà, chưa gì đã dỗi. Anh đền này.

Nói rồi Lâm lấy 200 USD đưa cho cô gái.

Sáng sớm hôm sau. Lâm uể oải ra khỏi sòng bạc. Nét mặt lại như vô hồn.

Lâm phóng ô tô về quán của Nguyễn và lên phòng riêng của Nguyễn nằm vật ra. Nguyễn hỏi vẻ ân cần nhưng thật ra là hắn biết tất cả:

– Em ốm à? Sao mệt mỏi thế này.

– Em thua đau quá.

– Mày lại đi đánh bạc à? Tao đã bảo là đừng có bén mảng đến đó nữa. Thế thua bao nhiêu ?

– Gần sáu trăm ngàn đô.

– Cái gì, mày không đùa đấy chứ.

– Thấy lão Siu nói là anh đã đồng ý cho vay tiền. Em phải vay anh hai trăm ngàn nữa đấy.

Tony Nguyễn nói với vẻ ái ngại:

– Thôi nhé, từ nay không được tới đó.

Lâm cười:

– Anh lạ nhỉ. Em chưa bao giờ chịu đầu hàng ai. Kể cả sòng bạc. Anh sợ em không trả hay sao?

Tony Nguyễn:

– Chú em ơi, sao lại nói nặng lời như thế. Anh coi chú như em trai mình, cái tình là quý, coi trọng làm gì mấy đồng bạc đó. Tuy nhiên, chú là con nhà cành vàng lá ngọc, cho nên phải biết giữ gìn. Uy tín và danh dự bây giờ là tiền bạc đấy. Anh nói thế, chú hiểu.

– Em hiểu, nhưng em không cần sống nhờ cái danh con ông Thứ trưởng. Em thề sẽ không đụng đến của ông ấy một xu.

– Cũng nên như thế. Nhưng phải biết nương nhờ cái bóng của ông ấy. Ông ấy còn làm nhiều lắm là ba năm nữa, cho nên phải biết tận dụng thời gian này. Chúng ta có rất nhiều việc phải làm. Bây giờ em nghỉ một chút, anh gọi ông Nam đến, có mấy việc chúng ta cần phải bàn.

Lâm ngáp dài mấy cái đến chảy nước mắt rồi ngoẹo đầu ngủ.

Trong lúc Lâm ngủ, Tony Nguyễn gọi ông Nam đến bàn bạc.

Nguyễn nói với giọng thảng thốt:

– Hôm qua thằng Lâm lại thua bạc gần sáu trăm ngàn đô la. Vậy mà nó coi như chỉ mất sáu chục ngàn đồng. Tôi không thể hiểu nổi điều này.

– Có lẽ mẹ nó cho nó quá nhiều tiền.

– Chả lẽ nó có hàng triệu đô la.

– Có thể lắm chứ. Ông không biết, bọn tôi làm doanh nghiệp, phải "khấn" các ông ấy như thế nào, chúng tôi rõ lắm. Ông Cẩm thì hầu như không để ý đến chuyện tiền nong, nhưng bà vợ thì đừng có đùa với bà ấy. Phải cho ai dù chỉ một xu bà ấy cũng nhớ; ngày lễ tết ai đến thiếu, dù chỉ một lần, bà ta cũng không quên. Ông Cẩm thì là người nghe vợ, bà ấy đưa cái gì là ông ấy phải nghe, phải ký.

– Bi kịch nhỉ - Nguyễn thốt lên.

– Thu hoạch của bà ấy một vụ tết thì cũng phải cả tỉ.

– Cái gì ông có nói oan cho người ta không đấy?

Ông Nam cười nhăn nhó:

– Tôi bịa ra để làm gì. Như tôi đây, tết đến là phong bì, ít là hai chục ngàn đô la. Có năm làm ăn được, bà chị nhắc khéo là phải thêm năm ngàn nữa. Bà Dung có một chân gỗ rất ghê, đó chính là Trần Đức. Ông này là cầu nối giữa chúng tôi và ông Cẩm.

Nguyễn gọi cà phê rồi hỏi:

– Tôi muốn huy động vốn để mua lại 60% cổ phần của thằng Hoàng Quân, ông thấy được không?

– Hôm nọ anh nói điều này, tôi cũng đã nghĩ. 60% cổ phần của nó là khoảng hơn ba chục triệu đô la. Lấy đâu ra số tiền khổng lồ như vậy.

– Tôi tính rồi. Thằng Thanh đang sống dở chết dở. Đệ tử của tôi ở văn phòng công ty cho biết, hiện nay nó phải đi vay có khi dăm bảy chục triệu để trả lương công nhân.

– Sao nghe nói có ông nào to lắm mới lệnh cho ngân hàng cho hắn vay thêm chục tỉ ?

– Ăn thua gì? Dù có chục tỉ cũng chỉ là muối bỏ bể.

– Vậy nếu chúng ta nhảy vào, mua từng phần của Dự án thì cũng được quá chứ sao?

Nguyễn giảng giải:

– Tôi muốn mua ngay phần dự án nhà biệt thự nó đang làm dở. Chắc chắn nó phải bán rẻ.

– Nhưng nghe nói nó rắn lắm.

– Người của tôi sẽ tác động hắn.

Nam nhìn Nguyễn ngạc nhiên:

– Anh cài gián điệp vào Hoàng Quân à?

– Thương trường bây giờ là chiến trường. Không có thông tin thì làm gì cũng thua mà thôi. Rồi anh sẽ biết đó là ai. Bây giờ trở lại chuyện thằng Lâm. Chúng ta phải làm thế nào để nó góp thêm với chúng ta vài triệu đô la.

*

* *

Thanh ngồi tại phòng làm việc. Nét mặt lộ rõ vẻ căng thẳng, lo lắng.

Thanh gọi Minh Lý vào phòng rồi hỏi:

– Tôi suy nghĩ rất nhiều về những điều cô nói hôm nọ, đúng là cần phải bán bớt dự án nhưng theo cô thì nên bán khu vực nào?

Minh Lý tế nhị:

– Tại sao anh không cho họp Ban Giám đốc để bàn bạc.

Thanh cười nhạt:

– Bàn với họ thì vạch đầu gối ra mà nói chuyện còn hơn. Toàn những kẻ gió chiều nào, che chiều ấy. Tôi muốn đuổi hết đi, chỉ để mình cô thôi.

Minh Lý nói thoải mái:

– Làm việc dưới quyền anh bốn năm rồi, nay mới thấy anh có câu nịnh đàn bà đúng lúc. Dù biết câu này là giả dối, nhưng em cũng thấy thích.

– Không, tôi nói thật. Nếu không phải là người hiểu biết như cô thì vụ đối phó với báo chí, với đám công nhân đình công vừa rồi là hỏng hết. Mà bây giờ cô nói ý kiến của cô đi.

Minh Lý trầm ngâm rồi bỗng nhiên cô lấy thuốc ra hút. Thanh trố mắt:

– Cô hút thuốc là từ bao giờ thế?

– Từ rất lâu rồi. Có điều là chưa bao giờ em hút trước mặt người khác. Đây là lần đầu tiên đấy.

Thanh nói:

– Có nghĩa là cô tin cậy tôi?

– Không tin anh được. Chưa bao giờ tôi tin anh là người đứng đắn.

– Sao vậy, tôi chưa làm điều gì tổn hại tới cô?

– Là bởi vì tôi không cho anh cơ hội để làm điều đó. Hơn nữa, tôi là người khó tính. Anh có thể bỏ tiền mua Ban Giám khảo để cho con bé Minh Phương thành hoa hậu, mặc dù nó là đứa đã đi làm điếm từ năm 16 tuổi. Anh bỏ tiền ra để sống với nó theo chế độ hợp đồng... Tôi không thích những thứ đàn ông sòng phẳng đến lạnh lùng như vậy. Nhưng đó là chuyện khác.

Thanh nhếch mép:

– Cô hiểu tôi quá nhiều đấy nhỉ. Cô cứ như là nhân viên an ninh...

Minh Lý cười:

– Nếu tôi là đặc tình, là cơ sở của công an thì cái Hoàng Quân này sập từ lâu rồi. Mà thôi, trở lại chuyện bán dự án. Trước hết tôi không đồng ý với khái niệm "bán" bởi từ này sẽ làm tổn hại đến danh dự của anh. Vì vậy ta phải thay bằng từ "hợp tác, cùng khai thác".

Thanh gật đầu:

– Cô nói có lý quá.

– Hiện nay, chúng ta đang bị vướng hai khúc xương khó nuốt, đó là khu biệt thự cao cấp cho thuê và khu du lịch Vườn Hồng. Để hoàn thiện được khu biệt thự này cần phải có ít nhất năm chục tỉ nữa, đó

là chưa kể phải trả nợ gần bộn chục tỉ tiền cho các chủ thầu. Đây là con số quá lớn mà chúng ta không thể kiếm ra được trong lúc này.

Thanh gật đầu đồng ý. Minh Lý nói tiếp:

– Vì vậy bán khu này, ta sẽ có lãi khoảng hai chục tỉ. Như vậy vừa trút được gánh nặng, vừa có tiền để làm việc khác. Còn về khu nghỉ mát Vườn Hồng. Để xong được khu này cũng cần ba mươi tỉ. Nhưng làm xong thì dễ mà kinh doanh sau này mới là khó. Bài học ở khu cá heo, khu nhạc nước còn sờ sờ ra đó. Cho đến bây giờ, các khu này vẫn chưa có lãi. Đó là chưa kể thiệt hại vì chết cá.

Thanh đứng dậy, nói dứt khoát:

– Tôi đồng ý là sẽ bán như cô nói. Nhưng tìm ai mua bây giờ?

– Việc đó thì là của anh và Ban Giám đốc. Tôi là trợ lý nói như vậy đã là quá nhiều.

Thanh thật thà:

– Tôi đang rối tinh cả đầu lên. Cô biết không, Chủ tịch tỉnh hôm qua gọi điện cho tôi bảo cần năm trăm triệu để cho con đi du học ở Mỹ. Rồi ông Bộ trưởng Bộ Kinh tế cũng đề nghị tôi trả lại tiền cho ông ấy. Hơn ba tỉ chứ ít gì. Cô hãy cố sức giúp tôi đi.

Minh Lý vẫn dứt khoát:

– Anh nên họp Ban Giám đốc bàn dứt khoát. Sau đó nếu tất cả thống nhất giao việc này cho tôi thì tôi làm, còn nếu không thì thôi. Và cũng nói luôn để anh biết, lôi dự tính là cuối năm nay sẽ xin nghỉ việc ở đây.

Thanh giật mình:

– Sao thế? Tôi đối xử với cô không tệ cơ mà.

– Đúng là không tệ. Nhưng tôi cần phải lấy chồng. Chả có thằng đàn ông nào muốn vợ mình đi làm trợ lý cho một ông Tổng Giám đốc lắm tiền lại mê gái như anh cả.

10

Buổi chiều. Lâm ở cơ quan và lại dùng máy tính của mình chuyển tiền từ quỹ tín dụng của Vũ Văn Đông sang tài khoản của mình. Khi trên màn hình hiện lên chữ: "Dịch vụ đã hoàn tất" thì Lâm mỉm cười sung sướng.

Lâm cùng Minh Phương và bà Dung đi đến mua một ngôi biệt thự đang bắt đầu hoàn thiện.

Một người trong Ban Quản lý đưa ba người đi xem nhà. Ông ta nói:

– Em được nghe anh Nam giới thiệu về chị rồi, chị cứ yên tâm. Nhà này nếu bán cạn giá thì phải nâng lên 20% so với gốc nhưng với anh chị, em xin lấy đúng giá đã định trong hợp đồng.

Bà Dung:

– Thế này đi, cho dễ nói chuyện. Tôi cần mua ngôi nhà này cho vợ chồng thằng Lâm. Bà nói xong chỉ tay vào Lâm và Phương - Giá cả bao nhiêu, chú cứ tính. Tôi không cần mua rẻ vì như thế lại phải chịu ơn chú và ông Nam. Nhưng cũng không nên cạn giá quá. Còn phần hoàn thiện, tự chúng tôi thuê thợ làm lấy.

Ông ta ngại ngần:

– Chị ơi kíp thợ của bọn em đang làm. Chị thuê thợ khác thì chúng nó chết đói mất. Chị lạ gì nữa, xây nhà, có kiếm được là nhờ phần hoàn thiện...

– Tôi biết. Đánh tráo vật tư, mua hàng nhái, hàng giả bảo là hàng xịn... đó là dễ ăn nhất, đúng không?

– Đúng là thế chị ạ. Nhưng đấy là nhà chung cư, khu nhà dãn dân, nhà cho người bị giải tỏa, cho người thu nhập thấp. Còn biệt thự này, dân đen ai dám mơ tưởng, cho nên không dám làm hàng giả đâu.

– Thôi thế này, tôi mua vật tư, thợ của anh, người giám sát của tôi. Thế là vẹn cả đôi đường chứ gì?

– Vâng, nếu chị muốn thế cũng được.

– Hợp đồng mua nhà đứng tên tôi.

– Sao chị bảo là mua cho cậu cả đây?

Bà Dung ôm lấy vai Minh Phương:

– Bây giờ đứng tên tôi, sau này, khi tôi có cháu đích tôn, tôi sang tên cho con dâu tôi, cho cháu tôi. Thế là coi như ông bà cũng có món quà cho cháu. Như thế có được không Phương?

Phương cười, nhưng rõ ràng là không thích:

– Dạ, mẹ cứ cho cháu tức là cho chúng con rồi.

Bà Dung đi ngó từng căn phòng rồi nói dứt khoát:

– Ngày mai anh đến nhà tôi để làm hợp đồng. Tôi trả một lần hết ngay. Giá như đã thông báo cộng thêm cho anh năm phần trăm. Thế có được không?

– Dạ, chị quyết thế nào, chúng em xin theo thế.

Bà Dung và Lâm, Phương vừa lên ô tô. Ông bán nhà gọi điện cho ông Nam:

– Ông này, con mẹ ấy ghê lắm. Chỉ cho thêm 5% thôi.

– Thì tôi đã nói với ông rồi. Bà ấy là Võ Tắc Thiên đấy. Không có vấn đề gì, tôi phụ thêm cho ông 5% nữa. Ông nhớ bảo quân làm cho tốt, ăn cắp ít thôi. Tôi cũng muốn có chỗ ăn nói.

– Dạ, em hiểu. ông anh à, em nghe nói thành phố đang chuẩn bị một dự án xây nhà chung cư, ông anh quan tâm cho em nhé.

– Không lo cho các ông thì lo cho tôi à?

*

* *

Tony Nguyễn đang ngồi đọc báo tiếng Pháp, tờ Le Courier thì có một nhân viên chạy lên, nói:

– Thưa ông, có cô Minh Lý đến.

– Mời cô ấy vào đây. Làm cho một ly cốc- tai bảy màu nhé.

Minh Lý vào, Tony Nguyễn ôm lấy Lý hôn rất Tây.

Nguyễn nhìn Lý bằng ánh mắt thèm thuồng. Lý nhận ra ngay và lườm:

– Này, có cái lối nhìn gì mà như muốn lột quán áo người ta ra thế?

– Thế nếu anh muốn lột thật thì sao?

– Với anh thì em không thể từ chối.

Nguyễn cười sung sướng và vừa định ôm lấy Lý thì có tiếng gõ cửa.

Nguyễn dõng dạc:

– Vào đi.

Người phục vụ đem hai ly cốc- tai gồm bảy màu pha rất khéo.

– Thưa ông bà...

– Ờ, cứ để đấy - Nguyễn nói cộc lốc.

Người phục vụ vừa đi, Nguyễn ôm lấy Lý, nhưng cô ta khéo léo đẩy ra:

– Hãy lo việc đi. Em chả còn lòng dạ nào đâu. Việc chỗ Hoàng Quân. Lão ấy nghe em rồi. Phải bán hai khu biệt thự và khu du lịch Vườn Hồng. Anh để ai đứng ra mua?

– Công ty của ông Nam, được chứ?

– Tiền nhiều đấy.

– Anh biết. Nhưng sẽ trả dần làm nhiều đợt. Trước mắt 30% có được không.

– Lão ấy đang cần bán, cho nên anh nhớ ép giá thật gắt.

Rồi Lý mở cặp lấy cho Nguyễn một tập hồ sơ:

– Đây là toàn bộ bản dự toán xây dựng hai khu đó. Anh xem để biết tổng thể.

Nói rồi, Lý hỏi, nghiêm túc:

– Trong phi vụ này, em có bao nhiêu?

– Sao em sòng phẳng thế?

– Đã nói rồi. Tình ái nhập nhằng nhưng tiền nong phải dứt khoát.

– Vậy em muốn bao nhiêu?

– Bảy phần trăm tổng giá trị hợp đồng.

Nguyễn nhăn mặt.

Minh Lý cười khảy:

– Cao quá à? Anh không dám bỏ con mụ phù thủy ấy để cưới em thì giá đó còn là dễ chịu đấy.

– Anh đang khó khăn. Ba phần trăm đi.

– Hừ, đàn ông như anh, chỉ hào hoa khi trên giường thôi, còn đụng đến tiền là cứ như bị thiến ấy. Tùy anh thôi. Anh nên nhớ là em rất sòng phẳng. Mẹ em bán cá khô ở chợ Đồng Xuân và năm tuổi em đã biết trộn cá mục với cá ngon để bán rồi. Em điều khiển được lão Thanh như lái một chiếc xe Piagio thì anh biết đấy.

Tony Nguyễn tặc lưỡi:

– D'accor!

– Em muốn ngay ngày mai, trong tài khoản của em ở Credit Lyonnaise có tình cảm thật của anh.

Nguyễn năn nỉ:

– Cho anh thêm vài ngày được không?

– Sao một đại gia như anh mà cứ phải cò kè thế nhỉ? Cũng được thôi.

*

* *

Tony Nguyễn, ông Nam và Lâm ngồi tại nhà Nguyễn bàn bạc.

Nguyễn:

– Anh Nam có băn khoăn gì về việc chúng ta mua lại cổ phần của thằng Thanh không?

Ông Nam lắc đầu:

– Mua được thì tốt quá. Nhưng tiền tôi có không nhiều. Tôi vừa phải đưa thêm cho chị Dung hơn năm trăm triệu. Tôi chỉ có thể đóng góp được khoảng ba tỉ thôi.

– Thế cũng tốt rồi. Tôi sẽ chuyển cho anh 5 triệu đô la để anh đứng ra mua lại dự án của Hoàng Quân. Còn chú Lâm, có đồng nào

đóng góp không?

– Em xin góp 1,5 triệu đô la.

Cả Nguyễn và Nam đều giật mình. Lâm nói tiếp:

– Chỉ có điều là các anh phải giữ tuyệt mật cho.

– Tất nhiên rồi - Nguyễn nói - Tuy vậy, chúng ta vẫn phải có những điều khoản ràng buộc nhau. Càng chặt chẽ càng tốt phải không anh Nam.

– Đúng rồi, và cũng phải lên phương án chia lãi sau này ngay từ bây giờ.

*

* *

Ông Nam đến gặp Thanh tại văn phòng Tổng Công ty Hoàng Quân.

Thanh nói với giọng kẻ cả:

– Tôi có nghe cô Minh Lý thông báo lại về ý định của ông. Ban Giám đốc Tổng Công ty chúng tôi đã bàn và thống nhất. Chắc ông đã nắm được giá cả và hình thức mua bán.

– Tôi đã nghe cô Lý trình bày kỹ. Chúng tôi đồng ý là việc mua bán này nên tiến hành dưới hình thức "hợp tác liên doanh", như vậy sẽ đỡ tiếng cho các anh hơn. Thứ hai là về giá cả. Chúng tôi cảm thấy không ổn lắm khi mà anh tính cho chúng tôi giá đất cách đây ba năm. Lúc đó đang cơn sốt đất - cho nên mới có giá cao ngất ngưởng như vậy. Còn hiện nay, từ khi có chế độ thuế mới về đất, lại sắp có Luật Chống tham nhũng, cho nên thị trường nhà đất đóng băng. Điều này ông biết rõ hơn ai hết.

– Tôi tin rằng sang năm, giá nhà đất sẽ lại tăng.

– À đấy là vào "thì tương lai xa". Làm nghề buôn bán bất động sản, ai mà chả mong có sốt đất, sốt nhà. Mà thị trường không sốt thì phải biết làm cho nó sốt.

– Tôi biết những trò gây sốt ảo đó. Vậy ông cho biết là các ông chấp nhận giá bao nhiêu?

– Giá như ông đã nói, nhưng giảm 30%.

Thanh nói mỉa mai:

– Thế các ông nghĩ là chúng tôi sắp chết đói nên phải bán tống bán tháo đấy à?

Ông Nam thủng thẳng:

– Cùng là dân làm ăn với nhau cả, tại sao anh cứ phải giấu giếm sự thật như thế. Nếu không lo vì sụp đổ thì đời nào anh lại phải cho bán hai khu đấy. Trong làm ăn, danh dự còn quý hơn cả tiền bạc. Các Ngân hàng thì đã từ chối cho anh vay tiền và đang thúc anh trả lãi đến hạn. Các ông to bà lớn đưa tiền cho anh để tẩy rửa thì cũng đã bắt đầu đòi lại... Nếu anh không có một trăm tỉ để giải quyết các món nợ này thì chỉ cần dăm bài báo nữa thôi là sự nghiệp của anh đi tong, và anh lại trở về số "mo". Sở dĩ chúng tôi mạnh dạn bớt 30% là vì hiện nay, thị trường nhà đất đang đi xuống. Hàng chục đại gia vào tù vì tội vay tiền ngân hàng mua đất, anh biết quá còn gì. Bài học của Minh Phụng còn sờ sờ ra đấy. Vay tiền Ngân hàng để buôn bất động sản là chơi dao hai lưỡi.

– Đồng ý là thị trường nhà đất đang xuống giá, nhưng nó cũng đã xuống hết mức rồi. Hiện nay, các quan chức đang lo tranh cử cho nên bản thân họ và vợ con không ai dại gì lao vào buôn bán nhà đất. Nhưng đến khi bầu bán xong, rồi ông xem, giá đất lại tăng như diều.

– Anh lạc quan quá. Thế anh có nghe Quốc hội đang thông qua Luật Chống tham nhũng và Ngân hàng thành lập Trung tâm Chống tẩy rửa tiền không. Tôi nói lại quan điểm của chúng tôi là anh hãy nghiên cứu giảm giá đi 30% thì chúng ta mới có thể nói chuyện được.

Thanh nhăn nhó:

– Nếu giảm 30% thì tôi lỗ ở hai khu đó là gần chục tỷ.

– Có thế thôi à? Nếu vậy thì anh còn may đấy. Kinh doanh làm ăn như vậy mà chỉ lỗ có hơn chục tỷ ở hai khu này là quá ít.

Nói rồi ông Nam xách cặp đứng lên:

– Anh và Ban Giám đốc nghĩ kỹ đi. Có gì điện lại tôi nhé. Chào anh!

– Vâng, chúng tôi sẽ bàn thêm. Chiều nay hy vọng là sẽ có kết quả cho anh.

Ông Nam về rồi, lúc đó Minh Lý mới từ căn phòng ngách đi ra. Thanh hỏi:

– Cô nghe kỹ cả rồi chứ?

– Nghe hết rồi.

– Ý cô thế nào?

– Anh lại phải mời Ban Giám đốc họp và quyết định.

Thanh nhăn mặt:

– Sao cô thích họp thế nhỉ. Công ty này là của tôi, các Phó Giám đốc là tôi thuê... việc gì tôi cứ phải hỏi kiến của họ. Tôi chỉ cần hỏi cô thôi.

Minh Lý cười dịu dàng:

– Cám ơn sự tin cậy của anh. Vậy nếu anh hỏi thì tôi cũng xin trả lời là nên bán, dù phải lỗ 30%.

– Cô giải thích rõ hơn được không?

– Anh thử tính xem, nếu anh tiếc, không bán đi thì số lãi vay Ngân hàng trong 6 tháng đã bằng số tiền anh giảm giá rồi. Ai dám đảm bảo rằng sau sáu tháng nữa anh sẽ kinh doanh có lãi ở hai khu này. Lãi mẹ, đẻ lãi con, bây giờ mỗi ngày ngủ dậy, anh phải trả lãi Ngân hàng gần 60 triệu, đó là điều nguy hiểm vô cùng. Vì thế theo tôi, dứt khoát phải bán. Nghiến răng lại mà khạc cục xương này đi.

– Nhưng tôi... tôi không muốn chuyện này ầm ĩ.

– Đơn giản thôi, thiếu gì cách. Chính là anh phải bịt được Ngân hàng. Họ mà biết anh bán dự án là họ đòi tiền gắt đấy.

Thanh thở dài:

– Các ông các bà đưa tiền cho mình, lãi trả cao gấp rưỡi lãi Ngân hàng... Bây giờ mới thấy chút khó khăn đua nhau đòi.

Minh Lý cười khẩy:

– Anh mặc kệ họ. Không ai dám đứng ra tố cáo anh đâu mà lo, nhất là trong giai đoạn chuẩn bị bầu cử này. Ai chả phải nằm im thở

khẽ, chả phải cười tươi, nói chậm. Họ còn lo là mang tiếng tẩy rửa tiền, là đầu tư chui, cho vay lãi... Đừng ngại cái đám quan chức này.

Thanh gật gù:

– Càng ngày tôi càng thấy cô sắc sảo đến lạnh lùng. Tôi rất tiếc là không nghe lời cô từ năm ngoái... Nhưng thôi, biết tài năng của cô bây giờ cũng chưa muộn.

Minh Lý cười:

– Thật ra, ngay từ đầu, anh mời tôi về làm trợ lý cho anh cũng chỉ vì tôi có cái mác là á hậu và giỏi ngoại ngữ. Anh chỉ muốn sử dụng sắc đẹp của tôi để làm sang cho công ty, chứ không muốn sử dụng chất xám của tôi. Chính vì thế mà tôi phải giữ khoảng cách an toàn với anh và với các công sự của anh.

– Tôi muốn cải tổ Công ty và mời cô làm Phó Tổng Giám đốc phụ trách kinh doanh thì ý cô thế nào?

– Tôi đã nói với anh rồi. Cuối năm nay, tôi sẽ nghỉ làm ở đây. Tôi về làm trưởng đại diện cho Air France ở Hà Nội. Lương bổng chắc chắn cao hơn đây, công việc sẽ nhàn hơn đây, và hơn nữa là còn có khả năng kiếm một tấm chồng cho ra hồn.

– Đẹp như cô, thông minh như cô, thiếu gì đàn ông?

– Anh nhầm. Đàn ông không mấy ai thích vợ mình thông minh, sắc sảo cả.

Thanh lại thở dài:

– Cô báo cho ông Nam, chúng ta đồng ý bán, nhưng cố đề nghị họ thêm 10% nữa nhé. Cô giúp tôi đi, được thêm đồng nào hay đồng đấy.

*

* *

Hai ngày sau, tại văn phòng Tổng Công ty Hoàng Quân đã diễn ra buổi ký kết văn bản “hợp tác liên doanh" giữa Hoàng Quân và Tổng Công ty Toàn Thắng của ông Nam.

Buổi ký văn bản diễn ra khá đơn giản, lặng lẽ. Số người dự ký chỉ không đến một chục, trong đó thấy có Thanh, các phó Tổng Giám

đốc Hoàng Quân, trợ lý Minh Lý; còn phía ông Nam thì chỉ có thêm một kế toán trưởng và có luật sư của các bên.

Thanh và ông Nam ký xong. Các nhân viên thấm mực rồi đóng dấu vào các văn bản.

Thanh và Nam bắt tay nhau. Thanh nói:

– Tôi đề nghị việc này chỉ có chúng ta biết với nhau, tuyệt đối không để báo chí biết.

– Tôi cũng thấy chúng ta cứ lẳng lặng mà làm, không nên gây ầm ĩ làm gì.

Tối hôm đó, tại một nhà hàng sang trọng và kín đáo. Tony Nguyễn và Minh Lý ngồi với nhau. Nguyễn nâng ly:

– Chúc mừng thành công bước đầu của chúng ta. Chúc em trẻ mãi không già.

– Em không nhận lời chúc ấy đâu. Em chúc là cho chúng ta nên quên nhau sớm sau phi vụ làm ăn này.

– Nếu em muốn thì anh chấp nhận. Chiều nay, số tiền như thỏa thuận đã vào tài khoản của em.

– Cám ơn anh. Em cũng đã biết. Em muốn hỏi thêm anh việc này.

– Em cứ nói.

– Chắc là anh không có ý định đầu tư lâu đài vào hai chỗ vừa mua chứ?

Nguyễn giật mình:

– Em quả là nhà kinh doanh đại tài. Sao mà em đoán giỏi thế.

– Em nghĩ là một người như anh làm cái gì cũng có tính toán rất kỹ. Nếu không phải là chốn tẩy rửa tiền thì dại gì mà đầu tư vào đó.

– Em đã biết thì anh cũng nói thật. Bọn anh sẽ bán lại dự án đó cho một công ty ở Đài Loan. Kiếm chút lãi nào, hay chút đó. Hiện nay, không có gì lời bằng buôn bán dự án. Nhiều thằng cha còn lập công ty ma để kiếm được những dự án cả chục triệu đô la, huống hồ mình có tiền. Tất nhiên là sau vụ thằng cha Chí nào đó ở Nga bị bắt vì tội lừa đảo làm dự án, thì chắc chắn là ông Bộ Kế hoạch và Đầu tư sẽ tinh khôn hơn.

Hai người ăn uống được một lát thì Nguyễn ngỏ ý:

– Sau đây, chúng mình về khách sạn nhé.

Minh Lý lắc đầu:

– Em phải về. Người yêu em không muốn em vắng mặt ở nhà quá 10 giờ.

– Sao chặt chẽ thế. Anh ta làm gì?

– Nói chắc anh ngạc nhiên. Anh ấy làm công an.

Nguyễn ngạc nhiên:

– Làm công an?

– Thì sao nhỉ. Chồng em làm ở Tổng Cục tình báo... cho nên anh ấy thừa thủ đoạn để giám sát em và phát hiện ra những gì em giấu giếm. Mà em thì chả dại gì để tuột khỏi tay một người đàn ông tử tế.

*

* *

Một buổi sáng chủ nhật, bà Dung cho ra mắt Công ty Toàn Gia. Bà chọn đúng lúc ông Cẩm đi tháp tùng Thủ tướng ra nước ngoài để khai trương. Sở dĩ bà phải làm như vậy vì biết rằng nếu ở nhà ông Cẩm sẽ không cho làm ầm ĩ.

Tại văn phòng công ty, hoa xếp chật lối đi. Có rất nhiều quan chức đến dự như ông Hòa, Giám đốc Công an tỉnh, ông Trác, Chủ tịch kiêm Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài, rồi có cả Trần Đức, ông Nam, Tổng Biên tập Trần Ngọc, phóng viên Thúy Quỳnh, phóng viên Quang, Tuấn và một số nhà báo khác.

Lâm và Minh Phương đứng đón khách. Minh Phương lúc này, trên ngực áo đã có tấm biển đề: Director.

Những người đến chúc mừng đều chăm chú nhìn Minh Phương và ai cũng cảm thấy vui vẻ vì được Minh Phương tiếp đón ân cần, lễ phép. Với những người mà Phương chưa biết thì Lâm giới thiệu hoặc bà Dung. Bà Dung đưa Phương đến gặp ông Hòa:

– Giới thiệu với chú, đây là cháu Minh Phương, Giám đốc điều hành Công ty và cũng sắp là cháu dâu của chú đấy. Nhà tôi có nói

hôm nào tổ chức cho chúng nó là mời chú đứng ra làm chủ hôn bởi vì ngày xưa, chú đã từng làm Tuyên huấn Sư đoàn, nói khéo lắm.

Ông Hòa cười:

– Bà chị đừng có tin anh ấy. Vả lại, chả ai mời Giám đốc Công an làm chủ hôn đâu.

– Mặc kệ anh em nhà chú, tôi không biết đâu nhé.

Rồi bà quay sang nói đùa với Minh Phương:

– Con làm thế nào thì làm, đừng để lính của chú Hòa "hỏi thăm" đấy nhé.

Minh Phương đứng cạnh ông Hòa cười rạng rỡ để cho mọi người chụp ảnh và cô nói:

– Có gì cháu làm sai, chú phải bảo cho cháu biết. Chứ cháu mà làm nên tội là có lỗi của chú đấy.

Ông Hòa:

– Chưa gì mà bắt tôi phải "liên đới chịu trách nhiệm" rồi. Vậy trả lương cho chú bao nhiêu, chú làm cố vấn cho.

– Cháu biết là không bao giờ chú làm được. Nhưng thôi, có chuyện gì cháu chưa hiểu về luật pháp, cháu đến hỏi, chú đừng từ chối đấy nhé.

– Tất nhiên rồi.

Tony Nguyễn mang một lẵng hoa rất lớn tới. Lâm và Minh Phương niềm nở đón Nguyễn.

Ông Hòa nhìn thấy Nguyễn có vẻ ngạc nhiên. Ông nói với ông Trác :

– Này, tại sao thằng Lâm lại chơi với thằng Tony Nguyễn này nhỉ.

– Nó làm sao? - ông Trác hỏi lại.

– Chúng tôi đang phải cho anh em thu thập tài liệu về gã này. Rất có khả năng đó là một "bố già" đấy.

Nguyễn đưa một phong bì tiền khá nhiều cho bà Dung. Nguyễn nói:

– Thưa cô, cháu và em Lâm chơi với nhau từ lâu, hôm nay nhân ngày khai trương công ty, chúng cháu tới chúc mừng cô chú và các

em.

Bà Dung:

– Cám ơn anh. Tôi cũng được nghe em Lâm nói về anh.

– Dạ, bây giờ xin phép cô, cháu phải đi có chút việc ở Hà Nội.

– Mời anh ở lại dự Coctai với gia đình.

– Dạ, xin phép cô. Một lần nữa, chúc Công ty Toàn Gia nhà ta làm ăn phát tài.

– Cám ơn anh.

Bà Dung, với danh nghĩa là Chủ tịch Hội đồng quản trị công bố thành phần lãnh đạo của Công ty. Sau đó mọi người chụp ảnh rồi đi thăm một phân xưởng may mặc mà trước đó là thuộc Tổng Công ty Dệt may Toàn Thắng.

Buổi chiều, khi mọi người đã chuẩn bị ra về thì Lâm lại dùng máy tính chuyển tiền vào tài khoản của mình.

Khi dòng chữ trên màn hình hiện lên "Dịch vụ chuyển tiền đã hoàn tất" thì Lâm mỉm cười đắc ý.

Lâm và Tony Nguyễn đến sòng bạc của lão Siu.

Lâm vào ngay trong phòng hú hí với Vy, còn Nguyễn và lão Siu ở ngoài phòng khách.

Nguyễn nói :

– Từ nay, không bao giờ ông để cho thằng Lâm thua quá năm chục ngàn nghe chưa?

– Dạ vâng. Thưa đại ca, mấy lần nghe lời đại ca, em ngăn không cho nó chơi, nhưng không được. Em không hiểu sao nó lắm tiền đến như vậy và nó chơi chưa bao giờ biết tiếc tiền. Mấy đứa con gái ở đây mong nó đến từng ngày. Vừa có tiền, mà nó cho toàn hàng trăm đô, vừa có thuốc hút.

Nguyễn nhăn mặt:

– Nó nghiện nặng rồi à?

– Vâng, bọn em theo dõi, cứ khoảng năm tiếng nó lại hút một lần.

– Thế là thằng này sắp chấm dứt cuộc đời rồi. Nó thua ở đây tổng cộng bao nhiêu?

– Thưa anh. Khoảng hơn hai triệu đô la và năm trăm ngàn ơ-rô với hai trăm triệu tiền Việt.

Nguyễn giật mình:

– Nhiều thế cơ à? - Nói rồi hắn trầm ngâm - Thế thì không hiểu thằng này có nguồn tiền ở đâu nhỉ. Nó cũng mới góp vốn với tôi trong vụ mua bán cổ phần Hoàng Quân một triệu rưỡi đô la nữa. Trong khi đó, nó mua một biệt thự gần 5 tỷ, hoàn thiện và lắp đặt thiết bị hết hai tỉ; sắm ti vi, tủ lạnh, dàn máy nghe... mà theo nó là gần một tỉ nữa. Riêng cái bồn tắm của nó là ba triệu. Tiêu tiền như nó thì chắc chắn sau lưng phải có một tỉ phú như Bill Gates cung cấp tiền.

– Tôi nghe nói bố mẹ nó giàu lắm.

Nguyễn im lặng hồi lâu như thể tính toán rồi nói:

– Giàu thôi, nhưng không phải là giàu lắm. Ông ấy là người không biết lợi dụng cái ghế của mình để kiếm tiền, mặc dù ông ấy cũng không từ chối khi người ta mang tiền đến biếu. Tuy nhiên, vào thời buổi này thì đó là một cán bộ tử tế. Mà bà mẹ nó lại vừa thành lập công ty cũng phải bỏ vốn vào đó tiền tỉ.

Nguyễn đứng dậy đi lại trong phòng và nói như thể chỉ một mình nghe:

– Nó lấy đâu ra tiền nhỉ? Phải tìm hiểu cho được nguồn tiền của thằng này.

Rồi Nguyễn nói với Siu:

– Hôm nay, hãy để cho nó thắng vài chục ngàn nhé.

– Vâng ạ.

Sáng hôm sau, Lâm và Nguyễn ra về. Trong nét mặt Lâm rất tươi tỉnh vì đã thắng được hơn năm chục ngàn đô la. Trên xe, Nguyễn nói với Lâm:

– Này em, tò mò về chuyện tiền nong của người khác là rất xấu. Nhưng anh hỏi thật, em còn bao nhiêu tiền?

Lâm nói dửng dưng:

– Em không có nhiều, nhưng nếu cần thì có người hỗ trợ.

– Vậy chú vay cho anh khoảng hai triệu đô la được không? Anh sẽ thế chấp cho chú toàn bộ quán Quê Hương.

Lâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Một lần thì không được, nhưng chia làm khoảng năm lần. Còn anh không cần phải lấy nhà ra thế chấp. Chúng mình tin nhau là được.

– Tùy chú. Nhưng anh không muốn chú phải băn khoăn vì đã cho anh vay một khoản tiền lớn. Anh làm giấy vay đàng hoàng. Lấy căn nhà ra thế chấp. Và trả lãi cho chú theo đúng mức giá của ngân hàng. Nếu chú không chấp nhận điều kiện này thì anh không vay nữa.

Những lời nói đầy vẻ thật thà của Nguyễn đã làm Lâm cảm động:

– Nếu vậy thì em xin nghe.

*

* *

Ông Cẩm đi công tác nước ngoài về.

Bà Dung hớn hở đưa ông đi thăm Công ty Toàn Gia. Trái với thái độ vui vẻ của vợ, ông Cẩm có vẻ miễn cưỡng.

Bà đưa ông vào phòng làm việc của Minh Phương. Bên ngoài có biển đề "Giám đốc Minh Phương". Thấy ông, Phương đứng dậy:

– Cháu chào bác ạ.

Bà Dung mắng yêu:

– Cái con bé này, vẫn còn bác với cháu... Cô gọi tôi là mẹ, gọi ông ấy là bác, thế hoá ra chúng tôi là người dưng à?

Phương cười bẽn lẽn, ông Cẩm nói vui:

– Bà cứ hay để ý. Con nó chưa quen... Hôm nào chúng bay đi đăng ký kết hôn đấy.

– Dạ, chúng con làm đơn ra phường rồi ạ. Con mời bác... à bố xơi nước.

Ông Cẩm đỡ chén nước từ tay con dâu tương lai rồi ông nói:

– Con còn rất trẻ, mới hơn hai mươi tuổi mà đã làm Giám đốc một công ty có đến năm trăm công nhân và kinh doanh nhiều ngành

nghề thế này là quá sức. Phải chịu khó học... đi gặp các giám đốc đã thành đạt mà học kinh nghiệm quản lý của người ta. Bố chỉ dặn hai mẹ con mấy điều này. Thứ nhất là hãy học mèo nhỏ, bắt chuột con, không được tham làm lớn. Thứ hai là không được nghĩ mưu trốn thuế. Và thứ ba, hãy tìm cho mình một luật sư giỏi về kinh tế để họ giúp đỡ. Còn bố, chắc chẳng giúp được gì cho mấy mẹ con đâu.

Ông ngừng lại rồi nói tiếp:

– Còn việc này nữa, không được để thằng Lâm dính vào việc kinh doanh, làm ăn của Công ty.

Bà Dung ngơ ngác:

– Sao mình lại cấm thằng Lâm? Nó đi học ở Mỹ về, có kiến thức, có tài... Anh Trác cũng công nhận như thế.

– Nó có kiến thức, có chữ, nhưng thiếu chín chắn. Tôi đẻ ra nó, tôi hiểu nó là người thế nào. Đó mới là điều nguy hiểm... Việc này, tôi sẽ giải thích sau. Bà hãy nhớ đó là lệnh của tôi đấy.

Rồi như chợt thấy mình đã gây căng thẳng không cần thiết, ông Cẩm cười xòa:

– Bà Chủ tịch và cô Giám đốc có tiền cho tôi xin một ít nào?

Phương nhanh nhảu:

– Con có đây ạ.

Nói rồi cô mở túi xách lấy ra một xấp đô la đưa cho ông Cẩm. Ông sững người:

– Sao con lắm tiền thế ?

– Dạ, anh Lâm đưa cho con để có tiền chi tiêu trong. những ngày đầu.

Ông Cẩm cầm tập tiền mà không nói được. Bà. Dung lườm Phương rồi nói đỡ:

– Thằng Lâm rút tiết kiệm, đưa cho em để lấy tiền chi tiêu vặt. Em giao cho cái Phương giữ.

– Sao nó lắm tiền thế nhỉ? - ông Cẩm thốt lên bàng hoàng.

Bà Dung chống chế:

– Trước đây, em có cho nó để phòng thân, nó không dùng đến mà đem gởi tiết kiệm. Mình lạ gì tính thằng Lâm... Cũng biết tiêu tiền lắm.

Ông Cẩm nghe nhưng qua thái độ của ông thì bà Dung và cả Phương biết là ông không tin lắm vào những lời giải thích đó.

Ông vẫn còn đang ngồi bần thần thì Trần Đức gọi điện cho bà Dung.

– Em đấy à? Anh đây.

Bà Dung dõng dạc:

– Alô. Vâng, tôi Dung nghe đây... Xin lỗi, ai ở đầu dây đấy ạ?

Nghe cái giọng ấy, Trần Đức biết ngay là có chuyện. Bà Dung tiếp tục:

– Chào anh Đức. Vâng, tôi đang trình bày phương án kinh doanh với Thủ trưởng của anh... Vâng, nếu anh rỗi, mời anh đến thăm Công ty.

Nói rồi, bà Dung đưa máy cho ông Cẩm:

– Ông Đức muốn nói chuyện với anh.

Ông Cẩm cầm máy:

– Anh Đức à? Tôi mới về…Vâng, cũng không được khỏe. Mình ăn đồ Tây không quen. May mà bà ấy chuẩn bị cho ít mì ăn liền.

Trần Đức:

– Báo cáo anh, bà chị mới lập Công ty, em muốn tạo điều kiện cho bà chị xuất một lô hàng, em xin ý kiến của anh.

Ông Cẩm ngần ngừ:

– Trị giá có lớn không?

– Dạ, báo cáo anh, cũng không quá một triệu đô la.

Ông Cẩm lắc đầu:

– Bây giờ anh là Cục trưởng rồi, anh tự quyết định. Nhưng theo tôi thì nên làm thế nào cho tế nhị, chứ không khéo là ầm cả nước lên là ông Cẩm cậy cái ghế Thứ trưởng, tạo điều kiện làm ăn cho vợ.

Nói rồi ông tắt máy. Bà Dung nghe và nở mày nở mặt.

Ông Cẩm:

– Tôi nhắc lại lần nữa, hai mẹ con bà làm thế nào thì làm nhưng đừng đưa thằng Lâm vào công việc ở đây.

Nói rồi ông đi luôn.

Bà Dung nhìn theo bĩu môi, nói với Minh Phương:

– Đấy con xem có ai tư duy cổ hủ như ông ấy không. Nói với vợ con mà giặt một cái giọng chính ủy. Nào là không được trốn thuế, nào là phải đúng pháp luật Mà tại sao ông ấy không thích cho thằng Lâm làm việc ở đây nhỉ.

Minh Phương đỡ lời:

– Chắc bố lo anh Lâm vất vả thôi.

– Hình như không phải vậy. Mà thôi, kệ ông ấy.. Việc của mẹ con mình, mình cứ làm.

Rồi như chợt nhớ ra ông Đức, bà chạy ra ngoài gọi điện thoại:

– Alô, anh còn nhớ đến em à?

Tiếng ông Đức:

– Nhớ nhưng mà sợ.

Bà Dung:

– Sợ sao còn gọi điện.

– Nghe tiếng chồng em anh hãi quá.

– Anh cũng thông minh đấy. Này nhưng mà chuyện lô hàng là thật hay đùa.

– Sao lại đùa? Chuyện nghiêm túc đấy chứ.

– Trưa nay mình gặp nhau ở đâu?

– Để anh tính đã, phải cẩn thận không thì chết.

Bà Dung cằn nhằn:

– Em đã bảo anh ra ngoại thành mua lấy mảnh đất nhỏ. Làm căn nhà mình ở cho yên. Anh cứ lần lữa mãi, hay là tiếc tiền.

Ông Đức:

– Em phải để cho anh từ từ một tí. Mà hôm nọ anh nghe giọng cái thằng nó nói, cứ như công an ấy. Liệu chồng em có nhờ công an theo dõi không?

Bà Dung cười khẩy:

– Anh mắc bệnh hoang tưởng từ khi nào đấy? Nếu ông ấy mà biết thì có khi anh ăn đạn rồi. Em vẫn thấy ông ấy có khẩu súng ngắn giữ từ thời ở bộ đội, thỉnh thoảng lại đem ra lau và ngắm nghía.

*

* *

Ông Cẩm về nhà, lấy mấy hộp sâm cho vào chiếc túi và xuống căn nhà ngang gặp bố. Ông cụ đang giở những tấm ảnh cũ ra xem với ánh mắt tiếc nuối. Ông Cẩm:

– Con biếu thấy mấy hộp sâm. Hôm qua con sang, thầy đi chơi . . .

– Tôi đi thăm cụ Hà, Chủ tịch tỉnh mình hồi những năm bảy mươi. Ông cụ ốm nặng quá rồi, chắc không qua được tháng này.

– Con có biết cụ Hà. Mai con cũng phải đi thăm cụ.

Ông Cẩm ngồi xuống bên cạnh bố.

– Thầy ạ hôm nay con muốn hỏi ý thầy về chuyện thằng Lâm. Con định tháng sau tổ chức cho chúng nó, nhưng không hiểu sao con vẫn cứ thấy thế nào ấy. Con nghe nhà con nói là mấy hôm trước, con bé Phương có ở đây nói chuyện với thầy lâu lắm, thầy có nhận xét gì không?

Cụ Huy hiền từ:

– Các cụ dạy rồi "Rắm ai vừa mũi người đó". Chúng nó đã yêu nhau, đã muốn lấy nhau thì làm sao cản được. Cũng như anh với vợ anh ngày xưa ấy, tôi và bà ấy có muốn cho anh cưới đâu, mà muốn anh lấy cô giáo làng kia nhưng anh vẫn quyết lấy... Bây giờ cũng thế, bọn trẻ lại còn sống hiện đại hơn.

– Nhưng thầy có nhận xét gì không?

– Con bé ấy thì tôi không ngại. Duy có điều là nó khôn ngoan, lọc lõi hơn rất nhiều so với tuổi của nó, đấy là điều lạ. Nhưng tôi sợ là thằng Lâm... tôi sợ thằng Lâm hỏng mất rồi.

Ông cụ nói run run làm ông Cẩm cũng thấy sợ hãi.

Và bỗng nhiên ông thở dài rồi bộc bạch:

– Con cũng sợ như thầy. Nhà thì có mỗi nó là để nối dõi tông đường cho cả chi họ Cao nhà mình, nó mà có bề nào thì không biết ăn nói thế nào với ông bà ông vải đây. Nhưng theo thầy, nó hỏng như thế nào?

– Cũng không đến mức ấy. Nhưng tôi không hiểu sao nó tiêu tiền cứ như nhặt được ấy. Nó mua ô tô cho con Phương, mua biệt thự để đi ở riêng, trong khi nhà này thừa chỗ ở, thừa tiện nghi. Nó tự do quá mức cũng là do anh chị. Tôi cũng đã xem tuổi cho hai đứa rồi. Chúng nó tuổi tam hợp Thân - Tý - Thìn. Lấy nhau, vợ chồng tối kỵ là tuổi tam hợp. Tuổi này nếu sinh con gái một bề thì vợ chồng yên ấm, khá giả. Nhưng nếu sinh con trai thì chuyện tan đàn sẻ nghé là nhẹ, còn nếu không sẽ có người vào tù ra tội hoặc khuynh gia bại sản... Anh có bạn làm công an. Sao không nhờ cái anh Hòa - Giám đốc kiểm tra thằng Lâm giúp và kể cả con Phương nữa. Tôi rất sợ cái sự từng trải, hiểu đời của nó. Báo chí đưa tin nhiều về cái đám người mẫu, hoa hậu. Xem ra nhân cách có mấy người tử tế đâu.

Nghe bố nói thế, ông Cẩm sực tỉnh:

– May quá, thầy nhắc làm con nhớ ra. Đúng rồi. Con phải nhờ cậu Hòa mới được.

*

* *

Ông Hòa ở cơ quan. Ông nghe anh cảnh sát hình sự kể lại việc hôm nọ dọa ông Đức và bà Dung. Ông hỏi:

– Theo cậu, liệu ông bà ấy có sợ hay không?

– Sợ chứ. Em thấy mặt ông ấy tái mét.

– Tớ thì tin là ông ta sợ, nhưng bà Dung thì chưa chắc. Phụ nữ rất dại là khi yêu ai thì cứ nghĩ là thằng đàn ông sẽ bỏ vợ để lấy mình. Nhưng đàn ông, nhất là những người đã có vị trí trong xã hội

thì không mấy người ngu đi tìm cách ruồng rẫy vợ con. Việc nhà không yên thì lo thế nào được việc nước. Cậu có mấy anh bạn làm ở Công ty Thám tử tư nhờ họ ngoại tuyến hộ ít ngày xem hai ông bà ấy đã có chuyển biến gì chưa.

– Vâng. Em nhờ được ngay.

– Nhưng phải bí mật đấy nhé.

– Dạ, tất nhiên rồi. Nhưng có điều này, em xin Thủ trưởng tha lỗi trước.

– Cậu nói toạc ra xem nào? Sao phải rào đón kỹ thế?

– Em nói thật. Nếu là một tên giết người, một đầu trộm đuôi cướp, nếu nó có chút nhân cách thì cũng có thể tha thứ được. Đằng này... Em chưa thấy ai đốn mạt như cái lão Đức ấy. Ông Cẩm nâng đỡ lão ấy, cho chức, cho quyền thế mà dám "chơi" luôn cả vợ Thủ trưởng. Thật không còn trời đất nào nữa. Em muốn Thủ trưởng cứ... cứ im lặng. Coi như không biết gì. Em rình hôm nào lão ấy đi với bà Dung, em cho một trận!

Ông Hòa cười đến phát sặc:

– Giời ơi. Anh cảnh sát hình sự yêu quý của tôi ơi! Cái máu ân oán giang hồ nhiễm vào cậu lúc nào đấy? Nhưng cũng rất khen cho cái tính bộc trực của cậu. Được cậu là một gã đàn ông đẹp đẽ. Nhưng thôi, dẹp cái kiểu suy nghĩ ấy đi. Mình thiếu gì cách nhắc nhở họ.

Có tiếng gõ cửa. Ông Hòa nói:

– Xin mời vào.

Trung tá Mỹ, Trưởng phòng An ninh Kinh tế cầm một tập hồ sơ vào.

Trung tá Mỹ:

– Báo cáo anh, chúng tôi xin mang tài liệu về Hoàng Quân đến.

Biết là Giám đốc có việc khác quan trọng, anh cảnh sát hình sự đứng dậy:

– Xin phép Giám đốc, em về ạ.

– Cám ơn cậu nhé. Còn việc kia. chớ có làm ẩu mà bị kỷ luật đấy.

Anh cảnh sát trẻ toét miệng cười:

– Là em nói thế thôi. Thủ trưởng cứ yên tâm.

Anh cảnh sát đi khỏi, Trung tá Mỹ nói:

– Báo cáo anh, như vậy là Công ty Hoàng Quân đã phải bán toàn bộ dự án khu biệt thự cao cấp và khu du lịch sinh thái Vườn Hồng cho Tổng Công ty Cổ phần Toàn Thắng. Việc mua bán này được núp dưới hình thức “hợp tác kinh doanh". Công ty Toàn Thắng do ông Nam làm Giám đốc, là một Công ty khá lớn và hoạt động kinh doanh trên nhiều lĩnh vực: Dệt may, vận tải, buôn bán bất động sản, làm dự án... Tuy nhiên, có tài liệu cho biết là hồi đầu năm, Công ty này đã mua hàng của Trung Quốc về, đóng lại nhãn mác và xuất đi Mỹ. Vừa qua, ông Nam đã góp cổ phần với bà Dung, thành lập Công ty Toàn Gia... Họ góp vốn bằng hai phân xưởng may có hơn năm trăm công nhân.

Giám đốc Hòa gật đầu:

– Tôi biết việc này. Hôm nọ trong lễ ra mắt Công ty tôi cũng đến dự. Họ liên doanh với Hoàng Quân thế nào?

– Theo tài liệu của trinh sát thì bên Toàn Thắng sẽ bỏ tiền ra trang trải những khoản nợ nần của Hoàng Quân đối với hai dự án đó. Số tiền là khoảng hơn sáu chục tỷ đồng. Ngoài ra, họ còn bỏ ra gần một chục triệu đô la để bên Hoàng Quân nhượng lại dự án, nhưng tất cả chỉ núp dưới danh nghĩa cùng liên doanh.

– Các đồng chí có phát hiện ra điều gì bất thường trong vụ này không?

Trung tá Mỹ:

–Báo cáo anh, có quá nhiều điều bất thường. Trước hết là qua kiểm tra năng lực tài chính thì Tổng Công ty Toàn Thắng không thể có số tiền lớn như vậy. Năm ngoái, số tiền lãi sau thuế của Toàn Thắng chỉ chưa đầy một tỷ đồng. Năm nay, nhờ bán trót lọt lô hàng Trung Quốc mà Toàn Thắng cũng lãi được khoảng ba tỷ. Việc buôn bán bất động sản đang bị chững lại vì thị trường nhà đất đóng băng. Kinh doanh vận tải chỉ đủ nuôi công nhân... Ngày hôm kia, Toàn Thắng đã chuyển ngay cho Hoàng Quân gần một trăm tỷ. Và số tiền này đã cứu Hoàng Quân.

– Chỉ có thế thôi ư?

– Báo cáo anh còn nữa ạ. Cũng trong ngày hôm qua, ông Nam đã chuyển trả cho những quan chức cho ông ta vay tiền khoảng ba chục tỷ. Người nhiều nhất là ông Tổng Giám đốc Tổng Công ty Xây lắp số 3, gần 8 tỷ. Anh Hoán, Chủ tịch tỉnh mình cũng hơn ba tỷ... Số tiền đó đứng tên đứa cháu họ đằng nhà vợ.

– Tất nhiên rồi, chả ai dại gì đứng tên mình. Vì thế mỗi lần bầu cử, nghe cán bộ kê khai tài sản thì ai cũng như sắp chết đói đến nơi.

– Có một việc này nữa, anh cũng nên lưu ý. Việc ông Nam xuất trót lọt lô hàng đi Mỹ là nhờ ông Cẩm đấy.

Ông Hòa giật mình:

– Nhờ thế nào?

– Theo cơ sở của chúng em cho biết thì ông Cẩm cũng là bị cấp dưới là ông Trần Đức lừa thôi ạ. Cũng trong việc này thì có bà Dung, vợ ông Cẩm đã giật dây, bắt ông ấy phải ký.

Ông Hòa lắc đầu:

– Anh cho kiểm tra lại. Tôi không tin là anh Cẩm lại có thể để mình bị thao túng đến như vậy. Tôi là cấp dưới của anh ấy bao nhiêu năm, tôi lạ gì. Đó là con người giữ nguyên tắc đến máy móc và nhiều khi cực đoan nữa.

– Nhưng trong việc này là đúng đấy ạ.

– Đồng chí cứ kiểm tra lại thật kỹ rồi báo cáo tôi.

Nghe Giám đốc nói như thể bảo vệ ông Cẩm, trung tá Mỹ cụt hứng. Ông Hòa nhận ra điều ấy, ông nói vớt vát:

– Nhưng mà thời buổi này, cũng chẳng biết thế nào. Ai dám bảo người giàu không tham nhũng... Mấy vụ án kinh tế vừa rồi, điều làm tôi thấy khó lý giải là tại sao nhiều anh cán bộ, thu nhập một tháng của họ gần bằng hai năm lương của mình, thế mà vẫn tham nhũng, vẫn ăn hối lộ.

Ông vừa nói dứt lời thì có chuông điện thoại di động. Ông nhìn máy và nhận ra số máy của ông Cẩm:

– Em chào anh. Anh đi nước ngoài về hôm nào thế?

– Tôi về hôm qua. Cậu có rỗi không?

– Nếu anh cần em thì là rỗi. Còn nếu anh không cần thì bận.

Ông Cẩm đang ngồi trên ô tô. Nghe kiểu nói ấy của ông Hòa, ông mỉm cười. Nhưng rồi nụ cười tắt ngay và lại nhường chỗ cho nét mặt ưu tư. Ông nói:

– Cậu đang ở cơ quan à?

– Vâng ạ.

– Đi chơi với tớ một lúc có được không?

– Vâng, anh qua đón em hay em qua với anh?

Ông Cẩm ngần ngừ:

– Hay thôi, cậu cứ ở cơ quan, tôi qua chơi ở đấy. Đang giờ làm việc, Giám đốc Công an tỉnh lại bỏ cơ quan đi chơi thì không nên.

– Vâng, em xuống cổng đón anh.

Ông Cẩm bảo lái xe:

– Cậu đưa tôi qua Công an tỉnh, rồi cứ về quê xem tình hình sức khỏe ông già thế nào? Tôi tự khắc lo được.

Anh lái xe chưa kịp nói gì thì ông Cẩm rút ra một xấp tiền loại năm chục ngàn. Ông không đếm mà xẻ luôn một phần ba đưa cho anh:

– Tôi gửi biếu cụ. Chủ nhật này, cậu đưa tôi về thăm ông nhé.

Anh lái xe cảm động:

– Em cảm ơn anh. Như thế này, em áy náy quá.

– Có gì mà câu nệ thế.

Khi xe ô tô đưa ông Cẩm đến cổng Công an tỉnh đã thấy ông Hòa đứng chờ sẵn, đon đả chạy ra, mở cửa. Một số sĩ quan đang đứng ngoài sân, thấy Giám đốc mở cửa xe cho khách với thái độ trọng thị khác thường thì nhìn có vẻ hơi ngạc nhiên. Một cán bộ nhận ra ông Cẩm, nói với mọi người:

– Ông Cẩm ngày xưa là Thủ trưởng của Giám đốc nhà mình đấy.

Một anh nói:

– Thảo nào, Giám đốc xuống tận nơi đón.

Ông Hòa đưa ông Cẩm vào phòng khách rồi tự tay pha nước trà đường mời ông:

– Em mời anh xơi nước.

Ông Cẩm đỡ lấy ly nước và hỏi:

– Dạo này công việc của cậu thế nào?

– Cũng bận anh ạ. Chống tội phạm thì không phức tạp và tình hình khá yên. Sau khi em tập trung quét sạch mấy băng tội phạm có tổ chức, tấn công vào một số tụ điểm dùng thuốc lắc ở các vũ trường, tình hình khá hơn, nhiều. Hơn nữa, từ khi hoàn thành được việc triển công tác khoán địa bàn cho chỉ huy công an các quận huyện, phường xã thì tinh thần trách nhiệm của anh em nâng cao hơn rất nhiều.

Ông Cẩm gật đầu :

– Tôi có nghe nói về cách khoán địa bàn của cậu. Đó là cách làm hay, nhưng có lẽ cũng chỉ có tác dụng nhất thời. Về lâu dài xem ra chưa ổn.

– Ý của anh là...

– Tôi biết là đời sống của cán bộ chiến sĩ công an đa phần là rất thấp kém. Cậu đã làm một cuộc điều tra nào về đời sống cán bộ chiến sĩ và từ đó thấy được ảnh hưởng của nó tới tư tưởng anh em chưa? Trong gần một vạn quân của cậu, có bao nhiêu anh chưa có nhà cửa ổn định? Bao nhiêu anh thu nhập thấp phải đi làm thêm? Bao nhiêu người có vợ thất nghiệp, con thất nghiệp, lại phải nuôi bố mẹ già... Không thể giáo dục cán bộ, chiến sĩ bằng những câu khẩu hiệu như thời bao cấp. Điều làm tôi ngạc nhiên là chính quyền bây giờ cái gì cũng cứ đưa công an ra làm công cụ. Nguy hiểm lắm, bởi lẽ sẽ gây ra tình trạng công an đối đầu với dân. Mà công an là lực lượng vũ trang của Đảng, của nhân dân, mà lại đối đầu với dân, để dân ghét thì không hay.

Ông Hòa thở dài, nói;

– Những điều anh nói rất đúng. Chúng em bây giờ sợ nhất là phải lên diễn đàn giảng giải cho cấp dưới là phải thế này, phải thế nọ. Anh em họ nghe bằng sự hờ hững, vô cảm, bởi vì những điều

mình nói xa rời thực tế quá. Trong khi đó, cuộc sống theo cơ chế mới lại khắc nghiệt vô cùng... Anh em giữ được như thế này là tốt lắm rồi đấy.

Ông Cẩm:

– Hôm nọ cậu có đến dự buổi ra mắt Công ty Toàn Gia à?

– Vâng, em và anh Trác tới. Mà này, sao bà chị không chờ anh về hãy khai trương?

– Bà ấy thấy tôi phản đối việc thành lập Công ty.

– Thì anh cứ để chị và con bé Phương làm...

– Nhưng trong một số ngành nghề của Công ty lại liên quan đến việc tôi đang phụ trách. Muốn vô tư cũng chả được.

– Thế thì dở nhỉ. Em tưởng trước đó, chị phải bàn kỹ với anh chứ.

Ông Cẩm thở dài :

– Nếu bàn bạc thì còn nói gì. Bà ấy tự làm, tự quyết. Từ xưa đã thế rồi. Bây giờ lại được thằng Lâm, con Phương về hùa... Mình bất lực. Có việc này, tôi nhờ cậu nhé.

– Anh cứ bảo.

– Tôi rất lo cho thằng Lâm. Nó lắm tiền quá... mình không tin được là nó làm ăn lương thiện. Cậu cho trinh sát tìm hiểu giúp tôi với. Ông cụ nhà tôi thì chỉ sợ mất thằng cháu đích tôn.

– Em hiểu. Em sẽ nhờ mấy cậu hình sự kiểm tra xem thằng Lâm sống thế nào. Nhưng mà ông anh phải kín cho em đấy nhé. Bà chị mà biết là đời thằng em ra... cái lạt đấy.

Ông Cẩm bật cười:

– Cái thằng này, sợ đàn bà thế.

– Biết sợ phụ nữ, sợ vợ là khôn đấy ông anh ạ. Vợ em ngày xưa là lính cảnh vệ tiếp cận, giỏi võ lắm. Em đi chơi với cô ấy, yên tâm hẳn.

Ông Cầm bỗng đứng dậy, đi lại trong phòng. Thái độ của ông làm ông Hòa ngạc nhiên:

– Hình như anh vẫn còn chuyện gì khó nói?

– Anh muốn nói thật với em - ông Cẩm chợt đổi cách xưng hô - Và nhờ em suy tính giúp anh: Anh muốn làm đơn xin về hưu. Anh không muốn mấy chục năm đi theo cách mạng bằng tất cả tấm lòng và sức lực của mình lại bị mất bởi vì ham muốn làm giàu bằng mọi giá của người trong nhà...

Ông ngừng một lát rồi bộc bạch:

– Ngẫm nghĩ lại những việc mình đã làm trong thời gian qua, mình không có điều gì phải xấu hổ - mặc dù, mình cũng chẳng trong sạch, liêm khiết gì cho lắm. Cũng đã nhiều lúc nhận quà cáp, biếu xén của cấp dưới, của các doanh nghiệp. Cũng nhiều lần nhận những phong bì hàng dăm bảy triệu, có khi chục triệu. Một vụ tết thôi, các nơi họ đến biếu, cộng lại cũng là hàng trăm chai rượu, hàng trăm triệu đồng... Nhưng anh thề với em. Anh chưa bao giờ nhận tiền của ai đó để làm sai, để giải quyết việc mà pháp luật không cho phép. Anh chưa bắt ai phải nộp tiền cho mình. Làm cán bộ loại như anh, đảm nhiệm công việc như anh, chỉ cần mình làm đúng, làm nhanh, đừng hành hạ doanh nghiệp, người ta cảm ơn cũng đã giàu lắm rồi. Anh biết bà Dung có thậm thụt đi đêm với một số doanh nghiệp, có cùng với tay Trần Đức mánh mung vụ này vụ khác... Nhưng anh hèn, không dám mạnh tay ngăn chặn. Không hiểu sao, anh cứ nghĩ đến chuyện mẹ con bà ấy lập Công ty mà lạnh cả người. Có lẽ họa sắp đến rồi.

Ông Hòa lắng nghe ông Cẩm nói và xúc động vì sự chân thực của người từng là cấp trên của mình. Ông nắm tay ông Cẩm :

– Anh cứ yên tâm, em sẽ có cách giúp anh.

11

Sau khi ký hợp đồng “hợp tác liên doanh" giữa Hoàng Quân và Toàn Thắng được hai ngày thì Minh Lý đến gặp Nguyễn tại quán Quê Hương. Cô đến chưa ấm chỗ thì đã thấy ông Nam tới.

Nhìn vẻ mặt nặng như bị ong đốt của cô, Tony Nguyễn biết là cô nàng đang rất bực mình về chuyện tiền nong. Là người đã làm ăn với Minh Lý từ lâu cho nên Nguyễn rất hiểu tính cách của cô. Và trong thâm tâm, Tony Nguyễn chưa bao giờ dám coi thường Minh Lý.

Minh Lý nói thẳng thừng:

– Tôi muốn nghe anh Nguyễn giải thích là tại sao cho đến giờ này các anh mới chuyển cho tôi một trăm ngàn đô la. Còn thiếu hai trăm năm chục ngàn nữa.

Nguyễn cười:

– Kìa em, anh chưa bao giờ lừa dối em cả. Bọn anh đang phải tập trung vốn giải quyết một số việc cấp bách, mà em là người hiểu rõ hơn ai hết. Cuối tuần này, tiền từ Paris chuyển sang cho anh hai triệu euro nữa, anh gởi cho em tức khắc.

Ông Nam góp thêm:

– Nguyễn có nói với anh rồi. Anh cũng sẽ có trách nhiệm cùng chú ấy trả cho em số tiền commission như đã thỏa thuận. Chậm vài ba ngày, cũng là lẽ thường.

Minh Lý khẽ thở dài và nói:

– Mặc dù đã bán đi hai khu đó, nhưng tình hình tài chính của Hoàng Quân vẫn chưa cải thiện được là bao. Hiện nay, tay Thanh đang có âm mưu là mời một Việt Kiều tại Mỹ đầu tư khoảng bốn mươi triệu đô la vào khu này. Thực chất thì đây là cuộc đầu tư ảo để tăng thêm uy tín lừa bịp cổ đông và mong mọi người góp thêm vốn. Đây là một thủ đoạn không mới nếu như các anh theo dõi vụ thằng cha Nguyễn Đức Chí lập công ty ma để lừa dự án.

Ông Nam gật gù:

– Thằng ấy quả là lừa siêu hạng. Mà tại sao nó kiếm được nhiều thế mà không biến đi nhỉ? Mà mình không hiểu tại sao nó qua mặt ông Bộ Kế hoạch và Đầu tư, qua cái dám quan chức ở một cái tỉnh quan liêu bậc nhất này dễ như thế.

– Quá đơn giản - Lý giải thích - Đám cán bộ ấy họ thông minh hơn ta nhiều, và họ có quyền lực. Họ không bị lừa mà họ chấp nhận được lừa, vì có như vậy họ mới có tiền. Còn khi sự việc đổ bể, có ai phải chịu trách nhiệm đâu, cùng lắm là ra điều trần trước Quốc hội, họ rơi nước mắt cá sấu, nhận lỗi. Người ký giấy thì về hưu, Bộ trưởng mới thì bảo không biết, là thiếu thông tin... có phải ngẫu nhiên mà họ định lừa cả Thủ tướng đâu. Đấy, bây giờ đã tìm ra các công ty của hắn đều là ma, tiền ở trong ngân hàng cũng là tiền âm phủ. Nhưng rồi sẽ chẳng có ai bị mất một hào tiền lương nào đâu. Chỉ khổ cho mấy ông doanh nghiệp ứng tiền ra làm trước, bây giờ lãi mẹ đẻ lãi con, sắp phá sản hết.

Ông Nam nói:

– Tôi có nghe một người trong Ban Giám đốc Hoàng Quân nói là rất có khả năng thằng cha Thanh sẽ trốn ra nước ngoài.

Nguyễn cười khẩy:

– Biến đi đâu? Thế giới bây giờ là một nhà. Chỉ một cú điện của Interpol là khắp thế giới đều biết.

Minh Lý vẫn thong thả:

– Theo tính toán nghiêm túc của một chuyên gia kinh tế thì với cách làm ăn bốc đồng, đếm cua trong lỗ và đầu tư phi kinh tế như của tay Thanh, phải ba mươi năm sau mới hoàn vốn với điều kiện là tăng trưởng đều đặn hàng năm trên 10%. Còn như hiện nay, tiền lãi kinh doanh không đủ trả nợ lãi ngân hàng thì chết là cái chắc. Chỉ có điều là hắn vãn vẽ ra được bộ mặt tỷ phú và vẫn có người bị lừa thôi.

Nguyễn nói tiếp:

– Hôm qua, tôi đã tham khảo ý kiến các cộng sự của tôi ở Paris, đồng thời gởi cho họ tài liệu về khu du lịch ta mới mua lại của tay Thanh, Họ cho rằng quyết định của chúng ta là chính xác và hiện đang có một công ty ở Đài Loan và một công ty ở đảo quốc Ba- ru

đang muốn góp vốn cùng chúng ta. Việc này tôi cũng đã trao đổi với ông Nam.

Ông Nam:

– Tôi thấy không nên đầu tư làm ăn lâu dài ở khu Hòn Bạc. Nếu bán được dự án mà có lãi kha khá thì nên bán ngay.

Minh Lý gật đầu:

– Đúng là nên bán ngay. Tới đây, một loạt khu du lịch gần Hà Nội, Hải Dương, Hải Phòng được xây dựng thì khu Hòn Bạc này sẽ không có khách. Mà du lịch ở phía Bắc, càng đầu tư lớn càng chết vì mất năm tháng mùa đông rét chết cò, ai muốn ra đường đâu.

Có điện thoại của Lâm gọi cho Tony Nguyễn:

– Alô, anh Nguyễn à? Hôm qua em lại thắng được bảy chục ngàn.

Nguyễn nhăn mặt:

– Anh đã bảo chú đừng đi chơi ở đó nữa cơ mà.

– Anh phải cho em gỡ chứ. Em mất ở đấy hơn hai triệu đô, anh tưởng ít à?

– Nếu chú còn tiền thì đưa cho anh vay một triệu đô. Đừng ném tiền vào chốn cờ bạc ấy nữa.

– Một triệu thì em lo được, nhưng không lấy được một lúc đâu.

– Ok. Có thêm việc này nữa. Anh có thằng bạn muốn bán tống con Lexus, đời hai lẻ ba. Nó chấp nhận lỗ, chú em có muốn thay xe cho cô hoa hậu thì lấy được đấy.

– Giá bao nhiêu hả anh?

– Một trăm mười lăm ngàn đô.

– Ok. Chiều nay em cho con Camry 3.0 đi chỗ khác. Chào anh nhé.

– Chào chú em. Anh dặn lại, đừng nên đến lão Siu nữa.

– Em sẽ cố gắng. Có việc này nữa. Anh bảo tay chủ xe lắp cho em một bộ ghi âm Sony có đầu thu phát cực mạnh. Vừa phát sóng, vừa ghi lại bằng kỹ thuật số. Loại máy này hiện đang bán khoảng hơn một ngàn đô. Càng kín đáo càng tốt nhé.

– Anh hiểu. Máy thu chú đặt ở đâu?

– Tại cơ quan em.

– Ok.

Nguyễn tắt máy và thừ người ra. Thái độ của hắn làm hai người ngạc nhiên. Lý hỏi:

– Có chuyện gì đấy? Anh vừa vui vẻ thế cơ mà?

Nguyễn nói với vẻ thực thà:

– Tôi càng ngày càng thấy sợ cái thằng Lâm này. Nếu bảo nó là một bố già của mafia thì không bao giờ tôi tin, nhưng ngược lại tôi cũng không thể nào hiểu nổi là tại sao nó lại lắm tiền đến như vậy. Không, nhiều tiền như nó hoặc nhiều hơn nó thì bây giờ không hiếm, nhất là đám con cái quan chức cao cấp. Nhưng tôi chưa thấy ai tiêu tiền lạ lùng như nó. Thua bạc một đêm năm trăm ngàn đô, không hề thay đổi sắc mặt. Nó đánh đề cũng khủng khiếp. Con mụ chủ đề ở đầu phố này cho tôi biết là nó đánh chung thân con 47 một tháng rồi, mà mỗi ngày là năm đến mười triệu.

– Sao nó cứ đánh mãi con 47 nhỉ? - ông Nam thắc mắc.

Nguyễn:

– Con bé hoa hậu, vợ tương lai của nó sinh ngày 4 tháng 7, vì thế nó nghiện con 47.

Minh Lý thủng thẳng:

– Chuyện đơn giản: Mẹ nó lợi dụng danh chồng bắt các doanh nghiệp cống nạp, nên tiền vào nhà cứ như giấy lộn, vì thế nó cũng tiêu tiền như thể nhặt được.

Ông Nam thở dài:

– Người nghèo có cái khổ nhục của người nghèo, còn người giàu cũng có nỗi đau của người giàu. Không hiểu ông Cẩm khi biết chuyện thằng Lâm tiêu tiền, khi biết nó nghiện hút thì ông ấy sẽ như thế nào?

Minh Lý tròn mắt:

– Nó nghiện hút à?

– Nghiện nặng rồi. Mỗi ngày bây giờ phải hít năm cữ. Nó nghiện là cũng vì con hoa hậu. Nó vốn chơi bời từ lúc còn đi học, hồi đi sang Mỹ học cũng chơi bời khét tiếng. Vì thế, ngủ với gái là mắc bệnh "chưa đến chợ đã hết tiền". Khi bập vào con hoa hậu này, vì xấu hổ cho nên phải dùng ma túy...

– Thế thì ông Cẩm bất hạnh quá. - Lý thốt lên.

– Trời có cho ai được cả cái gì bao giờ đâu. - ông Nam nói.

*

* *

Lâm và Minh Phương đến căn hộ mới. Lâm thì vui vẻ hớn hở, nhưng Minh Phương thì trên gương mặt vẫn phảng phất nỗi buồn.

Căn nhà sang trọng và toàn những trang thiết bị đắt tiền. Lâm ngồi ở salon và kéo Phương vào lòng:

– Em thấy anh lo tổ ấm cho chúng mình thế này đã được chưa?

– Vâng!

Thái độ lạnh nhạt của Phương làm Lâm thắc mắc:

– Em có vẻ không vui?

– Em bình thường. Nhưng này, em nói thật nhé, căn nhà này đối với em xa lạ quá.

Lâm:

– Sao em nói thế?

– Thì có cái gì là của em đâu? Nhà đăng ký tên mẹ, còn tài sản trong nhà là của anh?

– Của anh thì không là của em à?

– Chưa chắc. Mà thôi, có quan trọng gì. Sống với nhau, cái tình là chính, khi tình hết thì tiền cũng chẳng là gì, phải không anh.

– Em triết lý quá.

– Điều em lo nhất là nếu anh không bỏ được thuốc thì rồi sẽ có lúc căn nhà này cũng thành khói thôi.

Lâm cười xòa:

– Em yên tâm đi. Anh có đủ thuốc hút mười năm nữa. Mà em thấy đấy, hút đều đặn, người cũng khỏe ra nhiều?

– Chắc không. - Phương nhìn thẳng vào mắt Lâm - Anh có định đi đăng ký kết hôn không đấy?

– Có chứ, sao lại không. Nhưng anh thích là chúng mình cứ cưới, sau này em sinh con, chờ nó lớn thì mình đi đăng ký kết hôn. Nó sẽ chứng kiến.

Minh Phương khó chịu:

– Anh cứ làm như bên Mỹ ấy. Em có phải là đứa bỏ nhà chạy theo trai đâu. Nếu không đăng ký kết hôn thì không có cưới xin gì hết.

Lâm cười:

– Em lạc hậu quá. Mỹ họ văn minh hơn mình, họ tiến bộ, thì phải học tập. Em phải đi sang Mỹ một chuyến thì mới văn minh con người được.

– Anh về nói chuyện này với bố ấy! Ông đi đánh Mỹ hết cả tuổi trẻ để cho anh ăn học như ngày hôm nay đấy. Thử xem bố nói thế nào?

Lâm nhăn mặt:

– Bố anh tư duy cũ lắm. Nghe bố anh nói chuyện, bọn bạn anh cứ gọi là "bộ hài cốt của cách mạng".

Nghe Lâm nói vậy, Phương tròn mắt ngạc nhiên:

– Nói thế mà ông không vả vào mồm cho à?

– Vả là thế nào. Ở nhà anh, quyền lực nằm trong tay mẹ và anh. Bố anh chỉ là cái danh cho mọi người dựa thôi. Còn anh, chưa cần cái gì của bố anh cả.

Minh Phương im lãng và cô thấy những lời Lâm vừa nói thật là bất nhẫn. Lâm nói tiếp:

– Anh vừa đổi chiếc xe Camry 3.0 lấy chiếc Toyota Lexus. Phải các thêm bảy chục ngàn đô la. Từ mai, em lấy chiếc Lexus mà đi.

Phương từ chối:

– Em thấy không cần thiết. Em đi xe kia là sang lắm rồi.

Lâm cười:

– Em là Tổng Giám đốc, mà lại là hoa hậu, thì phải có chiếc xe tương xứng với vị trí và sắc đẹp của em chứ.

Minh Phương rất muốn tỏ ra lạnh lùng với chiếc xe ô tô mới, nhưng không hiểu sao, cô không cưỡng lại được sự thèm khát được ngồi lên một chiếc xe trị giá đến hai tỉ đồng. Cô nói:

– Em lái xe kém lắm, sợ lại hỏng xe của anh.

– Không lo, anh đã kiếm cho em một người lái xe. Lúc nào em đi làm việc thì sẽ có lái xe đưa em đi. Lúc nào em đi chơi, nếu thích tự do thì em lái lấy.

Khi biết Lâm thay xe mới cho Minh Phương. Bà Dung nói với Lâm:

– Tại sao mày lại đưa chiếc xe mới đó cho cái Phương?

– Có sao đâu mà. Cứ để nhà con đi cho oai.

Bà Dung lắc đầu:

– "Dạy con từ thuở còn thơ. Dạy vợ từ thuở bơ vơ mới về". Chúng mày chưa cưới, có nghĩa là chưa nên vợ nên chồng thế mà mày cứ đội nó lên mà thờ, rồi đến lúc hối không kịp đâu. Nó thích cái gì mày cũng mua, nó muốn cái gì cũng chiều... Khi nó thấy mọi thứ trên đời này đến với nó dễ dàng quá thì nó sẽ tự mãn, không cần phấn đấu, không cần lao động, và thế là hỏng đấy con ạ.

– Mẹ cứ lo xa quá. Vả lại, Phương có gì đâu?

– Mày phải làm cho nó hiểu rằng, nếu nó tử tế thì nhà này sẽ cho nó nhiều thứ. Còn nếu nó không biết điều thì khi rời khỏi nhà này, nó sẽ đi ra với đúng một vali quần áo.

7 giờ sáng. Một chiếc xe Toyota Lexus đen bóng đến đỗ ở trước cửa nhà Phương. Lái xe là một người đàn ông nom gầy gò, khắc khổ, nhưng có đôi mắt rất tinh nhanh và thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng nham hiểm.

Phương đang ăn sáng. Bà mẹ Phương phục vụ con gái như kiểu người ở phục vụ chủ. Cô cằn nhằn:

– Con đã bảo là mẹ luộc trứng phải lòng đào, lần nào mẹ cũng luộc kỹ thế này, ăn thế nào được.

– Con ơi - Bà mẹ nói như van - Đang có dịch cúm gà tivi bảo phải luộc trứng thật kỹ.

– Mẹ thì cứ tin tivi? Lần sau mẹ đừng mua cam Trung Quốc. Họ tẩm hóa chất bảo quản nhiều lắm.

– Mẹ nhớ rồi. Con uống thêm chút sữa nữa nhé.

– Sao mẹ cứ bắt con uống lắm thế. Lần sau mẹ nhớ mua sữa ngoại, đừng mua của Vinamilk. Sữa Việt Nam hôi lắm.

Ông Hoàn - bố Phương đứng bên ngoài lắng nghe và thấy không chịu được, ông vào:

– Lần sau bà mặc kệ nó. Thích ăn gì, uống gì thì tụ mua, tự làm mà ăn... Không phải làm đầy tớ cho nó.

Thấy bố nổi nóng, Phương cũng biết sợ và im thin thít. Cô lau miệng rồi xách túi đi ra.

Ông bố nhìn theo, nói bực bội:

– Càng ngày càng ăn nói chỏng lỏn, hỗn láo. Bà không nghiêm với nó là đến lúc hối không kịp đâu.

Bà mẹ thở dài:

– Ông tưởng bây giờ nó nghe tôi và ông đấy à? Tôi biết mình mất nó từ năm nó mới mười sáu tuổi kia. Có điều tôi phải nuốt nỗi đau vào lòng. Còn từ khi nó được là hoa hậu thì tôi cũng đã xác định là nó về được ngày nào còn là quý.

Minh Phương hơi sững sờ khi thấy chiếc xe. Người lái xe mở cửa xe:

– Mời cô lên xe. Cậu Lâm bảo tôi đến đưa cô đi làm.

Minh Phương vào xe và ngã người ra vẻ mãn nguyện.

Trong lúc này, Lâm ngồi ở cơ quan và điều chỉnh máy thu để nghe cuộc nói chuyện giữa hai người:

– Trước kia chú ở đâu, sao hôm nay cháu mới biết chú nhỉ?

– Thưa cô, tôi tên là Các, trước kia lái xe ở Cục Phục vụ ngoại giao đoàn. Tôi nghỉ hưu được ba năm rồi.

– Anh Lâm đã trao đổi với chú những gì?

– Dạ, tôi chỉ biết là nhận xe từ sáng sớm nay và đến đón cô. Cậu Lâm nói là cần gì thì cứ nói với cô.

– Vậy bây giờ chú cần gì?

– Chúng tôi đi làm, ngoài cần đồng lương ra thì còn cần gì nữa đâu.

– Lát nữa, cháu cho làm hợp đồng thử việc ngay. Sau ba tháng, nếu chú đáp ứng được các yêu cầu công việc cháu sẽ cho ký hợp đồng lao động thời vụ năm một. Với mức lương thử việc là một triệu một tháng, chú thấy thế nào?

– Dạ, tùy cô.

– Xe này có mấy bô chìa khóa?

– Có ba bộ. Cậu Lâm bảo đưa cô một bộ, một bộ cậu ấy giữ, còn một bộ thì sử dụng đây ạ.

– Tối chú định để xe ở đâu?

– Dạ, ở biệt thự cậu Lâm mới mua.

– Nhà chú ở đâu?

– Dạ. nhà tôi ở phố Hoàng Hoa Thám. Tôi có bốn con và đã có cháu nội, cháu ngoại.

Phương có điện thoại di động. Đó là Thanh. Phương liếc nhìn người lái xe rồi nói nhỏ:

– Vâng, em Phương đây... Anh có khỏe không?... Công ty làm ăn phát tài quá còn gì... Chúng em còn mới, chưa biết sắp tới thế nào. Em đang cần sự giúp đỡ của nhiều người.... Vâng... vâng, để em sắp xếp. Có thể là chiều nay. Em sẽ phôn trước.

Lâm lắng nghe và nét mặt mỗi lúc một căng thẳng, khó chịu.

Minh Phương đến văn phòng công ty và đã thấy bà Dung ở đó. Bà Dung nhìn Phương đi xe mới đến bằng ánh mắt hơi khó chịu. Phương thì không để ý thấy điều đó. Cô lễ phép:

– Con chào mẹ ạ.

– Đi xe mới con thấy thế nào?

– Dạ, con... con thấy lạ thế nào ấy. Giá đi xe cũ thì tốt hơn.

Phương không ngờ câu nói dối này lại làm bà Dung vui hẳn lên:

– Mặc cái áo mới cũng có khi còn thấy mất tự nhiên, huống hồ đi chiếc xe trị giá tiền tỷ thế này. Hôm nay, họp bàn về kế hoạch xuất khẩu ba tháng cuối năm. Con chủ trì, mẹ chỉ nghe. Và mẹ không nói một câu, bất luận điều con nói là đúng hay chưa đúng.

Phương ngạc nhiên:

– Con biết gì mà nói ạ?

– Mẹ đã dặn từ hôm nọ rồi. Con phải tập làm Giám đốc đi. Hãy cứ coi như không có mẹ ở cuộc họp này. Con là Giám đốc điều hành cơ mà.

Minh Phương:

– Nhưng mà con... con sợ lắm.

Bà Dung mắng yêu:

– Có gì mà sợ nào. Hãy cứ tỏ ra dân chủ, kêu gọi mọi người cho ý kiến. Cái gì chưa quyết được thì bảo để nghiên cứu...

*

* *

Lâm gọi điện thoại cho ông Các lái xe:

– Chú nghe nó nói chuyện với ai đấy?

– Dạ, tôi chỉ nghe... mà cậu biết cả rồi còn gì?

– Chiều nay, khi nào chú giao xe cho nó, chú nhớ ghi lại số kilômét nhé. Chú tới công ty thám tử tư Z50, thuê cho cháu hai người, giám sát toàn bộ hoạt động của nó.

– Vâng, tôi sẽ làm ngay.

*

* *

Bà Dung ngồi trong phòng làm việc của mình và theo dõi Minh Phương điều khiển buổi họp. Dự họp có hai Phó Giám đốc, quản đốc các phân xưởng, trưởng phòng kinh doanh, kế toán trưởng.

Minh Phương:

– Thưa các anh các chị, lẽ ra hôm nay bà Chủ tịch Hội đồng quản trị sẽ chủ trì buổi họp này nhưng vì bà có việc bận đột xuất cho nên đã ủy quyền cho tôi. Chương trình họp và những vấn đề cần phải bàn bạc, thảo luận, chúng tôi đã đưa cho các anh chị từ tuần trước. Bây giờ chúng ta bàn việc thứ nhất, đó là kế hoạch xuất khẩu 15.000 chiếc áo lạnh sang thị trường EU. Đề nghị anh Hùng, Phó Giám đốc phụ trách kinh doanh báo cáo kế hoạch. Sau anh Hùng là anh Hoạt, Trưởng phòng sản xuất...

Bà Dung nghe Minh Phương điều khiển cuộc họp với vẻ hài lòng. Bỗng dưng bà nhớ ông Đức. Bà lấy điện thoại di động và nhắn tin nhoay nhoáy: "Em đang nhớ anh . Chúng mình gặp nhau ở đâu?"

Trần Đức đang trao đổi công việc với hai cán bộ khác thấy đèn báo có tin nhắn nhấp nháy. Đức mở ra xem. Một anh đùa:

– Sếp có tin nhắn, chắc lại có cô em nào gọi.

Ông Đức:

– Lại có tin nhắn nhầm. Chẳng hiểu sao số máy của tớ gần giống với máy của một thằng cha chủ quán karaoke nào đó, cứ thi thoảng lại có nhắn tin gọi cung cấp gái.

Ông nhắn lại cho bà Dung: "Anh đang bận họp" rồi tắt máy luôn.

Bà Dung nhắn lại: "Khi nào anh họp xong. Trưa nay phải gặp nhau đấy".

Ông Đức biết là bà Dung sẽ nổi nóng khi thấy ông không nhắn lại. Nhưng có mặt hai người ở đây, không thể cứ giở máy ra nhắn tin. ông nói chuyện với hai người mấy câu rồi liếc nhìn đồng hồ. Một anh biết ý:

– Thôi chúng em xin phép thủ trưởng.

– Hai cậu về nhé. Việc xin xuất hàng của Công ty Đại Hưng, tôi rất ủng hộ. Các cậu về bảo Giám đốc làm hồ sơ gửi lên đây nhanh lên. Nhớ là cứ gửi theo đường văn thư, hoặc mang lên đưa trực tiếp cho văn phòng theo đúng quy định. Nhưng coppy cho tôi một bản, để tôi còn biết. Mà thỉnh thoảng các cậu phải nhắc tôi. Dạo này nhiều việc, mình lại có tuổi, hay quên lắm.

Một anh xun xoe:

– Dạ, chúng em xin làm ngay.

Anh kia mở cặp, lấy ra một phong bì tiền dày cộp, lặng lẽ đặt lên bàn:

– Đại Hưng có chút quà biếu anh.

– Cậu cầm về đi. Mình đã giúp gì được cho họ đâu mà nhận quà. Sau này nhỡ không được thì biết ăn nói làm sao.

– Đáng gì đâu anh. Thì anh đã cố giúp mà không được cũng là do cơ chế, do năng lực của họ...

Nói xong, hai người chào vội và đi ngay.

Ông Trần Đức mở phong bì và sáng mắt lên khi thấy tập đô la dày khoảng 10.000.

Bà Dung chờ mấy phút không thấy ông Đức nhắn lại bà nhắn tiếp: "Đang họp với cái váy nào đấy?"

Ông Đức bật máy và nhăn mặt khi thấy những dòng chữ đáo để đó. Ông nhắn lại: "Anh phải đi tiếp khách thay chồng em trưa nay".

Bà Dung nhắn: "Thế thì anh phải đến văn phòng em ngay. Có việc rất quan trọng".

ông Đức thở dài và nhắn lại: "Anh chỉ tới khoảng 10 phút thôi".

Bà Dung nhắn: "Cũng được. Em chờ”.

Ông Đức vội vàng gọi lái xe chở ông tới Công ty Toàn Gia. Xe vừa lao vào cổng, anh bảo vệ ngăn xe lại và hỏi:

– Bác đến gặp ai đấy ạ?

– Tôi gặp bà Dung.

Anh bảo vệ :

– Thưa bác, Hội đồng quản trị đang họp, không tiếp khách ạ.

– Thế à? Vậy mà bà Dung mời tôi tới - ông Đức nói khinh khỉnh rồi lấy điện thoại di động gọi cho bà Dung - A lô, chị Dung đấy à. Tôi tới đây rồi, nhưng bảo vệ không cho vào, nói chị đang bận họp. Sao lại thế?

Bà Dung nói gầm lên:

– Anh đưa máy cho thằng bảo vệ.

Ông Đức đưa máy cho anh bảo vệ còn trẻ măng:

– Cậu nghe chị Dung bảo lãnh cho tôi này.

Không hiểu bà Dung nói gì mà thấy anh bảo vệ mặt xám ngoét, và vâng dạ liên tục:

– Thưa…thưa cô, con xin lỗi. Sáng nay con nghe thông báo là không cho tiếp khách cho tới 10 giờ... Dạ, con xin lỗi.

Anh ta đưa máy trả ông Đức và van vỉ:

– Con xin lỗi bác. Bác làm ơn nói với bà Dung đỡ cho con...

– Lần sau, các cậu phải để ý, thấy những chiếc xe biển xanh, số đẹp thế này thì biết đó là người thế nào. Thôi được rồi, tôi sẽ nói cho. Không sợ gì đâu.

Một cô nhân viên đã đứng đợi và mau mãn dẫn ông Đức lên phòng bà Dung

Ông Đức:

– Chào chị Dung. Chị đang bận họp cơ mà?

– Chào anh Đức. Không, tôi giao cho cháu Phương điều hành. Tôi chỉ là người quan sát thôi. Hôm nay phải mời anh đến là để báo cáo với anh mấy việc...

Cô nhân viên rót nước mời ông Đức rồi lễ phép ra ngoài.

Bà Dung lao vào ôm lấy ông Đức, hôn tới tấp. Ông Đức giật mình, gỡ tay ra:

– Em... có người vào kìa.

Bà Dung chỉ cho ông Đức xem màn hình. Hóa ra bà đặt camera bảo vệ. Ai xuất hiện ở hành lang là biết ngay.

– Sao dạo này anh cứ tìm cách xa lánh em thế ?

– Anh bận quá. Hơn nữa anh sợ có kẻ đã biết chuyện mình.

Bà Dung ôm chặt lấy ông nhưng mắt vẫn nhìn vào màn hình một cách cảnh giác.

*

* *

Minh Phương đi thăm một phân xưởng may vào buổi chiều. Cô ân cần hỏi han công nhân về sức khỏe, về điều kiện làm việc, đặc biệt cô rất quan tâm về môi trường. Nhiều công nhân thấy thái độ của cô cởi mở, nên mạnh dạn nói về chế độ lương, về nồng độ bụi quá cao trong nhà máy. Cô trao đổi với quản đốc phân xưởng:

– Anh làm đề xuất, cho mời cán bộ của Sở Khoa học đem máy đến đo nồng độ độc hại của không khí, nhất là lượng bụi vô cơ. Nếu quá mức cho phép, chúng ta phải có cách bảo vệ chị em.

– Thưa Giám đốc, đúng là mức độ bụi có hơi cao, nhưng cũng là rất khá so với nhiều nhà máy khác.

Minh Phương:

– Ngày mai, tôi sẽ làm việc với người phụ trách công đoàn về đời sống của công nhân. Anh cho tập hợp những kiến nghị của công nhân để mai chúng tôi nghiên cứu giải quyết. Tôi nghe nói trước đây, họ phát thẻ đi vệ sinh phải không?

– Dạ, vâng. Mỗi công nhân chỉ được một lần trong ca.

Minh Phương lắc đầu:

– Bóc lột người ta đến thế là cùng. Tôi còn nghe nói trước đây có quản đốc thích ngủ với cô công nhân nào là người đó phải chiều, có đúng không?

– Dạ thưa Giám đốc, đúng ạ. Nhưng mà anh ấy bị công an bắt rồi.

– Cho đáng đời. Tôi là phụ nữ nên tôi sẽ bênh vực cho giới của chúng tôi. Ai mà có thái độ coi thường, cư xử thiếu văn hóa với công nhân, tôi cho nghỉ việc ngay tức khắc.

Anh quản đốc nịnh:

– Từ ngày sang Công ty Toàn Gia, chúng tôi như được đổi đời. Ai cũng khâm phục chị là Giám đốc trẻ, nhưng điều hành giỏi quá. Chị em công nhân cứ ước ao giá như mỗi ngày được ngắm nhìn hoa hậu một lần thì... năng suất lao động cao hơn đấy.

Minh Phương rất vui khi được nghe lời khen tế nhị lại đúng lúc:

– Nếu đúng như thế, tôi sẽ thưởng cho những công nhân có năng suất lao động cao nhất một bộ ảnh của tôi. Anh hỏi họ xem

thích bộ ảnh hay thích thưởng tiền?

– Nên cả hai chị ạ. - Anh quản đốc nói xong rồi cười láu cá.

Minh Phương nhìn đồng hồ, thấy đã gần năm giờ chiều liền chào anh quản đốc rồi về. Cô gọi ông Các lái xe tới và nói:

– Cháu phải đi có chút việc. Chú cứ để xe đây, cháu tự lái.

– Vâng ạ. Nhưng... nhưng cô đã lái xe số tự động bao giờ chưa ạ?

– Cháu lái rồi, chú cứ yên tâm.

Rồi Phương đưa cho ông một phong bì tiền:

– Bác cầm lấy chi tiêu tạm trong lúc chờ làm lương.

– Cám ơn cô. Cô chu đáo quá.

Phương vừa quay đi thì ông Các chạy ra ngoài gọi điện thoại cho Lâm.

Lâm:

– Chú đã lo việc kia xong chưa?

– Dạ xong rồi. Việc này cậu cứ yên tâm đi. Tôi rất có kinh nghiệm. Đã có hai người thay nhau không rời cô ấy và sẽ có báo cáo hàng ngày cho cậu. Tôi cũng đã thuê nhân viên tổng đài in cho mình toàn bộ "lít" điện thoại di động của cô Phương.

– Rất tốt.

Phương lên phòng làm việc và gọi điện thoại cho Thanh, giọng lạnh lùng:

– Anh định gặp nhau ở chỗ nào?

– Chúng mình đến khách sạn nhé. Anh nhớ em quá - Thanh nói giọng cợt nhả - Anh muốn ngắm em xem bây giờ có khác gì ngày xưa không?

Phương bực tức:

– Nếu anh không có việc gì nữa thì thôi. Tôi không muốn nghe những lời nói đó.

– Cho em lựa chọn. Hoặc là em đến văn phòng anh, hoặc là chúng mình tới phòng trà của khách sạn Paradise.

– Thôi cứ tới văn phòng của... - Phương ngừng nói và đột ngột đổi ý - Tới Paradis.

– Anh tới đó ngay.

Phương lái xe tới khách sạn Paradise, nhưng cô hoàn toàn không biết rằng đã có hai thám tử tư đi xe máy bám theo. Một người kín đáo dùng camera kỹ thuật số quay hoạt động của Phương.

Thanh ra đón Phương và đưa cô vào một phòng khách, bên ngoài có đề chữ VIP.

Đóng cửa phòng lại, Thanh lao vào ôm lấy Phương.

Cô tát cho Thanh một cái nảy đom đóm mắt:

– Tôi đã nói với anh từ lâu rồi là không quen biết anh. Và đừng bao giờ anh đụng đến người tôi nữa.

Thanh lặng người đi rồi cười nhạt:

– Nếu em đã muốn chúng ta thành người dưng nước lã thì cũng được. Vậy chúng ta sòng phẳng với nhau nhé.

– Anh cứ nói. - Phương nói xong rồi đứng dậy ra mở toang cửa.

Hai nhân viên thám tử tư ngạc nhiên ra mặt.

Thanh mở cặp lấy ra một phong bì:

– Anh gửi em mấy tấm ảnh để làm kỷ niệm những ngày chúng mình đã ở bên nhau.

Phương mở ra xem và run lên bần bật. Đó là những tấm ảnh cô đi như dựa vào Thanh bên bãi biển; ảnh hai người hôn nhau; ảnh hai người đi trong rừng thông trên Đà Lạt; ảnh hai người ôm nhau ở một bãi cỏ; và cả những tấm ảnh Phương đang tắm, ảnh Phương nằm ngả ngớn trong lòng Thanh và không mặc quần áo.

Một thoáng sau, Phương bình tĩnh trở lại:

– Tôi không nghĩ là anh lại giở cái trò đốn mạt đến hạ đẳng như vậy. Anh có gan thì gửi tất cả những bức ảnh đi cho bọn nhà báo nó đăng. Làm đàn ông, lại được coi là đại gia, vậy mà phải dùng thủ đoạn này để trả thù một đứa con gái. Tôi sẽ nói ngay việc này với với công an.

Thanh tưởng Phương nói cứng liền thách thức:

– Anh muốn được chứng kiến sự dũng cảm của em.

Minh Phương lấy chiếc điện thoại Nokia, gọi về văn phòng công an tỉnh:

– Alô, văn phòng trợ lý Giám đốc công an tỉnh xin nghe.

– Thưa anh, em là Minh Phương...

– Có phải hoa hậu Minh Phương không?

– Dạ, em là hoa hậu, nhưng cũ lắm rồi. Anh cho em gặp chú Hòa, Giám đốc.

– Sao em không gọi di động... mà thôi, chờ anh chuyển máy.

Thanh hoảng hồn vội vàng vồ lấy điện thoại của Phương tắt đi:

– Anh xin em... Anh đùa thôi. Em đừng nói... anh hứa..

– Vậy bây giờ tôi phải nói lại với Giám đốc thế nào đây?

– Tùy em.

Thanh van vỉ:

– Thôi thôi. Anh lạy em... Anh xin thua.

Điện thoại di động của Minh Phương có chuông.

Đó là máy của Giám đốc Hòa gọi tới:

– Cháu chào chú. Cháu nhỡ tay đụng phải phím tắt.

Ông Hòa dịu giọng:

– Có việc gì đấy hả cháu?

Minh Phương nói:

– Cháu muốn chú giới thiệu cho công ty cháu một đội bảo vệ. Hiện nay có mấy công ty bảo vệ giới thiệu người của họ nhưng cháu chả biết thế nào cả. Chú chọn giúp cháu nhé.

– Được thôi, việc ấy thì quá dễ. Tình hình công ty hoạt động thế nào?

Minh Phương lễ phép:

– Thưa chú cũng được ạ. Chúng cháu đang thực hiện một hợp động lớn xuất hàng sang EU. Còn một việc nhỏ này nữa lúc nào cháu xin gặp riêng chú.

– Việc gì thế nói luôn được không?

– Thưa chú? Chuyện ngày xưa của cháu với anh Thanh...

Ông Hòa giật mình hỏi lại:

– Thanh nào nhỉ?

Minh Phương:

– Anh Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân ấy! Mà thôi, lúc nào cháu sẽ nói kỹ hơn với chú.

Ông Hòa cười ha hả:

– Nếu là chuyện yêu đương tình ái thì mày chớ có hỏi ý kiến chú, vì chú kém lắm. Bảo mẹ chồng cháu tư vấn cho.

Minh Phương:

– Bố cháu bảo có gì khó cứ hỏi chú.

Ông Hòa:

– Ông Cẩm hả? Bố cháu cứ làm như công an là biết hết mọi việc ấy. Được rồi có gì cần chú giúp cứ đến đây nhé!

– Dạ, vâng cháu cám ơn chú. Cháu chào chú ạ.

– Chào cháu.

Thanh nghe Minh Phương nói thế thở phào nhẹ nhõm:

– Em ghê gớm thật đấy. Anh không nghĩ rằng một hoa hậu như em mà lại có bản lĩnh đến nhường này.

– Đó là bài học mà em rút ra từ mấy vụ hoa hậu, người mẫu bị đưa ảnh lên mạng. Càng chối quanh càng chết cho nên cứ báo công an là an toàn hơn cả. Bởi khi anh tán phát những bức ảnh này là anh đã phạm tội làm nhục người khác. Nào bây giờ anh có việc gì muốn trao đổi?

Thanh đắn đo rồi hỏi:

– Em có thể cho anh biết vì sao thằng chồng em và thằng cha Trần Ngọc dùng báo chí đánh anh?

Minh Phương khẽ thở ra nhè nhẹ:

– Điều đó thì anh nên đi hỏi họ.

Thanh nói, giọng nặn nỉ:

– Thôi anh xin em, em hãy nghĩ đến những ngày mà chúng mình sống với nhau mà cứu anh. Vừa rồi anh đã phải bán một phần dự án cho ông Nam nhưng thực chất người mua chính là thằng Việt Kiều Tony Nguyễn và thằng Lâm chồng em.

Minh Phương ngạc nhiên:

– Anh nói đùa đấy chứ?Anh Lâm đào đâu ra tiền để mua dự án.

– Theo anh biết thằng chồng em đã góp vốn khoảng hai triệu đô la vào đó. Xâu chuỗi lại sự việc anh thấy thế này: Bọn thằng Nguyễn vốn là một thằng mafia. Nó thấy dự án du lịch của anh quá ngon, đồng thời biết anh đang nợ nhiều tiền nên chúng nó đã dùng báo chí đánh anh. Ngân hàng sợ không dám cho bọn anh vay tiền nữa vì thế bọn anh gặp vô vàn khó khăn và không có con đường nào khác là phải bán rẻ dự án cho chúng. Trong toàn bộ khu du lịch của anh thì khu biệt thự cao cấp và khu du lịch sinh thái Vườn Hồng là hai chỗ ngon nhất. Phải bán cho chúng, anh đau lắm.

Minh Phương:

– Việc làm ăn của các anh tôi không quan tâm. Ân oán giữa các anh hãy tự tìm cách mà giải quyết.

Thanh nói:

– Nếu chỉ có thế thì việc gì anh phải hạ mình xin gặp em? Nhưng hôm nay anh cũng phải nói cho em biết một sự thật: Thằng Lâm nhà em nghiện rất nặng và nó đang có những nguồn tiền bất minh vì thế mới dám đi chơi bạc ở sòng lão Siu. Nghe nói nó đã thua ở đấy hàng triệu đô la. Vậy em định gắn đời em vào một thằng nghiện ư ? Tương lai của nó hoặc là sẽ chết vì hút chích hoặc là sẽ vào tù. Nếu em không lo cho thân mình từ bây giờ thì sẽ đến lúc rời nhà chồng bằng hai bàn tay trắng đấy.

Minh Phương cố giữ bình tĩnh:

– Chồng tôi còn những tật xấu nào nữa anh nói luôn đi. Tôi đã nghe chuyện anh Lâm nghiện hút từ lâu lắm rồi. Còn chuyện anh ấy cờ bạc tôi cũng đã nghe mẹ anh ấy kể.

– Anh biết là em đang nói dối lòng. Nhưng anh cho em suy nghĩ một cơ hội. Hàng tháng anh sẽ chuyển vào tài khoản của em hai

ngàn đô. Và để đổi lại em hãy cho anh biết ý đồ của bọn thằng Lâm với công ty anh.

Minh Phương đứng dậy:

– Anh còn có đề nghị nào nữa không?

– Không có gì nữa.

– Vậy thì anh hãy tìm một người khác làm gián điệp kinh tế. Tôi không làm việc này.

Thanh nói thủng thẳng:

– Tùy em suy nghĩ. Anh hy vọng sẽ nhận được câu trả lời của em.

– Và anh nghĩ câu trả lời đó là gì?

– Là em sẽ đồng ý.

Minh Phương cười mỉa mai:

– Anh tự tin quá đấy. Nhưng thôi. Anh sẽ có câu trả lời vào sáng ngày mai. Chào anh, tôi phải đi đây.

Minh Phương lái xe về căn nhà mới và cô định bụng sẽ nói cho Lâm, nhưng cô cứ bị ám ảnh bởi lời đề nghị của Thanh. Phương gọi điện thoại di động cho Giáng Hương:

– Mày đang ở đâu thế ?

– Tao đang học tin học.

– Trời ơi! Một tin vui bất ngờ. Tao muốn gặp mày bây giờ có được không.

– Ok. Mày đi bằng gì?

– Tao đi ôtô.

– Mày qua đón tao nhé. Tao đang ở trung tâm dạy nghề số một. Hay chúng mình đi ăn tối luôn với nhau đi?

Minh Phương vui vẻ:

– Cũng tốt. Tao đang buồn.

Minh Phương và Giáng Hương đến một quán ăn nhỏ nhưng sang trọng. Trong lúc chờ làm đồ ăn, Phương hỏi Hương:

– Mày chắc có chút vốn kha khá nên quyết định bỏ nghề?

– Tao có trong tay hơn bốn chục ngàn đô. Đây hoàn toàn là tiền từ "vốn tự có" của tao.

– Mày giỏi quá.

– Chịu nhục biết thế nào là nỗi nhục khi phải mang thân mình đi kiếm tiền, nhưng phải biết tiết kiệm và nhìn xa... vì thế tao mới có số tiền đó. Tao đã kiếm cho mình được một anh chàng kỹ sư tin học và tao quyết định cùng anh ấy lập công ty. Tao có tiền, anh ấy có chất xám...

– Anh chàng không biết mày là người thế nào à?

– Không. Đơn giản là từ khi yêu, tao biết giữ gìn. Mỹ viện và thành tựu y học đã giúp cho con người tao trở nên ngây thơ. Tất nhiên, những anh chàng say mê khoa học thì cũng khá ngờ nghệch trong chuyện chăn gối . . .

Minh Phương thở dài:

– Chúc mừng cho mày. Thôi, lấy chồng, đẻ con nhanh, thế là xong cuộc đời.

Giáng Hương:

– Mày chắc lại có chuyện buồn.

– Đúng thế. Tay Lâm bây giờ nghiện nặng lắm. Mỗi ngày hắn đốt khoảng triệu rưỡi, đã thế lại còn mê cờ bạc, đề đóm... Tao tưởng chỉ có mình tao biết chuyện này, nhưng không hiểu sao cha Thanh cũng biết. Chiều nay, hắn gặp tao và đề nghị là mỗi tháng trả cho tao hai ngàn đô la, để đổi lại, tao cung cấp tin cho hắn.

– Tin gì?

Minh Phương suy nghĩ:

– Tay Lâm nhà tao cùng cha Tony Nguyễn và hai ba đại gia nào đó đánh cho lão Thanh phải phá sản. Chiến dịch báo chí đánh lão Thanh vừa rồi là của nhóm này. Kết quả là lão Thanh phải bán cho họ một phần dự án tại khu du lịch Hòn Ngọc. Nhưng hình như họ chưa dừng ở đấy . Tay Lâm nhà tao cũng là một người trong nhóm. Lâm thì căm lão Thanh từ lâu rồi cho nên nếu phải làm bất cứ điều gì cho lão ấy khuynh gia bại sản, thì anh ta cũng sẵn sàng làm.

Giáng Hương hỏi:

– Mày bây giờ có bao nhiêu tiền rồi?

– Trước đây, tao chẳng dành dụm được gì. Từ ngày sống với tay Lâm, tiết kiệm cũng được khoảng hai chục ngàn đô. Tuy mang tiếng là giàu có, đi xe xịn, ở nhà xịn, nhưng tất cả đều là của nhà Lâm. Bà Dung cảnh giác với tao cao độ. Toàn bộ tài sản trong nhà, không có một thứ gì đứng tên tao. Khi đi mua hàng, bao giờ cũng ghi hóa đơn tên Lâm. Tao chẳng có gì cả. Một điều nữa tao thấy lạ là không hiểu sao Lâm rất không muốn đăng ký kết hôn.

Lúc này, người phục vụ mang thức ăn ra. Hương lặng lẽ ăn và suy nghĩ rất đăm chiêu. Cũng thời điểm này, hai anh nhân viên thám tử cũng ngồi ở góc bàn phía trong, họ gọi bia tươi uống và quay phim cảnh ăn uống của Phương và Hương.

Giáng Hương nói:

– Như vậy là gia đình nhà chồng mày không tin mày. Nhưng họ muốn con trai nhà họ cưới mày là để dùng cái danh hiệu hoa hậu của mày mà thôi. Tao có đứa cháu làm ở công ty Toàn Gia, nó kể rằng nhờ có cái danh hoa hậu làm Giám đốc mà công ty ăn nên làm ra. Theo tao, mày nên nói thẳng cho tay Lâm biết ý đồ của lão Thanh, và đồng thời tìm cách vẫn bán tin cho lão ấy. Phải tìm cách kiếm thật nhiều tiền, nhiều tiền. Sắc đẹp là phương tiện để kiếm tiền. Đồng tiền là phương tiện cho mục tiêu của cuộc đời. Vấn đề là mày có đủ thông minh để làm con dao hai lưỡi ấy không? Mà mày phải rất cẩn thận đấy, ai dám đảm bảo tay Lâm không thuê bọn thám tử tư theo dõi mày.

Minh Phương thở dài não nuột. Giáng Hương cười:

– Mày lo gì nào. Mày cứ cưới và làm đám cưới càng to càng tốt. Thuê bọn báo chí nó viết vung lên và coi đây là mối tình đẹp nhất thế kỷ. Sau này nếu có bỏ nhau, thì khi ra tòa, chắc chắn tòa án bao giờ cũng bảo vệ phụ nữ. Cuộc hôn nhân của chúng mày tuy chưa đăng ký kết hôn nhưng là hôn nhân thực tế, cho nên tòa sẽ công nhận. Và khi tòa án công nhận thì tài sản của vợ chồng làm ra trong quá trình sống chung, dù là của ai thì cũng coi như là của hai người. Và phải chia đôi tất.

Minh Phương:

– Nhưng mà chưa cưới nhau đã có tài sản cả rồi.

*

* *

Minh Phương lái xe về nhà Lâm. Trong thời gian Phương về thì hai tay thám tử tư đã gọi điện báo cho Lâm biết toàn bộ hoạt động buổi chiều của Phương. Lâm lắng nghe rồi hỏi lại:

– Các cậu có biết tại sao cô ấy lại mở cửa phòng không?

Một anh trả lời:

– Chúng em không rõ nhưng chỉ biết là chị ấy ra khỏi phòng trong trạng thái rất bực tức.

– Cám ơn các cậu. Ngày mai lại tiếp tục như thế cho tôi. Các cậu xác minh giúp cho tôi con bé đi ăn cơm cùng nhà tôi tên là gì, ở đâu và là người thế nào. Đây là phụ lục hợp đồng. Tôi sẽ có thưởng xứng đáng.

– Vâng ạ! Anh cứ yên tâm, chúng em mà đã làm thì không có cái gì lọt qua được mắt đâu.

Minh Phương lái xe về đến nhà, Lâm ra đón với thái độ hết sức ân cần. Lâm pha nước cho cô rồi hỏi:

– Em đã ăn uống gì chưa?Anh gọi cơm cho em ăn nhé?

– Em đã ăn rồi. Em ăn với một đứa bạn học từ ngày xưa. Nhưng chẳng ăn được là bao. Lát nữa nếu đói em ăn thêm mì.

Phương uống một ngụm nước rồi nói giọng bực tức:

– Từ nay anh phải hết sức cẩn thận với thằng cha Thanh đấy nhé.

Lâm tỏ vẻ ngạc nhiên:

– Có chuyện gì vậy? Tại sao anh lại phải cẩn thận với hắn? Anh và hắn không quan hệ làm ăn...

Minh Phương:

– Sáng nay hắn gọi điện cho em và đề nghị gặp em vào buổi chiều tại khách sạn Paradis. Không hiểu sao hắn biết rất nhiều chuyện về anh từ việc anh có dùng ma túy rồi chuyện anh chơi ở sòng bạc lão Siu. Nhưng nguy hiểm hơn nữa là hắn biết anh cùng

với Tony Nguyễn, chú Nam, chú Trần Ngọc thuê mướn báo chí đánh công ty Hoàng Quân. Chính vì vậy mà hắn đã phải bán một phần dự án cho các anh.

Lâm lắng nghe với vẻ hết sức chăm chú, rồi hỏi:

– Hắn có đề nghị gì không?

– Hắn có một đề nghị là trả lương hàng tháng cho em hai ngàn đô và em sẽ thông báo cho hắn biết những ý đồ của các anh đối với công ty hắn.

Lâm gật gù:

– Thằng này nham hiểm thật. Nhưng mà tại sao nó lại dám đề nghị em nhỉ?

Minh Phương cười khẩy:

– Ngày trước khi em còn quan hệ với hắn, thì hắn giữ được một số bức ảnh chụp chung nhau...

Lâm nhăn mặt:

– Ảnh hai người ngủ với nhau à?

– Không. Hầu hết là ảnh đi chơi ở Đà Lạt. Nhưng em cũng không hiểu là hắn có giữ những bức ảnh nào khác nữa không và em đã gọi điện nói với chú Hòa ngay.

Lâm hốt hoảng:

– Sao em lại nói với chú Hòa?

– Thà em cứ nói luôn để cho hắn từ bỏ ngay cái ý định dùng ảnh tống tiền. Những cái gì cần nói thì em đã nói hết với anh rồi. Sự thật ngày hôm nay là như vậy. Anh tin hay không tùy anh. Còn điều này nữa, em muốn anh tìm cho em một người lái xe khác.

Lâm hỏi lại:

– Em không thích chú Các à?

– Em là Giám đốc, nhưng tuổi thì chỉ bằng con chú ấy mà đi đâu cũng phải xưng hô chú chú cháu cháu em không thích. Nếu anh tìm được cho em một cô lái xe là nữ thì hay nhất.

Lâm suy nghĩ rồi nói ngần ngừ:

– Anh đã hứa với chú Các rồi. Nhưng thôi nếu em không thích em chuyển chú Các sang lái xe khác. Còn trước mắt thì hàng sáng em tự lái xe đến công ty và nếu đi đâu hoặc là em lái xe hoặc là em gọi tắc-xi. Anh muốn để em hoàn toàn tự do.

Sự thành thực của Phương đã xóa tan hết mọi nghi ngờ trong Lâm. Nét mặt Lâm giãn ra tươi tỉnh. Phương cũng thấy mềm lòng. Cô hỏi Lâm:

– Bây giờ mỗi ngày anh phải hít mấy lần?

– Anh đang cố giảm liều. Mỗi ngày anh dùng bốn lần. Em thấy đấy. Anh vẫn rất minh mẫn và khỏe mạnh.

Minh Phương nói với giọng buồn buồn:

– Em muốn chúng mình cưới nhanh lên. Em sẽ đẻ cho anh một đứa con, không, hai đứa, ba đứa. Thế là cho cả bên nội bên ngoại đều được trông cháu. Nhưng làm thế nào cho anh cai được nghiện bây giờ?

Những lời nói của Phương làm Lâm cảm động:

– Anh thề với em là anh sẽ cai nghiện được. Em phải biết anh là người cực kì có ý chí.

– Em cũng mong như thế.

*

* *

Buổi chiều tại phòng làm việc của Lâm. Lâm lại dùng máy tính để chuyển tiền từ tài khoản của Vũ Văn Đông vào tài khoản của mình.

Dòng chữ trên màn hình vi tính hiện lên: "Dịch vụ chuyển tiền đã hoàn tất. Ngân hàng chúng tôi xin cảm ơn sự tin cậy của quý khách. Rất hân hạnh được phục vụ. "

Lâm mỉm cười đắc ý rồi Lâm lại chuyển tiền từ tài khoản của mình vào tài khoản của Tony Nguyễn. Lâm gọi điện thoại cho Nguyễn:

– Em chuyển thêm cho anh ba trăm ngàn đô la nữa đấy.

– Cám ơn chú. Này, chú chọn ai đứng tên đi, anh làm giấy chuyển cổ phần cho. Như vậy chú cũng yên tâm hơn.

– Sao anh khách khí thế. Em chưa cần đâu.

– Ok. Chủ nhật này, xuống lão Siu nhé. Có bọn gái mới từ Hồng Kông sang, hay lắm.

– Không được rồi. Chủ nhật này sinh nhật em. Em muốn tổ chức một trận cho ra trò. Anh giúp em chọn nơi làm nhé.

– Quá đơn giản. Anh dành toàn bộ nhà hàng của anh cho chú và cho làm lại phòng cách âm để mọi người vui chơi thoải mái. Buổi sinh nhật của chú, anh xin được lo.

– Thế thì tốt quá. Em định mời khoảng một trăm bảy chục người.

– Bao nhiêu không thành vấn đề. Nhưng phải chia làm hai. Một số khách sang trọng, là quan chức thì có khu riêng. Còn đám bạn bè thì đưa lên phòng cách âm. Cho chúng lắc suốt đêm và tắm trong rượu. Nhưng mà nhớ dặn bọn chúng mang theo bao cao su nhé.

– Anh cứ để sẵn vài hộp "ô kê" ở đấy là được.

– Ok. Việc đó coi như xong. Cám ơn chú em.

Lâm lại gọi điện thoại cho một mụ chủ đề:

– Bà ghi cho tôi con 47 nhé. Hai triệu đồng... à không, mười triệu.

Không hiểu mụ chủ đề nói gì mà Lâm nói lại với vẻ cương quyết:

– Ghi lại cho tôi con 47 hai mươi triệu.

*

* *

Ông Nam và Tony Nguyễn cùng với hai người nước ngoài nữa đi thăm khu biệt thự cao cấp và khu du lịch sinh thái. Hai người nước ngoài có vẻ thích thú.

Họ trở về nhà Nguyễn và ngồi bàn bạc với nhau và cùng ký vào biên bản ghi nhớ. Rồi hai người nước ngoài về trước. Còn lại Nguyễn và ông Nam. Nguyễn nói:

– Cái biên bản ghi nhớ này thật ra là chả có chút giá trị pháp lý nào. Nếu họ làm ăn nghiêm túc thì vài ngày tới họ sẽ rót tiền cho chúng ta. Tuy nhiên, có vấn đề này anh cần lưu ý, trung tâm phòng chống rửa tiền họ sẽ không bỏ qua cho anh nếu như có một công ty

nước ngoài rót vào tài khoản của anh hàng triệu đô la. Anh nên tính toán cẩn thận.

Ông Nam ngẩn người:

– Đúng thật. Sao mình không nghĩ ra nhỉ. Này, hay là chuyển tiền vào tài khoản của anh đi. Như vậy sẽ an toàn hơn.

– Đúng là an toàn hơn, nhưng tôi không muốn để anh và thằng Lâm phải nghi ngờ.

Ông Nam:

– Nghi ngờ cái gì. Chuyện làm ăn thì phải tin nhau chứ. Anh cứ cho họ chuyển tiền vào tài khoản của anh, rồi rút ra dần dần, như thế hay hơn.

Nguyễn rất mừng, nhưng vẫn cố nén:

– Anh để tôi nghĩ đã. Tôi không muốn tình bạn lại bị đồng tiền làm cho rạn nứt. Lúc nào chúng ta cùng bàn thêm với thằng Lâm. Nó là thằng rất tốt và rất tin anh em mình, cho nên đừng để nó phải suy nghĩ.

*

* *

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa.

Ông Hòa đang chủ trì một cuộc họp với chỉ huy cảnh sát hình sự và chỉ huy công an một số quận. Ông Hòa:

– Thực hiện kế hoạch tấn công triệt phá các tụ điểm ăn chơi dùng thuốc lắc của lãnh đạo Tổng Cục cảnh sát, các đồng chí khẩn trương trinh sát một số vũ trường có máu mặt nhất và cho rà soát lại tất cả những đối tượng nằm trong diện hiềm nghi. Cũng phải lưu ý một số tụ điểm cờ bạc. Tôi đã chỉ thị cho PC 14 phải để mắt đến một sòng bạc do người nước ngoài tổ chức, không hiểu PC 14 làm đến đâu rồi.

Đồng chí trung tá, trưởng phòng PC 14 đứng lên:

– Báo cáo Giám đốc, Phòng Cảnh sát điều tra tội phạm về trật tự xã hội chúng tôi sẽ có báo cáo riêng về các sòng bạc này.

Ông Hòa nhăn mặt:

– Đồng chí cứ gọi là Cảnh sát hình sự cho tôi nhờ. Cái tên "Cảnh sát hình sự" nó đã trở thành thương hiệu, không nên để mất thương hiệu đó. Tôi chẳng hiểu sao người ta lại nghĩ ra cái tên mới dài dằng dặc và lủng củng quá mức. Các văn bản thì cứ viết theo tên mới, còn nói với nhau thì cứ tên cũ cho gọn.

– Vâng, báo cáo Giám đốc, ở tỉnh ta, dạo này các vũ trường hầu như không có khách. Từ khi Hà Nội tấn công quyết liệt thì các chủ vũ trường ở tỉnh ta biết sợ và bây giờ họ thực hiện khá nghiêm các quy định của Nhà nước. Tuy nhiên, đang có dấu hiệu số dân lắc rút vào hoạt động bí mật. Chúng đến những quán karaoke và tụ tập từng nhóm nhỏ khoảng vài ba chục. Cảnh sát hình sự sẽ chuyển hướng trinh sát.

Một trưởng công an quận phát biểu:

– Báo cáo Giám đốc, với các tụ điểm ăn chơi mà ta chưa đủ chứng cứ về hành vi phạm pháp của họ thì theo tôi, cách phòng ngừa tốt nhất là dùng cảnh sát khu vực và dân phòng.

– Đồng chí nói kỹ xem nào? - ông Hòa khuyến khích.

– Từ thực tế ở quận chúng tôi, có ba vũ trường và năm quán karaoke lớn, chúng tôi cho đặt trạm tuần tra phía bên đối diện. Một cảnh sát khu vực và mấy anh dân phòng kê bàn ngồi trên vỉa hè... Tâm lý chung của dân chơi bời là chả thích thú gì khi thấy bên kia đường có anh cảnh sát ngồi nhìn... Hiệu quả rất tốt ạ. Nhưng mấy tay chủ thì rất khiếp ngón võ này vì họ mất khách.

– Càng mất khách càng tốt. Tụ bạc ở những điểm ấy không có mấy đứa tử tế đâu. Tôi không khuyến khích phát triển loại dịch vụ này - Giám đốc Hòa nói với thái độ dứt khoát.

Giám đốc Hòa ngừng lại nhìn một lượt khắp các sĩ quan rồi nói nghiêm khắc:

– Tôi nhắc lại một lần nữa, tại bất cứ địa bàn nào, nếu xảy ra tụ điểm cờ bạc, sử dụng thuốc lắc tồn tại mà cảnh sát hình sự cấp trên triệt phá được thì dứt khoát tôi sẽ cho cách chức chỉ huy đơn vị công an cơ sở. Tôi mong rằng các đồng chí hãy hiểu điều này.

Cuộc họp giải tán, mọi người lục tục ra về. Chỉ còn Trưởng phòng cảnh sát hình sự.

Giám đốc Hòa:

– Đồng chí nói cho tôi về sòng bạc của lão Siu xem sao.

Trung tá, Trưởng phòng cảnh sát hình sự nói thong thả:

– Lão Siu là người Hoa ở Đài Loan và vào Việt Nam làm ăn từ lâu rồi. Hắn ta cùng với một tay Việt Kiều ở Pháp về tên là Tony Nguyễn mở sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga. Điều đáng lưu ý là Tony Nguyễn hầu như không bao giờ xuất hiện và cũng không có một chứng cứ nào thể hiện sự liên quan giữa Nguyễn và Siu. Nhưng theo giới cờ bạc cho biết thì Nguyễn mới thực sự là ông chủ...

Giám đốc Hòa giơ tay ngắt lời:

– Có phải tay Nguyễn là chủ quán bar Quê Hương không?

– Báo cáo Giám đốc, đúng đấy ạ.

– Đồng chí nói tiếp đi.

– Số lượng người đến chơi ở sòng bạc này không nhiều. Đêm đông nhất không quá năm chục người. Nhưng điều đáng nói là tới đây chơi toàn những đại gia có máu mặt. Họ từ Sài Gòn, Vũng Tàu bay ra đây đánh bạc rồi quay về. Theo thông tin trinh sát nắm được thì có người đã thua ở đây tới hàng triệu đô la.

Giám đốc Hòa lại giơ tay ngắt lời:

– Điều này thì tôi chưa tin lắm đâu. Thua vài trăm nghìn thì có thể, nhưng thua hàng triệu đô tôi sợ rằng họ nói quá.

Trưởng phòng cảnh sát hình sự nói tiếp:

– Báo cáo anh, thứ bảy này là hôm sòng bạc đông khách nhất, chúng tôi sẽ tấn công sòng bạc. Nhưng có điều này muốn hỏi ý kiến anh. Chắc chắn sẽ có một vài đại gia tham gia tới chơi và cũng rất có thể sẽ có quan chức cao cấp nữa. Nếu có những đối tượng này thì chúng ta xử lý thế nào?

Giám đốc Hòa chắp tay sau lưng đi lại trong phòng suy nghĩ rồi ông nói giọng cứng rắn:

– Đồng chí cho bắt hết về đây. Cho quay phim tất cả từng người. Nếu là quan chức nhà nước sẽ phải điều tra làm rõ họ đã chơi bạc ở đây từ bao giờ; thua được ra làm sao; tiền đâu ra mà đi đánh bạc.

Không tham nhũng, không ăn hối lộ thì đào đâu ra tiền. Còn việc này nữa đồng chí phải hết sức lưu ý, các sòng bạc lớn thế này thế nào cũng lưu trữ các số liệu bằng máy tính. Vì vậy đồng chí làm đề xuất đề nghị phòng kỹ thuật tin học cử một tổ đi cùng. Khi tấn công sòng bạc thì việc đầu tiên là phải không để cho chúng kịp xóa số liệu trong máy tính.

– Báo cáo Thủ trưởng, tôi hiểu.

– Tuyệt đối giữ bí mật nhé. Kế hoạch tấn công đã có ai biết rồi?

– Báo cáo Thủ trưởng, chỉ có tôi, Đội trưởng đội chống tệ nạn và hai trinh sát nữa.

Giám đốc Hòa nói chậm rãi:

– Không tin anh em thì cũng không phải nhưng không cảnh giác thì cũng là sai lầm. Vì vậy lúc tập trung quân đồng chí nhớ cho thu hết điện thoại di động và giao nhiệm vụ cho từng tổ trên ôtô. Tôi sẽ cho thêm ba chục cảnh sát cơ động để hỗ trợ đồng chí.

– Báo cáo anh không cần đâu ạ. Chúng tôi đã huy động đội đặc nhiệm, đội chống cướp và đội bắt truy nã. Như vậy là đủ.

Giám đốc Hòa bắt tay Trưởng phòng cảnh sát hình sự:

– Tôi tin ở tay nghề của các đồng chí. Chúc trận đầu ra quân thắng lợi.

*

* *

Tại quán bar Quê Hương của Tony Nguyễn.

Nguyễn cùng với ông Nam và Tổng Biên tập Trần Ngọc, Lâm ngồi bàn bạc. Ông Nam đưa một phong bì dày cho Trần Ngọc:

– Cám ơn sự giúp đỡ của anh. Chúng tôi xin gởi anh một chút, đồng thời cũng nhờ anh gửi cho những ai đã giúp chúng ta.

Trần Ngọc bỏ tọt phong bì vào túi, rồi nói:

– Tình hình của cha Thanh thế nào rồi?

Lê Nam nói:

– Hắn đang rất cay cú và cũng phát hiện ra kế hoạch của chúng ta. Điều này, Lâm nói cho anh Ngọc hiểu.

Lâm:

– Hắn đã thuê vợ em làm gián điệp kinh tế cho hắn và trả lương mỗi tháng 2.000USD. Thật ra, chuyện làm hắn lo nhất chính là sợ báo chí tiếp tục phanh phui về kết quả kinh doanh của hắn. Khá nhiều quan chức đã dùng hắn để tẩy rửa tiền, vì vậy nếu hắn có làm sao thì cũng sẽ ảnh hưởng đến nhiều người.

Trần Ngọc gật gù:

– Tôi biết việc này. Ông Trưởng ban tuyên huấn Tỉnh ủy cũng đã nói khéo và nhắc nhở tôi nên dừng lại. Cái lý của các ông ấy là dù sao thì Hoàng Quân cũng đang là một điểm sáng trong hoạt động kinh tế của tỉnh, tay Thanh cũng đang là niềm tự hào của tỉnh, nó mà sụp đổ thì lãnh đạo tỉnh cũng mất mặt. Theo tôi chúng ta nên dừng lại ở đây. Già néo đứt dây, chó cùng dứt giậu... Các cụ xưa đã có câu thế rồi.

Rồi Trần Ngọc nhìn thẳng vào ông Nam:

– Tôi nghe nói các anh định bán toàn bộ phần dự án đã mua được của tay Thanh cho một công ty nước ngoài.

Nam đưa mắt nhìn Nguyễn. Tony Nguyễn gật đầu và Nam nói:

– Đúng là có kế hoạch đó. Nói thật với anh Ngọc, nếu bán được thì nên bán ngay, kiếm ít đồng lãi, anh em chia nhau... Chứ rót tiền vào đó, biết bao giờ hoàn được vốn .

Ngọc sốt sắng:

– Tôi thấy nên như thế. Vậy họ trả bao nhiêu?

– Nếu bán ngay bây giờ thì lãi mới được khoảng hai trăm ngàn đô la. Anh Nguyễn muốn bán với giá cao, làm sao để mỗi chúng ta có được vài ba trăm ngàn.

Nguyễn nói:

– Tuần trước, mấy người bạn của tôi từ Pháp sang đã đi xem toàn bộ dự án. Nếu không có gì thay đổi, họ sẽ mua lại với giá 8 triệu đô la. Nếu được giá này, thì chúng ta có lãi khoảng triệu rưỡi đô.

Trần Ngọc ngạc nhiên:

– Là hơn hai chục tỷ kia à?

– Thế là còn ít đấy chứ. Nhưng thôi, không nên tham quá phải không chú Lâm. - Nguyễn nói và nhìn sang Lâm - Chú Lâm cũng đã đổ tiền cho dự án này khá nhiều, cho nên, nếu chia lãi, người cao nhất phải là chú Lâm, rồi đến anh Ngọc... Tôi và anh Nam như nhau.

Trần Ngọc từ chối cho phải phép:

– Đừng thế. Tôi có góp vốn đồng nào đâu?

Ông Nam:

– Nhưng anh góp bằng quyền lực của báo chí. Cái đó không tính được bằng tiền

Lâm nói:

– Thôi chuyện làm ăn, chúng mình không thạo bằng anh Nguyễn, anh Nam đâu. Hãy cứ để các anh ấy quyết định.

Trần Ngọc đồng ý ngay:

– Các chú cứ làm chỉ có điều kiếm được cơm ăn thì cũng cho các anh đây chút cháo, sống ở đời đồng tiền là quý nhưng cái tình nó còn quan trọng hơn. Thôi anh phải về trước các chú cứ ở lại bàn bạc cho kĩ, nếu có gì khó khăn cần phải dùng đến báo chí thì cho anh biết...

Trần Ngọc ngồi trên taxi mở phong bì ra thấy có mười ngàn đô. Ngọc liền rút ra năm tờ một trăm đô bỏ vào phong bì, số còn lại Ngọc đút vào trong túi ngực.

12

Nhà ông Cẩm.

Lâm nói với ông Cẩm và bà Dung:

– Con định chủ nhật này sẽ tổ chức sinh nhật con ở nhà hàng Quê Hương. Bố mẹ xem có mời những ai thì cho con biết trước.

Ông Cẩm khó chịu:

– Nếu con tổ chức sinh nhật thì chỉ nên làm ở nhà này, mời dăm đứa bạn thật thân đến rồi mẹ làm cho vài ba mâm cơm thế là được. Việc gì phải đến nhà hàng, vừa ầm ĩ, vừa tốn kém.

Lâm gãi đầu:

– Thật ra buổi sinh nhật này là do anh Nguyễn tổ chức cho con. Con không phải bỏ đồng nào cả.

– Nguyễn nào nhỉ? Trong số những bạn bè của mày, bố chưa bao giờ nghe cái tên đó.

Bà Dung năn nỉ:

– Thôi mình chiều con một lần đi. Cuối năm nay nó cưới thì từ sang năm kệ chúng nó muốn làm gì thì làm.

Ông Cẩm chán ngán xua tay:

– Thôi, thôi! Mày muốn làm thế nào thì làm nhưng tao là không có "sinh Nhật sinh Mỹ" gì cả.

Ông đứng dậy và đi được vài bước thì quay lại hỏi:

– Mày lấy đâu ra tiền mà mua cái xe gần 2 tỉ cho con Phương đi thế?

Lâm chưa kịp trả lời thì bà Dung đã đỡ:

– Em thấy cái xe này họ bán rẻ cho nên mới đồng ý để cho con đổi chiếc Camry, bù thêm ít tiền. Loại xe này không bao giờ xuống giá.

Ông Cẩm thở dài:

– Mẹ con bà cứ kẻ tung người hứng thế này tôi không thể hiểu nổi.

Nghe câu nói đó, bà Dung chợt thay đổi thái độ. Bà trì chiết:

– Ông thì hiểu nổi cuộc đời này là thế nào. Ông cứ tưởng ông là Thứ trưởng mà đã to à? Không lo thân từ bây giờ vài ba năm nữa về hưu làm phó thường dân thì không khéo đến tiền mừng đám cưới cũng chả có. Tốt nhất là ông cứ lo việc Nhà nước còn việc trong nhà mẹ con tôi khắc tự thu xếp lấy.

Ông Cẩm tức nghẹn cổ mà không biết nói gì nữa, ông lẳng lặng đi lên gác rồi lấy chai rượu ra uống một mình và ngủ thiếp đi trên chiếc ghế xích đu. Bà Dung lên nhà thì thấy ông đã ngủ say, bà rón rén lấy chiếc chăn mỏng đắp cho ông.

*

* *

Lâm tổ chức sinh nhật tại nhà hàng Quê Hương.

Một số bạn bè sau khi ăn uống xong thì về, còn một số lẳng lặng rủ nhau đi lên phòng trên. Tại đó, chúng bắt đầu uống thuốc lắc và nhảy như điên. Chúng cởi quần áo của nhau, lăn xả vào nhau rồi giơ những chiếc bao cao su lên cười hô hố. Lâm và Minh Phương cũng lao vào cuộc ấy. Trước không khí bốc đồng, Minh Phương cũng cởi phăng cả áo ra để nhảy. Hành động của Minh Phương đã làm cả bọn rú lên điên cuồng.

Căn phòng nhỏ ngập ngụa những vỏ chai rượu, vỏ lon bia, quần áo vứt vương vãi.

Tony Nguyễn ngồi ở phòng bên và theo dõi quang cảnh thác loạn ấy qua màn hình.

*

* *

Tại sòng bạc của lão Siu.

Vào lúc quá nửa đêm. Hàng chục con bạc đang mải mê sát phạt nhau.

Lão Siu ngồi theo dõi hoạt động của sòng qua các camera.

Bên ngoài, ta có thể nhận thấy một số trinh sát đặc nhiệm trong vai những người chạy xe ôm, những kẻ dặt dẹo, những cặp tình nhân...

Cách đó mấy con phố, trong trụ sở của công an phường, hai chiếc ô tô chở quân phủ bạt nằm im lìm. Trong đó là các chiến sĩ cảnh sát đặc nhiệm đang chờ đợi.

Hai giờ sáng. Các trinh sát đặc nhiệm tấn công. Những nhân viên bảo vệ bị các trinh sát mặc thường phục đang lảng vảng ngoài cửa quật ngã ngay và nhanh như chớp các mũi khác xông đến khu đánh bạc. Tổ kĩ thuật lao đến ngay phòng đặt máy tính.

Lão Siu đang ngủ gà ngủ gật thì choàng tỉnh khi thấy trên màn hình cảnh nhốn nháo. Gã hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra. Gã khóa trái cửa và gọi điện thoại cho Nguyễn:

– Ông Nguyễn. Cảnh sát đã bắt...

Nguyễn gào lên:

– Cái gì, cảnh sát bắt ai?

– Bắt tôi...! Ông chạy ngay.

Siu nói xong thì đã nghe tiếng chân chạy rầm rập. Hắn tháo vội chiếc sim điện thoại di động và vứt vào xó nhà.

Bên ngoài, một cảnh sát đặc nhiệm dùng một khúc gỗ lao vào phá bung cửa. Lão Siu lắp bắp:

– Ngộ. . . ngộ xin hàng ! Đừng bắn!

Mọi việc được giải quyết nhanh gọn. Hàng chục con bạc được tống lên ôtô và chở về phòng cảnh sát hình sự. Chiếc máy tính được mang về công an tỉnh. Cảnh sát khám phòng lão Siu và thu được rất nhiều giấy tờ, đĩa CD trong đó có không ít những tấm ảnh chụp Lâm đang chơi bạc.

*

* *

Tony Nguyễn lồng lộn đi lại trong phòng. Rồi hắn vơ vét tiền, vàng, một số quần áo cho vào va li. Hắn tháo chiếc ổ cứng trong máy tính cho vào túi xách tay.

Hắn lái xe rời nhà hàng trước ánh mắt ngơ ngác của mấy nhân viên. Hắn lái xe đến một khách sạn và để ô tô lại đó rồi thuê một taxi đi ra sân bay. Hắn đến sân bay Nội Bài thì đã gần 6 giờ sáng.

Hắn mua vé bay chuyến 7h30 đi TP. Hồ Chí Minh...

Sáng ngày hôm sau, tại phòng họp của Giám đốc công an tỉnh, đồng chí Trung tá - Trưởng phòng cảnh sát hình sự báo cáo:

– Báo cáo đồng chí Giám đốc và các đồng chí, tối hôm qua phòng cảnh sát hình sự đã tấn công sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga. Chúng tôi đã thu tại chỗ năm trăm triệu và một trăm năm mươi ngàn đô la. Số khách đến chơi bị giữ là 28 người. Trong đó có 3 người là cán bộ nhà nước. Chức vụ là giám đốc, mười người là Giám đốc các công ty trách nhiệm hữu hạn. Bộ phận kỹ thuật đã kiểm tra máy tính và lấy hết dữ liệu trong máy lát nữa sẽ có báo cáo riêng cho các đồng chí trong Ban Giám đốc.

Giám đốc Hòa nói:

– Đồng chí cung cấp ngay tin này cho báo chí và đưa cho họ cả ảnh. Còn các số liệu ở trong máy thì phải kiểm tra kỹ lưỡng. Thay mặt Đảng ủy, Ban Giám đốc công an tỉnh tôi xin biểu dương chiến công của phòng cảnh sát hình sự, đồng thời thưởng nóng cho phòng năm triệu đồng. Đề nghị đồng chí Phó Giám đốc Hường cùng với Trưởng phòng tổ chức, Thanh tra công an tỉnh, Trưởng phòng công tác chính trị xuống làm việc với công an quận và Trưởng công an phường, yêu cầu các đồng chí ấy kiểm điểm kỹ và giải đáp được câu hỏi: Tại sao sòng bạc ấy đã tồn tại hơn nửa năm mà công an phường, quận làm ngơ?

Cuộc họp giải tán, Trưởng phòng cảnh sát hình sự nán lại và nói:

– Báo cáo anh, có việc này, em muốn nói riêng với anh.

– Việc gì thế, chắc trong danh sách các con bạc, có nhiều nhân vật VIP ?

– Báo cáo anh, vâng ạ. Nhưng khủng khiếp nhất là... là thằng Lâm, Cao Đức Lâm, con trai ông Cẩm, nó đánh bạc ở đây và thua gần ba triệu đô la.

Ông Hòa ngồi phịch xuống ghế.

– Cái gì? Thằng Lâm thua bạc gần ba triệu đô la? Chuyện không thể tin được. Thằng bé ấy tôi biết! Nó hiền lành và ngoan lắm... Hay là có thằng nào trùng tên?

– Báo cáo anh không sai đâu. Có cả ảnh của nó, thậm chí cả băng video quay lại cảnh nó ngủ với gái ở khách sạn; cả giấy vay nợ khi nó thua bạc. Lần nó thua bạc nhiều nhất là năm trăm ngàn đô, lần thắng nhiều nhất là ba trăm ngàn... Chúng tôi sẽ mang toàn bộ tài liệu để Giám đốc kiểm tra.

Giám đốc Hòa bàng hoàng. Hồi lâu ông thốt lên:

– Nó lấy đâu ra tiền mà chơi bạc khủng khiếp thế nhỉ... Lấy đâu ra tiền mà lắm thế nhỉ? Rồi tiền mua biệt thự, mua xe ô tô?

Ông ngừng một lát rồi nói quyết đoán:

– Đồng chí làm ngay mấy việc sau đây. Thứ nhất, cho người giám sát thằng Lâm, thằng Nguyễn ngay. Làm văn bản đưa tôi ký, đề nghị Tổng Cục An ninh ngăn chặn ngay việc thằng Nguyễn xuất cảnh. Thứ hai, giữ bí mật tuyệt đối những thông tin khai thác từ trong máy. Nếu quả đúng như vậy thì sẽ có chuyện lớn đây. Dặn dò anh em, phải tuyệt đối giữ bí mật, và hãy tung tin đây chỉ là một sòng bạc loại khá thôi.

– Báo cáo Giám đốc, rõ!

– Đồng chí tập trung hỏi cung ngay với lão Siu. Nhớ những điều tôi dặn.

– Báo cáo Giám đốc, tôi hiểu.

Anh Trưởng phòng cảnh sát đi rồi, ông Hòa ngồi thừ ra.

Ông lơ đãng nhìn một tập tài liệu của văn phòng Interpol mới gửi có tiêu đề "Tình hình hoạt động của tội phạm công nghệ cao trên thế giới và ở Việt Nam". Ông chợt nhìn chăm chú rồi bỗng ông giật mình, và lao bổ đến máy điện thoại. ông bấm số mà tay run bần bật:

– Alô, anh Trác à? Tôi Hòa đây. Hãy đến ngay chỗ tôi.. hay thôi, không cần nữa. Anh ra lệnh cho ngừng ngay lập tức tất cả các khoản giao dịch... Lấy cớ gì thì tùy và cho kiểm kê ngay. Tôi sợ là thằng Lâm đã ăn cắp tiền của ngân hàng đem đi đánh bạc. Nó thua ở sòng bạc lão Siu hơn ba triệu đô la.

Giám đốc Hòa gọi điện cho ông Trác xong rồi ngồi phịch xuống ghế, nét mặt ông lộ vẻ thất thần và pha lẫn sự hoảng hốt.

Đúng lúc đó, đồng chí Trung tá - Chánh văn phòng công an tỉnh vào. Nhìn thấy vẻ mặt khác lạ của Giám đốc, anh hỏi lo lắng:

– Hình như anh có chuyện gì không vui?

– Đồng chí giúp tôi mời ngay các anh trong Ban Giám đốc, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế, An ninh kinh tế cảnh sát hình sự, Trưởng công an các quận đến họp gấp. Họp khẩn cấp và không một ai được phép vắng mặt.

– Báo cáo rõ! Nhưng thưa anh, có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra vậy?

– Hôm qua, PC14 phá sòng bạc của lão Siu và trong hồ sơ thu được thì có thể hiện việc Cao Đức Lâm, con ông Cẩm đánh bạc thua hơn ba triệu đô la... Nếu như nó chỉ đánh bạc bằng tiền của nó, của gia đình thì còn là may, còn nếu như nó ăn cắp tiền của ngân hàng đánh bạc thì sẽ là khủng khiếp.

Đồng chí Trung tá cười:

– Làm sao lại có thể lấy cắp của ngân hàng hàng triệu đô la được.

– Đồng chí quên vụ thằng Nam, năm kia lấy của Ngân hàng Vietcombank hơn hai triệu đô la cũng chỉ đi bao gái, đánh bạc và chơi đề ư? Thằng Lâm là một kỹ sư tin học rất giỏi, được Ban Giám đốc tin cậy, giao cho thiết kế mạng an toàn của ngân hàng. Vậy ai dám đảm bảo nó không dùng kỹ thuật tin học để rút tiền từ ngân hàng chuyển vào tài khoản của nó.

Rồi ông chắp tay:

– Cầu trời khấn Phật phù hộ cho anh tôi. Mong sao những thông tin của thằng Siu là giả.

*

* *

Tại Ngân hàng Phú Tài.

Lâm trong phòng làm việc vừa ăn bánh mỳ và xem thông tin trên mạng.

Lâm đọc thông tin trên trang điện tử Vietnamnet và nhìn như bị hút vào dòng tin ngắn ngủi: "Cảnh sát hình sự phá một sòng bạc lớn tại Khách sạn Thiên Nga". Nội dung tin như sau: "Theo nguồn tin riêng của phóng viên Vietnamnet. Vào hồi 2g30 sáng hôm nay, cảnh sát hình sự công an tỉnh đã bất ngờ đột nhập vào khách sạn Thiên Nga và bắt quả tang hai chục người đang đáng đánh bạc. Thu giữ tại chỗ là hơn năm trăm triệu và ba mươi ngàn đô la. Chủ sòng bạc là Siu - một người Đài Loan và cũng theo nguồn tin chưa chính thức thì tên này có quan hệ với nhóm mafia 14K. Chúng tôi sẽ thông tin về kết quả điều tra của công an".

Lâm lấy máy điện thoại gọi cho Nguyễn, nhưng chỉ có tiếng cô nhân viên "Hiện nay, số máy quý khách đang liên lạc tạm thời ngừng hoạt động... ".

Lâm bắt đầu lộ vẻ hốt hoảng gọi đến nhà hàng:

– Alô, cho tôi gặp anh Nguyễn.

– Dạ, anh có thể biết quý danh được không ạ.

– Tôi là Lâm, Cao Đức Lâm. Tôi có việc cần gặp gấp.

– Thưa anh, ông Nguyễn đi từ rất sớm. Chúng tôi nghe nói là ông đi du lịch ở Sapa.

Lâm thở hắt ra, lẩm bẩm:

– Thằng điên, giờ này còn đi du lịch.

Một nỗi hoảng sợ mơ hồ ập đến. Lâm đi lại quanh phòng. Sực nhớ đến tên cô gái tên là Vy mà Lâm từng quan hệ, Lâm gọi di động. Vy nhận ra Lâm ngay:

– Em chào anh. Nhớ em không. Hôm nay chúng mình gặp nhau ăn mừng đi.

– Có cái gì mà mừng. Nghe nói lão Siu bị bắt hả?

– Vâng, bị hình sự nhốt kho đêm qua rồi. Anh em mình may thế...

– Có chắc may không? Em có biết công an thu được gì không?

– Thu được tiền của dân chơi thôi. Nếu công an có hỏi em, thì em cũng không khai ra anh đâu.

– Em làm gì mà công an hỏi em?

– Thì em là nhân viên ở đó, có sổ lao động, có nộp thuế... Thế nào công an chả mời em lên và hỏi, ai hay chơi ở đây. Họ muốn tìm các quan chức chơi thôi.

– Em tìm hiểu thông tin, có gì gọi cho anh nhé.

– Vâng, em sẽ gọi. Nhưng đừng quên em đấy nhé. Anh ơi, còn thuốc lá không, cho em vài điếu.

Lâm nghiến răng tắt máy.

Vy nhếch mép cười khẩy và giở mấy tấm ảnh chụp cảnh Lâm đang đánh bạc và ve vẩy:

– Cũng kiếm được con "a còng" bằng mấy tấm ảnh này đây.

*

* *

Tại phòng làm việc của ông Trác. Dường như ông Trác không coi thông tin mà Giám đốc Hòa vừa nói là sự thật. Nhưng rồi cũng không thể chịu được, ông gọi người thư ký là một người người trung niên, nom lịch lãm và từng trải. Ông ta tên là Ngân:

– Anh gọi cho tôi anh Trưởng ban bảo vệ.

– Thưa anh, sáng nay, anh Bình - Trưởng ban đi tập huấn công tác bảo vệ trên Cục Cảnh sát Kinh tế. - ông Ngân trả lời.

– Gọi điện mời anh ấy xin nghỉ học, về ngay.

– Thưa anh, nếu có việc gấp, có thể gọi Phó ban.

– Cũng được.

Ông Ngân vừa quay đi, ông Trác gọi lại:

– Tôi muốn hỏi anh chuyện này. Anh có nghe thông tin gì lạ về cậu Lâm không?

Nghe nói vậy, người thư ký biết là có chuyện nghiêm trọng nên ngồi xuống:

– Báo cáo anh, có ạ. Và có rất nhiều.

– Nó làm sao?

– Báo cáo anh, nó ăn chơi khủng khiếp. Hôm nọ sinh nhật nó tại nhà hàng Quê Hương, chúng nó uống thuốc lắc, nhảy suốt đêm, tốn hơn hai chục ngàn đô la. Nó mua ôtô cho cô vợ sắp cưới gần hai tỷ, mua biệt thự gần mười tỷ...

– Anh có nghe nói nó đánh bạc không?

– Có người đã bắt gặp nó vào chơi ở sòng bạc lão Siu cùng thằng Việt kiều Tony Nguyễn. Chơi bạc hay không thì chưa rõ, nhưng nó đánh đề rất ghê. Ngày nào cũng "chôn" vài triệu.

Ông Trác run bắn người, ngồi phịch xuống ghế. Ông hỏi:

– Anh biết lâu chưa?

– Cũng mới vài tháng nay thôi ạ.

– Sao anh không nói cho tôi biết. Tôi tin anh là một người đã từng có nhiều năm làm an ninh...

Ông Ngân:

– Chính vì tôi từng làm an ninh điều tra cho nên cái tính thận trọng đã ngăn tôi không nói với anh. Tôi muốn phải có chứng cứ...

– Và cho đến nay vẫn chưa có chứng cứ?

– Vâng. Nhưng tôi không tin thằng này. Hơn nữa, anh với bố cậu ta là đồng đội, anh là người chịu nhiều ân tình của ông Cẩm, cho nên tôi không thể nói với anh khi mà chưa biết chính xác.

Có điện thoại di động, ông Trác nhận ra số máy của Giám đốc Hòa.

– Anh Trác à? Mời anh sang ngay chỗ tôi được không?

– Được Tôi cũng đang muốn gặp anh gấp đây.

Rồi ông quay sang người thư.ký:

– Anh báo Trưởng phòng tín dụng, chỉ huy phòng bảo vệ và các Phó Tổng Giám đốc về đây chờ tôi. Cứ nói là để họp bàn xét thưởng thi đua cuối năm.

Nói rồi ông vội vã cắp cặp đi.

Người thư ký nhìn theo bằng cặp mắt đầy lo âu. ông dùng ngay điện thoại của Tổng Giám đốc gọi cho các thành viên và sau đó, ông

sang phòng họp, chuẩn bị máy ghi âm.

*

* *

Vy ở trên khách sạn đi xuống sòng bạc và thấy đã có một số nhà báo đứng ngoài ở quầy lễ tân. Cô gọi một gã bảo vệ vào phòng và hôn gã một cái khiến gã ngạc nhiên:

– Sao hôm nay cô em hào phóng với anh thế.

– Giờ này mà không bị bắt là anh em mình may rồi.

– Biết thế chó nào. Công an thu toàn bộ máy tính, tài liệu nghe nói có không ít giấy ghi nợ, giấy vay tiền... chuyến này khối thằng chết.

– Họ thu cả máy tính?

– Em biết không, khi họ xông vào, họ thu ngay máy tính sau đó mới đi bắt bọn chơi bạc. Như vậy chứng tỏ là họ biết trong máy có gì.

– Máy của lão Siu toàn phim sex. Em lạ gì?

– Này, cô em, lão Siu việc gì phải xem phim. Lão ấy muốn thì bắt ngay các em đóng phim và lão ấy làm diễn viên luôn... Máy ấy lưu tất cả những ai đến chơi, ai thua, ai được, và từ máy đấy, lão ấy điều khiển các bàn quay. Ai đến chơi mà lão ấy chả quay phim, kể cả như cô em ngủ với thằng nào, cũng đều bị ghi lại hết.

Vy tròn mắt:

– Sao lão ấy tởm thế.

– Thế các cô em thì không tởm à? Các anh đây sạch sẽ à? - Gã bảo vệ nói xong rồi nghiến răng, cay cú - Mỗi lần các cô em đón khách, thí cho anh đây vài ba chục ngàn, cầm tiền ấy mà cũng thấy nhục lắm chứ.

Vy hỏi:

– Anh đã bao giờ xem được trong máy tính chưa?

– Anh chưa ngó, nhưng thằng trợ lý của lão Siu thì biết rõ bởi vì cứ mỗi lần máy trục trặc là nó đến sửa, vì thế nó biết hết trong đó có gì. Nó kể cho anh nghe thì mới biết chứ.

Vy nghe xong liền thở dài và nói ngân nga:

– Thôi, thế thì cũng phải "chuồn chuồn có cánh thì bay. Kẻo anh cảnh sát bắt ngay bây giờ".

Vy đi ra ngoài và gọi điện thoại cho Lâm:

– Anh đang ở đâu đấy.

– Anh ở văn phòng.

– Em có rất nhiều thông tin mới cho anh đây. Nhưng không nói qua điện thoại được.

– Cứ nói gọn thôi.

– Không thể được. Em cũng phải "bùng" đây. Thôi vậy, em đi kiếm chỗ nấp. Nếu anh thấy cần thì gọi cho em. Chào anh!

Lâm cuống lên:

– Anh lạy em đấy. Có gì cho anh biết thêm đi?

– Đã bảo phải gặp nhau mà.

– Ok. Em ở chỗ nào, gọi lại, anh tới.

Lâm tắt máy và nhìn quanh quất trong phòng như thể sợ có ai theo dõi. Lâm mở két lấy hết tiền cho vào chiếc cặp rồi phóng ô tô ra một địa điểm rút tiền công cộng bằng thẻ Visa Card và rút ra mấy chục triệu. Lâm vứt hết vào trong cốp xe, sau đó Lâm lái xe về căn nhà mới mua, cho xe vào gara và thay biển số khác. Nếu như cái biển cũ là 4 con số 8 thì biển bây giờ lại là một con số rất bình thường 7232. Rồi Lâm lái xe đến đỗ ở một điểm trông ô tô công cộng. Lâm vừa dừng xe xong, một nhân viên thu phí đến:

– Có để xe qua đêm không?

– Có thể.

– Anh cho hai chục ngàn.

Lâm đưa cho cô nhân viên hẳn 50.000 đồng và hào phóng:

– Anh cứ gửi đó.

Cô nhân viên ngạc nhiên nhưng cũng thấy được ba chục ngàn nên chẳng nói gì mà chỉ nhìn theo Lâm gọi xe ôm.

*

* *

Tại phòng họp của cơ quan ông Cẩm.

Ông Cẩm đang chủ trì một buổi họp với cán bộ đảng viên chủ chốt từ cấp trưởng phó phòng ban trở lên. Có khoảng trên ba chục người.

Ông Trần Đức cũng có mặt.

Trên tấm phông xanh có hàng chữ: "Hội nghị góp ý kiến về Luật Phòng chống tham nhũng của Cục Quản lý Xuất nhập khẩu".

Ông Cẩm nói thong thả:

– Theo sự phân công của lãnh đạo Bộ, tôi được giao nhiệm vụ chỉ đạo cơ quan ta và ba đơn vị khác tổ chức kiểm điểm cán bộ, đảng viên theo tinh thần Nghị quyết Trung ương 6 lần II và lấy ý kiến đóng góp vào Luật Phòng chống tham nhũng. Việc kiểm điểm thì hôm nọ các đồng chí đã làm rồi. Thường vụ Đảng ủy chưa có kết luận về kết quả kiểm điểm của các đồng chí.

Ông chợt ngừng lại vì máy điện thoại di động ở trong túi quần rung lên. ông bỏ máy ra xem và thấy số máy lạ, ông tắt luôn rồi đặt máy lên bàn.

Ông nói tiếp:

– Sở dĩ lãnh đạo Bộ yêu cầu các đơn vị như ở Cục Quản lý Xuất nhập khẩu phải tập trung thảo luận góp ý kiến vào Luật Chống tham nhũng cũng là vì muốn các đồng chí từ thực tiễn của đơn vị mình mà phân tích, tìm cho ra những hình thái khác của nạn tham nhũng mà trong luật chưa đề cập tới. Cơ quan ta liên quan đến rất nhiều đơn vị kinh tế trong cả nước, mỗi chữ ký của nhiều đồng chí ngồi đây có thể giúp doanh nghiệp kiếm ra hàng tỷ, thậm chí hàng chục tỷ đồng... thực tiễn như thế nào, ai cũng biết, vì thế rất mong các đồng chí góp ý kiến sôi nổi, cố gắng gắn với thực tế của. công việc và nếu có thể, chúng ta liên hệ luôn với bản thân.

Ông nhìn mọi người, cười ấm áp và uống một ngụm nước, ông nói, giọng tâm tình:

– Theo các đồng chí, tôi có là cán bộ trong sạch, liêm khiết không?

Câu hỏi ông đưa ra rất bất ngờ và quả là rất khó trả lời. Mọi người nín lặng, nhìn nhau ngơ ngác.

Ông Cẩm khuyến khích:

– Các đồng chí cứ nói thật lòng. Hôm nay tôi rất muốn được nghe lời nói thật của các đồng chí về tôi. Tôi xin hứa là không để bụng, không có thái độ khác với ý kiến đó. Tôi là Cục trưởng ở đây gần mười năm, các đồng chí biết quá rõ về tôi. Thậm chí còn biết tôi say rượu, khi ngủ đã ngáy như xe ô tô chở nặng leo dốc...

Mọi người cười ồ lên nhưng vẫn không ai nói. Ông Đức xuê xoa:

– Báo cáo anh, xin anh cho tập trung thảo luận...

– Tôi có bảo là không thảo luận đâu. Đây là một hình thức thảo luận đấy chứ - ông Cẩm nói lại. Rồi nét mặt ông bỗng buồn hẳn đi, ông nói như tâm sự với chính mình:

– Hôm nay, tôi muốn nói thật lòng mình với các đồng chí là những người đã một thời gian dài cộng tác, làm việc với tôi. Thôi thì cứ mong các đồng chí coi đây là tâm sự của một người anh, người chú, hay của một đảng viên có tuổi đảng cao nhất ở đây. Nói thật là chống tham nhũng trong tình hiện nay khó quá. Khó quá ! Tôi có là cán bộ trong sạch, liêm khiết không? Có là cán bộ tận tâm với công việc không? Có lợi dụng chức quyền để trục lợi không...?

Thưa các đồng chí, nói là tôi tham nhũng thì chưa chắc đã phải, nhưng nói là tôi trong sạch thì không. Tôi chưa bao giờ lợi dụng quyền lực của mình để bắt một doanh nghiệp hoặc ai đó làm theo ý mình và đòi hỏi họ phải chia cho mình khoản này, khoản khác. Tôi chưa bao giờ gây khó dễ cho đối tác để buộc họ phải chi chác cho mình trong các hợp đồng kinh tế. Nhưng tôi cũng nhận quà cáp biếu xén. Các đồng chí ngồi đây, không ít người đã biếu tôi. Khi là sinh nhật, khi là tết, khi là nhân ngày Quốc khánh, khi được lên lương, lên chức... Có đúng không nào? Người biếu rượu, biếu thuốc, người biếu sâm nhung, cao hổ, rồi có người biếu gà sống thiến, biếu giò lụa, chị Tuy... - ông chỉ vào một phụ nữ đã đứng tuổi ngồi cuối - Chị Tuy tết vừa rồi đã mang cho tôi ba chục chiếc bánh tro và tám năm rồi, tết nào tôi cũng có bánh tro của chị.

Chị Tuy cảm động cúi mặt.

Ông Cẩm nói tiếp:

– Tôi cũng đã nhận tiền biếu của không ít người ở đây và của không ít doanh nghiệp. Ít thì năm trăm ngàn, đôi ba triệu, nhiều thì hàng ngàn đô la, hàng cây vàng... Từ chối tiền người ta mang đến sao mà khó thế. Mà nhiều khi mình cũng không biết. Anh em đến chơi, biếu chai rượu, hộp bánh... Rồi trong đó có bỏ phong bì. Chả lẽ năm hết tết đến, không biếu được cấp trên chai rượu, hộp mứt sao? Đó là chuyện lễ nghĩa, và cũng là một nét văn hóa của dân tộc ta. Người dưới đi thăm hỏi, biếu chút quà với người trên là chuyện từ ngàn xưa đã có... Chẳng có ai túm cổ người biếu mình lại và hỏi: "Cậu mở ra xem cậu biếu tớ cái gì?". Mà người ta có nhờ vả gì mình đâu... thế thì từ chối sao đây? Nếu người ta nhờ việc gì mà đem quà đến biếu thì mình còn cảnh giác, đằng này, không... Không nhờ gì, không cần gì...

Ông ngừng nói, mắt nhìn xa thăm thẳm, rồi lại thốt lên:

– Như vậy có phải là tham nhũng không?

Hết tập 1

Chạy Ăn

Tiểu thuyết

Tập 2

Nguyễn Như Phong

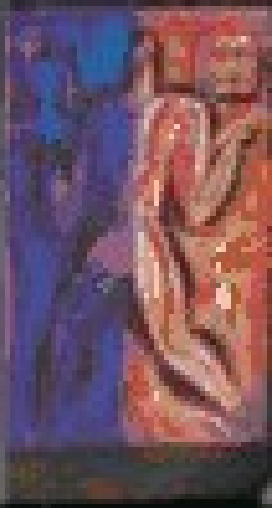

CHẠY ÁN

(Tập 2)

Tiểu thuyết – Nguyễn Như Phong
NXB Lao động Xã hội 2006
Trọn bộ 2 tập. Bìa mềm
Khổ 13 x 19. Số trang : 930
Thực hiện ebook : hoi_ls
Epub (02/2019): @lamtam, tve-4u.org

1

Từ ngày làm Giám đốc Công ty Toàn Gia, Minh Phương đã thay đổi hẳn cách sống cũng như thời gian biểu sinh hoạt của mình.

Buổi sáng, cô dậy từ 5 giờ 30 và tập thể dục chỉ khoảng 15 phút theo đúng bài tập trên Đài Truyền hình Trung ương của kênh VTV1 . Uống một cốc nước lọc chừng gần nửa lít xong, cô mới đi làm vệ sinh và sau đó là trang điểm. Nếu như ngày trước, cố rất chăm chút cho việc kẻ mắt, chải lông mi cho cong vút lên thì bây giờ, cô không kẻ mắt mà chỉ bôi ít son môi. Nhưng chính sự giản dị ấy lại làm cho khuôn mặt Minh Phương thêm phúc hậu và ưa nhìn. Trong trang phục cũng vậy. Những bộ váy áo đắt tiền và rất kiểu cách cô đem cho Giáng Hương hết, còn cô thì mặc những bộ trang phục kiểu công chức. Thoạt đầu, nom cô có vẻ già dặn, khô cứng khi mặc những bộ đồ với gam màu sẫm và nhiều người đã thẳng thừng chê bai, trong đó có cả Lâm. Nhưng cũng chỉ sau ít ngày thì mọi người lại thấy cô như sang trọng hơn và lịch lãm hơn.

Không chỉ thay đổi cách mặc, trong sinh hoạt, Phương cũng thay đổi nhiều. Nếu như trước đây, cô hay đi ăn sáng với Lâm ở những nhà hàng, khách sạn sang trọng thì nay, cô dùng bữa sáng ở ngay văn phòng với thực đơn là một ly nước chanh leo vẫn giữ cả hạt và múi không pha đường, vài lát bánh mỳ hay bánh quy mặn hoặc một gói mỳ ăn liền. Tiền mua đồ ăn sáng cô trả, không dùng tiền của văn phòng, mặc dù cô hoàn toàn có quyền yêu cầu phục vụ. Vừa ăn sáng, cô vừa đọc báo và đây mới là thay đổi lớn nhất đối với cô kể từ khi cô làm Giám đốc. Trước kia, Minh Phương không hề có khái niệm đọc báo và đọc sách, và nếu có đọc thì cô chỉ xem những tạp chí Thời trang hay Người đẹp. Nhưng từ lần cô bị một công nhân chất vấn về quy định mới ban hành về chế độ tiền lương và khi cô ta hỏi: “Báo đã đăng, chị không đọc à?", Minh Phương lung túng gật đầu. Cô ta bĩu môi, nhìn Phương khinh bỉ và nói với giọng xấc xược và cho đến giờ, mỗi khi nhớ lại Phương vẫn thấy nhục: "Đúng là một kiểu Giám đốc mù chữ, nói chuyện với đầu gối còn hơn" - Cô ta nói

xong, đứng dậy, phủi quần và ra về. Sau cái lần đó Minh Phương bắt đầu... đọc báo. Cũng phải mất cả tuần, cô mới quen đọc báo, và bây giờ, đọc báo đối với cô vào buổi sáng là không thể thiếu. Cũng nhờ đọc báo mà cô thấy tự tin hơn khi tiếp xúc với mọi người và cũng thấy mình trưởng thành hơn nhiều trong điều hành công ty.

Sáng nay cũng vậy, lúc 6 giờ 30 Minh Phương trang điểm xong thì đã thấy có tiếng còi xe ôtô ngoài đường. Cô thong thả xách cặp đi và chỉ chào bố mẹ lấy lệ:

– Con đi đây.

Bà Minh vội vàng chạy ra mở cổng. Ông Phượng nhìn theo khó chịu và cằn nhằn:

– Con bé này, xem ra càng ngày càng không ra sao cả. Mà tôi nói với mình nhiều lần rồi, phải nghiêm với nó và dạy bảo cho nó. Chứ cái lối cư xử như nó, gặp phải bà mẹ chồng khó tính thì có mà họ tống khứ.

Vốn là người chiều con, mặc dù chẳng vui gì về thái độ của Phương, bà Minh vẫn bảo vệ cô:

– Ông cứ xét nét con làm gì. Nó đang tuổi ăn chưa no, lo chưa tới. Ông bà ấy giao cho nó làm Giám đốc là quá sức lắm. Tôi biết là nó phải cố gắng lắm mới đảm đương được công việc.

Ông Phượng nhăn mặt:

– Đó là việc khác Còn trong nhà này, nó là con, nó phải sống có đạo lý. Bà có biết chuyện con hoa hậu gì mới được phong không? Cứ nói là nước Pháp, nước Mỹ nào cho học bổng du học, nhưng hóa ra là tiền của một thằng cha buôn bán bất động sản. Mà rồi nó có đi học ngày nào đâu, toàn đi theo bọn có tiền. Bố mẹ ở nhà thì vẫn thương con đang côi cút ở tận Mỹ, tận Pháp...

Bà Minh lườm chồng:

– Mặc kệ con nhà người ta. Em thấy như con Phương nhà mình, tuy nó là hoa hậu, nhưng thế là ngoan lắm rồi.

Nghe vợ nói, ông Phượng đang cau có cũng phải bật cười lắc đầu và nhại lại:

– Tuy nó là hoa hậu... hay thật?

Trên đường đi, chợt Minh Phương nhìn thấy một bà già bán xôi xéo dưới một gốc cây xà cừ ở đầu phố. Bỗng dưng, cô như ngửi thấy mùi hành mỡ thơm nức mũi của xôi xéo. Cô vội vàng bảo ông Các:

– Chú dừng xe lại, cho cháu mua xôi xéo.

Xe lướt qua hàng xôi đến năm chục mét mới dừng lại được. Ông Các cho xe chạy lùi lại. Minh Phương xuống xe và xà vào thúng xôi:

– Bà bán cho cháu năm ngàn nhé.

Bà bán xôi nhìn Minh Phương ngạc nhiên:

– Trông cô gọn người thế này mà ăn sáng khỏe gớm *"nhẩy"?*

Minh Phương ngạc nhiên:

– Sao bà lại bảo cháu ăn khỏe?

– Là tôi thấy cô mua nhiều quá. Người bình thường chỉ ăn đến hai ngàn là no.

Minh Phương cười bẽn lẽn:

– Cháu lâu lắm không mua xôi ăn sáng. Cứ tưởng là đắt lắm. Thế thì bà bán cho cháu ba ngàn vậy.

Bà bán xôi thoăn thoắt gói xôi cho Phương vào nhiếc lá sen. Cô đưa cho bà ba tờ loại hai ngàn đồng, rồi nói :

– Thôi bà không phải trả lại nữa. Cháu biếu bà.

Bà bán xôi lắc đầu:

– Ấy chết. Tôi không dám. Tôi với cô không quen biết gì nhau, sao lại biếu thế.

Minh Phương cười đôn hậu, nhận lại tiền.thừa rồi lễ phép:

– Cháu chào bà. Xôi thơm quá.

Phương lên xe rồi, bà bán xôi nhìn theo rồi nói với một anh thanh niên đang ngồi ăn xôi:

– Cậu thấy chưa, cô ấy đẹp người, nhưng mà ngoan đáo để *"nhẩy"?*

– Ngoan thì bà hỏi về làm vợ cho thằng út.

– Không dám. Người đẹp như thế, chẳng vo gạo, đãi đậu được đâu.

Minh Phương ngồi trên ô tô và giở xôi ra ăn rất ngon lành. Cô nói với ông Các:

– Rẻ quá bác ạ. Cứ ăn sáng tiết kiệm như thế này, chả mấy chốc mà giàu.

Ông Các nói:

– Thật ra bây giờ thực phẩm sẵn mà lại quá rẻ. Nếu cứ mua về nấu ăn, hoặc ăn các thứ bình dân thì chả hết mấy tiền.

– Đúng thế. Cháu hay đi ăn sáng ở khách sạn. Hết hơn một trăm ngàn mà cũng chỉ bát cháo hoa với lại hai cái trứng vịt muối.

Ông Các cười:

– Ăn ở những nơi đó, giá trị không phải là ở đồ ăn mà ở chỗ ngồi.

Minh Phương ăn xong gói xôi thì xe cũng vừa đến công ty. Cô vừa mở cửa xe thì ông Các nói:

– Thưa cô, từ hôm nay, tôi chuyển sang lái xe cho bà Dung.

Phương hơi ngạc nhiên:

– Sao thế ? Cháu đã có ý kiến gì đâu?

– Dạ, đây là ý kiến của cậu Lâm. Từ nay cô cứ tự lái xe, hoặc tự tìm cho mình một lái xe mới.

Phương băn khoăn vì chuyện này quá đột ngột đối với cô. Thật ra mấy ngày đầu, cô không thích ông Các bởi lẽ ông lớn tuổi và có cặp mắt lạnh lùng, dò xét. Nhưng từ khi cô công khai với Lâm chuyện tay Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân gạ cô cung cấp tin cho hắn thì cô thấy nhẹ nhõm và thấy cũng chẳng quan trọng gì lắm về chọn người lái xe.

Thấy cô có vẻ khó xử ông Các nói thêm:

– Theo tôi, cô nên tìm chọn cho mình một lái xe là nữ. Như thế sẽ tạo ấn tượng mạnh mẽ hơn cho người khác mỗi khi cô đi làm việc ở ngoài.

Ông đưa chìa khóa cho .Phương, cô lắc đầu:

– Bác cứ cầm lấy khóa, cháu có rồi. Cháu cám ơn bác.

– Không có gì đâu cô. Có việc nhỏ này, tôi muốn cô lưu tâm: Công nhân ở mấy xưởng may bị bóc lột nặng quá họ đang chuẩn bị đình công đấy.

Minh Phương nhíu mày thoáng vẻ lo âu, nhưng rồi cô nói quả quyết:

– Cháu có biết việc này. Lát nữa cháu giải quyết luôn. Cháu là phụ nữ, cháu sẽ bảo vệ giới của cháu chứ. Bác cứ yên tâm đi.

Nói rồi, Minh Phương thong thả đi thẳng xuống phân xưởng may số 1.

Quản đốc phân xưởng may số 1 là một người đứng tuổi và thấy rõ sự khó tính trên khuôn mặt khắc khổ của ông ta. Ông vội chạy ra đón Minh Phương:

– Chào chị. Sao chị đi làm sớm thế?

– Cũng gần bảy giờ rồi. Tình hình sản xuất hôm qua có gì đặc biệt không?

– Dạ, không ạ. Cũng còn một số người băn khoăn...

Ông ngập ngừng bỏ dở câu nói. Minh Phương hiểu, cô vào phòng quản đốc và nói :

– Anh bật micro lên cho tôi nói chuyện với chị em vài lời.

Ông quản đốc vội vàng mở máy và nới:

– Xin mời mọi người lắng nghe phát biểu của Hoa hậu Minh Phương, Tổng Giám đốc Tổng Công ty.

Nghe giọng nịnh nọt ấy, Minh Phương thấy khó chịu. Cô gạt ông quản đốc ra khỏi micro và nói :

– Anh cứ nói đế hoa hậu làm cái gì.

Rồi mặc ông quản đốc chưng hửng, cô nói dịu đàng:

– Thưa tất cả anh chị em. Tôi biết là vừa qua, một số công nhân đã không hài lòng về việc Ban Giám đốc công ty chưa quan tâm đến các chế độ cho anh chị em theo đúng như Bộ luật Lao động của Nhà nước, mà cụ thể là việc đóng bảo hiểm, nghỉ chế độ thai sản, hay phải làm thêm giờ cho kịp tiến độ giao hàng... Là Tổng Giám đốc tôi xin nhận lỗi trước tất cả mọi người. Và ngay từ ngày hôm nay, ,sẽ

hoàn thành việc đóng bảo hiểm cho những ai có đủ tiêu chuẩn. Tiền làm thêm giờ được trả theo đúng quy định của Nhà nước và do công ty ký được nhiều hợp đồng xuất khẩu nên tiền làm thêm của mọi người sẽ được cộng thêm vào mười phần trăm. Chúng tôi cũng đã quyết định kỷ luật quản đốc của phân xưởng may số 4 vì đã có hành vi ngược đãi, bóc lột quá đáng đối với công nhân. Đặc biệt là chuyện anh ta đã tự ý phát thẻ để hạn chế việc đi vệ sinh của công nhân.

Công nhân trong phân xưởng vỗ tay hoan hô.

Hai nữ công nhân nói với nhau:

– Đấy thấy chưa, hoa hậu mà tốt thế đấy.

Minh Phương thong thả nói tiếp:

– Từ 9 giờ sáng nay, tôi sẽ trực tiếp đối thoại và lắng nghe ý kiến của anh chị em công nhân. Tổ công đoàn của mỗi phân xưởng cử ra hai công nhân lên trao đổi với Tổng Giám đốc. Xin chúc các anh chị em một ngày làm việc tốt.

Minh Phương trở về phòng làm việc và cô gái phục vụ mang một ly nước màu xanh đậm lên cho cô. Minh Phương thấy lạ, nhìn cô ta bằng ánh mắt dò hỏi. Hiểu ý, cô giải thích:

– Thưa chị, đấy là anh Lâm dặn chúng em là không nên để chị uống mãi nước chanh hay nước cam vào buổi sáng. Có thể xen kẽ bằng nước rau má hoặc nước đu đủ xay.

– Thế à- Minh Phương thốt lên và trong lòng cũng thấy cảm động. Cô lấy điện thoại di động, nhắn tin cho Lâm: "Cám ơn anh đã chăm sóc em".

Minh Phương đọc lướt qua mấy tờ báo Tuổi Trẻ, Lao Động, An ninh thế giới và thấy chẳng có tin gì đáng chú ý, cô đặt xấp báo vào góc bàn rồi bật máy tính và vào mạng để đọc báo điện tử. Minh Phương vừa nhấp từng ngụm nước rau má mang mùi ngai ngái vừa đọc tin của Vietnamnet. Cô hơi giật mình khi thấy dòng tít: "Cảnh sát hình sự phá một sòng bạc lớn tại Khách sạn Thiên Nga" . Nội dung tin như sau:

“Theo nguồn tin riêng của phóng viên Vietnamnet. Vào hồi 2 giờ 30 sáng hôm nay, cảnh sát hình sự công an tỉnh đã bất ngờ đột nhập vào khách sạn Thiên Nga và bắt quả tang hai chục người đang đánh bạc. Thu giữ tại chỗ là hơn năm trăm triệu và ba mươi ngàn đô la. Chủ sòng bạc là Siu, một người Đài Loan và cũng theo nguồn tin chưa chính thức thì tên này có quan hệ với nhóm mafia 14K. Vietnamnet sẽ thông tin về kết quả điều tra của công an ".

Phương đọc xong và sững sờ. Cô vội vàng gọi cho Lâm.

Lâm đang đi từ chỗ gửi ô tô về, nhìn thấy số máy của Phương:

– Em đấy à?

– Vâng, em đây. Anh có đọc tin trên Vietnamnet không?

– Tin sòng bạc lão Siu bị phá chứ gì?

– Vâng, anh biết rồi à?

– Anh biết lâu rồi. Sao em có vẻ hốt hoảng thế?

– Em sợ... em sợ cái lần chúng mình vào chơi trong đó.

– Chuyện vặt mà em. Khỏi lo đi. Em tin thế nào được mồm mấy thằng cha nhà báo. Trưa nay anh đến đón em đi ăn nhé.

– Em không đi được đâu. Tốt nhất là anh về công ty ăn cơm tập thể với em.

Lâm cười:

– Em bắt đầu học cách sống của đảng viên đấy à?

– Nếu được là đảng viên như bố anh, bố em thì tốt quá. Em đi ăn với anh, mẹ biết thì lại khổ. Em nghĩ đến vụ lão Siu cứ thấy sợ sợ thế nào ấy. Anh phải nghe ngóng nhé.

– Hãy yên tâm đi.

Lâm nói với giọng tự tin và pha chút bất cần.

Lâm về đến Ngân hàng và vẫn thấy một bầu không khí làm việc khẩn trương như bình thường. Các cô nhân viên trông thấy Lâm vẫn cười tươi và hỏi han vồn vã. Nhưng Lâm đáp lại thái độ của mọi người bằng cặp mắt và nụ cười vô hồn.

Những ánh mắt nhìn theo Lâm lạ lung…

Ông Ngân, trợ lý của Tổng Giám đốc Trác trông thấy Lâm. Ông nhíu mày suy nghĩ rồi gọi một nhân viên bảo vệ tên là Triển lên.

Ông nói:

– Chú giao cho cháu một việc này, nhưng cháu phải nhớ là nếu để lộ cho người thứ ba biết thì chắc chắn là cháu đi xin việc nơi khác. Và cũng nói để cháu biết là lúc đó, chú cũng sẽ nói là chú không biết. Còn nếu cháu làm tốt việc này thì chú hứa là cháu sẽ được làm đội phó.

Anh chàng bảo vệ còn trẻ nghe vậy thì biết là được giao việc gì đó quan trọng:

– Cháu chưa biết là chú sẽ giao cho việc gì, nhưng cháu tin chú. Và mong chú tin cháu.

– Nói thế là phải. Bây giờ thay quần áo khác và không được rời mắt khỏi thằng Lâm. Nếu nó đi đâu, cháu tìm cách bám theo nó...

Ông Ngân đưa cho anh bảo vệ một chiếc điện thoại di động:

– Chú giao cho cháu chiếc máy điện thoại di động này, có gì cứ gọi về số máy di động của chú.

– Dạ vâng. Cháu đi xuống thay quần áo - Triển đi được vài bước thì dừng lại và nói - Chú phải nói với đội trưởng cho cháu nhé.

– Tất nhiên rồi. Ai hỏi cứ nói là lên phục vụ Tổng Giám đốc.

Anh nhân viên về phòng bảo vệ và thay quần áo. Nét mặt anh ta tươi hơn hớn nhưng lại toát lên vẻ quan trọng. Đội trưởng Đội bảo vệ của Ngân hàng Phú Tài tên là Tuân, có cặp mắt rất ranh mãnh. Thấy Triển thay quần áo, Tuân hỏi:

– Này, thằng Triển, đang giờ làm việc, thay quần áo đi đâu đấy?

Triển ấp úng :

– Chú…chú Ngân, Trợ lý Tổng Giám đốc bảo em lên... lên phục vụ Tổng Giám đốc.

– Lạ nhỉ, thế mà mình không biết gì? Mà mày lên phục vụ cái gì? Nhân viên của Tổng Giám đốc đâu?

Triển nói với vẻ ngạo mạn:

– Ai mà biết được. Em cũng vừa được giao việc xong. Anh lên mà hỏi ông ấy.

Tuân khó chịu:

– A, cao giọng nhỉ. Được, mày cứ ở đây. Tao đi hỏi ông ấy đã.

Triển tái mặt:

– Anh ơi, đừng hỏi.

– Có chuyện gì mà mày ấp úng thế?

Triển nhìn quanh quất rồi thì thào:

– Em nói nhưng anh phải giữ bí mật cho em nhé.

– Nói đi xem có đáng giữ không?

– Không, anh phải thề đi. Các ông ấy mà biết là em bị đuổi việc đấy.

– Nghiêm trọng đến thế cơ à. Mày định đùa tao hay sao? Được, tao thề.

– Thề thế nào?

– Nếu tao mà tiết lộ điều mày nói tới đây thì tao sẽ bị chết dưới muôn mũi tên hòn đạn.

Triển cười:

– Lấy đâu ra tên, đạn để mà giết anh bây giờ?

Nói rồi hắn ghé vào tai Tuân thầm thì, Tuân giật mình:

– Ghê thế cơ à?

Nói rồi, ánh mắt Tuân lóe lên ranh mãnh:

– Mày phải lên giám sát nó ngay. Có gì khó, nói cho tao biết, tao hỗ trợ. Để xổng nó, là mày đi ra làm cửu vạn ngay.

Triển hào hứng đi làm nhiệm vụ theo dõi Lâm. Hắn đứng ở đầu hành lang và trông vào cửa phòng Lâm.

Tuân mím môi suy nghĩ rồi gọi máy nội bộ cho Lâm.

Lâm đang rất mệt mỏi và lo sợ thì nghe tiếng điện thoại. Nhìn số máy hiện lên, Lâm biết đó là từ phòng bảo vệ. Lâm hờ hững :

– Alô, phòng bảo vệ à? Tôi nghe đây.

– Ông Lâm à, tôi Tuân đây. Ông có nhiều tiền không, cho tôi vay chục ngàn đô la đi.

Lâm khó chịu:

– Sạo ông hỏi vay tiền mà như ra lệnh cho tôi thế.

– Tùy ông thôi. Nhưng tôi nghĩ rằng thông tin tôi đang có đây còn đáng giá hơn chục ngàn đô la đấy.

Lâm giật mình:

– Có chuyện gì đấy? Ông nói đi xem nào?

– Ông hãy mở cửa và xem ngoài hành lang có ai không. Nếu có một người mặc áo phông đen thì ông hãy quay vào và chúng ta nồi chuyện với nhau.

Lâm nghe theo ra mở cửa phòng và thấy ngay Triển mặc áo phông đen, đeo kính râm đang đứng nhìn xuống đường.

Lâm chột dạ, quay vào và gọi lại cho Tuân:

– Đúng rồi. Ông có thể giải thích vì sao không?

– Nếu tôi giải thích cho ông thì còn có ý nghĩa gì nữa. Ông hãy gửi ngay vào tài khoản của tôi 10.000 đô la và sau đó tôi cho ông biết ngay người đó là ai. Tất nhiên là tôi sẽ không để người đó đứng ở đấy trong vòng năm phút... ông hiểu chứ…

– Nói thật với ông là tài khoản của tôi hết tiền rồi. Nhưng tôi có tiền mặt. Hiện nay tôi đang để trong ô tô. Tôi hứa danh dự với ông là tôi sẽ giao ngay tiền cho ông hoặc cho ai, tùy ông chọn.

– Tôi tin ông. Xe ông để ở đâu?

– Ngoài bãi xe đường Lý Thường Kiệt.

– Ok. Khi ông ra lấy xe thì sẽ có người gặp ông... Và ông hãy nhớ rằng mọi sự sai lời của ông đều phải trả giá đấy.

– Vậy ai dám đảm bảo rằng thông tin của ông đáng giá với số tiền đó?

– Tôi biết ông là người có quan hệ với ông Trác như thế nào. Nếu tôi xỏ ông, hoặc kiếm được của ông mấy chục triệu mà mất việc ở đây thì liệu có đáng không?

Lời nóicủa Tuân đã thuyết phục được Lâm.

– Rồi, ông nói đi.

– Nghe cho rõ đây. Thằng đang đứng ngoài hành lang là người được giao nhiệm vụ theo dõi ông. Ông đang liên quan đến một vụ án lớn. Ban Giám đốc đang đi gặp công an, chuẩn bị bắt ông đấy. Tôi sẽ gọi thằng đó đi và ông có 5 phút để rời nơi này. Sau 5 phút nữa, ông mở cửa, nếu không thấy thằng đó thì biến ngay. Chào ông.

Lâm thoáng suy nghĩ rồi cười nhạt:

– Hay thật, hôm nay tôi mới được nghe một câu chuyện mà nhân vật chính là một gã bố già là ông. Ông học ở đâu ra cái trò tống tiền này thế. Bây giờ ông lên chỗ tôi ngay và cả cái thằng nào đang canh gác tôi nữa. Tôi sẽ gọi ngay cho ông Trác để xem có phải ông ấy ra lệnh theo dõi tôi không. Ông lên đây, hay tôi xuống chỗ ông.

Tuân hoàn toàn bị bất ngờ, anh ta lúng túng:

– Tôi nói thật đấy.

– Tôi cũng tin là ông nói thật. Vì thế tôi phải tìm cho ra sự thật của việc này. Tôi tự biết mình đang làm gì và có thể phạm tội gì. Tôi sẽ hỏi ông Trác ngay bây giờ.

Đến nước này thì chính Tuân lại hoảng sợ, anh ta đổi giọng:

– Thôi coi như không có chuyện đó, ông anh đừng nói nhé. Em xin anh.

Lâm mỉm cười đắc thắng:

– Được rồi, ông bảo thằng nào đang canh vào phòng nói chuyện với tôi.

Tuân hốt hoảng:

– Em xin anh, việc này mà lộ ra là em chết.

Lâm rộng rãi:

– Thôi được dù sao tôi cũng cám ơn ông. Khoảng mười lăm phút nữa, ông hãy lấy cớ gì lên phòng tôi. Có chút quà cho ông đấy. Những việc tôi làm tiếp đây, ông hãy coi như không biết.

Tuân lễ phép:

– Vâng ạ.

Tuân mở ngăn kéo lấy ra một chiếc phong bì. Hắn gấp mảnh giấy trắng bỏ vào đấy rồi chạy ra phòng văn thư lấy con dấu Hỏa Tốc đóng vào rồi ghi tên Lâm và trở về phòng ngồi chờ cho hết 15 phút.

Lâm lấy trong túi ra một xấp đô la và đếm bỏ vào một phong bì 300USD và một phong bì 200USD. Rồi Lâm ra gặp Triển.

Lâm vỗ vai Triển:

– Ông đứng gác... à, ông đứng canh tôi thế này, chắc mỏi chân lắm nhỉ?

Triển trố mắt, ngạc nhiên, nhưng cố trấn tĩnh:

– Anh nói gì, tôi không hiểu?

– Tôi cảm nhận thấy thế. Tôi biết anh ở đội bảo vệ, không phải bỗng dưng mà cứ đứng đây ngắm trời, ngắm đất. Tôi cũng biết là ai sai anh làm việc này. Tôi sẽ hỏi ông Ngân, ai cho phép ông ta giở trò này với tôi?

Triển hoảng sợ, mặt xám ngoét:

– Anh... sao anh biết?

– Anh vào phòng tôi, ta nói chuyện. Đứng đây mà ông Ngân phát hiện ra thì anh gay đấy.

Triển bị khuất phục hoàn toàn, cung cúc đi theo Lâm vào phòng. Lâm nói thủng thẳng:

– Anh không phải sợ hãi gì cả. ông Trác có thể không cần ông Ngân nhưng không thể không có tôi. Anh chắc biết tôi là người như thế nào ở ngân hàng này. Vì thế tôi đề nghị anh cứ làm việc của anh như ông Ngân đã sai bảo. Mà tốt nhất là hãy kê ghế ngồi ngoài cửa này. Tôi đảm bảo với anh là tôi sẽ nói cho anh biết là tôi đi đâu.

Lâm đưa cho Triển phong bì:

– Lương của tôi cao gấp mười lần anh. Tôi tặng anh số tiền nhỏ này để anh có thể làm tốt hơn công việc theo dõi tôi.

Triển ấp úng:

– Anh ơi, anh đừng nói cho ai biết nhé. Em bị đuổi đấy.

– Anh không phải lo. Ông Ngân sẽ ra đi... Tôi nghĩ rằng sau mười ngày nữa là quá muộn.

Lời nói tự tin của tâm đã thuyết phục được Triển hoàn toàn. Anh ta bộc bạch:

– Đúng là ông Ngân bảo em phải theo dõi anh. Ông ấy còn đưa cho em cả máy điện thoại di động để có gì còn liên lạc cho nhanh.

– Ông ấy có nói vì sao theo dõi tôi không ?

– Dạ, em không biết.

– Tôi cũng nghĩ là anh không biết gì, anh cứ làm phận sự của mình.

Triển lí nhí chào Lâm rồi đi ra ngoài.

Tuân xem đồng hồ, thấy đã hết 15 phút, hắn bèn cầm chiếc phong bì có đóng dấu Hỏa Tốc rồi ung dung đi lên phòng Lâm.

Triển trông thấy Tuân, chưa kịp hỏi gì thì Tuân đã nói:

– Có ai tới không?

– Không ạ Nó vẫn không ra ngoài.

– Mày phải cẩn thận. Tao vào đưa cho nó cái công văn Hỏa Tốc. Bọn văn thư nó nhờ.

Nói rồi Tuân chìa cho Triển xem cái phong bì và thong thả vào gõ cửa phòng Lâm.

Lâm để tờ báo lên bàn như thể đang đọc báo rồi dõng dạc:

– Xin mời vào.

Tuân vào, khép cửa lại cẩn thận rồi nói nhỏ:

– Việc ông Ngân bắt thằng Triển theo dõi anh là có thật đấy. Nhưng em không hiểu tại sao lại có chuyện ấy.

Lâm đưa cho Tuân một phong bì:

– Thưởng cho ông ba trăm đô la. Thông tin của ông đối với tôi khá thú vị. Tôi sẽ tìm hiểu ngay tại sao lại có cái trò này. Và nếu là chỉ ý kiến của cá nhân ông Ngân thì tôi sẽ không để yên.

– Nhưng anh đừng để lộ cho ai biết nhé.

– Ông cứ yên tâm. Tôi là thằng biết mình biết người. Tôi cho ông một số máy di động đặc biệt của tôi. Có gì ông cho tôi biết. Nhưng

tôi cũng phải nói rõ là nếu ông có ý định xỏ tôi thì chớ có trách là tôi cạn tình.

– Vâng ạ, anh cứ yên tâm.

*

* *

Lâm ngồi thừ ra một lát, ánh mắt dại hẳn đi rồi bỗng nhiên, từ trong cặp mắt đang u tối lóe lên những tia sáng dữ dội. Lâm vội vàng mở két và lấy ra một chiếc đĩa chương trình. Bên ngoài có in dòng chữ: Dangerous - Virus Computer.

Lâm nghiến răng bóc dây bảo hiểm và nhét đĩa vào máy tính. Lâm thao tác thoăn thoắt. Những dòng chữ tiếng Anh hiện lên và thay đổi liên tục. Rồi Lâm nhét những con virus máy tính ấy vào một dạng thư điện tử có kèm theo hình của một cô gái có thân hình bốc lửa và gửi đến tất cả các máy tính trong cơ quan.

Trong lúc Lâm đang gài virus máy tính thì bên ngoài Triển gọi điện cho ông Ngân:

– Chú ơi không hiểu tại sao thằng Lâm nó biết chú bảo cháu theo dõi nó.

Tiếng ông Ngân:

– Nó có nói gì không?

– Nó chỉ bảo là sẽ hỏi chú tại sao lại theo dõi nó, và nó sẽ nói với ông Trác.

– Tại sao nó lại biết nhỉ?

Triển nói với vẻ thật thà:

– Cháu cũng không hiểu nổi.

– Thái độ của nó thế nào?

Triển lúng túng, nói ấp úng:

– Nó... nó cho cháu hai trăm đô la và bảo tiền bồi dưỡng để theo dõi cho tốt.

– Mẹ kiếp, thằng này ghê thật. Thôi, cậu không cần theo dõi nó nữa. Tôi sẽ có cách của tôi.

Nghe ông Ngân nói thế, Triển cười nhẹ nhõm.

Xong việc, Lâm xách cặp đi ra.

Triển trông thấy, quay ngoắt lại vội vàng hỏi:

– Ông anh đi đâu đấy?

Lâm giả vờ ngạc nhiên rồi nói dửng dưng như không:

– Ơ! Chú mày còn ở đây à. Anh tưởng ông Ngân đã rút lệnh rồi.

Không ngờ câu nói vu vơ của Lâm đã làm Triển vô cùng hoảng sợ:

– Anh cứ như là nhân viên tình báo ấy. Cái gì cũng biết. Đúng là ông Ngân vừa nói với em là thôi không theo dõi anh nữa.

– Có gì đâu, sự thật thì bao giờ nó cũng có những lôgíc. Nhưng thôi, anh phải đi có việc đây. Anh hi vọng rằng mày sẽ nhớ những lời anh nói lúc nãy.

Lâm đi xuống nhà, vẫy một gã xe ôm rồi đi ra bãi gởi xe và lấy xe đi luôn đến chỗ Minh Phương.

*

* *

Tại các phòng của ngân hàng. Các nhân viên văn phòng người thì đang xem thông tin trên mạng Internet, người thì lại chơi trò chơi điện tử, lại có người đang chat...

Một nhân viên tín dụng tên là Vũ Văn Đông thấy hộp thư điện tử của mình có thư. Anh ta mở ra xem và thấy có lá thư đề:" Gửi bạn thân mến của tôi" . Anh vội vàng mở ra xem và chỉ thấy có một cô gái rất đẹp tươi cười rồi từ từ cởi áo váy... Anh chàng khoái chí vội chuyển vào ổ ghi dữ liệu của mình, đồng thời lại chuyển cho những địa chỉ khác, cũng là nhân viên trong văn phòng.

Đông gọi một thanh niên trong phòng:

– Này, sang mà xem, có cô gái xinh như mộng gởi thư cho mình.

Anh nhân viên kia đi tới xem và cười khẩy.

– Thế này thì đã ăn thua gì. Hộp thư của em ngày nào chả có giới thiệu phim sex.

Cũng lúc đó, tại các bộ phận khác, nhiều nhân viên thấy mình có thư điện tử và tất cả cũng chỉ là hình cô gái... Họ chỉ cho nhau xem

và khoái chí cười khúc khích. Và cũng từ phút ấy, con virus có sức phá hoại khủng khiếp bắt đầu tàn phá tất cả những dữ liệu trong hệ thống máy chủ của Ngân hàng Phú Tài.

*

* *

Ông Trác đến văn phòng của Đại tá Hòa,Giám đốc Công an tỉnh thì đã thấy có trung tá Tùng, trưởng phòng Cảnh sát hình sự, trung tá Mỹ, Trưởng phòng An ninh Kinh tế.

Ông Hòa mời ông Trác ngồi rồi nói:

– Giới thiệu với anh, đây là đồng chí Tùng, Trưởng phòng Cảnh sát .hình sự. Còn với anh Mỹ, chắc các anh ngồi uống rượu với nhau cũng cả chục lần rồi.

Ông Trác:

– Chục lần thì chưa chắc đã đến, nhưng mỗi năm cũng có vài ba lần.

Ông Hòa:

– Đồng chí Tùng báo cáo cho anh Trác nghe về những thông tin mà ta có được từ chiếc máy tính.

Trung tá Tùng:

– Báo cáo Giám đốc, báo cáo anh Trác, theo những thông tin mà ta lấy được từ trong máy tính của lão Siu thì Cao Đức Lâm đã đánh bạc ở đây trên ba chục lần. Lần hắn thua nhiều nhất là gần 600.000 USD, lần thắng nhiều nhất là hơn ba trăm ngàn. Tổng cộng số tiền mà Lâm đã thua là gần ba triệu đô la, hai trăm ngàn ơ-rô và năm chục triệu tiền Việt.

Rồi anh mở cặp lấy ra những tờ giấy:

– Đây là bản thống kê những lần Lâm chơi... Đây là giấy vay nợ... Còn đây là những bức ảnh Lâm đang chơi bạc. Có cả băng video Lâm đang ngủ với gái điếm ở khách sạn Thiên Nga.

Trái với vẻ lo lắng của ông Hòa, ông Trác tỏ ra bình thản:

– Nếu đúng thế này thì khổ anh Cẩm rồi. Nhưng nói thật là tôi không tin. Thằng Lâm nếu có đánh bạc thì cũng có thể, nhưng với

số tiền lớn đến như thế này thì... nó đào đâu ra lắm thế nhỉ. Gia đình anh Cẩm không thể nào có số tiền lớn đến thế để mà cho nó tiêu pha bừa bãi. Tôi biết tính anh Cẩm, loại trừ cái tính nhu nhược để cho bà vợ lộng hành, thì anh ấy là người sống nghiêm túc và có lòng tự trọng trước đồng tiền. Không... tôi không tin là thằng Lâm lại có thể đánh bạc thua nhiều đến như vậy. Nó là thằng rất nhát gan.

Ông Hòa:

– Những điều anh nhận xét về anh Cẩm tôi đồng ý. Nhưng về thằng Lâm thì theo tôi, nó không phải là thằng vừa đâu. Nó ăn chơi có tiếng, chỉ riêng chuyện nó mua xe ô tô cho con bé Minh Phương, chuyện nó la cà ở các vũ trường, tiêu tiền như đốt đã đồn khắp tỉnh này rồi.

Ông Trác:

– Tôi cũng biết chuyện nó ăn chơi, nhưng hình như thiên hạ đồn thổi lên nhiều. Thôi, chúng ta hãy dẹp chuyện đó lại. Trở lại việc anh nghi cho nó lấy tiền của ngân hàng để đánh bạc, với tất cả những hiểu biết của một Tổng Giám đốc về hệ thống quản lý của ngân hàng Phú Tài , tôi cam đoan với anh nó không thể lấy được một số tiền lớn như vậy.

Trung tá Mỹ nói chen vào:

– Tôi cũng nghĩ rằng khó có khả năng thằng Lâm lấy được tiền từ ngân hàng bởi lẽ một số tiền lớn như thế nếu bị mất chẳng lẽ hệ thống giám sát của ngân hàng lại không biết?

Ông Trác ban khoăn:

– Liệu những thông tin mà lấy được trong máy tính này có chính xác không? Có khả năng lão Siu làm giả mạo để nhằm vào mục đích nào khác không? Anh nên nghĩ đến chuyện Lâm là con anh Cẩm... Liệu có kẻ nào muốn làm trò "gắp lửa bỏ tay người "này không?

Trung tá Tùng lắc đấu:

– Tôi thì lại thấy sự tồn tại của những thông tin này trong máy tính của lão Siu là hoàn toàn ngẫu nhiên, không có sự giả tạo, bố trí. Tất nhiên là lời khai của lão Siu sẽ có ý nghĩa quyết định.

Ông Hòa nhìn ông Trác bằng ánh mắt nghiêm khắc:

– Thôi được nếu anh không tin và khẳng định sự an toàn của ngân hàng thì đó là việc của anh. Tuy nhiên với linh cảm nghề nghiệp của mình, tôi có cảm giác rằng số tiền thằng Lâm thua bạc chính là tiền móc từ ngân hàng của anh đấy. Vì thế anh nên cho kiểm tra sớm. Càng sớm giờ nào hay giờ đấy.

Vừa lúc đó có một sĩ quan cầm cặp công văn vào. Anh nói:

– Báo cáo Giám đốc, đây là văn bản đề nghị cấm xuất cảnh đối với Tony Nguyễn.

Giám đốc Hòa cầm lấy đọc lướt qua rồi ánh mắt ông lóe lên những tia sáng cương quyết. Ông ký vào văn bản nhưng rồi lại xóa đi và nói chậm từng tiếng:

– Đồng chí làm lại văn bản đề nghị cấm xuất cảnh cả Cao Đức Lâm nữa.

Ông Trác nhìn giám đốc Hòa:

– Liệu đã cần phải áp dụng những biện pháp đấy chưa? Nếu anh Cẩm mà biết thì... Theo tôi, anh nên nói chuyện cho anh Cẩm biết. Mình làm thế này, có phải là quá đáng đối với anh chị ấy không?

Giám đốc Hòa buồn ra mặt:

– Anh tưởng tôi không nghĩ điều đó à? Tôi mong muốn rằng lần này tôi đã sai. Và nếu tôi sai thật tôi đến gặp anh Cẩm, chị Dung để tạ lỗi và tôi hy vọng rằng tôi sẽ được nói với thằng Lâm:" Chú xin lỗi cháu. Chú thấy mình thật không xứng với chức vụ này, vì chú đã nghi ngờ cháu” .

Vừa lúc ấy máy di động của ông Trác có chuông. Ông Trác nhìn số máy và biết đó là máy của Phó Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài:

– Alô. Tôi nghe đây.

Tiếng người ở đầu dây đằng kia nói với giọng run rẩy:

– Anh ơi, hệ thống máy tính của ngân hàng bị virus làm cho tê liệt rồi.

Ông Trác ngồi phịch xuống ghế, mặt tái nhợt. Ông Hòa hỏi, lo lắng:

– Có chuyện gì thế?

Ông Trác nói thảng thốt:

– Hệ thống máy tính của Ngân hàng bị bọn hacker làm cho tê liệt.rồi. Tôi phải về ngay đây. Còn việc thằng Lâm, theo tôi, anh hãy cực kỳ thận trọng. Nói chuyện với anh Cẩm thì dễ, nhưng với bà Dung thì đừng đùa.

Ông Trác nói xong vội vã ra về. Nhưng vừa ra tới cửa thì ông Hòa gọi giật lại:

– Anh Trác này, nếu có gì cảm thấy bất an, cho tôi biết ngay nhé.

– Tất nhiên rồi, ông bạn của tôi.

Chờ cho ông Trác đi khỏi, ông Hòa nói với trung tá Mỹ:

– Sao lại có những sự biến dồn dập thế nhỉ? Đồng chí cử ngay những trinh sát am hiểu về tài chính nhất xuống ngay ngân hàng, nhưng phải thật kín đáo, và tốt nhất là không xuất đầu lộ diện. Còn chính đồng chí thì dành hết thời gian cho việc này.

*

* *

Lâm đến văn phòng của Minh Phương và lúc này, một nỗi lo sợ mơ hồ vẫn hiện lên trên gương mặt của anh.

Minh Phương nhận ra điều đó nên hỏi ngay:

– Sao anh đến mà không nói cho em biết? Hình như anh lo lắng về vụ lão Siu?

Lâm vuốt tóc Minh Phương âu yếm:

- Anh sợ em quá lo lắng về vụ lão Siu cho nên mới đến đây với em. Chứ còn anh... Em yp>

Phương giật mình:

– Ai cho ông ấy cái quyền đó?

– Thế mới đáng ngạc nhiên.

– Nhưng sao anh biết?

– Thằng cha Đội trưởng Đội bảo vệ nói với anh. - Lâm nói xong rồi cười đắc ý- Chỉ mất vài trăm đô la bây giờ chúng nó thành người

của anh rồi.

Minh Phương sợ hãi:

– Họ dám làm như vậy, chứng tỏ họ nghi ngờ anh?

Lâm gật đầu:

– Đúng vậy, nhưng anh sẽ bắt ông Ngân phải trả giá.

– Em sợ lắm. Không biết cái lần mình đến chơi có để lại dấu vết gì không. Lão Siu liệu có khai ra không?

– Em yên tâm đi, người Hoa khi làm ăn họ biết giữ mồm giữ miệng lắm. Công việc của công ty thế nào rồi em?

Thấy thái độ tự tin của Lâm, Phương cũng tạm thấy yên lòng, cô tươi tỉnh trả lời:

– Rất tốt anh ạ. Đã xin được quota xuất khẩu hơn năm triệu đô la. Em đang chỉ đạo mua gom hàng từ một số công ty con. Nếu như hoàn thành kế hoạch này thì chỉ trong sáu tháng cuối năm tổng doanh thu cũng sẽ khoảng 150 tỉ.

Lâm giả vờ ngạc nhiên:

– Nhiều thế cơ à?

Minh Phương:

– Anh lại cứ giả vờ. Em biết là cái gì mẹ cũng bàn với anh.

Lâm cười gượng:

– Thật ra thì mẹ cũng chả hỏi ý kiến anh. Em phải biết tính mẹ là hết sức độc đoán và chặt chẽ. Khi bà ấy đã quyết làm cái gì thì không cách nào có thể ngăn cản được.

Minh Phương:

– Nói thật là em cũng sợ tính mẹ lắm.

Lâm vỗ về an ủi:

– Sống được với mẹ anh đến bây giờ thì phải nói sức chịu đựng của bố anh là vĩ đại. Nhưng em yên tâm đi, em không phải làm dâu đâu. Chúng ta chẳng có nhà riêng rồi còn gì.

Lâm ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Anh muốn tuần tới anh xin nghỉ phép chúng mình sẽ đi du lịch ở Pháp, Mỹ ít hôm. Em thấy thế nào?

Minh Phương mừng rỡ:

– Nếu được thì tốt quá, em cũng đang mong được nghỉ ngơi mấy hôm.

– Em vẫn còn hộ chiếu phổ thông chứ?

– Hộ chiếu của em 4 năm nữa mới hết hạn cơ.

– Thế thì tốt lắm. Em đưa cho anh để làm thủ tục xin visa.

Máy điện thoại của Lâm rung lên nhè nhẹ.

Lâm nghe máy:

– Alô. Tôi Cao Đức Lâm nghe đây.

– Anh Lâm à? Anh về ngay cơ quan.

Lâm giật mình hỏi lại:

– Có việc gì gấp thế?

– Hệ thống máy tính của ngân hàng bị liệt toàn bộ rồi anh ạ. Chú Trác nhắn anh về ngay.

– Đã biết bị liệt vì cái gì chưa?

– Thưa anh, nghe nói là bị hacker gài virus.

Lâm nhíu mày như thể suy nghĩ điều gì:

– Thế à? Sáng nay tôi còn thấy bình thường cơ mà. Thôi được rồi, tôi sẽ về ngay.

Lâm tắt máy rồi quay sang Phương:

– Lạ thật, làm sao mà có loại virus ghê gớm đến thế. Anh sợ lại có thằng nào nghịch ngợm làm rối loạn hệ điều hành thôi.

Minh Phương tỏ ra lo lắng:

– Liệu có nghiêm trọng không anh?

– Anh chưa biết nhưng chắc là khắc phục nhanh thôi. Vấn đề là có tìm ra được nguồn gốc và cách diệt con virus đấy không?

Lâm đi rồi, Minh Phương ngồi thừ ra. Tự dưng, một tình cảm là lạ dâng lên mơ hồ trong cô về Lâm, đó là điều chưa từng có. Cô nghĩ và không phân tích nổi đó là thứ tình cảm gì. Nghĩ mãi, cô mới thấy

hình như đó là một sự thương xót? Sự thương xót đó cũng mới chỉ thoảng qua như một cơn gió làm mặt hồ xao động và cô cảm thấy lúc này đây, cô phải bảo vệ, phải cùng chia sẻ với Lâm.

Phương bỗng hình dung ra những lần Lâm hò hét mang rượu ra cho bạn bè uống ở vũ trường.

Lâm mua đồ trang sức cho Phương.

Lâm hít hê-rô-in...

Lâm chơi ở sòng bạc…

Và rồi cô lại hình dung ra khuôn mặt nghiêm nghị nhưng nhu nhược của ông Cẩm.

Rồi cô lại thấy như hiện lên khuôn mặt lúc thì phúc hậu, lịch lãm; lúc lại đáo để, thâm hiểm của bà Dung. Và cuối cùng trí nhớ của cô đọng lại ở một người, đó là ông nội của Lâm.

Phương nhớ lại một lần cô đến nhà và thấy ông đang nhổ cỏ ở mảnh vườn trước nhà. Cô lễ phép:

– Cháu chào ông ạ.

Ông Huy nhìn đứa cháu dâu tương lai và vui vẻ:

– Chào cháu. Sao hôm nay cháu không phải đến công ty à?

– Cháu đi họp ở UBND tỉnh về. Hôm nọ có đoàn khách Hàn Quốc đến làm việc với công ty, họ biếu mấy hộp Cao Hồng Sâm, cháu mang tới để ông dùng.

Minh Phương lấy trong túi ra hai hộp sâm đưa cho ông Huy. Ông cụ cầm lấy:

– Cám ơn cháu. ông xin. Nhưng cho ông gửi lại cháu mang về cho bố mẹ. Ông bây giờ thì sống được ngày nào cũng là tốt ngày ấy, không cần dùng những thứ này cho phí đi. Người ta bảo "đa thọ đa tội", sống lâu quá cũng chưa chắc đã hay.

– Sao ông lại nói thế? Hình như ông có điều không vui?

Ông Huy kéo Phương vào nhà:

– Cháu vào đây, ông có điều này muốn nói với cháu.

Ông nhìn thẳng vào mắt Minh Phương. Ánh mắt vừa nghiêm khắc nhưng cũng đầm tình bao dung, yêu thương. Ông nói:

– Ông cháu mình cũng chưa có dịp nào nói chuyện với nhau, mặc dù cháu sắp làm cháu dâu của ông rồi. Hôm nay, ông muốn hỏi cháu mấy điều, liệu cháu có thời gian và có đủ can đảm để nói thật với ông không?

Minh Phương cảm thấy những điều ông Huy sắp nói sau đây rất hệ trọng, có quan hệ đến cuộc đời của cô vì vậy cô lặng im suy nghĩ một lát rồi quả quyết:

– Cháu đủ can đảm để nói thật với ông.

– Thế thì tốt lắm. Vậy ông hỏi cháu: Cháu đã nghĩ kỹ khi quyết định làm vợ thằng Lâm chưa?

Minh Phương lặng người, cô không ngờ ông lại hỏi điều này. Và điều kỳ lạ là cô cảm thấy cần phải nói thật.

Cô thở dài:

– Cháu nói, nhưng xin ông hãy bảo vệ cháu.

Ông Huy gật đầu.

– Thưa ông, cháu không muốn làm vợ anh Lâm, nhưng cháu không thể làm khác được.

Ông Huy cười hiền từ:

– Ông hiểu. Con người ta có duyên phận mà. Có duyên với nhau mà không có phận thì cũng chỉ yêu nhau, nhớ thương nhau mà thôi. Có phận mà không có duyên thì dù sống với nhau chẳng ra gì, muốn bỏ cũng không bỏ được... ông cảm thấy giữa cháu và thằng Lâm nhà ông có phận đấy. Vậy cháu có biết những tật xấu của thằng Lâm không?

Phương bỗng dưng chảy nước mắt và nói nghẹn ngào:

– Dạ, cháu có biết, nhưng ông ơi, cháu cũng có phải là ngoan đâu?

Ông vỗ vào đầu Minh Phương:

– Cháu dâu của ông ơi, cháu biết nói lên được câu ấy thì cháu là người ngoan rồi đấy. Con người ta có thể ngày hôm qua ngoan ngoãn, tử tế, nhưng mấy ngày sau thì lại hư hỏng, và ngược lại, có

người trước hư hỏng, nhưng khi đã thấy mình như vậy mà quyết tâm sửa thì trở thành ngoan ngoãn, lương thiện...

Ông ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Cháu có biết thằng Lâm nó làm gì mà có lắm tiền thế không?

Phương lúng túng:

– Cháu chỉ biết là lương anh ấy cao lắm và có thể ở nhà bác Dung cho thêm?

– Ông già rồi, sống chẳng biết được mấy ngày. Cứ nghĩ đến việc thằng Lâm mà nhiều đêm ông không chợp mắt được. Ông sợ mất nó lắm... nó là thằng cháu đích tôn duy nhất của ông. Nhưng ông bất lực...

Phương nói vớt vát:

– Nhưng cháu thấy anh ấy làm việc tốt lắm cơ mà?

– Ông không bàn về chuyện làm việc. Cái mà ông lo là phẩm chất thật của nó kia.

Càng nghĩ về Lâm, Minh Phương càng thấy có điều gì đó không ổn khiến cô đứng ngồi không yên. Linh cảm của một người con gái báo cho cô biết sắp có những tai họa ghê gớm ập đến. Cô quyết định đến gặp ông Huy, kể hết cho ông nghe. Nhưng ý nghĩ đó vừa chợt đến thì cô thấy ngay là không được. Nhà ông Huy liền vườn với nhà bà Dung. Nếu đến gặp ông mà nhỡ bà Dung nhìn thấy thì ăn nói làm sao? Cô đang định gọi điện thoại cho bà Dung hỏi xem bà ở đâu rồi tính kế thì nghe thấy tiếng còi xe ô tô quen thuộc của bà Dung. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu, cô lấy mảnh giấy ghi tử vi của cô bỏ vào túi rồi ra ngoài sảnh đón bà Dung.

Bà Dung có vẻ hơi ngạc nhiên khi thấy Phương như chuẩn bị đi đâu đó.

Minh Phương đon đả:

– Con chào mẹ ạ.

Thấy Phương như vậy, bà Dung vui hẳn lên:

– Chào con, chuẩn bị đi đâu à?

– Con tưởng mẹ ở nhà, con đến để mẹ đưa con sang gặp ông.

– Có việc gì mà con phải gặp ông?

Phương chìa cho bà xem bảng tử vi:

– Con nghe anh Lâm nói là ông xem tử vi giỏi lắm nên con muốn đến để ông xem cho.

Bà Dung xua tay:

– Thằng Lâm nó biết gì mà nói về ông cụ như vậy. Ông là người không bao giờ tin vào bói toán... Cũng có nghe nói là ông biết xem tử vi, nhưng mẹ cũng có thấy ông xem cho ai bao giờ đâu.

– Anh Lâm mấy lần bảo con đến để ông xem cho, mẹ cho con tới nhé.

Thấy Minh Phương khẩn khoản như vậy, bà Dung cũng không có lý gì để từ chối:

– Sáng sớm nay mẹ thấy ông vẫn đang nhổ cỏ, không hiểu bây giờ còn ở nhà không? ông bây giờ già rồi nhưng lại thích đi. Suốt ngày bạn bè chiến hữu rủ đi chơi.

– Thế là ông sướng đấy mẹ ạ. Chứ về hưu mà không ai ngó tới thì buồn lắm.

– Cũng phải công nhận ngày xưa ông là Chủ tịch tỉnh được dân yêu quý nhất. Liêm khiết lắm, thương dân lắm... thế cho nên về hưu mà trong nhà có gì đáng tiền đâu. Con đến chơi với ông cũng được, ông cụ thích ăn na bở, mua cho ông mấy quả.

Minh Phương cố nén vui mừng:

– Vâng ạ. Con đi đây.

Minh Phương lái xe đi và khi thấy một bà gánh na đi bán, cô dừng lại mua.

Ông Huy đang trồng hai khóm chuối ở khoảng đất trống đầu hồi nhà. Thấy Minh Phương vào, ông dừng tay và nheo mắt cười. Nụ cười của ông làm Minh Phương thấy vững dạ hẳn. Phương nhanh nhảu:

– Cháu chào ông ạ.

– Chào cháu. Cháu không phải đi làm à?

– Dạ, hôm nay cháu rỗi việc. Cháu qua thăm ông. Sao ông lại trồng chuối mà không trồng hoa cho đẹp. Cháu thấy chuối bán rẻ lắm.

Ông Huy mỉm cười:

– Các cụ có câu, "trẻ trồng na, già trồng chuối" mà.

Rồi ông giảng giải:

– Cháu chắc được nghe nhiều về vẻ đẹp và lợi ích của cây tre cũng như hình ảnh của cây tre, trúc, mai, vầu. . trong kho tàng văn hóa Việt Nam.

Phương cười ngượng nghịu, nói thật:

– Cháu ít đọc sách lắm.

– Thế cháu có nhớ bài Cây tre Việt Nam của nhà báo Thép Mới không?

– Cháu không nhớ lắm ạ. Cháu học lâu lắm rồi... Hình như hồi lớp 6.

Ông Huy ngạc nhiên:

– Sao, nhà trường không bắt cháu học thuộc à?

– Dạ, không ạ.

– Ôi, thế là các cháu bị thiệt thòi rồi. Một áng văn đẹp như vậy mà các cháu không thuộc thì thật uổng. Mà ông nghe nói hình như tới đây, Bộ Giáo dục cho học sinh thi văn theo kiểu "Oui ou Non" ...

Minh Phương ngơ ngác:

– Cháu không hiểu...

– Quên mất, ông nói tiếng Pháp. "Oui ou non" tức là "Có hay Không", hay nói tiếng Anh là "True or False"… Nghĩa là họ cho thi văn theo kiểu trắc nghiệm. Học sinh chỉ cần điền vào là "đúng" hay "sai" mà thôi. Khỏi cần mơ mộng, khỏi cần vận dụng ngôn ngữ, khỏi cần tư duy sáng tạo... Ôi, cái ông Bộ Giáo dục này, họ biến con trẻ thành rô - bốt cả rồi! Không đọc sách thì nguy lắm. "Hữu thư chân phú quý" - Có sách, đọc sách là cái gốc của sự làm nên sau này.

Những điều ông Huy nói hình như đối với Phương là quá cao siêu, nên cô cứ ngơ ngác.

Ông Huy nói như mơ màng:

- Mấy chục năm rồi, ông văn nhớ bài Cây tre Việt Nam... " *Nước Việt Nam xanh muôn ngàn cây lá khác nhau. Cây nào cũng đẹp, cây nào cũng quý. Nhưng thân thuộc nhất vẫn là tre và nứa. Tre Đồng Nai, nứa Việt Bắc, tre ngút ngàn Điện Biên Phủ, lũy tre thân mật làng tôi đâu đâu ta cũng có nứa tre làm bạn. Tre, nứa, trúc, mai, vầu... mấy chục loại khác nhau, nhưng cùng một mầm non măng mọc thẳng. Ở đâu tre cũng mọc, ở đâu tre cũng sống. Bóng tre vươn lên mộc mạc, màu tre xanh tươi nhũn nhặn, rồi tre lớn lên cứng cát, dẻo dai, vững chắc, trông tre thanh cao, giản dị, chí khí như người...* "

Tuyệt vời chưa cháu...Chà, tiếc quá, các cháu thiệt thòi hơn ông nhiều.

Rồi ông lại vuốt ve tàu lá chuối và nói thong thả:

– Cây tre đẹp thế, nhưng cây chuối cũng không kém đâu và lại có phần linh thiêng nữa. Cháu biết cây chuối này, thứ gì trên thân thể nó cũng là có ích. Lá chuối tươi gói bánh, gói giò, hơ lửa cho mềm đi, gói cơm, gói xôi, rồi lấy lá lợp mái lều tạm che mưa, che gió. Lá chuối khô thì gói bánh gai, nút hũ rượu... Thân chuối là cái phao an toàn nhất cho người dân khi bị lũ cuốn, là công cụ cho trẻ con tập bơi tốt nhất. Thân cây chuối thái ra nuôi lợn, củ chuối nấu lươn, nấu ốc là món ăn đặc sản đấy. Năm đói Ất Dậu, một củ chuối cũng có khi cứu được cả mạng người đấy. Còn khi người ta chết đi, trên bàn độc trước quan tài thế nào cũng phải có hai cây chuối non, bàn thờ không thể trang nghiêm nếu thiếu nải chuối... Còn nếu như ai chết mất xác thì khi làm lễ viếng, người ta lấy một khúc chuối cho vào quan tài, thế là coi như có người nằm trong đó... ông năm nay hơn tám mươi rồi, trồng chuối là phải quá đi rồi cháu nhỉ?

Không chờ Phương trả lời, ông múc từng gáo nước tưới vào gốc chuối mới trồng. Xong rồi, ông bảo:

– Ông cháu mình vào nhà đi.

Vào nhà, Phương nhanh nhẹn đi lấy chiếc đĩa to xếp na vào và để lên bàn. Cô chọn một quả chín nhất:

– Mẹ cháu bảo ông chỉ thích na bở... Cháu tìm mãi mới có hàng này. Cháu bóc một quả ông xơi nhé.

Ông Huy cười mãn nguyện:

– Chà lâu lắm rồi ông mới lại được nghe từ *"xơi "...* Bây giờ người ta nói thẳng kiểu thế này:" ăn đi, uống đi, rồi no quá, no đến kễnh bụng... " . Nghe đến khiếp.

Phương để quả na vào bát rồi cẩn thận bóc đi từng mắt na. Trong lúc cô làm thì ông chăm chú nhìn với con mắt đầy yêu thương, tin cậy. Nhưng rồi ánh mắt ông chợt tối sầm lại. Ông có linh cảm rằng hẳn có chuyện gì đó quan trọng Minh Phương mới đến gặp ông lúc này.

– Cháu mời ông ạ.

– Cám ơn cháu - ông Huy đỡ lấy bát na rồi đặt xuống bàn.

– Nào, chắc cháu đến đây không phải chỉ mang na cho ông phải không. Mà ông đoán là trong tâm cháu đang không yên. Cháu cười mà vẫn gượng, cháu nói với ông nhưng hình như đầu óc lại đang nghĩ đi đâu đó... Ông nghe cháu nói đây. Biết đâu sự từng trải của người già lại có thể giúp gì được cháu?

Minh Phương đắn đo:

– Đúng là cháu tới muốn nói với ông một chuyện quan trọng... chuyện này có lẽ ông không bao giờ tưởng tượng nổi.

– Chắc là về thằng Lâm?

– Vâng ạ, nhưng... nhưng ông phải bình tĩnh nhé.

– Chao ơi, con bé này. Thằng Lâm nhà ông phạm tội gì ư?

– Ông ơi, anh Lâm... anh ấy... anh ấy... !

Minh Phương chỉ nói được đến đó rồi cô rồi òa lên khóc. Ông Huy lặng người. Ông biết đã có chuyện rất nghiêm trọng xảy ra đối với Lâm. Ông vỗ về Minh Phương:

– Ông biết cháu có phận với thằng Lâm mà. Nào, cứ khóc đi cháu... khóc to nữa lên !

*

* *

Tại Ngân hàng Phú Tài. Một không khí hoảng loạn bao trùm tất cả.

Lâm ngồi vào gian phòng đặt máy chủ. Anh ta thao tác thoăn thoắt. Ông Trác và gần như cả Ban Giám đốc đứng nhìn với vẻ lo lắng. Sau một hồi lâu loay hoay, Lâm ngẩng lên, nói với vẻ thất vọng:

– Báo cáo chú, loại virus này mới quá. Các chương trình diệt virus hiện có ở Việt Nam không thể diệt được loại virus này.

Ông Trác tái mặt:

– Vậy có cách nào để khắc phục trong thời gian sớm nhất không?

– Báo cáo chú, một mặt là cháu sẽ gửi thư sang Mỹ, nhờ các bạn cháu giúp đỡ, một mặt chúng ta nên đề nghị các chuyên gia tin học của trường Đại học Bách khoa Hà Nội, và nếu có thể thì nhờ cả Đại học Bách khoa thành phố Hồ Chí Minh nữa.

Ông Trác mím môi suy nghĩ rồi gật đầu:

– Cháu ở đây tìm cách khắc phục. Tôi sẽ thưởng 100 triệu đồng cho ai diệt được con virus này.

Rồi ông quay sang nói với mọi người:

– Các anh cho cắt điện toàn bộ khu nhà, chỉ để một đường ưu tiên cho cậu Lâm sửa máy. Thông báo là do sự cố vì điện nên hệ thống thanh toán không hoạt động... Còn mọi người về phòng của tôi họp ngay.

Khi ông Trác và mọi người vừa quay đi thì Lâm gọi:

– Chú Trác, cháu có việc muốn nói riêng với chú.

Ông Trác quay vào phòng. Lâm nói với hai nhân viên khác:

– Xin lỗi, tôi có chút việc muốn trình bày với Tổng Giám đốc.

Hai nhân viên hiểu ý, đi ra ngoài. Lâm đóng cửa phòng lại:

– Thưa chú, cháu xin lỗi vì đã đặt câu hỏi này với chú.

– Có việc gì cháu cứ nói.

– Tại sao chú ra lệnh cho ông Ngân theo dõi cháu?

Ông Trác ngạc nhiên:

– Chú không hiểu?

Lâm nói dằn từng tiếng:

– Thế mà có đấy. Chú cứ hỏi ông Ngân xem. Cháu biết là các chú nghi ngờ cháu có chơi ở sòng bạc lão Siu. Đúng là cháu có hai lần tới đó, và cũng thua đến một cái ô tô Matiz. Các chú cứ việc báo công an điều tra, và cứ việc cho người theo dõi cháu.

Ông Trác lúng túng, không ngờ lại có chuyện khó xử thế này. Ông cười gượng:

– Đúng là có dư luận ấy thật. Nhưng cháu cứ yên tâm đi. Cây ngay, sợ gì chết đứng... Chú sẽ hỏi ông Ngân, và nếu đúng thế, chú xin lỗi cháu trước.

Rồi ông nhìn thẳng vào mắt Lâm và tưởng như mắt ông đang lóe lên những tia sáng lạnh lùng. Ông đổi cách xưng hô:

– Thế tao hỏi thật, mày thua bạc ở đấy thực sự là bao nhiêu?

– Cháu đã nói là chỉ khoảng hơn một con Matiz, nghĩa là chưa đến chục ngàn đô la. Mà lần nào cháu đi, Minh Phương cũng đi cùng. Chú cứ gọi điện cho chú Hòa, bảo chú ấy cho hỏi cung lão Siu là rõ ngay.

Lâm ngừng một lát rồi nói nghẹn ngào:

– Cháu biết là không ít người muốn hạ uy tín bố cháu... Mà điều họ dễ lợi dụng nhất là từ cháu. Có phải bỗng nhiên mà thiên hạ đồn thổi là cháu ăn chơi, tiêu tiền như rác, rồi lại chuyện cờ bạc... Việc ông Ngân cho bảo vệ theo dõi cháu là có thật. Lúc đầu cháu tưởng chú ra lệnh. Nay mới rõ... Cháu xin lỗi vì đã nghi ngờ chú. Vì dù sao, bố cháu cũng đã giao cháu cho chú.

Câu nói rất khéo của Lâm đã đánh đúng vào tình cảm của ông Trác với ông Cẩm. Ông thở dài:

– Nói thật nhé, mày mà có làm sao, tao mặt mũi nào nhìn thấy bố mày. Nhưng mà phải cẩn thận, phải giữ gìn lắm... Cả dòng họ Cao, có mỗi mình mày.

Ông Trác quay về phòng họp. Ông nhìn khắp lượt mọi người rồi ra những mệnh lệnh dứt khoát:

– Thứ nhất: Anh Hoàng phụ trách đối ngoại hãy soạn ngay một thông cáo báo chí gởi cho tất cả các cơ quan thông tấn báo chí nói

rằng do điện áp thay đổi đột ngột nên hệ thống máy tính của ngân hàng đã bị hỏng, vì vậy tất cả mọi giao dịch qua đường tín dụng điện tử phải tạm ngưng.

Thứ hai: Cho kiểm quỹ tức khắc và kể từ nay, tất cả những giao dịch lớn từ một trăm ngàn đô la trở lên phải có ý kiến của tôi.

Ông nói xong, chưa kịp ngồi xuống thì một Phó Tổng Giám đốc đứng lên nói:

– Báo cáo anh, nếu hệ thống máy tính bị treo thì không thể kiểm quỹ được.

Kế toán trưởng của Ngân hàng Phú Tài là một phụ nữ đứng tuổi tên là Miên xin phát biểu:

– Báo cáo Tổng Giám đốc, vẫn có thể kiểm quỹ được. Khi Ngân hàng đưa hệ thống tín dụng điện tử vào hoạt động và giao toàn bộ việc này cho anh Lâm, tôi đã nghĩ đến có một lúc nào đó, chẳng may bị hỏng máy nên đã yêu cầu tất cả các nhân viên tín dụng phải có sổ sách ghi chép tóm tắt các giao dịch... Tất nhiên việc kiểm quỹ kiểu này sẽ rất lâu.

– Lâu là bao nhiêu?

– Báo cáo anh, có lẽ mất ba ngày.

– Tôi đồng ý. Chị cứ cho làm đi. - ông Trác nói xong rồi tuyên bố: - Tôi có cảm giác rằng Ngân hàng chúng ta đang bắt đầu một giai đoạn khó khăn. Tôi không loại trừ việc hệ thống máy tính của chúng ta bị virus phá hoại hôm nay là có bàn tay của một kẻ nào đó. Lát nữa, bộ phận an ninh sẽ làm việc với tôi và mời anh Mỹ, trưởng phòng An ninh kinh tế và trưởng phòng PC 15 của công an tỉnh tới giúp chúng ta. Trong lúc này, tôi đề nghị mọi người phải biết kiềm chế. Bất luận điều gì xảy ra cũng phải tuyệt đối tin tưởng vào chúng tôi và có trách nhiệm ngăn chặn không để những tin đồn thất thiệt loang xa.

Mọi người giải tán. Ông Trác gọi ông Ngân vào phòng:

– Anh cho người theo dõi thằng Lâm đấy à?

– Vâng, nhưng không hiểu sao nó lại biết. Nó cho cậu Triển bảo vệ 200 đô la...

– Thế là có chuyện đấy. Nếu cái TÂM của mình trong sáng thì việc gì phải như vậy.

Vừa lúc đó, có tiếng gõ cửa. Ông Trác:

– Xin mời vào.

Đội trưởng Tuân vào, mặt tái nhợt và đưa ra một phong bì:

– Cháu xin lỗi hai chú... Thằng Lâm... thằng Lâm nó đưa tiền cho cháu.

2

Ông Trác hỏi:

– Lâm có nói gì với cậu không?

– Dạ, anh ấy chỉ dặn là nếu có thông tin gì thì báo cho biết và sẽ có thưởng xứng đáng.

Ông Ngân gật gù. Dường như đã phát hiện ra điều gì ông nói:

– Anh mang tiền này về và cho lập biên bản, cùng với số tiền của cậu Triển. Anh báo cáo trung thực thế là tốt nhưng tôi sẽ phải tìm cho ra ai là người để lộ chuyện này.

Tuân rụt rè hỏi lại:

– Có cần tiếp tục theo dõi nó không ạ?

Ông Trác lắc đầu:

– Không cần nữa.

– Cháu chào hai chú.

Tuân chào xong rồi đi giật lùi ra cửa.

Ông Ngân quay sang ông Trác:

– Chứng tỏ thằng này có chuyện anh Trác ạ. Nhưng như vậy nó cũng không phải loại vừa đâu.

Ông Trác ngồi thừ ra buồn bã:

– Tôi là người chịu ơn anh Cẩm đã rèn luyện, dạy dỗ trong những ngày ở quân ngũ. Anh ấy gởi thằng bé cho mình, nay ngộ nhỡ nó có chuyện gì thì ăn nói làm sao bây giờ.

Ông Ngân hiểu tấm lòng của ông Trác nên an ủi:

– Tôi cho rằng anh đã hết lòng chăm sóc thằng Lâm, tạo điều kiện cho nó làm việc, giao cho nó những trách nhiệm lớn... Còn nếu như nó không xứng với sự tin cậy của anh thì đó là lỗi tại nó.

– Về lý thuyết thì có thể nói đơn giản như vậy, nhưng cuộc đời đâu có cho mình được nghĩ thế. Trở lại chuyện thằng Lâm, tự nhiên trong đầu tôi cứ ám ảnh suy nghĩ thế này?

Ông Trác ngừng lại nhìn thẳng vào mắt ông Ngân, người thư ký già mà ông vẫn rất tin cậy.

– Lúc nãy tôi không dám nói với anh Hòa và khi anh ấy nói những nghi ngờ về thằng Lâm, tôi cứ nói át đi. . Nhưng... nhưng thật lòng là tôi tin thằng Lâm có dính sâu vào sòng bạc thằng Siu. Khi nó thua bạc, nó có thể làm nhiều chuyện khác nữa. Vậy tại sao chúng ta không dám đặt câu hỏi: Thằng Lâm đã thua bạc, rồi lấy cắp tiền của Ngân hàng.

Những điều ông Trác nói với giọng bình tĩnh đến lạnh lùng khiến ông Ngân sợ hãi.

Ông Trác vẫn nói thủng thẳng như thể là nói với chính mình:

– Còn chuyện hệ thống máy tính bị virus nữa? Tại sao virus máy tính lại chỉ phá ở ngân hàng chúng ta, còn các ngân hàng khác không có dấu hiệu gì? Và trước đó, Ngân hàng Việt Nam cũng đã thông báo là không phát hiện thấy có loại virus lạ nào cần cảnh giác.

Ông Ngân khẽ gật đầu:

– Nếu đúng như anh linh cảm thì quả là khủng khiếp. Không ai có thể ngờ một thằng luôn có thái độ hiền lành, lễ phép như nó mà lại có thủ đoạn đến như vậy. Và sẽ phải làm thế nào đây?

Ông Trác ngồi thừ ra hồi lâu rồi lắc đầu:

– Khó nói quá. Cầu trời cho sự thật không phải là như tôi nghĩ.

*

* *

Trong căn buồng hỏi cung của trại tạm giam công an tỉnh chỉ rộng chưa đến chục mét vuông, lão Siu đang bị lấy lời khai. Người trực tiếp hỏi lão Siu là trung tá Tùng, Trưởng phòng PC 14, ngoài ra còn có một kiểm sát viên và một người của Phòng quản lý Xuất nhập cảnh. Có một người phiên dịch. Thật ra lão Siu nói tiếng Việt rất khá, nhưng từ lúc bị bắt thì lão giở giọng nói tiếng Hoa.

Trên gương mặt lão Siu là sự ngơ ngác, hiền lành nhưng phía sau đó là sự lỳ lợm, ngoan cố.

Trung tá Tùng hỏi và được người phiên dịch có bộ ria con kiến xén tỉa cầu kỳ dịch lại:

– Anh ngoan cố lắm, anh Siu ạ. Rồi cảnh sát Đài Loan sẽ cung cấp cho chúng tôi sự thật về anh trong vài ba ngày nữa thôi. Nói thật nhé, nếu đúng anh là người của băng 14K thì tội của anh là sẽ nặng gấp đôi đấy.

Lão Siu nghe dịch xong liền ngơ ngác hỏi lại:

– Băng 14K... tôi không biết mà.

– Những số liệu về người chơi, người vay nợ mà lưu trong máy tính là do ai nhập?

– Thưa cán bộ, tôi không được biết. Tôi không biết tiếng Việt mà.

– Vậy tại sao nó chui vào máy của anh - Tùng hơi nổi nóng và chỉ vào những tập tài liệu trên mặt bàn.

Lão Siu nở nụ cười ngây ngô và lắc đầu. Tùng tỏ ý thất vọng. Anh cán bộ Viện Kiểm sát cũng chán nản và nói:

– Theo tôi hôm nay hãy dừng ở đây.

Tùng nhíu mày và chợt mắt anh sáng lên vì đã nghĩ ra mưu kế. Anh thở dài, bảo người phiên dịch:

– Có lẽ thằng cha này chỉ biết vài ba câu tiếng Việt tán gái. Đúng là nó chẳng biết gì.

Nét mặt của lão Siu vẫn nghệt ra. Lão nhìn người phiên dịch như muốn hỏi lại điều Tùng vừa nói. Tùng hỏi lão Siu, giọng mềm mỏng, ân cần:

– Anh thấy buồng giam của chúng tôi thế nào? Có giống ở Đài Loan không?

Người phiên dịch dịch xong, lão Siu nói:

– Tôi chưa vào trại giam ở Đài Loan nên không biết. Nhưng trại giam của các ông... chật chội và thiếu tiện nghi quá.

Tùng mềm mỏng:

– Anh cũng phải thông cảm. Nhưng được rồi, tôi sẽ nói với giám thị chuyển anh sang một buồng giam khác thoải mái hơn.

Nghe dịch lại xong, lão Siu, chắp tay, khom lưng:

– Đa tạ cán bộ.

Lão Siu trở về buồng giam và thấy vui vui trong lòng vì lừa được cán bộ. Lão ngồi khoanh chân theo thế *kiết già* và nhắm mắt lại... Nhưng mới được nửa giờ thì một cán bộ quản giáo vào gọi to:

– Chen Siu?

Siu choàng tỉnh, chạy ra, khom lưng, ngước mắt chờ đợi.

Anh quản giáo nói:

– Lấy quần áo, chuyển buồng giam.

Lão Siu vẫn khom lưng, nét mặt không tỏ thái độ gì.

Một phạm nhân lấy túi quần áo của lão Siu nhét vào tay lão và ra hiệu bảo đi theo anh quản giáo.

Lão Siu đi sang một buồng giam mới nhỏ hẹp hơn nhưng chỉ có ba phạm nhân.

Ba gã phạm nhân đang cởi trần chơi bài. Thấy có phạm nhân vào, chúng ngẩng đầu lên cười nhăn nhở, nhưng trong nụ cười của họ vẫn lộ vẻ hiền lành. Thật ra đó là ba chiến sĩ công an đang thực hiện kế hoạch của Tùng bóc mặt nạ của lão Siu.

Lão Siu vừa mới nhập phòng chưa được bao lâu thì đã bị mấy "gã tù” cũ hành hạ. Họ nói chuyện với nhau và bằng những lời lẽ khinh miệt "người Tàu” . Lão Siu nghe được hết và rất tức giận nhưng vẫn cố nén.

Một anh nói:

– Nghe nói bọn Tàu Đài Loan này có ngón tẩm quất hay lắm. Thử bắt thằng này làm xem sao.

– Hay đấy - Một anh hưởng ứng và nằm luôn ra sàn, tốc áo lên.

Một anh lấy tay chặt trên lưng anh kia rồi ra hiệu cho lão Siu làm. Lão cười hiền lành và luôn miệng nói: "Hảo, hảo" . Rồi lão sắn tay áo lên và tẩm quất cho anh chàng "tùh chàng; nọ. Lão làm rất điêu luyện. Hết những ngón "băm chả" lại đến "tùng xẻo" rồi "cuốn thừng" ... Rồi lão bẻ từng ngón tay, ngón chân anh ta kêu lục cục.

Mồ hôi vã ra trên khuôn mặt tròn xoe của lão.

Người thứ nhất xong. Lão chỉ nhận được câu nói Thằng Tàu này khá. Sau này bọn tao ra tù, mở lò mát-xa, thuê mày về huấn luyện

cho bọn nhân viên, đồng ý không?

Lão ngơ ngác. Một anh nói:

– Thằng này có biết tiếng Việt đâu mà mày hỏi.

– A, phải rồi. Sáng nay, tôi nghe mấy ông hình sự nói, ở khách sạn Thiên Nga, khám thấy cả thuốc lắc, cả hê-rô-in.

– Thế nào mà thằng Tàu này chả bán thuốc lắc. Hầu hết bọn vũ nữ là phải dùng thuốc lắc...

Lão Siu vẫn giả vờ như không nghe thấy gì, nhưng thật ra lão rất chú ý những điều mấy anh chàng tù nọ nói chuyện.

Lại một anh nói:

– Thằng cha này tội lỗi đầy mình. Vừa kinh doanh sòng bạc trốn thuế lại chủ chứa gái mại dâm, buôn bán và tàng trữ ma túy... Ngần này tội thì dựa cột là cái chắc.

– Tử hình thì chưa chắc, nhưng có lẽ phải hai mươi năm tù.

Một anh đưa cho lão ca nước:

– Uống đi.

Lão Siu lễ phép:

– *Xia xia nỉ.* (Cám ơn anh).

– Uống xong rồi tẩm quất cho tao nhé.

Nói rồi anh ta nằm úp xuống và chờ đợi...

Mắt lão Siu tối sầm lại. Lão nhấp từ từ từng ngụm nước nhỏ. Rồi lão lại kiên nhẫn tẩm quất cho người thứ hai.

Lão làm thong thả, chậm rãi, nhưng ánh mắt đã lộ vẻ khó chịu lắm rồi.

*

* *

Tùng và mấy anh em điều tra ngồi trên phòng kỹ thuật theo dõi qua màn hình thấy cảnh này, mọi người cười bò ra.

Tùng nói:

– Các cậu đoán xem, lão Siu này chịu nhục được bao lâu?

Anh cán bộ Viện Kiểm sát cười:

– Các bố điều tra lắm võ thật.

– Chiêu này là tôi học được ở báo Công an nhân dân đấy.

– Sao báo lại dạy như vậy.

– Đó là chuyện điều tra một vụ gián điệp, nhưng từ ngày trước kia.

Có điện thoại di động của Tùng. Anh nhận ra đó là số máy của Giám đốc công an tỉnh.

– Báo cáo thủ trưởng, tôi nghe ạ.

Tiếng Đại tá Hòa:

– Các cậu đã khai thác được gì ở lão Siu chưa?

– Báo cáo thủ trưởng chưa ạ. Lão ấy dứt khoát không chịu nói tiếng Việt và hỏi cái gì cũng trả lời không biết.

– Thế cậu bất lực à?

– Không ạ. Em hy vọng chiều nay là lão ấy phải mở miệng.

– Lời khai của lão Siu là cực kỳ quan trọng cho việc mở rộng điều tra vụ án này. Rất có thể lão Siu tìm cách kéo dài thời gian... Có cần tăng thêm điều tra viên không?

Tùng cười, nói đùa:

– Báo cáo anh, em mà bất lực thì có lẽ công an cả nước này cũng... thế thôi ạ.

– Chà chà, có vẻ hơi kiêu rồi đấy. Thôi được, tôi tin vào tài nghệ của cậu. Tôi đợi tin vui từ cậu.

– Thủ trưởng cứ yên tâm. Em nghĩ ra kế bắt hắn phải mở miệng rồi.

Trên màn hình thấy cảnh quản giáo mang cơm vào cho phạm nhân. Suất cơm khá tử tế. Trong một bát nhựa to, dưới là cơm, trên có mấy miếng thịt lợn kho, rau luộc.

Lão Siu vừa bê bát cơm lên thì một anh giằng lấy và lấy đũa gắp luôn mấy miếng thịt bỏ sang bát mình. Anh ta nói :

– Thằng này béo, không cần ăn thịt.

Lão Siu nghiến răng, quai hàm bạnh ra. Để ý thấy nét mặt của lão thay đổi. Một anh khác gắp luôn rau sang bát mình:

– Thằng này là chủ sòng bạc, ăn sướng rồi. Khổ vài ngày, nhằm nhò gì.

Lão Siu cầm bát cơm hết sạch thức ăn trợn mắt nhìn. Lão run người lên và bất chợt hắt luôn bát cơm vào mặt anh vừa lấy rau của lão. Rồi lão gầm lên, bằng tiếng Việt:

– Mẹ chúng mày, bắt nạt bố thế là đủ rồi đấy ! Thằng nào có giỏi đấu tay đôi với tao?

Nói rồi, lão đứng dựa lưng vào tường, thủ thế.

Chỉ chờ cm, t thế, mấy "gã tù" kia lăn đùng ngã ngửa ra cười.

Một anh chỉ mặt lão Siu:

– Ối giời ơi, thế mà cứ giả câm giả điếc không biết tiếng Việt! Thằng cha này cho ra chợ chửi nhau, mấy mẹ hàng cá còn xách dép cho hắn.

Lão Siu ngơ ngác và rồi thấy mình bị hớ, lão tái mặt. Một anh vỗ vai Siu:

– Thôi, ăn cơm cho no, ngủ một giấc cho lại sức rồi chiều khai hết ra. Giấu nữa mà làm gì? Khai sớm giờ nào nhẹ tội chừng ấy.

Trên phòng kỹ thuật, qua màn hình theo dõi, nhìn cảnh ấy và nghe tiếng lão Siu chửi, Tùng vỗ tay:

– Có thế chứ. Nhà ngươi định đùa với lão phu à?

Mấy anh điều tra viên trẻ vỡ lẽ mọi chuyện. Một anh chắp tay vái đùa:

– Đúng là các bố già hình sự. Lắm võ quá.

Trong phòng giam, lão Siu gục đầu im lặng. Thái độ bất thường của lão đã bị ba anh chàng cảnh sát đóng giả tù để ý.

Lão lảo đảo đứng dậy và nhanh như cắt, lão lao đầu vào tường. Anh cảnh sát vồ được lão nhưng khi rơi xuống anh bị lão đè lên trên và anh kêu lên đau đớn. Còn lão Siu cũng bị đập trán vào tường nhưng chỉ bị tím bầm lại.

Một anh đè sấp lão Siu xuống, bẻ quặt tay lão ra sau. Còn một anh đỡ bạn dậy.

– Hình như tay tớ gãy rồi. - Anh thốt lên đau đớn.

*

* *

Cuộc họp kiểm điểm đảng viên của cơ quan do ông Cẩm phụ trách đã kết thúc. Ông Cẩm trở về phòng làm việc và trong lòng thấy vui vẻ vì ông cảm thấy mình thanh thản.

Trần Đức vào và cầm theo một chiếc túi da nhỏ rất đẹp và đặt lên bàn. Ông Cẩm thì hoàn toàn cứ nghĩ đó là của Trần Đức.

Ông Cẩm:

– Tôi nói như thế, anh em nghĩ thế nào?

Trần Đức nịnh rất khéo:

– Anh em rất phục anh đã dám nói thẳng. Đây là điều mà bấy lâu nay không ai dám nhắc tới hoặc cố che giấu đi. Nhưng mà em nói thật, đọc cái dự thảo Luật phòng chống tham nhũng thì mới thấy những vị ngồi soạn luật chả hiểu quái gì về tham nhũng ở Việt Nam bây giờ và có đến ba phần tư những điều luật, những quy định trong đó hoàn toàn không có tính khả thi.

Ông Cẩm cười nhạt:

– Không có luật thì bảo là có "thiếu cây gậy", nhưng có rồi thì cũng như không mà thôi.

Ông Cẩm ngừng một lát rồi nhìn thẳng vào ông Đức:

– Tôi với nhà tôi vốn xung khắc. Anh chắc cũng chẳng lạ gì. Bà ấy thì chỉ máu mê làm giàu, suốt ngày lo kiếm tiền... Vì thế mà tôi lo lắm. Anh phải cố gắng để mắt giúp tôi. Những yêu cầu gì của bà ấy .mà không đúng với các quy định của Nhà nước, của Bộ thì dứt khoát anh phải ngăn cản. Anh mà cứ nể nang bà ấy là có ngày anh giết tôi đấy.

Trần Đức cười:

– Anh cứ yên tâm đi, em luôn luôn cảnh giác. Tất nhiên là cũng có lúc chị ấy mượn cái bóng của anh để làm ăn, đó cũng là chuyện

bình thường trong thời buổi này thôi. Làm gì có ai đứng độc lập một mình mà gây dựng cơ nghiệp được. Trên thế giới, đằng sau mỗi tập đoàn kinh tế lớn là có các thế lực chính trị... Còn ở mình, phía sau mỗi đại gia là không ít những quan chức.

– Hiểu trong lòng thì đúng là như vậy, nhưng nói ra với đầy đủ chứng cứ thì khó lắm.

Vừa lúc đấy, ông Cẩm có điện thoại. Trần Đức nhân cơ hội ấy liền cáo từ ra về:

– Em xin phép anh... Bây giờ em phải đi Hải Phòng để dự hội thảo về nâng cao chất lượng hàng xuất khẩu.

– Cậu đi nhé.

Trần Đức đi rồi, ông Cẩm mới trả lời điện thoại:

– Alô, tôi nghe đây ạ... Dạ, báo cáo anh... vâng, vâng! Mười phút nữa tôi có mặt.

Hóa ra người gọi ông Cẩm là ở Văn phòng Chủ tịch nước. Ông Cẩm vội vàng đi và không để ý thấy chiếc túi da nhỏ mà Trần Đức để lại.

Ông Cẩm lên gặp Chủ nhiệm văn phòng Chủ tịch nước chỉ có 15 phút rồi lại trở về nhà. Lúc này ông mới để ý thấy chiếc túi da. Ông nhíu mày suy nghĩ rồi mở túi. Ông giật mình khi thấy trong đó có một thiếp cảm ơn của Tổng Công ty Toàn Thắng và một phong bì 10.000 USD. Tấm thiếp của Tổng Công ty Toàn Thắng viết: *"Nhân dịp kỷ niệm mười năm ngày thành lập Tổng Công ty Toàn Thắng, chúng tôi xin chân thành cảm ơn sự giúp đỡ, ủng hộ của đồng chí Thứ trưởng với Tổng Công ty trong thời gian qua. Kính chúc đồng chí và gia đình dồi dào sức khỏe, đạt nhiều thành tích trong công tác "* .

Dưới đó là chữ ký của Nguyễn Văn Nam.

Ông Cẩm vứt chiếc thiếp vào sọt rác rồi gọi điện thoại di động cho Trần Đức:

– Anh Đức đấy à? Anh để quên chiếc túi ở trên bàn của tôi.

Trần Đức đang ngồi trên ô tô đi Hải Phòng:

– Báo cáo anh, lúc nãy em sơ suất chưa nói với anh. Công ty Toàn Thắng kỷ niệm mười năm ngày thành lập. Họ không muốn làm

to nên chỉ gởi thiếp cám ơn và có chút quà gọi là.

– Thế nào là quà "gọi là". Mười ngàn đô la mà gọi là "quà" được à?

– Anh ơi, mỗi năm nó kiếm được hàng triệu đô la, thì cũng coi như lộc bất tận hưởng mà. Anh em họ biết nghĩ đến cấp trên như thế cũng là phải đạo. Anh từ chối chúng nó buồn đấy.

– Buồn hay vui kệ chúng nó. Khi nào anh về, cầm đưa trả tay Nam cho tôi. Nói là tôi cám ơn nhé.

Nói rồi ông Cẩm bực bội cắt máy. Ông cầm chiếc túi ném vào một góc tủ sách.

*

* *

Tony Nguyễn ra sân bay đứng vào dòng người xếp hàng làm thủ tục bay đi Thái Lan. Có một số người quen trông thấy Nguyễn liền vẫy chào. Nguyễn cũng chào lại. Nhưng rồi khi đến gần lượt mình thì Nguyễn ra khỏi hàng và gọi taxi đi xuống Hải Phòng. Nguyễn bảo lái xe chở đến một khách sạn lớn. Nhưng đang làm thủ tục thì hắn lại đổi ý và thuê một người chạy xe ôm chở ra ga Hải Phòng. Hắn mua vé tàu đi Hà Nội chuyến trưa. Hắn mua một thẻ điện thoại công cộng và gọi cho ai đó.

Một lát sau, hắn lững thững đi ra ngoài phố và khi thấy một chiếc xe Ford Laser vừa lao tới, hắn chui tọt vào xe. Chiếc xe chở Nguyễn ra ngoài Đồ Sơn đến thẳng một biệt thự nhỏ…

Xe vừa dừng đã thấy một người đàn ông đứng tuổi chạy ra, xun xoe đón. Với nét mặt lạnh lùng, Nguyễn vào nhà và nói ngay:

– Từ ngày hôm nay, không cho khách thuê nữa. Anh hãy làm như đang sửa chữa nâng cấp khách sạn. Cho bọn nhân viên phục vụ về nghỉ phép khoảng hai chục ngày, nhưng trả lương đầy đủ cho chúng nó. Chỉ giữ lại vài ba đứa thật tin cậy thôi.

– Dạ, em xin làm ngay.

– Này, tôi cũng không thể ở đây một mình... anh tìm cho tôi một em tử tế nhé.

– Vâng ạ. Dạo này sinh viên đang nghỉ hè, sẵn lắm ạ.

Tony Nguyễn lấy máy tính xách tay ra và nối mạng Intemet. Hắn đang kiểm tra xem số tiền mà Lâm gởi đã vào tài khoản của hắn chưa. Nguyễn mỉm cười đắc ý khi thấy số tiền mà Lâm hứa cho vay đã có trong tài khoản.

Nguyễn gọi điện thoại cho đại lý bán vé máy bay:

– Tôi cần một vé đi thành phố Hồ Chí Minh và sau đó đi Thái Lan.

– Anh làm ơn chờ giây lát. Anh lấy vé VIP hay hạng C ạ?

– Nếu có vé VIP thì tốt.

– Vé thành phố Hồ Chí Minh - Bangkok ngày mai đã hết chỗ. Nhưng chuyến bay Nội Bài - Bangkok ngày mai thì vẫn còn vé.

Nguyễn ngần ngừ một lát rồi gật đầu:

– Vậy chị cho tôi chuyến đó.

– Vâng, anh tới lấy vé hay chúng tôi mang đến ạ.

– Thôi, lát nữa tôi sẽ đến.

– Xin anh cho biết tên?

– Tony Nguyễn.

– Ok. Nếu trong hai giờ nữa anh không lấy vé, chúng tôi phải xin lỗi anh và chuyển chỗ cho người khác.

– Ok. Cám ơn cô. – Nguyễn nói xong buông máy và mỉm cười tinh quái.

*

* *

Tại phòng máy tính của Ngân hàng Phú Tài.

Một bầu không khí căng thẳng, lo sợ hiện lên gương mặt của tất cả mọi người. Các nhân viên ngồi tại chỗ làm của mình nhưng chẳng có việc gì để làm cả. Họ cũng muốn nói chuyện với nhau lắm nhưng lệnh của ông Trác là cấm các nhân viên bàn tán, suy diễn sự việc cho nên ai cũng sợ. Tính ông Trác thì chẳng ai lạ gì. Thoạt trông, ông có vẻ đôn hậu, nói năng nhỏ nhẹ và hầu như không nổi nóng với ai, nhưng nếu có người nào làm trái ý thì lúc ấy, cái chất "lính" trong ông mới trỗi dậy và ông trị thẳng tay.

Lúc này, cả ngân hàng chỉ có một nhóm người bận rộn, đó là các kỹ sư tin học đang tìm cách diệt trừ con virus dưới sự chỉ huy của Lâm.

Một kỹ sư nói với vẻ chán nản:

– Anh Lâm đi học ở Mỹ về mà còn không triệt được thằng này thì bọn em cũng chịu.

Một anh chàng còn rất trẻ góp thêm:

– Anh Lâm gửi thư sang Mỹ đề nghị giúp, họ trả lời chưa?

Lâm mở hộp thư điện tử của mình và chỉ cho mọi người thấy một lá thư bằng tiếng Anh. Nội dung lá thư như sau:

"Dear Lam.

I was received your helping request. We are finding the derivation but still no result. I wish I could have some news for you after 24h. Good luck. We are always near you. West Brow" .

Dịch ra tiếng Việt:

"Lâm thân mến. Đã nhận được yêu cầu trợ giúp của bạn. Chúng tôi đang tích cực tìm kiếm ngồn gốc nhưng chưa có kết quả. Hy vọng trong 24 giờ tới, sẽ có thông tin mới cho bạn. Chúc bạn may mắn. Chúng tôi luôn ở bên cạnh bạn. West Brow" .

Lâm thở dài:

– Không biết các anh ở Trung tâm tin học của Trường đại học Bách khoa đã tìm được gì chưa?

Một nhân viên nói:

– Chưa thấy gì. Họ vừa báo cáo chú Trác rồi và nói là có lẽ đành bó tay.

Lâm hỏi :

– Thế còn Trung tâm.tin học của Bộ Công an?

Một kỹ sư giơ tay:

– Không ăn thua, quân Bách khoa mà còn chịu thì bên công an nhằm nhò gì. Công an mình chưa có kinh nghiệm chống tội phạm công nghệ cao.

Một nhân viên từ ngoài vào, đưa cho Lâm bản thông cáo của ngân hàng gửi cho các cơ quan báo chí:

"Kính gửi: Lãnh đạo các cơ quan thông tấn, báo chí, truyền hình. Do trục trặc kỹ thuật nên điện áp của Trung tâm máy tính thay đổi đột ngột, dẫn đến hệ thống máy tính của Ngân hàng Phú Tài bị hỏng máy chủ. Chính vì vậy, mọi giao dịch điện tử tạm thời ngừng từ 9 giờ ngày 10 tháng 7. Các giao dịch khác vẫn tiến hành bình thường. Khi nào hệ thống máy tính sửa chữa xong, chúng tôi xin thông báo. Kính đề nghị các cơ quan thông tấn báo chí giúp chúng tôi giải thích cho khách hàng. Tổng Giám đốc Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài - Hoàng Văn Trác " .

Lâm đọc xong và không tỏ thái độ gì. Một nhân viên hỏi:

– Sao ngày xưa anh hứa với Ban Giám đốc là đã thiết kế chương trình chống virus xâm nhập cơ mà?

Lâm điềm tĩnh giải thích:

– Đúng là như vậy. Nhưng công nghệ tin học phát triển với tốc độ nhanh quá. Một chương trình chống virus có thể coi là tuyệt đối an toàn cho ngày hôm nay, nhưng không chắc còn bền vững được cho đến ngày mai. Các anh có biết nước Mỹ vừa rồi thiệt hại hơn năm chục tỷ đô la vì một con virus mang tên Ebola không?

Lâm ngừng lại, nét mặt lộ vẻ mỏi mệt:

– Thôi, bây giờ mọi người về đi. Tôi cần suy nghĩ một mình.

Mọi người lục tục ra. Lâm ngồi thừ trước máy tính, nét mặt bất động, vô hồn.

*

* *

Đại tá Hòa đi lại trong phòng với thái độ không yên. Trong đầu ông ngổn ngang biết bao : suy nghĩ. Đã mấy lần ông nhấc máy điện thoại lên định gọi cho Cẩm nhưng rồi lại đặt xuống.

Có chuông điện thoại bàn. Đại tá Hòa nhấc máy:

– Alô, tôi xin nghe.

– Alô, anh Hòa ạ. Em ở Trung tâm tin học của Bộ. Báo cáo anh, việc Ngân hàng Phú Tài bị virus phá hoại máy tính, sẽ có báo cáo chi tiết gửi anh. Nhưng lãnh đạo Tổng cục 6 yêu cầu em thông báo ngay cho anh để anh chuẩn bị. Virus mà phát hiện được ở Ngân hàng Phú Tài là loại được các hacker lập trình chuyên để phá hoại dữ liệu về tài chính của ngân hàng. Đã có một loại virus tương tự như vậy được chế tạo từ Mỹ và đã phá một ngân hàng ở bang Colorado. Điều đặc biệt là loại virus này chỉ phát triển được trong mạng LAN của một đơn vị, không thể xâm nhập vào các hệ thống máy tính khác. Như vậy rất có khả năng là có sự phá hoại của nội bộ. Em nói như vậy là để anh cùng ngân hàng có phương án truy tìm thủ phạm. Rất có thể một kẻ nào đó phá hoại dữ liệu của máy chủ nhằm che giấu hành vi phạm tội của chúng. Mà thưa anh, kẻ mà làm được điều đó thì phải là siêu cao thủ về tin học đấy.

– Thế à? Nhưng có thể khắc phục được không? Ngân hàng đang rất khó khăn vì mọi giao dịch điện tử bị ngưng.

– Anh báo cho Ngân hàng khóa toàn bộ hệ thống máy tính. Hai giờ nữa, chúng em sẽ tới. Chắc khắc phục được. Anh nói với Ban Giám đốc cứ yên tâm.

– Cám ơn các đồng chí.

Nét mặt ông Hòa tươi hẳn lên. Ông gọi điện cho ông Trác.

Lúc này ông Trác đang ở trong phòng làm việc.

Một hộp cơm để trên bàn nhưng nhìn qua cũng biết là ông mới chỉ ăn vài miếng. Có điện thoại của ông Hòa:

– Anh Trác à? Có chuyện rồi đấy.

– Anh nói đi. Tôi đang ngồi trên chảo lửa đây.

– Trung tâm tin học của Bộ Công an vừa cho biết là con virus đó là do người trong nội bộ của Ngân hàng đưa vào nhằm xóa dấu vết phạm tội của chúng. Mà kẻ làm được điều đó là phải rất giỏi về tin học.

– Ngân hàng của tôi, người giỏi nhất là thằng Lâm.

– Các chuyên viên của Bộ Công an sẽ tới giúp anh trong hai giờ nữa. Họ khẳng định là có thuốc kháng sinh diệt con virus này...

Nhưng ngay bây giờ, anh cho tắt toàn bộ hệ thống máy tính.

– Tôi hiểu.

– Cũng thông báo cho anh một tin nữa. Lão Siu bị anh em hình sự lột mặt nạ rồi. Chắc chắn hắn sẽ khai hết...

Ông Trác nói, giọng run run:

– Anh Hòa ơi, nếu mà là thằng con anh Cẩm thì phải làm thế nào bây giờ?

– Tôi cũng chưa biết. Nhưng việc quan trọng nhất bây giờ là phải giữ bí mật. Anh hãy làm thế nào để cho mọi người biết là hệ thống máy tính không thể khắc phục ngay được trong thời gian hai, hoặc ba ngày.

– Được thôi. Tôi còn phải làm gì nữa không?

Nghe ông Trác nói bối rối như vậy, ông Hòa phì cười:

– Có việc ông xem còn bao nhiêu tiền, đem chia hết cho những người như tôi, như anh Cẩm, anh Minh... rồi chúng ta kéo nhau lên núi, làm trang trại ở ẩn. Thành tiên thành Phật đấy. Sướng chưa?

*

* *

Tại trại tạm giam. Lại vẫn trung tá Tùng cùng cán bộ Viện Kiểm sát và một điều tra viên, người phiên dịch... hỏi cung lão Siu.

Trung tá Tùng:

– Thế nào, ông Siu, bây giờ có cần phiên dịch nữa không?

Lão Siu cúi đầu im lặng hồi lâu rồi khẽ lắc đầu.

Tùng hỏi:

– Trán anh có đau lắm không?

– Dạ không. Mà tại sao các ông không để tôi chết đi. Nếu tôi chết đi, có khi vợ con tôi ở Đài Loan lại được yên ổn.

Rồi lão Siu nói nghèn nghẹn:

– Xin các ông thương tôi. Tôi xin hứa là khai thật, khai hết những điều tôi biết. Nhưng tôi chỉ khai khi nào có được sự đảm bảo của cảnh sát Đài Loan là gia đình tôi sẽ được an toàn.

Tùng hiểu ra nỗi sợ hãi của lão Siu và anh biết những điều lão nói là thật.

Anh nói với giọng thông cảm:

– Chúng tôi biết là thế nào anh cũng nói điều này. Anh cứ yên tâm, văn phòng Interpol Việt Nam sẽ chuyển cho cảnh sát Đài Loan nguyện vọng của anh. Chúng tôi không ép anh. Nhưng bây giờ, tôi có một yêu cầu nhỏ đối với anh.

Nói rồi Tùng bày hai tấm ảnh của Lâm đang chơi bạc lên bàn:

– Anh có biết người này không?

Lão Siu nhắm mắt lại, im lặng.

Tùng thu lại hai tấm ảnh và nói:

– Như vậy là anh có biết.

Tùng lại đặt một tấm ảnh của Tony Nguyễn lên bàn rồi hỏi:

– Còn người này? Sếp của anh phải không?

Lão Siu mở mắt ra nhìn và khẽ rùng mình. Lão lại nhắm mắt, im lặng.

Tùng hiểu ra sự im lặng của lão Siu. Anh nói:

– Thôi được chúng ta tạm dừng ở đây.

*

* *

Tại Ngân hàng Phú Tài.

Lâm ngồi trong phòng đặt máy chủ của ngân hàng và đang chăm chú nhìn vào những dòng chữ tiếng Anh trên màn hình nhưng thực ra là đầu óc để ở tận đẩu tận đâu.

Lâm nhớ lại những lần vào sòng bạc. Những lúc thắng và những lúc thua.

Lâm nhớ lại những lần đi ăn với Minh Phương ở khách sạn và cảm thấy tự hào khi biết bao ánh mắt dõi theo họ.

Lâm nhớ lại lúc ký giấy vay tiền của Nguyễn để đánh bạc.

Lâm nhớ lại những lúc rút tiền từ tài khoản của Vũ Văn Đông sang tài khoản của mình. Và khi nhớ lại cảnh này, Lâm hoảng hốt

nhìn quanh như thể sợ có ai đang theo dõi.

Có tiếng gõ cửa. Lâm nói khô khốc:

– Cứ vào

Có ba nhân viên vào, trong số đó có Tuân, Đội trưởng Đội bảo vệ. Một người nói dõng dạc:

– Có lệnh của Tổng Giám đốc, tất cả mọi người phải rời máy tính ngay.

Lâm bực mình:

– Sao lại thế, Giám đốc lệnh cho tôi lập chương trình diệt virus cơ mà.

Tuân nói:

– Chúng em cũng có biết đâu. Chỉ nhận lệnh như vậy và truyền đạt lại thôi.

Lâm nhún vai, bất cần:

– Càng đỡ đau đầu.

Lâm hỏi lại:

– Có cần tắt máy không?

– Có ạ. Một nhân viên nói.

Lâm tắt máy rồi đi ra.

Tuân nói bâng quơ:

– Đến thần đồng tin học như anh Lâm mà còn chịu thì mấy ông tin học của công an làm được quái gì.

Lâm nghe vậy liền hỏi lại:

– Tổng Giám đốc mời công an tới à?

– Vâng - Một nhân viên nói- Nghe nói là chuyên viên của Trung tâm tin học Bộ Công an đã phát hiện ra nguồn gốc loại virus này và đang lập trình để diệt. Lát nữa họ tới.

Lâm cố gượng cười:

– Thế thì may quá. Tôi về phòng ngủ một lát. Nếu các anh công an có cần gì, các anh làm ơn gọi hộ nhé.

Một nhân viên ái ngại:

– Anh về nghỉ đi. Em thấy anh có vẻ căng thẳng và mệt mỏi quá rồi đấy.

– Cũng mệt thật.

Các nhân viên niêm phong cửa phòng máy. Lâm đứng nhìn với vẻ lo lắng thật sự. Khi Lâm đi khỏi, một nhân viên thốt lên:

– Trông ông Lâm phờ phạc quá. Quả này mà không diệt được virus thì ông Lâm toi cái chức Trưởng phòng.

– Giỏi tin học như tay Lâm, kiếm chỗ nào chả được việc Mà nghe nói anh ta giàu lắm.

– Dĩ nhiên, không giàu mà yêu được hoa hậu à?

Lâm trở về phòng làm việc của mình. Nhưng anh ta vừa ngồi vào ghế thì lại có tiếng gõ cửa.

– Vào đi. Lâm nói xong và thở dài.

Lại có ba nhân viên vào, trong số này có một cô gái. Cô nói:

– Tổng Giám đốc ra lệnh cho niêm phong tất cả máy tính để công an đến điều tra.

Lâm ngạc nhiên:

– Tôi tưởng là chỉ niêm phong phòng đặt máy chủ thôi.

– Lúc nãy thì như vậy nhưng vừa có lệnh mới. Chúng em phải tháo tất cả ổ cứng của các máy để phục vụ cho công tác điều tra.

Lâm thốt lên:

– Ghê nhỉ. Anh tháo giúp cho nhé.

– Vâng, anh giúp chúng em.

Một nhân viên nam đưa tuốc-nơ-vit cho Lâm. Anh ta tháo nắp vỏ máy tính và nhanh nhẹn rút ổ cứng ra.

Cô gái cho vào một chiếc túi nilon, dán lại, lấy băng dính niêm phong và bảo Lâm ký vào niêm phong.

Mọi người đi khỏi. Lâm thừ người ra suy nghĩ.

Bỗng mắt Lâm sáng lên. Lâm gọi điện thoại di động cho bà Dung:

– Mẹ làm gì đấy?

– Mẹ ở văn phòng và đang đọc báo cáo.

– Mẹ biết chuyện gì ở Ngân hàng con chưa?

– Chưa, có chuyện gì vậy?

– Một con virus đã làm tê liệt hệ thống máy tính của ngân hàng mẹ ạ. Bây giờ chú Trác phải mời công an về xử lý.

Bà Dung đang nằm trên ghế xích đu, nghe thế liền nhỏm dậy:

– Sao mày không làm cho chú ấy mà phải mời công an?

– Con đang lập chương trình diệt virus thì chú ấy không cho làm nữa.

Bà Dung bĩu môi:

– Mấy tay công an bắt trộm bắt cướp, làm những việc võ biền thì được, chứ biết gì về khoa học kỹ thuật. Vừa rồi tuyển mãi mà có được ai giỏi tin học vào làm đâu.

Rồi bà Dung nói vẻ mỉa mai:

– Hay con bảo chú Hòa cho về công an tỉnh phụ trách máy tính?

– Có mà điên. Về làm công an để chết đói à?

Lâm nói với vẻ khinh thường rồi tiếp:

– Nhưng mà có chuyện này, con bực lắm. Cách đây mấy tháng, con và Minh Phương có đến tham quan sòng bạc ở khách sạn Thiên Nga. Hôm kia, công an bắt bọn đánh bạc. Chả hiểu chú Trác nghe thông tin từ đâu mà cho là con đánh bạc ở đó, thua nhiều tiền… thế là sáng nay, chú ấy cho bảo vệ theo dõi con từng bước đi. Máy tính của con cũng bị niêm phong và tháo ổ cứng mang đi rồi.

Bà Dung nghe thế liền đứng phắt dậy:

– Cái gì ông Trác dám láo đến thế cơ à? Dám cho người theo dõi cả con nữa? Thế này thì còn ra làm sao nữa. Được, mày cứ để tao. Ngày mai, mày cáo ốm, nghỉ việc vài ngày xem cái ngân hàng giẻ rách ấy còn hoạt động được không.

Lâm đưa đẩy:

– Mẹ cứ kệ chú ấy. Đừng nói gì cả...

– Con cứ đưa cái Phương đi nghỉ vài ngày. Để mẹ cho ông ta một bài học.

Bà Dung nói xong liền cầm túi xách vùng vằng đi ra ô tô. Người lái xe ở trong phòng trực mải xem ti vi không để ý thấy bà Dung. Chờ mất vài ba phút, không thấy lái xe, bà nổi nóng quát:

– Anh Hạc chết đâu rồi?

Người lái xe tên là Hạc giật nảy mình, vội chạy ra xe. Bà Dung nói đay nghiến:

– Từ mai, anh làm ơn ngồi luôn trong xe cho tôi nhờ. Còn nếu anh không đủ kiên nhẫn thì xin chỗ khác mà làm. Thời gian của tôi là vàng, là kim cương... anh hiểu không.

– Dạ, xin lỗi bà.

– Anh đưa tôi đến chỗ ông Cẩm.

Thấy người lái cho xe chạy chậm, bà Dung bực mình:

– Anh làm ơn đi nhanh lên cho tôi nhờ. Biết thế này thuê xe ôm đi còn nhanh hơn.

Xe đỗ trước cổng Bộ Kinh tế. Bà Dung xồng xộc đi vào thì bị bảo vệ ngăn lại:

– Chị đi đâu thế?

– Tôi đến gặp ông Cẩm.

Người bảo vệ nhìn bà Dung không mấy thiện cảm:

– Chị xuất trình giấy tờ.

Bà Dung quắc mắt nhTn anh bảo vệ và nói dằn từng tiếng:

– Anh gọi điện thoại bảo ông Cẩm xuống đây đón tôi.

Anh bảo vệ nói vẻ bất cần:

– Chị gọi cho ông ấy. Còn với tôi, không có giấy tờ thì đừng qua cổng này.

Vừa lúc đó, anh Hoạt, Chánh văn phòng Bộ đi tới. Thấy bà Dung, anh ta vội chạy lại:

– Em chào chị. Chị đến gặp ông anh em à?

– Chào chú Hoạt. Xin lỗi, chào ông Chánh văn phòng. Tôi đến gặp ông Cẩm có chút việc, nhưng quên giấy... giấy... chứng minh, à quên, giấy đăng ký kết hôn, nên các ông bảo vệ không cho vào.

Nghe cái giọng mỉa mai cay nghiệt của bà Dung, anh Hoạt biết là bà đang nổi nóng, anh vội xoa dịu:

– Bà chị ơi, quy định này là của ông anh mới đặt ra đấy. Trước đây người ta ra vào Bộ cứ như vào chợ, ông anh bực mình mới bắt siết lại nội quy...

Nói rồi anh nháy mắt với người bảo vệ và bảo:

– Em đưa chị lên phòng của anh nhé. Mà hình như từ ngày ông lên chức, chị chưa tới lần nào thì phải?

Rồi anh nhanh nhẹn đưa bà Dung lên chỗ ông Cẩm. Bà Dung vừa đi vừa nói:

– Có công việc gì cần lắm thì mới đến, chứ hay gì cái lối vợ đến cơ quan chồng.

– Gớm, bà chị giữ ý quá. Chả bù cho có ông ở Bộ mới được lên chức, bà vợ vội đến bắt xoay bàn ghế cho hợp phong thủy, lại còn làm lễ... lên ghế nữa.

Bà Dung nguôi cơn nóng:

– Thế thì quá lắm. Nhà tôi có nguyên tắc, việc ai người ấy làm. Tôi không hỏi việc cơ quan ông ấy, nhưng chuyện ở nhà tôi đi chợ nấu ăn thế nàn, ông ấy cũng không được hỏi.

Đến phòng làm việc của ông Cẩm, anh Hoạt gõ cửa nhưng thấy im lặng. Anh mở cửa, hóa ra ông không khóa.

Anh nói:

– Chắc ông anh đi loanh quanh đâu đây. Chị cứ vào nghỉ. Em đi tìm ông anh.

Bà Dung:

– Cám ơn chú. Mà này, tôi nghe nói sắp tới chú có thay đổi gì phải không?

Hoạt cười cầu tài:

– Lãnh đạo Bộ cũng có ý đưa em sang một Tổng Công ty. Hôm nọ em cũng đã thưa chuyện với ông anh rồi. Em chưa kịp tới nói với chị... Có gì chị giúp em một lời.

– Chú cứ cẩn thận quá. Tôi biết chú hai chục năm nay, từ khi còn là Phó phòng hành chính... Bây giờ mới xếp ghế cho chú thế là muộn đấy. Được rồi, tôi sẽ nhắc ông ấy.

– Em cám ơn chị.

Nói rồi Hoạt chạy đi tìm ông Cẩm.

Bà Dung đi lại trong phòng và ngồi vào ghế của ông Cẩm. Bà ngả người ra có vẻ mãn nguyện. Bất chợt bà nhìn thấy chiếc túi da nhỏ để trên bàn. Bà cầm lấy túi, tò mò mở ra xem và hơi giật mình khi thấy phong bì đô la. Bà cầm tập tiền ngắm nghía, cười nhạt và bỏ tọt vào túi của mình rồi lại để chiếc túi vào vị trí cũ.

Ông Cẩm đang ở bên phòng kế hoạch nói chuyện phiếm với anh Trưởng phòng thì anh Hoạt chạy sang:

– Báo cáo anh Cẩm, có bà chị tới.

Ông Cẩm ngạc nhiên:

– Bà chị nào?

– Chị Dung chứ còn ai nữa. Ông anh về mau lên, em cảm thấy hình như bà chị không được vui lắm.

Ông Cẩm cười gượng:

– Vợ mà đã tới cơ quan tìm chồng lại không báo trước thế này, chắc chắn là chuyện không vui rồi.

Ông Cẩm nói rồi đi nhanh về phòng. Nhìn thấy mặt vợ khó đăm đăm, ông cố nói nhỏ:

– Mình tới sao không gọi cho tôi biết trước. - Nói rồi ông đi rót nước mang tới cho vợ.

Bà Dung lạnh lùng:

– Cũng chẳng có việc gì quan trọng lắm. Thằng Lâm vừa cho em biết một chuyện rất không hay.

Ông Cẩm ngạc nhiên:

– Chuyện gì thế?

– Ngân hàng ông Trác bị bọn hacker gài virus máy tính làm tê liệt toàn bộ hệ thống dữ liệu. Các ông ấy nghi cho thằng Lâm và cử người theo dõi nó nhất cử nhất động. Ông Trác không cho thằng

Lâm sửa chữa máy mà gọi công an... Đấy ông xem, có còn chút tình chút nghĩa nào không chứ?

Ông Cẩm băn khoăn:

– Ai nói cho mình biết hay thằng Lâm?

– Nó sợ quá, phải gọi điện thoại cho em. Bây giờ nó đang bị nhốt ở cơ quan, hình như điện thoại di động cũng cấm sử dụng.

Ông Cẩm cười:

– Tưởng ai nói thì còn tin được, chứ thằng Lâm... tôi chỉ tin nó một phần nhỏ thôi. Chắc chắn là không có chuyện đó.

– Ông hay nhỉ. Tôi đã phải đến đây nói với ông thì có nghĩa là tôi đã xác minh, đã kiểm tra. ông gọi cho tay Trác xem sao.

Ông Cẩm lắc đầu:

– Tôi không phải gọi, và tôi cũng không tin là cậu Trác định xừ lý gì thằng Lâm mà không nói cho tôi biết. Mình cứ mặc kệ nó... Đừng có can thiệp vào công việc của người ta.

Bà Dung nhìn ông Cẩm từ đầu đến chân, rồi nói giận dỗi:

– Tôi không nghĩ là mình lạnh lùng với thằng Lâm, đứa con duy nhất của cả dòng họ này như thế.

Nói rồi, bà quày quả đi, bỏ mặc ông Cẩm đứng lặng giữa căn phòng rộng lớn.

Mấy lần ông nhấc máy điện thoại lên định gọi cho ông Trác nhưng rồi lại đặt xuống.

Ông thở dài não nuột và gọi điện cho Lâm, nhưng máy của anh ta đã tắt.

*

* *

Tại Ngân hàng Phú Tài.

Một chiếc xe ô tô mang biển 80B của Bộ Công an chở các chuyên viên tin học tới.

Tuy nhiên không ai để ý, cách cửa ngân hàng không xa có hai phóng viên Quang và Tuấn đang ngồi. Tuấn vội vàng chụp ảnh cảnh các sĩ quan công an vào ngân hàng. Quang nói:

– Một thằng đệ tử của tao là nhân viên ở ngân hàng cho biết, toàn bộ hệ thống máy tính ở đây đã bị liệt rồi. Thằng Lâm gọi điện sang Mỹ để nhờ bên đấy chữa hộ nhưng không được. Vì thế ông Trác đã phải cầu cứu Bộ Công an.

Tuấn bĩu môi:

– Đến Mỹ còn chả chữa được thì mấy ông công an làm được cái gì.

Quang nói:

– Rừng nào cọp nấy. Biết đâu đấy. Tin tặc của Việt Nam thì phải Công an Việt Nam trị. Chứ bọn Tây biết cái gì.

Rồi Quang hỏi Tuấn:

– Ông có biết vụ Tổng công ty Hoàng Quân bây giờ thế nào rồi không?

– Nghe nói từ hôm bị ông Trần Ngọc đánh cho, lão Thanh đã phải bán đi gần một nửa dự án của Hoàng Quân. Vừa rồi quân sư số 1 của lão ấy là con mẹ Minh Lý cũng đã chuồn.

Tuấn gật gù:

– Nếu như cô ả này mà biến thì lão Thanh chết. Bởi lẽ không ai khôn ngoan, biết cách cư xử với báo chí như cô ta. Tôi cũng nghe nói cô nàng lấy được một tay chồng là công an hẳn hoi.

Quang lấy máy điện thoại di động gọi cho một nhân viên trong ngân hàng:

– Alô, thằng em đấy à? Tình hình trong ngân hàng thế nào rồi?

– Vẫn chưa có gì anh ạ. Giám đốc đã cho niêm phong tất cả máy tính lại rồi. Đoàn điều tra của Bộ Công an đã đến. Có gì em sẽ báo cho anh.

Quang tắt máy quay sang nói với Tuấn:

– Có chuyện rồi đấy. Tôi cam đoan với ông nếu chỉ là chuyện bị tin tặc phá thì việc gì phải niêm phong máy tính. Rất có thể nội bộ phá hoại ông ạ.

*

* *

Tổ công tác của Trung tâm tin học Bộ Công an đến Ngân hàng Phú Tài có ba người, đi cùng họ còn có trung tá Mỹ, trưởng phòng An ninh Kinh tế.

Ông Trác và các Phó Tổng Giám đốc ra đón mọi người rồi đưa vào phòng họp.

Ông Trác nói ngay:

– Việc khẩn lắm rồi. Các anh cũng biết đấy, ngân hàng ngừng hoạt động giờ nào là ngoài thiệt hại về kinh tế, còn ảnh hưởng đến uy tín. Lúc này chỉ cần một tin đồn loan ra ngoài, người dân không hiểu đầu đuôi thế nào ùn ùn kéo đến rút tiền thì có đến Ngân hàng Nhà nước cũng sập. Tôi nói vậy để các anh thông cảm cho hoàn cảnh của chúng tôi rất mong các anh cố gắng giúp.

Một sĩ quan đeo cấp hình trung tá đứng dậy nói:

– Chúng tôi cũng đã tìm ra được nguồn gốc của loại virus này và hy vọng rằng trong khoảng sáu tiếng đồng hồ nữa thì sẽ khôi phục lại được dữ liệu trong hệ thống máy chủ của ngân hàng. Tuy nhiên còn có một số vấn đề khác thì anh Mỹ và Giám đốc công an tỉnh sẽ trực tiếp trao đổi với anh Trác. Trong lúc này, chỉ đề nghị các anh tìm mọi cách giữ bí mật tuyệt đối mọi thông tin.

Nghe nói thế, ông Trác vẫn băn khoăn:

– Liệu sáu tiếng nữa có được không? Tôi nghe cậu Lâm, Trưởng phòng tin học của chúng tôi được đào tạo ở Mỹ về mà cũng đã bó tay.

Anh trung tá nói như đùa:

– Thế nếu cứ sớm được một tiếng thì Tổng Giám đốc thưởng cho anh em cái gì nào?

Ông Trác lúc này mới tươi nét mặt:

– Anh nói thế thì tôi thấy máu trong người đã chảy đều rồi.

Anh trung tá nói:

– Đề nghị các anh cho chúng tôi đến ngay phòng đặt máy chủ.

Ông Trác định dẫn mọi người đi thì trung tá Mỹ ngăn lại:

– Bây giờ có việc em xin phép gặp riêng anh.

Ông Trác mời trung tá Mỹ vào phòng. Và đến lúc này, ông mới lộ vẻ lo lắng thực sự.

Ông Trác hỏi Mỹ:

– Tình hình thế nào? Thằng Siu có khai gì không?

Trung tá Mỹ:

– Nó bắt đầu khai và cũng công nhận là thằng Lâm có đến chơi nhiều lần ở sòng bạc. Cũng qua khai thác một số nhân viên của khách sạn Thiên Nga thì chắc chắn là Lâm có đến chơi ở đó, có thua bạc nhiều lần và với số tiền rất lớn. Nhưng cụ thể là bao nhiêu thì họ không biết đích xác. Còn số tiền mà Lâm đã thua lưu trong máy tính của lão Siu thì theo đánh giá bước đầu của chúng tôi là khách quan và đáng tin. Theo các anh ở Trung tâm tin học của Bộ Công an thì kẻ gài virus vào máy tính chỉ có thể là người trong ngân hàng và phải có sự hiểu biết rất kỹ về mạng LAN của ngàn hàng, đồng thời nắm rõ cơ chế phá hoại dữ liệu của loại virus này. Vì thế, đối tượng hiềm nghi số 1 hiện nay chính là Lâm.

Ông Trác nín lặng chăm chú nghe trung tá Mỹ nói. Trung tá Mỹ nói tiếp:

– Chắc chắn là từ giờ đến chiều tối, các chuyên gia tin học của Bộ sẽ xử lý xong. Và theo như anh Hòa nhận định thì rất có khả năng từ đây sẽ khám phá ra một đường dây tội phạm nguy hiểm.

Lúc này, ông Trác mới nói giọng đau khổ:

– Nói thật là tôi cũng nghĩ chỉ có thằng Lâm mới đủ sức làm việc này. Nhưng tôi không thể hiểu được là tại sao nó lại làm như vậy.

– Cuộc đời bây giờ có quá nhiều điều bất ngờ, anh còn lạ gì.

Tại phòng đặt máy chủ của ngân hàng. Anh trung tá hỏi :

– Xin lỗi các anh, bây giờ chúng tôi cần một người ở lại đây.

Một Phó Tổng giám đốc chỉ vào một cán bộ ngân hàng:

– Anh Toán, phụ trách máy chủ của ngân hàng sẽ ở đây với các anh, hay chúng tôi mời cậu Lâm, trưởng phòng tín dụng điện tử...

– Tôi nghe nói ở ngân hàng có một kỹ sư tin học đi Mỹ về giỏi lắm phải không?- Một sĩ quan công an hỏi.

Anh Phó Tổng giám đốc trả lời :

– Vâng, đó là Cao Đức Lâm. Cậu ấy loay hoay từ sáng đến giờ, hình như mệt quá rồi nên đang ngủ trên phòng.

– Cũng không sao. Lúc nãy chúng tôi có đề nghị tháo hết ổ cứng của một số máy để kiểm tra, không hiểu đã làm chưa?

– Làm rồi anh ạ.

Kỹ sư Toán nói rồi bảo một người đi cùng bày lên trên mặt bàn những ổ cứng đã tháo từ một số máy tính ra.

Anh trung tá hỏi:

– Cái nào là của anh Lâm?

Anh nhân viên nhặt một ổ cứng đưa ra:

– Báo cáo anh, đây ạ.

3

Lâm hoàn toàn không biết rằng ở dưới tầng 3, các chuyên viên tin học của Bộ Công an đang lập trình để diệt trừ con virus tin học mà Lâm đã gài.

Tuân, Đội trưởng Đội bảo vệ đến phòng Lâm và đứng phía ngoài, nhìn ngó như thể sợ ai theo dõi.

Khi thấy không có gì lạ, Tuân gõ cửa phòng Lâm.

Lâm choàng tỉnh, hốt hoảng:

– Ai đấy?

– Em đây, Tuân đây! Mở cửa nhanh lên!

Lâm vội vàng vùng dậy, chạy ra mở cửa. Nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc, Lâm lấy được bình tĩnh và hỏi mỉa mai:

– Ông lại được cử theo dõi tôi nữa à? Lúc nãy có bị ông Ngân, ông Trác hỏi không?

Tuân giật mình:

– Không theo dõi đâu. Nhưng em phải báo cho ông anh một tin tối mật.

– Gì mà quan trọng thế. Công an bắt tôi à?

– Tổ chuyên viên tin học của Bộ Công an đang làm việc dưới kia. Họ chỉ quan tâm đến ổ cứng từ máy của anh thôi.

– Quan tâm thế nào?

– Thì họ yêu cầu đưa ổ cứng của anh ngay, còn các máy khác họ phớt lờ... Họ hứa với chú Trác là chỉ vài ba giờ nữa là khôi phục lại được toàn bộ hệ thống.

Lâm tặc lưỡi:

– Thế thì quá giỏi. Có khi tôi phải xin xuống xem họ làm thế nào để lần sau còn biết đường mà xử lý.

– Chắc không được. Họ chỉ cho mỗi anh Toán ở lại thôi.

Lâm gật gù:

– Thế là ông Trác không tin quân ta rồi. Cám ơn ông. Tôi đi ngủ tiếp đây. Khi nào họ diệt xong virus, ông cho tôi biết ngay nhé.

– Tất nhiên rồi - Tuân nói xong và nhìn Lâm dò hỏi.

Lâm hiểu ý, đưa cho Tuân một tờ 500.000 đồng.

– Thông tin của ông đối với tôi có ích lắm. Vì như vậy tôi hiểu được sự thật ông Trác đối với lôi như thế nào.

Tuân chào Lâm rồi lại len lén đi ra và xuống đứng bên ngoài phòng máy.

Lâm vào toilet rửa mặt, chải đầu gọn ghẽ rồi lại ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ.

"Đúng là ông Trác đã nghi ngờ mày rồi Lâm ạ. Mà tại sao không nghĩ ra bên cạnh ông Trác còn có ông Hòa, Giám đốc công an tỉnh, có thư ký là ông Ngân, một người từng đeo quân hàm Đại tá an ninh ngày trước. Tại sao công an lại đòi thu ổ cứng của mình. Mà việc mình cài virus thì có liên quan gì đến ổ cứng nhỉ? Chả lẽ từ trên Bộ họ đã phát hiện ra điều gì về mình hay sao? Nếu họ phục hồi được dữ liệu thì chắc chắn họ sẽ phát hiện ra số tiền bị mất. Nhưng để tìm ra được số tiền đó chuyển đi đâu thì cũng phải mất thời gian không ít... Không biết thằng cha Tony Nguyễn này chạy đâu nhỉ? Chả lẽ hắn cũng biến khỏi Việt Nam rồi sao? " .

Lâm lại thấy thèm thuốc. Lâm lấy một tép hêrôin để trong lớp lót của giày ra và cẩn thận khóa trái cửa lại và hít.

Lâm ngả người ra ghế và lại hình dung ra Minh Phương.

"Không biết giờ này em đang làm gì? Em có biết anh đang trải qua những giờ phút thế nào không? Mấy ngày hôm nay, bỗng nhiên anh thấy tin em, yêu em hơn. Nhưng có lẽ... có lẽ muộn mất rồi. Chỉ vài giờ nữa thôi, nếu công an họ tìm diệt được con virus tin học thì mọi việc sẽ bung bét ra. Nhưng em cứ yên tâm đi, dù như thế nào anh cũng không để liên lụy đến em" .

Lâm đứng dậy, đến bên tủ sách nhỏ và hờ hững nhìn những quyển sách dạy về tin học, về kinh doanh và khá nhiều sách tiếng Anh. Lâm chợt nhìn thấy quyển "Vận dụng binh pháp Tôn Tử trong kinh doanh" và rút ra xem. Lật vài trang ở cuối, Lâm nhìn thấy dòng

tít "Tẩu vi thượng sách" . Lâm cười nhạt, đọc chương này khá chăm chú.

Rồi Lâm gọi điện thoại nội bộ cho ông Vũ Mai, Phó Tổng giám đốc phụ trách hành chính:

– Alô, chú Mai à? Cháu Lâm đây ạ.

– Chào cháu.

– Chú ơi, cháu mệt quá. Cháu muốn nghỉ một hai ngày có được không?

Ông Mai:

– Ối chết, cháu ơi ! Việc ngân hàng đang rối bời thế này... mày nghỉ sao được. Lát nữa các anh công an chữa xong máy, mày khối việc phải làm đấy.

– Cháu biết. Nhưng cháu về nhà nằm thôi mà. Có gì thì cứ gọi di động là cháu đến ngay.

– Theo chú thì mày cứ nghỉ luôn ở phòng.

– Chú ơi, cháu mệt mỏi lắm. Nhất từ khi cháu biết chú Ngân ra lệnh cho bảo vệ theo dõi cháu.

Ông Mai ngạc nhiên.

– Theo dõi cái gì? Sao có chuyện ấy?

- Chú lại còn giấu cháu.

– Tao thề là không hay biết gì? Để tao hỏi xem sao. Sao lại thế nhỉ, chú là Phó Tổng phụ trách hành chính, có gì về nội bộ phải biết chứ. Chắc mày lầm rồi.

– Chú hỏi chú Trác đi? Cháu đã nói chuyện này với… ấy rồi.

Ông Mai nghe vậy thì ngần ngừ vì tưởng Lâm đã xin ông Trác:

– Nếu nói với Tổng Giám đốc rồi thì cứ nghỉ. Nhưng nhớ là phải để máy di động đấy nhé.

– Tất nhiên rồi. Cháu cám ơn chú.

Lâm vừa dặt máy thì có điện thoại bàn do nhân viên lễ tân chuyển:

– Alô, anh Lâm nói chuyện với bác Dung nhé.

Lâm:

– Con đây.

Bà Dung:

– Sao con tắt máy đi động. Mẹ lo quá. Cứ tưởng ông Trác bắt con rồi.

– Con ngủ nên tắt máy thôi.

– Mẹ vừa cho bố mày một trận… Để rồi tối nay, mẹ hỏi ông Trác là sao dám cư xử với mày như thế.

Lâm gạt đi:

– Có gì đâu mà mẹ cứ làm ầm ĩ lên thế. Con cũng chuẩn bị về nhà đây.

– Con về nghỉ đi. Mẹ sẽ bảo cái Phương, ngày mai mẹ con mình đi Quảng Ninh nghỉ vài ngày. Việc của Ngân hàng đến đâu rồi?

– Công an đang làm.

– Cái ông Trác dở hơi. Mày chả làm được, lại còn gọi công an. Thôi, dẹp công việc lại, con về nhà nhé.

– Vâng ạ. Con về ngay - Lâm chợt nói như trẻ con - Mẹ ơi, chiều nay mình đi ăn tôm hùm nhé.

– Được rồi, con thích ăn gì, mẹ cũng chiều. Con báo cho cái Phương biết để nó chuẩn bị.

Lâm mở máy di động và hiện lên dòng tin nhắn: *“Hãy đến chỗ em ngay* " . Số máy đó là của Vy. Lâm thay một sim khác gọi cho Vy:

– Em đang ở đâu?

– Nếu anh không muốn bị công an cho vào kho thì đến chỗ em ngay.

– Em cứ làm như bắt anh dễ lắm.

– Không dễ nhưng có gì khó đâu. Chắc chắn họ sẽ truy số tiền anh đã thua bạc anh lấy đâu ra lắm tiền thế. Không ăn cắp thì lừa đảo...

Nghe cái giọng ấy, Lâm chợt thấy khó chịu:

– Em ăn nói cho tử tế một chút.

– Em xin lỗi. Mà tùy anh thôi. Nếu anh muốn có nơi an toàn thì hãy gọi cho em.

Lâm đi taxi ra lấy ô tô và lái xe về nhà. Thấy ông nội đang cho khướu ăn, Lâm chạy ào đến.

– Cháu chào ông!

Cụ Huy bàng hoàng nhìn cháu bởi những điều Phương nói với cụ đã làm cụ choáng váng và cho đến bây giờ cụ vẫn mong muốn đó không phải là sự thật. Cố lấy bình tĩnh, cụ hỏi:

– Chào cháu, sao lại về nhà giờ này?

– Máy tính của cơ quan cháu bị hỏng. Thợ đang sửa, cháu mệt, xin về nghỉ.

– Ông tưởng cháu là kỹ sư về tin học, cháu phải chịu trách nhiệm chứ.

– Chả hiểu tại sao chú Trác lại cho mời công an về làm. Cháu mặc kệ...

Cụ Huy trầm ngâm:

– Nếu phải mời công an thì có chuyện bất ổn rồi.

– Ông lạ gì chú Trác... Cái gì cũng hỏi ý kiến chú Hòa. Làm kinh tế bây giờ mà cứ lo đối phó với công an thì mệt lắm.

Cụ Huy bảo:

– Thế cháu quên là chú Hòa, chú Trác với bố cháu là từng chung một chiến hào à? Ngày xưa, mấy anh em đã dựa vào nhau, đã đùm bọc bảo vệ cho nhau thì nay cũng cần phải bảo vệ nhau chứ.

Rồi cụ hỏi:

– Cháu khỏe đấy chứ ?

– Cháu rất khỏe.

Rồi Lâm xà xuống bên ông:

– Ông ạ, cháu muốn lấy vợ nhanh, đẻ thật nhanh để ông có cháu gọi bằng cụ. Ông có đồng.ý không?

Thấy Lâm nói chuyện cứ bằng cái giọng ráo hoảnh như không có chuyện gì xảy ra, cụ Huy tự nhiên cảm thấy nghi ngờ những điều

Phương đã nói. Cụ cứ nhìn Lâm chằm chằm làm Lâm chột dạ. Bỗng cụ Huy cảm động ôm lấy đứa cháu đích tôn. Cụ òa lên mếu máo:

– Cháu ơi, cháu của ông ơi, liệu mày có để cho ông được hưởng cái phúc ấy không?

*

* *

Khi trời đã về chiều thì tại Ngân hàng Phú Tài, cánh cửa buồng máy chủ mở toang.

Một anh nhân viên tên là Toán chạy ra, nhảy cẫng lên:

– Xong rồi ! Xong rồi !

Một số người đứng phía ngoài xô lại hỏi rối rít:

– Họ chữa được rồi à?

– Hoạt động tốt rồi chứ?

Toán làm ra vẻ quan trọng:

– Tất nhiên là phải tốt rồi. Giỏi thật... giỏi thật. Bấy lâu nay mình cứ nghĩ mấy bố công an này chỉ giỏi bắt cướp… hóa ra... nhìn.họ làm mà cứ như phù thủy.

Rồi Toán gật gù;

– Phen này ngân hàng mình có thằng chết.

– Thằng nào chết?

– Có một thằng nào đó đã gài virus. Gốc virus đó vẫn còn lưu trong ổ cứng. Lát nữa họ sẽ báo cáo Ban Giám đốc. Thằng nào trót dại thì ra mà đầu thú, may còn nhẹ tội.

Tại phòng họp của Tổng Giám đốc Trác. Mọi người hoan hỉ chúc mừng thắng lợi của chuyên viên tin học. Ông Trác nói:

– Các anh đã cứu cho ngân hàng chứng tôi một bàn thua trông thấy. Thú thật với các anh, chỉ cần hệ thống tín dụng điện tử ngừng hoạt động thêm một ngày nữa và có một lời đồn đại là người gửi tiền sẽ ùn ùn kéo tới rút tiền, và như vậy, nguy cơ sập ngân hàng là hoàn toàn có thể. Sự hiểu biết về tiền tệ của dân ta còn kém lắm, cho nên không ít ngân hàng khốn đốn chỉ vì những lời đồn đại ác ý.

Ông Trác ngừng lại nhìn một lượt khắp mọi người nét mặt rạng rỡ:

– Một lần nữa thay mặt toàn thể Ban Giám đốc và hai trăm nhân viên của Ngân Hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài xin cảm ơn sự giúp đỡ của các đồng chí. Chúng tôi coi đây là một bài học sâu sắc trong lĩnh vực an ninh tài chính và sẽ có những biện pháp cần thiết để chấm dứt những trường hợp tương tự xảy ra. Ban Giám đốc ngân hàng xin trích thưởng cho các đồng chí một trăm triệu đồng.

Trung tá Lợi, Tổ trưởng Tổ công tác lúng lúng:

– Xin các anh cứ coi đây như là một nhiệm vụ bình thường của chúng tôi. Về tiền thưởng, đề nghị Ban Giám đốc trao cho lãnh đạo Tổng cục VI, chúng tôi không được phép nhận tiền.

Ông Trác:

– Chúng tôi hiểu. Vậy bây giờ Ban Giám đốc xin phép được mời cơm các anh và Ban Giám đốc công an tỉnh xin các anh đừng từ chối.

Trung tá Mỹ, trưởng phòng An ninh Kinh tế nói luôn:

– Báo cáo anh Trác, xin anh cho anh em được hẹn anh dịp khác bởi ngay bây giờ, chúng tôi cùng với các chuyên viên của Bộ phải tìm cho ra kẻ nào đã gài virus để phá hoại máy tính của ngân hàng.

Ông Trác "à" lên một tiếng:

– Đúng là còn việc rất quan trọng... Tôi không dám làm mất thời giờ của các anh nữa. Một lần nữa. xin cảm ơn các anh.

Anh em trong tổ công tác chào mọi người ra về. Ông Trác bỗng gọi anh Mỹ:

– Xin lỗi, tôi muốn gặp riêng anh Mỹ và đồng chí Lợi vài phút.

Hai người quay trở lại vào phòng. Ông Trác nhìn họ và hình như ông rất muốn nói điều gì đó nhưng không thể thốt nên lời được. Thái độ của ông làm hai người ngạc nhiên. Trung tá Mỹ hỏi:

– Hình như anh có chuyện khó nói.

Ông Trác gật đầu và rồi ông bảo:

– Thôi hai anh cứ về đi. Tôi cần suy nghĩ thêm đã.

Nhưng khi hai người chào ông và vừa quay đi thì ông lại gọi:

– Xin các anh đừng đi. Tôi có điều này...

Hai người lại quay vào và ngồi xuống ghế chờ đợi. Ông Trác khó nhọc nói:

– Xin hai anh... xin hai đồng chí tuyệt đối giữ bí mật cho điều tôi sắp đề nghị sau đây. Nhưng... nhưng tôi muốn hai đồng chí hứa với tôi, với tư cách là những người lính. Công an hay quân đội thì cũng là lực lượng vũ trang, là lính cả.

Cả hai người đều cảm nhận được những điều ông Trác sắp nói là nghiêm trọng. Nhưng trước đề nghị của ông như vậy, họ thấy không thể từ chối.

Trung tá Mỹ chìa tay:

– Em xin hứa.

Trung tá Lợi:

– Em cũng xin hứa.

Ba người đặt tay lên nhau. Ông Trác thở hắt ra:

– Tôi xin các anh không phải tìm tên hacker đó nữa. Tuy nhiên, các anh cứ thông báo là không tìm được.

Hai người nhìn nhau ngạc nhiên đến ngơ ngác.

Trung tá Mỹ:

– Anh nói như vậy, có nghĩa là anh đã biết thủ phạm và anh không muốn đưa hắn ra ánh sáng?

Ông Trác im lặng hồi lâu rồi bỗng nét mặt ông dại hẳn đi và ông khẽ gật đầu.

Ông Trác đứng trên ban công nhìn xuống. Khi thấy chiếc xe chở đoàn cán bộ ra khỏi cổng ông quay lại nói với các Phó Tổng Giám đốc:

– Các anh cho gọi tất cả các trưởng bộ phận đến họp gấp.

*

* *

Đại tá Hòa đi lại trong căn phòng làm việc của mình với vẻ bồn chồn, lo lắng.

Trên bàn làm việc của ông, có hai bản báo cáo. Một bản là của phòng Cảnh sát hình sự còn một bản là của Phòng Cảnh sát kinh tế.

Cả hai văn bản đều đóng dấu Tuyệt Mật.

Giám đốc Hòa cầm văn bản của Phòng Cảnh sát hình sự lên đọc lại:

'Thực hiện ý kiến chỉ đạo của đồng chí Giám đốc, phòng PC 14 đã khẩn trương lấy lời khai các đối tượng chính tại sòng bạc ở khách sạn Thiên Nga, đồng thời tổ chức xác minh thêm về những quan chức đã đến đây chơi bạc.

Xin báo cáo kết quả sơ bộ như sau :

– Đối tượng Cheng Siu đã thừa nhận là Cao Đức Lâm có đến chơi bạc. Tuy nhiên, Siu chưa khai hết vì sợ đồng bọn ở Đài Loan trả thù. Siu có đề nghị là phải bảo đảm an toàn cho gia đình anh ta tại Đài Bắc thì anh ta sẽ khai hết.

– Các đối tượng khác khai (kế toán, thủ quỹ, phụ trách bảo vệ, Phó Giám đốc điều hành) đã khai là đến đánh bạc thường xuyên ở đây có Cao Đức Lâm, trưởng phòng tín dụng điện tử của Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài;Lê Doãn Hoàng, Giám đốc Công ty kinh doanh Địa ốc Đại Sơn; Đỗ Hoàng Anh, Phó Giám đốc kho bạc Nhà nước tỉnh; Đào Văn Minh; Giám đốc công ty Xổ số tỉnh; ngoài ra còn có một số cán bộ của các ngành kinh tế trung ương và Hà Nội...

Về Cao Đức Lâm, các đối tượng cho biết là anh ta đến đây chơi nhiều lần và có những lần thua tới 600.000 USD và cũng có những lần được 300.000USD, tuy nhiên nếu cộng lại thì thua nhiều hơn thắng. Nguyễn Thị Mai, là thủ quỹ đồng thời là người trực tiếp bán "phỉnh " cũng khai là Lâm đã chơi bạc rất nhiều lần tại đây. Có lần đi với Tony Nguyễn, có lần đi với hoa hậu Minh Phương và thua khoảng hơn hai triệu đô la cộng với hàng trăm ngàn euro, và khá nhiều tiền Việt. Nguyễn Thị Mai cũng khẳng định những số liệu tài chính trong máy tính là đúng.

Nguyễn Thiêm, phụ trách bảo vệ của khách sạn khai nhận là Cao Đức Lâm tuần nào cũng tới chơi và thường ở với một cô gái tên là

Hoàng Thị Vỹ, quê ở huyện Ba Chẽ, tỉnh Quảng Ninh. Vỹ đã có thời gian sang sinh sống tại Đông Hưng - Trung Quốc. Tuy nhiên, mọi người quen gọi cô ta là Vy. Vỹ có biệt hiệu là Vy 'trường túc" hay Vy "hít " bởi vì cô này có nghiện hệ- rô-in. Cũng theo Nguyễn Thiêm thì Cao Đức Lâm có nghiện, nhưng mức độ thế nào thì chưa rõ. Hiện nay, Vỹ đã đi đâu mất. PC 14 đang tổ chức hai mũi đi tìm.

Như vậy sơ bộ có thể kết luận:

- Việc Cao Đức Lâm đến chơi tại sòng bạc Thiên Nga và thua với số lượng tiền rất lớn là có thật.

– Rất có khả năng sòng bạc Thiên Nga là một cơ sở làm ăn của một tổ chức tội phạm quốc tế mà người điều hành từ xa chính là Tony Nguyễn.

Ý KIẾN ĐỀ XUẤT CỦA PC 14:

- Đề nghị Ban Giám đốc cho thành lập Ban chuyên án để điều tra xác minh làm rõ tổ chức tội phạm do Tony Nguyễn chỉ huy.

- Điều tra và làm rõ nguồn tiền của Cao Đức Lâm...

- Trước mắt, tổ chức cơ sở bí mật hoặc sử dụng trinh sát giám sát tất cả những di biến động của Cao Đức Lâm.

Giám đốc Hòa lại cầm bản báo cáo của Phòng Cảnh sát kinh tế.

" Thực hiện ý kiến chỉ đạo của đồng chí Giám đốc về xác minh một số vấn đề liên quan đến Cao Đức Lâm và Ngân hàng Cổ phần Thương mại Phú Tài, PC 15 xin báo cáo kết quả xác minh như sau:

– Hiện nay trong tài khoản của Cao Đức Lâm tại hội sở Ngân hàng Công Thương Việt Nam ở tỉnh không còn tiền. Trong tài khoản tại Ngân hàng ANZ cũng không còn tiền. Điều đáng lưu ý là trước đó một ngày thì số dư tại tài khoản của Lâm ở Ngân hàng ANZ là 125.000 đô la. Và tại tài khoản ở Ngân hàng Công Thương là 50.000.000 đồng. Như vậy là có khả năng Lâm mới rút ra trong sáng ngày 20/10.

Do quy tắc bảo mật của ngân hàng nên chúng tôi chưa thể xác định được nguồn tiền gửi vào tài khoản của Lâm tại Ngân hàng ANZ. Còn tại hội sở Ngân hàng Công Thương thì hầu như không có tiền chuyển về. Ngoài ra, Cao Đức Lâm còn một tài khoản tại Ngân hàng

Phú Tài nhưng thường là dùng để nhận tiền lương thưởng và không có các giao dịch phát sinh.

– Cao Đức Lâm là con ông Cao Đức Cẩm, Thứ trưởng Bộ Kinh tế. Đã đi học về tin học ở Mỹ từ năm 1996 cho đến năm 2001. Sau khi học về, Lâm được nhận vào Ngân hàng Phú Tài ngay bởi lẽ Tổng Giám đốc Trác ngày xưa là cấp dưới của ông Cẩm. Sau một năm làm việc thì Lâm được giao trách nhiệm là Trưởng phòng tín dụng điện tử, đồng thời là người thiết kế chương trình phần mềm quản lý dữ liệu của Ngân hàng. Chương trình này đã được các ngành, các cấp có thẩm quyền kiểm tra rất kĩ trước khi đưa vào hoạt động. Lâm cũng đã được giải thưởng Tuổi trẻ sáng tạo về phần mềm này. Theo nhận xét chung thì Lâm là một cán bộ trẻ, sống rất hiền lành. Không uống được rượu, không hút thuốc, sống chan hòa, đoàn kết với nhân viên trong ngân hàng, và rất lễ phép đối với những người lớn tuổi.

Tuy nhiên cũng theo nhiều nguồn tin thì ở ngoài xã hội, Cao Đức Lâm lại là một người ăn chơi có tiếng. Lâm cũng là người tiêu tiền rất hoang. Mọi người cho rằng vì Lâm là con một, bố mẹ lại có tiền cho nên nuông chiều. Từ năm 2001 đến năm 2004 , Lâm đã sáu lần thay ôtô và gần đây nhất là mới mua chiếc xe Toyota Lexus và giao xe này cho vợ chưa cưới là hoa hậu Nguyễn Thị Minh Phương sử dụng. Lâm cũng đã mua một biệt thự cao cấp tại khu đô thị mới Bắc Hưng gần 4 tỉ đồng và sửa chữa, lắp đặt các thiết bị thêm gần 2 tỉ nữa. Một nguồn tin cho biết, Lâm rất mê đánh đề. Trung bình một ngày chơi từ 3 đến 5 triệu. Thậm chí như tháng bảy vừa rồi thì mỗi ngày từ 10 đến 15 triệu. Và điểm đặc biệt là ba tháng nay Lâm chỉ đánh mỗi con đề số 47. Theo giải thích của một chủ đề thì Lâm đánh số 47 là vì người yêu của anh ta sinh ngày mùng 4 tháng 7... "

Giám đốc Hòa nhìn hai bản báo cáo với nét mặt đầy đau khổ. *"Cháu ơi là cháu! Thế này là cháu giết cả nhà cháu rồi đây. Không hiểu rồi khi biết chuyện này liệu bố cháu có vượt qua được không? Bây giờ chú phải làm thế nào? Với ngần này tài liệu chứng cứ thì chú có thể ra lệnh bắt cháu ngay bây giờ... Nhưng bố cháu, ông nội cháu sẽ sống thế nào đây. Chú còn nhớ ngày bố cháu đi chiến trường, khi nghe tin mẹ cháu đẻ con trai cả đêm bố cháu đã sung*

sướng không ngủ được và hôm sau khi dẫn một tổ trinh sát đi điều nghiên một khu căn cứ, bố cháu đã kiên quyết bắt chú ở lại. Bố cháu bảo rằng tao đã có con trai, có đứa chống gậy, hương khói rồi tao có chết cũng không sao. Chúng mày chưa vợ chưa con thì phải cố mà chiến đấu nhưng cũng phải cố mà sống. . . Lời nói ấy của bố cháu cho đến bây giờ chú vẫn không quên và mỗi lần nhìn thấy cháu, được nghe mẹ cháu kể rằng cháu học hành giỏi giang như thế nào chú thấy vui mừng khôn xiết. Thế mà giờ đây cháu lại đẩy các chú, đẩy gia đình cháu vào bước đường cùng thế này à? " .

Có tiếng gõ cửa. ông Hoà nói:

– Xin mời vào.

Trung tá Mỹ và Trung tá Lợi của Bộ Công an vào. Ông Hòa đứng dậy bắt tay từng người. Ông nói:

– Cám ơn các đồng chí đã giúp cho Ngân hàng Phú Tài thoát qua phút hiểm nghèo.

Trung tá Lợi:

– Báo cáo Giám đốc, cũng may là chúng ta đã có sự phối hợp chặt chẽ với tổ chức cảnh sát, an ninh của nhiều nước trên thế giới, cho nên trước đó họ đã cung cấp cho ta phiên bản của nhiều loại virus để chúng ta có biện pháp phòng chống loại tội phạm công nghệ cao. Và rất may là loại virus gài vào phá dữ liệu ở Ngân hàng Phú Tài lại tương đối giống một loại virus mà FBI của Mỹ gởi cho chúng ta cách đây hai tháng. Vì thế chúng tôi mới có thể nhanh chóng tìm ra cách tiêu diệt và khôi phục dữ liệu cho ngân hàng.

Ông Hòa nói:

– Bây giờ tôi mới nói thực với các đồng chí là anh Trác, Tổng Giám đốc ngày xưa với tôi ở cùng một đơn vị. Anh ấy là lính hậu cần, tôi là lính chiến đấu. Sở dĩ tôi không dám nói từ đầu cũng là vì muốn để các đồng chí thoải mái trong quan hệ. Bây giờ tôi đề nghị thế này, sau đây các đồng chí hãy giúp chúng tôi xây dựng một hệ thống bảo mật về tin học cho các cơ quan kinh tế ở tỉnh. Vụ phá hoại Ngân hàng Phú Tài tôi nghĩ rằng đó là một bài học lớn cho các đơn vị kinh tế.

Ngừng một lát ông nói tiếp, giọng trầm hẳn xuống:

– Các đồng chí có tìm ra thủ phạm không?

Trung tá Mỹ nói rụt rè:

– Báo cáo anh, để tìm ra thì cần phải có thêm thời gian.

Anh Lợi:

– Nói thật với anh, nếu bằng những biện pháp kỹ thuật tin học thì khó có thể phát hiện thấy. Thủ phạm chỉ cần có một chiếc đĩa CD chép phần mềm virus rồi cho vào máy tính và gửi đi, sau đó hủy chiếc đĩa và không hoạt động tiếp nữa thì không cách nào tìm ra. Cần phải có những biện pháp nghiệp vụ khác và chúng tôi sẽ xin đề xuất với đồng chí sau. Cái ngón võ thu ổ cứng cũng chỉ là dọa được anh chàng nào yếu bóng vía...

Ông Hòa nhìn thẳng vào mắt từng người rồi nói:

– Tôi có một đề nghị thế này, nhưng các đồng chí có thể không nghe theo: Nếu như thấy rằng việc tìm ra thủ phạm là khó khăn thì hãy dừng lại ở đây, không cần tìm nữa. Hoặc nếu các đồng chí tìm ra thủ phạm thì hãy chỉ báo cáo cho một mình tôi biết - ông ngừng lại rồi nhắc từng chữ - Chỉ một mình tôi biết.

Những lời nói rất thật của Giám đốc khiến cho mấy anh em ngạc nhiên bởi lẽ mới chỉ ít phút trước, ông Trác cũng nói với họ như vậy.

Trung tá Mỹ rụt rè hỏi:

– Xin lỗi Giám đốc cho phép em hỏi thật?

– Đồng chí cứ nói.

– Hình như Giám đốc đã nhìn thấy thủ phạm là ai.

Ông Hòa im lặng và rồi nét mặt ông dại hẳn đi, ông khe khẽ gật đầu.

Trung tá Lợi :

– Anh cũng cho phép chúng em nói thật suy nghĩ của mình.

– Đồng chí cứ nói?

– Về nguyên tắc, chúng em coi việc cần phải tìm cho ra thủ phạm là một nhiệm vụ quan trọng bởi lẽ chỉ có như vậy chúng ta mới có thể làm rõ rất nhiều vấn đề nhằm đấu tranh có hiệu quả đối với loại tội phạm công nghệ cao này. Nếu như đây chỉ là một trò đùa nào đó

thì khác, nhưng nếu như việc phá hoại này là có chủ ý, nhằm che đậy cho một hành vi phạm tội thì lại nguy hiểm vô cùng. Và nói thật với anh, trước lúc chia tay, anh Trác cũng nói với chúng em hệt như anh vừa nói.

Ông Hòa giật mình:

– Thế à? Trời ơi, sao mà chúng tôi nghĩ giống nhau thế?

*

* *

Tại Ngân hàng Phú Tài. ông Trác họp với các cán bộ chủ chốt. ông đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

– Cậu Lâm đâu?

Phó Tổng Giám đốc Vũ Mai đứng lên:

– Báo cáo anh, cậu Lâm mệt, xin về nhà từ lúc chiều.

– Sao không gọi đến?

– Dạ, đã cho người tìm nhưng không được. Cậu ấy tắt máy di động. Nhưng khi gọi đến nhà thì bà Dung bảo là cậu ấy ốm.

Ông Trác khẽ gật đầu và hình như ông cũng thấy nhẹ nhõm khi vắng Lâm.

Ông nói thong thả:

– Ngay trong đêm nay, bộ phận kế toán và các tín dụng viên phải hoàn tất cho tôi báo cáo về tình hình tài chính của ngân hàng. Nhưng tôi có một yêu cầu thế này. Và hãy coi đây là mệnh lệnh: Ai làm xong báo cáo của mình, trực tiếp gửi đến tôi, bằng văn bản. Cấm không được để cho người khác biết, dù đó là cấp trên, hay nhân viên cùng làm việc. Tôi nhắc lại. Cấm tuyệt đối không để cho người khác biết báo cáo của mình. Tôi mà phát hiện ra ai để cho người khác xem báo cáo, tôi sẽ đuổi ngay tức khắc. Dù người đó là Phó Tổng giám đốc.

Rồi ông nói to:

– Anh Tuân, Đội trưởng bảo vệ đâu?

Tuân đứng dậy:

– Thưa Tổng Giám đốc, có cháu ạ.

– Chú cháu gì ở đây - ông Trác hơi sẵng giọng rồi nói rành rọt - Anh tổ chức canh gác, giám sát mọi người thật kỹ. Ngay bây giờ, anh cho thu tất cả điện thoại di động, cắt điện thoại để bàn. Không một ai được phép ra khỏi phòng làm việc. Mua cơm hộp về phát cho tất cả mọi người. Ai cần thông báo gì về gia đình, viết ra giấy. Anh Tuân có trách nhiệm giải thích cho gia đình họ. Bà vợ, ông chồng nào thắc mắc, mời đến đây gặp tôi. Nhân viên nào xong việc sớm, xin mời ngủ tại chỗ... Sáng mai sẽ có lệnh mới. Tôi và toàn thể các anh trong ban lãnh đạo cũng sẽ ở lại đây đêm nay. Tôi không giải thích thêm. Anh Ngân và các anh Phó Tổng Giám đốc kiểm tra việc thực hiện mệnh lệnh này cho tôi. Hãy chấp hành ngay!

Mọi người ngơ ngác, muốn hỏi lại nhưng nhìn vẻ mặt lạnh lùng của ông Trác, biết là có chuyện nghiêm trọng nên không ai dám cất lời.

Ông Trác hất hàm, bảo Tuân:

– Cậu cho thu điện thoại đi. - Bỗng ông hơi mỉm cười và rồi nụ cười hiếm hoi lại tắt ngay - Đi vệ sinh phải xin phép bảo vệ. Nhớ đấy!

Thực hiện nghiêm lệnh của Tổng Giám đốc, các nhân viên tín dụng của ngân hàng chúi đầu vào máy tính để lấy số liệu làm báo cáo. Trong số đó có nhân viên tín dụng Vũ Văn Đông. Đó là một người trạc gần bốn mươi tuổi có bộ mặt thật thà.

Trong các phòng, nhân viên bảo vệ đứng khoanh tay nhìn mọi người.

Nhân viên phục vụ đi phát cơm hộp và nước uống.

Tại phòng bảo vệ, Đội trưởng Tuân gọi điện thoại về cho một gia đình:

– Alô, chị Toan hả. Đêm nay, Ngân hàng có việc đột xuất nhân viên phải ở lại làm việc cả đêm... Cứ yên tâm đi. Điện thoại di động cũng bị Tổng Giám đốc thu rồi... Sao, chị không tin hả? Vậy mời chị tới ngân hàng gặp Tổng Giám đốc nhé.

– Alô, anh Trúc phải không? Tối nay chịu khó "ngủ chay” nhé... Bà chị phải làm báo cáo tài chính... Vâng, điện thoại di động chúng em phải thu đây, để giữ bí mật thông tin mà. Nếu ông anh nghi ngờ

thì cứ tới ngân hàng gặp Tổng Giám đốc... Giời ạ! Loại tuổi "U50" của bà chị thì có biếu cũng chẳng ai dám nhận đâu. Yên tâm đi nhé.

*

* *

Bữa cơm tối ở nhà ông Cẩm mang một không khí nặng nề khác thường, đặc biệt là sự u ám trên gương mặt của Lâm. Bà Dung cố làm cho mọi người vui. Bà rót rượu vang cho ông Cẩm:

– Từ nay, mình phải chịu khó uống rượu vang. Sách họ nói là uống rượu vang rất tốt cho tim mạch vì tẩy được váng mỡ bám ở động mạch vành. Bây giờ mỗi tối mình phải uống hai ly.

Ông Cẩm cũng gật gù:

– Với tôi hai ly thì hơi ít. Mình cho tôi thêm một ly nữa.

Bà Dung nhìn cái ly:

– Hai ly này, mình tưởng ít à. Mà em không thích mình uống nhiều quá, ngủ say, ngáy như xe công nông chở nặng ấy.

Rồi bà bắt chước tiếng ngáy của ông Cẩm:" Poọc poọc poọc! Poọc poọc... " . Cả nhà cười vang, Lâm cũng cười theo.

Ông Cẩm:

– Nghĩ đến tiếng ngáy của mình mà xấu hổ. Ngày trước, khi tôi còn ở bộ đội, một lần xuýt không được thăng cấp chỉ vì ngáy thôi?

Lâm ngạc nhiên:

– Sao có chuyện lạ thế?

– Hôm đó Đại hội Đảng bộ Trung đoàn. Vì đêm hôm trước gặp mấy đồng đội cũ, nên quá chén... sáng mệt đờ đẫn. Đến khi nghe báo cáo thì thấy nhạt như nước ốc, thế là buồn ngủ. Mà ngủ gật thì vẫn không quên... ngáy. Thế là cả hội trường cười ầm... Xấu hổ đến không còn biết lỗ nào mà chui. Đến khi xét nâng cấp hàm, có anh bới chuyện ấy ra và nâng quan điểm. Mấy người ghét mình cũng hùa vào... May mà sư đoàn trưởng bảo vệ cho là chuyện vặt. Nhưng cũng từ đấy, không bao giờ mình ngủ gật trong hội họp nữa, dù là mệt đến mấy.

Bà Dung cười:

– Người như bố Lâm mà cũng có kẻ ghét cơ à?

– Đến Thánh, đến Phật kia cũng còn khối người chả chịu thắp hương quỳ lạy nữa là tôi.

Rồi ông quay sang Lâm:

– Ngay thằng Lâm, chắc chắn là nó không ưa tính bố.

Lâm cười gượng:

– Lớp trẻ chúng con có những suy nghĩ khác. Nhưng bố lại cứ bắt phải theo cách nghĩ, cách sống như của thế hệ bố...

Ông Cẩm vui hẳn lên và giảng giải:

– Rất hay, con đã nêu ra một vấn đề mà có lẽ bố con mình cũng nên tranh luận cho ra nhẽ... mẹ Dung làm trọng tài nhé.

Tự nhiên không khí trong bữa cơm vui hẳn lên.

Bà Dung:

– Em nhất trí làm trọng tài cho buổi "hội thảo" này. Nhưng đề nghị là phải bình đẳng. Chứ nhỡ bố thua rồi lại cậy là bố, bắt ép con là không được.

– Thì tranh luận là phải bình đẳng.

Ông Cẩm uống một ngụm rượu rồi nói:

– Thế hệ của bố và trước đây đã làm được một việc lớn đó là đấu tranh giành độc lập cho dân tộc. Đó là những tháng ngày hào hùng, đẹp đẽ và rất tự hào, mãi mãi đáng tự hào. Hoàn cảnh lịch sử của đất nước, mục tiêu nhiệm vụ của cả dân tộc trong thời kỳ ấy đã góp phần tạo nên tính cách, những quan điểm đạo đức cho một lớp người như bố...

Ông Cẩm vừa nói đến đó thì có điện thoại ở nhà. Bà

Dung ra nghe:

– Alô, ai đấy?

Tiếng một cô gái:

– Bác cho cháu hỏi, đấy có phải nhà anh Lâm không ạ?

– Vâng, Lâm đang ăn cơm. Cô tên là gì?

– Cháu là Vy cùng làm với anh Lâm.

Bà Dung quay ra gọi Lâm:

– Có cô Vy nào gọi con này.

Lâm giật bắn người chạy ra:

–Alô, tôi, Lâm nghe đây.

– Em Vy đây mà. Gớm, tìm mãi mới ra số máy nhà anh. Em thì đang trốn lui trốn lủi, anh thì ung dung ở nhà. Đúng là con ông to có khác, không sợ gì luật pháp.

– Em đang ở đâu?

– Em ở Hải Phòng. Báo tin để anh biết... mà thôi, nếu biết sợ thì xuống ngay với em. Nói chuyện điện thoại không được đâu.

– Trời ơi, đi ngay bây giờ à?

– Tùy anh thôi. Hơn nữa, em cũng muốn giao cho anh mấy thứ tài liệu lặt vặt em vô tình giữ lại được.

Anh ghi lấy số máy mới của em nhé. Nếu không gặp được thì cũng báo cho em biết để em khỏi chờ. Nào, em đọc nhé.

Lâm lấy ngón tay dúng vào ly nước viết số lên mặt bàn rồi mở máy điện thoại di động ghi lại số máy.

Lâm lại bàn ăn nói:

– Con xin phép bố mẹ, con phải đi có việc.

Bà Dung lườm

– Con nào gọi mà phải đi vội vàng thế?

– Có việc ở Ngân hàng... Chiều nay chú Trác đã cho người tìm, mẹ bảo là con ốm...

Bà Dung gật đầu xác nhận:

– Đúng rồi, mấy người gọi điện tìm con. Chắc hệ thống máy tính của ngân hàng mấy tay công an không chữa được, chú ấy mới lại cho mời con.

Lâm nhún vai không trả lời và chỉ khoác thêm chiếc áo ngoài rồi chạy đi.

Khi đi ngang qua nhà ông nội, Lâm dừng lại và rón rén đi vào ngó qua khe cửa.

Cụ Huy đứng như bất động trước bàn thờ. Lâm khẽ thở dài rồi len lén quay ra. Chợt Lâm đá phải một chiếc xô ngoài sân. Lâm chưa kịp phản ứng thì có tiếng ông gọi:

– Lâm đấy à?

Lâm không dám bỏ trốn liền dừng lại:

– Dạ, cháu đây.

– Sao không vào đi.

Lâm mở cửa vào. Cụ Huy hỏi:

– Cháu đi đâu đấy?

Lâm ngạc nhiên:

– Sao ông biết là cháu đi.

– Là ông đoán thế. Cháu có việc phải đi, nhưng tạt qua đây, ngó xem ông còn sống hay chết có đúng không. Ông nghe tiếng chân của cháu đi rón rén mà. Ngày còn bé, cháu chạy cứ lạch bạch như vịt, bây giờ tiếng chân ấy, dù có đi nhẹ ông vẫn nhận ra.

Rồi ông vỗ về Lâm:

– Thôi cháu cứ đi đi. Dù sao thì cũng rất mừng là từ chiều nay ông cháu mình đã hiểu nhau. Cái hoạn nạn của cháu cũng là của ông. Có gì khó khăn, không nói với ai được thì hãy nói với ông.

Lâm lúng búng:

– Cháu cám ơn ông. Cháu đi đây.

Nói rồi Lâm cúi đầu đi như chạy khỏi nhà.

Lâm lái ô tô đi Hải Phòng tìm Vy.

Qua một cửa hàng bán sim card điện thoại di động trả trước, Lâm vào vào mua hẳn hai chiếc sim card. Lâm lắp vào máy và gọi cho Vy.

– Anh đi xuống chỗ em đây.

– Khi nào tới Hải Phòng, gọi cho em nhé. Có lẽ em phải chuyển chỗ ở. Em biết là anh không quen ở những chỗ kém tiện nghi... Mà này, còn "mì chính" mang cho em vài gói nhé.

– Được rồi. Còn nhiều.

– Anh ơi, nếu còn tiền mang cho em vay một ít nhé.

– Anh còn không nhiều. Nhưng cứ yên tâm đi.

Nói rồi Lâm tắt máy và lẩm bẩm:

– Thật đúng là đồ "chim gõ kiến" .

*

* *

Lâm đi rồi, ông Cẩm uống nốt ly rượu và bảo cô phục vụ dọn bàn ăn. Ông ra bàn uống nước nhưng khi đi ngang qua chỗ để máy điện thoại, ông chợt nhìn thấy lờ mờ những con số mà lúc nãy Lâm ghi lại. Ông tò mò xem xét rồi xé một tờ lịch ghi lại những con số đó.

Bà Dung ra pha trà rồi bưng chén trà bằng cả hai tay đưa cho ông:

– Mình uống nước.

Ông Cẩm đỡ lấy chén trà. Bà Dung hỏi:

– Chiều nay, mình có hỏi chú Trác về việc thằng Lâm không?

Ông Cẩm:

– Không, tôi tin là chẳng có chuyện gì. Nếu có, Trác phải nói với tôi.

Ông uống hết chén trà rồi nói:

– Hai bố con đang vui chuyện thì lại bị đứt. Có con nào gọi mà nó đi vội vàng thế nhỉ?

– Nhân viên của ngân hàng gọi nó thôi.

– Mình thấy con Phương làm ăn có được không?

– Được mình ạ. Em cũng mừng là nó thông minh và rất biết lấy lòng công nhân.

Ông Cẩm:

– Chủ nhật này, mình mời các cô các chú đến rồi bàn về chuyện cưới xin của chúng nó. Chứ chưa cưới hỏi gì mà đã sống với nhau như vợ chồng... thiên hạ cho là mình không biết dạy con. Việt Nam chứ có phải là Mỹ đâu.

– Vâng ạ. - Bà Dung nói với vẻ lễ phép đến cung kính.

Ông Cẩm đứng lên:

– Tôi xuống nói chuyện với thầy về việc vợ con của thằng Lâm.

Bà Dung vui vẻ:

– Chắc chiều nay nó nói với ông rồi. Hai ông cháu nói chuyện lâu lắm. Mà này, nếu ông có ý chê bai con bé, mình lựa lời giải thích cho ông.

– Sao mình biết là ông chê con bé?

– Mình lạ gì tính ông, nhìn người theo kiểu sợi tóc chẻ làm tư thì làm sao chịu được cách sống, cách sinh hoạt của những đứa như con Phương.

Ông Cẩm cười:

– Chưa chắc, tôi thấy nhiều điều ông còn tinh tường lắm.

Ông Cẩm đi xuống nhà. Cụ Huy vẫn đứng bất động trước bàn thờ. Hình như cụ đang thầm nói chuyện với tổ tiên. ông Cẩm đứng lặng nhìn bố hồi lâu rồi hắng giọng.

Cụ Huy quay ra:

– Anh Cẩm đấy à?

– Vâng, con đây.

Ông Cẩm vào nhà, châm thêm nén hương thắp lên bàn thờ. Cụ Huy rót nước vối trong tích ra bát cho ông Cẩm.

Ông Cẩm:

– Mấy hôm trời có bão từ, sức khỏe thầy thế nào?

– Tôi nghe ti vi thông báo, thì cũng chỉ biết ít đi ra ngoài... Cũng cảm thấy hơi mệt tý chút.

Ông Cẩm:

– Hình như thầy đang có chuyện gì phải suy nghĩ?

Cụ Huy nhìn ông Cẩm ngạc nhiên:

– Nhiều chuyện quá. Anh biết rồi còn gì.

Ông Cẩm cười:

– Chắc thầy nghĩ về chuyện cưới xin của thằng cháu Lâm. Con cũng định thưa với thầy về việc ấy đây.

Cụ Huy ngẩn người:

– Anh định cưới vợ cho nó à?

– Vâng, nhà con đi xem, thấy bảo sang tháng, ngày mùng 8 đẹp ngày thì tổ chức. Con tưởng chiều nay, cháu cũng thưa chuyện với thầy rồi.

Cụ Huy nhìn ông Cẩm, ánh mắt cụ bỗng dại hẳn đi.

Thấy thái độ kỳ lạ của bố, ông Cẩm ngạc nhiên:

– Sao thầy nhìn con như thế? Thầy mệt à?

– Khô..ông... ! Anh nói thật đi... anh chỉ xuống nói với tôi về việc cưới vợ cho thằng Lâm thôi à?

– Vâng... vâng, chỉ có việc ấy.

– Thật..là...thật là anh không biết gì về thằng Lâm?

Nghe bố nói thế, ông Cẩm thấy đất dưới chân mình như sụp xuống. Ông run run hỏi:

– Thầy ơi, có chuyện gì về thằng Lâm hả thầy?

Cụ Huy lảo đảo đến bên con trai. Cụ ôm lấy ông Cẩm:

– Con ơi , nhà ta vô phúc rồi !

*

* *

Tại Ngân hàng Phú Tài. Các nhân viên tín dụng vẫn miệt mài làm việc.

Các nhân viên bảo vệ vẫn canh gác mọi người với nét mặt căng thẳng.

Bên ngoài hành lang, ông Ngân và các Phó Tổng Giám đốc đi lại lặng lẽ như những cái bóng. Có lẽ trừ ông Ngân còn không ai hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra.

Trong phòng làm việc của mình, ông Trác đi lại trong phòng. Có lúc ông ngồi xuống ôm đầu. Nhưng chỉ được vài phút, ông lại đứng dậy, chắp tay sau lưng đi quanh bàn. Rồi có lúc ông đứng nghiêm, mắt nhìn lên ảnh Bác Hồ thành kính, trang nghiêm.

– "Bác ơi, Bác bảo cháu phải làm gì bây giờ? Mấy chục năm nay, cháu nghe lời Bác. Vào sống ra chết, xông pha mũi tên hòn đạn cháu không lùi bước. Ngẫm lại thời gian qua, cháu không thấy có gì phải hổ thẹn với lương tâm. Rời tay súng, cháu đi làm kinh tế và cháu cũng chưa lừa đảo, chưa ăn cắp của công một đồng một hào nào. Cơ nghiệp này của cháu có được, xét cho cùng cũng là của chung. Dân có giàu thì nước mới mạnh... Nhưng bây giờ, việc thằng cháu Lâm, cháu đau lắm. Tiền bạc cháu không tiếc, nhưng cháu biết ăn nói vợ anh Cẩm, với cụ Huy thế nào bây giờ. Cháu phải làm thế nào để cứu lấy giọt máu duy nhất của người thủ trưởng mà cháu yêu quý... Bác có khôn thiêng Bác bảo cho cháu với... " .

*

* *

Lâm lái xe chạy như điên xuống Hải Phòng.

Qua một trạm tuần tra giao thông, thấy xe của Lâm chạy với độ quá nhanh, một cảnh sát giao thông ra thổi còi chặn lại. Nhưng Lâm cho xe lao vụt qua. Một anh cảnh sát giao thông định lấy xe máy Dream đuổi theo thì một anh khác ngăn lại:

– Đuổi theo mà làm gì? Xe của mình chỉ có đuổi công nông thôi.

Lâm tới gần Hải Phòng thì gọi di động cho Vy:

– Em đang ở chỗ nào? Anh tới Hải Phòng rồi!

– Em đang ở khách sạn Nữ Hoàng trên phố Cầu Đất, cách Cầu Rào chỉ có mấy trăm mét. Phòng 504.

Lâm hỏi hơi mỉa mai:

– Có ai ở với em nữa không đấy?

– Em chỉ chờ mình anh thôi. Em chờ anh ở dưới lễ tân nhé.

– Ok.

Mấy phút sau, Lâm tới khách sạn và thấy Vy đon đả chạy ra đón.

Vy nhòm số xe của Lâm và nói:

– Lại thay xe rồi... A, không phải, vẫn con Camry này. Chắc anh thay biển khác. Gớm, cũng biết cảnh giác ghê nhỉ.

Lâm cười trừ:

– Em thông minh quá đấy.

– Ấy chết, anh quá khen rồi.

Vy đưa Lâm lên phòng và chìa tay:

– Cho em xin một hơi đi.

Lâm hiểu ý lấy trong ví ra một tép hê-rô-in đưa cho Vy và khi thấy Vy hít thì Lâm cũng ghé mũi vào hít một hơi dài.

Hít xong, Vy và Lâm nằm vật ra giường. Lát sau, Lâm chồm đậy hỏi:

– Nào, em có cái gì cho anh thế?

Vy thủng thẳng:

– Thằng đệ tử của em ở khách sạn chiều nay điện cho biết là con Mai thủ quỹ đã khai ra là anh đánh bạc ở đấy bao nhiêu lần và thua như thế nào.

Lâm nghiến răng:

– Con chó! Có lần nào thắng mà mình không cho nó vài trăm đô đâu.

Vy vẫn bình thản nói tiếp:

– Chúng nó lại còn khai là anh và em sống với nhau như vợ chồng và muốn hiểu về anh thì phải hỏi em... Vì thế em rất sợ công an sẽ đi tìm em. Em lại phải đi sang Đông Hưng, mở một hiệu gội đầu thôi.

Lâm gật đầu:

– Thế cũng phải.

– Nhưng anh giúp cho em ít vốn nhé.

– Em cần bao nhiêu?

– Trên chục ngàn đô là thoải mái. Mà em sang trước, rồi có gì, anh biến sang đó với em, chả hơn ngồi đây chờ công an đến bắt à?

Lâm nhăn mặt nhưng thấy cô ta nói cũng có lý nên khẽ gật đầu:

– Được anh sẽ giúp em.

Vy ôm lấy Lâm, nũng nịu:

– Thế là em yên tâm rồi.

Bỗng Vy thay đổi ngay nét mặt:

– Còn việc này nữa, em cũng phải hỏi ý kiến anh.

– Cái gì thế ?

Vy giả vờ khó nói:

– Nói ra thì ngượng, nhưng không nói khéo lại khổ anh.

Lâm sốt ruột:

– Sao em cứ úp mở thế.

– Chả là thế này. Những lần anh em mình sống với nhau, thằng cha Siu đặt máy ghi hình rồi còn chụp cả ảnh nữa. Nó giao toàn bộ phim ảnh cho thằng Thiêm, phụ trách bảo vệ giữ. Thằng Thiêm đưa cho em mấy tấm ảnh đây này.

Nói rồi Vy lấy trong túi xách nhỏ ra mấy tấm ảnh hai người ăn nằm với nhau và đưa cho Lâm. Là người tinh ý, Lâm hiểu ngay bọn này muốn gì. Lâm hỏi mỉa mai:

– Em chắc là người được bọn chúng chọn làm "chân gỗ" phải không? Vậy anh phải mua lại những cuốn băng, cuộn phim này với giá bao nhiêu?

Vy thở dài:

– Nếu anh cho rằng em là "chân gỗ" thì cũng chả còn gì để mà nói với nhau nữa. Em cho anh số điện thoại của thằng Thiêm, có gì anh trao đổi trực tiếp với nó. Khỏi phải qua "chân gỗ" làm gì cho tốn kém.

Rồi Vy đứng dậy:

– Có lẽ trong suy nghĩ của anh, em chỉ là một con điếm không hơn không kém. Và anh cũng chỉ sử dụng em như một thứ đồ chơi trong những lúc cô hoa hậu của anh không có mặt. Nhưng anh biết rằng ngay từ khi gặp anh lần đầu tiên thì trong lòng em chỉ còn có anh. Em nói thế, tùy anh nghĩ. Sáng mai, em đi tàu cao tốc ra Móng Cái sớm và trưa mai là em ở Đông Hưng rồi. Sang bên đó, em sẽ cho anh địa chỉ và nếu anh thấy ở đây không an toàn thì hãy sang bên đó với em.

Thấy Lâm có vẻ xao lòng, Vy nói tiếp, giọng bùi ngùi:

– Thôi, thế là em đã nói hết lòng em... Anh về đi. Về với cô hoa hậu của anh. Em cũng chẳng dám xin tiền của anh nữa... nếu còn thuốc, cho em xin vài liều, thế là đủ.

Lâm ngồi nín lặng và cảm thấy những điều Vy nói là thật. Lâm bộc bạch:

– Anh cũng sắp vào con đường cùng rồi. Em sang đó, kiếm chỗ cho anh ẩn náu.

Nói rồi, Lâm lấy trong cặp ra một cọc tiền 10.000 USD đưa cho Vy.

– Em cầm lấy, anh không còn nhiều. Em hỏi thằng Thiêm, anh mua lại số phim đó, xem nó lấy bao nhiêu.

Vy cầm tiền, mắt sáng lên, nhưng vẫn cố tỏ ra bình thản:

– Em gọi điện, anh nói chuyện với nó nhé.

– Thôi thôi, em cứ hỏi nó đi. Anh không muốn nói chuyện với bọn khốn nạn này nữa.

– Chiều tối nay, nó bảo em là khoảng hai chục ngàn đô thì nói chuyện được. Nó còn bảo là nếu anh đồng ý, nó mang phim đến ngay.

Lâm nắm chặt tay, mắt long lên, căm hờn:

– Thôi em bảo nó mang bán cho ai thì bán, hoặc gởi luôn đến công an cũng được.

– Nó không gửi đến công an đâu. Em sợ nó đưa cho cô hoa hậu của anh.

Nghe nói thế, Lâm ngẩn người. Lâm suy nghĩ hồi lâu rồi nói quyết đoán:

– Em bảo nó mang đến đây.

Vy gọi điện thoại:

– Này, Thiêm đấy à? Mày bớt đi bao nhiêu?... Có mấy tấm ảnh làm gì mà quát giá cao thế... Thôi, bớt đi còn một nửa... cái gì... Rồi, ok. Chị chấp nhận. Nhưng mà này, chị nói trước, để một người nào khác biết những tấm ảnh này thì vợ chú mày được một ca a xít đấy

nhé. Hoặc không, chị sẽ cắt cái của mày, vứt cho chó ăn. Mày mang đến đây ngay. Chị chờ!

Nghe cái giọng rặt chất giang hồ ấy của Vy, Lâm ngạc nhiên:

– Em là trùm xã hội đen đấy à?

– "Đi với ma phải mặc áo giấy" mà anh. Em tử tế với người em yêu, còn với những người khác thì em cũng là người lạnh lùng đấy.

*

* *

Tín dụng viên Vũ Văn Đông thao tác trên máy tính thoăn thoắt. Và rồi nét mặt Đông cứ thay đổi dần từ kinh ngạc sang sợ hãi. Đông bỗng há hốc mồm nhìn màn hình. Rồi Đông lập cập mở ngăn kéo lấy máy tính con ra bấm lia lịa.

Chợt mặt Đông bạc hẳn đi. Anh ta rú lên một tiếng rồi ngã vật ra bất tỉnh.

Mọi người cuống quýt xô vào cấp cứu.

Một người nói:

– Làm quá sức, căng thẳng quá đây mà.

Một nhân viên đế vào:

– Các ông ấy ác bỏ mẹ. Bắt con người ta làm đến ngất tại bàn làm việc thế này.

– Mai kiện cho các ông ấy để lần sau chừa cái thói bóc lột quá đáng thế này đi.

Không ai để ý là ông Ngân vào phòng và nghe hết những lời nói đó. Ông quỳ xuống bắt mạch cho Đông rồi lạnh lùng nói với bảo vệ:

– Không có gì nguy hiểm cả. Đưa cậu ấy sang phòng bên. Tôi sẽ làm cho cậu ấy tỉnh lại ngay.

Rồi ông quắc mắt nhìn mấy nhân viên vừa nói:

– Với những lời nói vừa rồi của hai cậu, ngày mai, các cậu có thể nghỉ việc và tôi phát giấy cho để viết đơn kiện.

Cả hai anh chàng tái mặt.

– Cháu xin chú. Chú tha lỗi...

– Cháu nhỡ mồm... Chú cho cháu tự vả vào mồm nhé.

– Thấy đáng vả vào mồm thì tự vả.

Anh chàng kia đứng dậy, tát luôn vào mặt mình hai cái ông Ngân phì cười:

– Mày đóng phim Trung Quốc đấy à?

Vũ Văn Đông được khênh sang phòng bên và đặt nằm trên đi-văng. Ông Ngân bấm vào các huyệt Nhân Trung, Ân Đường, trên mặt, huyệt Hợp Cốc, Nội Quan ở tay và vài phút sau, Đông từ từ mở mắt. Bỗng Đông hốt hoảng:

– Tắt máy... tắt máy tính. Không cho ai xem cả.

Ông Ngân biết ngay là có chuyện.

Ông chỉ vào một nhân viên bảo vệ:

– Cậu sang, mời tất cả mọi người trong phòng ra ngoài. Và đứng đó canh cửa.

Nghe ông Ngân nói thế, Đông yên tâm và nói:

– Cho cháu gặp bác Trác.

Ông Ngân:

– Anh chờ một chút, tôi mời anh Trác xuống.

– Không, không cần. Cháu khỏe rồi.

Nói xong, Đông chồm đậy và lao lên phòng Tổng Giám đốc. Ông Ngân và hai bảo vệ vội chạy theo. Đông vừa gõ cửa vừa nói:

– Bác Trác ơi... Cho cháu gặp có việc khẩn cấp.

Ông Trác mở cửa. Đông lao vào, quỳ thụp xuống chân ông Trác, nói đứt quãng:

- Bác ơi... cháu bị mất hơn bốn triệu đô la.

4

Trong lúc ông Cẩm xuống nói chuyện với bố về việc cưới xin của Lâm thì bà Dung l;i mn phòng và mở máy tính xem phim sex. Bỗng dưng bà thấy nhớ Trần Đức đến khó chịu.

Bà nhớ lại những lần đi chơi với Trần Đức và mỉm cười sung sướng. Rồi không chịu nổi nữa, bà lấy điện thoại di động gọi cho Trần Đức.

Đúng lúc này, Trần Đức đang ngồi xem vợ đếm tiền.

Có tiếng chuông điện thoại di động, Thúy Bình vợ Trần Đức vứt ngay tập tiền đang bó dở xuống vồ lấy máy và cất giọng xấc xược:

– Ai gọi đấy?

Bà Dung nghe và biết ngay đó là vợ Trần Đức. Bà cười nhạt và thẽ thọt:

– Cô làm ơn cho tôi gặp anh Trần Đức.

Nghe cái giọng ấy, Thúy Bình bốc máu ghen:

– Chị là ai mà gặp anh Trần Đức?

Trần Đức ngồi bên cạnh, mặt tái nhợt.

Bà Dung tự nhiên thấy vui vui:

– Thế chị là ai mà lại hỏi tôi?

Thúy Bình nóng mặt:

– Tôi là vợ anh Đức.

– Là vợ hai hay vợ cả? Hay là ô-sin?

Thúy Bình cáu tiết:

– Hỗn láo.

Nói xong Bình tắt máy.

Trần Đức nhăn nhó:

– Ai mà dám đùa với em thế?

– Không biết con nào... Này, hay là... hay là anh có vợ ở đâu thế?

Trần Đức bảo:

– Vớ vẩn. Em đọc số máy cho anh xem nào?

Lúc này Thúy Bình vẫn chưa nguôi cơn. Đang định đay nghiến chồng thì lại có chuông điện thoại. Bình xem số và nói:

– Lại con lúc nãy. Số ba con năm đuôi.

Trần Đức giật bắn mình và thết lên nho nhỏ:

– Giời ơi, máy bà Dung.

Trần Đức chưa kịp ngăn vợ lại thì Bình đã nói:

– Sao, vẫn gọi anh Đức à?

Bây giờ thì bà Dung mới giở giọng:

– Vâng, thưa cô, tôi là Dung, vợ anh Cẩm. Tôi có việc cần hỏi anh Đức. Cô có cho gặp hay không?

Thúy Bình bịt máy, thì thào với Đức:

– Bỏ mẹ rồi, bà Dung. - Lập tức, Thúy Bình xuống giọng - Chết rồi, em xin lỗi chị. Gớm, giọng bà chị trẻ trung quá, em nghe mà không chịu được, cứ tưởng lão Đức nhà em có cháu bé nào? Em xin chị tha lỗi... Mai em đến tạ tội với chị.

– Cô khéo nói lắm.

– Thật mà, giọng chị trẻ quá cơ.

Được nghe nịnh, bà Dung nguôi giận:

– Dạo này cô Bình vẫn đi dạy học đều đấy chứ?

Thúy Bình thở phào, tươi hẳn lên:

– Em vẫn đi dạy, nhưng đang tính bỏ nghề. Chỗ chị còn việc gì, cho em về làm với.

– Nếu cô về thì tốt quá. Dù sao thì ông Đức cũng có cổ phần hơn năm trăm triệu, cô về giữ tiền thì rất hay.

Không hiểu cái giọng ấy là mỉa mai hay là thật,

Thúy Bình nói:

– Em đùa vậy thôi. Em dốt nát, không biết làm kinh tế. Chủ nhật này, em đưa chị đi lễ đền Đức thánh Trần nhé.

– Cũng được, tôi cũng đang muốn nhờ cô giúp cho mấy việc về cưới xin của thằng Lâm.

– Vâng ạ. Nhà em xin gặp chị đây ạ.

Nói rồi, Bình đưa máy cho Trần Đức và ngồi lui ra, tay vuốt ngực như thể vừa thoát khỏi cơn sợ hãi.

Trần Đức:

– Chào chị Dung. Xin lỗi chị, vừa rồi nhà tôi nói năng vô lễ...

Bà Dung cười:

– Anh cũng nên dạy cho cô ấy cách trả lời điện thoại cho có văn hóa. Đúng là người thừa chữ nhưng thiếu văn hóa. . . ?

Trần Đức kín đáo liếc mắt thấy vợ đã ngồi ra xa, liền nói:

– Vâng ạ.

Bà Dung đong đưa:

– Em nhớ anh thì gọi thôi. Không ngờ phá giây phút êm đềm của vợ chồng anh. Cũng không thể tâm sự được, nghe thấy giọng anh vậy là được rồi. Cứ nói với cô ấy là em mời mai đến công ty nhé.

Trần Đức buông máy, thở hắt ra. Thúy Bình thì tưởng chồng vẫn sợ bà Dung bèn nói:

– Anh yên tâm đi. Bà chị vui rồi. Chủ nhật này, em đưa đi xem lên đồng, lại chả có mà mê tít.

Trần Đức nghiêm mặt:

– Lần sau em chớ có hồ đồ như thế.

– Bà ấy bảo gì thế?

– Gọi mai đến công ty bàn kế hoạch xuất hàng.

Thúy Bình nói thật thà:

– Anh cũng phải giúp cho chị ấy, dù thế nào thì mình cũng góp vốn vào đó. Mà này, sao chị Dung gần năm mươi rồi mà vẫn hấp dẫn thế nhỉ? Em là phụ nữ, trông chị ấy cũng còn thấy thích...

Trần Đức:

– Em mà đến tuổi đó, có khi còn bốc lửa hơn ấy.

*

* *

Bà Dung mỉm cười đắc ý khi biết rằng vợ Trần Đức hẳn là phải sợ lắm và tự nhiên bà thấy mình quyền uy ghê gớm.

Bà nhìn lên đồng hồ và thấy đã hơn 9 giờ mà ông Cẩm vẫn chưa về.

Bà lẩm bẩm:

– Gớm, nói chuyện gì mà lâu thế.

Bỗng nhiên bà thấy chột dạ khi nghĩ đến chuyện ông Cẩm nói chuyện quá lâu với cụ Huy: "Quái lạ, bấy lâu nay có bao giờ hai bố con nói chuyện với nhau lâu thế đâu nhỉ. Không khéo rồi ông cụ lẩm cẩm này lại phá đám việc của thằng bé. Từ lâu rồi, ông cụ đã không ưa con Phương... ". Nghĩ như vậy, bà liền đi xuống nhà cụ Huy.

Tiếng guốc của bà gõ trên nền sân gạch lách cách, bà giật mình và rút guốc ra cầm tay, rón rén đi...

Cửa nhà mở hé. Bà Dung đứng bên ngoài nghe hai cha con nói chuyện.

Tiếng cụ Huy:

– Cháu tôi, tôi xót nó lắm chứ. Cả dòng họ này có mỗi mình nó. Nó mà làm sao, tôi xuống dưới kia, ăn nói thế nào với tổ tiên.

Ông Cẩm:

– Thật không thể tưởng tượng nổi. Đúng là con có lỗi quá. Bấy lâu nay, cứ thấy nó ngoan ngoãn, cũng chỉ dám nghĩ nó là đứa chơi bời tý chút, ai ngờ lại đến nông nỗi thế này. Khi nó thú thật mọi chuyện với thầy, nó có tỏ ân hận chút nào không?

Cụ Huy:

– Nghe nó nói thì nó ân hận lắm, đau khổ lắm... Và nó hứa rằng sẽ sửa chữa, rằng sẽ chấm dứt, rằng không để bố mẹ phải buồn phiền... Nó hứa nhiều đến mức mình. thấy... thấy không thể tin được.

Bà Dung đứng bên ngoài lắng nghe và càng thấy khó hiểu.

Ông Cẩm:

– Theo thầy thì có nên nói cho nhà con biết không?

Cụ Huy:

– Chưa cần nói vội. Tốt nhất là anh nên nói chuyện riêng với thằng Lâm. Cha con hãy nói chuyện với nhau như bạn bè. Đừng để nó phải xa lánh mình, chạy chốn mình và quan trọng nhất là để cho nó thấy được an toàn, được yêu thương khi nó trở về ngôi nhà này. Nó được nuông chiều từ bé cho nên cần phải cư xử với nó theo một cách khác.

Ông Cẩm thở dài não nuột và nói:

– Nhưng con có cảm giác rằng nó chỉ nghe lời mẹ chứ không nghe con.

Cụ Huy:

– Đúng thế, bấy lâu nay mẹ nó chăm lo cho từ miếng cơm hớp nước và sẵn sàng đứng ra che chở, bảo vệ kể cả khi nó sai, vì thế nó nghe lời và sẵn sàng chia sẻ với chị ấy cũng là phải lẽ. Hơn nữa, con trai thì hay bện hơi mẹ, con gái bện hơi bố. Anh ngày bé cũng có khác gì đâu. Anh đi bộ đội, viết thư thường chỉ hỏi tôi được một câu, còn là kể chuyện với mẹ... Trong việc thằng Lâm hư hỏng, anh cũng có lỗi là anh đã phó mặc việc dạy con cho chị ấy... Nhưng thôi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện lỗi lầm thuộc về ai.

Bà Dung đứng bên ngoài nhăn mặt và nhìn ông cụ qua khe cửa bằng con mắt khó chịu.

Tiếng ông Cẩm:

– Như vậy thì theo thấy phải dừng đám cưới lại.

Cụ Huy:

– Đúng thế! Nếu cho chúng nó cưới nhau bây giờ thì không khéo là giết hại cuộc đời con bé đấy. Nhưng lúc này anh phải nhớ rằng chỗ dựa của thằng Lâm tới đây là con bé Phương chứ không phải là chị Dung, là anh, hay là tôi.

Ông Cẩm băn khoăn:

– Con thì không tin lắm vào cái đám con gái là người mẫu, là hoa hậu này.

Cụ Huy:

– Tôi lúc đầu cũng không muốn thằng Lâm lấy con bé Phương. Nhưng qua vài lần tiếp xúc, tôi thấy nó là đứa biết nghĩ. Hơn nữa, tôi biết rằng chúng nó có nợ với nhau.

Ông Cẩm:

– Nợ gì hả thầy?

– Là nợ đời. Giời sẽ bắt chúng nó phải sống với nhau.

Ông Cẩm bật cười:

– Thầy xem bói đấy à? Con nói thật là con chẳng tin gì cả hai đứa chúng nó.

– Anh phải cẩn thận. Tôi thấy anh vẫn chưa từ bỏ được cái thói nhìn người phiến diện. Anh quý ai thì mắt anh mờ đi không thấy cái xấu của người ta. Mà anh ghét ai thì mắt anh cũng mờ đi không còn thấy cái tốt của người ta. Anh có những người bạn tốt là anh Hòa, anh Trác, anh Minh. Anh hãy hỏi ý kiến thêm của họ. Bây giờ là lúc mọi người phải dang tay ra lôi thằng Lâm về mình.

Bây giờ thì Bà Dung kinh ngạc thực sự vì bà không hiểu có chuyện gì về thằng Lâm mà hai bố con nói chuyện với nhau bằng giọng nghiêm trọng đến như vậy. Mấy lần bà định gõ cửa vào nhưng rồi lại thôi.

Lặng im một lúc lâu sau, cụ Huy nói điềm tĩnh:

– Bây giờ là lúc anh phải bình tĩnh và lắng nghe ý kiến của mọi người.

Ông Cẩm đau khổ thốt lên:

– Sao trời nỡ phạt con như thế này hả thầy?

Cụ Huy mỉm cười an ủi:

– Giời chả cho ai hết cái gì đâu. Được cái nọ, mất cái kia, quy luật bù trừ mà. Anh thấy ở tỉnh này, mấy ông Bí thư, Chủ tịch, kể từ những khóa trước kia... có mấy người yên ổn đâu. Nhà thì con bị điên bị dại, nhà thì con lưu manh, mất dạy, nhà thì con không ra hồn người... Nhà anh Tái Chủ tịch tỉnh này, có thằng con ngoan là thế, xây xong cái nhà to vật, thế là thằng con đi tắm biển bị chết đuối, mà nó lại là vận động viên bơi của tỉnh đấy. Bây giờ quyền cao chức trọng, nhà cao cửa rộng, tiền tiêu không hết mà có vui sướng gì.

Ông Cẩm thở dài não nuột:

– Thôi con về đây.

– Nhớ lời tôi đấy. Đừng cho chị ấy biết vội.

Bà Dung vội vàng chạy về bên nhà và đứng ngoài sân tập thể dục.

Ông Cẩm đi từng bước nặng nhọc về nhà. Thấy vợ đang tập thể dục, ông Cẩm ngạc nhiên vì từ trước đến nay có bao giờ bà tập thể dục đêm đâu. Nhưng ông cũng không muốn hỏi và lặng lẽ đi về. Bà Dung vội vàng chạy theo, hỏi như không biết gì:

– Thế nào mình, thầy bảo sao?

Ông Cẩm nói dửng dưng:

– Thầy bảo nếu chúng nó thích cưới thì cho cưới.

Nghe ông nói thế, bà Dung ngạc nhiên thật sự. Bà vừa nghe rõ ràng là cụ Huy không cho phép cưới. Và biết rất rõ là chưa bao giờ ông Cẩm dám trái lời cha. "Không bao giờ được cãi lời cha mẹ, kể cả khi cha mẹ nói sai "- đó là nguyên tắc bất di bất dịch trong xử thế của ông Cẩm với cha mẹ. Vậy mà sao lần này lại như thế?

Bà theo ông vào nhà và vui vẻ như không có chuyện gì xảy ra:

– Hình như bố Lâm mệt. Em pha nước nóng cho mình ngâm chân nhé?

Ông Cẩm gượng cười:

– Không cần đâu.

Bà Dung vào nhà, rót cho ông một ly rượu nhỏ:

– Mình uống ly rượu cao hổ cốt này cho khỏe.

Rồi bà hỏi tiếp:

– Nhưng thầy có vui không?

– Sao mình lại hỏi thế?

– Em thấy có lần thầy chê con bé Phương.

Ông Cẩm nói:

– Ngược lại thì có, tôi thấy thầy có vẻ quý con bé.

Bà Dung đóng kịch rất giỏi:

– Thế thì hay quá. Tháng sau cho chúng nó cưới luôn.

Ông Cẩm nói với vẻ băn khoăn:

– Cưới bây giờ thì phải làm thế nào cho đỡ ầm ĩ.

Bà Dung cười nhạt:

– Bố thằng Lâm cứ hay câu nệ. Mình là Thứ trưởng, nhà có mỗi thằng cón trai, con dâu lại là hoa hậu, tổ chức cưới úi xùi, người ta cười cho.

Ông Cẩm khó chịu:

– Tôi không muốn mang tiếng là "bán cơm bụi giá cao" .

Bà Dung bực mình:

– Vớ vẩn, thế bấy lâu nay, mình đi bao nhiêu đám cưới dễ ăn cơm bụi giá thấp đấy? Mình mừng đám cưới con người ta, nay có dịp người ta lại mừng lại, chẳng qua là cái sự giúp nhau dưới mỹ từ "mừng", chứ có gì mà mấy ông "văn hóa, tư tưởng" cứ làm loạn lên, đòi phải cải tiến, cải lùi đám cưới.

Thấy lý lẽ của vợ quá đáo để, ông Cẩm cười trừ:

– Thì tùy mình, nhưng chớ có để tôi mất mặt.

Bà Dung dịu giọng:

– Bố Lâm hay nhỉ? Thế bấy lâu nay, em đã làm gì để bố Lâm xấu hổ với bạn bè, với cơ quan nào? Em muốn đám cưới thằng Lâm nó đàng hoàng là cũng xứng với nhà mình thôi, chứ có gì quá đâu. Hơn nữa, phải tổ chức bây giờ, khi mình còn đương chức thì còn đông khách khứa, bạn bè. Chứ đến lúc "hiu hắt" rồi, có mấy người ngó tới.

Ông Cẩm uống hết chén rượu rồi lên buồng nằm. Nhưng ông không sao chợp mắt nổi khi nghĩ đến con trai.

Ông gọi điện thoại di động cho Lâm nhưng đáp lại là tiếng trả lời của nhân viên tổng đài "số máy quý khách gọi tạm thời không liên lạc được" ...

Ông lấy mảnh giấy ghi số điện thoại lúc nãy và mấy lần định gọi nhưng lại dập máy.

Ông nằm vật ra giường. Được vài phút ông lại vùng dậy và như người mất hồn và sau vài phút suy nghĩ ông lấy vỉ thuốc ngủ Seduxen ra uống hai viên...

Khi bà Dung lên thì ông đã ngủ... Bà nhìn gương mặt đau khổ của chồng ngay cả khi đã ngủ hồi lâu và thở dài não nuột. Bà lại hình dung ra vẻ trẻ trung, lịch lãm và hào hoa của Trần Đức.

Nhưng bà cũng không thể ngủ được vì nghĩ đến chuyện cụ Huy và ông Cẩm nói chuyện. Mấy lần bà định đánh thức ông dậy để hỏi chuyện nhưng rồi lại thôi.

Bà gọi điện thoại cho Lâm nhưng cũng không được.

Bà gọi cho Phương. Nhưng đáp lại là tiếng “ò í e" . Bà mỉm cười nói:" Chắc hai đứa lại về nhà mới ở rồi" .

Nghĩ thế, bà thấy an tâm và ngủ luôn.

Kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm.

*

* *

Tại phòng họp lớn của ngân hàng, ông Trác chủ trì một cuộc họp khẩn cấp với ba cán bộ chủ chốt của Ngân hàng Phú Tài, và Vũ Văn Đông.

Ông Trác nói với giọng bình tĩnh:

– Như vậy là đã rõ, chúng ta đã bị mất hơn bốn triệu đô la chỉ trong một thời gian là hơn sáu tháng. Số tiền đó tuy lớn thật nhưng với ngân hàng chúng ta thì cũng không đến nỗi nào và chúng ta có thừa khả năng bù đắp lại. Nhưng vấn đề là ở chỗ nếu thông tin lộ lọt ra ngoài thì người gởi tiền không hiểu chuyện gì sẽ ùn ùn kéo đến rút tiền và đó mới là tai họa. Tôi đề nghị các anh các chị hãy hiểu cho - sự sống còn của chúng ta là phụ thuộc vào sự im lặng, biết giữ mồm giữ miệng của từng người.

Ngừng một lát, ông nói tiếp:

– Hãy coi như không có chuyện gì xảy ra. Ngày mai, cho mở sổ xố tiết kiệm và khuyến mại. Anh Vũ Mai cho mua ngay một chiếc Ford Laser về đây và thưởng ngay cho người trúng. Chị Đặng Huyền đâu?

Một phụ nữ tên là Huyền đứng lên:

– Có em ạ.

– Cô soạn ngay một thông cáo báo chí gọi cho các nơi với nội dung ngân hàng chúng ta dư thừa tiền mặt... Đồng thời cô phải theo dõi chặt chẽ tình hình báo chí, không được để bất cứ một thông tin nào về ngân hàng chúng ta phơi ra trên báo.

– Vâng ạ.

Ông Trác nhìn Đông bằng ánh mắt độ lượng:

– Còn anh Đông, anh cứ bình tĩnh nhớ lại tất cả mọi việc đặc biệt là quy trình nhập quỹ và xuất tiền. Chúng tôi tin vào sự trong sáng của anh. Tôi yêu cầu anh Vũ Mai, chị Huyền có trách nhiệm rà soát lại toàn bộ khâu cho vay để tìm cho ra sơ hở của chúng ta. Còn việc tìm cho ra thủ phạm, đó là trách nhiệm của tôi.

Ông ngừng nói nhìn mọi người rồi trầm giọng xuống:

– Chúng ta đang ở thời điểm khó khăn, mong các anh các chị hãy hiểu điều đó. Ngân hàng của Nhà nước có bị mất tiền thì đó là mất tiền của dân, họ được rút kinh nghiệm, được tìm ra bài học sâu sắc - ông nói với vẻ mỉa mai - Họ được quy trách nhiệm cho tập thể. Mà tập thể là cái gì? Là cái nơi mà để những người có trách nhiệm trút tất cả những yếu kém, sai lầm của họ. Còn chúng ta, mất là mất của chúng ta. Đồng tiền đi liền khúc ruột.

Cuộc họp tan khi đã gần 1 giờ sáng. Mọi người về rồi, ông Trác ở lại trong phòng một mình.

Ông suy nghĩ hồi lâu rồi gọi điện thoại về nhà cho ông Hòa.

Tiếng con gái Giám đốc Hòa trả lời trong ngái ngủ:

– Ai gọi bố cháu đấy?

– Chú Trác đây. Hợi đấy à, cho chú gặp bố đi.

– Cháu chào chú. Cháu đang ngủ ngon quá. Bố cháu trực chỉ huy ở cơ quan mà chú.

– Thế à, chú cám ơn cháu.

Ông Trác giở danh bạ điện thoại và gọi đến trực ban công an tỉnh.

Tiếng nhân viên trực tổng đài hách dịch:

– Ai gọi đấy?

– Chào đồng chí. Xin lỗi vì đã gọi quá khuya. Nhưng tôi có việc cần gặp Giám đốc Công an tỉnh.

– Có gì sáng mai ông gọi lại nhé. Giám đốc ngủ rồi, chúng tôi không được phép đánh thức.

Ông Trác bắt đầu khó chịu nhưng vẫn cố mềm mỏng:

– Đồng chí làm ơn cho tôi gặp Giám đốc đi. Tôi có việc rất cần phải báo cáo mà.

– Tôi đã bảo không là không. Có gì ông cứ viết đơn, mai lên phòng tiếp dân.

Ông Trác thấy nóng ngực:

– Như vậy là đồng chí không cho gặp.

– Giám đốc dặn rồi...

Ông Trác nổi giận:

– Anh đánh thức Giám đốc dậy. Và nói với ông ấy là gọi lại ngay cho tôi theo số máy này. Nếu năm phút nữa, tôi không thấy trả lời thì tôi thề rằng cậu sẽ không được ngồi ở đó đâu. Hãy nhớ đấy.

Nói rồi ông cắt máy. Chỉ một phút sau, máy điện thoại của ông có chuông. Lần này tiếng anh trực tổng đài nhũn nhặn hẳn:

– Thưa bác, cháu xin lỗi. Bác cho biết tên để cháu nói với Giám đốc.

Ông Trác bật cười:

– Đồng chí cứ nói là có Trác cần gặp.

– Có phải bác Trác ở Ngân hàng Phú Tài không?

– Vâng ! Là tôi ạ.

– Giời ạ, thế mà bố không nói. Con là con trai bố Mai đây.

Ông Trác nhớ ra là Vũ Mai, Phó Tổng Giám đốc của ông có con làm công an.

– A, thì ra là thằng Vinh... Tao sẽ nói ông Hòa cho mày đi làm một việc gì mà không bao giờ phải trả lời người khác.

– Thôi con xin lỗi bố. Con nối máy, bố nói chuyện với Giám đốc nhé. Đừng có mách tội con nhé. Giám đốc kỷ luật chết.

Nửa giờ sau, ông Trác đến gặp ông Hòa và ông có vẻ cảm động khi thấy ông Hòa ra tận cổng đón. Hai người vừa đi về phòng làm việc của ông Hòa vừa nói chuyện.

Ông Hòa nói với vẻ đắc ý:

– Tôi biết là nội trong đêm nay, thế nào anh cũng tìm gặp tôi.

Ông Trác ngạc nhiên:

– Căn cứ vào đâu mà anh nói thế?

– Chiều tối nay, khi các kỹ sư tin học nói cho tôi biết là đã diệt trừ xong vius máy tính và khôi phục lại hoàn toàn các dữ liệu trong đó thì tôi biết là thế nào các anh cũng tìm ra được vấn đề gì đó. Và dĩ nhiên là sẽ gọi đến tôi.

Ông Trác cười gượng:

– Đúng là tìm ra được vì sao lại có con virus đó.

Hai người vào phòng, ông Hòa hỏi:

– Chắc chắn là anh chưa được miếng ăn nào ra hồn từ sáng đến giờ. Tôi làm cho anh gói mỳ nhé.

– Cám ơn anh. Đúng là không nuốt nổi cái gì từ sáng đến giờ.

Ông Hòa lặng lẽ lấy mì ăn liền cho vào hai chiếc bát to rồi đổ nước sôi vào. Ông lại tráng ấm chén, pha chè sẵn, rồi lại bóc một phong kẹo sô-cô-la. Ông Trác ngạc nhiên:

– Sao mà anh cẩn thận thế?

– Thì mấy khi chúng mình được ngồi riêng với nhau trong đêm yên tĩnh thế này. Cuộc sống bây giờ bề bộn, lắm việc quá. Nếu không tìm cho mình được những phút yên tĩnh thì chả sống được mấy chốc đâu. Sao tôi thấy nhiều người cứ sợ về hưu thế. Tôi thì lại chỉ mong sang năm, đến kỳ Đại hội Đảng bộ Công an tỉnh, tôi xin thôi, về hưu sớm trước tuổi vài ba năm...

– Cần gì phải thế. Cứ đúng tuổi là về, không phải xin ở thêm nửa ngày cũng là người có nhân cách rồi.

– Nếu mình ở lại thì khi nghỉ sẽ là quá tuổi, mà như thế thì chả để làm gì lại mang tiếng tham quyền cố vị, cản đường anh em. Những người cố níu kéo thời gian làm việc thường là có hai lý do. Thứ nhất là họ không chuẩn bị ngày về hưu của mình và khi về là hẫng hụt về vật chất, nhà cửa thiếu thốn, con cái chưa có nghề nghiệp ổn định. Loại thứ hai là còn làm việc ngày nào thì còn bổng lộc ngày đó, mà với họ, nhận bổng lộc, nhận những lời khen, những lời nịnh nọt, tâng bốc đó là thói quen, mà thiếu nó, họ không chịu được.

Ông Trác gật gù:

– Thế theo anh, thì họ làm thế nào để ở lại?

Ông Hòa giảng giải:

– Thứ nhất là đám đệ tử phải chạy vạy các cửa để cho họ ở lại vì chủ còn thì tớ còn. Thứ hai là họ để cho đám cấp phó không thằng nào chịu thằng nào. Anh nào cũng thấy mình xứng đáng thay thủ trưởng, thế là tự gìm người khác, nói xấu lẫn nhau và cuối cùng là "tao không được thì mày cũng ngồi đấy" . Cấp trên thấy thế, đành giữ thủ trưởng ở lại thêm vài năm "cho ổn định" ...

Ông Trác thở dài:

– Nghe giám đốc công an nói mà cũng thấy buồn cho nhân tình thế thái.

– Việc gì mà phải buồn. Thời nào chả vậy. Nào, ta ăn đi.

Ông Trác và ông Hòa ăn rất ngon lành. ông Trác thốt lên:

– Ngon quá.

Ông Hòa nói:

– Chuyện, ăn bên cạnh Giám đốc công an tỉnh cơ mà. Anh đang đói này, bên cạnh tôi anh thấy yên tâm này... thì ăn gì mà chả ngon.

Hai người uống nước trà. Ông Hòa châm một điếu thuốc đưa cho ông Trác rồi lại châm một điếu cho mình, rồi mới thong thả hỏi.

– Nào bây giờ anh nói đi. Có đúng là ngân hàng bị mất tiền phải không?

Ông Trác gật đầu, nhưng hỏi lại:

– Anh đoán xem là mất bao nhiêu?

Ông Hòa:

– Khoảng trên ba triệu đô la!

Ông Trác chồm khỏi ghế, dụi tắt điếu thuốc lá:

– Nói thật đi, anh có cơ sở bí mật trong ngân hàng của tôi đấy à?

Ông Hòa bật cười:

– Tôi thì không có, nhưng anh phải biết rằng xây dựng mạng lưới cơ sở bí mật là một biện pháp công tác nghiệp vụ cực kỳ quan trọng của công an. Muốn đánh tội phạm, muốn điều tra các băng nhóm tội phạm mà không có cơ sở bí mật thì còn lâu nhé... Cho nên anh đừng bao giờ hỏi công an là có gài cơ sở hay không.

– Thế sao anh biết chính xác thế?

– Có gì đâu, thằng Lâm đánh bạc thua gần ba triệu đô la, lại cho thằng Nguyễn vay mấy trăm ngàn nữa để cùng tay Nam mua lại một phần dự án của tay Thanh... Anh chị Cẩm thì không thể nào có số tiền lớn như vậy cho nó... vậy thì chỉ có đi ăn cắp. Tuy nhiên, nói thì đơn giản như vậy, nhưng tìm cho ra chứng cứ thì cũng phải mất thời gian đấy.

Ông Trác bàng hoàng ngồi phịch xuống ghế.

*

* *

Tony Nguyễn đang chuẩn bị ra sân bay để đi Bangkok. Hắn lấy ra một va ly trong đó có nhiều xấp đôla và tiền Việt. Hắn bỏ hết ra ngoài và chỉ để lại chừng vài triệu cùng ít tờ đôla lẻ.

Tony Nguyễn bấm máy gọi người chủ khách sạn lên phòng gặp hắn:

– Anh hãy niêm phong số tiền này lại. Nếu sau 12 giờ trưa không thấy tôi gọi điện về thì hãy chuyển ngay số tiền này đi nơi khác, đừng để ở đây. Và cấm không được bép xép gì về chuyện này.

– Thưa ông, vâng ạ.

– Còn việc này nữa, anh cho con bé đã ở với tôi năm trăm đô la, và bảo nó biến khỏi đây một tháng.

– Thưa vâng ạ. Vậy muốn liên lạc với ông thì làm thế nào?

– Có thể vài hôm nữa sẽ có công an đến hỏi. Anh hãy bảo chuẩn bị hóa đơn thanh toán tiền phòng cho tôi... Không được để sơ hở bất cứ điều gì. Anh nói với bọn ở Móng Cái mua cho tôi một cuốn hộ chiếu khác. Tên là như thế này.

Nói xong, Nguyễn đưa cho anh ta một mảnh giấy trong đó viết chữ Trung Quốc.

Có tiếng còi xe taxi, Nguyễn nghiêm mặt, nói gọn từng chữ:

– Hãy nhớ những điều tôi dặn.

Người chủ khách sạn gặp ánh mắt lóe lên những tia sáng dữ dội của Nguyễn thì vội cụp mắt xuống, nói lí nhí:

– Ông cứ yên tâm. Tôi nhớ kỹ.

Tony Nguyễn đi taxi ra sân bay, anh ta vừa đi lại quầy làm thủ tục cho chuyến bay đi Băngkok vừa ngó lại đằng sau như sợ ai theo dõi.

Nhân viên hàng không làm thủ tục xong. Nguyễn đi vào cửa làm thủ tục xuất cảnh.

Nguyễn bình tĩnh đưa hộ chiếu, vé máy bay cho cô sĩ quan an ninh cửa khẩu. Nguyễn quay lại và giật thót mình khi thấy có hai người mặc quần áo an ninh đeo cấp hàm đại úy và thiếu tá đứng phía sau và đang chăm chú nhìn Nguyễn. Thật ra thì hai người công an đó là đang đi tiễn bạn.

Cô công an cửa khẩu bấm máy tính và nhíu mày rồi gọi bộ đàm cho ai đó.

Nguyễn lo lắng ra mặt. Hai anh công an kia lại tiến sát đến gần Nguyễn.

Vài phút sau, hai sĩ quan an ninh cửa khẩu ra, một người cầm lấy cuốn hộ chiếu của Nguyễn xem rồi nhã nhặn nói:

– Thưa ông Nguyễn, xin ông vui lòng vào trong này, chúng tôi có chút việc muốn trao đổi với ông.

Khi Nguyễn vừa vào phía trong, ngoảnh lại, thấy hai anh công an kia đang vẫy chào tạm biệt một người vừa làm xong thủ tục xuất cảnh.

Hắn thở dài ngao ngán.

Vào trong phòng chỉ huy, anh sĩ quan nói:

– Chúng tôi phải xin lỗi ông vì việc xuất cảnh của ông không thể thực hiện được.

Nguyễn nhíu mày:

– Vậy có nghĩa là tôi bị bắt?

– Không, chúng tôi mới nhận được lệnh là mời ông ở lại Việt Nam. Lý do cụ thể thế nào, xin ông qua phòng tiếp dân của Cục quản lý Xuất nhập cảnh tại 40 phố Hàng Bài.

Nguyễn thở hắt ra nhẹ nhõm và nói cứng:

– Tôi là người có hộ chiếu của nước Cộng hòa Pháp. Tôi muốn được giải thích ngay tại đây. Hoặc đề nghị ông cho mời nhân viên sứ quán Pháp tới đón tôi.

– Xin ông cứ bình tĩnh. Chắc là ông có việc gì đó mà cơ quan pháp luật đang cần sự có mặt của ông tại Việt Nam.

– Vậy công việc của tôi tại Bangkok thì tính sao đây.

Anh an ninh cửa khẩu nhún vai nom rất Tây:

– Thế thì gay nhỉ. Nhưng ông thấy đấy, chúng tôi có bổn phận phải chấp hành lệnh trên.

Bỗng anh an ninh cửa khẩu nói:

– Ông đi thế này, ai điều hành quán bar Quê Hương. Tôi đã đến đấy uống cafe mấy lần rồi. Rất khó quên đấy.

Nguyễn bị lộ chân tướng và cũng đủ khôn ngoan để biết rằng không nên dây dưa nơi này:

– Tôi không kinh doanh ở Việt Nam nữa. Thôi vậy, tôi đành phải về 40 Hàng Bài xem sao. Còn vé máy bay, có hoãn được không nhỉ.

– Đơn giản mà ông. Chúng tôi sẽ nói với họ hoãn lại cho ông, không chịu phí tổn gì cả.

Nguyễn lại đi xe taxi về Hà Nội và đến ở tại một khách sạn nhỏ.

Thay quần áo xong, Nguyễn gọi điện về cho người chủ khách sạn ban sáng:

– Anh nghe đây, chuyển ngay số tiền đó đi nơi khác . Ngay bây giờ. Nhớ đấy!

Tiếng người chủ khách sạn trả lời:

– Thưa ông, sau đó có phải báo lại cho ông không ạ?

– Không cần. Tôi sẽ tự tôi gặp anh. Nhưng nhớ giữ lấy cái sim điện thoại mà tôi vẫn gọi cho anh.

– Thưa ông, vâng ạ.

Nguyễn lại dùng điện thoại bàn của khách sạn gọi cho Minh Lý.

– Chào em, anh đây.

Minh Lý ngạc nhiên:

– Anh đang ở Hà Nội à? Hai ngày nay, mấy lần tìm anh mà không được.

– Anh có việc gấp cần gặp em.

– Ok. Em sẽ tới ngay.

Nguyễn đi tắm và khoan khoái nằm ngủ. Khi Nguyễn đang lơ mơ ngủ thì Minh Lý đến. Trông thấy Nguyễn, Minh Lý hỏi ngay:

– Em tưởng anh đang đi dạo ở bên bờ sông Sene rồi chứ?

Nguyễn thở dài sườn sượt:

– Sao em không nói là tưởng anh bị bắt rồi.

Minh Lý nói với vẻ hiểu biết:

– Anh tưởng để bắt một người mang hộ chiếu nước ngoài như anh là đơn giản à? Rất nhiều thủ tục đấy.

Tony Nguyễn nhìn Lý bằng ánh mắt ngạc nhiên:

– Em nói cứ như là công an ấy.

– Em chẳng phải là công an. Nhưng những hiểu biết của em về pháp luật thì có khi khối công an cũng chả bằng đâu. Nào anh nói đi, tại sao lại quay trở về đây.

Tony Nguyễn thú thật:

– Anh đã đi rồi nhưng không xuất cảnh được vì đã có lệnh của Bộ Công an. Như vậy chứng tỏ rằng chỗ thằng Siu đã khai ra chuyện gì đó liên quan đến anh.

Rồi Nguyễn trầm ngâm:

– Thằng Siu thì anh yên tâm về nó bởi lẽ nó hiểu hơn ai hết là cuộc sống của vợ con nó bên Đài Bắc sẽ ra sao nếu như nó khai mọi chuyện với công an Việt Nam.

Minh Lý hỏi:

– Lúc ở cửa khẩu, công an nói gì với anh?

– Họ chỉ bảo là không được phép xuất cảnh.

– Như vậy là lão Siu chưa khai gì cho nên công an mới chỉ nghi ngờ anh có vai trò quan trọng tại sòng bạc đó. Còn nếu họ đã đủ chứng cứ thì chắc chắn họ bắt anh ngay tại sân bay rồi.

Tony Nguyễn gật gù:

– Anh cũng nghĩ thế. Vậy theo ý em ta nên thế nào?

Minh Lý im lặng hồi lâu rồi nói:

– Nếu anh quyết tâm trốn thì chỉ còn mỗi đường vào thành phố Hồ Chí Minh rồi tìm đường đi qua Campuchia.

Nguyễn thở dài:

– Có lẽ cũng phải vậy. Em có nghe gì về chuyện thằng Lâm không?

Minh Lý lắc đầu:

– Em chỉ biết rằng hôm qua có kẻ nào đó đã gài virus vào hệ thống máy tính của ngân hàng Phú Tài và phá hủy toàn bộ giữ liệu trong đó. Công an tỉnh đã phải cầu cứu các chuyên viên tin học của Bộ về diệt virus. Không hiểu tình hình bây giờ thế nào.

Tony Nguyễn lặng đi suy nghĩ rồi đứng phắt dậy:

– Thế thì anh hiểu cả rồi.

Minh Lý ngơ ngác:

– Anh hiểu cái gì?

– Bấy lâu nay anh cứ thắc mắc là tại sao thằng Lâm lấy đâu ra lắm tiền như vậy để đi đánh bạc và nó còn cho anh vay gần 1 triệu đô. Lúc đầu anh cứ nghĩ rằng đây là tiền của gia đình nó. Nhưng bây giờ thì chắc chắn là tiền đó thằng Lâm đã lấy trong ngân hàng và rồi khi thằng Siu bị bắt, nó sợ bị lộ nên đã gài virus để phá máy tính.

Minh Lý hỏi:

– Anh nói như đùa, lấy hàng triệu đôla của ngân hàng đâu có phải là chuyện đơn giản. Chả nhẽ cả một hệ thống kiểm tra, kiểm soát của ngân hàng với những nguyên tắc tài chính chặt chẽ như vậy mà lại không phát hiện ra hay sao.

Tony Nguyễn giảng giải:

– Em nên nhớ là thời buổi công nghệ cao hiện nay việc quản lý tài chính của các ngân hàng nghe thì rất là chặt chẽ và đặc biệt chặt chẽ đối với những người lương thiện nhưng với những kẻ am tường kỹ thuật tin học như thằng Lâm thì nó không khó gì để tìm ra được những kẽ hở của hệ thống. Anh dã biết rằng khi học ở bên Mỹ, năm đầu thằng Lâm học rất dốt nhưng từ năm thứ hai trở đi nó ra nhập với một nhóm hacker và cũng được coi là một trong những cao thủ. Cách đây hơn một năm, em có nhớ vụ một nhân viên tín dụng của ngân hàng Vietcombank cũng lấy tiền qua máy tính chỉ để đi bao gái và đánh đề hết mấy chục tỉ không?

Lúc này thì Lý mới hiểu ra. Cô thốt lên:

– Nếu đúng như vậy thì không thể tưởng tượng nổi. Em nghe nhiều về thằng Lâm và ai cũng khen nó là ngoan, thật thà...

– Đấy là vẻ bên ngoài thôi, còn với anh thì đó là một thằng nếu như có điều kiện, nó có thể trở thành một ông trùm mafia trong tương lai.

Tony Nguyễn ngừng lại rồi nói với giọng năn nỉ:

– Em hãy lo cho anh bằng cách nào sớm nhất để sang được Campuchia.

Minh Lý hỏi:

– Tại sao lại là em mà không phải là đám đệ tử của anh.

Tony Nguyễn giải thích:

– Khi công an đã để mắt đến mình thì phải biết xa lánh tất cả những người thân của mình. Bởi vì họ muốn tìm mình thì cũng lại bắt đầu từ những người đó.

Minh Lý mỉa mai:

– Thế em không phải là người quen biết anh hay sao?

– Nhưng không ai biết chúng mình quen nhau cả, và có lẽ em sẽ là cứu tinh của cuộc đời anh.

Minh Lý cười khúc khích:

– Em chả dám làm cứu tinh cho ai cả. Đời em bây giờ có cứu tinh rồi, tháng sau em sẽ lấy chồng. Đó mới là cứu tinh của em.

Tony Nguyễn nói một cách rất sòng phẳng:

– Em sẽ có 50 ngàn đô ngay sau khi anh sang đến Phnôm Pênh.

Vừa lúc đó Lý có điện thoại, Lý nhìn số máy và biết là Thanh, giám đốc Công ty Hoàng Quân.

Minh Lý dõng dạc:

– Chào anh, tôi nghe đây.

Tiếng của Thanh:

– Cô Lý đấy à? Cô đã nghe thông tin gì về thằng Lâm, thằng Nguyễn chưa?

Minh Lý giơ ngón tay lên miệng ra hiệu cho Nguyễn, rồi nói:

– Em không nghe thấy gì cả.

– Cô đừng giấu tôi, tôi biết là cô hiểu rõ việc này. Còn nếu cô chưa có thông tin thì cô về ngay đây chúng ta có việc cần phải bàn.

– Có gấp lắm không ?

– Rất gấp. Đây sẽ là cơ hội cho chúng ta trả thù...

– Ok. Em về ngay.

Nguyễn nhìn Lý ra hiệu như muốn hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Lý nói:

– Lão Thanh gọi điện muốn trao đổi các thông tin về anh và thằng Lâm. Thế vụ anh bán dự án của Hoàng Quân đến đâu rồi?

Nguyễn nói buồn bã:

– Hợp đồng đã ký rồi. Lẽ ra tiền đã phải chuyển xong. Nhưng cho đến nay chưa có được 500 ngàn đô.

Minh Lý cười:

– Dù có chuyện gì xảy ra thì anh cũng chẳng mất gì.

Tony Nguyễn:

– Em quả là người phụ nữ khủng khiếp. Anh có cảm giác rằng không có một cái gì giấu nổi em.

– Người phụ nữ như vậy là khổ lắm đấy.

Tony Nguyễn hỏi:

– Em sẽ giúp anh chứ ?

– Em chưa dám hứa chắc bởi quả thực việc này em không quen. Nhưng em nghĩ có lẽ sẽ rất đơn giản nếu như anh cứ lẳng lặng lên tàu vào thành phố Hồ Chí Minh rồi đi ra các cửa khẩu ở An Giang, Tây Ninh, thuê một gã xe ôm và chỉ mất nửa ngày là anh đã có thể ở Phnôm Pênh. Rồi từ đó anh muốn sang Thái Lan thì cũng là chuyện đơn giản.

Nguyễn cười nhăn nhó:

– Em là người vô can thì em thấy đơn giản thế, chứ anh bây giờ nhìn đâu cũng thấy như có công an đang theo dõi.

– Có khi em cũng là công an đấy.

Minh Lý nói rồi cười:

– Anh cứ yên tâm đi, em sẽ không bán đứng anh đâu Dù sao thì anh cũng đã có những ngày cư xử tốt với em. Thôi, em đi đây.

Nguyễn đến định ôm hôn Minh Lý nhưng cô khẽ gạt tay hắn và lách đi.

*

* *

Tại văn phòng Tổng Công ty Hoàng Quân. Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc ngồi ngả người ra ghế và huýt sáo rất vui vẻ.

Có tiếng gõ cửa. Thanh liếc nhìn vào màn hình và thấy Phó Tổng Giám đốc Nguyễn Triều.

Thanh nói:

– Cứ vào đi

Nguyễn Triều vào, thấy vẻ mặt tươi hơn hớn của Thanh, anh ta nói:

– Chắc ông anh có chuyện gì vui.

– Nếu thấy người khác sắp chết mà mình lại vui thì không xứng là bậc quân tử. Nhưng trong trường hợp này, nói không vui thì lại là dối lòng.

– Vậy anh cho em biết niềm vui đó được không?

– Anh biết rồi, cứ giả vờ...

– Em thề là chưa thấy có gì vui cả. Bọn ngân hàng vẫn đòi tiền . . .

Thanh nổi nóng:

– Anh dẹp ngay cho tôi cái điệp khúc ấy đi. Ngày mai, thằng nào đòi tiền, ông bảo đến đây mà thu nhà, lấy đất

Trên màn hình, thấy Minh Lý xuất hiện ở cửa.

Thanh dịu ngay nét mặt:

– Anh mở cửa mời cô Lý vào cho tôi.

Nguyễn Triều ra mở cửa: :

– Chào cô Lý.

– Chào anh. Hình như hai anh đang bàn công việc.

Thanh niềm nở:

– Không bàn gì cả. Chúng tôi chờ cô thôi.

Mọi người ra sa-lon ngồi. Chưa kịp uống nước thì có điện thoại của Thanh.

– Tôi, Thanh nghe đây.

– Chào anh, chúng em ở đài truyền hình tỉnh. Nghe nói là anh ủng hộ bà con vùng bị lụt một ngôi biệt thự trị giá hơn mười tỷ. Chúng em xin đến phỏng vấn anh vào chiều nay. Anh cho phép nhé.

Thanh nói cao ngạo:

– Có gì đâu mà phải phỏng vấn. Giúp đỡ bà con vùng bị thiên tai là trách nhiệm chung của mọi người. Chúng tôi muốn góp nhiều hơn nữa, nhưng chưa có điều kiện.

– Anh cứ khiêm tốn. Doanh nghiệp của anh thế là ủng hộ nhiều nhất nước rồi đấy. Thế nhé, chiều chúng em đến. Có ba người anh ạ.

Minh Lý nghe cuộc đối thoại và cười tinh quái.

Thanh buông máy rồi nói với Minh Lý:

– Bà con bị bão nặng quá. Mình góp hơn chục tỷ mà như muối bỏ bể. Em biết chuyện anh ủng hộ ngôi biệt thự ở khu du lịch số 1 rồi chứ?

Thấy Minh Lý vẫn cười mát, Thanh hỏi:

– Sao cô có nụ cười lạ thế?

– Cười là dạo này anh láu cá hơn nhiều rồi đấy Ngôi biệt thự ấy em biết lắm chứ.

– Cô nói gì lạ thế.

Minh Lý lắc đầu:

– Anh lừa được dư luận chứ lừa thế nào được em. Dù sao thì đây cũng là một nước cờ cao tay. Vừa có danh là ủng hộ bà con bão lụt, vừa chẳng mất xu nào.

Thanh bĩu môi:

– Cả tòa nhà trên khu đất hơn ngàn mét đó mà không xứng đáng mười hai tỷ ư?

– Rất xứng đáng. Nhưng thưa ông Tổng Giám đốc. Có thằng điên nào từ trên Hà Nội, từ Sài Gòn ra đây bỏ hơn chục tỷ ra mua biệt thự ở cái xó này của ông không? Có Việt Kiều yêu nước nào dám mua biệt thự ở đây để làm cảnh không? Có ngân hàng nào dám bỏ tiền ra mua không? Và nếu có tiền mua rồi thì có dỡ mà đem đi được đâu, còn cho thuê ư? Nếu là anh, có dám bỏ ra mỗi tháng gần hai ngàn đô la thuê nhà để xuân thu nhị kỳ về đây nghỉ không. Chả lẽ mời bà con bị bão ở Thanh Hóa, Nghệ An lên đây để chia nhau ngôi nhà này? Như vậy chả là vẫn được tiếng hào phóng mà lại vẫn giữ được của.

Thanh tròn mắt:

– Trời ơi, sao mà lại có người đàn bà như cô nhỉ. Tôi sợ cô rồi đấy.

Nói rồi, Thanh ra hiệu cho Nguyễn Triều đi ra.

Triều hiểu ý, đứng dậy cáo từ:

– Tôi xin phép anh chị.

Chờ Triều ra hẳn, Thanh nói:

– Cô có nghe chuyện thằng Lâm đánh bạc thua mấy triệu đô la rồi chứ?

Minh Lý gật đầu. Thanh nói tiếp

– Nhưng tôi biết nó không thua nhiều như thế đâu. Nó cho lão Nam vay để mua dự án của chúng ta đấy.

Minh Lý hỏi:

– Nếu đúng như thế thì anh định làm gì?

– Trước sau thì vụ này cũng phải ra ánh sáng. Tôi muốn cô giúp chúng tôi trả món nợ với bọn này. Đó là thằng Lâm, con Phương, thằng Tony Nguyễn và cả thằng cha Trần Ngọc nữa.

Minh Lý thở dài:

– Anh cứ làm như tôi là võ sĩ quyền Anh, đủ sức đấm chết mọi người.

Thanh chợt giở giọng:

– Sở dĩ tôi nói vậy là vì tôi biết cô có quan hệ với chúng nó. Mà cụ thể là với thằng Nguyễn.

Thanh ngừng lại và nhìn thẳng vào Lý để xem phản ứng của cô. Lời nói này của Thanh làm Minh Lý giật mình. Nhưng cô trấn tĩnh được ngay và nói:

– Anh cứ nói hết đi

– Sẽ còn nhiều điều chúng ta phải nói với nhau. Rồi tôi sẽ cho cô biết vì sao tôi lại biết bí mật này của cô. Nhưng đó là chuyện khác. Còn bây giờ tôi muốn cô cho biết ý kiến nếu chúng tôi cần sự hợp tác của cô.

*

* *

Giám đốc Hòa chủ trì một cuộc họp quan trọng với các phó Giám đốc, ngoài ra còn có Trung tá Tùng, Trung tá Mỹ, Trung tá Hải trưởng phòng cảnh sát kinh tế. Có một cán bộ ngồi ghi lại nội dung cuộc họp.

Giám đốc Hòa:

– Khả năng Cao Đức Lâm lấy cắp tiền của ngân hàng để đánh bạc và tiêu xài là đã rõ. Tôi đề nghị giao cho đồng chí Mỹ cùng với Ngân hàng Phú Tài nhanh chóng tìm cho ra thủ đoạn lấy cắp tiền của Cao Đức Lâm và chuẩn bị các phương án cần thiết để bảo vệ ngân hàng khi vụ việc bị bung ra. Đồng chí Tùng khẩn trương truy bắt tên Tony Nguyễn và cô gái đã từng sống với Lâm ở sòng bạc. Đồng chí Hải - Trưởng phòng PC 15 tập trung tất cả các trinh sát làm rõ các thủ đoạn làm ăn của Đào Trọng Thanh và công ty Hoàng Quân.

Ông ngừng một lát rồi nói tiếp:

– Như vậy là chúng ta có ba chuyên án nhỏ trong một chuyên án lớn. Vì thế Ban Giám đốc quyết định thành lập Ban chỉ đạo điều tra vụ án. Đồng chí Đỗ Kim, Phó Giám đốc, thủ trưởng cơ quan điều tra sẽ là Trưởng ban. Đồng chí Mỹ sẽ là Phó ban thường trực. Các đồng chí Tùng, Hải là ủy viên. Các đồng chí về bàn với nhau và bổ sung thêm người, phương tiện, trinh sát rồi đưa lên đây, tôi sẽ ký quyết định ngay. Cũng nhân đây, tôi nhắc nhở đồng chí Hải là phải hết sức lưu ý đến công tác bảo vệ nội bộ của đơn vị. Có nhiều thông tin về một vài cán bộ chiến sĩ của đồng chí có góp vốn làm ăn ở chỗ Hoàng Quân.

Trung tá Hải giật mình và giở sổ ghi chép nhưng thực ra là để giấu sự lúng túng.

Giám đốc Hoà nói tiếp:

– Có lẽ vì thế mà những việc tôi giao cho các đồng chí phải xác minh về tay Thanh này hầu như không tiến triển.

Rồi ông nghiêm khắc nói tiếp:

– Đừng để tôi phải đưa PC 15 ra khỏi chuyên án này.

Đến như thế này thì dù có muốn im lặng cũng không được, Trung tá Hải đứng dậy:

– Báo cáo Giám đốc, đúng là có dư luận về một vài người của đơn vị tôi có quan hệ làm ăn với chỗ Hoàng Quân. Nhưng chúng tôi xin hứa với Giám đốc là sẽ thực hiện nghiêm những chỉ thị của đồng chí.

Thượng tá Đỗ Kim, Phó giám đốc, một người trẻ nhất trong các Phó giám đốc vì anh chưa đến 40 tuổi. Anh có khuôn mặt thư sinh nhưng lại có ánh mắt rất sắc sảo đứng dậy phát biểu:

– Báo cáo đồng chí Giám đốc, qua nghe báo cáo của các trưởng phòng và đánh giá của Giám đốc, tôi thấy có một việc cần làm ngay lập tức. Đó là phải có các biện pháp nhằm ngăn chặn Cao Đức Lâm bỏ trốn. Đồng thời cử trinh sát giám sát toàn bộ di biến động.

Giám đốc Hòa:

– Tôi đã báo cáo Tổng cục an ninh để có lệnh cấm xuất cảnh với Tony Nguyễn và Cao Đức Lâm rồi. Tuy nhiên, cũng cần phải bố trí trinh sát không rời mắt khỏi anh ta. Tôi nhắc lại phải tuyệt đối giữ bí mật. Nếu để lộ lọt thông tin ra ngoài thì sẽ vô cùng nguy hiểm cho Ngân hàng Phú Tài. Các đồng chí về triển khai công việc ngay. Riêng đồng chí Đỗ Kim ở lại với tôi một chút.

Chờ mọi người về hết, Giám đốc Hòa hỏi Đỗ Kim:

– Chuyên án này sẽ vô cùng phức tạp bởi vì chúng ta sẽ đụng tới những nhân vật có thế lực và cực kỳ lắm tiền.

– Thưa anh, em hiểu.

– Sở dĩ tôi phải quyết định giao ngay việc này cho cậu là vì tôi biết tay cậu sạch... Có một việc này, cậu phải nghĩ giúp hộ tôi, đó là tôi rất khó xử về thằng Lâm, con anh Cẩm. Anh ấy là thủ trưởng cũ của tôi, người đã rèn luyện bảo ban tôi từ những ngày đầu; là người từng nhường cho tôi miếng lương khô cuối cùng của mình...

Ông Hòa nói thế rồi nghẹn lời. Thượng tá Kim lúc này mới để ý thấy trên gương mặt khắc khổ của Giám đốc lộ nét đau khổ tột cùng.

Trên đường về phòng làm việc, Trung tá Tùng nói với Trung tá Mỹ:

– Tháng sau, lớp mình tổ chức gặp mặt. Ông chuẩn bị đóng góp cho kha khá một chút.

– Gay nhỉ. Nhưng thôi, anh là lớp trưởng, bảo sao em nghe thế.

– Lại còn chuẩn bị sang cát cho thầy Thụ nữa, nhà thầy nghèo quá, chúng mình cũng phải lo thôi.

Rồi Trung tá Tùng nói:

– Ông thấy chưa? Cứ bảo Giám đốc nhà mình với nhà ông Cẩm là chỗ thân tình, chiến hữu. Qua việc này mới thấy Giám đốc rất cứng rắn.

Trung tá Mỹ cười:

– Từ xưa tới nay, trước các cuộc họp chả có thủ trưởng nào lại dại dột nói rằng vì mối quan hệ thế nọ, mối quan hệ thế kia cho nên các đồng chí lưu tâm... Ai chả nói là với người vi phạm phải xử lý nghiêm, đúng pháp luật, đúng người, đúng tội, dù người đó bất kể là ai.

Trung tá Mỹ kéo Tùng dừng lại:

– Vụ án này rồi sẽ làm rối tung cả tỉnh mình lên cho mà xem. Chính vì vậy, chúng mình phải cẩn thận từng lời nói đấy.

5

Trung tá Tùng, Trưởng phòng PC 14 họp với một nhóm trinh sát và cán bộ điều tra.

Một trinh sát đeo quân hàm đại úy nói:

– Báo cáo đồng chí trưởng phòng, qua khai thác số nhân viên bảo vệ và lễ tân của sòng bạc Thiên Nga thì tất cả đều xác nhận Cao Đức Lâm có quan hệ đặc biệt với cô gái tên là Vy. Lần nào Lâm đến đây chơi bạc cũng có gặp Vy. Cô này nghiện hút, nhưng mức độ thế nào thì chưa rõ.

Trung tá Tùng ngắt lời:

– Những thông tin đó không có gì mới.

– Báo cáo thủ trưởng, chúng tôi đã xác minh một số mối quan hệ với cô này và rất có khả năng cô ta đang trốn ở Hải Phòng hoặc Quảng Ninh. Đêm hôm kia, Cao Đức Lâm đi Hải Phòng, theo chúng tôi nghĩ, chỉ có thể là đi gặp Vy để bàn chuyện gì đó.

Trung tá Tùng nhăn mặt:

– Hoặc ở Hải Phòng, hoặc ở Quảng Ninh... Các cậu khoanh vùng rộng như vậy thì tìm thế nào? Cao Đức Lâm vẫn đi chiếc Ford Mondeo đấy chứ?

– Vâng, nhưng Lâm đã thay biển 4 số 6 bằng số khác. Đây là biển số xe mới của Lâm. Chúng tôi đã chụp ảnh xe của Lâm để ở bãi. Qua xác minh bên phòng Cảnh sát giao thông thì đó là biển giả. Tuy nhiên tôi cũng đã đề nghị với chỉ huy phòng Cảnh sát giao thông dặn các tổ tuần tra nếu thấy xe biển 7232 thì không kiểm tra. Trong trường hợp xe vi phạm luật, cũng không giữ xe mà chỉ phạt, nhắc nhở...

Trung tá Tùng:

– Đồng chí xử lý thế là tốt. Bây giờ đồng chí cử hai tổ trinh sát đi Hải Phòng, Quảng Ninh, xác minh xem trong mấy ngày vừa rồi, có thấy chiếc xe của Lâm đỗ ở khách sạn nào không. Bằng mọi biện pháp, các đồng chí phải lôi cô ả Vy về đây.

Rồi Trung tá Tùng lại hỏi một cán bộ có quân hàm thiếu tá:

– Đồng chí đã lần ra thằng Tony Nguyễn chưa?

Anh thiếu tá gãi đầu:

– Báo cáo... chưa ạ.

Cổ chuông điện thoại của Tùng. Anh nhấc máy:

– Alô, tôi xin nghe.

– Tùng đấy à - Tiếng Giám đốc Hòa - Hôm qua, thằng Tony Nguyễn đã xuất cảnh đi Thái Lan nhưng bị chặn lại. Như vậy, chắc chắn là nó còn loanh quanh ở Hà Nội, đồng chí nhanh chóng tổ chức truy lùng hắn. Tập trung hết quân... Tôi hạn cho cậu hai ngày phải tóm được hắn.

– Báo cáo giám đốc, xin anh nói với công an Hà Nội hỗ trợ...

– Tôi đã nói rồi. Anh lên Hà Nội và đến số 7 Thiền Quang ngay.

– Vâng ạ.

Tùng quay sang nói với các cán bộ:

– May thế, hôm qua Nguyễn bay đi Thái Lan nhưng an ninh cửa khẩu chặn lại - Tùng chỉ vào một sĩ quan đeo hàm thiếu úy - Đồng chí cho mời đội trưởng các đội bắt truy nã, đội chống cướp, đội chống trộm, đội trọng án và đội chống tệ nạn xã hội lên đây ngay.

Một sĩ quan nói:

– Thế mà mấy ông an ninh không bắt ngay nó.

Tùng giải thích:

– Cậu tưởng muốn bắt nó đơn giản à? Ngay chúng ta đây cũng đã làm gì có lệnh bắt nó. Nếu phát hiện ra nó thì cũng chỉ là "mời" về công an làm việc.

Lát sau, từng tốp trinh sát hình sự chở nhau trên xe máy phóng đi.

*

* *

Hôm nay, Giáng Hương tổ chức khai trương cửa hàng buôn bán máy tính, lập trình các phần mềm ứng dụng.

Hương rất vui khi thấy Minh Phương lái ôtô đến dự khi quan khách đã về hết.

Phương mang một lẵng hoa nhỏ đến chúc mừng.

Giáng Hương:

– Sao mày đến muộn thế? Sáng nay đông quá...

– Tao rất bận, hơn nữa tao không muốn xuất hiện ở chỗ đông người nữa.

Giáng Hương dẫn Phương đến giới thiệu với một người đàn ông nom rất trí thức và hiền lành:

– Giới thiệu với bạn, đây là anh Hiền, phu quân tương lai của tớ và là Giám đốc công ty.

Hiền bắt tay Phương:

– Xin chào hoa hậu. Tôi nghe Hương nói về cô luôn.

– Chắc là nó ghét em lắm - Minh Phương đùa.

Hiền lắc đầu:

– Tôi rất vui khi biết Giáng Hương rất quý cô và thông cảm với gánh nặng của sắc đẹp đang đè lên vai cô. Các cô gái đẹp mà lại thông cảm được với nhau, thật là hiếm.

Giáng Hương kêu lên:

– Chàng "trí thức, trí ngủ” của em ơi, sao bỗng dưng hôm nay lại sâu sắc thế.

Minh Phương nói dịu dàng:

– Hôm nay, tớ đến chúc mừng công ty khai trương. Và để lấy chỗ đi lại về sau, chúng em xin mua mở hàng 15 bộ máy tính, đồng thời ký hợp đồng với công ty bảo dưỡng toàn bộ số máy của Tổng công ty Toàn Gia và thiết kế phần mềm quản lý sản xuất.

Thật là bất ngờ đối với Giáng Hương và Hiền.

Hương cảm động:

– Cám ơn bạn quá.

Anh Hiền lúng túng:

– Cám ơn cô Phương nhưng... nhưng cô cho phép tôi nói thật nhé.

Phương ngạc nhiên:

– Vâng, anh cứ nói.

– Cô mua cho 15 bộ máy tính, thế là quý lắm rồi. Hợp đồng dịch vụ chăm sóc khách hàng chúng tôi cũng xin rất sẵn sàng, nhưng thiết kế phần mềm thì chúng tôi không dám.

– Sao vậy?

– Không phải là chúng tôi không đủ trình độ, nhưng tôi nghĩ... bên cạnh cô có một chuyên gia tin học mà chúng tôi nghe tên cũng đã thấy kính nể, đó là anh Lâm. việc này, đối với anh Lâm, rất đơn giản.

Minh Phương hiểu ra:

– Anh cẩn thận quá. Anh Lâm em chỉ quen làm phần mềm cho ngành tài chính... Thôi, không phải giải thích nữa, anh cho chuẩn bị hợp đồng, em ký ngay, trả tiền trước 50%, sau khi nhận hàng, lắp đặt xong trả nốt phần còn lại.

Anh Hiền gọi một nhân viên tới:

– Cháu soạn ngay cho chú hai bộ hợp đồng. Một bộ mua bán hàng và một bộ thiết kế phần mềm. Chi tiết cụ thể chú sẽ nói sau.

Minh Phương đưa cac-vi-dit cho cô gái.

Có khách đến, Hiền ra tiếp. Còn lại Giáng Hương và Phương.

Giáng Hương nói với vẻ hạnh phúc:

– Anh ấy hiền lành quá mày ạ. Hiền lành, thật thà đến nỗi tao cảm thấy xấu hổ với chính mình. Mày biết không, bây giờ tao không dám nói dối anh ấy, thế có lạ không?

Minh Phương nhìn bạn và thấy xót xa cho mình:

– Tao thật sự ghen với mày.

Giáng Hương hỏi:

– Lâm thế nào rồi?

– Vẫn thế. Vẫn hứa là sẽ cai nghiện... nhưng... nhưng có câu gì nhỉ "đừng nghe ca ve kể chuyện, đừng nghe con nghiện trình bày" - Phương nói với vẻ đau khổ.

– Mày có định cưới không?

– Nhà anh ấy muốn tháng sau tổ chức.

– Ý mày thế nào?

Minh Phương im lặng hồi lâu rồi thốt lên:

– Ông nội của Lâm nói là tao với Lâm mắc nợ với nhau từ kiếp trước.

Giáng Hương nói:

– Mày nói thế, tao hiểu rồi. Cũng như tao với anh Hiền đây, cách đây một năm, cái mẫu người chỉ biết chúi đầu vào công việc này thì đừng có hòng chen được vào trí nhớ của tao. Vậy mà bây giờ, có lúc tao ngắm anh ấy làm việc đấy.

Ngừng một lát, Hương nói với vẻ lạnh lùng, quyết đoán:

– Hãy chạy trốn đi. May ra còn kịp đấy.

*

* *

Lâm đến ngân hàng làm việc. Lâm có vẻ ngạc nhiên khi thấy một không khí nhộn nhịp khác thường.

Một giải băng rôn treo từ gác ba xuống trên đó nổi bật dòng chữ: *"Chương trình quay số tiết kiệm cho người gửi tiền. Giải nhất: Một xe Ford Laser và 500 giải thưởng các loại* " .

Trước cửa ngân hàng là một chiếc Ford Laser màu ghi bạc đỗ chễm chệ.

Trên gương mặt mọi người đều thấy sự phấn khởi, vui vẻ.

Vũ Văn Đông thấy Lâm đến vẫn cười và chào.

Đội trưởng bảo vệ Tuân trông thấy Lâm thì cười cầu tài:

– Thế là thoát nạn rồi anh ạ. Công an chỉ diệt được virus còn không tìm ra được ai khác.

Lâm gượng cười:

– Có thế mà loạn cả cơ quan. Nhưng tại sao các ông ấy nghi tôi nhỉ.

– Anh cứ hỏi ông Trác, bọn em phận "con sâu cái kiến" biết gì đâu.

– Dù sao thì tôi cũng rất cảm ơn ông. Có chuyện gì, ông cứ cho tôi biết. Tôi không phải là đứa hẹp hòi.

Tuân nịnh khéo:

– Anh là người thế nào, ở đây biết cả mà.

Lâm mở phòng làm việc và thấy ổ cứng trong máy tính của mình tháo ra hôm trước ai đã đặt trên bàn.

Lâm lắp vào máy và khởi động. Máy tính hoạt động bình thường. Lâm ngẩn người ra suy nghĩ hồi lâu rồi cười nhạt. Rồi bỗng dưng Lâm cười to hơn, đắc ý. Lâm đi lại trong phòng với vẻ mặt đắc thắng.

Có điện thoại nội bộ gọi. Lâm nhìn số máy và biết đó là của Phó Tổng Giám đốc Vũ Mai gọi. Lâm nói với thái độ lo lắng:

– Cháu chào chú Mai. Chú gọi cháu ạ?

– Lâm à, đã khỏe chưa?

Cháu khỏe rồi ạ.

– Cháu phải xem lại việc dựng hàng rào lửa thế nào nhé. Bị thêm một lần nữa là gay lắm.

Nghe nói vậy, Lâm thấy nhẹ cả người.

– Vâng ạ. Việc xảy ra thế này, cháu cũng là người có lỗi. Cháu hứa sẽ thiết kế lại thật nhanh các chương trình chống virus.

– Phải rồi. Sang tuần, cháu lên Hà Nội, đến Tổng Cục 6 của Bộ Công an, hỏi thêm các anh ấy về cách phòng chống virus. Đây là bài học kinh nghiệm lớn đấy.

Lâm vui vẻ:

– Lỗi ở cháu mà. Tháng này, cháu xin được trừ tiền thưởng.

– Tất nhiên là sẽ bị trừ nửa lương. Phải trừ cho mà nhớ. Chào cháu!

Lâm đặt máy và thấy trong lòng vui như mở hội.

"Như vậy là họ vẫn chưa tìm ra được số tiền mình đã lấy Mà về lý thuyết thì cũng chẳng thể nào tìm ra được Không, thế nào vài ngày

nữa, họ cũng biết là bị mất tiền. Nhưng ai lấy và bằng cách nào có thể chuyển đi trót lọt số tiền khổng lồ ấy thì chắc chắn còn phải lâu, rấ lâu, và cũng có khi không bao giờ thấy... "

Lâm thấy phấn chấn lạ thường liền gọi cho Phương.

Minh Phương đang ở văn phòng công ty xem báo điện tử, nhìn thấy số máy của Lâm, cô lo lắng. Cô nhấc máy và nghe tiếng Lâm vui lạ thường:

– Chào em, anh của em đây.

Phương hơi ngạc nhiên vì không hiểu tại sao:

– Anh Lâm, sao bây giờ mới gọi cho em. Tại sao máy di động của anh cứ tắt thế. Hay là lại có bóng em nào đấy?

Nghe cái giọng hơi hờn dỗi của Phương, Lâm thấy vui vui:

– Chỉ có một bóng của em thôi. Thực sự là hôm qua anh cực kỳ mệt mỏi, chính vì thế mà anh tắt máy.

– Anh xử lý việc đã xong chưa?

– Anh chả phải làm gì cả. Các chuyên viên tin học của Bộ Công an xử lý xong rồi.

Minh Phương:

– Thế là từ nay hết nói phét nhé.

– Nói phét cái gì?

– Anh chả từng nói anh là cao thủ máy tính, rồi hệ thống bảo vệ chống virus của anh thiết lập cho ngân hàng là tốt nhất thế giới...?

– Cách đây hai năm thì anh đã nói thế, nhưng bây giờ thì không dám nói như vậy nữa. Em có rỗi không?

Phương liếc mắt nhìn lên bảng ghi lịch làm việc trong ngày và thấy sắp đến giờ họp với các quản đốc. Cô nhíu mày suy nghĩ rồi nói:

– Em rỗi.

– Thế thì tốt quá. Anh đến đón em, chúng mình đi đâu chơi đến chiều về nhé.

– Vâng. Em chờ anh.

Phương vừa đặt máy thì .cô nhân viên văn phòng vào:

– Thưa chị, mọi người đã tới họp đủ.

Phương ra phòng họp. Cô nói:

– Tôi phải xin lỗi các anh các chị. Cuộc họp hôm nay hoãn đến sáng mai. Đúng 7 giờ 30. Tôi có công việc đột xuất không thể đừng được. Các anh chị thông cảm.

Với mọi người, việc hoãn những cuộc họp thế này chẳng có gì quan trọng. Mọi người vội vã trở về nơi làm việc.

Minh Phương về phòng, và trên khuôn mặt cô hiện lên vẻ khó hiểu vì sự vui vẻ bất thường của Lâm.

Lâm khóa cửa văn phòng và xuống đường vẫy một người xe ôm. Lâm không hề biết rằng đó là một trinh sát hình sự đang được lệnh giám sát Lâm.

Lâm lên xe, nói:

– Anh cho tôi đến Công ty Toàn Gia.

– Vâng ạ.

Xe chạy và có một trinh sát nữa đi theo sau. Được một đoạn, anh trinh sát hỏi chuyện:

– Em trông ông anh quen lắm. Hình như anh là chồng chị Phương, hoa hậu của tỉnh mình đúng không?

Lâm hào hứng:

– Sao anh biết?

– Em thấy ảnh của anh chị in trên một cuốn tạp chí nào ấy.

– Đúng rồi, tạp chí Người đẹp.

– Anh sướng nhỉ, yêu được hoa hậu. Em chỉ mong có dịp may nào được chạm vào bàn tay hoa hậu một lần cũng sướng đời.

Lâm khoái chí:

– Thế thì đơn giản thôi. Lát nữa, đến công ty Toàn Gia, tôi gọi hoa hậu ra, bắt tay anh đàng hoàng và mời anh vào công ty, uống nước, nói chuyện và sẽ cho anh chụp ảnh chung với hoa hậu. Anh đồng ý chứ?

Giờ thì đến lượt anh chàng trinh sát mừng rỡ:

– Nếu được thế, đời em may nhất rồi.

Khi đến công ty, anh nhân viên bảo vệ trố mắt khi nhìn thấy Lâm đi xe ôm. Anh ta vội chạy ra đón Lâm:

– Chào anh, sao lại phải đi xe ôm.

Lâm nhún vai:

– Hóa ra đi xe ôm vừa rẻ vừa tự do.

Lâm gọi anh trinh sát vẫn đang đứng ngoài cổng:

– Anh đi vào đây.

Anh trinh sát nói với vẻ ngượng ngập:

– Em cứ tưởng anh nói đùa cho vui.

Lâm đưa anh trinh sát trong vai người chạy xe ôm vào phòng Minh Phương và giới thiệu:

– Đây là hoa hậu Minh Phương. - Rồi Lâm nói với cô - Anh đi xe ôm. Hóa ra anh lái xe này rất ngưỡng mộ em. Anh ta muốn được bắt tay em một lần.

Minh Phương cười khiêm tốn và chìa tay ra:

– Giời ạ. Chào anh!

Anh trinh sát bắt tay Phương, khúm núm:

– Em cám ơn anh chị.

Lâm chỉ vào chiếc máy ảnh tự động Phương để trong tủ kính, nói luôn:

– Em đưa máy ảnh của em đây.

– Anh làm gì thế? Máy em vừa lắp phim, chưa chụp kiểu nào?

– Thế thì tốt.

Lâm cầm máy và bảo cả Phương và anh trinh sát giả danh:

– Em ngồi đây, anh đứng phía sau, tôi chụp cho một kiểu.

Phương thấy vui vui trước sự hồn nhiên đến hiếm có của Lâm. Cô ngồi ghế và anh trinh sát đứng phía sau. Lâm chụp liền ba kiểu rồi "tua” phim, đưa cả cuộn cho anh ta:

– Tặng anh cả ba tấm ảnh và phim gốc.

Anh trinh sát sung sướng:

– Em cám ơn anh chị. Em sẽ cho phóng to bằng người thật, treo ở nhà. "*Dưng"* mà có ai hỏi, em phải nói thế nào nhỉ?

Minh Phương cười:

– Anh muốn nói thế nào cũng được, chỉ đừng có bảo là…là người yêu tôi thôi.

– Em không dám vô lễ thế đâu. Thôi, em xin phép cứ nói đây là bà chị họ. Em xin phép anh chị.

Anh ta vừa đi ra, Lâm gọi giật lại:

– Này, tôi chưa trả tiền.

– Dạ thôi ạ.

– Không được. - Lâm dúi vào túi quần anh ta tờ năm chục ngàn.

– Em xin anh.

Lâm đóng cửa lại và ôm hôn Phương.

Minh Phương:

– Sao hôm nay anh vui thế. Em rất ngạc nhiên.

Lâm nói:

– Có gì đâu máy tính đã sửa xong, mọi việc trở lại bình thường…

Bỗng dưng Phương thấy nghi ngờ, cô căn vặn:

– Nếu chỉ có vậy thì anh không thể vui được đến như thế này. Anh nói đi, vì sao lại cứ tươi hơn hớn. Nếu anh không nói thật thì em không đi nữa.

Bị Phương tra hỏi, Lâm đâm ra lúng túng, nhưng rồi cũng nghĩ ra được cách nói dối:

– Em lạ nhỉ, anh vui mà cũng thắc mắc. Thôi, anh không cười nữa. Nói thật nhé, anh vừa đi xem bói. Thầy phán là chúng mình phải cưới nhau ngay tháng sau.

– Vào cái ngày mà mẹ anh đã chọn chứ gì. Em thì lại chả thấy có gì đáng vui cả.

Câu nói của Phương như dội gáo nước lạnh vào Lâm:

– Sao em nỡ nói thế.

Phương đột nhiên lạnh lùng:

– Anh đã bỏ được thuốc chưa? Chưa chứ gì? Thế thì có gì đáng vui.

Lâm ngượng ngùng:

– Anh đã hứa với em rồi. Anh sẽ giảm hút dần dần. Chúng mình cưới nhau xong, anh sẽ xin nghỉ việc 6 tháng, tự nhốt mình ở nhà cai nghiện. Em sẽ làm quản giáo nhé.

Minh Phương buồn bã:

– Em chỉ mong anh nghĩ cho em. Thiên hạ sẽ nghĩ thế nào nếu như em, một hoa hậu, lấy người chồng nghiện hút.

Nghe Phương nói thế, Lâm đột ngột nổi nóng:

– Sao, em nỡ nói với tôi thế à? Có phải bây giờ cô bắt đầu nuối tiếc không? Vậy thì... vậy thì... cô bước ra khỏi đây ngay!

Phương sững người nhìn Lâm rồi cô nói khó nhọc:

– Anh Lâm, anh làm ơn nhắc lại cho tôi nghe những lời anh vừa nói. Làm ơn nói lại đúng như thế.

Lâm nín lặng.

Phương bỏ ra khỏi phòng, cô lặng lẽ đi sang phòng họp, khóa trái cửa lại và khóc nức nở. Mấy cô nhân viên văn phòng nhìn theo ngơ ngác.

*

* *

Lão Siu được đưa lên phòng hỏi cung. Trung tá Tùng, hai sĩ quan và một cán bộ Viện Kiểm sát đã chờ sẵn.

Tùng đưa cho Siu một tờ giấy có in tiếng Anh:

– Đây là thư của cảnh sát Đài Loan trả lời yêu cầu của chúng tôi về việc đảm bảo an toàn cho gia đình anh.

Siu cầm lá thư xem rất kỹ rồi nói:

– Thưa các ông, như thế này thì tôi yên tâm rồi. Tôi xin khai hết... Nhưng tôi lại có một đề nghị nữa.

Trung tá Tùng:

– Anh cứ nói.

– Nếu sau này cảnh sát Đài Loan có yêu cầu dẫn độ tôi về xin các ông hãy từ chối.

Tùng ngẩn người, lúng túng:

– Vì sao thế? Anh phạm tội nặng à?

– Các ông bảo đã gia nhập băng 14K thì không tội lớn cũng tội bé. Từ buôn người, bắt cóc, tống tiền, cờ bạc, tẩy rửa tiền, kinh doanh gái mại đâm, có loại việc nào mà chúng tôi không nhúng tay vào đâu.

Trung tá Tùng:

– Điều này thì tôi còn phải hỏi cấp trên của tôi. Tất nhiên chúng tôi rất thông cảm với hoàn cảnh của anh trong lúc này. Nào ta bắt đầu nhé. Anh cho biết tên, ngày tháng năm sinh, nơi ở, nghề nghiệp...

*

* *

Tại văn phòng của Chủ tịch Hội đồng quản trị công ty Toàn Gia, bà Dung lơ đãng xem những hợp đồng kinh tế đã ký, những dự án phát triển sản xuất, rồi báo cáo tài chính.

Bà bấm máy điện thoại gọi nội bộ cho Minh Phương:

– Con và kế toán trưởng sang chỗ mẹ một lát. Mẹ có việc cần trao đổi.

Minh Phương và một phụ nữ đứng tuổi tên là Hòa sang gặp bà Dung.

Bà chỉ vào tập báo cáo tình hình tài chính của công ty qua 6 tháng đi vào hoạt động rồi hỏi:

– Theo như trong báo cáo này thì kết quả kinh doanh sau thuế của chúng ta được năm triệu ba trăm ngàn đô la. Đây là con số rất lớn có phải không?

Kế toán trưởng Hòa:

– Thưa chị, quả là ai cũng bất ngờ với kết quả kinh doanh như thế này. Nhiều công ty họ cũng ghen tị với chúng ta.

Bà Dung quay sang hỏi Phương:

– Phương đã có kế hoạch gì mới chưa?

– Dạ, con đang cùng các cán bộ lập kế hoạch mua lại thêm hai công ty nữa. Thật ra thì bấy lâu nay hai công ty này cũng như công ty vệ tinh của ta rồi. Hàng làm được, họ đều ủy thác cho ta xuất khẩu. Con cũng định báo cáo với mẹ cho mở một trung tâm buôn bán, sửa chữa ô tô với quy mô lớn nhất các tỉnh phía Bắc. Hãng xe Ford sẵn sàng góp vốn đầu tư và hỗ trợ đội ngũ chuyên gia kỹ thuật, nếu chúng ta thành lập được.

– Mẹ ủng hộ tất cả những kế hoạch phát triển kinh doanh. Ngành nghề nào cũng được, kể cả kinh doanh nhà hàng, nhưng phải là nhà hàng sang trọng, cực kỳ sang trọng. Còn bây giờ thế này, hai chị em tính toán thế nào cho tiện, mẹ muốn tách riêng ra khoảng một triệu đô vào tài khoản của mẹ.

Phương đang ngơ ngác chưa rõ và đang định hỏi lại thì Hòa hiểu ý và cướp lời:

– Thưa chị, nếu vậy, chị nên lập tài khoản mới ở một ngân hàng mới.

– Tất nhiên rồi. Nhưng về thủ tục chuyển tiền, hai cô phải làm cho khéo.

Minh Phương nói lí nhí:

– Vâng ạ.

Bà Dung nói thêm:

– Có lẽ nên tăng lương thêm cho đội ngũ cán bộ chủ chốt. Còn với công nhân, tăng trợ cấp ốm đau, thai sản... Mẹ muốn con phải tạo ra hình ảnh một công ty Toàn Gia đẹp như... hoa hậu.

Bà nói xong liền cười rạng rỡ.

Khi trở về phòng, Phương hỏi kế toán trưởng Hòa:

– Tôi không hiểu tại sao mẹ tôi lại tách riêng ra một khoản lớn như vậy. Làm như thế, sau này kiểm toán họ vào thì giải thích sao?

Hòa giảng giải:

– Chị đừng ngại, trong ngành tài chính, thiếu gì mánh khóe biến không thành có và biến có thành không. Còn cái đám kiểm toán... Chị yên tâm đi. Vụ cái lão Mai Văn Huy vừa rồi, kiểm toán nhà nước đến kiểm tra ba bốn lần đều có lãi. Đến lúc báo chí phanh phui ra, công an bắt mới lòi ra lỗ hàng trăm tỷ.

Minh Phương thở dài:

– Thôi thì cứ phải làm theo lệnh của "hoàng thái hậu” vậy.

Giải quyết xong chuyện một triệu đô la, bà Dung hớn hở gọi điện thoại cho Trần Đức:

– Anh Đức à, em Dung đây.

Trần Đức ngồi bàn việc gì đó với hai cán bộ, nghe tiếng bà Dung vội đi ra chỗ khác nói thầm thì:

– Anh đang bận họp.

– Em đã cho mở một tài khoản bí mật và rót vào đấy 1 triệu đô. Em làm cho anh một thẻ tín dụng nhé. Anh thích bao nhiêu?

– Cám ơn em, nhưng... nhưng...

– Nhưng cái gì? Sao ấp úng thế ? - Bà Dung cao giọng - Đang bên cạnh em nào hay sao?

Trần Đức nhăn nhó:

– Không có ai cả.

– Hay là chê tiền của em?

– Em nói thế thì tùy. Em cho anh một đồng cũng là quý rồi.

Bà Dung đổi giọng:

– Này, làm thẻ tín dụng cho anh không phải là đi bao gái khác nhé. Để mua nhà đấy. Em sẽ quản lý hóa đơn của thẻ đó.

Trần Đức cười nhăn nhó:

– Nếu vậy thì thôi. Anh không cần thẻ như thế đâu.

Bà Dung lại cười rinh rích:

– Chưa gì đã dỗi. Thôi, anh làm việc đi. Em muốn anh thu xếp, chiều mai chúng mình đi lên Thác Đa nghỉ một hôm... Sao, định từ

chối à? Thế nhé... em biết là anh luôn chiều em mà.

Trần Đức tắt máy và thở phào như trút được gánh nặng. Đức quay trở lại bàn làm việc, một cán bộ cười tinh quái:

– Chắc là Cục trưởng có em nào gọi, nên nói nhỏ nhẹ quá

Trần Đức gật đầu:

– Đúng là có một em thật. Nhưng mình phải từ chối khéo. Lúc này là phải biết giữ gìn.

– Đúng rồi. Các cụ có câu: "Văn chương chữ nghĩa bề bề. Thần... thần gì ám ảnh cũng mê mẩn đời" .

Anh ta nói xong, cả ba cười phá lên.

*

* *

Trong trại tạm giam, cuộc hỏi cung lão Siu vẫn tiếp tục

Trung tá Tùng:

– Anh có biết là tại sao Tony Nguyễn lại được gia nhập vào băng 14K không?

Lão Siu trả lời thật thà:

– Thưa cán bộ, tôi không biết. Khi tôi sang Việt Nam mở sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga thì nhận được lệnh là phải nghe theo sự chỉ huy của Nguyễn. Tôi có hỏi lại thì chỉ được nghe giải thích là do Nguyễn là người Việt Nam, có quan hệ rộng, mà muốn làm ăn ở Việt Nam, nếu không có quan hệ thì không làm gì được.

– Nguyễn và anh có bao giờ họp với nhau bàn về tổ chức sòng bạc không?

– Thưa cán bộ, không ạ. Nguyễn rất ít tới và nếu có đến thì cũng chỉ như một người tới chơi giải sầu.

Anh Kiểm sát viên nói chen vào:

– Vậy làm thế nào Tony Nguyễn kiểm tra được anh?

– Dạ, tôi phải gửi báo cáo hàng ngày về cho Nguyễn vào mỗi buổi sáng, qua đường thư điện tử. Tuy nhiên tôi biết là không thể che dấu được điều gì vì Nguyễn và cả ông chủ của tôi ở Đài Loan

đều gài người vào sòng bạc. Mọi sự gian dối nếu bị phát hiện đều phải trả giá đắt.

Trung tá Tùng:

– Chúng tôi thấy những điều anh trình bày là có cơ sở để tin.

– Thưa các ông, tôi không dám nói dối.

Tùng nghiêm giọng:

– Bây giờ tôi hỏi anh thêm một điều này. Anh hãy suy nghĩ cho thật kỹ rồi hãy trả lời. Tôi nhắc lại, là anh hãy suy nghĩ thật kỹ... Và anh cũng có thể không trả lời.

Lão Siu ngạc nhiên, nhưng rồi cũng khảng khái gật đầu.

– Như vậy là tôi hiểu lời khai của tôi tới đây sẽ liên quan tới sinh mạng của một người?

Tùng gật đầu:

– Anh thông minh lắm. Điều anh khai không những liên quan tới sinh mệnh của một người mà còn của nhiều người. Trong máy tính của anh có lưu rất nhiều tài liệu về những người đến chơi bạc. Anh nghĩ thế nào về con số hơn ba triệu rưỡi đô la và hàng trăm triệu tiền Việt mà Cao Đức Lâm đã thua.

Lão Siu suy nghĩ hồi lâu rồi quả quyết:

– Số tiền mà anh Lâm thua bạc là đúng đấy.

Tùng hỏi:

– Anh có nhớ ngày nào Lâm thua nhiều nhất, ngày nào thắng nhiều nhất không?

– Thưa cán bộ, nhớ chứ ạ. Đến chết tôi cũng không thể nào quên.

Tùng đưa cho lão Siu một tờ giấy:

– Anh viết ra giấy này.

Lão Siu cắm cúi viết ra giấy. Đấu tiên là: "Những lần anh Lâm chơi bạc thắng" . Viết khoảng năm dòng thì Siu lại chuyển xuống: "Những lần anh Lâm chơi bạc thua" . Phần này thì Siu viết dài hơn.

Không cần chờ cho lão Siu viết hết, Tùng nói:

– Thôi đủ rồi, anh ký vào.

Lão Siu ký xong lễ phép đưa cho Tùng. Anh trao cho một điều tra viên:

– Đồng chí đối chiếu với những con số thu được trong máy tính xem sao.

Trong lúc anh cán bộ điều tra so sánh tài liệu thì Tùng hỏi lão Siu:

– Có bao giờ Lâm nói với anh là lấy đâu ra lắm tiền như thế để chơi bạc không?

– Thưa không ạ. Nhưng thú thật với cán bộ, Lâm là con bạc kỳ lạ nhất mà tôi đã gặp. Nếu là Las Vegas, hay ở Ma cao, ở Thái Lan, những người chơi bạc thua nhiều như vậy cũng không hiếm, nhưng ở Việt Nam, tôi chưa thấy. Và có điều làm tôi không hiểu nổi là khi Lâm chơi bạc, nếu thắng thì cũng không bộc lộ vui mừng thái quá, và nếu có thua thì cũng không lấy đó làm buồn phiền. Anh ta chơi bạc hình như... hình như bằng tiền nhặt được.

– Ngoài Lâm ra thì còn những ai chơi bạc thua nhiều ở đó?

– Thưa ông, có ông Giám đốc Công ty xây dựng và phát triển đô thị. Ông này cũng mới chơi được vài ba tháng và có lần đã thua ba trăm ngàn đô la.

Anh cán bộ điều tra đối chiếu xong, nói:

– Báo cáo thủ trưởng, hoàn toàn chính xác ạ.

*

* *

Tại phòng làm việc của thượng tá Đỗ Kim, Phó Giám đốc Công an tỉnh, người được giao nhiệm vụ là Trưởng ban Chỉ đạo điều tra vụ án.

Trung tá Tùng đưa cho thượng tá Đỗ Kim một cặp tài liệu và nói:

– Báo cáo anh, đây là toàn bộ những bản khai mới nhất của tên Siu và kết quả xác minh về những hoạt động của sòng bạc tại khách sạn Thiên Nga.

Thượng tá Đỗ Kim chăm chú xem và nhiều đoạn anh còn cẩn thận lấy cái bút đánh dấu màu vàng tô vào chỗ đáng chú ý.

Xem hết tập tài liệu, thượng tá Đỗ Kim suy nghĩ hồi lâu rồi nói:

– Tại sao trong báo cáo của các đồng chí không đề xuất kế hoạch tiếp theo?

Trung tá Tùng nín lặng không trả lời.

Thượng tá Đỗ Kim hỏi:

– Có điều gì khiến đồng chí khó nói thế?

Trung tá Tùng hít một hơi dài như thể để lấy can đảm rồi nói:

– Báo cáo đồng chí Phó Giám đốc, không phải chúng tôi không biết điều đấy, nhưng xin đồng chí hiểu cho. Tôi thấy rất khó xử.

Thượng tá Đỗ Kim cười:

– Ông bạn của tôi ơi ! Sao tự nhiên hôm nay cậu lại trở nên cẩn trọng quá mức thế?

Trung tá Tùng:

– Nói thật với anh, nếu làm thẳng tay thì ngay bây giờ phải ra lệnh bắt Cao Đức Lâm, Tony Nguyễn. Đó là chưa kể phải khẩn cấp cho khởi tố điều tra ngay về công ty Hoàng Quân. Nhưng anh thấy đấy, Cao Đức Lâm là người thế nào, Đào Trọng Thanh là người thế nào? Chỉ riêng Cao Đức Lâm. thôi cũng đã đặt chúng ta vào tình thế hết sức khó xử.

Thượng tá Đỗ Kim giơ tay lên ngắt lời:

– Tôi hiểu ý anh rồi. Nhưng anh ở với anh Hòa gần hai mươi năm nay. Từ khi anh Hòa mới là Phó phòng, còn anh và tôi đều là sinh viên mới ra trường. Vậy mà anh không hiểu anh Hòa ư? Người ta có thể chê trách anh Hòa nào là cổ hủ, nào là chậm đổi mới tư duy, nào là thiếu kiến thức nghiệp vụ công an, nhưng không ai dám nói anh Hòa là người hai mặt trong cuộc đấu tranh chống các loại tội phạm. Vụ này cũng vậy. Anh Hòa đang rất khó xử, mà lý do vì sao thì anh hiểu quá rồi còn gì. Vì vậy, nhiệm vụ của chúng ta là vừa phải đấu tranh điều tra cho ra các thủ đoạn hành vi phạm tội của Cao Đức Lâm, Tony Nguyễn, Đào Trọng Thanh và đồng bọn. Nhưng không được để hay cố gắng đừng để anh Hòa khó ăn khó nói với lại ông Cẩm.

Nghe Phó Giám đốc nói vậy, Tùng hiểu ra, anh nói:

– Vậy tôi xin đề xuất như sau: Thứ nhất, chúng ta báo cáo toàn bộ sự việc cho anh Hòa và Viện trưởng Viện Kiểm sát rồi đề nghị các anh ấy làm công tác tư tưởng cho ông Cẩm, bà Dung. Một mặt khác phải tập trung toàn bộ lực lượng lùng bắt bằng được tên Tony Nguyễn và một cô gái tên là Vy. Sau khi bắt được Tony Nguyễn, Vy để củng cố thêm chứng cứ thì chúng ta sẽ khởi tố bị can đối với Cao Đức Lâm.

Thượng tá Đỗ Kim gật đầu:

– Phương án này của anh xem ra có lý đấy. Về chuyện bắt thằng Tony Nguyễn, anh hãy chú ý trên các tuyến đường bộ. Bởi vì thằng Nguyễn không đi được bằng đường hàng không thì rất có thể hãn sẽ đi ôtô lên trên biên giới hoặc vào thành phố Hồ Chí Minh rồi từ đó theo đường tiểu ngạch sang Campuchia.

Trung tá Tùng gãi đầu:

– Phong tỏa đường không thì dễ, mà phong tỏa đường bộ xem ra không có biện pháp nào khả thi.

Thượng tá Đỗ Kim nói vui:

– Trong đánh án, yếu tố may mắn chiếm đến năm mươi phần trăm đấy. Cậu đã phát hết ảnh của thằng Nguyễn cho anh em chưa?

– Báo cáo anh, mỗi người có 3 tấm ảnh của Tony Nguyễn và đều là những bức ảnh chụp gần đây.

Thượng tá Đỗ Kim:

– Tôi đi sang báo cáo anh Hòa, còn anh cố gắng tìm thằng Nguyễn.

*

* *

Tony Nguyễn ở trong khách sạn. Hắn gọi điện thoại về cho tên đệ tử là chủ khách sạn ở dưới Đồ Sơn, Hải Phòng:

– Anh đã làm theo lời tôi dặn chưa?

Tiếng người chủ khách sạn:

– Thưa ông, đã đưa đến nơi an toàn rồi ạ.

– Rất tốt. Bây giờ anh bay ngay vào thành phố Hồ Chí Minh thuê cho tôi một chiếc xe để đi xuống miền Tây.

– Thưa ông, vâng ạ.

– Anh mang theo nhiều nhiều tiền một chút, người chiến hữu của anh ở Châu Đốc vẫn còn đấy chứ?

– Thưa ông, vẫn còn ạ.

– Thế thì được rồi, anh hãy đến nói với anh ta đưa tôi sang Campuchia. Hãy trả cho anh ta cái giá mà có nằm mơ anh ta cũng không thấy.

Nguyễn tắt máy điện thoại di động rồi lại dùng điện thoại của khách sạn gọi cho Minh Lý. Nhưng đáp lại là tiếng thông báo của nhân viên tổng đài là máy không liên lạc được. Nguyễn bực bội ném chiếc máy di động xuống giường.

Nguyễn gọi điện thoại cho nhân viên lễ tân của khách sạn:

– Anh mua cho tôi một vé tàu đi thành phố Hồ Chí Minh vào ngày mai có được không?

– Thưa ông, chuyện rất đơn giản. Nhân viên nhà ga sẽ mang vé đến đây ngay. Ông lấy vé hạng nhất chứ ạ.

– Tất nhiên rồi.

*

* *

Rời văn phòng của Tổng Công ty Hoàng Quân, tâm trạng của Minh Lý nặng trĩu lo âu. Cô gọi taxi đi thẳng ra ga Hà Nội. Trong thâm tâm, cô cũng muốn giúp Tony Nguyễn trốn đi càng nhanh càng tốt vì cô biết rất rõ là Thanh đang tìm cách trả thù Nguyễn và cô cũng biết nếu anh ta bị bắt thì không ít thì nhiều cũng có liên lụy đến cô.

Cô hình dung ra nét mặt đầy căm hờn của Thanh lúc nãy:

"Đào Trọng Thanh:

– Tôi thề với cô là lần này, tôi sẽ phải tống thằng Lâm, thằng Nguyễn, thằng Nam vào tù. Chúng nó định phá tan cơ nghiệp của

tôi, chúng sẽ phải trả giá. Còn cô bây giờ tôi phải gọi cô là như thế nào ?

Minh Lý bình tĩnh chịu đựng ánh mắt nặng nề của Thanh, cô nói thong thả:

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi có biết Nguyễn từ bên Pháp trong một chuyến đi du lịch. Một người từng là á hậu như tôi, nếu có quan hệ với những người giàu có và trẻ trung như Nguyễn thì cũng là bình thường. Chúng tôi cũng có vài thương vụ làm ăn với nhau.

– Nhưng tại sao cô không nói với tôi? Ngay cả khi bàn chuyện bán một phần dự án cho thằng Nguyễn, cô cũng câm như hến.

Minh Lý đáo để.

– Anh nên học cách ăn nói cho có văn hóa, kẻo lại tòi ra cái chất của một người từng có thời gian được mặc áo kẻ to. Tôi không nói với anh về mối quan hệ với Nguyễn là bởi vì anh không phải là chồng tôi, là người yêu tôi càng không phải là người tôi phải cầu cạnh. Nếu tôi nhớ không nhầm thì chính anh phải nhờ đến tận ông Chủ tịch tỉnh mời tôi về làm với anh. Vậy thì việc gì tôi phải khai báo với anh về các mối quan hệ của mình .

Thanh nổi khùng, đâm xuống mặt bàn làm ấm chén nảy tung lên :

– Bây giờ tôi mới biết cô là người ghê gớm. Trong phi vụ mua bán vừa qua, cô kiếm được bao nhiêu?

Minh Lý cười nhạt:

- Thế tại sao anh không nghĩ là chính tôi đã giúp anh thoát hiểm trong vụ báo chí. Và tại sao anh không nghĩ là nhờ bán được một phần dự án mà anh thoát phá sản? Cũng nhân đây, tôi nói cho anh biết, công ty của anh sẽ chết, sẽ phá sản và chắc chắn người ta sẽ lần ra những tội lỗi của anh.

Thanh cười phá lên:

– Cô tưởng tượng ra bi kịch ấy để trả thù tôi đấy à? Cô cứ chờ đó.

– Ngẫm cho cùng, anh cũng giông vô vàn những gã doanh nhân phất lên nhờ một sự may mắn và sau đó lại chết vì thiếu hiểu biết các quy luật kinh tế, vì tính háo danh và vì sự tham lam. Anh đang tự

vẽ ra mình là doanh nhân giỏi nhất tỉnh, thậm chí nhất Việt Nam, đó cũng chỉ là một cách... một cách... xin lỗi anh, tôi buộc phải nói thô tục như kiểu của anh đó là "thủ dâm tinh thần " - tự làm cho mình sung sướng.

Những lời tẽ cay nghiệt, châm chọc của Minh Lý đã làm Thanh không giữ được bình tĩnh. Anh ta nhìn chòng chọc vào Minh Lý rồi nói như nhắc từng chữ.

– Tao thề có quỷ thần hai vai chứng giám, nếu mày hé răng nói với bất cứ ai về công ty này, về tao, thì cái mặt đẹp đẽ của mày sẽ đầy sẹo.

Minh Lý dửng dưng:

- Tôi biết là thế nào anh cũng có những kiểu trả thù theo kiểu Năm Cam. Vậy thì tôi cũng nói để anh biết: Nếu như chỉ cần cái tin tôi bị bất cứ một tai nạn nào đó, dù là chỉ xước da thôi, thì toàn bộ danh sách các quan chức cùng anh tẩy rửa tiền, các dự án ma để vay tiền ngân hàng... sẽ được gửi đi cho bốn nơi. Đó là cho Công an, Viện Kiểm sát và cho hai tờ báo, mà các vị Tổng Biên tập những tờ báo này khi nhắc đến tên anh là họ không nuốt nổi cơm nữa.

Thanh trố mắt, mặt tái nhợt. Minh Lý nói:

- Nói thế thôi, anh cứ yên tâm đi. Nếu anh là bụt, tôi sẽ mặc áo cà sa " .

Lý bảo lái xe taxi chở cô ra ga Hà Nội. Cô vào nhìn bảng giờ tàu đi thành phố Hồ Chí Minh rồi xếp hàng mua một vé giường nằm nhưng mà loại tàu thường.

Chỉ còn vài ba người nữa là đến lượt, bỗng dưng cô có một linh cảm lạ. Cô quay ngoắt lại và bắt gặp ngay ánh mắt của một thanh niên đang nhìn chòng chọc vào mình. Bị bất ngờ, anh ta lúng túng quay đi. Lý nhíu mày suy nghĩ rất nhanh rồi đến chỗ anh ta, cô nói:

– Xin lỗi, anh cũng mua vé đi thành phố Hồ Chí Minh.

Không kịp phản ứng, gã kia nói bừa:

– Vâng, đúng thế.

– May quá - Lý hồ hởi - Anh lên chỗ của tôi, sắp đến lượt rồi. Anh mua luôn hộ tôi nhé, một vé giường nằm, có khi chúng ta là bạn

đồng hành cũng vui đấy. Tôi chạy ra mua viên thuốc đau bụng.

Nói rồi, không chờ gã kia phản ứng, Lý nhét vào tay anh ta hai tờ loại 500.000đ. Rồi cô nắm tay lôi anh ta lên chỗ của mình đang xếp hàng:

– Anh làm ơn giúp hộ nhé. Tôi đau bụng quá. Mười phút nữa tôi quay lại.

Lý chạy ra ngoài ga rồi cô kín đáo vòng sang cửa khác và theo dõi. Quả nhiên, gã thanh niên nọ ngơ ngác không biết xử lý ra sao cả. Gã lấc láo nhìn quanh, thì cô bán vé giục:

– Nào, đến lượt anh, mua mấy vé đây?

Gã giật mình vội đứng ra ngoài và lúng túng nhìn hai tờ giấy bạc của Lý mới đưa cho.

Lý đứng nhìn và cười thầm. Một lát sau, quay vào, cô vồn vã:

– Anh mua vé cho em chưa?

Gã ấp úng:

– Tôi… tôi quên mất không hỏi cô là cô muốn đi tàu "ét" mấy, vì thế tôi không dám mua.

– Thế anh mua vé tàu nào?

– Tôi mua tàu S2.

Lý thở dài:

– May quá, anh chưa mua... Em không muốn đi tàu nữa. Em đi máy bay cho nhanh.

Rồi cô chìa tay xin lại tiền. Gã kia đưa tiền cho cô. Lý cười mỉa mai:

– Anh là người thật thà hiếm có. Tôi lại cứ nghĩ có khi anh cầm tiền rồi "bùng" luôn. Mà tại sao anh lại tử tế thế nhỉ?

Gã nói với giọng tán gái:

– Với một cô gái đẹp như em, chả lẽ anh không tử tế được hay sao?

– Cám ơn anh. Tôi đi ra phòng vé máy bay đây.

Nói rồi, Lý đi luôn và biết là gã sẽ theo dõi, cô đến thẳng phòng cảnh sát giao thông, ngồi chen chúc với những người đang chờ đăng ký xe máy. Mấy phút sau, cô lại liếc nhìn thấy hắn đi bên ngoài phòng và ngó nghiêng tìm cô.

Lý cười nhạt, cố lấy điện thoại di động gọi cho Thanh:

– Này, anh Thanh! Cái thằng mà anh cử nó theo dõi tôi . Nó thật thà và mê gái quá cơ. Tôi đang ngồi ở phòng Cảnh sát giao thông công an Hà Nội, anh bảo đứa khác đến thay nó đi.

Tiếng của Thanh:

– Cô giỏi lắm. Nhưng xin cô chớ lấy làm phiền, chúng tôi có trách nhiệm phải bí mật bảo vệ cô.

– Cám ơn cái sự tử tế của anh. Tôi đồng ý anh cho người bảo vệ bí mật.

Nói rồi cô cắt máy. Mấy phút sau, cô ra ngoài và gã kia đã biến mất.

Lý vào một quán cafe, gọi một ly sinh tố. Rồi cô bảo một nhân viên:

– Chị cần mua một vé tàu Thống nhất đi thành phố Hồ Chí Minh. Em đi mua giúp chị. Bồi dưỡng cho em 100.000 đồng.

Thấy việc quá đơn giản mà lại thù lao cao, cậu nhân viên vui vẻ:

– Em đi mua ngay cho chị. Loại vé nào hả chị?

– Em mua tàu S1, vé giường nằm, khoang máy lạnh. Đi ngay chuyến tối nay. Nếu ga hết vé, em mua vé ngoài cho chị.

– Vâng ạ.

Anh chàng chạy vào nói với một nhân viên lễ tân rồi phóng xe máy ra ga Hà Nội. Mười lăm phút sau, anh chàng quay về đưa vé cho Lý.

Lý kiểm tra vé rồi bảo anh ta lấy cho một phong bì.

Cô cho vé vào, viết bên ngoài mấy chữ rồi cô nói:

– Em đưa vé đến địa chỉ này và giao cho một người tên như thế này. Chị cho em 100.000 nữa.

Anh chàng lại sung sướng phóng xe đi đến khách sạn mà Tony Nguyễn đang ở. Giao phong bì đựng vé cho nhân viên lễ tân của khách sạn, anh ta đi luôn.

Tony Nguyễn cầm cả hai chiếc vé tàu - một chiếc nhân viên khách sạn mua cho và một chiếc của Lý - lên ngắm nghía và bỗng dưng hắn cười sằng sặc.

Nguyễn gọi điện thoại cho Lý:

– Cám ơn em đã lo cho anh. Anh sẽ đi ngay, nhưng em phải rất cẩn thận đấy nhé. Anh sợ thằng Thanh đã nghi ngờ em vì hôm nọ có mấy tay Việt kiều từ Pháp về có tới thăm Hoàng Quân. Trong đoàn này, có hai người có biết đôi chút về quan hệ của anh và em hồi em sang Pháp.

– Đúng thế. Lúc nãy hắn đã lồng lộn lên và thề sẽ trả thù em. Hắn cho người theo dõi em nhưng bị em phát hiện.

– Vậy là có chuyện rồi đó. Số tài liệu về thằng Thanh, em vẫn giữ đấy chứ.

– Tất nhiên, bây giờ nó là bùa hộ mệnh của em đấy. Chúc anh đi may mắn.

– Chúc em ở lại bình yên.

Nguyễn đặt máy xuống, nét mặt thẫn thờ.

Nguyễn lại cầm hai tấm vé ngắm nghía và nhếch mép cười bí hiểm. Nguyễn xé vụn hai tấm vé tàu, ném vào sọt rác.

*

* *

Trong phòng làm việc của mình, Thanh mắng như tát nước vào gã thanh niên mà hắn giao cho theo dõi Lý:

– Sao mày ngu thế. Có mỗi việc theo dõi con đàn bà ấy mà không xong. Lại còn để nó phát hiện ra... Thế mà dám nói phét là ngày xưa là trinh sát hình sự.

– Thưa anh, em xin lỗi.

– Thôi cút đi.

Gã kia cóm róm đi ra. Nhưng gã vừa ra đến cửa thì Thanh gọi giật lại:

– Cứ ngồi đấy đã.

Rồi Thanh lồng lộn đi lại trong phòng suy nghĩ.

Bỗng mắt hắn sáng lên và thắc mắc trong đầu: "Tại sao con Lý lại ra ga mua vé tàu? Chắc chắn là người như nó không bao giờ chịu đi tàu vào thành phố Hồ Chí Minh. Như vậy là chỉ có thể nó mua vé cho thằng Nguyễn trốn vào Nam rồi tìm đường sang Căm pu chia. Nếu nó mua cho ai đó, hoặc mua cho chính nó thì nó sẽ phải mua, không có lý gì mà lại bỏ như thế".

Thanh nói:

– Mày có chắc là khi nó đi taxi và khi vào mua vé, nó không biết mày theo dõi chứ?

– Thưa anh, vâng ạ. Em sơ xuất là đứng hơi gần nó vì cũng muốn là xem nó mua vé như thế nào.

– Nó vào Phòng cảnh sát giao thông và chơi với ai?

– Nó ngồi ở phòng chờ đăng ký xe máy.

Thanh tươi nét mặt:

– Bây giờ thế này. Mày ra mua một sim điện thoại rồi gọi cho chính ông Giám đốc công an tỉnh. Mày cứ nói là biết cô Minh Lý, trợ lý của tao, đi mua vé tàu cho thằng Nguyễn trốn vào thành phô Hồ Chí Minh. Mày đọc cho họ hai số máy di động của con Lý. Số máy đây . Làm nhanh lên. Tao mà nghe tin công an bắt được thằng Nguyên thì mày có thưởng. Có số máy của Giám đốc rồi chứ?

– Tất nhiên là em phải có.

– Hừ, lính cũ mà lại. Mày làm cảnh sát hình sự được mấy năm?

– Gần chục năm anh ạ.

– Kể cũng là nhiều. Thế mà không biết giữ mình, để bọn lưu manh nó làm cho thân tàn ma dại. Thôi đi nhanh lên.

Thanh đưa cho gã mảnh giấy ghi số máy của Lý.

*

* *

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa có phó Giám đốc Đỗ Kim, trung tá Tùng, trung tá Mỹ, trung tá Hải và hai cán bộ điều tra khác. Đại tá Hòa chăm chú đọc báo cáo kết quả hỏi cung lão Siu.

Có điện thoại di động của Giám đốc. Ông nhìn số máy và nhíu mày khi thấy số rất lạ. Ông trả lời:

– Alô, tôi nghe dây.

– Xin lỗi, có phải đấy là bác Hòa, Giám đốc công an tỉnh phải không?

- Vâng, ai ở đầu dây đấy ạ?

– Thưa bác, cháu là công dân thôi. Xin bác đừng hỏi cháu ở đâu. Cháu xin báo cho bác biết một tin quan trọng. Chiều nay, chị Minh Lý, trợ lý của ông Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân, đã ra ga Hà Nội, mua một vé tàu Thống Nhất đi thành phố Hồ Chí Minh tối nay. Chiếc vé đó là mua cho Tony Nguyễn, một người phạm tội đang bị công an lùng bắt.

– Anh có thể nói rõ hơn được không? Tony Nguyễn là ở đâu? Công an nào đang lùng bắt?

– Bác đừng có giả vờ không biết. Cháu cho bác hai số điện thoại này của cô Lý.

– Anh đọc số máy đi.

Giám đốc Hòa lấy bút ghi số máy rồi hỏi:

– Cám ơn anh. Nếu có thông tin gì, anh cứ cho chúng tôi biết thêm.

– Vâng ạ. Chào bác.

Ông Hòa quay sang mọi người:

– Có chuyện rồi đây. Có một người cho hay là cô Minh Lý, trợ lý của tay Thanh đi mua vé tàu Thống Nhất cho Tony Nguyễn. Tại sao lại có người biết chúng ta đang tìm Nguyễn? Đây là chuyện rất không bình thường, các đồng chí tìm hiểu ngay cho tôi thông tin lại lọt ra bên ngoài.

Trung tá Mỹ giơ tay xin phát biểu:

– Báo cáo Giám đốc, theo chúng tôi biết thì trước đây đã có thời kỳ Lý và Tony Nguyễn có mối quan hệ trên mức tình cảm.

Ông Hòa giơ tay ngắt lời:

– Tại sao các anh cứ nói cảm tính thế nhỉ? Thế nào là trên mức tình cảm? Mức tình cảm là dài, rộng, nông sâu hay nặng nhẹ ra sao?

Ông ngừng lại rồi nói dứt khoát:

– Đồng chí Mỹ làm việc khẩn cấp với bưu điện để nghị xác minh ngay những số máy nào đã liên lạc với máy của cô Lý này trong thời gian ngày hôm qua và ngày hôm nay. Đồng chí Tùng cử ngay một tổ trinh sát ra ga Hà Nội và hỏi xem có chiếc vé nào đi Thành phố Hồ Chí Minh mang tên Tony Nguyễn không? Tuy nhiên cũng có thể chiếc vé đó không ghi tên hắn, nên chúng ta cứ cho người theo dõi ở cửa ra tàu.

*

* *

Tony Nguyễn xuống dưới sảnh của khách sạn. Khi thấy có một chiếc xe tắc xi chở người đến khách sạn, Nguyễn vẫy người lái xe vào hỏi:

– Này ông bạn, tôi muốn thuê một chiếc xe đi từ đây vào Sài Gòn... Dĩ nhiên là đi chơi trong khoảng thời gian một tuần, anh có thể kiếm cho tôi được một xe không?

Anh lái xe tắc xi vồn vã nhận lời:

– Chuyện đơn giản, ông anh cần thuê xe loại gì?

– BMW hay Ford hay Toyota?

Nguyễn suy nghĩ một lát rồi nổi:

– Anh thuê cho tôi một chiếc Ford, loại nào vừa vừa tiền thôi.

Anh lái xe hỏi:

– Bao giờ anh đi?

Tony Nguyễn:

– Có lẽ để sáng sớm mai... Mà thôi, đi ngay chiều nay. Tôi muốn ngủ tối ở Cửa Lò.

Anh lái xe tắc xi:

– Anh chờ em mấy phút để em hỏi ở hãng.

Rồi anh ta chạy ra ngoài gọi điện thoại di động.

Lát sau anh ta quay vào nói vui vẻ:

– Em đã gọi cho anh một chiếc Ford Laser. Xe mới, thuê bao trọn gói cho cả chuyến là bảy triệu đồng. Tất nhiên là tiền ngủ của lái xe thì anh phải lo, còn tiền ăn thì tự nó.

Nguyễn phẩy tay:

– Ngủ thì riêng rồi, tôi sẽ lo. Nhưng ăn uống thì anh ta ăn cùng với tôi.

Anh lái xe tắc xi:

– Thế thì tốt quá. Đúng ba giờ chiều xe có mặt tại đây đón anh.

Nguyễn rút ra hai trăm đô la:

– Anh bảo làm hợp đồng luôn cho tôi. Đây là tiền đặt cọc.

Anh lái xe tắc xi xua tay:

– Lát nữa anh sẽ ký hợp đồng trực tiếp với họ.

Nói xong anh.lái xe tắc xi vội chạy ra xe vì có ôtô khác đến...

*

* *

Trung tá Mỹ báo cáo với ông Hòa:

– Báo cáo anh đã xác minh qua bưu điện. Từ chiều ngày hôm qua đến nay có tất cả năm mươi cuộc điện thoại gọi đến hai số máy của cô Lý. Qua xác minh thì hầu hết đó là máy của những người bạn của cô ta. Chúng tôi cũng đã xác minh được tên tuổi. Còn hai số máy này thì lại từ một khách sạn tư nhân loại ba ở Hà Nội. Cuộc gọi gần đây nhất là cách đây nửa tiếng. Kéo dài hai phút mười lăm giây.

Đại tá Hòa hỏi:

– Bây giờ đồng chí định thế nào?

Trung tá Mỹ nói ngay:

– Có lẽ anh nên gọi điện nhờ cảnh sát hình sự Hà Nội giám sát luôn khách sạn này. Nếu có thể thì họ xác minh luôn hộ có thằng

Nguyễn ở đây không?

Ông Hòa lắc đầu:

– Từ đây lên Hà Nội có là bao xa. Cậu làm lệnh bắt khẩn cấp. Sau đó phối hợp với hình sự đưa một tổ lên Hà Nội ngay.

Trung tá Mỹ đứng dậy:

– Báo cáo anh tôi hiểu.

*

* *

Trong phòng khách sạn, Nguyễn thay bộ quần áo mới. Anh ta nhét hết tiền vào túi áo trong, còn tất cả quần áo và các vật dụng khác, hắn bỏ vào tủ. Có điện của nhân viên lễ tân:

– Thưa ông, ông gọi xe tắc xi phải không ạ?

– Đúng rồi, tôi gọi xe để đi chơi một lát.

– Xe đã tới chờ ông.

Trong lúc Nguyễn đi xuống, thì anh lái xe chở Nguyễn đi Sài Gòn nói chuyện với nhân viên lễ tân:

– Mình đang đói thì lại vớ được ông khách này.

Nhân viên lễ tân nói:

– Việt kiều đấy.

– Ông này chắc mới về Việt Nam nên làm một cuốc tắc xi đi từ đây vào thành phố Hồ Chí Minh.

Anh lễ tân ngạc nhiên vì mới chỉ ít phút trước Nguyễn còn gọi mua vé tàu Thống Nhất... Anh chưa kịp nói sự thắc mắc thì Nguyễn đã xuống đến nơi.

Nguyễn hỏi:

– Anh là lái xe?

– Vâng ạ.

Rồi Nguyễn quay sang nói với nhân viên lễ tân:

– Tôi đi chơi một lát tối quay về. Nếu có khách hỏi tôi anh bảo là tám giờ tối tôi mới trở lại.

Rồi Nguyễn đưa chìa khóa phòng cho nhân viên lễ tân. Thấy Nguyễn chỉ đi người không nên nhân viên lễ tân không nghĩ là Nguyễn đi hẳn và cũng quên luôn cái chi tiết anh lái xe vừa nói là thuê xe đi Sài Gòn. Nguyễn ra xe và đi luôn.

Xe mới chạy được mấy phút thì một tốp công an do Trung tá Tùng chỉ huy ập vào. Một người mặc quần áo cảnh sát hỏi nhân viên lễ tân:

– Từ hôm qua đến nay anh có thấy ở khách sạn này có người nào tên là Tony Nguyễn ở đây không?

Nhân viên lễ tân giở sổ và nói:

– Không có ai tên thế. Nhưng có một người Việt kiều tên là Jimmy Trần.

Trung tá Mỹ hỏi:

– Anh ta có hộ chiếu ở đây không?

Nhân viên lễ tân trả lời:

– Chúng cháu chỉ ghi số hộ chiếu và tên thôi. Rồi lại trả hộ chiếu cho họ.

Trung tá Tùng lấy một tấm ảnh của Nguyễn đưa cho nhân viên hỏi:

– Có đúng người này không?

Anh nhân viên lễ tân nhìn rồi nói ngay:

– Đúng người này rồi. Anh ấy vừa đi xong.

Tùng hỏi nhanh:

– Đi đâu? Đi bằng gì?

– Anh ấy nói là đi chơi tối về. À mà thưa các chú, cháu thấy lạ lắm. Anh ấy nhờ cháu mua vé tàu Thống nhất đi Thành phố Hồ Chí Minh chuyến bảy giờ tối. Nhưng lúc nãy lại bảo cháu là nếu có khách hỏi thì nói là tám giờ tối sẽ về. Còn người lái xe chở anh ta đi thì lại nói là anh ấy thuê xe đi Sài Gòn. Nhưng cháu thấy anh ấy không mang theo hành lý, nên cũng nghĩ là anh ấy đi tối sẽ về.

Trung tá Tùng nói ngay:

– Chúng tôi là công an đang cần truy lùng một tên tội phạm nguy hiểm. Anh hãy cho chúng tôi lên kiểm tra phòng mà người khách ấy vừa ở.

Nhân viên lễ tân vội vàng đưa tổ công an lên phòng Nguyễn. Trong phòng vẫn rất ngăn nắp nhưng khi mở tủ thì thấy quần áo của Nguyễn và va ly nhỏ vẫn vứt ở trong đó. Các trinh sát mở ngăn kéo tủ, ngăn kéo bàn tìm tòi. Một người mở nắp thùng rác ở dưới gầm bàn rồi anh nhìn chăm chú, cầm mấy mảnh giấy trong đó ra rồi thốt lên:

– Ô, vé tàu các anh ạ.

Đống vé tàu đã bị xé vụn trong sọt rác được các trinh sát bày lên bàn và sắp xếp lại. Anh nhân viên lễ tân ngạc nhiên:

– Ơ tại sao lại có hai vé? Cháu chỉ mua cho anh ấy một vé thôi cơ mà.

Trung tá Tùng suy nghĩ một chút rồi nói quyết đoán:

– Như vậy là thằng Nguyễn đã đánh lạc hướng đề phòng chúng ta truy bắt.

Rồi Tùng hỏi nhân viên lễ tân:

– Anh có biết anh ta đi bằng xe gì không?

– Dạ thưa, một chiếc Ford Laser màu ghi bạc.

Trung tá Tùng nói với một người:

– Hai đồng chí theo tôi đuổi chiếc xe đó. – rồi anh chỉ vào một sĩ quan khác - Còn đồng chí báo cáo với giám đốc đề nghị thông báo cho công an Hà Nam, Ninh Bình, Thanh Hóa, Nghệ An chú ý kiểm tra những chiếc xe Ford chạy trên đường.

Vài phút sau, chiếc xe Mitsubishi của công an tỉnh rú còi chạy hết tốc lực trên đường cao tốc

6

Trên xe, Tony Nguyễn luôn mỉm cười khoái chí vì nghĩ mình đã cao mưu, chắc chắn lừa được công an và tránh được sự trả thù của bọn Thanh.

Thấy Dũng, người lái xe cho xe chạy chậm, tự dưng Nguyễn thấy sốt ruột. Hắn giục:

– Anh chạy nhanh lên chứ. Xe yếu máy à?

Lái xe Dũng nói:

– Anh ơi, dạo này cảnh sát giao thông bắn tốc độ ghê lắm. Bị giữ xe bây giờ có mà chết đói. Bằng lái của em bị bấm lỗ hai phát rồi.

Nguyễn phẩy tay:

– Anh cứ yên tâm đi. Nếu bị bắn tốc độ, cần làm "luật" bao nhiêu, tôi chi.

– Ông anh nhớ đấy nhé.

Nguyễn lấy ngay trong túi ra một xấp tiền:

– Đây anh cầm lấy và chạy nhanh lên. Nếu không bị làm "luật" thì coi như số tiền này là của anh.

– Vâng ạ.

Dũng nhét tiền vào cốp trước và tăng ga. Tốc độ xe lao vọt lên 120km/giờ.

Đi vào một khu đông dân cư, có biển hạn chế tốc

độ Dũng vẫn cho xe chạy tốc độ hơn 70km/giờ.

Một tổ cảnh sát giao thông đi xe 15 chỗ màu trắng đỗ dưới một lùm cây và đưa máy bắn tốc độ rồi gọi bộ đàm cho trạm phía sau giữ xe lại.

Một cảnh sát giao thông ra hiệu lệnh dừng xe.

Dũng thở dài:

– Biết ngay là bị bắn tốc độ mà.

– Làm gì mà anh sợ thế? Có cảnh sát nào chê tiền đâu?

Dũng lấy tập tiền rồi đếm ra lấy hai trăm ngàn và kẹp vào giấy phép lưu hành rồi ra khỏi xe.

Anh cảnh sát đến, giơ tay chào:

– Anh cho kiểm tra giấy phép lái xe và đăng ký lưu hành xe.

Dũng đưa giấy, trong đó có kẹp tiền. Anh cảnh sát mở ra xem rồi cầm tiền đưa trả lại:

– Cất tiền đi. Tại sao lại cứ phải khổ thế. A, bằng lái đã bị bấm hai lỗ rồi cơ à?

Nói rồi anh cảnh sát cầm giấy tờ xe, đi tới một sĩ quan cấp hàm thiếu tá:

– Báo cáo anh, giấy tờ xe hợp lệ cả. Nhưng bằng lái đã bị bấm hai lỗ.

Người thiếu tá lắc đầu ngán ngẩm rồi hỏi Dũng:

– Anh có biết anh vi phạm lỗi gì không?

– Thưa anh, em biết. Em chạy quá tốc độ quy định. Em xin các anh châm chước... Em chở ông khách có việc phải đi gấp.

– Tôi thấy ai chạy quá tốc độ cũng đều có việc gấp cả.

Nói rồi anh bảo:

– Anh có cần xem lại ảnh do ca-me-ra quay không?

– Thưa các anh, dạ không.

– Anh chạy quá tốc độ quy định hơn 30%. Anh phải chịu phạt một triệu rưỡi và bấm một lỗ bằng lái. Và như vậy anh bị thu bằng.

Dũng tái mặt:

– Em xin các anh. Em... em xin biếu các anh một chút để các anh bồi dưỡng.

Nói rồi Dũng dúi vào tay anh thiếu tá một xấp tiền.

Anh quắc mắt:

– Anh cất ngay đi, nếu không tôi ghi vào biên bản là anh phạm thêm tội hối lộ cảnh sát.

Biết là gặp phải cảnh sát cứng rắn, Dũng nói:

– Em trăm lạy các anh. Các anh cho em một cửa sống... Em mà mất bằng lái thì vợ con em chết đói.

– Thế anh chạy quá tốc độ, gây tai nạn, đè chết người khác thì sao?

Bây giờ thì lái xe Dũng sợ thực sự. Dũng lại lừa lúc anh cảnh sát ghi biên bản, nhét tiền vào túi quần anh ta. Anh cảnh sát quay lại, khó chịu:

– Tôi đã nói là anh bỏ cái trò ấy đi.

Dũng vẫn không cầm lại tiền và lại lừa lừa tìm cách giúi vào túi quần của anh ta. Anh cảnh sát nổi nóng, cầm tập tiền ném bịch lên nóc cabô xe và nói như quát:

– Đồng chí Tâm đâu?

Anh cảnh sát đeo quân hàm trung úy đứng bên ngoài, chạy vội tới:

– Báo cáo có tôi.

– Đồng chí lập biên bản về việc anh lái xe này đã chạy quá tốc độ quy định tới 30%, lại còn hối lộ cảnh sát.

Lái xe Dũng mặt tái nhợt và ngồi bệt xuống gốc cây ven đường.

Ở trong xe ôtô, Tony Nguyễn ngó đầu ra và khi thấy anh lái xe ngồi dưới gốc cây thì hắn biết là đã có chuyện không hay.

Nguyễn ra khỏi xe, đến hỏi lái xe Dũng:

– Sao thế ? Không xong à?

Dũng nhăn nhó:

– Mấy ông này chê tiền, đòi lập biên bản thu bằng.

Nguyễn nói với vẻ tự tin:

– Được để tôi.

Nguyễn thong thả đi lại, nói với anh thiếu tá:

– Thưa các anh, tôi là Việt kiều ở Pháp về, có chút việc gấp phải về Thanh Hóa nên đã yêu cầu lái xe chạy nhanh. Lỗi đó là ở tôi, các anh phạt bao nhiêu cũng được nhưng xin tha cho lái xe.

Nghe Nguyễn nói nhã nhặn, anh cảnh sát quay lại giải thích:

– Anh ta chạy quá tốc độ đã đành nhưng lại còn dùng tiền để hối lộ. Tôi đã nhắc hai lần nhưng anh ta vẫn không nghe... Còn bằng lái của anh ta thì đã bị bấm hết lỗ.

Nguyễn năn nỉ:

– Thôi xin các anh. Anh em lái xe họ có sai, các anh phạt nhắc nhở thì họ sẽ nhớ thôi. Tất nhiên, hành vi hối lộ cảnh sát thì cũng phải nghiêm trị. Nhưng xin các anh thương cho lần này.

Nghe Nguyễn nói với thái độ hết sức cầu thị, anh cảnh sát nguôi bực, anh nói:

– Tôi không thể hiểu được mấy ông lái xe này nữa. Chạy trên đường rất ẩu, hễ bi cảnh sát chặn lại thì giở trò làm luật. Mà vô phúc anh nào nhận của họ mấy đồng thì họ lại bêu giếu rằng bị cảnh sát hành thế nọ, hành thế kia.

Vừa lúc đấy, có tiếng còi hú của xe cảnh sát vọng đến. Nguyễn giật mình nhìn xuôi thì thấy một chiếc xe Mitsubishi lao vùn vụt đến. Đó là chiếc xe chở trung tá Tùng và tổ công an điều tra đuổi đến nơi. Thấy chiếc Ford Laser đỗ bên đường. Trung tá Tùng vội vàng bảo lái xe:

– Cậu dừng lại xem chiếc xe này thế nào.

Xe dừng lại, các điều tra viên nhảy xuống và Tùng nhận ra ngay Tony Nguyễn. Anh cười rồi đến bắt tay anh thiếu tá cảnh sát giao thông.

– Chào đồng chí, tôi là trưởng phòng cảnh sát hình sự đang truy đuổi theo một đối tượng nguy hiểm. Không ngờ các đồng chí lại bắt được hắn.

Anh thiếu tá cảnh sát giao thông ngơ ngác:

– Đồng chí bảo cái gì? Chúng tôi bắt được ai?

Tony Nguyễn vội vàng lỉnh ra ngoài thì đã bị hai cảnh sát điều tra chặn lại. Trung tá Tùng chỉ vào Tony Nguyễn và nói:

– Chính là đối tượng này.

Rồi anh nói với Tony Nguyễn:

– Anh Nguyễn, chúng tôi có lệnh bắt khẩn cấp đối với anh.

Nguyễn nghiêm giọng:

– Các anh bắt tôi về tội gì? Lệnh bắt đâu?

Tùng bảo một cảnh sát điều tra:

– Đồng chí đọc lệnh bắt cho anh ta nghe.

Nghe nói đến thế thì Nguyễn cúi đầu thở dài.

Một cảnh sát khóa tay Nguyễn lại và tống lên ôtô.

Tùng nói.với lái xe Dũng:

– Ngày mai, mời anh lên phòng cảnh sát hình sự chúng tôi muốn làm rõ vài điều.

Dũng run rẩy:

– Thưa các anh, em có biết gì đâu. Nó thuê em chở đi Sài Gòn, dọc đường cứ bắt chạy nhanh vì thế mới bị các bác cảnh sát đây giữ lại.

Lúc này anh thiếu tá cảnh sát giao thông hiểu ra sự việc anh bảo lái xe Dũng:

– Thôi tha cho anh lần này vì nhờ có anh phạm luật mà lại giữ được thằng kia.

Lái xe Dũng nhẩy cẫng lên sung sướng.

Trung tá Tùng lấy sổ ghi lại số xe cảnh sát và tên

người cảnh sát trên biển hiệu, rồi nói:

– Tớ sẽ làm cái báo cáo, nói rằng việc bắt được thằng tội phạm này là do công của các ông.

Anh thiếu tá nói:

– Nhưng mà em có biết gì đâu?

– Thì ông cứ nói là phát hiện thấy xe chạy ẩu, nghi có dấu hiệu phạm tội nên đã giữ lại.

*

* *

Tại phòng họp của giám đốc Công an tỉnh. Giám đốc Hòa đang chủ trì cuộc họp với ông Minh - viện trưởng Viện kiểm sát, ông Trác - Giám đốc Ngân hàng Phú Tài, Thượng tá Đỗ Kim, Trung tá Tùng,

Trung tá Mỹ, trưởng phòng An ninh Kinh tế, Trung tá Hải, trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế và một cán bộ của Viện Kiểm sát.

Giám đốc Hòa nói:

– Thưa các đồng chí, qua cuộc hỏi cung gấp đối với Tony Nguyễn thì bước đầu hắn cũng đã khai ra hành vi đánh bạc của Lâm. Tuy nhiên số tiền Lâm thua, được bao nhiêu đã vay của hắn như thế nào thì hắn chưa nói. Với ngần ấy chứng cứ thì chúng ta đã có thể khẳng định rằng Cao Đức Lâm đã đến đánh bạc rất nhiều lần tại sòng bạc Thiên Nga và thua ở đây khoảng hơn 3 triệu đôla. Số tiền này tương đối phù hợp với số tiền mà ngân hàng phú Tài đã bị mất. Trước khi đi đến những quyết định tiếp theo, chúng tôi muốn nghe ý kiến của anh Trác.

Ông Trác đứng dậy, thần mặt ra rất lâu không nói được nên lời. Rồi ông nghẹn ngào:

– Các anh ơi, đau lòng lắm. Mất tiền tôi không tiếc nhưng bây giờ mất con cháu, mất anh em bè bạn bao giờ mới lấy lại được đây.

Ông ngừng lại một lúc rồi bình tĩnh nói tiếp:

– Quả thật là cho đến bây giờ, khi tìm ra được cách Cao Đức Lâm lấy tiền của ngân hàng qua hệ thống tín dụng điện tử, chúng tôi thực sự kinh ngạc. Trong việc Lâm lấy được tiền cũng có một phần trách nhiệm của ngân hàng đó là chúng tôi chưa thực hiện triệt để những khuyến cáo của Ngân hàng nhà nước Việt Nam về chế độ thanh toán. Thủ đoạn Lâm lấy tiền kể chi tiết ra thì rất dài cho nên ngày mai chúng tôi sẽ gởi các anh một báo cáo chi tiết. Còn bây giờ tôi xin nói vắn tắt như sau: Cách đây bốn năm, ngân hàng chúng tôi áp dụng hệ thống quản lý bằng công nghệ thông tin, sử dụng hệ thống máy vi tính quản lý hoạt động kinh doanh, hạch toán theo mô hình ngân hàng bán lẻ "Silverlake" hay còn gọi là chế độ thanh toán một cửa...

Ông ngừng lời rồi đi lên phía bảng viết dòng tiếng Anh "Silverlake", rồi ông nói tiếp:

– Theo cách này, thì nhân viên tín dụng được tự quản lý và chịu trách nhiệm cân đối thu chi khi giao dịch với khách hàng. Trong quá trình thực hiện việc chi trả, nhân viên được yêu cầu tiếp quỹ khi

thiếu tiền. Vào thời điểm trước khi phòng kiểm tra tồn quỹ cuối ngày, Cao Đức Lâm đã dùng máy vi tính chuyển số tiền lấy cắp lên mã tài khoản của phòng ngân quỹ bằng cách sử dụng mật khẩu của tín dụng viên Vũ Văn Đông. Chúng tôi cũng không hiểu bằng cách nào mà Cao Đức Lâm đã lấy cắp được mật khẩu của Vũ Văn Đông. Và rồi bằng nhiều thủ đoạn, lách qua được hàng rào kiểm soát và các thủ tục xuất tiền, Cao Đức Lâm đã chuyển tiền từ phòng ngân quỹ qua tài khoản của Vũ Văn Đông rồi chuyển vào tài khoản của mình, sau đó chuyển tiếp đi các tài khoản ở ngân hàng nước ngoài.

Ông Hòa giơ tay ngăn lại, rồi hỏi:

– Nhưng tại làm sao nó lấy nhiều tiền như vậy mà không ai biết?

Ông Trác trả lời:

– Đúng là về lý thuyết là không cách nào có thể lấy được tiền với số lượng lớn mà trong một thời gian dài đến như vậy. Nhưng Lâm lấy được đó là do lỗi của chúng tôi. Lãnh đạo các phòng nghiệp vụ đã thiếu trách nhiệm trong việc kiểm soát, ký duyệt chứng từ điện tử và quy trình duyệt tiền đã bị bỏ qua. Chúng tôi mới rà soát lại quy trình nghiệp vụ xuất nhập tiền và thấy đã không thực hiện đúng theo các Quyết định số 242 và 269 của Thống đốc Ngân hàng nhà nước. Để xảy ra vụ việc này không thể nói rằng đội ngũ cán bộ nghiệp vụ của chúng tôi vô can.

Thấy mọi người nghe vẫn có vẻ không hiểu, ông Trác giải thích thêm:

– Thưa các anh, về nghiệp vụ ngân hàng, để xuất một đồng tiền ra khỏi quỹ phải rất nhiều thủ tục và qua nhiều hàng rào kiểm soát. Nhưng chỉ cần một hàng rào lơi lỏng thì thủ phạm dễ dàng vượt qua các hàng rào khác. Chính tôi đây khi nghe họ báo cáo cũng không tin được Trong báo cáo gửi các anh vào ngày mai chúng tôi sẽ trình bày thật cụ thể để các anh hiểu.

Ông Trác nói xong, tất cả mọi người đều nín lặng.

Giám đốc Hòa hỏi ông Minh:

– Xin anh Minh cho biết ý kiến.

Ông Minh đứng lên:

– Thưa các đồng chí, vụ việc này xảy ra ngoài sức tưởng tượng, không ai có thể ngờ rằng một người nom hiền lành, thật thà và rất ngoan như Cao Đức Lâm lại có thể như vậy. Cũng nói để các đồng chí biết rõ: Tôi, đồng chí Hòa, anh Trác, và anh Cao Đức Cẩm ngày xưa ở cùng một đơn vị. Anh Cẩm là đại đội trưởng của chúng tôi. Là người đã rèn luyện, dạy dỗ, che chở chúng tôi trong những năm chiến tranh. Công lao của anh Cẩm, chúng tôi không bao giờ có thể quên. Có những lúc đói anh ấy đã nhường cho chúng tôi những miếng lương khô cuối cùng. Anh chị ấy sinh nở khó khăn, mãi mới được thằng Lâm. Bây giờ nó phạm tội thế này, không xử lý theo pháp luật thì không được, nhưng cứ nghĩ đến việc phải ra lệnh bắt nó, tôi có cảm tưởng như phải ký lệnh bắt con mình. Tôi đề nghị như thế này, trước khi tiến hành các thủ tục tố tụng đối với Cao Đức Lâm và các đối tượng trong vụ án, chúng ta sẽ mời anh Cẩm tới, kể cho anh nghe ấy biết toàn bộ sự việc để anh ấy chuẩn bị tinh thần. Để sau này có căn cứ giảm nhẹ tội phần nào cho Lâm, anh Trác gọi cháu lên động viên nó khai ra sự thật và đến cơ quan công an đầu thú. Tất nhiên, bên cạnh đó cũng đề nghị các đồng chí áp dụng những biện pháp cần thiết để ngăn chặn việc Lâm có thể bỏ trốn hoặc có những hành động bột phát, liều lĩnh. Tôi đề nghị các đồng chí làm gì thì làm nhưng phải giữ uy tín cho anh Cẩm, cho cụ Huy.

Giám đốc Hòa:

– Có một việc tôi rất lo đó là giữ bí mật làm sao đối với thông tin này. Nếu như .vì một lời đồn thổi ác ý, bà con kéo đến đòi rút tiền tại ngân hàng thì hậu quả sẽ là khôn lường. Anh Trác đã có cách nào chưa?

Ông Trác:

– Chúng tôi đã chuẩn bị tinh thần cho việc này và dã sẵn sàng vay của các ngân hàng bạn khoảng một nghìn tỉ đề phòng trường hợp người dân đến rút tiền. Có thể khẳng định với các anh rằng về tiền mặt chúng tôi không lo thiếu, nhưng nếu người dân đến rút tiền thì ngân hàng không những không thiệt hại mà còn có lợi.

Mọi người nghe vậy đều ngạc nhiên.

Ông Trác nói tiếp:

– Nếu bà con rút tiền ra trước kỳ hạn, theo luật thì không được tính lãi mà với ngân hàng chúng tôi, số tiền lãi đó tính ra khoảng hơn một trăm tỉ. Tổn hại về tài chính thì không đáng ngại nhưng tổn hại về uy tín chắc chắn sẽ lớn rất nhiều.

*

* *

Cao Đức Lâm đang ở phòng làm việc thì ông Trác vào.

Lâm rót nước mời ông rồi hỏi:

– Chú còn giận cháu không?

Ông Trác nín lặng vì không hiểu tại sao Lâm lại hỏi như vậy. Ông nói:

– Hôm nay, chú có một việc này muốn hỏi cháu. Chú mong rằng cháu hãy tin chú và nói hết sự thật. Chú chỉ có thể hứa với cháu rằng, chú sẽ bảo vệ cháu đến cùng như ngày xưa bố cháu đã bảo vệ chú. Nhưng với một điều kiện cháu đừng nói dối.

Lâm cố lấy bình tĩnh:

– Có việc gì nghiêm trọng đến thế hả chú? Cháu hứa sẽ nói thật.

Ông Trác:

– Vậy thì tốt.

Ông ngừng lại một lúc rồi nói:

– Cháu chơi ở sòng bạc lão Siu thua bao nhiêu?

Lâm nín lặng hồi lâu và ánh mắt bắt đầu thất thần:

– Thưa chú, đúng là cháu có chơi và cũng thua vài trăm ngàn đô.

Ông Trác lắc đầu:

– Nếu như bây giờ cơ quan công an chứng minh được cháu đã thua ở đấy khoảng hơn 3 triệu đôla thì cháu nghĩ sao?

Lâm nói ngay:

– Không thể có những con số đó. Chú phải bảo vệ cháu. Phải tìm cho ra đứa nào gắp lửa bỏ tay người như vậy.

Ông Trác thở dài:

– Cháu ơi khi chú đã phải nói với cháu điều này thì có nghĩa là các chú đã biết rất nhiều về cháu, có điều chú muốn tự cháu nói ra, như vậy lòng chú sẽ thanh thản hơn.

Bỗng dưng Lâm thay đổi thái độ và tỏ ý bướng bỉnh:

– Nếu các chú đã nghi ngờ cháu thì chú hãy gọi công an đến bắt cháu ngay tại đây. Cháu không có bổn phận phải trình bày trước cơ quan công an và trước chú. Việc chứng minh hành vi phạm tội của một cá nhân đó là việc của cơ quan công an.

Thấy Lâm ngoan cố như vậy, ông Trác cười nhạt:

– Chú nói cho cháu biết, thật ra cơ quan công an có rất đủ những chứng cứ về hành vi phạm tội của cháu. Đó là các tội đánh bạc, lấy cắp tiền của Ngân hàng, phá hoại hệ thống dữ liệu của Ngân hàng. Cơ quan công an có thể bắt cháu bất cứ lúc nào bởi vì hành vi phạm tội của cháu đã quá rõ. Lão Siu đã khai nhận toàn bộ, thằng Tony Nguyễn cũng dã khai nhận, số liệu về cháu chơi bạc thắng, thua ở trong máy tính thu được hoàn toàn khớp với lời khai; mà chú nói luôn để cho cháu biết số tiền mà ngân hàng bị mất hơn ba triệu đô cũng trùng với số tiền cháu thua bạc...

Lâm giơ tay lên định ngắt lời thì ông Trác ngăn lại:

– Hãy để chú nói hết rồi cháu sẽ có nhiều cơ hội để trình bày. Cháu đã lấy tiền của ngân hàng qua hệ thống thanh toán điện tử. Ngày hôm qua các chú đã tìm ra những lần cháu chuyển tiền từ tài khoản của tín dụng viên Vũ Văn Đông sang tài khoản của cháu rồi sau đó chuyển ra một ngân hàng nước ngoài. Các chú cũng tìm ra những lần cháu chuyển tiền vào tài khoản của thằng Tony Nguyễn. Còn các chuyên viên tin học của Bộ Công an thì cũng đã có đủ chứng cứ về việc cháu gài virus để phá hoại hệ thống lưu giữ số liệu của ngân hàng.

Ông Trác nói xong, nhìn thẳng vào mắt Lâm như thể muốn xem thái độ như thế nào.

Thật bất ngờ, Lâm nói dửng dưng như không:

– Nghe chú nói mà cháu cứ tưởng đang xem phim cảnh sát hình sự. Kịch bản này, có lẽ chú Hòa đã nghĩ ra và giao cho chú làm đạo diễn phải không? Hôm nọ các chú sai thằng Tuân, Đội trưởng Đội

bảo vệ theo dõi cháu là cháu biết các chú đã nghi ngờ. Nếu cháu lấy tiền của ngân hàng thì thưa chú đến nay cháu đã biến đi một phương trời xa tít nào đó. Có thằng ngu nào lấy được hơn ba triệu đô của ngân hàng rồi lại ngồi đây để chờ công an đến bắt. Còn bây giờ cháu sẽ không nói một câu nào nữa. Các chú thích bắt, thích làm gì thì làm. Chỉ có điều cháu muốn trước khi các chú tống cháu vào nhà giam thì làm ơn gọi điện về cho mẹ cháu biết.

Ông Trác cố giữ bình tĩnh nhưng giọng ông đã run lên.

– Thật ra là cháu đã muốn trốn vì thế cháu mới thay đổi biển số xe. Nhưng cháu phải biết rằng cháu không thể trốn đi đâu được vì ngay từ khi sòng bạc mới bị phá thì công an đã ra lệnh phong tỏa các cửa khẩu để ngăn chặn cháu và thằng Tony Nguyễn xuất cảnh. Sở dĩ cháu vẫn ngồi ở đây là vì cháu quá tự tin vào trình độ tin học của mình. Cháu không nghĩ rằng công an sẽ diệt được con virus đó, phục hồi được giữ liệu của ngân hàng, cháu lại nghĩ rằng không ai có thể lần ra được những mánh khóe rút tiền của cháu.

Lâm lạnh lùng:

– Chú đã nói thế thì cháu cũng chẳng còn gì để giải thích nữa. Cháu sẽ ngồi đây và chú cứ gọi cho chú Hòa để chú ấy đến bắt cháu.

Nói xong, Lâm nhìn ông Trác bằng cặp mắt khinh khỉnh:

– Nếu chú gọi công an đến bắt cháu chỉ xin đề nghị với chú một yêu cầu.

Ông Trác buồn bã:

– Chú sẽ không gọi công an mà họ sẽ tìm đến cháu đấy. Điều duy nhất chú mong cháu hãy nghĩ đến lúc này là cháu hãy thương lấy ông nội, bố mẹ... và thương lấy cái Phương. Bố mẹ cháu yêu cháu như thế nào thì có lẽ cháu biết hơn ai hết. Nhưng còn cái Phương, nó sẽ ra sao nếu như cháu phải chịu xử phạt của pháp luật. Bây giờ là lúc cháu phải hết sức can đảm, bình tĩnh và có thái độ hết sức thành khẩn... đó là cách duy nhất để giảm nhẹ tội cho cháu.

Lâm nói:

– Chú hãy để cháu nói nốt yêu cầu đã. Cháu muốn khi công an đến bắt cháu là có sự chứng kiến của bố mẹ cháu và ông cháu. Cháu muốn những người đó thấy được sự thật về những người mà bấy lâu nay gia đình nhà cháu vẫn quý mến. Nếu cháu không nhầm thì có nhiều lần bố cháu đã bảo: Tao có ba thằng em trai đó là thằng Hòa, thằng Minh và thằng Trác. Từ trước đến nay cháu vẫn coi các chú như chú ruột. Nếu bây giờ các chú muốn cạn tình cạn nghĩa với bố cháu thì các chú cứ việc hành động. Cháu không còn gì để nói nữa và cháu cũng xin chú đừng nói gì nữa.

Ông Trác trố mắt nhìn Lâm. Ông không thể tưởng tượng được là một người như nó bấy lâu nay ông vẫn coi như con, thậm chí ông còn tin cậy nó hơn cả con đẻ của mình vậy mà bây giờ nó nỡ ăn nói với ông như vậy. Ông nắm chặt hai bàn tay và tự nhiên ông muốn tát vào cái mặt câng câng của nó. Cố kìm cơn giận ông đứng lên:

– Thôi vậy cũng đành coi như chú có tội với bố cháu. Cái tội lớn nhất của chú là chú tin cháu, chiều chuộng cháu quá mức để cho cháu tự do làm việc tại đây theo ý thích của mình. Cháu đề xuất cái gì, chú nghe theo cái đó, cháu muốn gì, chú đáp ứng đầy đủ. Tội của chú chính là ở đấy.

Lâm cười nhạt:

– Các chú cũng như bố cháu, nói với chúng cháu hệt một giọng.

Vừa lúc đó, ông Trác có điện thoại di động.

Ông Trác:

– Alô, tôi là Trác nghe đây.

Đầu dây đằng kia là tiếng của Trần Ngọc, Tổng biên tập báo Doanh nhân trẻ:

– Chào ông anh. Em nghe nói ngân hàng ông anh vừa rồi xảy ra vụ lớn lắm hả? Bọn phóng viên nó vừa báo cáo em nhưng em muốn hỏi ông anh xem ra làm sao.

Ông Trác:

– Đúng là ngân hàng chúng tôi xảy ra một vụ hacker gài virus phá hoại hệ thống dữ liệu. Nhưng Bộ Công an đã xử lý xong rồi.

– Có tìm ra thủ phạm là đứa nào không anh?

– Không tìm được, nhưng thôi điều đó không quan trọng. Chúng tôi sẽ thiết kế lại hệ thống bảo vệ.

Giọng của Trần Ngọc mỉa mai:

– Ông anh không tìm được hay là không muốn tìm?

Ông Trác hơi khó chịu:

– Tại sao anh lại hỏi như vậy?

– Thôi anh ạ, khi chúng tôi đã nói như vậy thì có nghĩa là chúng tôi đã có nhiều thông tin về vụ bê bối ở ngân hàng Phú Tài trong đó có liên quan đến Cao Đức Lâm.

Ông Trác cố nhịn:

– Thế này anh Ngọc ạ, bây giờ tôi đang có chút việc, mời anh sáng mai đến cơ quan tôi, chúng ta cùng trao đổi. Tôi sẽ nói hết cho anh nghe. Trong lúc này sự hỗ trợ của các anh là hết sức cần thiết đối với chúng tôi.

Trần Ngọc nói với giọng kẻ cả:

– Sáng mai thì tôi bận, tôi sẽ cho hai phóng viên đến, có gì anh cứ cung cấp thông tin cho họ.

Ông Trác nói với thái độ nín nhịn:

– Thế cũng được anh Ngọc ạ. Rất mong được các anh thông cảm và ủng hộ. Tôi sẽ chờ vào lúc 8 giờ nhé.

*

* *

Ông Cẩm đang ngồi ở bàn làm việc để duyệt lại những báo cáo thì có điện thoại của giám đốc Hòa. Ông Cẩm vui vẻ:

– Xin chào giám đốc. Hôm nào lên Thiếu tướng đấy để cho anh em mang rượu đến chúc mừng.

– Chào anh, quy chế mới có rồi, Giám đốc công an tỉnh như chúng em không được phong cấp tướng mà chỉ có Giám đốc Công an thành phố Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh thôi. Anh đang làm gì đấy?

– Tớ đang duyệt kế hoạch.

– Có một việc rất cần, em và Minh sẽ đến gặp anh có được không?

Ông Cẩm nhíu mày suy nghĩ giây lát rồi nói:

– Tốt nhất là các cậu ngồi ở chỗ nào rồi tớ đến. Chứ cùng một lúc cả Giám đốc Công an lẫn Viện trưởng Viện Kiểm sát đến đây... xem ra tình hình trật tự trị an có vẻ bất ổn.

Ông Hòa nói:

– Thôi thế này, lát nữa anh về nhà em. Chúng ta vừa uống rượu vừa bàn chuyện.

Ông Cẩm vui vẻ:

– Nhất trí ngay.

*

* *

Tại phòng làm việc của Cao Đức Lâm. ông Trác đi rồi, Lâm ngồi thừ ra, trong đầu ngổn ngang những suy nghĩ "Thế là cuối cùng văn không giấu được họ, thằng Siu, thằng Nguyễn khốn nạn quá. Không ngờ chúng nó lại khai ra mình như thế này. Chắc chắn là chỉ đêm nay hay ngày mai là ông Hòa sẽ cho quân đến bắt mình. Chả lẽ không còn đường nào thoát à?" .

Lâm đứng dậy, lồng lộn đi lại trong phòng rồi gọi điện cho Minh Phương:

– Anh xin lỗi em. Lúc nãy anh đã cư xử không phải với em. Bây giờ có một việc rất quan trọng anh muốn được gặp em.

Minh Phương im lặng. Lâm năn nỉ:

– Thôi mà em, anh biết lỗi rồi. Cho anh gặp em đi.

Minh Phương thở dài:

– Anh muốn gặp ở đâu?

– Chúng mình về nhà mới có được không?

– Không, em muốn về nói chuyện có ông nội anh chứng kiến.

Lâm thấy khó xử nhưng rồi cũng miễn cưỡng đồng ý:

– Ok, một tiếng nữa anh về.

Nói xong, Lâm gọi điện thoại nội bộ cho ông Trác:

– Thưa chú, cháu sẽ ngồi đây chờ công an đến bắt hay cháu được đi.

Ông Trác:

– Cháu muốn đi đâu thì đi chỉ có điều chú dặn là hãy suy nghĩ kỹ trước khi quyết định một việc gì đó.

– Vâng. Cháu cám ơn chú.

Lâm mở tủ nhặt nhạnh các thứ giấy tờ linh tinh nào đó cho hết vào cặp. Rồi Lâm mở két. Trong két trống trơn chỉ còn mấy tờ tiền lẻ.

Lâm khóa cửa phòng rồi bình thản xuống ôtô. Lâm phóng xe về nhà. Thấy cụ Huy đang quét sân. Lâm vào nói chuyện:

– Cháu chào ông. Sao ngày nào cháu cũng thấy ông quét sân hai lần thế?

Cụ Huy nói:

– Thì cháu bảo cuộc đời ông bây giờ còn cầm nổi cái chổi đã là tốt lắm rồi. Không lao động, hỏng người.

Rồi cụ lại hỏi:

– Sao cháu về giờ này?

– Cháu hẹn Phương về đây, chúng cháu muốn nói chuyện với nhau, có ông chứng kiến.

Cụ Huy nghe vậy thì tươi hẳn lên:

– Thế thì tốt quá. Người ta bảo "khôn không đến trẻ, khỏe không đến già" biết đâu hôm nay ông lại giúp được cho hai đứa một việc lớn gì chăng.

Bà Dung đang ở trong nhà, nghe tiếng xe ôtô biết là Lâm về nhưng không thấy Lâm đâu, bà ra sân ngó và thấy Lâm đang nói chuyện với ông. Bà thở dài, ngán ngẩm nói một mình:

– Rõ chán mớ đời. Người trẻ thì chả nghe lại cứ nghe cái ông già gần đất xa trời.

*

* *

Buổi chiều, tại nhà Giám đốc Hòa. ông Hòa và ông Minh ngồi chờ ông Cẩm. Hai người im lặng như đang theo đuổi ý nghĩa riêng của mình.

Ông Hòa có một cô con gái tên là Chuyên rất xinh đang lúi cúi nấu cơm. Cô quay ra hỏi bố:

– Bố với các bác thích uống rượu với gì để con chuẩn bị?

Ông Hòa bảo:

– Rang cho bố mấy củ lạc, thế là đủ.

Chuyên ngạc nhiên hỏi lại:

– Sao có bác Cẩm đến mà chỉ có uống rượu với lạc rang?

Ông Hòa xua tay:

– Con cứ làm thế cho bố, rồi nấu cho bố một nồi cháo.

Chuyên vẫn không giấu được vẻ ngạc nhiên nhưng không dám hỏi lại.

Ông Minh quay sang nói với ông Hòa:

– Theo cậu thì có cách nào làm giảm nhẹ tội cho thằng Lâm được không?

Ông Hòa lắc đầu:

– Tôi chưa nghĩ ra. Nhưng cũng phải nói thế này để anh biết thêm tình hình. Anh em trong đơn vị đang chăm chú theo dõi tôi nhất cử nhất động về vụ án này. Tôi đã giao cho Đỗ Kim làm Trưởng ban chuyên án nhưng mọi công tác chỉ đạo thì vẫn là tôi. Nếu mình làm vụ này mà để sót người, lọt tội thì là cái cớ lớn nhất để cho mấy ông ở tỉnh gạt tôi ra khỏi chức vụ này. Anh thấy dấy, Đại hội Đảng bộ tỉnh chỉ còn vài tháng nữa là tiến hành. Sang tháng, khâu nhân sự phải chuẩn bị gấp rút rồi. Nói thật với anh, từ hôm qua tôi đã nghĩ đến việc làm một điều gì đó để giảm tội cho thằng Lâm và sau đó xin về hưu luôn. Nhưng ngẫm ra không ổn.

Ông Minh nói:

– Chớ có nghĩ như vậy. Đành rằng là chúng mình có tình cảm với anh Cẩm, nhưng bây giờ tội nó như vậy không cách gì có thể đỡ được. Mà cậu cũng phải rất cẩn thận. Trong vụ án này, với thằng

Lâm thì chúng mình chỉ có khó xử đối với anh Cẩm, chị Dung. Còn nếu mở rộng án mà đụng đến công ty Hoàng Quân thì đừng đùa. Số quan chức ở tỉnh này có vốn đầu tư tại công ty đó sẽ tìm mọi cách băm vằm cả anh và tôi và có thể là tất cả những người tham gia điều tra.

Ông Hòa gật đầu:

– Tôi biết việc này, nhưng không thể không làm. Nếu như chúng ta không làm rõ sự thật về công ty Hoàng Quân này thì sẽ còn nhiều cán bộ bị hư hỏng mà tội của họ lớn nhất đó là tiếp tay cho các hoạt động rửa tiền của tay Thanh.

Có tiếng còi xe ôtô, cả hai ông đứng bật dậy chạy ra đón ông Cẩm.

Ông Cẩm nói vui:

– Sao hôm nay cơ quan tố tụng lại triệu tập tôi đến đây nhỉ?

Ông Minh, ông Hòa gượng cười:

– Lâu không gặp, nhớ anh thôi.

Nhưng nét mặt của hai ông đã không giấu nổi ông Cẩm. Ông ngồi vào ghế rồi chỉ tay vào ông Hòa:

– Nhìn nét mặt của hai ông, tôi biết là có chuyện không hay. Trên đường đi tôi đã nghĩ mãi là tại sao các ông lại triệu tôi đến vào lúc này. Nào, nói đi. Tôi nghĩ rằng, nếu không phải chuyện của thằng Lâm thì hẳn là chuyện làm ăn kinh tế của bà Dung.

Ông Hòa rót rượu:

– Mời hai anh.

Ba người uống hết chén rượu rồi im lặng. Một bầu không khí nặng nề bao trùm khắp căn phòng.

Chuyên thấy như vậy cũng chỉ dám lặng lẽ mang đĩa lạc đặt lên bàn rồi chào ông Cẩm:

– Cháu chào bác ạ.

– Chào cháu. Dạo này học hành thế nào?

– Dạ, thưa bác. Cháu chuẩn bị thi đại học. Cháu thi Đại học Ngoại thương rồi sau này bác xin việc cho cháu nhé.

Ông Cẩm xoa đầu Chuyên:

– Cháu mà học xong thì bác cũng về hưu lâu rồi.

Ông Hòa đưa mắt ra hiệu cho con gái đi ra. Ông dặn:

– Con khóa cổng lại và nói với bất cứ ai đến là bố không có nhà. Cắt cả điện thoại ở nhà đi cho bố.

Chuyên quay đi. Ông Cẩm nhìn chằm chặp vào ông Hòa:

– Có gì nghiêm trọng đến thế cơ à? Nào tôi sẵn sàng nghe dây.

Ông Hòa cố lấy can đảm:

– Chúng em nói với anh điều này, nhưng trước hết mong anh hãy hết sức bình tĩnh. Lẽ ra đến nói chuyện với anh còn có cả cậu Trác nữa, nhưng cậu ấy bảo, không dám nhìn anh vì xấu hổ. Anh đã giao thằng Lâm cho cậu ấy trông nom, rèn cặp nhưng bây giờ thằng Lâm hỏng mất rồi. Anh ấy thấy có lỗi với anh.

Ngừng một lát, ông Hòa nói tiếp:

– Thằng Lâm nhà anh nó đã làm một việc tày đình, đó là nó đã lấy của ngân hàng hơn ba triệu đôla đem đi đánh bạc hết. Và theo tin của trinh sát hình sự thì thằng Lâm còn nghiện rất nặng.

Ông Hòa nói xong ngừng lại. Ông Cẩm nhìn hai người bằng ánh mắt vô hồn, lặng đi một lúc rồi nước mắt ông chảy rộng ròng. Một lúc sau, ông lấy ống tay áo quệt mắt rồi nói:

– Thằng Lâm nghiện hút gần đây tôi mới biết. Bố con chưa kịp nói chuyện với nhau thì nay lại xảy ra chuyện này. Nhưng tôi không hiểu là làm thế nào nó có thể lấy được hơn ba triệu đô la của ngân hàng.

Ông Minh nói:

– Thú thật với anh, đến bây giờ anh Trác cũng vẫn chưa dám tin là thằng Lâm đã lấy nổi tiền của ngân hàng qua hệ thống quản lý tín dụng điện tử. Nhưng bây giờ thì chứng cứ đã rõ, số tiền thằng Lâm lấy ở ngân hàng tương đối khớp với số tiền mà nó đã đánh bạc thua.

Ông Cẩm nói:

– Tôi tin hai cậu. Và tôi cũng tin rằng trong trường hợp này các cậu sẽ có cách xử lý đúng. Thôi, con dại cái mang. Tôi là bố nó, tôi phải chịu tội thay cho nó. Bao giờ cậu bắt nó.

Ông Hòa nín lặng rồi nói:

– Viện Kiểm sát đã phê chuẩn nhưng chúng em muốn động viên cháu để cho nó ra tự thú, như vậy thì sau này khi xét xử sẽ có căn cứ để giảm nhẹ tội.

Ông Minh nói thêm:

– Anh Trác đã thuyết phục nó, nhưng nó không nghe và nó cũng không nhận tội.

Ông Cẩm hỏi:

– Bây giờ nó ở đâu?

Ông Hòa trả lời:

– Anh em công an vừa cho em biết là nó đã về nhà.

Ông Cẩm nói:

– Thôi tôi xin hai anh. Hãy để cho nó ở nhà một đêm nay. Sáng mai tôi sẽ đưa nó lên trụ sở công an tỉnh.

Lúc này, ông Hòa và ông Minh mới thấy hơi nhẹ nhõm trong lòng bởi những phút khó xử nhất đã qua khi mà mỗi người đã nói được những ddieuf cần phải nói.

Ông Hòa nói với giọng dằn vặt:

– Chúng mình là đàn ông mà còn thấy không chịu nổi những tình huống như thế này thì không hiểu chị Dung sẽ ra sao đây.

Ông Cẩm nói:

– Các anh đừng lo. Nhà tôi là một phụ nữ bản lĩnh hiếm có. Nhưng điều tôi lo ngại là việc nhà tôi thương con nhiều khi đến mù quáng. Việc này xảy ra thế nào bà ấy cũng sẽ có những nói năng, cư xử không phải với hai anh. Cho nên nếu xảy ra việc ấy cũng mong hai anh thể tất cho.

Nghe giọng nói dầy đau khổ và pha chút khí phách của ông Cẩm, ông Hòa thốt lên :

– Em xin anh đùng nói với chúng em như vậy. Dù thế nào thì chúng em cũng là đàn em của anh, là những người đã chịu ơn anh.

Ông Cẩm ngửa mặt lên giời cười một tiếng khô khốc rồi ông bắt tay hai người:

– Các cậu cứ yên tâm thực hiện nhiệm vụ đi. Tôi chịu đựng được.

Nói rồi ông lầm lũi ra về.

*

* *

Tại nhà cụ Huy, Lâm ngồi nói chuyện với ông trong lúc chờ Minh Phương tới.

Lâm nói:

– Cháu tới đây sẽ gặp một cái hạn rất lớn. Cháu biết rằng Minh Phương rất tin ông và nghe lời ông. Vì thế cháu muốn ông khuyên cô ấy là hãy quên cháu đi.

Cụ Huy:

– Điều này thì ông không nói. Ông chưa hiểu rằng hạn lớn của cháu tới đây là cái gì? Nhưng ông nghĩ rằng lớn đến mấy thì đó chính là cái hạn cháu đang gánh đây. Cái đó còn lớn hơn cả cái chết. Cháu định bao giờ bắt đầu cai nghiện?

– Cháu định cưới Phương xong thì tập trung cai khoảng một năm nhưng bây giờ có lẽ không được nữa rồi.

Cụ Huy hỏi:

– Sao lại không được? Khi con người ta quyết tâm thì không có cái gì là không làm nổi.

Lâm không đáp lời ông mà ngồi thừ ra. Thấy thái độ của cháu như vậy, cụ Huy đến bên, ôm lấy Lâm:

– Có chuyện gì đấy cháu? Hãy nói cho ông biết đi. Nào, hãy nói đi...

*

* *

Minh Phương đang đi taxi đến nhà cụ Huy.

Có tiếng điện thoại di động cô nhìn số máy và nhận ra đó là số máy của Thanh.

– Chào em Phương. Anh Thanh đây.

Phương lạnh lùng:

– Anh gọi tôi có việc gì đấy?

– Thông báo cho cô em một tin mừng.

Minh Phương hỏi:

– Tôi nghĩ rằng chẳng có gì đáng mừng đối với tôi lúc này cả.

– Có đấy. Rất đáng mừng nữa là đằng khác. Từ tối hôm nay cô em có thể trở thành người tự do rồi.

Minh Phương:

– Nếu anh không có chuyện gì để nói thì xin anh tắt ngay cái giọng ấy đi cho.

– Sao, cô em vẫn không biết gì à? Nói để em hay, Viện Kiểm sát đã ký lệnh bắt chồng chưa cưới của em rồi. Em chạy về nhà nhanh lên may ra còn được gặp mặt nó.

Minh Phương nổi giận:

– Anh có bỏ được cái giọng khốn nạn ấy đi không. Anh Lâm làm gì nên tội mà bắt anh ấy.

– Em ăn phải bùa mê thuốc lú của nó rồi. Thôi vậy, anh nói để cho em biết: Nó ăn cắp hơn ba triệu đô la của Ngân hàng Phú Tài rồi đem đi đánh bạc hết. Trong số đó thì chắc cũng chi cho em khoảng vài trăm ngàn. Anh nói thế, em tin hay không thì cứ gọi điện hỏi ông Trác. Thôi, chúc mừng em thoát khỏi thằng chồng nghiện ngập ấy. Khi nào bình tĩnh lại, nếu nghĩ đến anh, hãy gọi điện. Anh sẵn sàng chờ em.

*

* *

Thanh ngồi trong phòng làm việc. Cái vẻ mặt đạo mạo ngày nào bây giờ biến mất mà thay vào đó là sự thỏa mãn, đắc thắng đến lạ lùng.

Thanh gọi điện thoại cho một người nào đó. Nhưng nghe qua cách nói chuyện thì biết người đối thoại với Thanh là một cán bộ điều tra:

– Alô, ông đấy à? Thế nào, khi nào thì bắt thằng Lâm?

– Làm sao mà tôi biết được. Vụ này lãnh đạo giữ bí mật ghê lắm. Bọn tôi có được tham gia chuyên án đâu.

– Sao thế?

– Tất cả những anh nào có những biểu hiện mờ ám về kinh tế đều bị loại ra ngoài. Tôi nói trước, ông phải cẩn thận đấy.

– Yên tâm đi, tôi tự lo được. Mà này, nói để ông biết, từ tháng. này, tôi nâng lương cho ông là 10 triệu một tháng nhé.

– Cám ơn ông. Nhưng chớ có để lên tôi trong sổ sách đấy nhé.

Đào Trọng Thanh cười khùng khục:

– Tất nhiên rồi. Ông còn là bé tý trong danh sách của tôi. Để ý hộ nhé, nếu thấy họ đi bắt thằng Lâm, ông báo cho tôi biết.

– Cứ yên tâm đi. Mà ông biết để làm gì?

– Tôi muốn đến nhìn cái mặt nó trước khi nó vào tù. Tôi hỏi thêm một chút. Nếu ăn cắp nhiều tiền như vậy có phải "dựa cột" không?

– Tùy theo tình tiết tăng nặng giảm nhẹ. Nếu nhà nó có tiền đền thì may ra thoát.

*

* *

Tổng Biên tập Trần Ngọc đang ngồi giở một phong bì tiền ra đếm thì có tiếng gõ cửa.

Trần Ngọc vội nhét tiền vào ngăn kéo, ngồi ngay ngắn lại và dõng dạc:

– Vào đi

Cửa mở, hóa ra đó là ông Nam, Tổng Giám đốc Toàn Thắng.

Trần Ngọc hỏi với giọng không hài lòng:

– Sao ông đến mà không gọi điện báo trước.

Ông Nam:

– Tôi đang đi đến công ty thì nghe có tin dữ, liền tạt vào đây nói cho anh biết.

– Tin gì thế? Chuyện thằng Nguyễn bị bắt à?

– Không, khủng khiếp hơn nhiều. Chuẩn bị bắt thằng Lâm con ông Cẩm.

Trần Ngọc há hốc mồm:

– Ông có nghe tin vịt không đấy?

– Không, Viện Kiểm sát tỉnh đã ký lệnh khởi tố bị can và bắt tạm giam Cao Đức Lâm. Chắc từ giờ đến tối sẽ bắt thôi.

– Bắt nó vì tội gì?

– Nó lấy cắp của ngân hàng hơn ba triệu đô la đem đánh bạc và nuôi con hoa hậu.

Trần Ngọc:

– Ông kiểm tra lại tin xem. Tôi cam đoan với ông, đây là tin vịt. Làm sao có thể lấy được của ngân hàng ngần đấy tiền. Không khác gì chuyện có lão sư hổ mang khai mất hàng tỷ đô la.

Ông Nam nói nghiêm chỉnh:

– Thằng cháu ruột tôi, nó là Trưởng phòng Kiểm sát án Kinh tế, chính nó ký lệnh... Chả lẽ nó nói sai à?

Trần Ngọc ngây người:

– Khủng khiếp nhỉ. Thảo nào, mấy lần trước, anh em mình và thằng Nguyễn cứ thắc mắc là nó lấy đâu ra tiền. Ra vậy... ông gọi cho thằng cháu ruột, bảo nó cho biết đích xác khi nào bắt thằng Lâm.

– Được thôi. Này, nhưng mà ông phải cần thận, có giời mà biết thằng Tony Nguyễn sẽ khai ra những gì.

– Tôi biết. Nhưng ông cứ yên tâm đi. Tôi cao số lắm. Hơn nữa, sắp bầu cử rồi, chả quan chức nào lại đi gây gổ với báo chí.

Ông Nam đi rồi, Trần Ngọc ngồi thừ ra một lúc lâu rồi bấm chuông gọi một cô nhân viên văn phòng nom như trẻ con vào:

– Cháu gọi cho chú anh Bình, Trưởng phòng thời sự và phóng viên ảnh Hồng Quang đến đây.

– Vâng ạ. Thưa chú, có phải nói nội dung họp về vấn đề gì không ạ.

– Không cần. Cứ bảo là đến ngay.

– Dạ vâng.

Cô gái nói xong rồi chạy vào phòng gọi điện thoại cho Hồng Quang và Bình.

Trần Ngọc ngồi thừ ra, trong đầu ngổn ngang suy nghĩ và cảm thấy không thể hiểu nổi vì sao ông Hòa và ông Minh dám bắt con ông Cẩm.

Một lát sau, Bình và Hồng Quang tới.

Trần Ngọc hỏi:

– Các anh có nghe tin gì xung quang ngân hàng Phú Tài không?

Trưởng phòng Bình trả lời :

– Báo cáo anh, ngoài chuyện có tin bị mất mấy triệu đô la thì không có gì mới. Nhưng bọn chúng em không làm sao moi được tin là v>

– Tôi đã gọi điện thoại, nhưng ông ấy hẹn sáng mai. Tôi cáu tiết và nói cho hai phóng viên đến. Mai ông cử cho tôi hai con bé phóng viên mới về, trong đó có một đứa là con ông Trưởng Ban Kinh tế của ủy ban. Cái con mà tóc nhuộm vàng như ca ve ấy. Mặc kệ chúng nó chọc ngoáy thế nào cũng được. Còn bây giờ, tôi cho các ông biết chuyện này, nhưng nhớ là tin tối mật, tuyệt mật đấy nhé.

– Vâng ạ, chúng em hiểu - Bình lễ phép nói.

Trần Ngọc ra vẻ quan trọng:

– Một ông Phó Giám đốc công an tỉnh vừa thông báo cho tôi biết; Viện Kiểm sát đã ký lệnh bắt tạm giam thằng Cao Đức Lâm, con ông Cẩm. Nó là thủ phạm lấy cắp tiền của Ngân hàng Phú Tài đem chơi bạc và nuôi con hoa hậu Minh Phương. Chiều tối nay sẽ bắt. Anh Quang phải rình chụp bằng được ảnh lúc bắt nó. Anh Bình cho gọi hai đứa phóng viên nào tin cẩn nhất, đi viết ngay về mối quan hệ giữa thằng Lâm và cô hoa hậu này. Tìm cho ra ngôi nhà chúng mới mua và những nơi chúng hay đến chơi, phỏng vấn các chủ quán,

chủ nhà hàng xem chúng ăn chơi kiểu gì? Phải đào bới xới lộn Công ty Toàn Gia lên, kiếm được càng nhiều thông tin càng tốt.

Trưởng ban Bình nói rụt rè:

– Báo cáo anh, nếu có bắt thằng Lâm thì mình cũng chỉ nên đưa tin... Dù sao thì nó cũng là cháu cụ Huy; ông Cẩm cũng là người tốt. Mình viết sâu quá, mấy ông tuyên giáo Tỉnh lại bảo mình xâm phạm đời tư...

– Vớ vẩn. Cậu giở Luật Báo chí ra mà xem. Làm gì có quy định thế nào là đời tư? Đời tư công dân là gồm những chi tiết gì? Mối quan hệ gì... Đốt đuốc bảy ngày soi cũng không thấy. Dân bây giờ thì chỉ thích bài nào viết phanh phui đời tư của quan chức, của các loại con ông, cháu cha, chắt bà cụ... Các ông làm báo thời nay mà tư duy cũ như... cũ như bao cấp.

Thấy Trần Ngọc nổi nóng, Bình biết là không nên nói thêm. Trần Ngọc dặn Quang:

– Cậu nhớ là phải kiếm được những tấm ảnh thật "hoành tráng" nhé. Tôi có thưởng.

– Vâng ạ .- Quang nói rõ to rồi kéo Bình chuồn ngay.

Ra khỏi phòng, vừa đi, Quang vừa nói:

– Đấy anh nghe chưa, cứ bảo làm sao phóng viên bọn em coi lão ấy không ra gì? Lão ấy ăn của bà Dung có phải ít tiền đâu. Em còn chụp được ảnh bà Dung dúi tiền cho lão ấy... Thế mà bây giờ con ông bà ấy bị bắt, đã trở mặt ngay.

– Lạ nhỉ, cái con Phương nó làm gì nên tội mà cũng viết bêu riếu nó.

– Anh không nhớ cái vụ lần trước à ? Chính lão Nam, thằng Nguyễn và cả thằng Lâm thuê tiền ông Ngọc nhà mình bày trò đánh công ty Hoàng Quân dở sống dở chết.

Bình nói:

– Chú mày biết lắm quá. Biết nhiều không tốt đâu. Với sếp nhà mình, tao mà không học ba con khỉ thì chết từ lâu rồi.

– Ba con khỉ nào?

– Ba con khỉ đá bày trên nóc tủ ấy. Một con bịt mắt, một con bịt mồm và một con bịt tai.

– Anh ghê thật đấy. Em đi chụp ảnh, nhưng em sẽ nói là do sơ xuất bị hỏng máy, không chụp được. Em thấy đăng báo ảnh người ta bị còng tay, nom bất nhân lắm.

Quang về phòng và gọi điện thoại cho Tuấn:

– Này, có tin tối mật đây. Chuẩn bị bắt Cao Đức Lâm, mang máy ảnh đến phục sẵn đi.

– Bao giờ bắt? Mà nó bị tội gì?

– Có lẽ từ giờ đến tối. Còn tội của nó à... Thôi, hãy bí mật đã. Nhớ đừng có nói ầm lên. Trưởng phòng Cảnh sát hình sự mới a lô cho tao đấy.

– Hay lắm. Bọn mình lại phải chiếm sẵn chỗ ở nhà ông thiến chó.

Tuấn lại gọi điện thoại cho một phóng viên khác:

– Báo cho ông biết một tin tuyệt mật. Trả công nhau một chầu bia với "vitamin gâu gâu " nhé.

– Nhất trí thôi. Nhưng vấn đề là tin gì?

– Dỏng tai lên mà nghe. Sắp bắt thằng Cao Đức Lâm, con ông Cẩm rồi.

– Nó bị tội gì?

– Nghe nói là lợi dụng oai của bố, bắt các doanh nghiệp cống nạp.

– Nhưng làm sao công an dám bắt nó. Ông Hòa còn là lính của ông Cẩm cơ mà?

Tuấn cười hi hí:

– Thế mới là cái sự đời.

*

* *

Bà Dung thấy sốt ruột khi thấy Lâm cứ ngồi mãi với cụ Huy. Bà định xuống gọi thì có điện thoại. Đó là số máy của ông Nam.

– Chào anh Nam, tôi nghe đây.

– Chào chị Dung, chị đang ở đâu đấy?

– Tôi ở nhà chứ còn biết đi đâu bây giờ.

– Xin lỗi chị, tôi hỏi điều này, nếu không phải, xin chị bỏ quá cho.

Bà Dung ngạc nhiên:

– Anh cứ nói. Có chuyện gì thế?

– Chị biết tin về cháu Lâm chưa?

– Chưa tin gì Nó đang ngồi nói chuyện với ông nội.

– Trời ơi, thế là không ai biết gì. Có lệnh của công an tỉnh bắt cháu Lâm rồi đấy.

Bà Dung loạng choạng:

– Cái gì ai bắt thằng Lâm?

– Thưa chị, ngoài công an tỉnh thì còn ai vào đây nữa. Công an đề nghị và Viện Kiểm sát phê chuẩn rồi. Lát nữa là họ đến bắt đấy.

Bà Dung run rẩy:

– Anh nói thật đấy chứ?

– Em sao dám nói dối anh chị. Chị báo anh kiểm tra ngay xem.

– Nhưng họ bắt nó vì tội gì?

– Nghe nói là nó lấy của Ngân hàng mấy triệu đô la và đem cho con hoa hậu hết.

Bà Dung buông máy rồi nghiến răng:

– Con ơi là con. Tao đã biết ngay mà... Thế nào cái con hoa hậu ấy nó cũng làm khổ đời con thôi. Trời ơi... dám lấy hàng triệu đô la cho gái... !

Bà chạy xồng xộc xuống nhà cụ Huy. Nhưng vừa ra đến sân, bà. dừng lại suy nghĩ. Rồi bà lại quay vào nhà và lẩm bẩm.

– Nhưng mà vô lý nhỉ? Nó có là thủ quỹ, kế toán đâu mà lấy tiền được. Mà hàng triệu đô la, chứ có phải vài chục ngàn đâu...

Nghĩ vậy, bà lấy sổ danh bạ điện thoại rồi gọi vào máy di động cho ông Hòa. Nhưng đáp lại là tiếng báo máy ngoài vùng phủ sóng. Bà bực tức gọi cho ông Minh, nhưng có chuông mà không có người thưa máy. Bà lại gọi cho ông Cẩm.

Lúc đó, ông Cẩm đang đi ô tô về nhà. Thấy số máy ở nhà gọi, ông đặt máy xuống, không trả lời.

Bà Dung nổi nóng ném máy xuống salon:

– Không biết đang rúc vào con đĩ nào mà im thế?

Lúc này, ngoài đường gần nhà ông Cẩm. Các phóng viên mang máy ảnh đủ kiểu bắt đầu lảng vảng xung quanh. Hồng Quang và Tuấn gõ cửa nhà ông bác sĩ thiến chó. Nhưng nhà ông không có ai ở nhà.

Thế là Quang và Tuấn ngồi ngay trên vỉa hè, trước cửa nhà ông Cẩm không quá ba chục mét.

Rồi các phóng viên cũng túm lại với nhau. Họ khoe máy ảnh và chỉ trỏ, bàn tán về ngôi nhà của ông Cẩm.

Hồng Quang nhìn các phóng viên rồi nói với Tuấn:

– Sao mà quân phóng viên nhà mình mũi thính thế nhỉ? Cứ như ruồi ấy.

Tuấn nói:

– Chuyện, thông tin bây giờ là tiền bạc mà lại. Này, mày thử nghĩ xem? Đến một ngày nào đó, chẳng may mình phạm tội, trước cửa nhà, cũng lại có cảnh này thì khủng khiếp nhỉ?

*

* *

Minh Phương đi xe về nhà ông Cầm để gặp Lâm. Trong lòng cô rối bời. Đến gần nhà. cô giật mình khi thấy đám phóng viên đông có đến hai chục người đang đứng ngồi chầu chực. Cô vội bảo lái xe:

– Anh rẽ ngay bên phải cho tôi.

Lái xe giật mình vội cho xe dừng lại và lùi xe, rẽ đi.

*

* *

Ông Cẩm đi xe về. Xe vừa dừng thì đám phóng viên xô lại chụp ảnh lia lịa. Ông Cẩm bất ngờ đứng sững như trời trồng ngay trước cửa nhà mình. Vừa lúc ấy, Bà Dung ra cửa và thấy cánh đó, bà há miệng định kêu nhưng tiếng kêu cứ bị tắc ngặt trong cổ...

7

Sau một thoáng bối rối ông Cẩm lấy lại được bình tĩnh, ông mỉm cười với các phóng viên. Nụ cười có vẻ hồn nhiên pha một chút cao ngạo khiến cho các phóng viên cụt hứng.

Phía ngoài xa, một trinh sát hình sự trong vai người chạy xe ôm gọi bộ đàm:

– Báo cáo anh Kim, hiện nay có khoảng gần hai chục phóng viên đang vây nhà ông Cẩm. Họ nghe thông tin là sắp bắt Cao Đức Lâm.

Thượng tá Kim lúc đó đang ngồi với ông Hòa và trung tá Mỹ, trung tá Hải.

Đỗ Kim quay sang nói với ông Hòa:

– Báo cáo anh, phóng viên đang tập trung ở nhà anh Cẩm để chụp ảnh bắt Cao Đức Lâm.

Ông Hòa đứng phắt dậy, đấm xuống mặt bàn:

– Thế này thì loạn hết! Loạn hết. Tại sao các nhà báo lại biết...? Thế này thì còn làm công an làm gì nữa. Tôi không thể hiểu nổi là tại sao gần đây cứ công an đi bắt tội phạm nào là có các nhà báo rồng rắn lên mây kéo nhau đi như thể xem hội.

Ông nhìn thẳng vào từng sĩ quan bằng ánh mắt nghiêm khắc rồi nói cay đắng:

– Các anh phải nghĩ là họ có tội thì phải bị xử lý bằng pháp luật. Nhưng đừng có bêu riếu, làm nhục họ, làm nhục gia đình, họ hàng nhà người ta. Người phạm tội phải chịu xử lý đã đành, còn những người khác thì sao? Bây giờ cảnh sát hình sự, rồi công an phường, quận, đi bắt đối tượng ở đâu cũng cho nhà báo theo để tường thuật... Đó là căn bệnh sính thành tích, thích khoe khoang, là muốn thỏa mãn cái sự háo danh của mình. Các anh có nhớ chuyện vì bị báo chí bới móc mà con gái của anh Tùy đã nhảy từ gác ba xuống tự tử không?

Thấy Giám đốc nổi nóng, mọi người sợ hãi nhìn nhau. Thượng tá Kim rót ly nước lạnh đưa cho ông Hòa. Ông nhấp một ngụm nước

rồi dịu giọng:

– Anh Kim nghĩ cách giải tỏa họ ra khỏi khu vực nhà anh Cẩm đi. Sáng mai anh Cẩm sẽ đưa thằng Lâm lên đây đầu thú.

– Báo cáo anh, có lẽ phải gọi cho anh Quy, trưởng Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy, nhờ anh ấy can thiệp

Trung tá Tùng:

– Vô ích thôi, Các nhà báo ở tỉnh này có coi ông Quy ra cái gì đâu.

Thượng tá Kim:

– Báo cáo anh, tôi sẽ tới đó ngay.

– Nhưng đừng có mặc quần áo cảnh sát và nên đi xe máy.

– Vâng ạ.

Kim vừa ra khỏi phòng thì ông Hòa chạy ra:

– Này Kim, chờ chút đã.

Rồi ông nói thầm điều gì đó với Kim, chỉ thấy anh gật đầu.

*

* *

Tại nhà ông Cẩm.

Ông đi đến một tốp phóng viên:

– Tại sao hôm nay tôi lại có may mắn thế này? Nào bạn nào có thể cho tôi biết vì sao không?

Nghe ông nói vậy một số phổng viên bắt đầu lảng lảng chuồn.

Phóng viên Thúy Quỳnh phóng xe máy đến nơi thấy cảnh ông đang bị các nhà báo quây, cô xông vào:

– Cháu chào bác Cẩm. - Rồi cô quay sang đám phóng viên - Nào các ông chụp xong chưa? Xong rồi thì biến ra để tôi phỏng vấn bác Cẩm một câu.

Các phóng viên chẳng ai lạ gì Thúy Quỳnh vì cô là một phóng viên nổi tiếng là sắc sảo, sống trung thực nhưng giọng điệu thì cũng vào loại đanh đá, vì vậy, nhiều lúc khi cô lên tiếng thì anh em phóng viên, nhất là phóng viên trẻ cũng nể.

Ông Cẩm nói luôn:

– Bây giờ thế này, ảnh thì các bạn đã chụp xong rồi, vậy bạn nào cần hỏi thì xin mời lên nhà.

Thấy thái độ của ông như vậy các phóng viên đâm ra lúng túng. Quỳnh nói nhỏ với ông:

– Bác cháu mình lên phòng đi.

Và rồi cuối cùng chỉ có Quỳnh cùng với Hồng Quang vào nhà ông Cẩm.

Ông Cẩm gọi bà Dung:

– Mình pha nước cho các nhà báo uống đi.

Rồi ông quay sang hỏi:

– Hai cháu có thể cho bác biết tại sao lại có chuyện các phóng viên xông đến nhà rình chụp ảnh bác.

Thúy Quỳnh nói trịnh trọng:

– Thưa đồng chí Thứ trưởng, nói thật là chúng tôi cũng thấy xấu hổ trước những cảnh như vừa rồi.

Rồi cô ngừng lại và nói với giọng chân thành:

– Chúng cháu xin bác bỏ quá cho. Làm báo bây giờ nhiều lúc cũng phải bất nhẫn như vậy. Chúng cháu cũng biết như vậy là không phải, nhưng thưa bác, nhiều khi miếng cơm manh áo phụ thuộc vào những tấm ảnh như vừa rồi. Bác cho phép cháu được hỏi một câu.

Lúc này bà Dung mang nước uống ra, bà đã lấy lại được bình tĩnh. Bà gượng vui vẻ:

– Gớm các nhà báo hôm nay quan tâm đến gia đình nhà tôi quá. Mời các anh chị uống nước.

– Cháu cám ơn bác.

Bà Dung đi ra và nấp ở một chỗ lắng nghe.

Chờ cho bà Dung quay đi. Quỳnh nói:

– Thưa bác, thật ra các phóng viên đang tập trung ở đây là vì có một thông tin rằng Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh đã phê chuẩn lệnh

bắt anh Cao Đức Lâm, con trai bác vì tội lấy cắp tiền của ngân hàng. Vậy có chuyện đó không?

Ông Cẩm lặng đi, rồi nói:

– Thông tin của các cháu có là đúng. Bác cũng vừa được các đồng chí có trách nhiệm ở công an tỉnh và Viện Kiểm sát cho biết cách đây nửa giờ. Bây giờ thế này, các cháu hãy hiểu cho bác, hiện nay bác rất buồn và đau đớn. Nhưng pháp luật phải công bằng với tất cả mọi người . Bác nói thế tùy các cháu nghĩ.

Bà Dung đứng ở phía ngoài nghe hết câu chuyện, bà lao bổ vào:

– Ông vừa nói cái gì? Ai bắt thằng Lâm?

Ông Cẩm đỡ vợ ngồi xuống:

– Mình hãy bình tĩnh rồi tôi sẽ nói hết cho mình hiểu.

Rồi ông quay sang nói với Quang và Quỳnh:

– Thôi bây giờ bác xin các cháu, mọi việc rồi sẽ đâu có đó. Bác hứa sẽ dành cho các cháu một buổi trả lời phỏng vấn.

Bà Dung thì lồng lên:

– Ông nói cái gì? Ông nhắc lại cho tôi nghe xem nào? Như thế này mà ông lại còn định trả lời phỏng vấn bọn nhà báo này à?

Bà quay ngoắt sang chỉ mặt Quang và Quỳnh:

– Thì ra các người đang rình quanh nhà tôi để chụp ảnh cảnh công an đến bắt con tôi có phải không? Lương tâm các người để đâu. Nhân phẩm các người vứt đi đâu hết rồi? Con tôi nó làm nên tội thì sẽ có pháp luật trừng trị nó, việc gì mà các người xông đến tận nhà người ta rình mò. Nào bây giờ có cần chụp ảnh để đưa nhà tôi lên báo thì gọi hết tất cả lên đây, thích chụp cái gì cũng được.

Quỳnh và Quang lúng túng chưa biết nói thế nào thì ông Cẩm đỡ lời:

– Thôi đi mình, cũng đừng trách các cháu. Thời buổi thông tin bùng nổ mà.

Quang nháy mắt ra hiệu cho Quỳnh rút lui.

Quỳnh nói khẽ khàng:

– Thưa bác, đúng là chúng cháu cũng đã có những hành động không phải với hai bác và gia đình. Chúng cháu xin phép về, hẹn gặp bác vào dịp khác.

Quang và Quỳnh ra về. Một số phóng viên vẫn đang ở dưới chờ. Thấy hai người ra, họ xô đến. Một phóng viên:

– Thế nào, có được gì không mày?

Một phóng viên khác:

– Ông Cẩm nói thế nào?

Thúy Quỳnh nói dõng dạc:

– Chúng mình bị lừa cả rồi. Chả có chuyện gì cả.

Một phóng viên còn rất trẻ, tóc nhuộm hoe hoe nói:

– Lừa là thế nào? Thông tin mà thằng này có là rất chuẩn. Chắc ông Cẩm lại dí cho mấy đồng hay sao mà im miệng nhanh thế ?

Quỳnh quắc mắt nhìn anh phóng viên trẻ:

– Chả lẽ chị lại cho mày một cái tát. Lát nữa tao sẽ gọi điện cho bố mày để hỏi xem có phải bố mày là Phó Tổng biên tập mà để mày ăn nói như vậy không?

Anh chàng phóng viên nọ vội lỉnh ra sau. Đám phóng viên biết Quỳnh nổi nóng nên họ im lặng. Quỳnh nói:

– Chúng mình nên về đi. Làm như thế này ngượng lắm. Chả còn chút tình người nào.

Một phóng viên cười khẩy:

– Bà chị hôm nay "nhân văn" đáo để nhỉ? Thế em hỏi chị, khi thằng Lâm nó ăn cắp hàng triệu đôla, nó đi đánh bạc, chơi gái, tậu nhà, tậu xe; đi du lịch nước trong nước ngoài với hoa hậu; bố mẹ nó cậy có chức có quyền rót tiền cho nó ăn chơi; tạo điều kiện cho nó làm giàu bất chính thế thì họ có tình người à?

Quỳnh nói:

– Việc họ phạm pháp như thế nào sẽ có pháp luật. Còn thấy người ta đau khổ mà mình hí hửng thì chả có gì hay ho cả.

Nghe Quỳnh nói thế, các phóng viên cũng có vẻ thấy ân hận và thế là họ lục tục kéo nhau ra về.

Minh Phương đứng ở một ngách phố, cô thấy các phóng viên về, cô thở phào nhẹ nhõm rồi len lén đi đến nhà ông Cẩm.

Trong nhà, ông Cẩm dìu bà Dung vào phòng và đóng cửa lại.

Bà túm lấy ông, đấm vào ngực ông huỳnh huỵch. ông cố chịu đựng và gỡ tay vợ ra:

– Tôi xin mình, hãy bình tĩnh đi nào.

– Bình tĩnh cái phải gió. Bây giờ thằng Hòa, thằng Minh cho quân đến bắt con mình mà ông còn bình tĩnh à? Nào bây giờ ông đã mở mắt ra chưa? Ông cứ kể rằng ngày xưa ông từng nhường cho chúng miếng lương khô cuối cùng; rồi nào là ông gác hộ chúng khi chúng buồn ngủ, rồi những lần chúng nó vi phạm kỷ luật dân vận đi tán gái bản, đi ăn trộm sắn... ông cũng bảo vệ. Bây giờ thì chúng nó trả ơn ông thế đấy.

Ông Cẩm:

– Mình đừng hiểu sai các cậu ấy. Trong giờ phút này các cậu ấy cũng đau đớn không kém gì tôi và mình đâu.

Bà Dung bĩu môi:

– Ông làm sao thế nhỉ. Đến giờ này mà ông vẫn còn tin chúng à? Tôi hỏi ông, ông đã tận mắt nhìn thấy chứng cứ về việc thằng Lâm lấy cắp tiền chưa?

Ông Cẩm:

– Chả lẽ Giám đốc công an tỉnh, Viện trưởng Viện Kiểm sát nói với tôi mà lại không chính xác à?

– Thằng Lâm lấy mấy triệu đôla?

– Theo báo cáo thì khoảng hơn ba triệu.

Bà Dung:

– Ông nghe có thấy vô lý không. Nó vẫn phải xin tiền tôi ăn sáng, vẫn phải xin tiền tôi để lo mua nhà mua cửa, thế nó lấy tiền kia đem đi đâu, mua cái gì cho hết? Con tôi đẻ ra tôi biết chứ, nó không ăn nhậu, không hút sách, không cờ bạc, thế mà lại bảo nó lấy ngần ấy tiền à?

Ông Cẩm cười đau khổ:

– Cả tôi và mình đều nghĩ về nó như vậy. Nhưng hóa ra sai tất. Nó không ăn nhậu nhưng nó hút và cờ bạc. Tất cả số tiền lấy cắp được ở ngân hàng nó đều nướng vào sòng bạc.

Bà Dung:

– Ông bảo công an xem lại đi. Tôi sợ rằng có đồng nào, cái con hoa hậu kia nó thu hết rồi. Đứa nào vu cho con tôi nghiện hút... Tôi rạch mồm nó ra.

Vừa lúc đó, cụ Huy và Lâm xuất hiện. Bà Dung trông thấy Lâm vội lao bổ đến, ôm lấy con và xoa đầu, xoa vai như thể kiểm tra xem có bị thương tích gì không. Bà nói run rẩy :

– Con ơi, con nói đi... Họ nói con như thế là sai có phải không ?

Lâm bình tĩnh:

– Mẹ ạ, họ nói không sai đâu.

Bà Dung trố mắt nhìn con trai rồi nói run run:

– Vậy là vậy là con có lấy tiền của Ngân hàng?

– Vâng!

– Con có đánh bạc?

– Vâng!

– Con... con... có nghiện hút?

– Vâng !

Bà Dung nhìn con trân trân rồi đổ vật xuống, bất tỉnh.

Vừa lúc đó, Minh Phương vào. Cô trông thấy Lâm và cứ thế nước mắt trào ra.

Lâm vội vàng kéo Minh Phương ra ngoài. Lâm dúi vào tay Phương chiếc chìa khóa xe ô tô, nói gấp gáp:

– Không biết lúc nào công an bắt anh... Có việc này, chỉ có em là giúp anh được.

– Việc gì thế?

– Trong xe ô tô, anh còn để một bánh hê-rô-in. Em lấy xe của anh đi ngay. Ra chỗ nào vắng, em mở cốp sau, lấy bánh hê-rô-in còn lại của anh trong ngăn lốp dự phòng... em ném đi.

– Trời ơi, sao anh... sao...

- Anh lạy em... Đi ngay đi. Kẻo không kịp nữa rồi.

Nói rồi Lâm đẩy vào lưng Phương. Cô chạy xuống xe và nổ máy đi luôn.

Vẫn anh trinh sát hình sự trong vai người chạy xe ôm đứng ở góc phố gọi bộ đàm:

– Báo cáo thủ trưởng, cô Minh Phương vừa lấy xe ô tô của Lâm đi rồi.

– Có ai đi cùng nữa không?

– Báo cáo không.

– Đồng chí cứ tiếp tục theo dõi.

Minh Phương phóng xe đi với tốc độ khá nhanh. Hai cảnh sát giao thông đi tuần trên một chiếc mô tô màu trắng vội rú còi đuổi theo. Họ chặn xe Phương lại. Nhưng một anh cảnh sát nhận ra Phương. Anh thay đổi thái độ:

– Xin chào hoa hậu. Tại sao phóng xe nhanh thế?

Phương thở hắt ra nhẹ nhõm:

– Em xin các anh... em có chút việc gấp.

– Chú ý chạy cẩn thận nhé.

Nói rồi anh giơ tay chào với phong thái rất hào hoa.

Phương lái xe ra một bờ hồ. Cô dừng xe lại và nhìn quanh như sợ có ai theo dõi. Thấy không có gì có gì khả nghi, cô mở cốp xe và lục lọi, tìm được bánh hê-rô-in để trong ngăn lốp dự phòng. Cô nghiến răng ném xuống hồ rồi đứng phủi tay.

Tại nhà ông Cẩm.

Bà Dung đã tỉnh lại. Bây giờ thì bà trở lại bình tĩnh. Bà hỏi:

– Có phải lúc nãy con Phương đến đây không?

Lâm nói:

– Con nhờ Phương đi lo giúp chút việc.

Bà cười nhạt:

– Nó lo được cái gì? - Bà quay sang ông Cẩm - Thế nào, ông còn đứng đấy à? Sao ông không đi hỏi những đàn em yêu quý của ông là lúc nào thì đến bắt con ông, và có lẽ sẽ bắt cả tôi. Ông thấy nhục chưa? Con ông nó phạm tý tội, thế mà họ làm ầm lên, còn thông báo cho phóng viên biết để chúng nó đến chụp ảnh, quay phim.

Cụ Huy đang ngồi ở ghế đứng bật dậy. Cụ gõ ba toong xuống nền nhà:

– Chị Dung, chị nên bỏ cái giọng hỗn láo ấy đi. Chị đừng có xúc phạm vắng mặt những người như anh Hòa, anh Minh, anh Trác. Con mình làm nên tội thì phải chịu... Tại sao đi trách cứ người ta.

Bà Dung nhìn bố chồng bằng vẻ mặt câng câng rồi nói với ông Cẩm:

– Đây là ý kiến của ông, còn mình... có lời vàng ý ngọc gì thì nói nốt ra.

Ông Cẩm vẫn nhẫn nhịn:

– Bây giờ không phải là lúc trách cứ ai. Hãy lo cho việc thằng Lâm...

– Lo được cái gì nữa nào? Chúng nó giả nhân giả nghĩa... Nó chuẩn bị bắt thằng bé xong xuôi rồi mời gọi ông đến để đả thông tư tưởng có phải không? Nếu chúng nó tử tế thì ngay khi thấy thằng bé hư hỏng, chúng nó phải nói cho mình biết... đằng này đến lúc bắt con người ta rồi thì mới...

– Chị im đi - Cụ Huy nổi giận - Chị gọi ai là "chúng nó" vậy. Tại sao chị ăn nói hàm hồ thế. Thế chị tưởng mình chị biết xót thằng Lâm, còn chúng tôi đây là gỗ đá à? Cả dòng họ này có mỗi mình nó... Nó làm sao thì tôi có nhắm mắt được không?

Bà Dung nghiến răng kèn kẹt. Bà lôi Lâm đi ra ngoài :

– Mẹ với con đi lên gặp ông Hòa, để xem ông ấy ăn nói thế nào.

Vừa lúc đó, thượng tá Kim vào. Anh nhã nhặn:

– Chào chị Dung. Chị không phải gặp anh Hòa. Có gì cứ nói với tôi cũng được.

Bà Dung nhìn thượng tá Kim từ đấu đến chân:

– Anh là ai?

Thấy thái độ của Bà Dung như vậy, Đỗ Kim nghiêm giọng:

– Tôi là Đỗ Kim, Phó Giám đốc công an tỉnh. Trưởng ban chuyên án điều tra về vụ mất cắp tiền tại Ngân hàng Phú Tài. Thừa ủy quyền của Giám đốc đến nói chuyện với gia đình.

Bà Dung:

– Có chuyện gì?

Ông Cẩm đi ra và nới:

– Mời đồng chí vào đây đã.

Mọi người ngồi vào ghế, thượng tá Kim chỉ vào Lâm dang đứng khép nép ở góc nhà:

– Cháu lại đây.

Rồi Kim chỉ cho Lâm ngồi xuống bên cạnh mình.

Nhưng Lâm chưa kịp ngồi xuống thì bà Dung đã kéo Lâm về phía mình. Thượng lá Kim làm như không biết thái độ đó của bà Dung, anh nói thong thả:

– Thưa cụ, thưa anh Cẩm, chị Dung. Trước hết, tôi xin truyền đạt lại ý kiến của Ban Giám đốc công an tỉnh. Đã có lệnh khởi tố bắt tạm giam bị can đối với cháu Cao Đức Lâm về tội danh đánh bạc và lấy cắp tiền của Ngân hàng Phú Tài. Chiều nay, chắc Giám đốc Hòa và Viện trưởng Viện Kiểm sát đã báo cáo anh Cẩm.

Thượng tá Kim nói rất chậm rãi hai chữ "báo cáo" .

Ông Cẩm gật đầu và nói:

– Trưa hôm nay thì Ngân hàng mới có đủ chứng cứ về việc thằng Lâm rút tiền và thằng Tony Nguyễn... Các anh ấy đã cho tôi biết ngay.

Bà Dung chen vào:

– Và họ ký lệnh bắt ngay thằng Lâm?

Thượng tá Kim:

– Chúng tôi sẽ không thực hiện lệnh bắt cháu Lâm mà Viện Kiểm sát đã phê chuẩn.

Bà Dung:

– Thật ư? Thằng Lâm vô tội phải không?

Thượng tá Kim:

– Không, Lâm có tội và tội của cháu nặng, rất nặng nữa là khác. Chị có biết cháu đã lấy của ngân hàng gần bốn triệu đô la để đem đi đánh bạc không? Nếu chị là Giám đốc công an tỉnh, liệu chị có thể để cho một kẻ phạm tội như vậy thoát khỏi pháp luật không? Chúng tôi quyết định… không, không phải là chúng tôi mà của Giám đốc Hòa... Giám đốc Hòa quyết định không bắt cháu Lâm mà sẽ chờ cháu tại phòng của Giám đốc. Ngay bây giờ cũng được, ngày mai cũng được, và cũng có thể là….là ngày kia? Nhưng lâu hơn nữa thì không được Tôi nói thế, chắc cụ và anh chị hiểu cho.

Ông Cẩm:

– Tôi cũng đã nói chuyện với các anh ấy rồi. Các đồng chí cứ yên tâm.

Nghe chồng nói vậy, bà Dung quay sang hỏi:

– Ông nói họ cứ yên tâm... có nghĩa là ông sẽ mang thằng bé nộp cho họ chứ gì?

Rồi bà cười khẩy:

– Thì cũng vẫn là bắt. Một đằng là bắt tại nhà, một đằng là bắt tại trụ sở công an... Có gì khác đâu.

Thượng tá Kim đứng dậy:

– Thưa chị, khác nhiều đấy, rất nhiều đấy. Thôi xin phép cụ và anh chị, tôi về.

Ông Cẩm tiễn thượng tá Kim ra ngoài đường và nói:

– Cám ơn đồng chí. Mai tôi sẽ đưa cháu lên công an tỉnh.

Kim nắm tay ông Cầm:

– Càng sớm càng tốt anh ạ. Đó là cách đầu tiên để giảm nhẹ tội cho cháu đấy. Anh cũng nói sao để cháu hiểu là không có cách nào trốn được đâu và như vậy thì chỉ thêm nặng tội.

– Vâng.

Thượng tá Kim đi xe máy ra ngoài đường lớn thì bị ngay một nhóm phóng viên vẫn rình xúm lại.

Một phóng viên :

– Ông anh, cho bọn em hỏi tý chút.

Thượng tá Kim:

– Các cậu hỏi về vụ Lâm chứ gì?

– Ông anh sáng suốt.

– Có thông tin gì, hé cho bọn em xem đi.

– Ông anh có rỗi, đi làm tý bia tươi đã.

Mấy phóng viên cứ nhao nhao hỏi làm Kim bật cười:

– Điều các cậu quan tâm là có bắt Cao Đức Lâm phải không? Tôi thông báo chính thức nhé: Chưa bắt và sẽ không bắt. Nào, nói thế đủ chưa?

– Nhưng mà tại sao lại không bắt. Viện Kiểm sát ra lệnh bắt khẩn cấp rồi cơ mà?

– Cậu về học lại luật đi nhé. Không có Viện nào ra lệnh bắt khẩn cấp cả. Thôi, tớ phải đi đây.

Lại một phóng viên túm lấy tay lái xe máy của Kim:

– Chắc chắn là chưa bắt phải không anh?

– Đúng thế.

Nói rồi Kim phóng xe đi.

Một phóng viên:

– Về thôi ông Kim đã nói thế đừng có chờ nữa.

Một phóng viên:

– Tao cóc tin mấy bố công an này. Họ đánh lạc hướng đấy. Chắc ông Kim vào làm công tác tư tưởng cho gia đình... Được rồi, mình cứ phục kích ở đây. Chờ đến đêm xem sao.

Thượng tá Đỗ Kim đi rồi, cụ Huy hỏi Lâm:

– Cháu có đủ dũng cảm ngày mai lên đầu thú tại công an tỉnh không?

Lâm cúi đầu không nói gì. Ông Cẩm nắm lấy bàn tay con trai:

– Bây giờ là lúc con phải dũng cảm với chính bản thân mình. Mai bố đưa con lên với chú Hòa.

Bà Dung cười mỉa mai:

– Hay thật, chả có gia đình nào như gia đình nhà này. Cả ông lẫn bố chỉ vận động, khuyến khích con đi nộp mình cho công an.

Ông Cẩm:

– Tội của nó là quá rõ rồi. Bây giờ chỉ còn cách ra công an đầu thú thì sau này khi xét xử, người ta mới có lý để giảm nhẹ tội cho. Chú Hòa không muốn bắt nó ngay cũng là vì lẽ đó và giữ gìn chút danh dự cho nhà... Tại sao mình không chịu hiểu.

Bà Dung:

– Tôi không thể nào hiểu được và cũng không bao giờ muốn hiểu cái lý lẽ cách mạng của ông là mang con mình nộp cho công an. Tại sao ông không đi tìm hiểu xem thực hư chuyện con ông nó phạm tội thế nào? Chứng cứ thiếu đủ ra sao? Rồi dù như thế nào thì cũng phải tìm cách cứu con mình trước chứ. Ông tưởng tống nó vào tù thì nó sẽ thành người tử tế à? Ông giở báo ra mà đọc, ông tìm ra thấy bao nhiêu người khi ra tù mà lương thiện?

Nghe giọng nói cay nghiệt và bênh con một cách mù quáng của bà Dung, cụ Huy không chịu nổi. Cụ thở dài não nuột rồi lắc đầu:

– Anh chị đã làm hỏng thằng Lâm rồi và bây giờ lại định muốn giết chết nó hay sao.

Bà Dung quắc mắt nhìn bố chồng:

- Con xin thầy. Việc của nhà con để chúng con tự lo.

Cụ Huy:

– Tất nhiên là anh chị phải tự lo, phải tự chịu trách nhiệm về việc để con mình hư hỏng. Cho đến giờ phút này thì tôi thấy cháu tôi lại hiểu biết hơn hai người nhiều đấy.

Nói xong, cụ chống ba toong lảo đảo đi về.

*

* *

Minh Phương ném xong bánh hêrôin xuống hồ, cô phóng xe đến cửa hàng của Giáng Hương. Hương đang ngồi đọc cho chồng đánh máy một văn bản gì đó. Thấy Phương, Hương chạy ra đón:

– Sao mày thiêng thế, từ lúc nãy đến giờ tao cứ thấy nóng ruột về mày. Mấy lần tao bảo anh Hiền gọi điện cho mày nhưng không được. Mà làm sao mặt mày tái nhợt như thế kia.

Minh Phương:

– Nhục nhã lắm mày ơi.

– Chuyện gì vậy?

– Công an có lệnh bắt Lâm rồi.

Giáng Hương tròn mắt nhìn:

– Bắt vì tội gì? Đưa đi trại cai nghiện à?

– Không. Chuyện nghiện hút lại là nhỏ. Lâm lấy cắp gần 4 triệu đô của ngân hàng đem đi đánh bạc hết. Công an vừa điều tra ra. Tao vừa phải lái xe đi ra hồ để vứt nốt bánh hêrôin mà Lâm vẫn giấu trong xe.

Giáng Hương ngồi phịch xuống ghế.

– May quá!

– Mày bảo may cái gì?

– Thế là quá may rồi. Công an họ bắt, khám xe, thấy một bánh hêrôin thì chỉ có đường ra dựa cột. Bao giờ họ bắt Lâm?

– Tao không biết, nhưng lúc nãy các nhà báo quây đầy ở nhà Lâm. Kiểu này chắc chỉ ngày mai là cùng. Mày bảo tao nên làm gì lúc này?

Giáng Hương suy nghĩ một lúc rồi nói:

– Thôi thì dù sao bọn mày cũng có một thời kỳ gắn bó với nhau, bây giờ nó hoạn nạn mà quay đi ngay cũng không phải. Mày cứ về nhà ấy đi, cố gắng an ủi Lâm...

*

* *

Tại nhà ông Cẩm. Bà Dung hỏi Lâm:

– Con Phương đi xe ôtô của con à? Sao nó đi lâu thế?

– Chắc Phương sắp về rồi.

Bà Dung nói vẻ mỉa mai:

– Có chắc không? Hay là nó lặn đi rồi?

Ông Cẩm:

– Tại sao bà cứ nghĩ xấu cho người khác thế ?

Bà Dung:

– Vâng, còn ông thì luôn nghĩ tốt cho người khác và bây giờ thì họ tốt với ông như thế đấy.

Rồi bà quay sang hỏi Lâm:

– Mẹ hỏi thật con, số tiền con lấy được ở ngân hàng, con đã đưa cho cái Phương bao nhiêu?

Lâm nhìn mẹ khó chịu:

– Con chả đưa cho nó được đồng nào cả.

– Mẹ không tin. Mày là thằng dại gái vô cùng. Nhiều lần tao mà không ngăn lại thì có khi nó lột chả còn cái quần mà mặc.

Vừa lúc đó Phương về. Phương chào:

– Cháu chào hai bác.

Bà Dung:

– Chào chị.

Phương biết là bà Dung đang bực bội cho nên cô cũng không dám tỏ thái độ gì. Cô đưa chìa khóa xe cho Lâm và ngồi xuống bên cạnh. Cô thầm thì vào tai Lâm.

Bà Dung nhìn thấy cảnh đó ngứa mắt:

– Có điều gì thì anh chị nói to lên. Có phải đi buônhêrôin đâu mà thầm thì.

Đến nước này thì Phương không nhịn được nữa, cônói bằng giọng run run:

– Đúng là chuyện hêrôin đấy. Cháu vừa phải đi vứtmột bánh hêrôin anh Lâm giấu trong xe xuống hồ. Đểcông an họ bắt được thì còn khổ nữa.

Bà Dung giật mình:

– Cái gì? Một bánh hêrôin cơ à?

– Vâng ạ.

Ông Cẩm nói:

– Thôi bây giờ hai mẹ con bà lên nhà, để tôi nóichuyện với thằng Lâm một lúc.

Bà Dung:

– Có gì thì ông nói ngay trước mặt tôi. Tại sao đếnlúc này lại còn phải chuyện riêng với chuyện tư.

Ông Cầm nổi cáu:

– Bà lên nhà đi cho tôi nhờ.

Phương thấy vậy cũng đứng dậy:

– Cháu xin phép hai bác. Cháu về.

Bà Dung:

– Vâng, chị về.

Lâm rất muốn chạy ra nói điều gì đó với Phương nhưng không làm sao đứng dậy nổi.

Ông Cẩm theo ra.

– Ngày mai bác sẽ đưa nó ra đầu thú. Cháu đừng để bụng với bà ấy, mẹ nào mà chả xót con.

Minh Phương:

– Cháu hiểu ạ. Bác cố gắng giữ gìn sức khỏe, thật ra cháu biết là thế nào cũng sẽ có một ngày như thế này.

Ở trong nhà, bà Dung hỏi Lâm:

– Con Phương nó có biết việc của mày không?

– Có lẽ cũng mới biết thôi.

– Trước đó nó có biết mày nghiện hút không?

– Biết từ lâu rồi.

Bà Dung nghiến răng:

– Thế mà nó cứ im như thóc. Ngày nào gặp cũng mẹ mẹ con con ngọt sớt. Bây giờ thì chưa gì đã giở mặt gọi bác bác cháu cháu.

Bữa cơm tối ở nhà ông Cẩm diễn ra tẻ nhạt vô cùng.Lâm thì chỉ nuốt nổi nửa bát cơm. Bà Dung đang ăn bỗng buông bát bỏ ra ngoài thềm nhà ngồi. Ông Cẩm thì nhấp từng ngụm rượu nhỏ.

Bà Dung thấy một người đi xe đạp chầm chậm qua nhà, bà quay vào nói:

– Ông ra mà xem, công an nó đang theo dõi nhà mình đây này.

Đáp lại là ông Cẩm thở dài, lắc đầu.

Ông hỏi Lâm :

– Sáng mai bố đưa con đến đầu thú, con có chuẩn bị cái gì thì lát nữa chuẩn bị đi.

Lâm nín lặng hồi lâu rồi nói bình tĩnh:

– Thật ra con biết thế nào cũng có ngày này nên từ mấy hôm nay con đã chuẩn bị tinh thần rồi.

Ông Cẩm:

– Bố không trách con mà bố trách chính mình.Nhưng bố xin con điều này. Con đã một lần dại dột thì bây giờ hãy đừng dại dột thêm lần nữa. Chưa biết ngày mai sẽ ra sao nhưng bố tin rằng chú Hòa, chú Minh, chú Trác không phải là người cạn tình cạn nghĩa với bố cho nên con hãy bình tĩnh.

Lâm nín lặng rồi bỗng dưng cơn nghiện kéo đến.

Thấy Lâm ngáp ông Cẩm hỏi:

– Con lên cơn nghiện à?

Lâm uể oải trả lời:

– Vâng.

Nói rồi Lâm đi lên gác vào phòng riêng và lấy một tép hêrôin ra hít rồi nằm vật ra giường. Lâm mở máy điện thoại di động rồi thay một cái sim riêng vào. Chỉ mấy phút sau có dòng tin nhắn hiện lên: "Công an chuẩnbị bắt anh. Hãy đến chỗ em ngay" . Lâm gọi điện cho số máy hiện trên máy. Tiếng của Vy mừng rỡ.

– Em cứ tưởng công an bắt anh rồi.

Lâm nói cười cợt:

– Bắt thế nào được. Em đang ở đâu?

– Em vẫn ở chỗ cũ. Nhưng em đã lót ổ sẵn ở bên Đông Hưng rồi. Anh xuống đây rồi mai mình bùng đi Trung Quốc, thế là xong.

Lâm suy nghĩ rồi nói:

– Bây giờ anh không đi được nữa, công an đang gác ở ngoài đường.

– Anh phải cố lên, thiếu gì cách.

– Em đừng tắt máy đấy.

Rồi Lâm nằm vật ra suy nghĩ. Nghĩ đến cái cảnh ngày mai phải đưa tay vào còng số 8, phải mặc quần áo tù phải ở trong những căn buồng nhà giam chật chội,bẩn thỉu, Lâm bỗng sợ hãi.

Lâm tự nói với mình: "Sao mày hèn thế hả Lâm,trong túi mày vẫn còn tiền, mày đi đâu trả sống được.Sang Trung Quốc rồi đi Hồng Công, trái đất này rộnglắm. Nếu mày vào trại giam thì mày sẽ chống chọi ra sao với những cơn thèm thuốc. Bọn đầu gấu ở trong trại biết mày là con nhà giàu chắc chắn là chúng nó sẽ hành hạ mày. Và rồi với tội này, chắc gì đã được sống mà trở về...".

Ông Cẩm và bà Dung ngồi ở dưới phòng. Không ai nói với ai mà mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ riêng của mình. Không chịu nổi cảnh im lặng này ông Cẩm mở cửa đi ra ngoài hiên ngồi. Bà Dung đang thẫn thờ suy nghĩ thì Lâm xuống. Bà ôm Lâm vào lòng rồi khóc nức lên từng chập:

– Con ơi, vào trại giam thì làm sao con sống được.

Lâm hỏi:

– Bố đâu rồi hả mẹ?

Bà Dung chỉ ra ngoài:

– Đang ngồi ngoài kia.

Lâm nói khẽ:

– Mẹ ơi, mẹ phải cứu con. Con mà vào nhà giam thì chỉ ba ngày là chết thôi.

Bà Dung run lên rồi ánh mắt lộ vẻ quyết đoán:

– Con bảo mẹ làm gì bây giờ?

– Con phải trốn ngay đêm nay.

– Nhưng mẹ sợ có công an canh ngoài kia.

– Không. Chiều nay ông Kim đã nói thế thì chắc ông Hòa không cho người gác đâu.

Bà Dung mím môi suy nghĩ rồi hỏi:

– Con định đi đâu?

– Có đứa bạn đang đón con ở dưới Hải Phòng, con sẽ sang Trung Quốc và ở Hồng Công.

– Con còn bao nhiêu tiền?

– Cũng còn vài chục ngàn đô bằng thẻ tín dụng.Nhưng mẹ phải làm thế nào để bố không biết.

Bà Dung:

– Mẹ đồng ý để con trốn đi. Được rồi mẹ sẽ có cách.

Nói rồi bà Dung buông Lâm ra, đi ra ngoài nói với ông Cẩm bằng giọng nhẹ nhàng khác thường:

– Bố thằng Lâm vào ngủ đi. Rồi mai còn đưa conlên công an.

Ông Cẩm quay vào:

– Ngủ làm sao được bây giờ nữa. Giá như tôi vào tù thay nó được thì tốt quá.

– Bây giờ ông mới nghĩ thế à? Lẽ ra ông phải năn nỉ tay Hòa, tay Minh để chúng có cách cứu thằng bé chứ ?

Ông Cẩm nói:

– Các chú ấy sẽ có cách. Chúng không nỡ phụ tôi đâu.

Ông quay vào rồi ôm lấy Lâm:

– Thôi đi ngủ đi con. Cố giữ sức khỏe.

Bà Dung lục ở trong ngăn tủ lấy ra một vỉ thuốc ngủ và bóc lấy một viên đưa cho Lâm:

– Con uống viên thuốc này đi để mà ngủ.

Lâm lấy nước uống thuốc trước mặt ông Cẩm nhưng rất khéo léo giữ viên thuốc ở lại trong miệng rồi nhả vào ống tay áo và lặng lẽ đi

lên phòng. Ông Cẩm chìa tay:

– Bà cũng cho tôi xin hai viên đi. Thức đêm để chờ cái phút đưa con đi đầu thú tôi chịu không nổi.

Bà Dung đưa cho ông hai viên và ông cũng uống luôn.

Một trinh sát hình sự theo dõi nhà ông Cẩm thấy đèn trong nhà phụt tắt. Anh gọi bộ đàm về báo cáo chỉhuy:

– Báo cáo anh, nhà ông Cẩm tắt đèn đi ngủ hết rồi ạ.

– Cứ để ý thêm lát nữa. Nếu mệt quá thì gọi ngườikhác đến gác thay.

– Báo cáo rõ.

Anh trinh sát nói xong rồi lững thững đi ra một gốc cây to và ngồi xuống như gã say rượu.

Kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm.

Trời bắt đấu nổi cơn giông.

Anh trinh sát đang lơ mơ ngủ thấy gió lành lạnh,anh choàng tỉnh và ngó về phía nhà ông Cẩm, vẫn thấy tắt đèn

Anh gọi bộ đàm:

– Trời sắp mưa rồi. Em lại không mang áo mưa.Anh bảo thằng Sơn ra trông thay em nhé.

– Được rồi. Cậu về đi. Mấy phút nữa Sơn sẽ ra.

Anh trinh sát sung sướng đi luôn.

Bà Dung rón rén đi sang phòng ông Cẩm. Bà áp taivào cửa lắng nghe. Từ trong phòng .tiếng ngáy nhè nhẹ của ông Cẩm vọng ra. Bà gật gù rồi sang phòng. Lâm. Bà mở cửa vào thì đã thấy Lâm đang đứng nhìn xuống đường. Bà nói:

– Bố mày ngủ say rồi.

Lâm bảo:

– Mẹ đi xuống đường kiểm tra, nếu có cảnh sát chắc chắn họ sẽ đi theo. Nếu không có gì, mẹ báo cho con biết.

Bà Dung gật đầu:

– Cẩn thận con nhé. - Rồi bà giúi cho Lâm một tập đôla - Con cầm theo mà phòng thân. Hình như trời sắp mưa. Con nhớ mang theo áo mưa và áo lạnh.

– Vâng.

Bà Dung đi xuống mở cổng và lững thững đi. Bà đi ngang qua gốc cây và không thấy có ai lạ. Bà quay lại và ngẩng mặt lên gác, vẫy Lâm. Lâm xuống nhà đứng nép vào cánh cổng.

Bà Dung đến ôm chặt Lâm vào lòng. Bà khóc nứclên, nhưng cố kìm. Rồi rất đột ngột, bà đẩy Lâm ra:

– Đi nhanh lên con. Đến chỗ nào, nhớ báo cho mẹ biết.

Lâm cũng khóc và quệt nước mắt đi như chạy ra ngoài đường lớn. Vừa lúc đó một người chạy xe ôm phóng đến:

– Đi đâu đấy chú em?

– Anh cho tôi ra bến xe.

Ngồi trên xe đi được một đoạn, Lâm hỏi:

– Tôi có việc phải đi Hải Phòng gấp. Anh có chở đi nổi không?

Người lái xe:

– Vấn đề là bao nhiêu?

– Ông muốn thế nào?

– Hai trăm ngàn.

– Ok.

*

* *

Ông Cẩm đang nửa mê nửa tỉnh thì choàng dậy vì trời bỗng đổ mưa sầm sập. Ông lên phòng của Lâm để ngó xem con trai đêm cuối cùng ở nhà như thế nào? Ông sững người khi thấy cửa buồng mở toang, trong phòng không có ai. Ông chạy sang buồng bà Dung đập cửa:

– Dậy đi mình. Thằng Lâm có trong đấy không?

Bà Dung mở cửa nói ráo hoảnh:

– Nó ngủ ở phòng cơ mà.

– Tôi vừa sang phòng nó nhưng không thấy.

Bà Dung:

– Hay là nó đi toa lét.

– Làm gì có.

Hai ông bà vội vàng chạy xuống phòng của Lâm bật đèn lên và thấy mảnh giấy để trên bàn có mấy dòng chữ nguệch ngoạc: "Con xin lỗi bố mẹ. Con phải đi đây. Conkhông muốn vào tù” .

Thấy bà Dung đọc mảnh giấy mà thái độ vẫn bình thản, ông Cẩm nghi ngờ. Ông quắc mắt hỏi:

– Bà giúp nó trốn phải không?

Bà Dung:

– Tôi biết dâu đấy. Lúc nãy thấy nó bảo nó phải uống thuốc ngủ cứ tưởng nó ngủ say rồi.

Ông Cẩm chạy ra cửa sổ ngó xuống đường. Bà Dung quay mặt đi lấy tay che mặt cười. Ông Cẩm quay ngoắt lại và nhìn thấy nụ cười đó. Ông xông đến túm cổ áo bà:

– Bà nói đi, có phải bà cho nó trốn phải không?

Bà Dung lạnh lùng nhìn chồng:

– Đúng đấy, thì sao nào?

Ông Cẩm sững người, thẳng tay tát vào cái mặt câng câng của bà Dung.

– Bà lại giết nó rồi. Trời ơi là trời ?

Bà Dung:

– Tôi không thể nhẫn tâm mang con tôi nộp cho công an được. Còn ông, ông muốn giữ cái ghế của ông thì ngày mai, ông hãy ra công an và làm đơn xin từ con để được thanh thản. Tôi nói cho ông biết, nó mà vào tù thì tôi đi vào theo. Còn nó chết thì tôi cũng chết... để cho ông sống một mình mà giữ lấy cái danh trong sạch...

Ông Cẩm lồng lộn đi lại trong phòng và bỗng nhiên ông sực nhớ ra mảnh giấy ông ghi số điện thoại hôm trước ông mở cặp lấy mảnh giấy ra rồi vội vàng khoác áo mưa đi ra ngoài.

Anh cảnh sát bảo vệ gác cổng công an tỉnh đang gật gà gật gù thì thấy có một người lù lù đứng trước mặt.

Anh giật bắn người quát:

– Ai đấy?

Ông Cẩm tiến đến:

– Đồng chí cho tôi gặp khẩn cấp giám đốc Hòa hoặc anh Đỗ Kim.

Anh cảnh sát:

– Bác cho biết tên được không?

– Anh nói là có ông Cẩm đến gặp.

– May cho bác, hôm nay cả thủ trưởng Hòa lẫn thủ trưởng Kim đều có mặt ở đây - Anh gọi điện thoại báo cáo rồi quay sang nói với ông Cẩm:

–Thủ trưởng Hòa mời bác lên. Bác đã biết phòng chưa?

– Tôi biết rồi.

Giám đốc Hoà xuống chân cầu thang đón ông Cẩm.

Vừa gặp nhau ông Cẩm nói luôn:

– Hòa ơi, thằng Lâm nó trốn mất rồi.

Ông Hòa bình tĩnh:

– Anh lên nhà đã. Em cũng đoán là có thể nó sẽ trốn.

– Thế tại sao cậu không bố trí người canh gác?

Ông Hòa cười:

– Thật ra là có, nhưng mấy cậu trinh sát thấy trời mưa nên rúc vào đâu ngủ. Nhưng cũng chẳng sao.

Hai người vào phòng, ông Hòa rót cho ông Cẩm một chén nước nóng, ông Cẩm uống xong rồi nói:

– Tôi xin lỗi cậu. Nhưng quả thật tôi không thể ngờ được nó lại bỏ trốn. Thấy hai mẹ con nói chuyện lâu vớinhau, tôi giục nó đi ngủ, rồi thấy nó xin mẹ nó thuốc để ngủ thì cũng nghĩ là nó không có âm mưu gì .. Hóa ra hai mẹ con nó bàn nhau.

Ông Hòa:

– Anh cứ bình tĩnh, cháu nó trốn rồi em cũng bắt được thôi. Em chỉ tiếc là tại sao chị Dung lại dại dột thế.

Ông Cẩm đưa cho ông Hòa mảnh giấy:

– Anh cho kiểm tra số máy điện thoại này.

Ông Hòa nhìn số máy rồi nói:

– Số này ở dưới Hải Phòng.

– Hôm nọ khi số máy này gọi đến, nó vội vàng đi ngay.

Ông Hòa nhíu mày suy nghĩ rồi bấm điện thoại gọi thượng tá Đỗ Kim:

– Kim đấy à? Cậu và một cán bộ điều tra nữa đếnngay chỗ tôi.

Ít phút sau Đỗ Kim và một sĩ quan khác tới. ÔngHòa nói ngay:

– Thằng Lâm bỏ trốn rồi. Đây là số điện thoại của ai đó gọi cho nó mấy ngày trước. Số này từ Hải Phòng, như vậy có thể là Vy gọi từ chỗ nào đó. Cậu xác minh khẩn cấp ngay. Đồng thời báo cho một tổ hình sự đến ngay đây.

Thượng tá Đỗ Kim và anh sĩ quan cầm mảnh giấy đi ra ngay. Một lát sau họ quay lại.

Đỗ Kim:

– Báo cáo giám đốc số máy này là từ khách sạn tư nhân Hoàng Long ở gần Cầu Rào. Hai hôm trước có một cô gái đến đấy thuê phòng ở và đã gọi cuộc gọi này cho số máy di động.

Anh chìa cho Giám đốc Hòa một mảnh giấy có ghi số máy.

Giám đốc Hòa hỏi:

– Bây giờ cô ta còn ở đó không?

– Báo cáo anh, nhân viên lễ tân nói vẫn có nhưng không phải tên là Vy.

Anh cảnh sát điều tra chạy vào:

– Báo cáo Giám đốc, khách sạn xác nhận là vào buổi đêm có một thanh niên đi chiếc Ford Mondeo mang biển số 7532 đến và đã ở lại với cô gái tạiphòng 604.

Giám đốc Hòa nói quả quyết:

– Đồng chí dẫn một tổ xuống ngay Hải Phòng, tôicam đoan rằng thế nào Cao Đức Lâm cũng tới đó.Nhưng có cách nào dặn nhân viên lễ tân phải hết sức bí mật không?

– Báo cáo Giám đốc, tôi đã nói với nhân viên lễ tân và anh ta cam kết là sẽ không tiết lộ thông tin.

*

* *

Buổi sáng, chưa đến giờ làm việc nhưng Minh Phương đã tới công an tỉnh. Cô đứng bên này đường và hy vọng sẽ gặp Lârn khi anh đến đầu thú. Cả đêm qua cô không ngủ được chút nào nên bây giờ, trông cô phờ phạc. Cô mặc bộ quần áo rất giản dị vì không muốn ai chú ý tới.

Thấy đứng mãi không tiện và anh cảnh sát bảo vệ trẻ thỉnh thoảng lại nhìn cô với thái độ cảnh giác, cô ra ngồi ở một quán nước và nhìn chăm chăm vào cổng công an tỉnh.

Chợt cô giật bắn mình khi nghe tiếng trẻ con đi rao báo ơi ới: "Báo đê, Viện Kiểm sát ra lệnh bắt giam Cao Đức Lâm - Hoàng thái tử của Thứ trưởng CaoĐức Cẩm".

Tiếng một đứa khác rao: "Cao Đức Lâm, con traiThứ trưởng Cao Đức Cẩm đã ăn cắp 4 triệu đô như thế nào?" .

Lại tiếng một đứa khác rao: "Bi kịch của mối tình giữa Cao Đức Lâm và hoa hậu Minh Phương" .

Minh Phương gục mặt xuống.

Tại văn phòng của ông Hòa. Ngoài Giám đốc ra còncó thượng tá Đỗ Kim, trung tá Mỹ, trung tá Hải, trung táTùng và một số cán bộ điều tra. Trên bàn bầy một đống báo. Ông Hòa chỉ vào một tờ báo nói:

– Các đồng chí thấy chưa? Nếu như chiều hôm qua ta bắt Lâm mà hôm nay các báo đưa tin kiểu này rồi lại đưa ảnh nữa thì thử hỏi gia đình người ta sống hay chết?

Rồi ông hỏi:

– Đã có tin gì từ Hải Phòng về chưa?

Trung tá Tùng đứng lên:

– Báo cáo Giám đốc, không thấy Cao Đức Lâm xuất hiện ở khu vực khách sạn và Vy "chân dài" vẫn đang ngủ.

Giám đốc Hòa:

– Không ngờ cái anh chàng Lâm này lại lắm thủ đoạn đến như vậy. Đây cũng là bài học cảnh giác cho các ông bố bà mẹ. Nhiều người thấy con mình ở nhà nói năng lễ phép, ngây thơ cứ tưởng chúng nó không biết gì.Nhưng khi ra đường thì chúng lại ghê gớm hơn tất cả mọi sự tưởng tượng.

Vừa lúc đó, Giám đốc Hòa có điện thoại. Từ đầu dây đằng kia tiếng một người nói với giọng gay gắt:

– Anh Hòa đấy à? Sao các anh lại để thằng Lâm bỏ trốn.

Ông Hòa:

– Báo cáo anh vì chúng tôi tin rằng cháu sẽ ra đầu thú cho nên cũng đã mất cảnh giác.

– Các anh mất cảnh giác hay là các anh tạo điềukiện cho nó trốn. Tôi không thể hiểu được là tại sao với một kẻ đã có thủ đoạn ăn cắp hàng triệu đôla mà các anh lại coi thường nó.

Ông Hòa cố nói giọng bình tĩnh:

– Báo cáo anh, tôi xin nhận trách nhiệm về việc này.Lẽ ra chúng tôi đã bắt chiều hôm qua nhưng nghĩ rằng anh Cẩm sẽ thuyết phục cháu đến đầu thú... Hơn nữa chúng tôi cũng không muốn làm ầm ĩ bởi nghĩ đến việc phải giữ uy tín cho anh Cẩm.

– Thế bao nhiêu vụ quân của anh đi bắt người, dắt theo cả nhà báo đi quay phim chụp ảnh thì là các anhgiữ uy tín cho ai. Hay là vì anh Cẩm với anh là có mối quan hệ nên anh đã không dám làm nghiêm.

Ông Hòa:

– Thưa đồng chí Phó Chủ tịch tôi sẽ làm nghiêm và tôi chịu trách nhiệm trước cấp trên về những việc quyết định của mình.

Nói xong ông cắt máy.

Ông nói với mọi người:

– Rồi các đồng chí thấy, chỉ đến trưa nay là loạn cả tỉnh cho mà xem.

*

* *

Chờ mãi không thấy ông Cẩm đưa Lâm tới đầu thú.

Minh Phương sốt ruột, cô liều gọi điện thoại cho Giámđốc Hòa:

– Alô, chú Hòa đấy ạ. Cháu là Minh Phương đây.

Ông Hòa giật mình:

– Chào cháu.

– Chú ơi, cháu xin lỗi chú... Cháu chờ ngoài cổng này từ mờ sáng đến giờ, sao chưa thấy bố cháu đưa anh Lâm ra đấu thú?

Ông Hòa nói:

– Mời cháu lên phòng chú. Cũng đang có việc muốn bàn với cháu đây. Cháu vào cổng đi, chú cho thư ký xuống đón nhé.

– Vâng ạ.

Minh Phương lững thững đi sang đường như người mất hồn. Một chiếc xe máy lao vùn vụt tới. Anh ta xuýt đâm vào Phương. Chiếc xe lao vào vỉa hè, may mà chưa đổ. Anh quát:

– Muốn chết à ?

Nhưng nhìn thấy gương mặt u tối của Phương, anh ta dịu giọng:

– Sao mà người đẹp như mất hồn thế? Chắc chồng bị công an bắt à.

Phương im lặng và vào cổng công an tỉnh. Anh thư ký của Giám đốc chạy ra đón đưa Phương vào phòng của ông Hòa.

Nhìn vẻ mặt của Phương, ông Hòa cũng thấy nao lòng. Ông tự tay bóc một hộp sữa đưa cho Phương:

– Nhìn cháu, chú biết là cả đêm qua cháu không ngủ, và có lẽ cũng chưa ăn gì?

– Vâng ạ.

– Hôm qua hai đứa có nói chuyện được nhiều không?

– Không ạ.

– Sao thế?

– Cháu sợ bác Dung quá nên không dám ở lại nóichuyện.

Minh Phương nhìn xấp báo trên bàn và cũng muốn lấy một tờ để xem, ông Hòa tế nhị xếp gọn đống báo lại.

Minh Phương:

– Họ chửi chúng cháu ghê lắm phải không chú?

– Cũng phải chịu đựng thôi cháu ạ.

Minh Phương gục mặt xuống bàn:

– Cháu không biết có chịu nổi hay không. Chú bảo cháu phải làm gì bây giờ.

Ông Hòa:

– Sẽ có nhiều việc cháu phải giúp chú để cứu Lâm.Chú tin cháu...

– Cháu thì làm được gì? Trong việc của Lâm, cháu tự nghĩ và cũng thấy mình có lỗi.

Ông Hòa :

- Cổ nhân có câu:" *Phúc họa chi sở ẩn. Họa phúc chi sở tại" .* Trong cái *phúc* có cái *họa* đang ẩn náu, còn trong cái *họa,* cũng có cái *Phúc.* Cho nên khi gặp hoạn nạn thì cũng phải biết suy xét, đừng sụp đổ. Biết đâu lần này... - ông bỏ lửng câu nói - Nó còn quá trẻ mà.

Minh Phương không hiểu:

– Chú cho cháu biết cái *Phúc* này là gì?

Ông Hòa đến bên Phương:

– Con gái ơi, nếu con còn yêu thằng Lâm thì trong cái *Họa* này, con sẽ thấy có *Phúc* đấy.

– Chú ơi sao giờ này anh ấy chưa ra tự thú?

Ông Hòa nhìn thẳng vào mắt Phương. ông khônghiểu là cô nói thật hay nói dối:

– Chú cũng không biết nữa?

– Cháu chỉ muốn gặp anh ấy trước khi anh ấy bị bắt.

Cô nói xong rồi nước mắt cứ thế chảy ròng ròng.

Nhìn những giọt nước mắt ấy, ông Hòa tin là cô nói thật.

Ông bảo:

– Chả lẽ cháu không biết chuyện gì ư?

– Không ạ? - Phương sợ hãi - Có chuyện gì hả chú?

– Lâm nó trốn rồi. Nó đi từ nửa đêm hôm qua. Tiếcquá chú đã cho nó một cơ hội, nhưng nó khước từ.

*

* *

Tại một nhà nghỉ, Cao Đức Lâm ngủ vùi trong sự mệt mỏi và lo sợ. Nhưng rồi nhớ ra thân phận và hoàncảnh thực tế của mình, Lâm cố ngóc đầu dậy rồi chui vào trong lavabô xối nước lên đầu. Lâm mở máy điện thoại và lại thấy một dòng tin nhắn: "Em đang chờ anh".

Lâm gọi điện thoại cho Vy:

– Anh đang ở Hải Phòng. Em ra bến tàu mua vé điMóng Cái ngay rồi chờ anh ở đó.

Vy nói:

– Khoảng bao nhiêu phút nữa thì anh tới được?

– Em cứ ở bến tàu rồi anh sẽ tới trong khoảng một giờ nữa thôi.

Lâm thanh toán tiền nhà nghỉ xong liền gọi xe ômvà đi ra bến Bính. Trên đường đi, Lâm dừng lại mua mộtchiếc áo bảo hộ lao động và một chiếc mũ bảo hộ. LâmVào một góc đường vắng thay áo rồi đi ra bến Bínhnhưng ngồi cách đó một quãng.

Vy thay quần áo, trang điểm xong rồi xách chiếc túinhỏ đi xuống. Cô ta đưa khóa cho lễ tân:

– Tôi ra chợ một lát rồi quay lại.

Nhân viên lễ tân gật đầu cười rồi ra hiệu cho haitrinh sát hình sự đang ngồi đọc báo ở một góc sảnhkhách sạn.

Vy gọi một anh xe ôm chở cô ta ra Bến Bính muavé tàu. Khi xe vừa đi khuất góc phố thì hai trinh sát hìnhsự cũng đi xe máy bám theo.

8

Vy ra bến Bính và nhìn quanh tìm kiếm nhưngkhông thấy Lâm đâu. Trong khi đó, Lâm đứng nép trong một quán bán hàng tạp hóa, kín đáo theo dõi động tĩnh.

Vy xếp hàng mua vé tàu cao tốc đi Móng Cái,nhưng vẫn đưa mắt nhìn tìm Lâm và trên gương mặt phảng phất một nỗi lo sợ.

Một trinh sát đứng ngay sau lưng Vy và cũng xếp hàng mua vé, còn một người đứng nhìn bên ngoài như chờ đợi sự xuất hiện của Lâm.

Lâm nhìn thấy hai trinh sát và có ý nghi ngờ người đứng cách Vy mấy mét vì anh ta cứ nhìn xung quanh.

Vy mua hai vé. Anh trinh sát cũng mua hai vé.

Vy vào phòng chờ và bắt đầu sốt ruột. Vy lấy điện thoại di động ra nhắn tin cho Lâm: "Em đã mua vé.Chuyến tám giờ”.

Anh trinh sát mua vé xong, hai người bàn bạc với nhau:

– Cậu đẹp giai, ra tán cô ả, làm sao gọi nhờ một cú điện thoại di động, để mình biết số máy của nó.

– Trông tớ lương thiện quá. Ông nom "ngầu” hơn,nó không nghi đâu.

– Thôi đi nhìn điệu bộ của nó, tôi cam đoan với ônglà nó đang chờ thằng Lâm. Ông ra nhanh lên...

Anh trinh sát đẹp trai mỉm cười tự tin, tắt máy điệnthoại di động và đến bên Vy:

– Chào em. Em cũng đi Móng Cái à?

– Vâng - Vy trả lời và nhìn anh chàng với ánh mắtnghi ngại.

Anh trinh sát:

– Anh và thằng bạn cũng đi Móng Cái đánh hàng Tàu.

Rồi anh rút chiếc điện thoại di động ra:

– Máy của anh bị hết pin... Hôm qua mải vui quá nên không nạp pin... Em làm ơn cho anh nhắn nhờ mộtcuộc được không?

Vy lúng túng không biết thế nào thì anh nói:

– Hay em nhắn hộ anh nhé. Chỉ cần thế này thôi:"Lấy thêm 5 kiện nhung kẻ tăm. Màu lông chuột. Máy Tiến hết pin” .

Vy lấy máy ra nhắn tin xong rồi hỏi "Số máy bao nhiêu”.

Anh trinh sát đọc luôn số máy của mình cho Vy.

Gửi tin xong, anh trinh sát đưa đẩy:

– Em đi Móng Cái làm gì thế? Người đẹp thế này,chắc không phải đi làm ăn.

Vy trả lời miễn cưỡng và chỉ mong anh ta biến đicho khuất mắt:

– Em đi chơi.

Nói rồi, Vy quay mặt đi. Anh trinh sát biết ý:

– Cám ơn em. Biết đâu chúng mình chả lại gặp nhau ở Móng Cái.

Nói rồi anh đi ra cửa xuống tàu và kín đáo bật máy.Mấy phút sau, dòng tin nhắn hiện lên, đưa máy cho bạn.

Lâm ngồi phía ngoài và thấy hết các cảnh đó. Bỗng nhiên, một sự sợ hãi mơ hồ ập đến. Lâm chăm chú theo dõi hai anh trinh sát và rồi hắn quyết định ngay. Lâm nhắn tin cho Vy: "Anh thấy em rồi. Nhưng em đang bị công an theo dõi. Anh không đi tàu thủy nữa” .

Vy đảo mắt nhìn quanh và không biết ai là công an.Vy nhắn tin hỏi lại: "Em không biết ai" .

Lâm nhắn lại: "Một người đội mũ bò, đeo kính râm to và có thể là người vừa mượn điện thoại" .

Vy nhận tin và giật bắn người sợ hãi khi thấy người đội mũ bò và đeo kính râm to bản ngồi ngay phía sau.

Vy vội vàng vào xin trả vé tàu.

Vy lảng lảng đi ra ngoài và sợ hãi lên một chiếc xe xích lô bảo chở ngay về khách sạn.

Tình huống này xảy ra ngoài dự kiến. Hai trinh sát biết có thể mình đã bị lộ, và rất có thể Lâm đang ngồi đâu đó theo dõi. Với họ,

có một điều khó nữa là chưa ai biết mặt Lâm cả. Trong tay họ chỉ có mỗi tấm ảnh cỡ 9 x 12 chụp Lâm với Minh Phương, nhưng là ảnh cách đây 2 năm rồi.

Anh trinh sát đẹp trai hỏi đồng đội:

– Mình quay về hay sao?

Anh trinh sát kia nói:

– Tôi nghi có thể thằng Lâm đang ở đâu đây, và cũng rất có thể nó đã phát hiện ra mình. Nếu chúng ta không đi thì càng dễ lộ và chúng nó sẽ có cách đối phó khác Chi bằng ta cứ lên tàu đã. Mình đã có số máy của nó rồi. Cậu gọi điện về phòng báo cáo ngay.

Đúng lúc ấy, cửa ra tàu mở. Mọi người chen chúc xuống tàu. Hai trinh sát cũng xuống tàu.

Anh trinh sát chui ra phía khuất của mạn trái tàu vàgọi điện thoại về báo cáo tình huống rồi thông báo cho số máy của Vy.

Lâm đứng trên bờ nhìn theo và khi tàu nổ máy xé nước phóng đi thì hắn mỉm cười yên tâm.

Lâm gọi cho Vy:

– Anh tưởng hai thằng cha đó là công an... Hóa ra không phải. Chúng lên tàu đi rồi. Em quay lại đây.Chúng mình mua vé đi chuyến sau.

Vy nói:

– Anh làm em sợ hết hồn. Hay là chúng mình đi ôtô.

Lâm nói ngay:

– Không, đừng đi ôtô. Chắc chắn công an cho kiểm soát đường bộ, không khéo lại bị như thằng Nguyễn thì chết.

– Em qua lại ngay.

Lúc này Vy đã về đến khách sạn. Vy nói xong liềnchạy lên phòng thu xếp đồ đạc và xuống thanh toán tiền phòng, lấy giấy chứng minh. Anh nhân viên lễ tân còn rất trẻ hỏi:

– Sao chị đi đột ngột thế? Lên Hà Nội à?

– Không, chị sang Trung Quốc chơi vài ngày.

– Chị có cần ôtô không, em gọi xe ở bến đến đón nhé. Có xe chất lượng cao, chạy hay lắm.

– Không, chị đi tàu cao tốc, còn nhanh hơn mà lại được ngắm Vịnh Hạ Long. Chào em nhé.

Vy lại gọi xe taxi ra bến tàu.

Anh nhân viên lễ tân gọi điện báo cho Trung tá Tùng:

– Anh ạ, chị Vy đã đi khỏi khách sạn rồi. Chị ấy nói là đi Trung Quốc bằng tàu cao tốc.

– Cám ơn em.

Trung tá Tùng quay sang nói với các cán bộ điều tra:

– Như vậy chắc chắn là cô Vy này sẽ đưa Cao ĐứcLâm sang Trung Quốc trốn. Địa bàn thị trấn Đông Hưngvà Móng Cái là nơi quen thuộc của cô ta. Các đồng chí thông báo ngay cho Huy và Toàn. Dặn các cậu ấy phục sẵn ở bến tàu Đông Tiến ngoài Móng Cái.

Một điều tra viên vào:

– Báo cáo anh, có một tin nhắn đến số máy của cô Vy.

Nói rồi, anh đưa cho trung tá Tùng một tờ giấy ghi số máy nhắn đến. Tùng xem và cười:

– Vậy là chắc chắn anh chàng Lâm hẹn hò với cô ả này. Thôi, cứ để hai người đi du lịch trên biển với nhau lần cuối.

*

* *

Vy đi taxi đến bến tàu và lại ngơ ngác tìm Lâm nhưng không thấy. Vy lại mua hai vé tàu và ngồi chờ.

Lâm từ đằng sau đi lại và ngồi ghế sau lưng Vy.Anh ta thổi nhè nhẹ vào gáy Vy.

Vy giật bắn người quay lại và há hốc mồm khi thấyLâm.

Hai người ở trên tàu cao tốc. Họ ngả đầu vào vai nhau âu yếm.

Vy nói:

– Em cứ tưởng là sau cái lần phải nộp tiền cho bọn mất dạy kia, anh giận em vì cho em là chân gỗ...

– Không, nếu nghi ngờ em thì anh đã không gọi.

– Anh sang Trung Quốc ở với em nhé. Nhưng mà không tiếc cô hoa hậu à?

– Anh bị thế này, chắc cô ấy cũng bỏ của chạy lấy người thôi.

Nói đến thế, một thoáng buồn hiện xa trên gương mặt Lâm. Vy nhìn thấy:

– Đừng có nói dối. Anh vẫn yêu cô hoa hậu lắm. Hay là đến Móng Cái rồi quay về... và để chị ấy đi thăm nuôi.

Lâm nói:

– Vớ vẩn. Bây giờ chả có mình em và anh còn gì?

Vy sung sướng:

– Anh có đủ tiền để chúng mình đi Hồng Công không?

– Đủ chứ. Mẹ anh chuẩn bị kỹ lắm. Không có mẹ anh lừa ông già thì còn lâu mới trốn được.

– Thế bố anh lại muốn công an bắt anh à?

– Không muốn, có bố mẹ nào lại muốn công an bắt con mình. Nhưng ông già anh cổ hủ lắm. Nghe ông Giám đốc công an dỗ ngon dỗ ngọt thế nào ấy, định đưa anh đi đầu thú.

Vy tròn mắt:

– Sao bố anh "cách mạng" thế. Nhưng mà anh còn may, có bà mẹ tuyệt vời thật đấy.

Nói rồi Vy thiu thiu ngủ. Lâm thấy mệt và cũng ngủ thiếp đi.

*

* *

Ông Cầm đến cơ quan. Ông đi như chạy trốn lên phòng làm việc. Mọi người nhìn theo ông bằng ánh mắt ái ngại.

Trên bàn làm việc của ông có một tập báo mà nhânviên văn thư đã để sẵn. Ông liếc nhìn qua các trang rồi nhếch mép cười đau khổ.

Trần Đức đứng ngoài, mấy lần định gõ cửa nhưng rồi cứ ngần ngừ. Hình như sau mấy phút suy nghĩ, Đức lấy thêm can đảm và gõ cửa.

Ông Cẩm ngẩng đầu lên, nói với giọng hờ hững:

– Cứ vào đi.

Trần Đức vào. Thấy nét mặt già sọm đi và đầy sựđau đớn, Trần Đức cũng thấy ân hận và ngượng vì nghĩ tới bà Dung.

Trần Đức tự đi pha trà mang một chén đến cho ông Cẩm.

– Anh uống trà.

Ông Cẩm nói thảng thốt:

– Cám ơn cậu. Tình hình vụ thằng Lâm, cậu biết hếtcả rồi chứ ?

Trần Đức rụt rè:

– Em cũng có biết sơ sơ. Nhưng em không tin... Em sợ có điều gì nhầm lẫn chăng? Làm sao cháu nó có thể lấy đi được ngần ấy tiền?

Ông Cẩm cười gượng :

– Tôi cũng không tin. Giám đốc công an tỉnh cũng không tin. Viện trưởng Viện Kiểm sát cũng không tin...Anh Trác cũng không tin...? Nhưng đó lại là sự thực mới kỳ lạ chứ. Nào, theo ý cậu thì phải làm gì bây giờ?

Trần Đức đi lại trong phòng, suy nghĩ rồi nói:

– Anh Hòa, anh Trác, anh Minh đều là đàn em củaanh. Chắc các anh ấy cũng biết cần phải làm như thế nàocho phải. Nhưng em nghĩ quan trọng nhất là anh Hòa và anh Minh. Quyền trong tay các anh ấy, quân trong tay các anh ấy... Còn hồ sơ vụ án, vẽ thế nào, nên như thế.Pháp luật ở Việt Nam, anh còn lạ gì? Nó được áp dụngvà thực hiện theo ý muốn của từng người.

– Nhưng tội của thằng Lâm, nó quá rõ, là "hai năm rõ mười"? Không thể làm khác được.

Trần Đức cười nhạt:

– Em không tin là thời buổi này lại có cái gì bất di bất dịch. Sẽ thay đổi được hết, làm lại được hết...

Ông Cẩm:

– Hôm qua, mình đã thuyết phục được thằng bé là nó sẽ ra tự thú. Như thế khi xét án, cũng được giảm nhẹ phần nào. Cậu Hòa, cậu Minh cũng muốn như thế và sau này,có gì cũng dễ ăn dễ nói... Nhưng ai ngờ, đêm qua, bà ấy lừa tôi, giúp nó trốn. Trông thấy cậu Hòa, tôi nhục quá...

Trần Đức nói với vẻ thông cảm:

– Anh đừng trách chị ấy, ai mà chả thương con. Tuy nhiên, các bà mẹ có kiểu thương con nhiều khi rất mù quáng. Chỉ biết nghĩ trước mắt, cấm nhìn thấy cái gì xa hơn sống mũi.

– Tôi biết anh là người được bà ấy coi trọng. Anh phải giúp tôi khuyên giải bà ấy, đừng có điều gì dại dột.Chớ lấy dầu hỏa đi chữa cháy.

– Vâng. Nhưng em sợ chị ấy không nghe. Tính nết bà chị, anh lạ gì? Thích làm gì là làm bằng được. Đố ai ngăn cản được phụ nữ mà có mệnh Trường Lưu Thủy thì lúc nào cũng như dòng sông vào mùa lũ ấy. Cuốn đi hết, nhấn chìm hết.

Ông Cẩm thở dài não nuột rồi ngồi ngay ngắn lại.Ông đẩy chồng báo về phía Trần Đức:

– Anh đọc hết những tờ báo này chưa?

– Em đọc rồi. Báo chí viết độc địa quá...?

– Tôi thấy có lẽ mình nên từ chức. Không còn mặt mũi nào mà làm lãnh đạo nữa.

Trần Đức vội vàng:

– Đừng đừng anh ạ. Con làm, con chịu... sao lại quy tội cho bố được. Anh là người thế nào, cả Bộ này đều biết.

Vừa lúc ấy có điện thoại của Bộ trưởng:

– Anh Cẩm đấy à? Tôi đang công tác ở Thành phố Hồ Chí Minh, sáng nay đọc báo mới biết việc thằng Lâm nhà anh.

– Báo cáo anh, tôi cũng đang rất buồn về việc này.

– Rất tiếc là cái điều tôi cảnh báo hồi anh mới được đề bạt lại là sự thật. Anh phải khuyên chị ấy hết sức bình tĩnh và kiềm chế. Chớ

để thiên hạ có cớ đàm tiếu thêm nữa. Bây giờ là lúc phải giữ gìn từng lời ăn tiếng nói.

– Báo cáo anh, tôi hiểu ạ.

Bộ trưởng Hiền nói thêm:

– Phải học võ của Tôn tử: Rút củi đáy nồi.

– Thưa anh, tôi xin được nghỉ việc vài ngày.

– Anh cứ nghỉ, lo việc cho cháu đi. Tôi xin chia sẻ với anh chị. Anh yên tâm, tôi không nghĩ sai về anh.

Ông Cẩm xúc động:

– Xin cảm ơn Bộ trưởng.

Ông Cẩm buông máy và nói:

– Mình lại thấy xấu hổ quá.

Trần Đức hăng hái:

– Việc của thằng cháu Lâm, anh để em, thằng Nam và Trần Ngọc và bà chị lo.

– Lo là lo kiểu gì?

– Cương vị lớn như anh, đi năn nỉ, xin xỏ người ta không tiện. Chúng em thì lại dễ ăn dễ nói. Anh cứ nghỉ vài ngày, giữ gìn sức khỏe. Có vấn đề gì, chúng em xin ý kiến anh qua điện thoại hoặc cho văn thư mang tới nhà...Anh nghĩ ngợi ít thôi.

Trần Đức chào ông Cẩm rồi đi ra.

Ông suy nghĩ hồi lâu rồi lấy một tờ giấy khổ A4 ra. Ông kiểm tra lại bút máy rồi viết nắn nót dòng chữ *"Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Độc lập - Tự do - Hạnh phúc* " và ở dưới là dòng chữ to:" ***Đơn xin từ chức"*** .

*

* *

Trung tá Mỹ và hai cán bộ điều tra an ninh hỏi cungTony Nguyễn.

Trung tá Mỹ nói với giọng ôn tồn:

– Hôm nay sức khỏe của anh thế nào?

Với vẻ ngạo mạn, Nguyễn nói:

– Tôi đề nghị buổi sáng các ông cho tôi được tập thể dục một giờ. Tôi bị bệnh tiểu đường, các ông có thể lấy hồ sơ bệnh án của tôi tại Bệnh viện Việt - Pháp, vì vậy,tôi cần có chế độ ăn uống đặc biệt. Và từ hôm nay, tôi chỉ trả lời mọi câu hỏi của các ông khi có mặt luật sư của tôi.

Trung tá Mỹ nói với vẻ thông cảm:

– Anh bị tiểu đường à? Tôi có bài thuốc dân gian tuyệt vời. Bản thân tôi cũng bị khá nặng, nhưng từ khi tôi uống loại thuốc đó, ba năm nay rồi, tôi thấy khôngcòn vấn đề gì nữa.

Nguyễn quan tâm:

– Thuốc gì vậy?

Mỹ chỉ ra cây ổi mọc ngoài trại giam:

– Rất đơn giản. Chỉ cần uống nước lá ổi đều đặn hàng ngày.

Nguyễn cười nhạt:

– Tôi không tin.

– Tùy anh. Nhưng ở trại giam này, có các bác sĩ đủ trình độ và có đủ phương tiện để chữa bệnh cho anh.

Mỹ ngừng lại rồi nói:

– Chúng tôi đánh giá cao những lời khai hôm qua cũng như thái độ hợp tác tốt với cơ quan an ninh của anh.

– Cám ơn các ông. Nhưng tôi xin các ông cho tôi rút lại những lời khai đó. Và tôi nhắc lại là tôi chỉ trả lời các ông khi có luật sư của tôi.

Trung tá Mỹ nghiêm khắc:

– Những hành vi phạm tội của anh là xâm hại đến an ninh quốc gia và liên quan nhiều đến cán bộ Nhà nước, vì vậy, sự có mặt của luật sư lúc này là chưa phù hợp. Anh sẽ được mời luật sư, sau khi việc điều tra cơ bản kết thúc.

Tony Nguyễn cúi đầu im lặng. Trung tá Mỹ nói tiếp:

– Những lời khai của anh, qua xác minh là chúng tôi thấy phù hợp với những tài liệu mà cơ quan an ninh đã thu được. Vì vậy, nếu anh có xin rút thì cũng chẳng mang lại lợi ích gì cho anh, ngoài việc chứng minh rằng anh có thái độ bất hợp tác...

Thấy thái độ của Nguyễn có vẻ nao núng, Trung tá Mỹ bồi thêm một đòn cân não:

– Lẽ ra, anh phải cảm ơn chúng tôi vì chúng tôi đã sớm đưa anh vào đây, đó là chỗ an toàn nhất cho anhhiện nay.

Nguyễn có vẻ không hiểu:

– Vâng, nhà giam bao giờ chả là chốn "an toàn" .

– Tôi không nói đùa đâu. Anh mà còn lảng vảng ở ngoài, bọn sát thủ của băng 14K chắc khó có thể để anh yên, nhất là một khi anh đã sang Thái Lan. Chỉ riêng cái tội anh cùng lão Siu khai gian dối số tiền thu từ sòng bạc để giảm tiền nộp đã đủ để chúng nấu anh trong thùng nhựa đường rồi. Đó là chưa kể cái vụ anh bán lại một phần dự án của Công ty Hoàng Quân cho một nhóm tội phạm châu Âu khác...

Rồi Trung tá Mỹ nói dửng dưng như không:

– Mà mấy hôm nay, chúng tôi quá mệt với mấy ôngnhà báo. Chẳng hiểu sao họ thính thế. Suốt ngày đòi phỏng vấn...

Nguyễn tái mặt:

– Tôi xin các ông không công bố những thông tin đó cho báo chí.

Trung tá Mỹ nói ngất ngưởng:

– Khó thật đấy. Các nhà báo bây giờ quyền to lắm.Chúng tôi còn phải sợ họ. Những cái gì đã có trong hồ sơ thì họ sẽ moi ra bằng được... Tất nhiên, cái gì cũng cógiá của nó.

Nguyễn hiểu ra:

– Tôi biết rồi. Cái giá này là tôi phải khai theo yêu cầu của các ông chứ gì?

– Sao anh lại nghĩ như thế. Không phải là khai theoyêu cầu của chúng tôi. Tất nhiên là chúng tôi có yêu cầu anh phải khai trung thực, chính xác. Còn anh làm gì, thì anh tự khai... Chả ai bắt anh khai những điều anh khônglàm. Nhưng anh hiểu vấn đề rồi đấy.

Nguyễn ngồi im lặng hồi lâu rồi nói:

– Các ông đã dồn tôi vào con đường cùng.

– Anh lại nặng lời rồi. Nào, bây giờ chúng ta nói vớinhau về việc thứ nhất nhé: Những ai góp vốn với anh đểmua lại dự án của Công ty Hoàng Quân?

*

* *

Bà Dung tới văn phòng công ty.

Cô nhân viên văn thư đưa vào cho bà một tập báo.Rõ ràng là cô không hề đọc báo và cũng không biết có chuyện gì xảy ra.

– Cháu chào bác ạ.

– Vâng, chào cô.

Liếc nhìn tập báo, bà Dung nổi nóng. Bà cầm cả tập ném vào mặt cô nhân viên tạp vụ. Cô gái trẻ ngớ người không hiểu chuyện gì xảy ra. Đang lúng túng chưa biếtnói sao thì bà đã gầm lên:

– Cút cút ngay...!

Cô gái vội vàng cúi nhặt những tờ báo, vừa lúc đó,ông Các lái xe vào. Ông nói khẽ với cô gái:

– Cháu cứ ra, để bác.

Cô gái quệt nước mắt len lén đi giật lùi ra cửa.

Ông Các nói nhẹ nhàng:

– Chị đừng mắng, nó biết gì đâu.

– Chả lẽ nó mù chữ à?

– Nó không mù chữ, nhưng báo của chị để trong phong bì, nó chỉ được phép bóc ra và mang nguyên cho chị. Con bé này ngoan đáo để. Bố nó đang ốm nặng.

Rồi ông Các dịu giọng như thầm thì:

– Chúng tôi rất hiểu nỗi lòng của chị lúc này. Nhưngxin chị hãy bình tĩnh và theo tôi, chị nên gọi ngay những người thân tín tới, cùng với chị bàn hướng giải quyết.

Bà Dung thở dài:

– Anh gọi con bé vào đây.

Ông Các quay ra ngoài gọi:

– Cô Hải đâu?

Cô nhân viên tên là Hải đang đứng run như dế ngoài hành lang lò dò vào. Bà Dung nói vẻ thành thực:

– Bác xin lỗi cháu. Từ mai không phải mang báo

Bà mở ví lấy tờ năm trăm ngàn đồng đưa cho Hải:

– Nghe nói bố cháu ốm nặng. Bác cho cháu mua cái gì cho bố.

Cô gái nhìn bà như vị tiên trên trời rơi xuống. Cô chưa thốt nên lời thì bà nói tiếp:

– Nếu nhà neo người, cháu cứ về chăm bố.

– Cháu xin thay mặt bố cháu cám ơn bác.

Hải nói lý nhí rồi lại đi giật lùi ra.

Bà Dung nhìn theo:

– Con bé nó nói khéo chưa? Đấy mới là đứa ít chữ nhưng có văn hóa.

Ông Các cười:

– Thưa chị, nó không ít chữ đâu. Tốt nghiệp đại học khoa Xã hội học đấy.

Bà Dung ngẩn người và lẩm bẩm:

– Sao mà cứ phải đua nhau đi đại học thế nhỉ ? Đúnglà cái nền giáo dục "phi đại học bất thành nhân".

Rồi bà quay sang ông Các:

– Anh gọi Chánh văn phòng lại đây cho tôi. Mà hình như chưa thấy chị Giám đốc Phương tới nhỉ?

Nghe cái giọng mỉa mai ấy, ông Các liền bịa chuyện nói bừa:

– Chắc cô Phương cũng đang đi lo việc cho cậu Lâm.

Bà Dung:

– Tôi thì lại không tin nó tử tế đến vậy.

Ông Các dùng điện thoại gọi nội bộ :

– Xin mời anh Khiêm sang gặp Chủ tịch.

Một lát, anh Chánh văn phòng tên là Khiêm, một người còn rất trẻ sang:

– Cháu chào cô.

– Chào anh.

Bà Dung lạnh lùng chào lại rồi nói:

– Thằng cháu Lâm nhà tôi đang gặp mấy chuyện rắc rối với pháp luật. Nó bị kẻ nào đổ vấy cho tội lấy cắp tiền của ngân hàng. Mà số tiền có phải ít đâu? Bốn triệu đôla...Hiện nay nó phải đi trốn, chờ khi công an làm rõ mọi việcthì mới về. Báo chí, nhất là mấy tờ lá cải muốn hạ uy tín ông Cẩm và con Phương cho nên đã cóp nhặt thông tin,viết theo kiểu gắp lửa bỏ tay người... Lát nữa, tôi sang làmviệc với mấy ông tuyên giáo Tỉnh ủy, hỏi xem các ông ấycó bảo được mấy thằng nhà báo không?

Bà ngừng lại, nói khúc triết:

– Giờ thế này. Từ mai, anh cho kiểm tra tất cả những tờ báo trước khi đưa xuống phân xưởng. Những tờ nào có bài viết về gia đình nhà tôi thì thôi. Anh cũng giải thích cho công nhân biết việc này.

– Vâng ạ.

– Con bé Hải, bố nó ốm nặng quá. Anh cho nó nghỉ vài ngày về chăm bố. Nghe nói nó đã tốt nghiệp đại học khoa xã hội học, anh xếp nó giúp việc cho tôi.

– Vâng ạ.

*

* *

Tại một phân xưởng may. Các công nhân đang làm việc chợt ngừng cả lại khi nghe tiếng loa rành rọt:

"Thông báo của văn phòng công ty: Hiện nay, một số tờ báo đang đưa những thông tin sai lệch về anh Cao ĐứcLâm nhằm gây mất uy tín của Giám đốc Minh Phương .Cơ quan công an đang điều tra làm rõ vụ việc. Văn phòng công ty đề nghị tất cả công nhân không được nghe những lời đồn đại và hãy cảnh giác với những tin tức thất thiệt”.

Một công nhân nữ nói với người bên cạnh:

– Không có lửa làm sao có khói. Cứ làm như công nhân ngu đốt cả ấy.

– Cẩn thận cái mồm đấy. Giám đốc Phương thì còn tử tế chứ bà Dung không vừa đâu.

Minh Phương đến công ty. Nhìn nét mặt buồn thê thảm của cô, nhiều người thấy ái ngại.

Ông Các gặp Phương nói:

– Chị vào gặp bà ngay. Bà đang chờ chị đấy.

Phương vừa ló mặt vào, bà Dung nói ngay:

– Chị đichạy việc nơi khác mới về đấy à?

*

* *

Trên tàu cao tốc đi Móng Cái. Lâm và Vy đã tỉnh ngủ. Vy bắt đầu thấy say sóng.

Khi ngang qua Cẩm Phả, tàu rẽ vào lấy thêm khách.

Vy chợt bảo:

– Anh ạ, hay chúng mình xuống Cẩm Phả đi.

- Sao không đi luôn Móng Cái? - Lâm ngạc nhiên hỏi.

Vy giải thích:

– Em say sóng quá. Lát nữa, tàu đi ngang qua cửa Đài sóng to lắm. Em chết mất. Mỗi lần say sóng, em mệt cả tuần.

Lâm nói:

– Cũng được. Mà nếu cần thì nghỉ ở đây thêm một ngày. Anh muốn vào đền Trần ở Cửa Ông lễ.

Vy sung sướng:

– Thế thì thích quá.

Hai người lên bờ. Anh nhân viên của tàu ngạc nhiên và ngăn lại:

– Anh chị định đi chơi à? Năm phút nữa tàu chạy rồi?

Lâm trả lời:

– Nhà tôi say sóng, chúng tôi đành phải thuê ôtô đi.

Anh nhân viên nói:

– Đi ôtô còn khổ hơn. Từ Tiên Yên đi Móng Cái,đường xấu lắm.

Vy nói:

– Tôi sợ tàu lắm rồi.

Nói xong, hai người nắm tay nhau lên cầu tàu là một tấm ván dày nhưng vẫn bị rung rinh vì lúc đó nướcthủy triều lên, sóng làm lắc lư con tàu.

Đang đi, chẳng hiểu sao Lâm lấy điện thoại di động ra và bật máy. Vừa lúc đó, ván cầu tàu rung mạnh vì có một người gánh nặng bước lên. Lâm lảo đảo... Vì sợ ngã xuống nước nên Lâm buông máy, nắm lấy sợi dây.Chiếc máy rơi tõm xuống biển.

Vy kêu lên:

– Thôi, mất máy rồi. Thuê người lặn tìm nhé.

Lâm nhìn chăm chắm xuống biển và chợt bật cười:

– Nước biển ngấm vào, phá máy ngay. Không sao,của đi thay người, tốt lắm.

Vừa lên đến bờ, Vy hỏi Lâm:

– Em thèm thuốc quá. Anh có mang theo nhiều không?

– Không nhiều lắm. Nhưng sợ gì, mình có tiền cơ mà.

– Sao anh bảo là anh dự trữ đủ dùng mấy năm?

Lâm cười vì sự ngây thơ của Vy:

– Em ơi, mang ngần ấy thuốc trong người, nếu công an bắt được thì dựa cột à?

Cơn nghiện ập đến làm Vy không kìm được. Hai người vội vã vào một nhà nghỉ. Vừa nhận phòng, Vy lăn ra vật vã. Lâm lấy từ trong lớp lót giày ra một tép và đưa cho Vy.

Hai người cùng hít chung một liều.

*

* *

Hai trinh sát đến Móng Cái trước và khi biết còn haigiờ nữa thì chuyến tàu thứ hai mới cập bến. Họ yên tâmđi ăn và rồi ra bến tàu xem đám trẻ con câu cá.

Anh trinh sát đẹp trai tên là Huy nói với vẻ khoái chí:

– Không hiểu lát nữa, khi hai anh chị bước chân lên bờ bị bắt ngay thì chúng sẽ nghĩ ra sao nhỉ?

Trinh sát Toàn:

– Sao cái thằng Lâm ngu đến thế nhỉ? Việc quái gìphải trốn... Mà trốn đi đâu bây giờ? Chỉ một cú điện thoại của Interpol là cả thế giới biết.

– Nó trốn đi với gái thế này, chắc cô nàng hoa hậu ở nhà cũng hát bài "chia tay anh... chia tay hoàng hôn"

Toàn thở dài:

– Không thể hiểu nổi cái đám con nhà giàu này nữa.Tôi nghe nói thằng Lâm này tiêu tiền không hề biết tiếc.Một bữa ăn sáng của nó với cô hoa hậu là gần ba trăm ngàn.

– Chuyện vặt, một buổi sinh nhật của thằng Lâm là hết hơn ba chục ngàn đôla...

Vừa lúc đó, hai người trông thấy con tàu xuất hiệntừ xa.

Toàn xoa tay:

– Nào, chuẩn bị bắt cá.

Huy nói:

– Ngộ nhỡ chúng nó không đi tàu thì sao?

Toàn bĩu môi:

– Các ông ấy xác minh kỹ ở Hải Phòng rồi. Yên tâm đi. Mà cũng nhờ có vụ này mà mình biết Móng Cái nhỉ.Lát nữa, gửi chúng nó vào nhà giam công an thị trấn, mình đi chơi một ngày, mai dong chúng nó về cũng được.

Tàu cập bến.

Hành khách lục tục lên bờ.

Hai người ngồi ở một quán nước ngay gần đó, kín đáo theo dõi.

Nhưng khách cứ thưa dần, thưa dần…Và không thấy Vy, Lâm xuất hiện.

Trinh sát Huy chạy bổ xuống tàu.

Cả tàu trống vắng, ngoài mấy nhân viên đang làm vệ sinh.

Cả hai ngơ ngác nhìn.

Một nhân viên đến hỏi:

– Các anh tìm ai đấy?

Huy nói:

– Tôi tìm hai đứa bạn. Một trai, một gái. Nó gọi điện cho tôi là lên tàu rồi, thế mà giờ không thấy đâu.

– Cô gái thể nào ?

– Xinh đẹp tóc hoe, "chân dài đến nách"

Anh nhân viên cười:

– Đi với anh chàng cũng đẹp trai phải không?

– Đúng rồi. Tóc hơi xoăn nữa.

Anh nhân viên nói vui vẻ:

– Họ đi rồi.

Toàn giật mình:

– Đi đâu xuống biển à?

– Không, cô chân dài say sóng chịu không nổi. Đến Cẩm Phả, hai người xuống tàu và nói là thuê ôtô đi.

Toàn thở dài:

– Chán mớ đời. Cám ơn anh bạn nhé.

Toàn và Huy lên tàu. Toàn lấy điện thoại di động ra gọi. Anh nhân viên kia trông thấy liền nói to:

– Đừng gọi nữa.

Toàn quay ngoắt lại:

– Sao thế ?

– Máy của bạn anh rơi xuống biển rồi.

*

* *

Tại phòng làm việc của Giám đốc Hòa. Trung tá Tùng vào:

– Báo cáo anh, Lâm và cô ả Vy đã lên tàu đi Móng Cái, nhưng đến Cẩm Phả thì Vy bị say sóng và đã xuống tàu nói là thuê ôtô. Lâm đã đánh rơi điện thoại di động xuống biển.

Ông Hòa suy nghĩ một lát rồi nói:

– Nếu đúng cô ả này bị say sóng thì chắc chắn chúng sẽ chưa đi ngay và nghỉ lại ở Cẩm Phả. Cậu trực tiếp chỉ huy một tổ trinh sát nữa xuống Quảng Ninh. Dùcó phải lục tung các khách sạn ở Cẩm Phả lên cũng phải lùng được chúng. Dặn Huy và Toàn báo cáo ngay với Công an thị xã Móng Cái, đề nghị các anh ấy giúp đỡ ngăn chặn chúng tẩu thoát sang Trung Quốc. Cậu nên nhớ là cô Vy "chân dài" này từng sống lâu năm ở Trung Quốc nói tiếng Quảng Đông rất giỏi, để chúng thoát sang bên đó là thả cá xuống biển đấy.

Tùng cười tự hào:

– Báo cáo anh, em đã trao đổi với Ban chỉ huy Công an Cẩm Phả rồi ạ. Hiện nay, cảnh sát giao thông của Quảng Ninh đang kiểm tra xe trên đường từ Cẩm Phả điTiên Yên - Móng Cái. Cảnh sát hình sự đang xác minh ở khu vực bến tàu. Còn em cũng đã cử hai tổ trinh sát đi rồi ạ, tất nhiên là em chỉ huy. Đúng ý Giám đốc nhé.

Ông Hòa chỉ vào chiếc ghế mình ngồi và nói:

– Giỏi lắm. Thế là cậu có thể ngồi vào ghế này được rồi đấy.

Tùng chột dạ vì nghĩ Giám đốc nói ám chỉ gì chăng.

Ông Hòa hiểu ý, nói chữa:

– Làm Giám đốc công an tỉnh mà có những trưởng phòng thạo việc, quyết đoán như cậu thì nhàn quá.

*

* *

Trần Đức lái xe đến gặp bà Dung tại văn phòng của Công ty Toàn Gia. Sau cái lần bị bà Dung mắng cho nên anh bảo vệ thấy Trần Đức là vội vàng mở cổng ngay và nở nụ cười cầu tài.

Bà Dung đang nóng lòng chờ tin tức của Lâm. Nghe tiếng gõ cửa, bà sẵng giọng:

– Vào đi.

Thấy Trần Đức, bà lao đến, gục đầu vào vai Đức và khiến Đức sợ hãi. Một tay Đức thì vuốt tóc bà Dung,nhưng mắt thì lấc láo nhìn ra cửa. Nhưng chỉ một thoáng, bà Dung lấy lại được bình tĩnh. Bà đẩy Đức ra và mở hé cánh cửa. Trần Đức thấy như vậy cũng cảm thấy nhẹ nhõm.

Trần Đức:

– Thằng bé ở đâu rồi?

Bà Dung vừa lấy nước trong tủ lạnh cho Trần Đứcvừa trả lời :

– Em cũng không biết nó đang ở đâu.

Trần Đức:

– Chồng em suy sụp quá. Ông ấy muốn từ chức...

Bà Dung trố mắt:

– Lão ấy điên à? Những lúc thế này, người ta mong có tý chức, tý quyền để làm chỗ dựa cho con... đằng này... ! Thật đúng là đồ gàn dở.

Trần Đức chợt đứng phắt dậy, đi ra ngoài cửa, ngó nghiêng, nhưng hành lang vắng lặng. Bà Dung hiểu ý:

– Anh không phải lo.

Trần Đức thở dài.

– Em đừng nghĩ về anh Cẩm như vậy. Một người cả đời tận tụy với công việc, sống tử tế với mọi người, nay gặp phải chuyện này, choáng váng lắm. Em đừng có dằn hắt anh ấy.

Bà Dung:

– Anh mới đi học chính trị về đấy à?

– Không. Sáng nay, anh thực sự thấy mình là kẻ chả ra gì khi thấy anh Cẩm đau khổ.

Bà Dung đến nhòm nhòm vào mặt ông Đức:

– Tôi phải nói về cái sự… sự hoàn lương này như thếnào nhỉ? Em hỏi anh điều này, anh phải nói thật.

– Em cứ nói.

– Anh thề độc đi?

– Em đừng bắt đàn ông phải thề. Vô ích thôi.

Bà Dung nói:

– Chúng ta đi ra ngoài vườn nói chuyện. Có lẽ hôm nay cũng phải sòng phẳng với nhau.

Hai người đi ra con đường nhỏ dưới rặng cây chạyvòng quanh khuôn viên công ty.

Bà. Dung:

– Nào, anh nói đi. Có phải anh thấy nhà em mạt vận cho nên bắt đầu tìm cách chạy trốn em chứ gì?

Trần Đức:

– Không phải thế. Nhưng anh không muốn lúc nàycó thêm sự rắc rối cho gia đình em. Bây giờ là lúc tập trung mọi cách để cứu thằng Lâm.

Nói đến chuyện cứu Lâm, bà Dung lại quên ngay chuyện đang nói. Bà xem đồng hồ :

– Sao giờ này vẫn chưa thấy có tin của nó nhỉ. Em lo quá. Theo anh, thằng Lâm có bị oan không?

Trần Đức nói chắc chắn:

– Không oan đâu. Em nên nhớ tay Hòa Giám đốc Công an tỉnh và tay Minh là đàn em của chồng em...

Bà Dung dừng lại, ngắt lời:

– Làm sao mà cứ phải nói "chồng em, chồng em"mãi thế. Không thay được bằng từ khác dễ nghe hơn à?

Trần Đức nhăn mặt:

– Thì gọi là "sếp em" vậy.

– "Sếp "của anh chứ không phải sếp của em.

Trần Đức:

– Bắt bẻ quá... Anh nói tiếp. Vì thế, không bao giờ các ông ấy dám làm ẩu và anh tin là nếu có cách nào cứu được thằng Lâm thì các ông ấy cũng đã làm.

Bà Dung :

– Lại nói như sách... Tôi không tin. Nếu họ tử tế, tạisao họ không nói cho ông Cẩm biết là thằng Lâm có những biểu hiện bất minh và họ giúp mình ngăn khôngcho nó phạm tội.

Bà nhìn thẳng vào Trần Đức:

– Thôi thế này đi. Nếu thằng Lâm trốn thoát và đi định cư ở Mỹ, Canada thì coi như mọi chuyện sẽ êm.Nhưng chẳng may nó bị bắt thì tính thế nào?

– Quan trọng nhất vẫn là ông Hòa rồi mới đến ôngMinh... Công an không làm thì Viện lấy đâu ra tài liệu.

Bà Dung:

– Anh giúp cho em. Có lẽ anh và tay Nam cùng vớiTrần Ngọc phải bàn bạc trước và tính hướng giải quyết,nếu vụ việc diễn biến xấu đi.

– Đó là việc đương nhiên anh phải làm. Nhưng có một người này nữa, em phải tranh thủ.

– Ai thế?

– Con Phương.

Bà Dung hơi ngạc nhiên:

– Nó thì làm được gì?

Trần Đức cười:

– Em lạ nhỉ? Nó có sắc đẹp trời cho... Một giọt nướcmắt của nó, bằng ngàn lời em nói. Một lời xin của nó, trị giá ngàn vàng.

– Lúc nãy em vừa cho nó một trận.

Trần Đức sững người:

– Sao thế?

– Thằng bé mới như vậy; mà sáng nay nó đã bỏ đi đâu, mãi mới đến văn phòng.

– Nó có phản ứng gì không?

– Nó chỉ khóc.

Trần Đức lắc đầu:

– Em... em đúng là đồ đàn bà. Lẽ ra lúc này, phảitìm mọi cách làm cho nó hiểu rằng nó đã là con dâu của nhà này, là vợ thằng Lâm; nó được yêu quý, được chiềuchuộng; phải làm cho nó một lòng, một dạ theo mình...

Bà Dung ngẩn.người:

– Đúng là em không nghĩ ra. Thôi, anh vào an ủi nó giúp em.

Minh Phương vẫn đang ấm ức và buồn về chuyện bà Dung mắng mỏ ban nãy thì Trần Đức vào.

Minh Phương lau mắt:

– Cháu chào chú.

Trần Đức:

– Chào cháu. Đang buồn lắm phải không?

Minh Phương gượng cười, nín lặng đi pha nước.

Trần Đức khẽ khàng:

– Cháu đừng chấp bà ấy. Bà ấy đang lo cho con trai,lại sợ mất con dâu, cho nên ăn nói hồ đồ... Mà cháu sắplàm dâu nhà này, cháu còn lạ gì tính bà ấy.

Minh Phương vẫn nín lặng, Trần Đức tiếp tục:

– Chú chưa biết là thằng Lâm sẽ trốn lui trốn lủi ởđâu, và số phận sau này của nó sẽ ra sao, nhưng tronglúc này, chú biết là bố cháu, cụ Huy và cả bà Dung làchỉ còn có cháu là chỗ dựa tinh thần thôi.

Những lời nói ngót ngào của Trần Đức đã làm choMinh Phương nguôi ngoai. Cô nói:

– Cháu biết anh Lâm nghiện hút từ lâu rồi. Cháu đãnói với ông nội anh ấy và đang tìm cách giúp anh ấy cainghiện thì nay lại xảy ra chuyện này..Việc đến nhanhquá, cháu cũng bị bất ngờ. Sáng nay cháu đến làm việcmuộn là vì đi gặp chú Hòa.

– Thế à, ông ấy bảo sao?

– Chú ấy cũng buồn và lo lắm.

– Về cái gì?

– Lo làm sao cố làm nhẹ tội cho anh Lâm.

Trần Đức thở hắt ra, nhẹ nhõm:

– Chú cũng đoán vậy. Ông Hòa là người nhân hậu,nhìn cái mặt ông ấy thì biết.

– Chỉ có điều là anh Lâm lại trốn, khiến chú ấykhông biết ăn nói với lãnh đạo tỉnh như thế nào. Hìnhnhư cũng có người cho rằng chú ấy muốn để anh Lâmchạy trốn, cho nên mới không bắt ngay.

Trần Đức:

– Thiên hạ độc mồm thật.

Bà Dung đứng ở ngoài lắng nghe và gật gù ra vẻhài lòng. Bà mở cửa vào rồi nói dịu dàng, ấm áp:

– Hai chú cháu nói chuyện xong, Phương sang đâymẹ nhờ chút việc.

*

* *

Lâm và Vy thuê một xe taxi đi lễ đền Đức thánhTrần ở Cửa Ông.

Lần đầu tiên, Lâm thắp hương và đứng chắp tay,lầm rầm khấn với nét mặt hết sức thành kính.

Hai người lễ xong, quay về khách sạn. Nhưng khixe gần tới nơi, Lâm nhìn thấy trước cửa khách sạn cóchiếc xe của cảnh sát 113. Lâm chột dạ, bảo lái xe:

– Anh dừng ở đây.

Vy hỏi:

– Sao thế?

– Anh muốn đi bộ ngắm phố.

Lâm trả tiền lái xe rồi kéo Vy nấp sau một gốc cây to và Lâm chỉ vào khách sạn:

– Có cảnh sát đến.

Vy tái mặt:

– Chả lẽ họ đi tìm chúng mình?

– Biết đâu đấy. Tốt nhất là tránh ngay.

Rồi Lâm hỏi :

– Em có còn để gì trên phòng không?

– Chỉ có bộ quần áo bẩn.

Lâm vỗ vào balô:

– Anh không để gì ở đó cả. Thôi, chúng mình biến ngay.

Hai người ra một ngã ba gần đó và thuê hai chiếc xeôm đi luôn ra Tiên Yên.

*

* *

Hai trinh sát Huy và Toàn ở Móng Cái.

Toàn nhận được điện thoại của Trung tá Tùng. Huyđứng bên cạnh chăm chú theo dõi nội dung cuộc nóichuyện qua nét mặt bực bội của Toàn.

Không hiểu Trung tá Tùng nói gì mà chỉ thầy Toàn"vâng, dạ" . Toàn tắt máy, quay sang nói với Huy:

– Chúng nó biến rồi.

Huy hỏi lại:

– Biến thế nào?

– Công an Cẩm Phả tìm thấy chúng nó ở một nhànghỉ tại Cẩm Phả, nhưng bây giờ không biết chúng đâu.Thằng Lâm này... tanh thật.

Huy thắc mắc:

– Lạ nhỉ. Nó toàn đi trước mình một bước. Cứ như làcó người bảo.

Toàn nói:

– Chưa biết chừng... Trong Ban chuyên án mà cóngười làm nội gián thì có mà giời bắt được nó.

Huy gạt đi:

– Chả đến nỗi ấy đâu. Mà anh lại mắc bệnh nghềnghiệp rồi. Nghi cả quân ta.

Toàn bĩu môi

– Ông phải biết bố nó là người thế nào? Giám đốcnhà mình, Viện trưởng Viện Kiểm sát trông thấy ôngấy là phải cúi đầu chào từ xa. Bà mẹ nó là người lắmtiền... Vậy ai dám đảm bảo là bà Dung, và các đệ tửkhông gây dựng được mạng lưới cơ sở trong công an.

Rồi Toàn nói mỉa mai:

– Hay thật... Chả lẽ chúng nó trốn thoát được toànnhờ những sự ngẫu nhiên ư. Mà làm gì có lắm tìnhhuống ngẫu nhiên thế. Tôi sợ rằng kiểu này có ai "châng5” cho chúng.

Huy gạt đi:

– Ông thì cứ suy diễn vớ vẩn. Thế cái vụ cảnh sátgiao thông ngẫu nhiên vồ được thằng Tony Nguyễn thìlà cái gì? Tôi thấy có lần Giám đốc bảo trong đánh án,nhiều khi như đá bóng, may hơn khôn.

Toàn xí xóa:

– Thôi không tranh luận nữa. Tôi với ông là xungkhắc, lần sau, đừng bao giờ đi chung với nhau nữa.

Huy cười hì hì:

– Tất nhiên, tôi đẹp giai thế này, ông thì như quỷ... !

– Đẹp mà làm gì. Đến giờ đã "câu” được con nàochưa? Tớ xấu giai, nhưng tán gái "nhạy” lắm. AnhTùng đang dẫn một tổ trinh sát đi Móng Cái đấy. Tôicam đoan với ông, chúng nó sẽ xuất hiện ở đây vào tối nay.

*

* *

Lâm và Vy thuê hai xe ôm chạy đi Móng Cái. Dọcđường thấy có khá nhiều các tổ tuần tra của cảnh sátgiao thông kiểm tra xe khách.

Lâm chột dạ, hỏi lái xe:

– Sao tuyến đường này lắm cảnh sát thế nhỉ? Có cáigì trên đường này mà ra quân lắm thế.

Người lái xe ôm:

– Vừa rồi xảy ra mấy vụ cướp nên cảnh sát đangtruy lùng gắt lắm. Bọn em chạy xe ôm, đi đường xa heohút thế này, trông thấy cảnh sát là.yên tâm hẳn.

– Ông có hay phải cho họ tiền không?

– Hôm nào kiếm được thì mời anh em cốc bia, bằngkhông thì thôi. Chả ai bắt mình phải cống nạp cả.

Đến một thị tứ, lái xe nói:

– Anh cho dừng lại nghỉ một lúc. Mình đi gần támchục cây số rồi, đau lưng quá.

Lâm đồng ý. Họ dừng xe lại và vào một quán cafe.

Vy có vẻ mệt nên kiếm một chiếc ghế xích đu của chủngả lưng.

Lâm nói với hai lái xe:

– Các anh thích ăn uống gì cũng được, tôi sẽ trả tiền.

Hai lái xe gọi mỳ tôm, cafe và cắm đầu cắm cổ ăn.Lâm gọi làm cho Vy một ly nước cam, còn mình thì uống Pepsi.

Một lái xe khuyên Lâm:

– Còn gần bảy chục cây số nữa; anh chị ăn cái gìcho đỡ mệt:

Lâm trả lời:

– Chúng tôi mới ăn lúc đến lễ Đền Trần, giờ hãycòn no.

Anh lái xe lại hỏi:

– Sao anh chị không đi xe máy lạnh cho khỏe?

Lâm nói:

– Cô ấy đi ôtô sợ say.

Vừa ăn uống xong thì có một chiếc xe của cảnh sátgiao thông đến. Từ trên xe, có ba cảnh sát vào quán vàcũng gọi mỳ tôm ăn.

Trong lúc chờ chủ quán nấu mỳ, ba anh ngồi mộtgóc và nói chuyện.

Anh cảnh sát đeo quân hàm đại úy:

– Số bọn mình hôm nay làm sao ấy. Sắp đến giờnghỉ thì lại phải dính vào vụ này.

Một cảnh sát đeo quân hàm trung úy:

– Sếp có dặn là khi lên xe kiểm tra hành khách, phảilễ phép và xin lỗi cẩn thận đấy. Kẻo mấy tay nhà báo lại ghi âm.

Lâm nghe loáng thoáng và đoán là rất có khả năngcác cảnh sát đang tìm hai người. Lâm vào thanh toántiền rồi bảo hai người lái xe ôm:

– Đi thôi.

Vy có vẻ chưa muốn đi, nhưng khi thấy Lâm liếcmắt về phía cảnh sát thì hiểu ý.

Hai người đi ra xe. Ba cảnh sát nhìn theo với vẻ tòmò. Xe máy vừa chạy thì trong quán, anh cảnh sát đeohàm trung úy nói:

– Cô nàng nom như người mẫu nhỉ. Có khi cao hơncả mình...

Anh đại úy bỗng dưng nói:

– Lúc nãy sếp bảo chú ý một cô gái cao, chân dài,tóc vàng... Này, khéo đúng cô ả kia đấy.

Anh trung úy:

– Đúng rồi, chân dài... tóc vàng... lại đi với mộtthằng đẹp trai, cao lớn.

Anh đại úy đứng phắt dậy:

– Đuổi theo mau. Bắt nhầm hơn bỏ sót.

Thế là ba anh chạy ra ôtô. Bà chủ quán bưng mỳlên thì xe đã lao đi mất hút.

Bà ta nói:

– Thế là làm bà mất toi ba bát mỳ. Lại phải ăn trừ bữa.

Chiếc xe của cảnh sát không kéo còi ưu tiên vìđường vắng. Chả mấy chốc, họ bắt kịp hai chiếc xe ôm.

Anh lái xe nhìn trong gương thấy xe cảnh sát, nói:

– Mấy bố cảnh sát này ăn nhanh thế. Đã lại đi đếnđây rồi.

Chiếc xe lao vượt lên trước. Anh đại úy giơ gậy chỉhuy giao thông ra, ra hiệu cho hai xe ôm dừng lại.

Lâm hoảng hồn, hét lái xe:

– Ông chạy đi. Họ bắt tôi đấy. Tôi trả cho ông một triệu.

Lập tức, anh lái xe phanh dúi dụi lại, vứt xe, héttoáng lên:

– Cướp, cướp! Cứu em với!

Thấy thế một cảnh sát giao thông lao bổ vào Lâmvà đánh ngay. Lâm ngã bổ chửng xuống rãnh venđường kêu lên:

– Sao lại đánh tôi.

Anh đại úy đè nghiến Lâm xuống.

Thấy anh cảnh sát dữ đòn, người lái xe ôm vộichạy lại:

– Không phải cướp đâu. Em nói nhầm!

Anh đại úy quắc mắt nhìn anh chạy xe ôm:

– Ông đùa với chúng tôi đấy à?

Người lái xe phàn trần:

– Vì anh ấy bảo chúng em chạy nhanh... em nghĩ làtội phạm, nên... nên sợ quá.

Lâm và Vy đã bình tĩnh trở lại. Vy phủi quần áo cho Lâm.

Anh đại úy:

– Tôi xin lỗi anh chị. Cũng là tại thằng cha này... Nhưng chúng tôi đang phải đi lùng bắt hai tội phạm,mà trong đó có một người được mô tả là giống như cônày đây.

Lâm cao giọng:

– Và thế là chỉ nghe thằng này hô mà các ông đánhtôi ngay.

Anh cảnh sát cười hì hì:

– Xin lỗi… xin lỗi hai người. Cứ tưởng cướp thật thìphải ra tay ngay. Anh không biết chứ bọn cướp bây giờưa dùng "hàng nóng", cho nên phải tấn công, vô hiệuhóa lập tức. Chậm chạp là có khi ăn dao của chúng.

Anh trung úy:

– Xin lỗi anh chị cho chúng tôi kiểm tra giấy tờtùy thân.

Vy nói:

– Tôi làm gì mà kiểm tra giấy tờ ?

Anh đại úy:

– Có gì đâu mà cô khó khăn thế. Là công dân lươngthiện thì phải giúp đỡ công an chứ.

Vy mở ví lấy hộ chiếu. Anh đại úy xem ảnh vànhìn rất kỹ vào Vy rồi nói thầm thì vào tai ánh trung úy và trả giấy.

Anh quay sang Lâm và ra hiệu đưa giấy tờ. Lâmcũng lấy hộ chiếu đưa trình, tay run bần bật. Xem xong,anh đại úy hỏi:

– Anh chị đi Móng Cái à?

Lâm trả lời:

– Vâng, chúng tôi đi lấy hàng.

Người lái xe ôm bỗng túm lấy anh đại. úy:

– Nó là tội phạm đấy. Nó vừa bảo em là công anđang đuổi bắt, nếu chạy thoát, nó cho một triệu.

Anh đại úy ra lệnh:

– Mời hai người lên xe. Chúng tôi phải xác minhnhân thân của các vị. Nếu hai người không phải là đốitượng chúng tối cần tìm thì chúng tôi sẽ đưa các vị lênMóng Cái ngay lập tức.

Trên ôtô quay về thị tứ, Lâm nói với anh đại úy:

– Em biếu các anh chỗ tiền này, các anh... coi nhưkhông gặp em.

Lâm dúi vào tay anh cảnh sát một tập đôla. Anhcầm và hỏi:

– Bao nhiêu đấy?

– Hai ngàn anh ạ.

Anh đại úy cười :

– Thế thì đích thị chúng bay là tội phạm rồi.

9

Trời bắt đầu sập tối. Bà Dung đang ngồi trong.phòng của Lâm và mở tủ của Lâm ra xem thì ông Cẩm về.

Ông đi như lê từng bước vào nhà và gọi:

– Dung ơi! Dung ơi…

Bà Dung đi xuống:

– Cố tin của thằng Lâm à?

Ông Cẩm nói như người mất hồn:

– Mình chuẩn bị đi. Có tin... có tin... công an bắtđược nó rồi. Nó trốn ra Móng Cái với một con ca ve.Công an Quảng Ninh bắt được.

Bà Dung ngồi bệt xuống bậc cầu thang. Mặt tái nhợt. Bà nổi thều thào:

– Khổ con tôi quá.

Rồi bà hỏi:

– Ai nói cho ông biết?

– Chú Hòa vừa gọi điện báo cho biết. Lát nữa, họđưa nó về để khám nhà và khám phòng làm việc của nó.

Bà Dung nhìn ông Cẩm khó chịu:

– Đàn em của ông tử tế thật. Bắt được nó chưa đủhay sao mà còn phải dong nó về đây khám nhà? Mà nólàm gì có nhà? Nhà này là của tôi, tôi đứng tên. Bảo họđi tìm nhà nào đứng tên của nó mà khám.

Ông Cẩm:

– Luật tố tụng quy định như vậy thì họ phải chấphành, chứ ai muốn. Khi khởi tố bắt tạm giam bị can thìphải có khám xét nơi ở và nơi làm việc. Bà không biếtmấy ông Thứ trưởng vừa rồi bị bắt đều phải khám nhàhay sao.

Thấy chồng có thái độ bình thản, bà Dung khó chịu:

– Tôi nghe cách nói của ông, hình như ông và tay Hòa bàn bạc với nhau kỹ lắm rồi thì phải.

– Chưa bàn gì cả. Chú ấy chỉ động viên tôi và mìnhlà phải hết sức bình tĩnh. Việc gì làm được cho thấu tìnhđạt lý, chú ấy sẽ làm.

Bà Dung:

– Tôi thì chả tin được những người giả nhân giảnghĩa đó. Chẳng có tiền thì lấy đâu ra tình nghĩa.

Ông Cẩm buồn bã đến bên vợ:

– Thôi tôi xin mình.

Vừa lúc đó, có tiếng xe ôtô dừng ngoài cổng.Bà Dung ra ngó xuống và thấy có hai chiếc xe con sang trọng đỗ trước cửa và có mấy người đứng lố nhố,nhưng không thấy có ai mặc quần áo cảnh sát. Một người bấm chuông. Bà yên tâm xuống và trong khi mở cổng bà thấy khuôn mặt của Lâm thấp thoáng ở khoangghế sau chiếc xe đi đầu. Tay chân bà tự nhiên bủn rủn.Khi cửa vừa mở thì bà cũng gần như khuỵu xuống. Mộtcảnh sát nhanh nhẹn đỡ lấy bà. Anh nói nhẹ nhàng:

– Xin bác hãy bình tĩnh.

Mấy người đi vào nhà, còn Lâm bị khóa tay và đưara khỏi xe rất kín đáo. Lâm lấy một tờ báo che lên haitay bị còng. Hai người đi kèm hai bên và một người caolớn đi đằng sau như thể che cho Lâm khỏi bị những ánhmắt tò mò...

Lâm nhìn thấy mẹ và nhếch mép cười đau khổ.

Ông Cẩm ngó xuống rồi đi giật lùi, ngồi phịch xuống ghế.

Cũng vào giờ đó tại một nhà hàng sang .trọng, ĐàoTrọng Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân dang ngồivới hai người đó là Trần Ngọc và ông Nam, Tổng Giámđốc Toàn Thắng.

Đào Trọng Thanh:

– Hôm nay, thằng em có chén rượu tạ lỗi với haiông anh. Mọi việc trước đây, có những lúc anh emkhông hiểu nhau và thằng em cũng biết các ông anh bịthằng Nguyễn, thằng Lâm nó cho thông tin đểu. Nhưngthôi, bây giờ thì mọi chuyện đã rõ. Thằng Lâm,

thằngNguyễn là người thế nào, các ông anh biết rồi. Em xinhai ông anh đại xá cho.

Trần Ngọc:

– Chú nói thế cũng phải. Anh thì vốn chẳng thù oángì với chú, nhưng làm báo... có phải lúc nào cũng tỉnhtáo khôn ngoan được đâu. Cơm đưa lên mồm còn rơi ra,huống chi là làm báo. Nào chúng ta cùng chúc cho sựhợp tác mới.

Ba người nâng ly. Thanh uống xong ly rượu rồi mởcặp lấy ra một phong bì tiền và một gói nhỏ.

Thanh đưa gói cho Nam:

– Biếu ông anh mấy lạng cao hổ uống cho... khỏe mọi nhẽ.

Thanh đưa phong bì cho Trần Ngọc:

– Em nghe nói ông anh sắp đi học Trường báo chíLille ở Pháp. Em biếu ông anh dăm ngàn "ơ - rô" để ông anh mua quà. Sang đó, ông anh phải chọn chỗ ở chođàng hoàng. Khách sạn của Pháp đắt và tốn lắm.

Trần Ngọc:

– Cám ơn chú. Mà sao đến chuyện đi học của anh,chú cũng biết nhỉ.

– Anh là người cả nước biết tên, cho nên chuyện gìcủa ông anh, từ hắt hơi sổ mũi đến nâng lương, đề bạt,thiên hạ biết cả.

Trần Ngọc được nịnh khéo cười sung sướng..

Nam uống xong rồi nói:

– Theo thông tin tôi nắm được thì ông Thanh cũngphải rất cẩn thận với công an đấy.

Thanh cười khùng khục:

– Anh yên tâm đi. Lão Hòa Giám đốc không ngồiđấy được lâu dâu. Chỉ riêng vụ để thằng Lâm trốn thoát,ông ấy cũng đáng ăn án kỷ luật rồi. Vụ án này, nếuthằng Lâm trốn thoát thì ông Hòa mất chức là chuyệnkhỏi phải bàn.

Trần Ngọc hỏi: :

– Làm sao mà mất chức?

– Đơn giản, rất đơn giản. Viện Kiểm sát đã ký lệnhbắt, ông ấy ra lệnh cho quân không thực hiện và tạo điềukiện cho thằng Lâm ra đầu thú để giảm nhẹ tội, nhưngthực chất đây là chiến thuật kéo dài thời gian nhằm giúpthằng Lâm trốn. Thằng Lâm trốn thoát, bà Dung, ôngCẩm phải chịu ơn ông ấy, vụ án phải chìm xuống...Mưu ấy cao chưa? Còn nếu thằng Lâm chẳng may bịbắt, thì ông Hòa cũng vẫn giữ được thể diện với ôngCẩm, bà Dung. Nhưng các ông tin tôi đi... không baogiờ bắt được.

Ông Nam:

– Vì sao ông bảo thế, xem ra ông có vẻ am hiểucông an quá?

– Đúng thế. Tôi cũng chả hiểu gì về công an, nhưngcó mấy thằng đệ tử nó là quân của phòng cảnh sát kinhtế và hình sự, nó nói, thì mình mới biết.

Nam gật gù:

– Đúng là làm kinh tế thời nay, không nắm đượcthông tin là chết Nhưng trở lại chuyện bắt thằng Lâm...Tôi không tin là nó thoát.

– Đơn giản, rất đơn giản. Bọn điều tra nó đọcđược suy nghĩ của Giám đốc, cho nên nó sẽ "giả vờnhư thật" là "báo cáo thủ trưởng, chúng em lùngkhông xót một xó nào, nhưng không thấy" . Tiềncho cảnh sát đi ăn nhậu, chơi gái có bà Dung cungcấp. Các chú cứ việc lên đường và đi du lịch. Đó làchưa kể đến nó trốn một đằng, xua quân đi bắt mộtnẻo…

Nói rồi, Thanh ngân nga hát nho nhỏ, nhại lời mộtbài hát quen thuộc:

– Nó đi đằng Đông, sếp bảo bắt đằng Tây . . . ấy dô trên đất này... !

Vừa hát đến đó thì Thanh chợt im bặt vì có điệnthoại di động.

Thanh: :

– Tôi nghe đây.

– Anh Thanh à ? Thằng Lâm bị bắt rồi.

– Chú có nhầm không đấy?

– Không nhầm được. Em thấy nó bị khoá tay ngồitrong ôtô mà. Giờ này chắc đang khám nhà rồi.

Thanh:

– Thế này thì Giám đốc nhà mày khiếp thật. Có tingì mới báo ngay cho biết nhé.

Thanh tắt máy, thẫn thờ:

– Công an họ vồ được thằng Lâm rồi. Đang khám nhà.

Chợt nhớ ra những điều mình vừa nói, Thanh có vẻngượng. Thanh nói chữa:

– Đúng là cuộc đời.. . có những điều không bao giờmình tưởng tượng ra nổi.

Trần Ngọc vội vàng lấy điện thoại ra gọi:

– Alô, tôi Trần Ngọc đây... Này, công an bắt đượcthằng Lâm rồi, đang khám nhà. ông cho thằng Quangđến rình chụp ảnh nhé. Bảo Thúy Quỳnh nó viết cho cáitin ngắn... hai trăm chữ thôi.

*

* *

Lâm được đưa lên nhà.

Một cảnh sát mặc thường phục đóng cổng lại vàđứng canh gác.

Những người đến nhà ngoài bốn cảnh sát điều tracòn có một cảnh sát khu vực, mộ' người trong tổ dânphố đến làm chứng.

Anh cảnh sát điều tra nom đứng tuổi nhất đưa thẻcông an cho ông Cẩm rồi nói:

– Thưa hai bác, tôi là Thiếu tá Đỗ Văn Công, Phóthủ trưởng Cơ quan cảnh sát điều tra Công an tỉnh HòaSơn. Xin phép gia đình cho chúng tôi làm nhiệm vụ.

Bà Dung nói lắp bắp:

– Xin... xin các anh mở còng tay cho cháu.

Thiếu tá Công lễ phép:

– Bác thông cảm, chúng tôi không thể làm khác được.

Bà Dung tự nhiên bắt bẻ:

– Sao tôi không thấy ai mặc quần áo công an nhỉ?

– Thưa bác, vì không muốn gây ồn ào và tạo ra sựchú ý không cần thiết đối với gia đình nên cấp trên ralệnh cho chúng tôi mặc thường phục.

Nói rồi, anh Thiếu tá quay sang Lâm, nổi dõng dạc:

– Anh Cao Đức Lâm đứng dậy nghe lệnh bắt khám xét.

Lâm đứng lên và tự dưng bà Dung cũng đứng dậy theo bên cạnh con. Anh thiếu tá đọc:

– Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Độc lập, tựdo, hạnh phúc. Lệnh bắt bị can để tạm giam. Tôi, Thiếu tá Đỗ Văn Công, Phó thủ trưởng Cơ quan điều tra.Căn cứ Quyết định khởi tố bị can số 3457 ngày 30tháng 10 năm 2004 của cơ quan Cảnh sát điều tra Công an tỉnh Hòa Sơn đối với Cao Đức Lâm đã có hành vi tham ô tài sản và đánh bạc, phạm vào Điều 278 và 248Bộ luật Hình sự nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Căn cứ vào các Điều 34, 79, 80, 88 và 120 Bộ luật Tố tụng hình sự nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam.

Ra lệnh:

Bắt bị can để tạm giam trong thời hạn 4 tháng kể từ ngày bị bắt đối với Cao Đức Lâm. Tên gọi khác Lâm "thái tử” ...

Tiếng của Thiếu tá Công đọc rõ ràng từng tiếng.

Mọi người như nín thở để nghe, tưởng chừng như ngoài tiếng của Công thì có thể nghe được tiếng muỗi bay...

Vẫn tiếng của Công:

– Ủy nhiệm ông Nguyễn Đức Quân, điều tra viên Cơ quan Canh sát điều tra Công an tỉnh Hòa Sơn tổ chức thi hành lệnh này và giải bị can đến Trại tạm giam công an tỉnh. Giám thị trại tạm giam Công an tỉnh Hòa Sơn thi hành việc tạm giam bị can.

– Lệnh này đã được Viện Kiểm sát nhân dân tỉnh phê chuẩn ngày 2 tháng 11 năm 2004.

Anh đọc xong và đưa giấy bút cho Lâm:

– Anh Lâm nghe rõ chưa?

– Dạ, em nghe rõ.

– Mời anh ký vào biên bản.

Lâm ký biên bản xong, Thiếu tá Công nói tiếp:

– Bây giờ chúng tôi xin khám nơi ở của anh Lâm.

Bà Dung nói ngay:

– Cháu nó chỉ ở nhờ đây thôi. Nó làm gì có tên trong nhà này. Từ ngày nó đi Mỹ là đã không có tên trong hộ khẩu rồi.

Nói xong, bà mở tủ lấy quyển sổ hộ khẩu đưa cho Công. Thiếu tá Công xem xong rồi nói:

– Đúng là anh Lâm không có tên trong sổ hộ khẩu này, nhưng hàng ngày anh vẫn ở đây. Xin phép hai bác, chúng tôi chỉ khám chỗ ngủ của anh Lâm thôi. Anh Lâm ngủ ở phòng nào?

Lâm giơ hai tay bị khóa chỉ lên gác.

Thiếu tá Công nói:

– Anh dẫn chúng tôi lên phòng riêng của anh để chúng tôi thực hiện lệnh khám.

Cuộc khám xét ở phòng của Lâm diễn ra rất chiếu lệ và chẳng có gì được gọi là tài liệu cần phải thu giữ ngoài một cuốn sổ tay. Anh cảnh sát lật xem và thấy trong đó ghi bằng tiếng Anh và có rất nhiều những ký hiệu. Liếc nhìn thấy Lâm có vẻ rất căng thẳng, anh hỏi Lâm:

– Anh ghi cái gì trong này?

– Đó là những ký hiệu tin học. Xin các ông đừng hủy nó.

Anh cảnh sát đưa lại cho bà Dung. Lâm thở phào nhẹ nhõm. Anh cảnh sát nhận biết thái độ đó của Lâm, anh nói:

– Bác đưa quyển sổ cho chúng tôi.

Cảnh sát điều tra lập biên bản giao cho gia đình giữ những tài sản của Lâm như ti vi, đầu video, dàn nghe nhạc...

Cuộc khám xét diễn ra nhanh chóng và Lâm lại ký biên bản.

Những người làm chứng cũng ký biên bản và nhanh chóng ra về.

Thiếu tá Công nhìn đồng hồ và nói:

– Lâm có đói thì ăn thêm chút gì đi.

Rồi anh quay sang bà Dung:

– Hai bác chuẩn bị cho cậu ấy mấy thứ để mang vào, trại giam.

Bà Dung vội vàng lấy một cái va li nhỡ có bánh xe mà bà vẫn dùng rồi vội vàng bỏ vào đó bàn chải đánh răng, dầu gội đầu, khăn mặt, quần áo lót của Lâm; bà nhặt trong tủ lạnh ra một đống đồ hộp như cá, thịt, batê ruốc... nhét đầy vào đó. Thiếu tá Công cười:

– Chẳng cần nhiều thế đâu bác ạ. Nếu cần tiếp tế thì mỗi tuần được hai lượt. Chú Hòa cũng đã nói chuẩn bị phòng cho cậu ấy ở chung với mấy ông cán bộ mới bị bắt vì tội tham nhũng. Cũng không đến nỗi nào đâu.

Bà Dung lấy ra một cọc tiền và nói với Công:

– Anh Công ra đây, tôi có chuyện này muốn nói riêng với anh.

Hai người đi ra góc nhà. Bà Dung dúi vào tay Công tập tiền:

– Anh làm ơn giúp hộ chúng tôi lo cho cháu trong trại giam... Tôi nghe nói không có tiền cho quản giáo họ cho đầu gấu hành hạ chết mất…

Công gạt đi:

– Bác cứ cất tiền đi. Mà ai nói với bác là quản giáo đòi nộp tiền... Không có chuyện ấy đâu.

– Anh tin tôi đi. Có chuyện ấy mà. Khu này mấy nhà có con bị bắt, họ kể với tôi.

Công vẫn cương quyết:

– Bác cất tiền đi. Còn việc cậu Lâm, Giám đốc đã có chỉ đạo, gia đình cứ yên tâm.

Bà Dung đi ra hỏi Lâm:

– Con ăn gì?

Nhưng lúc này, mắt Lâm tự nhiên đờ đẫn và Lâm ngáp liên tục. Lâm uể oải trả lời:

– Con chẳng muốn ăn gì cả.

Lâm quay sang Thiếu tá Công:

– Em xin anh cho em vào toa lét một chút.

Công nhìn Lâm và anh hiểu ngay ra mọi chuyện. Anh nói:

– Nhìn cậu tôi biết là cậu đang lên cơn thèm thuốc. Có đúng không?

Lâm lúc này không còn biết ngượng ngùng là gì nữa và cuống quýt gật đầu.

Công gọi mấy cảnh sát kia ra thầm thì điều gì đó rồi quay vào hỏi Lâm:

– Anh còn thuốc không?

– Dạ, còn.

Đúng lúc đó, cụ Huy lên. Cụ lặng lẽ đi vào và ngồi xuống bên cạnh Lâm.

Công nói:

– Chúng tôi cho anh hút một lần cuối cùng. Chỉ có điều xin mọi người đừng nói chuyện này.

Lâm cởi giầy và lật trong lớp lót lấy ra một tép hêrôin và hút vô cùng thành thạo trước mặt mọi người, không một chút suy nghĩ, không chút ngượng ngùng.

Ông Cẩm nhìn cảnh con hút thuốc chịu không nổi. Ông ra góc nhà gục đầu vào tường và khóc lặng lẽ. Lâm hút thuốc xong, ngả người ra sa - lông, mắt lim dim, đờ đẫn.

Bà Dung thì ôm lấy con khóc nấc lên:

– Con ơi, sao lại đến nông nỗi này hả con.

Cụ Huy thì lại khác. Cụ bình tĩnh và nói:

– Đời cháu thế là còn may đấy.

Rồi cụ bảo với các cảnh sát:

– Xin các đồng chí cho tôi nói riêng với cháu vài lời.

Mọi người tế nhị lùi ra xa. Cụ Huy ôm lấy Lâm:

– Dũng cảm lên cháu ạ. Mình đã làm thì phải chấp nhận. Cháu bị như thế này là ông thấy may đấy.

Lâm lúc này đã tỉnh táo và nhìn ông như không hiểu ý. Cụ Huy nói tiếp:

– Ông tin rằng những tháng ngày tới đây sẽ giúp cháu từ bỏ cái con quỷ này - ông chỉ vào mảnh giấy bạc xám đen - Cháu phải dũng cảm cháu nhé. Còn việc này nữa... cháu hãy tin vào c;o vi Phương. Nó không bỏ cháu đâu.

Lâm nói:

– Cháu đã nghĩ kỹ mấy ngày hôm nay rồi, cháu sẽ không gặp nó nữa. Ông bảo nó đi yêu người khác... đừng nghĩ đến cháu cho phí đời.

Nói xong, Lâm đứng dậy nói với các cảnh sát:

– Em xong rồi.

Rồi Lâm quay chào:

– Thôi con đi bố mẹ nhé. Cháu chào ông.

Thiếu tá Công đứng trên nhà ngó xuống và đã thấy có mấy nhà báo lảng vảng quanh đó. Anh bảo:

– Lại có phóng viên đến rồi. Bây giờ thế này. Hai cậu ở đây, giữ Lâm lại. Khi nào hết nhà báo, gọi cho tôi rồi chúng ta về khám tiếp ở ngân hàng. Còn các cậu đi theo tôi ra xe. Cứ coi như chúng ta đến đây nhậu với anh Cẩm.

Mấy phút sau, Công và các trinh sát khác vui vẻ ra ôtô.

Các phóng viên ngơ ngác vì chỉ thấy ông Cẩm ra tiễn họ và rất vui.

Trần Quang nói với Tuấn:

– Vớ vẩn, lão Ngọc nghe toàn tin vịt.

Các phóng viên đinh ninh là họ bị ăn tin vịt nên nhanh chóng lên xe chuồn ngay.

Khi thấy không còn ai, một trinh sát gọi điện thoại cho Công. Vài phút sau, hai chiếc ô tô lại quay về và Lâm được nhanh chóng đưa ra xe.

Xe vừa đi khuất. Bà Dung gọi điện thoại cho Trần Đức:

– Anh Đức đấy à, người ta bắt được thằng Lâm rồi.

Trần Đức :

– Bắt được lúc nào?

– Trưa nay, họ bắt được ở Quảng Ninh... Thế mới biết cái lão Hòa tệ thật. Thằng bé nó đã trốn đi thì lẽ ra cứ để nó đi, coi như không bắt được là xong. Đằng này lão ấy cho quân đuổi theo...? Anh gọi tay Nam và Trần Ngọc đến đây, có mấy việc các ông phải giúp ngay cho.

Trần Đức hỏi với vẻ cảnh giác:

– Có tiện không, sếp mà biết đến bàn chạy án thì không khéo còn khổ với ông ấy.

Bà Dung ngẫm nghĩ rồi nói:

– Các anh ngồi ở đâu rồi tôi đến.

*

* *

Trong lúc này, Nam vẫn cùng Trần Ngọc ngồi nhậu với Đào Trọng Thanh. Cái tin Lâm bị bắt làm cho Thanh rất khoái chí, hắn hùng hồn tuyên bố:

–Tội của thằng Lâm,có giời cứu khỏi thoát án tử hình.

Ông Nam:

– Làm gì đến mức ấy. Nó là con một, bố lại là thương binh, là cán bộ cao cấp... cùng lắm là chung thân.

Trần Ngọc:

– Các ông chả hiểu gì pháp luật Việt Nam cả. Pháp luật của ta nhiều khi được hiểu và được thực hiện theo ý muốn của từng người, từng quan niệm. Người Việt Nam mình vốn sống duy tình. Trăm cái lý không bằng một tý cái tình... Việc xét xử, nếu tử tế thì xử theo tình, còn không thì cứ lý mà nói.

Đào Trọng Thanh nghiến răng nói:

– Tôi thề với các ông là tôi sẽ cho thằng Lâm ra dựa cột.

Trần Ngọc:

– Ông đừng quá như thế. Tôi lại nghĩ khác. Lúc này ông nên nằm im thở khẽ. Ai dám đảm bảo là thằng Lâm nó không khai khẩn

chuyện gì đó về ông. Ông tưởng ông trong sạch hoàn toàn à? Nhiều người đã chết lây khi công an mở rộng điều tra...

Đào Trọng Thanh ngẩn người ra không biết nói thế nào. Trần Ngọc thủng thẳng:

– Cho nên cứu người nhiều khi lại là cứu mình. Ông hãy làm thế nào để công an họ loại ông ra khỏi trí nhớ của họ, đó mới là cao tay. Còn nếu muốn làm người quân tử thì ông nên có những lời tử tế về nó.

Đào Trọng Thanh rót một ly rượu cho mình:

– Ông anh sáng suốt. Thằng em này nghĩ cạn... Xin tự phạt.

Nói xong, Thanh ngửa cổ uống hết ly rượu.

Ông Nam có chuông điện thoại di động. Nam nhìn số máy và biết đó là Trần Đức. Nam giơ tay ra hiệu cho hai người im lặng:

– Alô, anh Đức à, em nghe đây.

Trần Đức:

– Công an bắt thằng Lâm và đưa về khám nhà rồi. Chị Dung nói cần gặp mấy anh em mình gấp. Các ông đang ngồi ở đâu đấy.

– Em đang uống rượu với anh Ngọc. Anh nói chuyện với anh Ngọc nhé.

Nói xong, Nam đưa máy cho Trần Ngọc.

Ngọc nói giọng kẻ cả:

– Có việc gì đấy anh Đức?

– Chị Dung muốn mấy anh em mình giúp một tay lo việc cho thằng Lâm.

Ngọc suy nghĩ giây lát rồi nói:

– Ông bảo bà ấy đừng có cuống lên như thế. Gặp nhau lúc này, nhỡ công an cho trinh sát theo dõi thì khổ cả bọn. Để sau vài ngày nữa rồi tính. Ông nói với bà ấy là cứ yên tâm. Chuẩn bị "đạn dược" cho đầy đủ. Ngần này thằng mình cộng với cái oai của ông Cẩm, cộng với túi tiền của bà Dung mà lại không cứu được thằng bé thì còn ra cái gì nữa. Trong lúc này, bà ấy cuống, ông phải bên cạnh bà ấy, có gì trao đổi riêng từng người.

*

* *

Tại nhà Minh Phương. Cô và Giáng Hương ngồi trong phòng riêng.

Phương lấy ra một chiếc hộp khảm trai rất đẹp và mở cho Giáng Hương xem. Hương kinh ngạc khi thấy trong đó có khá nhiều vòng vàng, dây chuyền, nhẫn kim cương...

Minh Phương vốc một vốc đưa lên ngắm nghía:

– Tất cả chỗ này là của Lâm mua cho tao. Mày đoán xem khoảng bao nhiêu?

Giáng Hương:

– Có đến một trăm ngàn đô không?

– Hình như hơn . . . Một chiếc nhẫn này đã gần hai chục ngàn rồi.

Phương đưa cho Giáng Hương xem một chiếc nhẫn kim cương.

Hương xem hờ hững rồi nói:

– Mày có biết hắn trốn ở đâu không?

– Tao chỉ nghe chú Hòa nói là rất có thể đi Quảng Ninh.

Giáng Hương thở dài:

– Cầu mong cho hắn trốn thoát.

Minh Phương nói:

– Mấy ngày nay, tao đến công ty mà cứ phải cắm đầu đi, không dám nhìn ai, không dám cả đi ô tô nữa. Cũng may là mình sống với mọi người không đến nỗi nào cho nên họ cũng thông cảm.

Giáng Hương:

– Nó mà trốn được thì may cho mày.

Phương ngạc nhiên:

– Sao lại may?

– Mày được giải thoát khỏi nó. Vừa khỏi phải dính vào thằng nghiện, vừa khỏi mang tiếng lấy thằng tù... thế chả tốt ư?

Có điện thoại di động của Phương. Cô nhìn máy và biết đó là Giám đốc Hòa gọi .

Minh Phương:

– Cháu chào chú.

Giám đốc Hòa:

– Chào cháu. Thằng lâm đã bị bắt lại rồi. Giờ này anh em đang làm thủ tục khám xét tại nhà và ở cơ quan. Cháu có muốn gặp nó trước khi nó vào trại giam không?

Phương bật khóc:

– Chú ơi, cho cháu gặp đi!

– Cháu đến Ngân hàng Phú Tài. Chú sẽ bảo anh em cho cháu gặp. Cháu phải nhớ lời chú hôm qua đấy nhé.

– Vâng ạ. Cháu rất nhớ.

*

* *

Lâm được đưa về Ngân hàng để tiến hành thủ tục khám phòng làm việc.

Tại phòng khách của Ngân hàng, ông Trác, ông Ngân và một vài người trong Ban Giám đốc chờ đợi Cảnh sát Điều tra đưa Lâm đến để khám phòng làm việc. Một bầu không khí im lặng, nặng nề bao trùm tất cả.

Như đã được báo trước cho nên cánh cổng đã mở sẵn và khi chiếc xe chở Lâm vừa lọt qua thì hai nhân viên bảo vệ đóng lại ngay. Tất cả ánh sáng ngoài cổng Ngân hàng bị tắt luôn.

Lâm vào phòng và nhìn mọi người bằng ánh mắt ân hận. Lâm đến bên ông Trác, cúi đầu:

– Cháu xin lỗi chú. Và chú cho cháu xin lỗi tất cả mọi người.

Ông Trác nao lòng trước thái độ của Lâm. Ông ôm lấy vai Lâm, an ủi:

– Cháu đã sai lầm một lần rồi, hãy có gắng đừng để mắc thêm sai lầm nữa. Cháu hãy nghĩ đến những người trong nhà. Cháu là đứa con duy nhất của dòng họ Cao đấy.

Lâm tự nhiên thấy lo sợ. Lâm hỏi nhỏ:

– Chú ơi liệu tội của cháu có bị tử hình không?

Ông Trác cười buồn:

– Cháu ơi sao cả nghĩ thế.

– Lúc trên ô tô, có một anh công an bảo cháu là tội của cháu phải tử hình.

Ông Trác nói:

– Họ dọa đấy. Nhưng cháu phải thành khẩn. Các cụ đã có câu đánh kẻ chạy đi chứ không ai đánh kẻ lại. Mất cháu, chú đau hơn mất tiền nhiều…

Lâm được đưa lên phòng làm việc. Các Điều tra viên mở tủ, rồi bảo Lâm tự mở két, nhưng tất cả đều trống không.

Thiếu tá Công nói với Lâm:

– Chắc anh đã chuẩn bị cho cái ngày hôm nay từ lâu rồi phải không?

Lâm gượng cười và cúi đầu.

Các thủ tục khám xét đã xong, Lâm được đưa ra ôtô. Ông Trác đi ra tận xe. Ông cẩn thận đỡ Lâm lên xe và nói:

– Đừng nghĩ dại nữa cháu nhé. Chú vẫn tin cháu. Tuổi trẻ có những lúc mắc sai lầm, thì hãy coi đó là bài học. Cuộc đời cháu còn rất dài.

Đúng lúc ấy, có một nhân viên bảo vệ chạy lên nói nhỏ vào tai ông Trác. Không hiểu anh ta nói gì mà chỉ thấy ông gật gật đầu rồi ông quay sang nói với Lâm:

– Minh Phương tới, cháu gặp nó một lúc nhé.

Lâm lắc đầu:

– Thôi chú ạ. Cháu đã quyết rồi... cháu không yêu Phương nữa. Cháu không gặp đâu.

Lâm nói xong thì đã thấy một Cảnh sát Điều tra và Minh Phương xuất hiện. Phương nhìn Lâm trân trân và nước mắt cô trào ra. Ông Trác nói:

– Hai đứa nói chuyện với nhau một lát.

Nói xong ông ý tứ đi ra ngoài và khép cửa lại.

Minh Phương lấy lại bình tĩnh:

– Anh vừa nói gì, nhắc lại xem nào?

Lâm ấp úng:

– Tội anh nặng lắm, có khi bị tử hình, nếu không thì cũng tù chung thân cho tới hết đời. Em yêu người khác đi đừng nghĩ đến anh nữa cho phí đời.

Phương nói:

– Sao trước đây anh yêng hùng thế mà bây giờ hèn nhát vậy. Tôi không xấu hổ vì yêu một thằng cờ bạc, một thằng ăn cắp... nhưng tôi xấu hổ vì chót yêu một thằng hèn như anh. Có gan làm thì phải có gan chịu, kể cả có phải ra pháp trường.

Phương nói đanh thép như quan tòa khiến Lâm bối rối :

Bên ngoài, ông Trác và anh Điều tra viên nghe cũng thấy giật mình. Phương tiếp tục:

– Trong việc anh phạm tội, cũng một phần có lỗi của tôi, vì thế, anh cứ yên tâm đi, anh không phải ra tòa một mình đâu. Và anh cũng đừng tưởng là anh vào tù mà tôi đã quay đi. Tôi sẽ vẫn là Giám đốc của Công ty Toàn Gia và tôi vẫn có đủ tư cách đến nhà anh.

Lâm nghe đến thế thì sụp xuống, khóc rưng rức.

Phương cũng ôm lấy Lâm như người chị ôm lấy em.

*

* *

Xe ô tô đưa Lâm đi. Ông Trác và Phương lủi thủi quay về phòng.

Ông nói với Phương:

– Chú cám ơn cháu. Bây giờ chú đã hiểu thêm nhiều về cuộc đời này.

Phương chào ông:

– Thôi cháu xin phép chú. Cháu sẽ thường xuyên đến xin ý kiến chú.

– Cháu giữ gìn sức khỏe nhé. Chú biết cụ Huy là chỉ còn trông vào cháu thôi. Có việc gì, cháu cứ tới. Chú sẵn sàng.

Phương về rồi, ông Trác ngồi thừ ra một lúc rồi gọi điện cho ông Hòa. Nhưng ông vừa nhấc máy thì có tiếng gõ cửa. Và cũng chẳng chờ ông trả lời, Giám đốc Hòa mở cửa vào.

Ông Trác thốt lên:

– Sao anh thiêng thế, tôi vừa định gọi điện cho anh.

Ông Hòa hỏi:

– Khám ở đây xong hết rồi chứ?

– Xong rồi, chả có cái gì. Nó đã chuẩn bị từ trước.

Ông Hòa:

– Thằng này nó đưa tôi đi hết từ bất ngờ này đến bất ngờ khác. Nếu không có mấy ông cảnh sát giao thông của Quảng Ninh cảnh giác tóm được nó thì có lẽ bây giờ nó đang ở Trung Quốc rồi. Và lúc đấy có trời mà tìm.

Ông Trác:

– Giá mà không bắt được nó lại hay.

Ông Hòa hiểu nỗi lòng của ông Trác. Ông nói:

– Nói thật với anh, tôi cũng có lúc nghĩ như anh. Bây giờ chúng mình đến gặp anh Cẩm đi. Tôi sợ anh ấy không chịu nổi nỗi đau này.

Ông Trác:

– Đến lúc này ư? Tôi sợ bà Dung không cho mình vào nhà đâu.

– Thì mình cứ đến. Không cho vào, sau này chị ấy đừng có oán anh em mình.

– Bà ấy oán rồi chứ không chờ đến sau này đâu.

– Mình cứ đến. Chị ấy không tiếp thì mình xuống với cụ Huy.

Tại nhà ông Cẩm. Hai vợ chồng mỗi người ngồi một góc nhà và im lặng.

Mãi sau, bà Dung thốt lên:

– Bây giờ ông định tính thế nào? Chả lẽ để thằng bé vào tù à?

Ông Cẩm nói nhẹ nhàng:

– Thế theo mình thì nên làm gì bây giờ?

– Mình là đàn ông, là chủ gia đình này. Khi có việc khó khăn, lại hỏi tôi.

Ông Cẩm nhăn nhó:

– Bây giờ không phải là cái lúc trách cứ nhau. Tôi biết có nhiều việc mình sáng suốt hơn tôi...

Bà Dung:

– Giờ ông mới nhận ra điều đó à? Ông là một công chức mẫn cán nhưng không thức thời... Chứ ông mà tỉnh táo, khôn ngoan, thì khá hơn nhiều rồi đấy.

Có chuông điện thoại. Bà Dung nhấc máy.

– Tôi nghe đây.

Từ đầu dây đằng kia có tiếng của ông Hòa:

– Alô, chị Dung à? Em Hòa đây.

Bà Dung:

– Không dám, chào ông Giám đốc.

– Em và Trác tới anh chị bây giờ, có chút việc chúng em muốn trao đổi với anh chị.

Bà Dung lặng im suy nghĩ một lát rồi nói:

– Vâng, tôi cũng muốn được nghe ý kiến của các ông.

Nói rồi bà đặt máy và quay sang ông Cẩm:

– Hai chú em của ông đến đấy. Chuẩn bị mà đón tiếp. Tôi không muốn nhìn thấy mặt của họ nữa.

Nói rồi bà Dung quày quả đi lên gác.

Bà lấy nước lạnh uống một ly rồi nằm vật ra giường.

Nhưng chỉ vài phút sau bà vùng dậy. Bà đi rửa mặt và chải lại đầu tóc.

*

* *

Phương về nhà. Bà mẹ Phương thấy con gái ủ dột, biết là cô đang buồn vì chuyện Lâm. Bà hỏi:

– Thằng Lâm sao rồi?

– Họ đưa vào trại giam rồi.

– Con có gặp nó không?

– Có được mấy phút.

– Nó nói gì không?

– Anh ấy bảo con đi yêu người khác. Con mắng cho một trận.

Bà mẹ ngồi lặng đi và thở dài não nuột. Rồi bà nói:

– Nếu nó bị tù, còn có ngày ra, nhưng không biết có cai nghiện được hay không?

*

* *

Ông Trác và Giám đốc Hòa tới nhà ông Cẩm.

Ông Cẩm lãng lẽ ra đón hai người vào nhà nhưng không ai nói với ai câu nào. Vào nhà, ông Hòa nhìn quanh quất và hỏi:

– Chị Dung đâu hả anh?

Ông Cẩm chỉ lên gác:

– Bà ấy nằm trên kia. Buồn phiền vì thằng bé...

Ông Cẩm mở tủ lấy chai rượu và rót ra ly thì cũng vừa lúc đó, cụ Huy lên.

Ông Hòa và ông Trác đứng dậy, lễ phép:

– Con chào ông ạ.

– Chào hai anh.

Ông Trác:

– Dạo này ông khỏe không?

– Cũng tàm tạm. Chỉ mong sao chết là chết luôn, đừng sống lay lắt, khổ con khổ cháu. Hôm kia ở phố này, có ông Tổng Giám đốc, mẹ ốm liệt giường mấy tháng trời, con dâu không chịu chăm mẹ, thế là mời thầy cúng về cúng cho mẹ chồng chết nhanh. Ông chồng thấy thế, uất quá, lên cơn huyết áp, đứt mạch máu não, chết luôn. Thấy cảnh đó, tôi sợ quá...

Vừa lúc ấy, bà Dung từ trên gác đi xuống. Hai ông cũng đứng dậy, lễ phép:

– Chào chị ạ.

– Chào hai anh. Bận công việc thế mà các anh cũng tới được vinh hạnh quá.

Ông Hòa hiểu ý, và cười:

– Chúng em biết bà chị đang rất buồn về thằng Lâm và bực mình với chúng em. Hôm nay, chúng em đến là để nghe anh chị chửi đây.

Bà Dung thay đổi thái độ:

– Hai chú nói thế là không đúng rồi. Chuyện con cái như thế, có buồn cũng là phải. Nhưng oán trách các chú thì tôi không. Chú Trác lo cho cháu như thế nào, tôi biết chứ. Còn chú Hòa, chú là Bao Công của tỉnh này, việc công, phép nước, chú phải làm, cũng là chuyện không đừng.

Rồi bà ân cần rót rượu mời mọi người. Thái độ của bà khiến tất cả ngạc nhiên, nhất là ông Cẩm. Bà Dung vẫn nói chân thành:

– Tôi là đàn bà, nhiều khi cạn nghĩ. Việc của cháu như vậy, đúng là có lúc đã nghĩ các chú không thương cháu, những xét cho cùng, tội nó làm, nó phải chịu. Các chú cũng là người phải làm... Chỉ có điều l oá hoàn cảnh nhà các chú thấy đấy. Có mỗi mình nó...

Bà nghẹn lời rồi ngồi như dựa vào ông Cẩm, mắt rân rấn nước.

Ông Trác đỡ lời:

– Thưa thật với ông, với anh chị, chúng em xin thề có bóng đèn... Mấy hôm nay không ăn, không ngủ được vì chuyện của cháu. Cho đến giờ, chúng em văn không hiểu nổi sao cháu nó lại dại dột đến như vậy.

Bà Dung nói :

– Tôi hiểu mà... Các chú vẫn coi nó như con. Thôi thì cứ để chú Hòa cho quân điều tra làm rõ. Tôi chỉ nghĩ là hình như nó bị thằng nào giật dây, xúi bẩy.

Ông Hòa:

– Đúng thế chị ạ. Anh em đang lấy lời khai của thằng Nguyễn.

Bà Dung:

– Thôi thì con dại cái mang, tôi xin lỗi hai chú vì dạy con không nghiêm, để lụy đến các chú. Chú Hòa, chú Minh là người quyết định vận mệnh của cháu. Xin các chú làm thế nào cho cháu nó được cái án treo, bằng không thì cho nó vài năm tù để sáng mắt ra.

Những câu cuối cùng, bà Dung nói chắc chắn từng chữ. Nghe bà Dung nói, ông Hòa xuýt bật cười vì hình như bà chẳng hiểu chút gì về pháp luật. ông định giải thích nhưng lại thôi. Tuy vậy, ông cũng nói :

– Chị nói thế quá lời rồi. Chúng em chẳng quyết định được vận mệnh của cháu, trên chúng em là Tòa án. Tuy vậy, án nặng hay nhẹ tùy thuộc vào cháu và... và vào anh chị. Nhưng dù thế nào, chúng em cũng hứa với anh chị là cố gắng giúp cho cháu.

Bà Dung cười tươi tỉnh:

– Giám đốc nói thế thì tôi yên tâm rồi. Còn việc này, tôi xin Giám đốc châm chước. Thằng cháu Lâm quen sống đấy đủ rồi, nay phải vào trại giam, chắc chắn không được như ở nhà. Sức khỏe của cháu không được tốt vì thế tôi xin Giám đốc ra lệnh cho giám thị ưu tiên cho cháu, đừng giam cháu với cái bọn đầu trộm đuôi cướp, hay nghiện hút, sida... Tôi nghe nói có những người vốn tử tế nhưng không may phạm tội. Bị giam vài tháng, thế là quen ở tù... ra tù là không biết sợ nữa.

Ông Hòa bắt đầu khó chịu nhưng vẫn cố mềm mỏng:

– Em đã nói với giám thị chuẩn bị cho cháu ở với mấy người lớn tuổi, trong đó có cả người từng là bạn của anh đây. Ông Triêu đó, anh chị chắc không lạ gì.

Bà Dung:

– Vâng, tôi có biết. Thôi, mấy anh em và thầy ngồi nói chuyện với nhau. Tôi xin phép...

Nói rồi bà Dung lên phòng của mình.

Bà Dung đi rồi, khi nghe thấy tiếng đóng cửa, mấy người nhìn nhau và không biết nói thế nào nữa.

Ông Hòa lắc đầu:

– Hôm nay mới được chứng kiến cách nói sắc như dao của bà chị. Thảo nào ông anh chỉ huy được cả ngàn lính nhưng không chỉ huy được bà chị.

Ông Cẩm cười gượng:

– Bà ấy vốn là diễn viên kịch mà.

Cụ Huy nhấp một hớp rượu rồi thong thả nói:

– Theo anh Hòa, với tất cả tội như trong hồ sơ hiện có của thằng Lâm thì mức án sẽ là như thế nào?

Ông Hòa nghĩ ngợi rồi nói chậm rãi:

– Nếu với số tiền nó đã lấy tổng cộng gần bốn triệu đô la và năm trăm triệu tiền Việt, như vậy là khoảng hơn bảy chục tỉ... Nếu không có tình tiết giảm nhẹ, nếu không trả được tiền thì... thì khung là tử hình.

Cụ Huy giật mình rơi cả cây ba toong.

Ông Cầm ngồi trên ghế mà phải dựa vào một bên.

*

* *

Buổi sáng, ông Cẩm đến cơ quan và cúi mặt đi không dám nhìn ai.

Ông gọi anh Hoạt, Chánh văn phòng Bộ tới.

Ông nói:

– Anh Hoạt này, thằng Lâm nhà tôi bị Công an đưa vào trại hôm qua rồi.

Hoạt giả vờ ngạc nhiên:

– Sao... sao em tưởng anh Hòa cho cháu nó được tại ngoại?

– Tội nó to lắm, làm sao tại ngoại được. Sáng sớm hôm nay, tôi đã báo cáo Bộ trưởng và sau đó đã báo cáo hết sự việc với Phó Thủ tướng.

Hoạt hỏi:

– Các Thủ trưởng có ý kiến gì không?

– Thì các anh ấy cũng an ủi... Nhưng tôi thì thấy ngượng lắm. Con mình chả dạy được thì còn nói ai nữa đây. Vì thế, tôi quyết định sẽ từ chức.

Hoạt suy nghĩ một lát rồi nói chân thành:

– Hãy bình tĩnh anh ạ. Chúng em hiểu nỗi lòng của anh và cũng hiểu nhân cách trong con người anh. Tất nhiên người ta chẳng ai trọn vẹn, nhưng với em và với nhiều người ở cơ quan này... anh là người đáng được kính trọng. Cuộc sống bây giờ phức tạp, việc của cháu đã thế rồi, nay anh đột ngột từ chức, dễ gây cho thiên hạ những lời đàm tiếu, em sợ bà chị không chịu được.

Ông Cẩm cười đau khổ:

– Tôi xấu hổ lắm. Tôi định làm đơn xong, tôi sẽ công bố với báo chí lý do tôi xin từ chức... Mình cứ minh bạch, chắc thiên hạ cũng hiểu.

Chánh văn phòng Hoạt:

– Bộ trưởng có ý kiến gì không?

– Anh ấy cũng khuyên hãy bình tĩnh và chờ thêm thời gian nữa. Còn nếu quyết tâm thôi thì để Ban Cán sự Đảng và tổ chức bố trí người thay.

*

* *

Minh Phương đi xe ôm đến Công ty. Cô đi như chạy vào phòng làm việc. Mấy nhân viên của Công ty nhìn thấy Phương, họ xì xèo.

Một nhân viên nữ:

– Khổ chị Phương quá. Từ hôm xảy ra vụ cha Lâm, chị ấy suy sụp hẳn.

Một nhân viên nữ khác:

– Giờ mới khó xử nhỉ? Đường đường là hoa hậu, chả lẽ yêu thằng tù à? Mà không yêu thì bà Dung cho thôi Giám đốc ngay.

Một nhân viên nam chen vào:

– Người như Giám đốc, làm chỗ nào mà chả được. Thiếu gì nơi mời mọc. Họ chỉ cần có cái danh hoa hậu thôi .

Nhân viên nữ:

– Em thấy làm như chị Phương là quá giỏi. Ngày xưa, mình dưới trướng lão Nam, có được như thế này không?

Minh Phương vào phòng và dặn người phục vụ:

– Tôi không tiếp ai cả. Nếu có điện thoại, cứ bảo là tôi đi vắng.

*

* *

Buổi sáng, Lâm được gọi lên hỏi cung.

Trong phòng đã có Trung tá Tùng và hai Điều tra viên cùng một cán bộ của Viện Kiểm sát.

Tùng chỉ cho Lâm ngồi vào ghế và hỏi:

– Đêm hôm qua anh ngủ được không?

Lâm cười hiền lành:

– Ngủ được ạ

Một Cảnh sát Điều tra nhắc nhở:

– Đã vào đây khi cán bộ điều tra hỏi, anh phải nói "Thưa cán bộ" rồi trả lời vào câu hỏi.

Trung tá Tùng động viên:

– Không sao, cậu ấy chưa quen. Nào, bây giờ chúng ta bắt đầu nhé. Mà này, sáng nay cậu ăn sáng no chưa?

– Dạ, cũng no ạ.

– Mỳ tôm à?

– Không ạ, em ăn cháo gà. Cháo gói ấy mà.

– Mấy người ở cùng phòng đối xử với cậu thế nào?

– Dạ, tốt ạ, các bác ấy cũng biết gia đình nhà em.

Tùng nói vui vẻ:

– Thế này nhé, bây giờ cậu viết cho chúng tôi một bản tường trình, trong đó nói rõ việc quan hệ với Tony Nguyễn và lão Siu. Hôm nay chúng ta chỉ làm mỗi việc này. Được chứ?

Lâm nói:

– Thưa cán bộ, vâng ạ.

Một cán bộ điều tra lấy giấy, bút đưa cho Lâm.

Lâm nắn nót viết nhưng viết rất chậm và chữ xấu vô cùng. Tùng nhìn và lắc đầu:

– Chết thôi chữ với nghĩa như thế này à?

Lâm ngẩng đầu ngượng ngịu:

– Em viết máy quen rồi, không viết tay được.

Được gần một trang thì Tùng bắt đầu thấy Lâm có dấu hiệu lạ. Đầu tiên là Lâm ngáp liên tục, rồi nước mắt chảy ra. Tùng biết ngay là Lâm lên cơn nghiện.

Thế rồi cơn nghiện ập đến khiến Lâm hết tự chủ. Lâm lết về phía Tùng, van vỉ:

– Cán bộ ơi, có... có thuốc... có thuốc, cho em một liều rồi em xin khai. Em xin khai hết. Cán bộ... cán bộ thích gì, em khai như thế.

Và đã quá quen với những đối tượng lên cơn nghiện trong khi hỏi cung nên các điều tra viên không thấy lạ.

Trung tá Tùng đưa cho Lâm một ly nước. Rồi anh quay sang nói điều gì đó với anh cán bộ kiểm sát. Một điều tra viên đi ra gọi giám thị và Lâm được đưa xuống trạm xá.

Lâm được đưa đi rồi, Tùng nói với anh cán bộ kiểm sát:

– Nó nghiện khá nặng. Bây giờ phải tập trung chữa cho nó cắt cơn nghiện, rồi sau đó mới hỏi được. Tôi sẽ làm văn bản báo cáo Ban Giám đốc và quý Viện. Anh thấy thế nào?

Anh Kiểm sát viên ngần ngừ rồi nói:

– Tôi nhất trí. Thôi, cứ tập trung chữa nghiện cho nó đã.

Lâm được đưa xuống bệnh xá của trại giam. Các bác sĩ đè Lâm ra tiêm thuốc.

Lâm lận lộn trong căn phòng trống trơn, bọt mép sùi ra, mắt trợn ngược.

Hai nhân viên y tế của trại bảo nhau:

– Thằng này phải canh chừng cẩn thận. Bố nó là chiến hữu với Giám đốc đấy.

*

* *

Bà Dung ngồi với Trần Đức và luật sư Hộ tại Văn phòng của bà ở Công ty Toàn Gia. (Luật sư Hộ là người làm thủ tục thành lập Công ty Toàn Gia và là cố vấn pháp lý của bà Dung).

Bà Dung nói:

– Tôi đã nói với Giám đốc Công an tỉnh ngay sau khi đưa cháu vào trại giam rồi. Tôi đặt ra là cố lo cho thằng Lâm được án treo, còn nếu không thì vài ba năm tù cũng được.

Luật sư Hộ nhếch mép cười:

– Giám đốc bảo sao?

– Ông ấy nói là *tùy thuộc thằng Lâm và tùy thuộc vào gia đình.*

Luật sư Hộ:

– Thái độ ông ấy thế nào?

Bà Dung hãnh diện:

– Nhũn như con chi chi. Tôi biết là ông ấy và tay Trác có vẻ ngượng với vợ chồng tôi, cho nên đến định xin lỗi. Tôi không chấp. Nhưng cứ để xem họ cư xử như thế nào.

Trần Đức có điện thoại di động. Đức nhìn máy biết là Đào Trọng Thanh gọi tới. Đức đi ra ngoài nghe máy:

– Có việc gì đấy ông Thanh?

– Ông đang ở chỗ bà Dung phải không?

– Đúng rồi.

– Thằng Lâm lên cơn nghiện, đập đầu vào tường... "đi" rồi. Ông báo cho bà ấy biết. Nhưng đừng bảo là tôi nói.

Trần Đức run người :

– Có đúng không đấy?

– Đệ tử của tôi là Cảnh sát Điều tra, vừa vào hỏi cung nó về... tay Tùng đang làm báo cáo gửi Viện Kiểm sát. Chắc đang xin khám nghiệm.

Trần Đức:

– Khổ thân thằng bé quá. Đúng là giời không cho thọ.

Nói rồi Đức đi vào nhưng vẫn ngồi im lặng.

Luật sư Hộ:

– Chị thật thà quá. Tin thế nào được mấy cha Công an ấy. Làm gì có chuyện thằng Lâm lấy gần bốn triệu đôla mà lại được hưởng án treo, hay vài năm tù. Khung của loại tội này là tử hình.

Câu cuối cùng, Hộ nói đanh như súng bắn.

Bà Dung há hốc mồm.

Luật sư Hộ nói tiếp:

– Ông ta nói là tùy thuộc vào gia đình có nghĩa là phải chạy... phải chạy? Nghe Công an nói thì phải hiểu từng câu của họ theo... theo không gian ba chiều. Tôi nói thật nhé, nếu tôi là thẩm phán xử thằng Lâm, cứ lý mà xét, không có tình tiết giảm nhẹ, không có đi "chạy" thì tôi cũng tuyên tử hình. Tuyên án thấp hơn để báo chí nó chửi cả bố mình lên à? Còn mình cứ tuyên, phúc thẩm xử thế nào thì... hậu xét. Tuyên án nặng đối với con ông to, vừa được lòng dân, vừa được tiếng là dũng cảm, liêm khiết. Còn nếu tử tế, biết điều thì chung thân. Nếu biết điều nữa thì tù có thời hạn, nhưng không có dưới mười năm đâu bà chị ạ.

Bà Dung.nghe đến thế thì tái mét mặt. Không để bà Dung có thời.gian suy ngăm, luật sư Hộ bồi tiếp:

– Nói vậy thôi, bà chị đừng quá lo lắng. Loại luật sư nào như tôi muốn sống được thì cũng phải lập cho mình được một đường dây gồm công an-kiểm sát-tòa án-báo chí.

Bà Dung nghiến răng:

– Nếu đúng như vậy thì lão Hòa này tệ thật.

Luật sư Hộ: - Đừng vội trách ông ấy. Với thằng Lâm nhà chị, thế là ông ấy quá tử tế rồi. Thâm ý của ông ấy muốn tạo điều kiện cho thằng Lâm trốn, nhưng số nó không may nên bị vồ lại. Chị phải thấy là Công an Quảng Ninh bắt được chứ không phải quân ông Hòa. Với ông Hòa, chắc chắn là ông ấy muốn cứu thằng Lâm và một xu cũng chả cần. Tôi đố chị biếu ông ấy một chai rượu mà ông ấy nhận cho đấy. Nhưng để giải quyết một vụ án này, đâu chỉ có Công an...

Mà chỗ nào chả cần tiền? Cho nên Giám đốc nói *tùy gia đình* là cũng có ý như vậy. Thời buổi này, chị phải thấm nhuần câu "*đồng tiền đi trước tà đồng tiền khôn* ".

Bà Dung thở dài:

– Tôi hiểu cả rồi.

Bà im lặng một lát rồi nói cương quyết:

– Tôi nhờ cậy tất cả vụ này vào Luật sư. Tiền nong cần bao nhiêu, chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng. Anh Đức cũng phải xắn tay áo vào nhé.

Trần Đức gật đầu.

Luật sư Hộ nói tiếp:

– Chị cũng phải có lời chính thức với Trần Ngọc. Anh ấy là một Tổng Biên tập có thế lực ở tỉnh này, hơn nữa, báo chí đang là cơ quan quyền lực, có mồm ăn, mồm nói.

– Tôi đã nói rồi và anh ấy cũng rất nhiệt tình.

Chợt thấy sự im lặng của Trần Đức, bà Dung hỏi:

– Sao anh im lặng thế?

Trần Đức lúng túng rồi nói:

– Tôi vừa nhận được điện thoại... nhưng chị phải bình tĩnh. Hết sức bình tĩnh nhé.

Bà Dung nghe đến thế thì tái mét mặt;

– Có chuyện gì thế?

– Cháu Lâm... tự sát rồi?

Bà Dung ngồi im rồi thở hắt ra và bà từ từ sụp xuống.

Trần Đức và luật sư Hộ vội để bà ngả người ra ghế và lấy nước lạnh vã lên mặt. Mấy phút sau bà tỉnh lại. Sau giây lát ngơ ngác, bà nói bình tĩnh lạ thường:

– Anh nói kỹ xem nào.

– Một Công an cho tôi biết là cháu Lâm lên cơn nghiện, lại bị cán bộ công an dồn ép hỏi cung, thế là cháu... cháu lao đầu vào tường... Hiện Công an đang báo cáo Viện Kiểm sát.

Bà Dung mắt long lên sòng sọc. Bà mở cửa ra ngoài và hét to :

– Gọi cho tôi cô Phương.

Phương đang ngồi thẫn thờ vì chuyện của Lâm thì nghe tiếng gọi của bà Dung. Biết là có chuyện chẳng lành, cô lao vội sang.

Bà Dung thấy Phương, nói lạnh lùng:

– Thằng Lâm chết rồi. Chú Đức mới cho biết.

Minh Phương vội túm lấy Trần Đức:

- Sao... sao lại như thế. Chú nghe tin ở đâu?

– Một Công an cho chú biết.

Bà Dung vồ lấy máy điện thoại gọi cho ông Cẩm.

– Ông chạy ngay sang Công an... Thằng Lâm tự sát chết rồi.

Rồi cũng không đợi ông Cẩm nói thêm câu nào, bà đặt máy và quay cho Trần Ngọc.

– Alô, anh Ngọc đấy à? Tôi Dung đây... Có chuyện gấp báo cho anh biết. Thằng Lâm tự sát chết rồi. Công an bức cung nó ghê quá. Anh cho phóng viên vào trại giam tìm hiểu ngay nhé.

Rồi bà gọi điện ngay cho ông Hòa.

– Alô, có phải ông Hòa, Giám đốc Công an tỉnh đấy không ạ?

– Dạ vâng, chị Dung phải không ạ.

– Vâng, tôi Dung đây. Thưa ông Giám đốc, con tôi chết như thế nào, ông làm ơn cho tôi biết.

10

Ông Hòa lúc này đang họp với Tùng và Trung tá Mỹ nghe báo cáo về vụ Lâm. Nghe bà Dung nói thế, ông ngơ ngác:

– Cái gì chị nói lại xem sao?

– Anh còn giả vờ à? Thằng Lâm nó chết trong trại giam của anh như thế nào?

Ông Hòa vội bịt ống nghe bảo Tùng:

– Bà Dung nói thằng Lâm chết rồi. Cậu gọi vào trại xem thế nào...

Thấy ông Hòa không trả lời, bà Dung gay gắt hơn:

– Sao, anh không dám nói à? Hay lại nghĩ kế chối bỏ trách nhiệm.

– Chị nghe tin ở đâu thế? Anh em vừa đi hỏi cung nó xong, nhưng nó lên cơn nghiện, không nói được, phải đưa xuống bệnh xá để chữa. Chúng tôi đang bàn làm báo cáo với Viện Kiểm sát để cho cháu tập trung chữa bệnh. Chị làm ơn chờ tôi một phút.

– Tôi không chờ đợi gì cả.

Nói rồi bà Dung cắt máy. Bà quay sang Trần Đức:

– Đúng rồi, lão ấy đang nghĩ kế hoãn binh.

Trung tá Tùng gọi điện thoại cho giám thị trại giam:

– Tình hình phạm nhân Cao Đức Lâm thế nào rồi?

Tiếng Giám thị:

– Tôi vừa xuống bệnh xá về đây được năm phút. Lâm đang được bác sĩ bấm huyệt. Hiện nay các bác sĩ đang lập kế hoạch để cai nghiện cho cậu ta.

Trung tá Tùng:

– Anh nói chuyện với Giám đốc.

Tùng đưa máy điện thoại di động cho Giám đốc Hòa :

– Đồng chí Vinh đấy à? Thằng Lâm còn sống hay chết?

– Báo cáo Giám đốc, sao lại chết ạ? Tôi vừa ở chỗ nó về phòng, chưa kịp uống nước. Bác sĩ Tâm và y sĩ Liên đang bấm huyệt, châm cứu cắt cơn cho nó.

– Chắc chắn chứ ?

– Sao Giám đốc lại hỏi thế ạ? Có chuyện gì vậy?

– Bà mẹ nó vừa gọi điện thoại tới đây, nói là nó tự sát chết rồi.

Tiếng giám thị Vinh gay gắt:

– Sao lại có kẻ nào gắp lửa bỏ tay người như vậy. Tôi xin lấy sinh mạng chính trị của mình ra đảm bảo là phạm nhân Cao Đức Lâm vẫn đang sống.

– Đồng chí đi ngay xuống bệnh xá đứng cạnh Lâm và chờ lệnh tôi.

Ông Hòa bắt đầu nổi nóng. ông nói rõ từng tiếng:

– Đồng chí Tùng.

Nghe vậy, Tùng vội đứng lên:

– Báo cáo Giám đốc, có tôi.

– Chắc chắn là có kẻ nào đó trong Công an chúng ta đã cung cấp tin thất thiệt cho bà Dung. Đồng chí cho tổ chức điều tra ngay. Nếu đúng là cán bộ của chúng ta thì phải xử lý.

– Báo cáo rõ.

Ông Hòa lẩm bẩm:

– Đến thế này thì quá lắm…quá lắm!

Có điện thoại gọi Trung tá Tùng. Tiếng của Giám thị Vinh dõng dạc:

– Anh báo cáo với Giám đốc, tôi đang đứng cạnh Cao Đức Lâm đây. Cậu ta vẫn bình thường, tuy có hơi mệt vì đã uống thuốc cắt cơn.

Giám đốc Hòa giơ tay, Tùng hiểu ý dưa máy cho Giám đốc.

Ông Hòa:

– Đồng chí cho tôi nói chuyện với Lâm.

Ông Hòa:

– Cháu Lâm đấy à?

– Cháu chào chú.

– Chú biết là cháu đang bị cơn nghiện giày vò. Các bác sĩ sẽ giúp cháu cai nghiện, cháu đồng ý chứ?

– Cháu cám ơn chú. Cháu hứa với chú là sẽ ca nghiện…

– Tốt lắm. Chú tin ở cháu. Chú nói chuyện tiếp với giám thị.

Rồi ông lại nói với Vinh:

– Đồng chí cứ đứng ở đó. Khoảng mười phút nữa đồng chí làm thế nào đưa Lâm đi dạo trước cổng tra giam... Các nhà báo sẽ đổ xô tới bây giờ đấy.

– Báo cáo Giám đốc, tôi hiểu.

Lại có điện thoại của ông Hòa, lần này là ông Cẩm gọi.

Ông Cẩm:

– Tôi nghe nhà tôi nói cháu Lâm bị sao hả?

- Anh Cẩm à? Bọn em đang điên đầu vì thằng nào tung tin đểu cho bà chị đây. Anh cứ yên tâm đi. Em vừa nói chuyện với cháu xong. Nó lên cơn nghiện, không lấy cung được, anh em phải đưa nó xuống bệnh xá...

– Tôi xin lỗi cậu về tính hồ đồ của bà ấy. Thôi, đừng chấp nhé.

– Vâng, nhưng em sẽ cho bà chị một bài học. Anh đừng nói gì, cứ để em.

– Cám ơn Hòa.

Ông Hòa tắt máy thì lại có điện thoại của bà Dung.

Tiếng bà Dung:

– Sao, ông Giám đốc không dám trả lời tôi à?

Ông Hòa:

– Rất xin lỗi chị. Nhưng chị nghe tin ở đâu mà nhanh thế. Tôi cũng vừa mới biết cách đây vài ba phút.

Nghe nói vậy, bà Dung càng tin là chuyện có thật. Bà nói:

– Anh Trần Đức thông báo thì tôi mới biết, nếu không chắc các anh chôn con tôi rồi mới cho gia đình biết phải không.

Ông Hòa mỉm cười:

– Anh Đức giỏi quá nhỉ. Được, chúng tôi sẽ cho triệu tập anh Đức đến ngay Cơ quan Cảnh sát Điều tra để hỏi rõ, ai cung cấp tin cho anh ấy. Còn bây giờ tôi thông báo cho chị biết: Cháu Lâm nhà chị vẫn khỏe. Tôi vừa nói chuyện với cháu xong. Cháu hứa sẽ quyết tâm cai nghiện. Cháu Lâm sẽ nói chuyện với chị sau vài phút nữa.

Bà Dung lúng búng:

– Anh nói thật đấy chứ?

– Thưa chị, tôi là Đại tá, Giám đốc Công an tỉnh việc gì tôi phải nói dối chị. Chị cứ tắt máy, cháu Lâm sẽ nói chuyện với chị ngay. Còn chị bảo anh Trần Đức, tốt nhất là cung cấp ngay cho chúng tôi ai là người cho anh ta tin này? Nếu không, chúng tôi mời anh ấy đến trụ sở Cơ quan Cảnh sát Điều tra.

Nói xong, ông Hòa tắt máy. Ông quay sang Trung tá Tùng:

– Đồng chí dẫn theo một cán bộ nữa, lấy giấy giới thiệu đến gặp ông Trần Đức ngay. Yêu cầu ông ấy cho biết ai đã cung cấp cho ông ta tin này. Phải thật cứng rắn. Mấy ông cán bộ này không nói có lý không xong.

– Vâng ạ - Trung tá Tùng nói và đi ngay.

*

* *

Bà Dung thẫn thờ. Thấy nét mặt của bà như vậy, Minh Phương, Trần Đức và luật sư Hộ không biết nói thế nào, vì họ vẫn tưởng có việc đó. Mãi sau, Trần Đức hỏi:

– Họ bảo thế nào?

Bà Dung chưa kịp nói thì có điện thoại di động.

Bà Dung:

– Alô, tôi nghe đây.

Tiếng của Lâm mừng rỡ:

– Mẹ đấy à, con đây. Con Lâm đây?

Bà Dung ngỡ ngàng:

– Lâm đấy hả con. Có đúng Lâm không?

– Vâng, con đây.

– Trời ơi, con của mẹ. Con có khỏe không?

– Dạ, con khỏe. Các bác sĩ đang chữa cho con. Mẹ đừng lo gì nhé.

Bà Dung khóc xụt xùi:

– Mẹ... mẹ sẽ xin chú Hòa vào thăm con. Có thiếu gì cứ nói nhé.

Bà đưa máy cho Phương:

– Con nói chuyện với nó.

Phương cầm máy, nói giọng run bắn:

– Anh ơi, thế mà có người độc mồm bảo anh... bảo anh…

Phương nối đến đó thì im bặt vì thấy bà Dung lườm.

Lâm nói hồ hởi:

– Em ơi, các bác sĩ bảo sẽ chữa cho anh khỏi nghiện. Chỉ vài tháng thôi. Bị bắt thế mà lại may em ạ.

Trần Đức nghe mà mặt tái nhợt.

Bà Dung nói với Đức:

– Tay Hòa tức lắm vì cho là có đứa nào tung tin thất thiệt. Ông ấy nói là sẽ cho Cảnh sát Điều tra đến hỏi anh đấy.

Trần Đức hoảng sợ, quay sang luật sư Hộ:

– Ông bảo nên nói với tay Hòa thế nào bây giờ?

Hộ cười nhạt:

– Cho ông Hòa uống mật gấu cũng không dám cho Cảnh sát Điều tra đến làm việc với anh về cái chuyện nhố nhăng đó. Ông cứ nói là nghe…nghe ngoài quán nước. Về kể lại với chị Dung, ai ngờ chị ấy quá lo cho con nên không giữ được bình tĩnh…

Trần Đức lắc đầu:

– Giải thích thế, nghe không ổn. Mẹ cha thằng Đào Trọng Thanh, nó nói với mình chắc như đinh đóng cột là nó có đệ tử là Cảnh sát Điều tra, vừa đi hỏi cung thằng Lâm về...Vì thế mình mới tin chứ.

Bà Dung:

– Đơn giản thôi. Ông Hòa muốn trị tay công an nào tung tin này… Mình cứ nói là Đào Trọng Thanh cho biết. Ông ấy không dám hỏi Đào Trọng Thanh đâu.

Trần Đức:

– Tại sao không dám hỏi Đào Trọng Thanh?

Bà Dung cười và nói với vẻ hiểu biết :

– Đào Trọng Thanh là đại gia có thế lực nhất của tỉnh này…Mà thôi để tôi nói chuyện với ông Hòa cho.

Đúng lúc đó, Trần Đức có điện thoạt. Nhìn thấy số máy lạ, Đức ngần ngại không muốn nghe, nhưng rồi tiếng chuông chuông hối thúc khiến Trần Đức phải nghe:

– Alô, tôi Trần Đức nghe đây.

Tiếng Trung tá Tùng:

– Xin chào anh Đức. Tôi là Tùng, Trưởng phòng Cảnh sát điều tội phạm về trật tự an toàn xã hội. Chúng tôi có chút việc xin được gặp anh, càng sớm càng tốt. Anh có ở cơ quan không ạ?

Trần Đức run run:

– Anh có thể cho biết việc gì không?

– Báo cáo anh, chúng tôi sẽ trình bày trực tiếp với anh.

Trần Đức nói luôn:

– Có phải anh muốn hỏi tôi về chuyện cháu Lâm không?

– Đúng thế, vậy là anh đã biết.

– Có ghê gớm đâu anh. Tay Đào Trọng Thanh, Giám đốc Hoàng Quân khoe là có một đệ tử làm trong phòng Cảnh sát Điều tra. Nó cho biết là thằng cháu Lâm tự sát. Tôi vì sốt ruột cho cháu nên không kịp kiểm tra, nói luôn với chị Dung... Chuyện có vậy thôi.

Tùng nói:

– Nếu đúng như vậy thì rất cám ơn anh.

Nói xong, Tùng cắt máy.

*

* *

Theo lệnh của Trần Ngọc, một nhóm phóng viên trong đó có Trần Quang, Thúy Quỳnh, Tuấn phóng xe máy vào trại giam.

Nhưng khi dừng xe trước cổng thì họ thấy Lâm đi giữa hai nhân viên y tế, vừa đi vừa vươn vai tập thể dục. Mấy người vội lấy máy ảnh bấm lia lịa.

Trần Quang cáu, chửi:

– Cái lão Tổng Biên tập nhà mình làm sao ấy? Toàn cho anh em ăn tin vịt. Mất hết cả thời gian của bố.

Phóng viên Thúy Quỳnh:

– Nó đang khỏe như trâu thế kia mà dám dựng chuyện nói nó chết. Thật đúng là mấy thằng cha ăn phải củ ráy.

Cảnh sát bảo vệ vội ra ngăn không cho mấy phóng viên chụp ảnh thế là họ lại ào ào phóng xe về.

*

* *

Trung tá Tùng họp với các cán bộ chỉ huy của phòng Cảnh sát Hình sự và Đội trưởng và Đội phó các đội. Có khoảng hơn một chục người.

Trung tá Tùng nói hơi gay gắt:

– Hôm nay, Giám đốc ra lệnh cho tôi phải tìm ra người nào trong đơn vị chúng ta đã cung cấp lin cho Đào Trọng Thanh rằng Cao Ngọc Lâm đã tự sát chết trong nhà giam vì bị cán bộ điều tra bức cung. Đào Trọng Thanh cung cấp tin này cho ông Trần Đức và ông ta nói với bà Dung. Hậu quả là bà Dung nổi điên lên, nói năng lung tung, đồng thời gọi phóng viên đến trại tạm giam... Rất may là Giám đốc đã lường trước được và kiềm chế sự kích động của mọi người. Tôi đã làm việc với ông Trần Đức và ông ấy cũng nhận lỗi. Bây giờ, tôi đề nghị các đồng chí về họp ngay cán bộ chiến sĩ lại và kêu gọi ai đã trót đưa tin này, hãy lên gặp tôi. Còn nếu không, khi chúng tôi tìm ra, thì xin hứa với các đồng chí và người đó không có chỗ đứng trong đơn vị này đâu.

Anh ngừng lại rồi nói tiếp:

– Đó là việc thứ nhất. Còn việc thứ hai. Từng đồng chí chỉ huy và từng sĩ quan phải làm một bản báo cáo, nói rõ là có góp cổ phần vào Hoàng Quân hay vào các khách sạn, nhà hàng nào không? Vợ, con có đóng góp không...? Nếu ai có mà giấu giếm thì đừng trách là chỉ huy phòng khắt khe. Còn về vụ án Cao Đức Lâm, do những yêu cầu đặc biệt về tính bảo mật thông tin của quá trình điều tra nên từ nay, tôi và Đội trưởng, Đội phó đội Điều tra trọng án trực tiếp thụ lý. Các đồng chí có ý kiến gì nữa không?

Mọi người im lặng. Rồi một cán bộ nói:

– Đúng là phải tìm cho ra những kẻ "nội gián" ... Chứ không, làm án khổ lắm mà ức nhất là không biết tin ai.

Vừa lúc đó, một sĩ quan đeo quân hàm đại úy, tên là Lưu đứng dậy:

– Báo cáo đồng chí Trưởng phòng... Tôi xin nhận khuyết điểm. Chính tôi đã nói tin đó cho Đào Trọng Thanh... nhưng tôi không nói là Lâm chết.

*

* *

Trung tá Hải họp với các cán bộ chủ chốt của phòng PC 15. Trong đó có một người mà ta đã biết trong lần dẫn các nhà báo đi viết đâm thuê chém mướn, đó là Đại úy Tần.

Anh nói:

– Các đồng chí chỉ huy và sĩ quan. Mỗi người phải làm một bản báo cáo với nội dung sau: Có đóng cổ phần vào một công ty, nhà hàng, khách sạn nào không? Có nhận lương tháng của một công ty tư nhân nào không ? Vợ hoặc con có cổ phần ở đâu cũng phải khai. Tới đây trong quá trình điều tra một số vụ án kinh tế, nếu phát hiện ra, Ban Giám đốc dứt khoát sẽ xử lý nghiêm khắc.

Đại úy Tần cúi đầu suy nghĩ.

Một sĩ quan cấp thiếu tá, đứng lên, mặt đỏ dừ:

– Báo cáo Trưởng phòng, tôi có góp vốn với quán thịt chó ở dốc Cây Si... có phải khai không ạ?

Mọi người cười ồ lên:

– Kín tiếng thế ?

– Thảo nào, chuyên gạ bọn mình ra uống bia hơi...

– Hóa ra bấy lâu nay, ông chỉ khen bia Hà Nội ở đó là nhất.

Trung tá Hải cũng bật cười và nói:

– Khai tất.

Lại một sĩ quan Đại úy đứng lên:

– Báo cáo Trưởng phòng, em góp vốn vào lò mổ lợn lão Ba "đồ tể", có phải khai không ạ?

Trung tá Hải cố nín cười:

– Khai hết mà lại. Thôi, cứ làm báo cáo.

Bỗng anh dừng lại nhìn thẳng vào Đại úy Tần và nói như đe nẹt:

– Tôi cũng nói luôn là có mấy anh ở đơn vị này ăn lương tháng của thằng Tony Nguyễn để làm bình phong cho nó... Giờ cũng nên khai ra. Đừng nghĩ quán nó bị sập rồi mà mọi chuyện xí xóa đâu.

*

* *

Tại phòng làm việc của Phòng An ninh Kinh tế. Có mấy sĩ quan dang ngồi cắm cúi viết báo cáo.

Một sĩ quan ngẩng đầu lên nói:

– Không biết có chuyện gì mà Trưởng phòng bắt khai thế này nhỉ? Mình góp vốn vào một cửa hàng cho thuê váy cưới, không biết có nên khai không?

Một sĩ quan cấp hàm Thiếu tá nói:

– Nên khai tất. Tôi cũng có góp vốn vào quán phở bà Tý "lùn", tháng được ba triệu, gấp rưỡi lương Thiếu tá. Giờ mà bị cắt đi là ốm. Lương ba cọc ba đồng... Sắp tới, ông Bộ Giáo dục lại tăng học phí, không biết còn nuôi nổi con đi học không đây?

Một sĩ quan Trung úy:

– Em hai tháng nợ tiền nhà rồi, nhìn thấy chủ nhà là cứ phải cúi mặt trốn. Mang tiếng là sĩ quan an ninh kinh tế mà tháng bốn trăm ngàn tiền thuê nhà không có mà trả.

Nghe nói thế, một sĩ quan cấp Trung tá ngồi góc nhà nói:

– Không phải tố khổ. Anh đây gần ba chục năm công an rồi mà đã được phân mét đất nào đâu. May mà vớ được cô vợ con nhà cháo lòng tiết canh thì mới có nhà. Thôi, cứ khai trung thực đi, chắc là Giám đốc muốn tìm xem thằng nào bảo kê cho mấy đại gia thôi.

*

* *

Tại bệnh xá của trại giam. Lâm lên cơn nghiện vật vã. Các bác sĩ phải đè Lâm ra để tiêm thuốc rồi châm cứu. Khi Lâm hết cơn rồi, một nữ bác sĩ đưa Lâm đi dạo trong vườn hoa ở bệnh xá.

Lâm hỏi nữ bác sĩ:

– Chị ơi, em hết nghiện thật rồi. May quá. Bố mẹ em mà biết thì mừng lắm đấy, mà có lẽ nhất là ông em.

Chị bác sĩ cười đôn hậu và hỏi:

– Thế cô hoa hậu không mừng à?

Lâm cười bẽn lẽn:

– Chắc nó cũng bỏ em thôi. Chị bảo người như thế, ngu gì mà chờ đợi một thằng tù... Mà chắc gì em đã được tù. Có khi ra dựa cột ấy chứ.

– Thì cậu bảo gia đình bán nhà, bán cửa đi, đền tiền vào thế là được giảm án ngay.

Lâm hỏi:

– Em thấy cai nghiện cũng không khó lắm chị nhỉ?

– Để cắt cơn nghiện thì đúng là không khó, nhưng để chống tái nghiện thì mất hàng năm. Nghiện như cậu, phải sau ba năm mới hết cảm giác thèm thuốc.

Lâm cười:

– Trong trại này có cho cai nghiện... cai nghiện dịch vụ không chị?

– Sao cậu lại hỏi thế?

– Nếu tòa không xử em tử hình, em nói bố mẹ em đóng tiền vào đây, em cai xong vài năm rồi đi trại.

Bác sĩ cốc vào đầu Lâm:

– Đi trại lao động cai còn tốt hơn ở đây.

Sau nửa tháng cai nghiện quyết liệt, Lâm đã dứt cơn và sức khỏe dần hồi phục. Và lúc này, việc hỏi cung ăm mới được tiếp tục.

Một buổi sáng, Lâm được đưa lên phòng hỏi cung.

Trung tá Tùng và hai sĩ quan cấp Đại úy và Thiếu tá đã chờ sẵn.

Lâm vào, chào có vẻ ngượng ngập:

– Chào các cán bộ ạ.

Tùng vui vẻ:

– Xem ra có vẻ quen... quen nếp sống văn hóa trại giam rồi đây. Thế nào, sức khỏe ra sao? Còn lên cơn vật không?

Lâm nói tự nhiên hơn:

– Dạ, em hết nghiện rồi ạ.

Một Thiếu tá:

– Chưa đâu. Nếu cậu không xa lánh được thuốc trong từ hai đến ba năm thì đừng mong khỏi. Và nếu nghiện lại thì lần sau bao giờ cũng nặng hơn lần trước.

Tùng hỏi:

– Bây giờ chúng ta bắt đầu chứ.

– Dạ, vâng.

– Chúng tôi đã đọc kỹ những bản tường trình anh viết mấy ngày qua. Nói chung là thành khẩn và phù hợp với những tài liệu mà chúng tôi có. Tuy nhiên, những bản tường trình đó được viết trong những ngày sức khỏe không tốt, cho nên nếu anh muốn, chúng tôi sẽ trả cho anh để anh viết lại.

Lâm lắc đầu:

– Em đã nghĩ kỹ và viết trong tâm trạng bình thường.

– Vậy thì tốt. Nào, hôm nay chúng tôi muốn anh cho biết về vụ mua lại Dự án của Công ty Hoàng Quân.

*

* *

Trung tá Mỹ và hai cán bộ an ninh điều tra hỏi cung Tony Nguyễn.

Trung tá Mỹ lật cặp hồ sơ cho Nguyễn thấy những tờ khai trước đây:

– Anh Nguyễn ạ, tôi rất... rất... khó chịu vì sự lỳ lợm của anh. Chính anh là người đưa Cao Đức Lâm vào con đường nghiện hút và cờ bạc, vậy mà bây giờ anh vẫn coi thư không biết gì?

Nguyễn bình thản:

– Thưa cán bộ, đúng là tôi có đưa Lâm đến chơi sòng bạc một lần... Nhưng khi biết Lâm thua vài trận, tôi đã khuyên nhủ rất nhiều, thậm chí yêu cầu ông Siu không cho Lâm chơi nữa.

Trung tá Mỹ:

– Thế còn ai đưa thuốc cho Lâm hút? Ai bán cho Lâm một bánh hê-rô-in. Ai cho Lâm vay mỗi lần hàng trăm ngàn đô la để đi đánh bạc?

Nguyễn ngơ ngác:

– Làm gì có chuyện ấy... oan cho tôi. Tôi xin thề với cán bộ là tôi không bao giờ dính tới ma túy. Thuốc tôi đưa cho Lâm hút là một loại thuốc lá có tẩm dược liệu làm tăng khả năng... khả năng sinh hoạt nam nữ. Loại thuốc này, người Hoa sản xuất, ông có thể mua được tại Hồng Kông, Đài Loan. Còn tiền vay đánh bạc... Đúng là có đôi lần.

Trung tá Mỹ :

– Tôi đọc cho anh nghe thông báo kết quả xác minh của Interpol Việt Nam qua Interpol Pháp nhé. Mà văn bản này có nguyên gốc bằng tiếng Pháp, anh đọc được chứ.

Mỹ đưa cho Nguyễn bản bằng tiếng Pháp. Hắn đọc và trên trán rịn ra mồ hôi. Đọc xong, Nguyễn lau mồ hôi rồi im lặng:

Trung tá Mỹ nói thẳng thắn:

– Anh quả là người "đa tài", ngón gì cũng thạo. Khi còn nhỏ, ở Việt Nam thì có hai tiền sự về tội ăn cắp trên tàu điện tuyến Bờ Hồ-Hà Đông. Lớn lên, được bảo lãnh sang Pháp định cư,anh tham gia buôn lậu cần sa, rồi buôn gái từ các nước Đông Âu sang Pháp, Hà Lan; rồi anh lại bắt tay với bọn 14K Đài Loan kinh doanh sòng bạc...

Còn trong vụ anh đưa cô Minh Lý sang cho một đại gia ở Arập Xê-út không thành, nhưng anh cũng kiếm được hơn trăm ngàn ơ-rô. Cái vụ này, cô Lý có biết không nhỉ?

Nguyễn tái mặt:

– Nhưng sau đó chúng tôi có quan hệ tốt với nhau.

– Đúng rồi, nhưng khi cô ấy sang làm với Đào Trọng Thanh thì anh lại....

Nguyễn vội giơ tay:

– Xin cán bộ không đủ nói nữa. Tôi hiểu hết cả. Thưa cán bộ, nhưng đấy là quá khứ. Từ khi về Việt Nam, tôi làm ăn lương thiện. Quán Quê Hương của tôi chưa nộp thiếu một đồng tiền thuế, chúng tôi làm từ thiện hơn một trăm triệu.

– Những cái đó chúng tôi ghi nhận. Bây giờ anh nghe tôi hỏi đây. Trong vụ mua lại một phần dự án của Công ty Hoàng Quân, Cao Đức Lâm đưa cho anh và ông Nam bao nhiêu?

Nguyễn ngơ ngác:

– Lâm không đưa cho tôi đồng nào, ngoài trả tôi những lần vay do đánh bạc bị thua.

– Có chắc không?

– Thưa đúng thế.

Mỹ nói bâng quơ:

- Chán nhỉ chả lẽ... chả lẽ cô ta.. Tài liệu không đúng?

Anh nói lấp lửng đến thế rồi xua tay:

- Nếu vậy thì anh viết cho chúng tôi một bản cam kết là Cao Đức Lâm không đưa cho anh tiền góp vốn...

Nguyễn nhíu mày suy nghĩ, và khi nghe Trung tá Mỹ nói đến chữ "quota" rồi dừng lại thì hắn biết đó rất thể là Minh Lý. Nguyễn giữ thái độ bình thản:

– Tôi không biết là các ông có tài liệu gì, nhưng tôi cam đoan là tôi không quan hệ tiền nong gì với Lâm. Tôi xin chịu trách nhiệm, nếu như các ông có được những giấy tờ thể hiện là Lâm đã cho tôi vay tiền.

*

* *

Thanh đang ngồi trong phòng, rung đùi huýt sáo thì có điện thoại.

Thanh nói hách dịch:

– Ai đấy?

– Tôi, Lưu đây.

Nghe đến đấy, Thanh nổi cáu:

– Ông Lưu hả? Ông chơi sỏ tôi đấy à? Thằng Lâm nó chết đâu mà ông dám nói thế. Lúc nãy lão Tùng quần tôi một trận, tôi phải muối mặt xin lỗi.

– Thôi tôi xin ông. Ông làm ơn gạch tên con vợ tôi ra khỏi những người đóng cổ đông khống. Từ nay tôi không nhận gì của ông nữa đâu.

Thanh ngạc nhiên:

– Ông chạy làng đấy à? Được thôi. Nhưng tên vợ ông thì tôi cứ để đấy…Nhỡ kiểm toán họ vào thì còn có giấy tờ tài chính chứ.

Lưu năn nỉ:

– Thôi, ông cứ xóa đi cho tôi nhờ. Tôi nói thật nhé, ông Hòa bắt đầu cho trinh sát tìm hiểu về ông rồi đấy. Thằng Lâm, thằng Nguyễn nghe nói khai như tháo nước cống.

Thanh nói cứng:

– Thế à? Ông làm ơn truyền lại lời tôi nhé: ông Hòa muốn giữ ghế thì tránh xa tôi ra... Mà thôi, tôi sẽ gạch tên vợ ông. Nhưng có gì ông phải "alô"cho tôi biết ngay nhé.

Tiếng của Lưu mừng rỡ:

– Tất nhiên rồi. ông cứ yên tâm đi, tôi sẽ có cách bảo vệ ông.

Thanh đặt máy, nét mặt cau có, hắn lẩm bẩm: "Tôi có cách... không có tiền thì có cái phải gió".

Thanh rót rượu ra uống nhưng chỉ được một hớp thì dừng lại vì hắn nghĩ về lời nói của Lưu. Thanh gọi cho một Công an nữa mà hắn cũng trả lương tháng.

– Alô, chú Hạnh đấy à? Anh Thanh đây!

Anh sĩ quan đại úy tên là Hạnh lúc đó đang ngồi viết bản báo cáo theo lệnh của Giám đốc, hốt hoảng. Anh ta nhìn quanh rồi đi ra khỏi phòng:

– Sao im lặng thế? - Thanh thúc giục.

Hạnh hoảng sợ:

– Em xin anh, bọn em sắp chết cả đây.

– Có chuyện gì thế?

– Giám đốc đang bắt khai thằng nào có cổ phần hay được công ty tư nhân trả lương... Có chuyện to rồi đấy.

– Chú cứ yên tâm đi. Anh dù chết cũng không khai... khai đồng đội nằm trong đống rơm đâu.

– Anh đừng gợi cho em nữa nhé. Có gì em sẽ liên lạc.

– Chú biết thằng Lâm khai gì không?

– Không ạ. Trưởng phòng trực tiếp hỏi cung, bí mật lắm. Nhưng mà nghe nói sẽ mở rộng án đấy. Anh cẩn thận.

Thanh buông máy, thẫn thờ.

*

* *

Sau gần một tháng điều tra hôm nay, Ban Giám đốc họp với Ban Chuyên án để đánh giá kết quả đấu tranh với các đối tượng.

Đại tá Hòa, Giám đốc chủ trì. Thượng tá Đỗ Kim, Trưởng ban Chỉ đạo Chuyên án báo cáo:

– Báo cáo Giám đốc và các đồng chí. Ban Chỉ đạo Chuyên án đã có báo cáo kết quả điều tra cho đến ngày hôm qua. Nói chung, trừ Tony Nguyễn còn khai báo loanh quanh về vụ mua, bán một phần dự án khu du lịch của Hoàng Quân, còn các đối tượng đều khai nhận thành khẩn, đặc biệt là Cao Đức Lâm. Những lời khai của Lâm, của lão Siu và của Nguyễn đã phù hợp với kết quả điều tra và đã làm rõ được các thủ đoạn, hành vi phạm tội của các đối tượng. Về vụ tổ chức đánh bạc, tham ô tiền của Ngân hàng Phú Tài đã rõ và có thể làm kết luận điều tra chuyển hồ sơ sang Viện Kiểm sát để

truy tố các đối tượng ra trước pháp luật. Cũng qua lời khai của Nguyễn, Lâm cộng với tài liệu trinh sát thì Hoàng Quân là một trung tâm tẩy rửa tiền. Kết quả kinh doanh của Hoàng Quân ba năm qua là chỉ có thua lỗ...

Giám đốc Hòa giơ tay ngăn Đỗ Kim và hỏi:

– Tony Nguyễn có nhận là đã dùng tiền của Lâm để mua Dự án Hoàng Quân không?

– Báo cáo, hắn vẫn chưa nhận. Nhưng theo lời khai của Lâm thì có hai người biết rất rõ việc này là cô Minh Lý và ông Nam.

Trung tá Mỹ xin phát biểu:

– Báo cáo Giám đốc. Tôi xin trình bày quan điểm của tôi trong vụ này như sau. Hiện nay, chúng ta phải giải quyết ba vụ án trong một chuyên án. Thứ nhất là việc tham ô tiền của Cao Đức Lâm; thứ hai là vụ tổ chức đánh bạc và tổ chức tẩy rửa tiền của Tony Nguyễn; và thứ ba là điều tra về vụ mua bán dự án khu du lịch sinh thái của Hoàng Quân và những hoạt động có tính tẩy rửa tiền của Công ty này. Vụ tham ô của Lâm thì đã rõ, vụ đánh bạc cũng đã rõ, nhưng vụ điều tra về kinh tế của Hoàng Quân thì không đơn giản, thậm chí là rất phức tạp. Vì vậy, tôi đề nghị lập một Ban Chuyên án riêng điều tra Hoàng Quân.

Giám đốc Hòa gật đầu:

– Tôi cũng đã nghĩ về việc này và thấy quan điểm, bước đi của đồng chí Mỹ là hợp lý. Chúng ta hãy thu thập tài liệu, chuẩn bị chứng cứ cho chắc chắn rồi báo cáo lãnh đạo tỉnh. Riêng tôi thì muốn để tỉnh chỉ đạo cho Thanh tra làm trước. Sau khi có kết quả thanh tra, nếu họ chuyển hồ sơ sang đề nghị xử lý bằng pháp luật thì lúc đó ta tính..! Nhưng trước hết, các đồng chí cho triệu tập ngay ông Nam, cô Minh Lý để làm rõ những việc liên quan đến vụ mua bán dự án.

*

* *

Một buổi tối thứ bảy tại nhà ông Cẩm. Minh Phương đến giúp bà Dung nấu cơm. Từ ngày Lâm bị bắt và khi bà Dung hiểu ra sự thật

về con trai thì bà thay đổi hẳn thái độ đối với Minh Phương. Với Minh Phương, những sự xét nét, những lời nói cay nghiệt vốn có của bà đã biến mất. Bà thực sự coi Phương như con cái trong nhà và chỉ cần hai ngày Phương không đến là bà lại thấy nhớ và lo Minh Phương bỏ Lâm.

Bà Dung đứng xem Phương nấu cơm và nói:

– Hôm nay mẹ nghe tin thằng Lâm đã cắt được cơn nghiện, mừng quá. Sao người ta cứ nói cai nghiện là khó lắm? Nhưng thằng Lâm thì không đến một tháng đã hết. Chứng tỏ nó là đứa có ý chí.

Minh Phương bảo:

– Tối hôm qua con đến nhà chị bác sĩ trực tiếp chữa cho anh Lâm, chị ấy nói cắt cơn nghiện thì dễ nhưng cai hẳn thuốc phải mất vài ba năm.

Bà Dung bĩu môi:

– Thằng Lâm nó nói cái gì là nó làm được cái đấy. Nhưng con cũng phải động viên nó hộ mẹ.

Thấy thái độ bà Dung như vậy, Minh Phương chỉ cười chứ không nói gì.

Ông Cẩm về khi mâm cơm đã dọn xong. Cả nhà ngồi ăn cơm nhưng trên nét mặt ông Cẩm lộ vẻ u uất. Bà Dung hỏi:

– Ông lại có chuyện gì thế?

Ông Cẩm nói:

– Sắp có kết luận điều tra vụ thằng Lâm rồi. Chúng nó nhận tội hết.

Bà Dung nói:

– Vào tay Công an thì đứa nào chả phải nhận tội. Tôi đồng ý là thằng Lâm nó có tham ô tiền của Ngân hàng nhưng lẽ ra họ phải tìm ra nguyên nhân, kẻ nào lôi kéo xúi giục nó, đó mới là kẻ chủ mưu phải trị nặng.

Ông Cẩm:

– Tại sao mình vẫn không bỏ được cái lối nói nghiệt ngã với anh em Công an? Tôi nói thật, với thằng Lâm nhà này là họ quá tốt đấy. Riêng cái chuyện họ cai nghiện cho con bà thì phải đội ơn họ rồi.

Rồi ông quay sang hỏi Minh Phương:

– Nghe nói luật sư sẽ đưa cháu đi gặp Thẩm phán phải không?

Minh Phương trả lời:

– Con mới thấy luật sư Hộ gọi điện nói là sẽ đưa con đến nói chuyện với ông Toàn, Thẩm phán Tòa Hình sự.

Bà Dung nói chen vào:

– Tôi đã bàn với luật sư rồi, tất cả những việc phải đi giao dịch, chạy cửa này cửa khác thì giao cho cái Phương.

Ông Cẩm nói :

– Một anh cán bộ của Viện Kiểm sát theo dõi vụ này nói với tôi là, để giảm nhẹ tội cho thằng Lâm thì cách tốt nhất là có tiền đền cho Ngân hàng. Đền càng nhiều tiền thì mức phạt của nó càng giảm.

Bà Dung thở dài:

– Ai chả hiểu điều đó. Nhưng bây giờ ông bảo lấy đâu ra tiền?

Ông Cẩm:

– Mấy hôm nay tôi nghĩ mãi rồi. Có lẽ nên bán cái nhà này, cũng được khoảng hai chục tỉ. Rồi bà bán bớt cổ phần ở nhà máy cũng được vài ba chục tỉ nữa... Thế là cứu được thằng bé.

Nghe ông Cẩm nói vậy, bà Dung đang và cơm liền đặt đũa xuống:

– Sao mà ông ngây thơ thế. Tôi đã hỏi kỹ luật sư rồi: Chắc chắn là thằng Lâm không bị tử hình vì nó là con một, ông lại là người có cống hiến cho nên nổ chỉ án đến mười lăm năm là cùng. Mà án mười lăm năm thì khi đi tù chịu khó chăm sóc giám thị, chỉ năm năm là được đặc xá. Tôi hỏi ông: Nếu con ông đi tù năm năm, liệu trong hời gian ấy, ở ngoài đời, nó có kiếm nổi mấy chục tỉ không?

Ông Cẩm nói cương quyết:

– Tôi dứt khoát rồi. Con dại cái mang. Phải bán nhà này để lấy tiền đền cho Ngân hàng. Bán nốt cả cái nhà bà vừa mua cho chúng

nó và nếu cần thì bán hết cả công ty. Không có kinh doanh cái gì cả.

Bà Dung nhìn chòng chọc vào ông Cẩm rồi nói với thái độ bất cần:

– Ông là chủ nhà này đấy à? Ông có giỏi thì đi mà bán... Tôi nói cho ông biết: Tôi sẽ bỏ vài trăm ngàn đô ra chạy cho thằng Lâm để nó vừa không phải nộp tiền mà lại được mức án vừa phải.

Ông Cẩm đứng phắt dậy:

– Bà... bà! Bà chỉ vì tiền... chỉ vì tiền. Chính vì tiền mà bà đã giết con bà bằng cái sự nuông chiều của mình. Bây giờ bà lại định dùng tiền để bà chạy tội cho nó... Thử hỏi bà làm như vậy tôi còn mặt mũi nào nhìn thấy mọi người.

Bà Dung cũng đứng phắt dậy:

– Tôi biết ông danh giá. Tôi biết ông cách mạng. Vì thế việc của thằng Lâm, tôi có dám nói với ông câu nào đâu. Tôi tưởng ông biết điều, ông biết thương con, thương vợ thì ông đã phải đến ông nói với thằng Hoà, nói với thằng Minh. Ông phải năn nỉ họ để họ làm giảm nhẹ tội cho thằng bé... Đằng này, ông không được một lời. Tôi nói cho ông biết, tôi không bán chác cái gì ở nhà này cả. Còn nếu ông thích thì cưa nhà ra mà bán phần của ông.

Minh Phương nghe hai ông bà cãi nhau, cô ù té chạy ra ngoài sân khóc một mình.

Ông Cẩm giận ứ cổ. Ông nghiến răng cầm cái bát ăn cơm đập xuống nền nhà.

Bà Dung cũng không vừa. Bà cầm luôn cả đĩa thức ăn đập xuống bàn…

*

* *

Ông Cẩm mặc nguyên bộ quần áo ngủ, đi xe ôm tới nhà ông Minh, Viện trưởng Viện Kiểm sát.

Ông Minh đang đọc báo cáo về vụ án thì Chuyên, con gái ông vào gọi :

– Bố ơi, bác Cẩm đến.

Rồi cô ghé tai ông nói nhỏ :

– Con thấy nét mặt bình.c ấy buồn lắm. Con chuẩn bị rượu nhé.

Ông Minh véo tai con gái :

– Mày chỉ gạ cho bố uống rượu.

Cô con gái cười tinh quái :

– Hôm nay mẹ đi vắng, con nguyện làm…đồng phạm với bố.

– Cha bố cô.- Ông Minh mắng yêu con gái.

Ông Cẩm thấy ông Minh đi xuống. Ông đứng dậy chào :

– Chào Viện trưởng.

Ông Minh vội vàng chạy lại, đỡ ông Cẩm ngồi xuống :

– Em chào anh.

Rồi ông nhìn ông Cẩm ngạc nhiên :

– Sao anh mặc thế này ? Anh đi bằng cái gì tới ?

Ông Cẩm cười ngượng nghịu :

– Mình với bà ấy vừa cãi nhau xong…Cũng xung quanh chuyện thằng Lâm.

Ông Minh cười :

– Sao lại cãi nhau với chị ấy…Anh cũng thật dại dột. Ngày xưa, anh chả dạy chúng em, không được cãi nhau với vợ, không được cãi nhau với tổ chức, và không được cãi nhau với…

Ông ngừng lại và nhìn vào con chó to tướng đang nằm ở góc. Ông Cẩm hiểu ra và bật cười.

Ông Minh nói với vẻ hào sảng :

– Hôm nay, vợ em đi cong tác Sài Gòn. Em gọi thằng Hòa , thằng Trác tới đây…Bốn anh em mình nằm một phản. Nằm tráo đầu đuôi nhé.

Rồi ông gọi :

– Con gái đâu ?

– Dạ.

– Gọi cho chú Hòa và chú Trác. Nói là Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh ra lệnh triệu tập hai người đến ngay đây. Nếu chậm trễ sẽ cho áp giải.

– Vâng !

Hình như đã quen với kiểu nói đùa của bố nên cô cũng lại nói trong máy :

– Alô, chú Trác đấy ạ. Vâng, cháu là... "Kiểm sát viên cao cấp" đây. Đồng chí Viện trưởng có lệnh mời chú đến ngay... Hí hí! Có cả bác Cẩm nhé. Bố cháu nhờ chú triệu tập luôn cả chú Hòa nữa... Vâng, cháu chào chú.

Ông Minh nghe con gái nói điện thoại và lắc đầu:

– Bố bảo con gọi chú Hòa nữa cơ mà.

– Thì bố vẫn bảo bốn người là một cơ mà. Chú Hòa gọi thì cũng thế, lại bớt được một cuộc điện thoại...

Ông Minh:

– Rõ là đồ keo kiệt. Sau này, bố cho mày đi làm Ngân hàng.

Vừa lúc đó, có chuông gọi cửa. Con gái ông Minh chạy ra rồi quay vào nói nhỏ với bố:

– Bố ạ, có chú luật sư Hộ và bác Trần Ngọc đến. Bác Ngọc nói là đã hẹn bố rồi.

Ông Minh giật mình:

– Đúng rồi, mấy ngày nay, Trần Ngọc gọi điện suốt…? Nhưng chắc có chuyện lý thú đây. Con đưa bác Cẩm lên nhà, mở máy ghi âm cho bác Cẩm theo dõi cuộc đối thoại này.

Rồi ông giải thích với ông Cẩm:

– Em phải bố trí sẵn hệ thống máy ghi âm, ghi hình ở nhà này... Những nhân vật nào đến gặp mà mình ngửi thấy có mùi... mùi "chạy án" là phải ghi lại ngay. Có khi nó chỉ biếu mình một cân trà nhưng sau đó là thành hàng chục triệu.

Ông Cẩm vội vàng theo Chuyên lên gác.

Ông Minh ra đón luật sư Hộ và Trần Ngọc về nhà.

Ngọc thì chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ nhưng Hộ mang theo một túi quà khá to.

Hộ lấy trong túi ra hai chai rượu đặt lên bàn:

– Em vừa đi Trung Quốc về, mua được mấy chai Mao Đài, mang biếu anh để uống chơi. Em nghe mấy anh em bên Viện nói là anh sành rượu bậc nhất.

Ông Minh:

– Cám ơn anh. Tôi xin nhận một chai và chúng ta thưởng thức luôn.

Trần Ngọc đỡ lời :

– Anh khách khí quá, có chai rượu biếu anh chứ có phải gì lớn đâu mà anh cũng từ chối.

– Tớ cũng có từ chối đâu. Nhưng nói thật, cái anh Mao Đài này, hương thơm nhức mũi quá, khó uống. Tôi xin một chai thôi.

Ông Minh nói xong liền lấy một chai bỏ lại vào túi của Hộ.

– Thôi mà anh, có chai rượu, đáng gì?- Luật sư Hộ nói vớt vát.

Ông Minh vẫn cương quyết bỏ vào rồi ông tự tay mở hộp gỗ đựng chai rượu và lấy ra chai rượu hình con rồng rất đẹp. Chuyên mang ly đến. ông Minh mở nắp rót ra. Rồi rất tự nhiên, ông nói:

– Chúc sức khỏe hai anh.

– Chúc Viện trưởng mạnh khỏe.

Uống xong, ông Minh nói:

– Tôi rất xin lỗi hai anh là tôi sắp có khách. Biết tin vợ tôi đi vắng, họ đến uống rượu.

Luật sư Hộ hiểu ra và nói:

– Anh không có nhiều thời gian, em xin vào việc luôn. Đó là chuyện của cháu Lâm.

Ông Cẩm ngồi trên gác áp tai vào chiếc cat-sét.

Tiếng của Hộ:

– Chúng em cũng biết anh sẽ lo cho cháu Lâm nhưng cương vị anh, không thể nói cụ thể cho cấp dưới được. Cho nên em cũng đã

bàn với anh Huân, Trưởng phòng Kiểm sát án Trị an là sẽ để cho anh Chí ngồi ghế Công tố xét xử vụ này. Tuy nhiên, khi nào họp ba ngành để bàn về đường lối xét xử, em xin anh "bật đèn xanh” cho anh Chí.

Tiếng của ông Minh:

– Anh nói thế tức là các anh đã bàn với cả bên Tòa. án rồi phải không?

– Vâng, anh Toàn, Thẩm phán sẽ xử vụ này.

Ông Minh:

– Các anh muốn tôi "bật đèn xanh" như thế nào?

– Thì anh cứ chỉ đạo cho các anh ấy là phải chú ý đến nhân thân của bị cáo.

– Tất nhiên. Vụ án nào khi xét xử chả chú ý đến nhân thân bị cáo.

Luật sư Hộ:

– Vâng, nhưng vụ này có khác anh ạ. Tình tiết giảm nhẹ chỉ căn cứ vào nhân thân thôi ạ.

Tiếng của Trần Ngọc:

– Anh cứ yên tâm đi. Báo chí sẽ ủng hộ các anh xét xử vụ này. Nói gì thì nói cũng phải giữ uy tín cho anh Cẩm.

Ông Minh:

– Thế mà hôm nọ báo anh viết bài chửi ông Cẩm ghê quá. Lại còn nâng quan điểm, đòi phải xử lý ngay ông Cẩm.

Trần Ngọc nói với vẻ ngượng nghịu:

– Tôi đi vắng, phóng viên nó viết, ông Phó Tổng Biên tập trực ở nhà chỉ thích gu viết thương mại hóa... Thế là duyệt cho đăng. Tôi về, đọc bài mà tức quá. Tôi quạt cho một trận.

Ông Minh:

– Tôi hiểu ý tứ các anh rồi. Chị Dung, anh Cẩm chưa nói gì với tôi, mà có lẽ chị ấy cũng hiểu. Chỉ có điều luật sư nói thêm với chị ấy là nên cố gắng thu xếp lấy mươi tỷ, đền cho cháu. Có như vậy thì cả Tòa, cả viện đều dễ dàng thống nhất giảm án cho cháu. Thôi, xin lỗi hai anh...

Hai người đứng đậy, chào ông Minh rồi ra về.

Ông Cẩm từ trên gác đi xuống. Ông Minh nói:

– Nghe đủ cả rồi chứ ông anh? Chúng nó định bắc bếp lên lưng anh em mình để nấu cơm đây.

Rồi ông nói như tâm sự:

– Vụ án lớn nào cũng như thế này anh ạ. Hết người này tác động xin xỏ lại đến người kia nhờ vả. Và mệt nhất là có đám chân gỗ chạy án. Nhiều khi chúng nó cứ lợi dụng bóng của người này, người khác để gây áp lực, chứ thực tế, có khi cả đời chả biết chúng nó là ai. Em cam đoan với ông anh, nghe cái giọng mấy thằng cha này em biết là chúng nó sẽ lấy của bà chị tiền tỷ...

– Sao anh không đập vào mặt chúng nó?

– Anh có biết vì sao nó kéo Trần Ngọc đi không? Cũng là một cách để gây áp lực thôi và cho mình biết là "ông hãy cẩn thận. Có báo chí giúp tôi đấy" . Nếu mình từ chối thẳng thừng, nó biết "không mua" được, thế là tung tin nót xấu, bịa đặt, vu khống. Như anh Hòa đấy đã ầm lên chuyện là anh ấy ngầm cho thằng Lâm trốn... Nếu không bắt ngay được thăng Lâm, anh ấy còn khổ.

Có tiếng chuồng gọi cửa. Ông Minh nói:

– Hòa với Trác đến đấy. Thích nhỉ, giá tháng nào vợ em nó cũng đi công tác độ vài lần thì sướng quá

*

* *

Khi ông Cẩm bỏ đến nhà ông Minh, bà Dung ngồi thừ ra một lúc rồi gọi điện thoại cho Trần Đức :

– Anh ơi, anh đến nhà em ngay có được không?

Trần Đức hoảng sợ:

– Anh đến làm sao được?

Bà Dung:

– Em với lão ấy vừa cãi nhau một trận chí tử. Kiểu này, có khi phải chia tay thôi. Chứ sống với cái lão cổ hủ ấy chán quá?

Trần Đức van vỉ:

– Em ơi, đừng có nóng. Thằng Lâm đang như thế, mà bố mẹ lại sinh chuyện... Thiên hạ người ta cười cho đấy.

Bà Dung nói:

– Lão ấy lại bảo em bán nhà để lấy tiền nộp cho Tòa để họ giảm án cho thằng Lâm. Anh bảo thế có dở người không chứ.

Trần Đức ủng hộ:

– Anh ấy nghĩ phải đấy.

Bà Dung nổi cáu:

– Lại được anh nữa... Hay là hai người bàn với nhau rồi? Anh dạo này cũng bắt đầu thay đổi rồi đấy. Có phải chán em rồi không?

Trần Đức:

– Anh xin em. Sao cứ ầm ầm lên thế?

Bà Dung cười nhạt:

– Xem ra, anh cũng không khá hơn ông Cẩm là bao nhiêu.

*

* *

Tại một quán cà phê, Trần Ngọc ngồi với luật sư Hộ.

Trần Ngọc:

–Với tất cả tính toán của ông thì vụ này sẽ xử thế nào?

Luật sư Hộ cười tinh quái:

– Sẽ không ghê gớm lắm đâu. Chắc chắn là không có án tử hình, và không có chung thân. Còn nặng hay nhẹ thì tùy thuộc vào tiền nộp nhiều hay ít, anh chả nghe ông Minh nói rồi còn gì?

Trần Ngọc:

– Nói như ông Minh thì ai chả nói được? Xem ra ông ấy không mặn mà lắm.

– Thật ra, mình chẳng đến gặp ông Minh cũng được. Nhưng phải đến để cho bà Dung yên tâm...

Trần Ngọc :

– Tôi hiểu rồi. Trong vụ này, cụ thể chuyện giảm nhẹ là thế nào?

Luật sư Hộ:

– Ví dụ con cái gia đình chính sách, bố mẹ có công với cách mạng, bản thân có cống hiến lớn..: Nhưng quan trọng nhất trong các vụ án kinh tế này là khắc phục hậu quả. Nếu nộp lại số tiền đã tham ô, tham nhũng thì án còn nhẹ lắm. Như thằng Lâm chẳng hạn, nếu nộp hết tiền thì có khi chỉ còn vài năm.

Trần Ngọc:

– Nếu thế thì đơn giản. Bà Dung đủ sức lo được số tiền vài triệu đô la để cứu con trai.

Luật sư Hộ:

– Lấy đâu ra ngần đấy tiền bây giờ ? Tất nhiên, nếu cố gắng, bán nhà cửa, bán Công ty thì cũng thừa, nhưng vấn đề là bà Dung không muốn như vậy.

Trần Ngọc sốt ruột:

– Ông cứ nói vòng vo mãi. Tóm lại là bà ấy muốn gì? Và chi bao nhiêu?

– Bà ấy khoán gọn là năm trăm ngàn đô và án của thằng Lâm là mười năm tù trở lại.

Trần Ngọc trầm ngâm:

– Nếu với giá ấy thì cũng chấp nhận được.

Luật sư Hộ:

– Cũng không ngon đâu. Trong cả gói ấy, có phần của anh.

– Của tôi? - Trần Ngọc ngạc nhiên.

– Chứ sao nữa, ông phải dùng công cụ của mình, gây áp lực lên Công an, Viện Kiểm sát... ông cho quân viết bài, ca ngợi ông Cẩm, phân tích về vai trò của thằng Nguyễn trong vụ án này và cột cho nó cái tội là dẫn dắt, dụ dỗ đưa thằng Lâm vào con đường tội lỗi. Thằng Nguyễn là mafia ngoại quốc chính cống, réo bố nó lên mà chửi cũng không sợ bị kiện là xâm phạm đời tư. Mặt khác bằng mối quan hệ của mình, ông rỉ tai các quan chức để họ khuyên ông Hòa, ông Minh nhẹ tay hơn.

Trần Ngọc cười khùng khục:

– Thế thì ông nhầm rồi. Lãnh đạo tỉnh đang muốn thay ông Hòa đấy. Họ đang nghi cho ông ấy bố trí cho thằng Lâm trốn. Đơn thư bắt đầu gởi về Bộ Công an rồi. Nhưng thay làm sao được ông ấy. Kỳ bầu cử Hội đồng Nhân dân vừa rồi, số phiếu của ông ấy gần như tuyệt đối chín mươi tám phần trăm, trong khi đó Chủ tịch tỉnh có hơn tám mươi phần trăm.

Trần Ngọc:

– Chết là ở chỗ phiếu cao đó. Ông ấy làm Giám đốc Công an hai khóa rồi, nhiệm kỳ tới rất có thể cơ cấu vào Bí thư Tỉnh ủy.Ôông ấy sạch tay, lại cứng rắn và sắc sảo, nếu làm Bí thư Tỉnh ủy thì khối chú quan tham đứt, cho nên họ phải hò nhau dìm ông ấy xuống. Một lý do nữa mà nhiều người muốn hạ bệ ông Hòa là vì họ biết ông Hòa muốn phanh phui những mờ ám của Công ty Hoàng Quân. Mà ai cũng biết Công ty này là chốn tẩy rửa tiền của các quan chức. Hiện nay, ông ấy đã bắt tay vào việc đầu tiên là cho lính hình sự, kinh tế khai ra có nhận lương của Thanh không...

Nghe Trần Ngọc phân tích mà luật sư Hộ thấy hoảng.

– Chuyện chính trường ghê nhỉ. Tôi thì lại ít để ý đến họ.

Trần Ngọc nói tiếp:

– Tôi làm Tổng Biên tập là làm chính trị, cho nên phải cân nhắc từng bài báo. Nịnh Bí thư mà để Chủ tịch tỉnh ghét thì cũng chết... Hơn nữa, khóa này, các anh ấy cũng muốn đưa tôi sang làm Phó Chủ tịch tỉnh. Vì vậy, lúc này là phải thận trọng từng lời nói, từng dấu phẩy trên báo. Ông thử nghĩ xem, tôi có lợi lộc gì nếu cùng với ông Hòa để bảo vệ thằng Lâm.

Luật sư Hộ nói:

– Thế thì chán nhỉ. Bà Dung kỳ vọng vào ông lắm.

– Tôi không muốn nói để bà ấy thất vọng, nhưng tôi có cách của tôi.

– Cách gì?

Trần Ngọc mỉm cười đắc ý:

– Mình là báo của tỉnh, không ngu gì chống lại tỉnh, cho nên trong vụ này, tôi ủng hộ bà Dung bằng cách... im lặng và chỉ đưa tin khi

nào có kết quả xét xử. Nhưng tôi sẽ nhờ mấy báo của các đoàn thể giúp. Các báo ấy nó không biết sợ ai cả, cho nên nói thoải mái.

Luật sư Hộ thở phào:

– Tôi hiểu rồi. Thôi thì ông cứ tùy cơ ứng biến.

Hộ nhìn đồng hồ rồi nói:

– Bà Dung gởi ông năm ngàn để ông chi tiêu cho việc của thằng Lâm. Còn bây giờ tôi phải cùng con dâu bà Dung đi gặp tay Thẩm phán xét xử vụ thằng Lâm đây.

– Sao lại có cái Phương?

– Nó xinh đẹp, ăn nói thẽ thọt, dễ nghe hơn tôi với ông nhiều. Bà Dung bây giờ phải nịnh nó đấy.

Trần Ngọc:

– Vớ vẩn, tôi chả tin cái loại gái từng đi kiếm tiền từ bằng vốn tự có như nó mà lại chung thủy. Có mà là chuyện cổ tích.

Luật sư Hộ thở dài:

– Ông làm báo, quen sống với tiêu cực nên nhìn cuộc đời đen tối quá.

– Bây giờ ông lại dắt nó dâng cho Thẩm phán à?

– Không coi như đến có lời xin trước.

– Đã có kết luận điều tra đâu mà lo xét xử.

– Ông chả hiểu gì cả? Xử án bây giờ cũng phải xí phần đấy. Xử mấy thằng giết người, buôn ma túy thì màu mỡ gì?

Hộ đưa cho Ngọc một phong bì đô la. Ngọc không nói gì bỏ tọt vào cặp.

*

* *

Tại một nhà hàng sang trọng vào buổi tối. Minh Phương ăn mặc đẹp lộng lẫy đi cùng với luật sư Hộ đến gặp Thẩm phán Toàn. Họ chọn một góc ngồi kín đáo và gọi đồ ăn.

Luật sư Hộ:

– Chắc khỏi cần giới thiệu anh cũng biết đây là hoa hậu Minh Phương.

Toàn nhìn Minh Phương bằng ánh mắt dài dại:

– Một người đẹp như Minh Phương mà lại không quan tâm đến thì còn ra cái giống đàn ông gì nữa.

Minh Phương ngượng ngùng:

– Cháu bây giờ là loại hoa hậu bỏ đi rồi.

– Bỏ đi là thế nào. Anh có những lần nằm mê thấy em đấy.

Minh Phương đánh trống lảng:

– Thưa chú, cô nhà công tác ở đâu ạ?

Thẩm phán Toàn không trả lời mà nâng ly:

– Chúc cho quan hệ của chúng ta ngày càng bền vững.

Nhưng vừa chạm ly xong thì Toàn đặt xuống và nhìn vào Phương:

– Anh có một nguyên tắc bất di bất dịch... Đó là không gọi nhau bằng chú, cháu. Cái lối xưng hô đó giả dối lắm. Đồng ý chứ.

Phương cúi đầu lặng im.

Nhân viên nhà hàng mang đồ ăn lên. Phương gắp thức ăn cho Toàn, nói lí nhí:

– Em mời anh.

Toàn gật gù:

– Đấy, nghe gắn bó biết bao nhiêu.

Luật sư Hộ:

- Thế này, anh Toàn ạ. Như tôi đã nói chuyện nhiều lần với anh rồi, và tôi cũng đã trao đổi với anh Huy, Chánh án... Hôm nay, tôi đưa Minh Phương tới để anh biết và có gì Phương cứ trao đổi với anh Toàn. Từ trước tới nay, những vụ nào khó khăn, anh Huy thường giao cho anh Toàn.

Toàn nói trầm ngâm:

– Thú thật là tôi không muốn xử vụ này, bởi vì qua nắm tình hình thì tội của cậu Lâm nặng quá. Khung này là khung tử hình hoặc

chung thân... Thà cứ không quen biết thì lại dễ. Đằng này anh Hộ nhận bào chữa, em Phương nhờ cậy... Xử nhẹ thì chết với tỉnh, bởi vì rất nhiều người muốn biến vụ này thành ngọn lửa. Mà họ có lý của họ... Xử án bây giờ những vụ lớn mà không nắm được ý cấp trên, cứ "hiên ngang" tuyên án theo hồ sơ thì có ngày về trông quán cho vợ sớm.

Luật sư Hộ:

– Bên Viện Kiểm sát, tỏi cũng lót ổ được công tố rồi.

– Ai thế?

– Ông Chí. Người nhiều lần đụng độ với ông.

Toàn gật gù:

– Được ông Chí hay. Ông này tuy lạnh lùng, cứng rắn, nhưng khi đã nhận lời bảo vệ ai thì ông ấy cũng làm bằng được. Con người đó không có tính hai mặt, chơi được.

Rượu vào, Toàn mê mẩn nhìn Phương. Ánh mắt của anh ta làm Phương thấy khó chịu. Thi thoảng, Toàn lại lợi dụng để nắm cổ tay Phương, nhưng cô ý tứ gạt ra.

Có mấy cô gái ngồi ở bàn bên là quen biết Phương nên cô xin phép sang chào họ.

Phương đi rồi, Toàn nói nhỏ với Hộ:

–Vụ này, bà ấy chi bao nhiêu?

– Nếu án dưới mười năm, ông có năm chục ngàn.

– Cũng tạm được, nhưng tôi... tôi muốn ông thiết kế cho tôi với em hoa hậu này một buổi... được không?

Hộ lắc đầu:

– Tôi cho ông số di động của nó, ông tự giao dịch. Tôi sẽ tác động thêm. Chắc cũng không khó.

– Ông hiểu nó rồi à?

– Thì ông lạ gì đám gái đẹp này... Nó cũng có một thời ngang dọc lắm.

Lát sau, Phương quay về bàn. Luật sư Hộ ý tứ lấy cớ có việc đột xuất phải đi:

– Hai người cứ ngồi với nhau rồi lát nữa Phương đưa anh Toàn về nhé. Có gì hai anh em cứ trao đổi với nhau cho thoải mái.

Nói rồi, luật sư Hộ đi. Còn lại hai người, Toàn nói:

– Người đẹp như em, chắc hát hay lắm nhỉ.

Phương ý nhị:

– Em hoàn toàn không biết hát và nghe nhạc kém lắm.

– Em đừng khiêm tốn thế. Thôi thế này nhé. Việc của Lâm, anh lo. Anh tuyên án luôn. Sáu năm tù... được chưa?

Phương thấy quá bất ngờ nhưng cô cũng không hiểu ra sao cả, vì vậy, cô chỉ biết nói:

– Em cảm ơn anh.

– Còn bây giờ, anh em mình đi... đi thư giãn một lát. Anh muốn được nghe em hát.

Minh Phương hiểu ra tất cả. Cô im lặng gọi người tính tiền và nói với Toàn:

– Anh đến chỗ nào trước đi rồi gọi cho em. Đi hai người... nhỡ bà chị bắt gặp thì em chết.

Toàn sung sướng.

– Anh đi trước nhé. Anh biết một quán hay lắm. Từ đây ra đó chỉ năm phút đi xe máy thôi.

Toàn đi rồi, Phương nhìn theo cười khinh bỉ. Cô tắt máy điện thoại và đi về nhà luôn.

Phương về nhà nằm và nghĩ đến cảnh Toàn chờ đợi và thấy vui vui. Cô thiếp đi trong giấc ngủ nhẹ nhàng.

11

Sáng hôm sau, Phương đến Văn phòng Công ty Toàn Gia.

Bà Dung gọi Phương vào phòng và hỏi:

– Hôm qua đi được việc chứ?

Phương trả lời lúng túng:

– Con... về sớm.

– Sao con tắt điện thoại di động à?

Phương hiểu ngay mọi chuyện. Chắc tay Toàn chờ không thấy nên nổi cáu gọi cho Hộ và Hộ gọi cho bà Dung. Phương nói dối:

– Con đánh rơi máy, thế là không sao gọi được nữa.

Bà Dung biết Phương nói dối nhưng không dám gay gắt:

– Con mình nằm trong tay người ta. Họ cho thêm một năm tù, một ngày tù cũng là khổ, mà bớt đi cho một ngày cũng là bớt bao nhiêu cơ cực... Cho nên có phải dịu ngọt, có phải chiều chuộng người ta một tý thì cũng là vì người nhà mình.

Minh Phương sợ hãi khi nghe bà Dung nói như thế.

Bà không để ý đến nét mặt của cô mà nói tiếp:

– Đọc tiểu thuyết Tắt đèn, cứ bảo chị Dậu là thương chồng... Nhưng thương chồng mà không dám hy sinh thân mình để cứu chồng thì cái thương đó có ích gì. Đành rằng phải chịu nhục...

Minh Phương không nhịn được nữa. Cô nói lạnh lùng:

– Con hiểu ý mẹ muốn con làm gì. Con sẵn sàng ngủ với bất cứ thằng nào nếu giảm được án cho anh Lâm. Nhưng ngày mai, con phải hỏi ý kiến anh ấy đã.

Bà Dung đang đứng ngồi phịch xuống ghế khi nghe Phương nói.

*

* *

Nguyễn Văn Nam, Giám đốc Tổng Công ty Dệt may Toàn Thắng nhận được giấy triệu tập lên Cơ quan Cảnh sát Điều tra.

Nam hoảng sợ gọi cho luật sư Hộ:

– Ông Hộ ơi, tôi nhận được giấy mời của Cảnh sát Điều tra... Theo ông thì thế nào?

Luật sư Hộ:

– Đã là giấy triệu tập thì không thể không đến. Tất nhiên là anh có thể lấy cớ đi xa, nhưng theo tôi thì cứ nên đến để nghe xem họ muốn tìm hiểu chuyện gì? Tuy nhiên, ông phải biết giữ mồm giữ miệng. Chỉ cần một lời trình bày hớ là họ sẽ khoét sâu vào đó để tìm ra mâu thuẫn đấy. Mà này, tôi nghe một chiến hữu nói là sẽ gọi cả con bé gì ngày xưa là trợ lý của thằng cha Thanh.

– Con bé Minh Lý, từng là á hậu đấy.

– Hình như họ muốn đào bới cái việc các ông mua bán khu du lịch của tay Thanh.

Nam thần mặt khi nghe luật sư Hộ nói. Một lúc lâu sau Nam trấn tĩnh, gọi cho Thanh:

– Alô, ông Thanh đấy à.

Lúc này Thanh đang ngồi đọc báo.

– Vâng, tôi đây.

– Cảnh sát Điều tra đã gọi con trợ lý cũ của ông lên để hỏi về những tình hình của Hoàng Quân.

Thanh đang ngồi, đứng phắt dậy:

– Ai cho ông tin này?

– Luật sư Hộ.

Thanh nói:

– Ông ta có nói tin từ đâu không?

– Không, tôi chỉ biết rằng ông ta có nhiều chiến hữu làm bên Công an, Viện Kiểm sát, Tòa án. Tôi cũng đã nhận được giấy mời đến Cơ quan Cảnh sát Điều tra... Ngày mai tôi phải đến.

Thanh hoảng sợ:

– Họ gọi ông đến có việc gì?

– Tôi cũng chưa rõ. Nhưng nghe nói là lão Hòa quyết tâm phanh phui chuyện làm ăn kinh tế ở chỗ ông đấy.

Thanh cười nhạt:

– Không đụng đến tôi thì thôi, còn không khéo chưa biết ai chết trước ai. Ông đến gặp Công an, tình hình thế nào cho biết ngay nhé.

– Tất nhiên rồi.

Thanh buông máy và khi nghĩ đến Minh Lý bị gọi đến Công an trong lòng hắn đầy hoảng sợ.

Thanh bảo nhân viên gọi Vũ Mai đến. Một lát sau, Vũ Mai tới ăn mặc cực kỳ sang trọng như đi đám cưới. Đào Trọng Thanh:

– Ông đi đâu mà nom như chú rể vậy.

– Lát nữa, tiếp một đoàn của Đài Loan, anh quên rồi à?

Đào Trọng Thanh ngẩn người ra, rồi nói:

– Ừ, đúng quên thật. Bây giờ có việc quan trọng đây. Công an đã gọi con Lý lên để ghi lời khai rồi. Có giời mà biết nó sẽ khai những cái gì... ông gọi ngay cho tôi thằng Đán, tôi đã giao cho nó theo dõi con Lý suốt từ ngày ấy đến giờ. Dạo này không thấy nó cung cấp tin gì cả.

Vũ Mai:

– Thằng Đán vẫn trao đổi thông tin với tôi, nhưng vì thấy không có gì mới nên tôi không nói với anh.

– Anh bảo thằng Đán chuẩn bị sẵn phương án để ngăn chặn việc con Lý cung cấp tài liệu gì đó cho Công an.

*

* *

Sau bao ngày suy nghĩ đến mất ăn mất ngủ, cụ Huy quyết định bán nhà bán đất để lấy tiền nộp cho Tòa án, mong nhẹ tội cho Lâm. Cụ làm việc này mà không hề nói cho ông Cẩm, bà Dung biết.

Một buổi trưa, có một nhóm đến xem đất. Cụ Huy mời họ vào nhà rồi lấy giấy tờ đưa cho họ xem. Cụ Huy giở từng loại giấy ra và nói:

– Đây nhé, sổ đỏ nghiêm chỉnh. Diện tích tất cả là ba trăm bốn chục mét. Có mình tôi, không lo bị tranh chấp.

Chị phụ nữ xuýt xoa:

– Giấy tờ nghiêm chỉnh quá. Năm ngoái, đất đang sốt như thế mà cụ không bán?

– Cũng có định bán đâu, nhưng bây giờ tôi mới cần tiền... Bán chia cho con cháu.

Người đàn ông mua đất:

– Cháu nói, xin cụ tha lỗi. Mảnh đất này, chắc là do các cụ xưa để lại. Giữ lại, làm nhà thờ thì con cháu còn được thấy bóng ông cha. Nhưng bán đi, chia chác mỗi người một ít, thành ô tô, xe máy, rồi không khéo lại có đứa con, đứa cháu coi đồng tiền này như trên trời rơi xuống... Thế là ăn tiêu, đập phá, cờ bạc, hút xách! Cháu đi buôn đất, cháu biết cái họa này lắm.

Nghe nói thế, cụ Huy ngẩn người. Một người đàn ông mua đất đoán được tâm trạng của cụ nên nói:

– Tất nhiên, không phải ai cũng thế. Nhà cụ là nhà danh giá cho nên có phải bán đi cũng là chuyện không thể không bán. Chúng cháu là dân buôn bán bất động sản, nhiều khi lấy đầu môi chót lưỡi để kiếm tiền, nhưng cũng không phải là không biết nghĩ. Chúng cháu biết cụ trước là Chủ tịch tỉnh này, cho nên không dám làm điều gì để cụ băn khoăn. Mảnh đất này đúng là rất đẹp... Nhưng chắc cụ biết, thị trường nhà đất đang đóng băng. Có sốt, có rét gì thì cũng phải sau bầu cử. Lúc đó các quan chức có tiền khi đã yên vị ghế rồi mới dám đi mua đất Còn bây giờ... giá chững lắm.

– Các anh chị trả bao nhiêu nào?

– Con xin nói với cụ một lời. Con trả cụ đúng ba cây vàng ba số chín một mét vuông. Tổng cộng là một ngàn hai trăm hai mươi cây vàng.

Cụ Huy cười móm mém:

– Nhiều nhỉ.

Tưởng cụ nói có ý mát mẻ, người đàn ông nói vội:

– Thôi thì con xin gởi cụ thêm tám chục cây nữa là chẵn một ngàn ba trăm cây. Nếu cụ đồng ý, con xin làm giấy ngay và đặt cọc trước hai chục cây. Ngày mai con chồng đủ vàng thì cụ cho con xin

sổ đỏ. Còn các thủ tục sang tên, nộp thuế, chúng con tự lo. Tuy nhiên, cụ có thể đi tham khảo thêm... Nhưng chúng con nghĩ giá thế là không rẻ nhưng cũng chẳng đắt.

Cụ Huy suy nghĩ một lát rồi nói:

– Tôi đồng ý bán.

Vừa lúc đó thì Minh Phương đến. Cô nhìn mấy người đến mua đất bằng cặp mắt tò mò. Cụ Huy giới thiệu:

– Đây là cháu dâu tôi.

Người phụ nữ:

– Có phải cô hoa hậu Minh Phương... Xem ảnh mãi bây giờ mới được gặp.

– Chào các anh, chị.

Thấy có Phương đến, cụ Huy mừng lắm. Cụ gọi Phương đi ra sân. Cụ nói:

– Ông bán đất cho họ đấy.

Minh Phương ngẩn người, không biết nói gì. Cụ Huy giải thích:

– Ông định dành mảnh đất này của cha ông để lại này cho thằng Lâm. Nhưng bây giờ nó bị như vậy, ông nghe nói là chỉ có nộp trả tiền mới cứu được nó, cho nên ông bán đi, lấy tiền nộp cho Tòa án.

Phương hỏi:

– Ông có nói với... với bác Cẩm chưa?

Cụ Huy lắc đầu:

– Không, đất này là của ống, sổ đỏ đứng tên mình ông, chả việc gì ông hỏi ai cả.

– Thế ông sang bên nhà ở à?

– Không, ông với mẹ cháu không hợp. Mình già rồi, tính nết lẩm cẩm, nếu không hợp với con cháu thì tốt nhất là tránh xa họ ra. Ông đã hỏi mua một căn buồng ba chục mét vuông ở khu nhà mới xây gần khu nghĩa trang mới. Nơi đấy có hồ lớn, có vườn cây, lại gần chỗ... gần chỗ mình "sắp định cư lâu dài" .

Ông nói xong cười sảng khoái. Phương muốn nói gì

đó nhưng cổ cứ nghẹn lại.

Cụ Huy bảo:

– Cháu vào viết cho ông giấy bán nhà nhé.

*

* *

Minh Phương ở nhà. Cô lại mở hộp khảm trai ra trong đó đựng các đồ trang sức. Cô chọn đi chọn lại và lấy một chiếc nhẫn kim cương giản dị nhất đeo vào ngón tay. Rồi với vẻ cương quyết, cô bỏ tất cả vào một chiếc túi. Vừa lúc đó Phương có điện thoại di động, thấy số máy lạ, cô ngần ngừ không muốn nghe. Nhưng rồi qua một lúc đắn đo Phương quyết định trả lời:

– Alô, tôi xin nghe đây.

– Chào em, chị là Minh Lý đây.

Minh Phương ngẩn người khi nghe đến tên này. Minh Lý nói tiếp:

– Trước đây chị đã làm trợ lý cho Đào Trọng Thanh và chị rất biết những mánh khóe của Tony Nguyễn cũng như ông Nam đưa Lâm vào bẫy. Chị muốn gặp em trao đổi với em một chút.

Bây giờ thì Phương mới nhớ ra. Cô nói:

– Em gặp chị ở đâu bây giờ?

– Tùy em. Hay chị đến nhà em nhé?

Minh Phương đồng ý ngay:

– Vâng ạ, em cũng đang ở nhà. Chị đến ngay đi, em chờ.

*

* *

Minh Lý đến trụ sở Phòng Cảnh sát Điều tra theo giấy mời. Người tiếp cô là Thiếu tá Đỗ Văn Công và một Điều tra viên nữ.

Thiếu tá Công:

– Thế này, chị Lý ạ. Hôm nay chúng tôi mời chị lên đây là cũng muốn để chị giúp cho vài điều xung quanh vụ án của Cao Đức Lâm. Chúng tôi biết chị chả liên quan gì đến vụ này, nhưng do công việc của mình nên có lẽ chị biết nhiều thông tin. Nhưng trước hết, xin

thành thật hỏi chị: Chị nghĩ thế nào về việc hành vi phạm tội của Cao Đức Lâm?

Minh Lý điềm tĩnh:

– Tôi không biết về Lâm trực tiếp mà chỉ biết qua Tony Nguyễn. Anh ta không phải là người xấu, nhưng bồng bột, sĩ diện hão và nói chung là còn rất trẻ con. Nhiều lần khi thấy Lâm hào phóng cho Nguyễn vay tiền, tôi cứ nghĩ không hiểu anh ta nhặt được tiền hay sao ấy?

Lý nói xong rồi ngừng lại vì xúc động. Công và nữ nhân viên điều tra cũng không giấu nổi vẻ ngạc nhiên trước sự thành thực của Lý.

Sau gần hai giờ làm việc, Lý ra khỏi trụ sở trong tâm trạng thảnh thơi. Cô lững thững đi bộ một đoạn để đón taxi.

Có tiếng xe máy đến gần và một người đàn ông đội mũ cối, đeo kính râm to bản nói thong thả:

– Chúng tao sẽ rạch mặt mày ra đấy, con ranh ạ.

Lý chưa kịp định thần thì chiếc xe đã lao vút đi.

Minh Lý đi taxi đến nhà Phương và cô không hề nghĩ rằng đang có người theo dõi. Đó chính là tên Đán, một gã cảnh sát hình sự bị kỷ luật đuổi ra khỏi ngành đang đi làm thuê cho Thanh và cũng chính hắn là người vừa dọa cô.

Khi xe dừng lại trước cửa nhà Phương, Minh Lý đã thấy cô đứng chờ. Tay Đán đứng cách một đoạn và gọi điện thoại về cho Vũ Mai.

Phương đưa Minh Lý vào nhà, pha nước mời rồi nói:

– Em cũng có lần nghe anh Lâm nói về chị. Hình như anh ấy gặp chị ở nhà Tony Nguyễn.

Minh Lý:

– Chị cũng một vài lần gặp Lâm và nói thật với em trong việc Lâm phạm tội, có một phần lỗi ở chị.

Phương nghe mà vô cùng ngạc nhiên:

– Em không hiểu chị nói gì?

Minh Lý nói giọng buồn buồn:

– Chuyện của chị nếu kể ra thì dài lắm. Nhưng nói tóm tắt như thế này. Trong vụ mua bán một phần Dự án của Hoàng Quân có bàn tay của chị. Và nói thật, chị cũng kiếm được ở đó vài tỉ. Để có tiền mua Dự án, Tony Nguyễn đã phải huy động một phần đóng góp của lão Nam, một phần của bọn mafia nước ngoài, một phần của lão Siu và một phần của Lâm. Nếu chị nhớ không nhầm thì Lâm đã lấy tiền của Ngân hàng đưa cho Nguyễn khoảng hơn 1 triệu đô la.

Minh Phương nghe nói mà run người:

– Trời ơi, thế mà bấy lâu nay em không hề biết gì. Chị ơi em xin chị, chị hãy nói điều này với chú Hòa giúp cho anh Lâm đi.

– Sáng nay, chị đã nói tại Cơ quan Cảnh sát Điều tra rồi.

Minh Phương thở phào nhẹ nhõm:

– Các anh ấy bảo sao?

– Thì bước đầu họ đã ghi nhận sự trình bày của chị nhưng có một điều, cơ quan Công an phải làm rõ, bởi vì Lâm đưa tiền cho Nguyễn không hề có một thứ giấy tờ gì làm chứng cả.

– Nhưng chị là người làm chứng. Chị nói thì các chú Công an phải tin chứ.

– Án tại hồ sơ em ạ. Tuy nhiên, việc này cũng có thể giải quyết được nếu như có một người nữa xác nhận.

– Ai hả chị?

Minh Lý nói:

– Người này thì phải mẹ chồng em thuyết phục may ra ông ta mới nghe. Đó là ông Nam, Tổng Giám đốc Công ty Toàn Thắng. Tuy nhiên, chị biết đây là việc rất khó bởi vì nếu ông ta công nhận thì ông ta cũng là đồng phạm với Tony Nguyễn.

Nghe nói đến bà Dung, Minh Phương buồn hẳn.

Lý hỏi:

– Em làm sao thế ?

– Em sợ bác Dung không nghe. Em biết là hiện nay bác ấy còn cầm của ông Nam khá nhiều tiền. Chị có nói với Công an về ông Nam không?

– Chị nói hết, và chưa biết chừng mấy hôm nữa Cơ quan Công an sẽ khởi tố điều tra cả chị.

Minh Phương tròn mắt:

– Sao lại thế?

Minh Lý giải thích:

– Thì cũng có nhiều việc chị liên quan đến họ. Mà thôi, chị chẳng sợ gì cả. Chỉ có điều lần này chị phải lật tung cái mặt nạ của thằng cha Thanh. Em có đồng ý không?

Minh Phương:

– Tại sao chị lại hỏi em điều này?

– Chị biết ngày xưa lão Thanh đã từng bỏ tiền ra để Ban Giám khảo để cho em cái danh hiệu hoa hậu, và em cũng đã trả ơn hắn...

Minh Phương:

– Em lạy chị, xin chị đừng nhắc lại chuyện đấy nữa. bây giờ nghĩ lại em không muốn sống. Cũng đã có lúc em muốn kể cho mọi người biết hết cái chuyện em thi hoa hậu ngày ấy. Cuộc đời em điêu đứng cũng vì cái danh hão ấy.

*

* *

Hôm nay, tại phòng họp của ông Hòa diễn ra cuộc họp của ba ngành Công an - Tòa án - Viện Kiểm sát bàn về đường lối xét xử vụ Cao Đức Lâm.

Dự họp có ông Minh, Viện trưởng Viện Kiểm sát, ông Chánh án Tòa án Nhân dân tỉnh, Thượng tá Đỗ Kim, Trung tá Tùng, Trung tá Mỹ, Trung tá Hải và một số cán bộ của Viện Kiểm sát, Tòa án.

Ông Hòa:

– Báo cáo các đồng chí, bản dự thảo kết luận điều tra vụ Cao Đức Lâm và đồng bọn tham ô, tổ chức đánh bạc đã gửi các đồng chí. Trước khi có kết luận chính thức chúng tôi muốn được nghe ý kiến của các đồng chí.

Ông Minh đứng lên:

– Trong vụ án này, cơ quan công an đã bắt được hết các đối tượng chủ mưu và tốc độ điều tra rất nhanh. Tôi nghĩ rằng, có được kết quả này cũng là nhờ một phần do các đối tượng như Cao Đức Lâm, lão Siu khai báo thành khẩn. Tuy nhiên, tôi muốn đồng chí Giám đốc Công an tỉnh giải thích thêm vì việc, tại sao không cho mở rộng vụ án điều tra về những hành vi tẩy rửa tiền của Tony Nguyễn và của Đào Trọng Thanh.

Ông Hòa đưa mắt cho Đỗ Kim. Hiểu ý ông, Thượng tá Đỗ Kim đứng dậy nói:

– Báo cáo các đồng chí, theo những tài liệu mà các cơ quan nghiệp vụ thu thập được, cũng như qua lời khai của một số đối tượng trong vụ án này thì có những dấu hiệu cho thấy Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc Hoàng Quân đã biến Công ty của mình thành một trung tâm tẩy rửa tiền và tiến hành nhiều hoạt động lừa đảo khác.

Nhưng để điều tra được rõ chân tướng của Đào Trọng Thanh thì cần phải có nhiều thời gian và áp dụng nhiều biện pháp nghiệp vụ khác nhau. Các đồng chí đều biết, từ lâu tại tỉnh ta đã có dư luận về một số quan chức đóng góp tiền vào Hoàng Quân... Qua công tác trinh sát, Cơ quan An ninh Kinh tế đã có trong tay một bản danh sách đen gần 50 cán bộ của tỉnh và của một số cơ quan Trung ương đã góp tiền vào Hoàng Quân với tổng số tiền là trên một trăm tỉ. Thưa các đồng chí, mấy năm qua, ai cũng nghĩ Hoàng Quân là một Công ty ăn nên làm ra, hào phóng trong việc làm từ thiện và Đào Trọng Thanh được coi là một gương mặt đại gia danh tiếng bậc nhất ở tỉnh này. Nhưng thực sự, Công ty này đang đứng bên bờ vực phá sản bởi không có khả năng chi trả tiền vay Ngân hàng. Để cứu Công ty, Đào Trọng Thanh đã phải bán một phần dự án cho ông Nam, Tổng Giám đốc Công ty Dệt may Toàn Thắng. Nhưng thực chất tiền mua lại dự án này lại là của Tony Nguyễn và Cao Đức Lâm...

Anh ngừng lại một lát rồi nói tiếp:

– Ban Giám đốc Công an tỉnh đã bàn đi tính lại về việc mở rộng vụ án này. Nhưng chúng tôi thấy rằng, hiện nay chưa thể làm được vì chứng cứ tố tụng vẫn còn mỏng, đặc biệt là mở rộng vụ án này sẽ

đụng đến nhiều quan chức. Vì vậy, nếu không tạo được sự đồng thuận từ trên xuống dưới thì sẽ rất khổ.

Báo cáo các đồng chí, trong quá trình điều tra, chúng tôi cũng đã phát hiện ra việc Tony Nguyễn cùng ông Nguyễn Văn Nam dựng hiện trường giả rồi thuê mướn báo chí viết để phá Công ty Hoàng Quân. Rất đáng tiếc là trong vụ này, ông Trần Ngọc, Tổng Biên tập báo Doanh nhân trẻ của tỉnh ta đã có nhiều hoạt động không bình thường. Chúng tôi đã chuyển toàn bộ tài liệu cho Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy để các đồng chí xem xét. Tuy nhiên, nếu sau này mở rộng điều tra vụ án, tôi nghĩ là cũng cần làm rõ vai trò của ông Trần Ngọc.

Thượng tá Đỗ Kim nói xong thì ông Chánh án Tòa án tỉnh phát biểu luôn:

– Tôi biết rất nhiều về cái chỗ Hoàng Quân này. Nhưng thôi, các anh nên tính kỹ, đụng vào đó tức là đụng vào túi tiền của nhiều người trong tỉnh. Mà các cụ có câu rồi... "đồng tiền liền khúc ruột" . Cắt ruột của họ đau lắm và biết đâu có khi chúng ta còn mang họa. Cho nên việc đó hãy cứ để đấy đã. Vài tháng nữa, chúng ta có Chủ tịch tỉnh mới, xem ý tứ ông ấy thế nào rồi hãy làm. Nếu Chủ tịch là người "sạch tay" thì mọi người chuyện có khả năng dễ dàng còn nếu như ông ấy là người góp vốn với Hoàng Quân thì có lẽ cũng chìm xuống thôi.

Ông Hòa đứng lên nói:

– Xin các đồng chí cứ yên tâm. Đối với Hoàng Quân, chúng tôi vẫn giữ một quan điểm là: Nếu họ minh bạch, làm ăn trung thực thì không được để tổn hại đến một đồng xu của họ. Nhưng nếu đây đúng là nơi tẩy rửa tiền đen thì dù có phức tạp đến mấy, chúng tôi cũng quyết làm. Bây giờ trở lại vụ của Cao Đức Lâm...

*

* *

Minh Phương chở một túi đồ trang sức đến Văn phòng của Giáng Hương.

Trông thấy Phương, Giáng Hương reo lên:

– Sao mày thiêng thế? Tao đang định gọi mày đi ăn tối cho đỡ buồn. Ông xã tao đi sang Singapore mấy ngày.

Phương cười buồn:

– Bây giờ còn bụng dạ nào để ăn nữa.

– Việc của Lâm sao rồi?

Minh Phương trả lời:

– Công an chuyển hồ sơ sang Viện Kiểm sát để đưa ra truy tố rồi. Nghe nói là mấy ngày nữa sẽ có cáo trạng.

– Có chạy được giảm án không?

Minh Phương nói buồn buồn:

– Không. Tao cũng đã đi nhiều cửa, van lạy nhiều người, nhưng hóa ra vớ phải toàn bọn chân gỗ đểu. Chúng nó chỉ lợi dụng móc túi bà Dung thôi. Mày đi với tao ra hiệu vàng nhé?

Giáng Hương ngạc nhiên:

– Mua vàng dự trữ à?

– Không, tao bán tất cả đồ trang sức, chỉ giữ lại một chiếc nhẫn thôi. Tiền mua đồ cho tao cũng là tiền Lâm tham ô, cho nên tao quyết định bán hết, nộp cho Tòa án. Cụ Huy cũng bán nhà, bán đất để nộp cho Lâm rồi.

Giáng Hương hiểu ra, cô nói:

– Mày nghĩ thế cũng phải.

Hai người ra một hiệu vàng. Bà chủ hiệu kinh hãi khi nhìn thấy Phương đổ túi trang sức ra. Cố nở nụ cười bình thản, nhưng bà kín đáo bấm chuông báo động. Một nhân viên ở phía trong vội vàng gọi cho Công an phường...

Minh Phương:

– Cháu có việc cần đến tiền nên phải bán chỗ trang sức này.

Bà chủ hiệu vàng:

– Mời các cô vào trong này... Bán số lượng lớn thế này cũng cần thời gian.

Minh Phương khẽ khàng:

– Vâng ạ.

Bà chủ hiệu đưa hai người vào trong. Hương và Phương chưa kịp uống chén nước thì đã thấy có ba cảnh sát ập vào.

Bà chủ hiệu chỉ vào Phương và nói:

– Đây cô này?

Phương và Hương ngơ ngác:

– Bà làm cái gì thế này?

Một cảnh sát:

– Có lẽ bà thấy các cô có nhiều đồ quá nên sinh nghi... đề nghị cô cho kiểm tra giấy tờ?

Phương lục túi và nói:

– Tôi xin lỗi, tôi không mang đi.

Anh cảnh sát:

– Nếu vậy, chúng tôi phải mời cô về Công an phường và làm rõ nguồn gốc số đồ trang sức này. Nếu không có gì bất minh, các cô cứ việc bán thoải mái.

Minh Phương hỏi:

– Nhưng xác minh kiểu gì bây giờ?

– Cô không lo, chúng tôi có cách.

Minh Phương mím môi suy nghĩ rồi gọi điện thoại cho Giám đốc Hòa:

– Cháu chào chú. Cháu Minh Phương đây ạ.

Ông Hòa:

– Chào cháu.

– Thưa chú, cháu có một số vàng, đồ trang sức, cháu mang đi bán để lấy tiền nộp cho anh Lâm. Cháu cũng nói thật với chú là hầu hết số trang sức này là của Lâm mua cho cháu. Nhưng hiện nay, cháu đang bị cảnh sát giữ, vì các anh ấy nghi cháu buôn bán đồ bất minh, hơn nữa cháu không mang giấy tờ gì cả.

Ông Hòa cảm động:

– Chú rất xúc động khi thấy cháu đã làm như vậy. Cháu đưa máy cho chú nói chuyện với anh chỉ huy. Cháu bán xong, về đây, chú có việc cần nói với cháu.

– Vâng ạ,

Minh Phương chuyển máy cho anh cảnh sát đeo quân hàm đại úy:

– Chú Hòa, Giám đốc Công an tỉnh nói chuyện với anh.

Anh đại úy ngần ngừ cầm lấy máy và nhìn số máy hiện trên màn hình :

– Alô...

– Tôi, Hòa, Giám đốc Công an tỉnh đây.

– Chào Thủ trưởng. Báo cáo Thủ trưởng, chúng em ở Công an phường Nam Yên. Nhận được tin báo có cô gái mang nhiều vàng đến bán nên đến xác minh.

– Các đồng chí làm thế là đúng. Cô gái đó là hoa hậu Minh Phương... đang đi bán vàng để lấy tiền nộp cho người yêu bị tù. Đồng chí cứ để cho cố ấy bán, cử người bảo vệ cẩn thận và sau đó đưa cô ấy về Công an tỉnh gặp tôi.

– Báo cáo Giám đốc, tôi hiểu.

Anh cảnh sát trả máy cho Phương và nở nụ cười rất tươi:

– Bây giờ mới nhận ra cô là hoa hậu Minh Phương. Cô cứ bán cho bà chủ đây. Khi nào xong, chúng tôi có trách nhiệm đưa cô về gặp Giám đốc.

Bà chủ hiệu vàng nét mặt tươi rói, bà nói:

– Cô Phương thông cảm nhé. Chúng tôi bây giờ là cứ nhất nhất nghe theo Công an phường.

Minh Phương bán vàng xong, được hơn 100.000USD. Cô được các cảnh sát đưa về gặp ông Hòa. Phương mở túi lấy ra số đô la bày lên bàn:

– Cháu nộp luôn cho chú cũng được chứ ạ?

– Hồ sơ chuyển hết sang Tòa án rồi. Cháu mang nộp Tòa thay cho Lâm cũng được.

– Cháu không muốn nhìn thấy số tiền này nữa. Chú cứ giao cho Cảnh sát Điều tra nhận hộ cháu.

Ông Hòa gật đầu:

– Thôi cũng được. Nhưng bây giờ chú muốn hỏi cháu điều này đây. Cháu phải nói thật nhé.

– Vâng ạ.

Ông Hòa nhìn thẳng vào mắt Phương, ánh mắt của ông làm Phương thấy sợ.

– Mấy hôm vừa rồi, luật sư Hộ dẫn cháu đi gặp những ai?

Minh Phương thở dài:

– Ông Hộ dẫn cháu đi gặp anh Toàn, Thẩm phán Tòa Hình sự, người sẽ xử vụ này, rồi đi gặp chú Chí, Kiểm Sát viên...

– Và họ hứa những gì với cháu?

– Ông Toàn hứa sẽ xử cho anh Lâm mức án... 5 năm tù.

– Với giá bao nhiêu?

– Cháu không biết. Mọi việc mẹ cháu đã bàn với luật sư.

Ông Hòa gằn giọng:

– Thật là hoang đường... Đúng là bọn lừa đảo. Cháu nghe cho rõ ý kiến của bác Phúc, Chánh án nhé.

Nói xong ông gọi cho Chánh án và để loa ngoài cho Phương nghe.

Ông Hòa:

– Xin chào đồng chí Chánh án. Sắp có lịch xử Cao Đức Lâm chưa anh?

Chánh án Phúc:

– Có rồi. Ngày mùng năm tháng sau. Tôi quyết định thay Thẩm phán rồi. Anh em phát hiện ra cậu Toàn và luật sư Hộ nhiều lần gặp gỡ, bàn bạc với nhau... Nói tóm lại là có dấu hiệu chạy án. Tôi cử chị Tân, làm Chủ tọa phiên tòa này. Chị ấy là người như thế nào, anh quá hiểu. Tôi cũng nghe nói anh Minh cho thay Công tố viên rồi. Ngồi ghế Công tố viên sẽ là anh Huyên và chị Quý.

Ông Hòa:

– Nếu chị Tân xử, thì không còn điều gì phải suy nghĩ. Anh cũng phải rất cẩn thận đấy. Nhiều khi không được như ý là lại có chiến dịch nói xấu.

– Vâng, rất cảm ơn anh.

Ông Hòa tắt máy và quay sang Phương:

– Cháu nghe rõ cả rồi chứ.

– Vâng. Tự nhiên cháu thấy sợ quá.

*

* *

Buổi tối ở nhà ông Cẩm.

Ông Cẩm về nhà nhưng không thấy có cơm.

Bà Dung đang ngồi sửa móng tay. Bà nói:

– Tôi có việc phải đi... Không kịp nấu cơm. Trong tủ lạnh có đủ thứ đấy, ông ăn gì thì tự làm mà ăn.

Ông Cẩm lẳng lặng nấu mì ăn liền.

Cụ Huy đi lên nhà. Cụ nói lạnh lùng:

– Anh chị ra đây tôi có chuyện muốn nói.

Ông Cẩm bỏ luôn nồi mỳ đi ra.

Bà Dung vẫn lặng lẽ mài móng tay. Cụ Huy cố nén giận nói:

– Tôi báo để anh chị biết, tôi đã bán toàn bộ đất và nhà rồi. Đất này của hương hỏa cha ông để lại. Bấy lâu nay, tôi cũng định là để cho thằng Lâm vì nó là cháu đích tôn. Nhưng nay nó không may bị pháp luật xử lý, tôi phải bán đi, cho nó lấy tiền nộp Tòa án.

Ông nhìn con trai với ánh mắt thương hại, rồi ông nói:

– Tôi cũng khuyên hai người là hãy thương lấy thằng bé. Nó phạm tội cũng là vì các người đấy... Tôi nói trước, nó mà làm sao thì các người không yên được với tôi đâu.

Nói xong, cụ Huy quay đi. Ra đến cửa, cụ dừng lại:

– Tôi đã mua nhà tập thể để sống nốt những ngày còn lại rồi. Anh chị không phải lo.

Cụ Huy ra khỏi nhà, bà Dung nói dửng dưng:

– Cụ cứ làm như chỉ có cụ mới biết thương cháu.

Ông Cẩm vẫn bỏ mặc nồi mỳ sôi sùng sục. Ông hỏi bà Dung:

– Thế nào, bà có bán nhà lấy tiền nộp để cứu thằng bé hay không?

– Ông có cách cứu con của ông, tôi có cách của tôi. Ông đi đường lớn, tôi đi đường nhỏ, đường tắt... Miễn là nó không chết, không phải nộp tiền, thế là được chứ gì? Còn ông, nếu ông thích nộp thì ông giấu được bao nhiêu, đem mà đưa cho Tòa.

Ông Cẩm uất đến nghẹn cổ. Ông gầm lên:

– Bà im đi ! Sao trên đời này này lại có người như bà? Tôi... tôi sẽ ly dị bà. Tôi bán phần của tôi để cho thằng bé.

– Tôi dại gì mà lại đi ly dị ông chồng là Thứ trưởng nhỉ.

Bà Dung nói xong rồi đi luôn.

Bà đến câu lạc bộ khiêu vũ dành cho những người lớn tuổi.

Bà ngồi được một lúc thì Trần Đức đến.

Bà ngồi nhìn Trần Đức trân trân rồi rót rượu uống.

Bỗng nhiên mắt bà dại hẳn đi. Bà khóc và hai vai cứ rung lên. Trần Đức dỗ dành:

– Kìa em... Bình tĩnh lại đi. Nào, có chuyện gì nói cho anh biết đi?

Bà Dung lau nước mắt, nói nghẹn ngào:

– Em cũng thương thằng Lâm lắm chứ. Con em dứt ruột đẻ ra, không thương, không xót sao được... Em có cách cứu con em. Thế mà... thế mà ông ấy cứ bắt em bán nhà lấy tiền nộp cho nó. Em không nghe, ông ấy đòi ly dị !

*

* *

Sáng hôm sau, ông Cảm đến cơ quan sớm và việc đầu tiên là ông viết đơn xin từ chức...

Ông viết nắn nót từng chữ: *"Kính thưa Thủ tướng. tôi đã có lỗi rất lớn là không quan tâm nuôi dạy con đến nơi đến chốn; không phát*

hiện được những hư hỏng của cháu để có biện pháp ngăn chặn kịp thời. Cũng vì do cháu là con một cho nên vợ chồng tôi nuông chiều cháu. Bây giờ ngẫm lại mới thấy chính sự nuông chiều thái quá này đã làm cho cháu chỉ biết hưởng thụ, từ đó đua đòi ăn chơi rồi sa ngã. Nay cháu đã phạm tội lớn, tôi tự thấy mình đến việc nhà không lo nổi thì lo sao được việc chung. Và nếu tôi có nói gì, bảo ban cấp dưới điều này, điều khác thì cũng chỉ là giả dối mà thôi. Vì vậy, tôi làm đơn này kính xin Thủ tướng cho tôi được từ chức… ".

Ông viết đơn xong, cho vào phong bì dán cẩn thận rồi ông bấm chuông gọi văn thư. Cô nhân viên văn thư vào:

– Thưa, chú gọi cháu ạ.

– Cháu đưa ngay lá thư này lên Văn phòng Chính phủ cho chú nhé.

– Có phải vào sổ công văn không ạ?

– Không cần đâu. Thư riêng mà.

Rồi ông mở cặp lấy ra một xấp tiền đưa cho cô văn thư:

– Bác cho cháu.

Cô văn thư ngạc nhiên, không dám cầm. ông nói:

– Sao, không dám nhận à. Bác cho mà.

– Cháu cám ơn bác.

Cô văn thư đi rồi. Ông Cẩm mở tủ và lấy ra một hòm đạn đại liên. Ông mở nắp và lấy từ trong đấy ra những quyển sổ nhật ký cũ nát; những tấm huân chương, những huy hiệu Dũng sĩ diệt Mỹ; và cả những cuộn giấy khen; rồi ông lấy ra một khẩu súng Colt ổ quay nhỏ xíu. ông bật lẫy ổ đạn và để rơi ra bàn hai viên đạn. Ông cầm từng viên đạn lên ngắm nghía rồi lại nạp vào ổ đạn. Với vẻ thành thạo, ông búng ngón tay cho ổ đạn quay tít và sập lại rồi ông bỏ khẩu súng vào cặp.

Ông bỏ các thứ giấy tờ, huân chương, sổ nhật ký vào trong hộp đạn. ông lấy một mảnh giấy ra và viết: *"Hòa, Minh và Trác thân yêu. Các cậu hãy tha thứ cho mình. Mình không chịu đựng nổi nữa rồi. Nếu có điều kiện, giúp mình bảo ban thằng Lâm* " . Rồi ông ký tên và bỏ vào hộp đạn. Ông lại lấy một tờ giấy xé làm tư và ghi bên ngoài:

Gửi đ/c Chu Văn Hòa. Giám đốc Công an tỉnh ". Ông dán mảnh giấy lên nắp hộp đạn và để trên ghế mình vẫn ngồi rồi đi nhưng quên không khóa cửa.

Anh lái xe thấy ông xuống vội chạy ra mở cửa xe.

Ông lẳng lặng vào xe:

– Cho tôi về nhà.

Trên xe, ông không nói một câu nào. Gần về đến nhà ông Cẩm mở cặp lấy ra một cọc tiền loại 50.000 đồng đưa cho anh lái xe:

– Chú cho thằng cu.

Anh lái xe thốt lên:

– Chú cho nhiều thế này. Cháu không dám.

– Cứ cầm đi. Chú không hối lộ mày đâu mà sợ.

Anh lái xe nói:

– Cháu cám ơn chú.

Xe đến đoạn rẽ vào nhà, ông bảo lái xe dừng lại rồi mở cửa, lững thững đi bộ sang đường. Ông đi ra bờ hồ và ngồi ở ghế đá dưới cây liễu già trong một góc khuất...

Anh lái xe trên đường trở về cơ quan mà trong lòng đầy băn khoăn. Anh cho xe vào gara rồi lên Phòng Hành chính trong phòng lúc ấy chỉ có mỗi cô văn thư.

Anh lái xe:

– Lúc nãy đưa "sếp" về nhà, "sếp" cho năm triệu. Mình ngại quá. Trước đây, "sếp" cũng hay cho tiền, mỗi khi đi hội nghị, lĩnh phong bì, "sếp" cho tất.

Cô văn thư:

– Lúc nãy "sếp” cũng cho em. Hai triệu nhé. "Sếp" bảo em đưa thư lên Văn phòng Chính phủ.

Anh lái xe:

– Trông nét mặt "sếp” lạ lắm.

Có tiếng mở cửa bên phòng ông Cẩm. Cô văn thư chạy ra ngó và thấy Chánh Văn phòng Hoạt. Hoạt hỏi:

– Cô biết bác Cẩm đi đâu không?

– Dạ, hình như bác ấy về rồi. Anh lái xe vừa đưa về.

Anh Hoạt nói thắc mắc:

– Lạ thật, thế mà cửa không khóa. Điện thoại di động thì tắt. Cô kiểm tra phòng rồi khóa cửa lại cho bác ấy.

Nói xong anh Hoạt đi luôn. Cô văn thư về phòng lấy chùm chìa khóa rồi bảo anh lái xe:

– Anh sang với em. Sao bác ấy về mà không khóa cửa nhỉ?

Hai người vào phòng, thấy điện vẫn sáng. Anh lái xe thấy hòm đạn đại đại liên để trên ghế thì tò mò nhấc lên xem. Thấy bên ngoài có mảnh giấy đề gởi ông Hòa, anh càng tò mò hơn. Anh vẫy cô văn thư lại rồi nói:

– Cái này gởi Giám đốc Công an. Anh mở xem cái gì nhé. Hòm không khóa chắc không có gì bí mật.

– Cứ mở ra xem nào?

Anh lái xe bật nắp hộp và tò mò cầm mấy giấy ông Cẩm viết cho ông Hòa...

Anh nói:

– Chết rồi, kiểu này khéo sếp... khéo ông ấy tự sát mất. Gọi ngay cho ông Hòa thôi.

Giám đốc Hòa nghe điện thoại của anh lái xe xong, ông hỏi:

– Cháu mở hộp ra, xem còn thấy khẩu súng ngắn nào trong đó không?

Anh lái xe lục hộp đạn và lắc đầu:

– Thưa chú là không có ạ.

– Anh ấy xuống xe đoạn nào?

– Ngay ngã ba rẽ vào nhà.

Ông Hòa đặt máy và gọi lại cho Trung tá Tùng:

– Đồng chí thông báo ngay cho Công an phường chỗ anh Cẩm ở. Tung hết quân ra rà soát khu vực ven hồ tìm anh Cẩm đồng thời

cử hai người đến nhà gặp ông Cẩm... nếu gặp anh Cẩm, chỉ hỏi thăm và động viên thôi.

Không chờ Tùng trả lời, ông cắt máy rồi gọi cho ông Trác:

– Anh phóng xe đến ngã ba rẽ vào nhà anh Cẩm chờ tôi nhé. Báo cho anh Minh nữa. Anh ấy nghĩ dại rồi.

Và cũng chẳng đợi ông Trác hỏi thêm, ông tắt máy rồi chạy ra. Xuống cầu thang, ông nhảy ba bậc một.

Chiếc xe ô tô của ông để trước sân. Anh lái xe đang đứng lơ láo, vội vàng mở cửa. Ông vào xe, nói to:

– Cậu phóng ngay đến nhà anh Cầm. Đi thật nhanh.

Chiếc xe lao đi với tốc độ kinh người. Một tốp cảnh sát giao thông thấy xe chạy nhanh định giơ gậy, nhưng khi thấy biển số, họ vội rụt gậy lại.

Anh cảnh sát thấy Giám đốc vội đứng nghiêm giơ tay chào.

*

* *

Ông Cẩm ngồi ở chiếc ghế đá ven bờ hồ, ông nhìn xuống mặt nước mà trong lòng cảm thấy trống rỗng. Một chú bé bán báo đi qua mời ông:

– Mua báo cho cháu ông ơi. Có bài về vụ ăn cắp tiền của Ngân hàng hay lắm.

Ông Cẩm không ngoái đầu lại mà chỉ xua tay.

Trong đầu ông như vang lên tiếng nói: "Mình biết chọn lối thoát này là một sự hèn nhát, nhưng bây giờ biết làm thế nào?... ".

Ông thò tay vào cặp, lấy ra khẩu Colt, ông nhìn vào nòng súng đen ngòm và nở một nụ cười lạ lùng. Rồi ông lại bật lẫy của khẩu súng để ổ đạn lật ra. Ông ngắm nghía hai viên đạn để ở hai khoảng cách khác rồi lại đẩy vào ổ nòng. Ông ấn nòng súng xuống dưới cằm rồi lại đặt súng xuống...

Ông Hòa dừng xe ở chỗ ngã ba rẽ vào nhà ông Cẩm thì vừa lúc ấy xe của Công an phường và Cảnh sát Hình sự ào đến. Một anh Công an phường báo cáo:

– Báo cáo Giám đốc, chúng tôi đã qua nhà nhưng bác Cẩm chưa về.

Ông Hòa nói ngay:

– Các đồng chí chia quân ra lùng toàn bộ khu công viên này, nếu thấy anh Cẩm thì phải hết sức bình tĩnh và trong trường hợp bác ấy manh động tôi cho phép các đồng chí bằng mọi cách vô hiệu hóa ngay ý định tiêu cực của bác ấy.

Nói xong, tự ông Hòa đi lùng...

Ông Cẩm lại dí nòng súng lên thái dương, rồi ông lại đặt xuống. Vừa lúc đó ông nghe có tiếng người nói lao xao:

– Có ai biết mặt ông Cẩm không?

Ông giật mình ngoảnh lại và thấy từ đằng xa có những bóng cảnh sát đang lùng sục trong vườn cây. Ông nhếch mép cười và đưa súng lên cằm...

Ông nhắm mắt lại rồi bóp cò. Chỉ nghe thấy một tiếng "đẹt" và một luồng khói xanh bốc lên từ nòng súng. Hóa ra kim hỏa nổ trúng hạt nổ nhưng viên đạn đã bị thối do để lâu.

Ông Cẩm choàng tỉnh, rồi lại với vẻ bình thản, ông bật lẫy và tháo viên đạn thối ra, còn một viên nữa, ông ngắm nghía cẩn thận rồi nhét vào ổ đạn. Ông Cẩm vừa đưa súng lên cằm thì tay mình đã bị bẻ quặt ra đằng sau, rồi thấy ông Hòa đứng sừng sững trước mặt.

Ông Hòa nhìn ông Cẩm bằng ánh mắt nảy lửa. Rồi bất ngờ ông Hòa tát vào mặt ông Cẩm:

– Sao anh hèn thế? Tôi có đạn mới đây này, anh có cần không?...

*

* *

Hôm nay là ngày đầu tiên xét xử Cao Đức Lâm và đồng bọn.

Lâm được đưa đến Tòa bằng xe riêng của Cảnh sát.

Cụ Huy, bà Dung, Minh Phương, Giáng Hương. Minh Lý, ông Trác đứng chờ tại sân Tòa án.

Minh Phương ăn mặc rất giản dị, hệt như một công chức nhà nước và không trang điểm. Chính vì thế mà cô lại có nét đẹp khác

thường.

Khi xe tới, Lâm được đưa xuống. Bà Dung lao vào ôm lấy Lâm. Các cảnh sát dẫn giải để cho bà ôm Lâm một lát rồi nhẹ nhàng gỡ tay bà ra.

Các phóng viên Trần Quang, Tuấn, Thúy Quỳnh xô vào chụp ảnh cảnh hai mẹ con ôm nhau. Một số ống kính quay sang chụp ảnh Minh Phương.

Phương nhìn Lâm và nghẹn lời không nói được. Các cảnh sát dẫn Lâm vào phòng chờ xử.

Cụ Huy cười và nói với ông Trác:

– May quá anh Trác ạ.

Ông Trác ngạc nhiên nhìn cụ như dò hỏi. Cụ Huy hiểu ý, giải thích:

– Nó thoát được nghiện rồi. Nhà tôi còn may đấy anh ạ.

Tony Nguyễn và Siu đi một xe tới.

Phiên tòa khai mạc.

Chủ tọa phiên tòa là Thẩm phán Tòa Hình sự, bà Nguyễn Thị Tân. Giữ ghế công tố là ông Hoàng Quý và một nữ Kiểm sát viên. Luật sư bào chữa cho Lâm là một nữ luật sư do Tòa chỉ định. Tony Nguyễn mời hai luật sư còn lão Siu có một luật sư do Tòa chỉ định.

Minh Lý, Nguyễn Văn Nam và Trần Ngọc được gọi ra Tòa với tư cách là nhân chứng.

Phần thẩm vấn tại tòa bắt đầu.

Bà Thẩm phán hỏi:

– Anh cho biết họ tên?

– Thưa quý Toà, bị cáo là Cao Đức Lâm ạ.

*

* *

Về cơ bản, phiên tòa xét xử khá suôn sẻ hởi Cao Đức Lâm nhận tội rất thành khẩn. Và cũng chính vì thế mà khi bào chữa cho Lâm, luật sư cũng đã có bài phát biểu khá cảm động. Sau hai ngày làm

việc, phiên tòa xét xử Cao Đức Lâm chuyển sang phần tuyên án vào buổi chiều.

Tiếng bà Chủ tọa phiên tòa sang sảng:

– Bị cáo Cao Đức Lâm sinh ra trong một gia đình cán bộ, bản thân bố là ông Cao Đức Cẩm đã có một quá trình cống hiến cho sự nghiệp cách mạng thống nhất đất nước. Mẹ của bị cáo là Vũ. Thị Dung, đảng viên Đảng Cộng sản Việt Nam cũng có nhiều cống hiến đối với sự nghiệp phát triển kinh tế của đất nước trong những năm đầu thập kỷ 80. Tuy nhiên do sự nuông chiều của bố mẹ; do sự buông lỏng quản lý giáo dục của gia đình mà Cao Đức Lâm đã trượt dài trên con đường tội lỗi. Sau khi đi học ở Mỹ về, Cao Đức Lâm đã được nhận ngay vào làm việc tại Ngân hàng Phú Tài với chức vụ Trưởng phòng Tín dụng tin học, điều đó chứng tỏ rằng ông Hoàng Văn Trác, Tổng Giám đốc Ngân hàng là bạn chiến đấu với ông Cao Đức Cẩm đã rất tin tưởng Lâm.

Do được chiều chuộng, được mẹ cung cấp tiền để tiêu xài Cao Đức Lâm đã trở thành một người ăn chơi có tiếng ở tỉnh với biệt danh Lâm "thái tử” . Rồi Lâm đã nghiện hút, cờ bạc, đánh đề... Để có tiền Lâm đã dùng kỹ thuật tin học tham ô tiền của Ngân hàng Phú Tài. Kết quả điều tra cũng như kết quả thẩm vấn tại phiên tòa đã chứng minh rằng, Cao Đức Lâm đã tham ô của Ngân hàng Phú Tài tổng cộng bốn triệu một trăm hai lăm ngàn đô la và năm trăm triệu đồng tiền Việt. Lâm đã đánh bạc thua hết hai triệu bảy trăm ngàn đô la và năm trăm triệu tiền Việt. Lâm đã đưa cho Tony Nguyễn vay một triệu một trăm ngàn đô la để góp vốn mua lại dự án khu du lịch sinh thái của Công ty Hoàng Quân. Mặc dù việc cho vay này không có giấy tờ mà chỉ dựa trên sự tin nhau. Trước Tòa cũng như trong quá trình điều tra Tony Nguyễn không thừa nhận có khoản tiền này. Tuy nhiên, việc Lâm đưa tiền cho Nguyễn đã có hai nhân chứng đó là ông Nguyễn Văn Nam, Tổng Giám đốc Công ty Toàn Thắng và chị Minh Lý, nguyên là trợ lý của Đào Trọng Thanh, Tổng Giám đốc Công ty Hoàng Quân.

Từ lời khai của các nhân chứng và của bị cáo, đối chiếu với các tài liệu tài chính thu được tại nhà Tony Nguyễn cũng như trong quá

trình mua bán dự án của Hoàng Quân, Tòa nhận thấy rằng, việc Lâm đưa tiền cho Tony Nguyễn là có cơ sở...

Việc Cao Đức Lâm phạm tội là một bài học cảnh tỉnh cho các gia đình giàu có, vì mải mê chạy theo đồng tiền mà họ quên mất rằng việc giáo dục con cái đó là bổn phận của chính họ. Thật là không công bằng, trong khi họ lo kiếm tiền bằng mọi cách thì họ đã đẩy những đứa con ra ngoài xã hội và phó mặc việc dạy dỗ cho nhà trường. Đến.khi con cái hư hỏng thì họ lại đổ tội cho xã hội...

Trong quá trình điều tra, Cao Đức Lâm đã thành khẩn khai báo về những hành vi phạm tội của mình. Đồng thời đã giúp cơ quan điều tra làm rõ thêm một số vấn đề của một vụ án khác. Nhưng người thân trong gia đình Cao Đức Lâm đã tự nguyện bồi hoàn số tiền mà Lâm đã tham ô. Cụ thể như sau: Cụ Cao Đức Huy là ông nội của Cao Đức Lâm đã nộp thay cho Lâm 10 tỉ đó là tiền bán đất hương hỏa của cụ; chị Minh Phương, Giám đốc Công ty TNHH Toàn Gia nộp thay cho Cao Đức Lâm 2 tỉ 500 triệu; ông Hòang Văn Trác, Tổng Giám đốc Ngân hàng Phú Tài, tuyên bố xóa nợ cho Lâm 15 tỉ trong tổng số tiền mà Lâm, đã lấy. Số tiền này là của riêng ông Trác, không phải là tiền của Ngân hàng.

Tòa cũng đã niêm phong ngôi biệt thự tại khu biệt thự cao cấp và sẽ cho bán đấu giá để lấy tiền nộp cho Ngân hàng.

Nhân danh nước Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Tòa tuyên phạt: Bị cáo Cao Đức Lâm 10 năm tù giam và phải nộp lại số tiền là 30 tỉ; cấm đảm nhiệm các chức vụ trong hoạt động quản lý kinh tế 5 năm năm sau khi mãn hạn tù.

Bị cáo Tony Nguyễn 8 năm tù về tội buôn bán tàng trữ chất ma túy, xúi giục người khác phạm tội. Trục xuất ra khỏi Việt Nam sau khi hết hạn.

Bị cáo Chen Siu, 4 năm tù về tội tổ chức đánh bạc...

*

* *

Một buổi sáng chủ nhật, Minh Phương chuẩn bị một số thứ lặt vặt để đi thăm Lâm. Cô bỏ vào trong túi một ít ruốc, bánh mì khô, mấy gói kẹo... Cô đi xe máy đến trại giam và khi đến cổng trại thì cô thấy

cụ Huy từ trên xe buýt bước xuống. Cụ xách một túi khá nặng. Phương chạy đến:

– Cháu chào ông. Sao ông mang cho anh Lâm nhiều

thứ thế?

– Hôm qua ông gói cho nó mấy cái bánh chưng... Nó thích ăn bánh chưng lắm.

Rồi hai ông cháu dắt tay nhau vào chỗ xếp hàng gửi quà cho phạm nhân.

Hết